

Giới thiệu Hoàng Hậu Trầm Muốn Thị Tầm

Truyện Hoàng Hậu Trầm Muốn Thị Tầm là truyện ngôn tình cổ đại mang đến bạn đọc cái nhìn về khía cạnh thời cổ đại được tái hiện qua cái nhìn của tác giả Tuần Thảo.

Câu chuyện là những màn nóng bỏng của hoàng hậu cùng điện hạ, hoàng thượng cũng là người có sở thích hoang dại này.

Những khó khăn và mặc cảm mà hoàng hậu mắc phải cùng với hoàng thượng đã đẩy lên trong lòng mọi người với những tình tiết khó hiểu. Rồi mọi chuyện sẽ đi về đâu???

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Trầm Muốn Thị Tầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1

Thiên Tê năm thứ nhất, tháng chín.

Trong hoàng cung, buổi thiết triều vẫn đang tiếp tục, bên ngoài điện Kỳ Phúc, trên hành lang dài bóng người không dứt, vô cùng náo nhiệt, thỉnh thoảng có thể nghe được tiếng nói cười oanh oanh thuy thuy.

Không bao lâu, một đội ngũ muôn hồng nghìn tía từ từ theo góc rẽ đi tới, nhóm ma ma đứng ở cửa đại điện giống như lão tăng nhập định, mị mở một cái khóe mắt, chậm rãi lặng yên đánh giá phân đông tú nữ, chau chau mày, lại nhắm lại.

Ngụy ma ma dẫn tú nữ không nghĩ tới cửa đại điện đã dựng lên hai tôn thần canh cửa, nhất thời thu lại vẻ đắc ý, nhanh chóng bước lên, cung kính bày ra khuôn mặt tươi cười nói: “Hai vị ma ma vất vả rồi, không biết Hoàng hậu nương nương có gì phân phó?”

Người phụ nữ béo đứng bên trái là Trương ma ma căn bản lười trả lời, chỉ hỏi: “Người đều đến đây?”

“Đến đây đến đây.” Ngụy ma ma thỉnh linh quay về phía sau trừng mắt, sớm đã nhận thấy ánh mắt tú nữ cụp xuống, ai cũng mang bộ dáng thuận mực điềm tĩnh, không cần nhìn cũng phát hiện không khí quái dị, tất cả đều thu hồi thần sắc ganh đua so sánh cùng cao ngạo, khoanh tay đứng thẳng. Ngụy ma ma phi thường đắc ý uy quyền của mình, quay đầu lại cười: “Tổng cộng hai mươi tám vị mỹ nhân, ma ma muốn đối chiếu xuống không?”

“Không cần.” Trương ma ma nói, hơi nghiêng người ý bảo mọi người đi vào: “Thái Hậu còn đang dùng đồ ăn sáng, người dẫn các nàng ra bên ngoài điện chờ, im lặng chút là tốt rồi, bớt những lời không nên nói lại.”

Ngụy ma ma nghi hoặc, cũng không dám hỏi nhiều, chỉ dẫn nhóm tú nữ xinh đẹp như hoa lục tục vào ngoại điện.

Từ lúc Tân Hoàng vẫn còn là Thái tử, phân đông tú nữ là nữ tử nhà các quan từ nhị phẩm trở lên đã được lựa chọn làm phi tần, không cần tranh tài cùng các tú nữ khác. Cho nên còn lại hai mươi tám vị mỹ nhân cạnh tranh, trong đó đại bộ phận chưa từng vào hoàng cung, đột nhiên nhìn thấy cung điện kim bích huy hoàng cũng nhìn không được lâu, rú ra rú rít một phen.

Trong điện rộng lớn chia thành ngoại điện, trung điện, hậu điện. Trụ lớn hai bên, phía sau có bức rèm che bằng phi thủy, không thấy rõ bài trí cụ thể ở trung điện. Ghế trên trong điện là chỗ ngồi lớn có ba bức bình phong bằng vàng, chỗ tựa lưng hình rồng bay phượng múa, cái đệm chuỗi ngọc chỉ vàng mới tinh, mỗi bên là hai chiếc ghế rộng, cao cao sừng sững trong đại điện, trong cái uy nghiêm có chút thanh nhàn. Bốn góc ở trung tâm điện đều đặt một lư hương bằng đồng đen cao bằng một người, hương hoa quế lượn lờ thoang thoảng làm người ta khoan khoái.

Các tú nữ hoặc lớn mật hoặc cẩn thận hết nhìn đông tới nhìn tây, thỉnh thoảng phát ra tiếng thán phục, qua hai khắc, cảnh sắc nhiều đến vậy cũng thường thức xong. Buồn chán đến chết, có người nhỏ giọng hỏi: “Các người nói xem, đội lát nữa chúng ta có thể nhìn thấy Hoàng Thượng không?”

Một vị nữ tử từ ngực xiêm y vàng nhạt cười nhạt, nói: “Hoàng Thượng còn đang lâm triều, nói xem có tới chọn tú không. Theo ta thấy, nhất định có thể thấy Hoàng Hậu, còn có Thái Hậu.”

Nữ tử đặt câu hỏi có chút mất mát, gầy lát lại hỏi: “Nghe nói Hoàng hậu nương nương là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, cũng không biết tính tình như thế nào.”

Nữ tử áo vàng nhạt khinh bỉ nàng: “Hoàng hậu nương nương tính tình làm sao đến phiên ta và người bình luận! Nghe ta nói đây, dựa vào Hoàng hậu còn không bằng dựa vào Hoàng Thượng, nếu lung lạc được tâm của hoàng thượng, nhiều hơn nữa thiên hạ đệ nhất mỹ nhân cũng là hư danh.” Lời nói của nàng ta đông dặc, dẫn tới các tú nữ khác ghé mắt. Nữ tử đặt câu hỏi đơn giản lời kéo lặc y nữ tử đang ở một bên lặng yên không lên tiếng, nói: “Hoàng Thượng tuyển tú, đương nhiên muốn nữ tử tài mạo song toàn mới là tốt nhất. Không nói đâu xa, trong số chúng ta nhất định Tiểu Kiều dung mạo tốt nhất, trước được sắc lập làm phi, sau đó mới là Quảng tiểu thư.”

Nữ tử áo vàng nhạt là Quảng tiểu thư đậm chân: “Ta mà lại không bằng Tiểu Kiều? An Di, người chờ xem tốt lắm, Hoàng Thượng không phải kẻ nông

cạn hảo sắc. Có những người đầu tiên được chọn thoát nhìn cũng không có gì đặc biệt”

Nữ tử đặt câu hỏi là An Di có phần ngu dốt, tức thì cũng tranh luận: “Không cần Hoàng Thượng chọn, chúng ta có thể tìm người ngoài để so sánh.” Dứt lời nhìn phải nhìn trái, vừa vặn ở chỗ bên cạnh song cửa sổ nhìn đến một nữ tử.

Búi tóc chải cao, trang phục đúng dáng vẻ thường thấy trong cung, mặt mày như vẽ, môi như hoa đào hé nở, quần áo kim sa, váy dài thêu mười hai bức mẫu đơn, đang cầm một quyển sách ngồi ngay ngắn ở ghế dựa, lười biếng lại vô tình lộ ra một vẻ nhàn hạ thoải mái mà quý phái. Bên cạnh nàng chỉ có một cung nữ đang đứng, đem một ly trà mới dâng đến tay nữ tử.

Nói cũng kỳ quái, nhiều người như vậy ở trong cung điện mà không ai chú ý tới nàng. Nếu không cẩn thận đi tìm, ai cũng thật không ngờ bên cạnh ngồi một người như vậy. Không gian im ắng, khung cảnh tranh tối tranh sáng, có ánh nắng xuyên thấu song cửa sổ dừng lại trên người nàng, giống như yêu hồ lại giống như quý mị.

An Di nôn nóng chạy tới, thật cẩn thận quan sát đối phương, cảm thấy trời nắng, ban ngày ban mặt không có khả năng gặp quý, cước bộ sau đó liền ổn định, nhẹ giọng ân cần thăm hỏi.

Nữ tử tựa hồ rất hòa thuận, hàm chứa ba phần ý cười, chuyên chú nghe An Di nói xong, sau đó nhìn xung quanh cung điện hai lần, trở nên trầm mặc. An Di vội đến đỡ mặt, lại cẩn thận chạy tới, kéo Tiểu Kiều cùng Quảng tiểu thư đi qua, hỏi nàng: “Nếu người là Hoàng Thượng, người sẽ chọn ai?”

Tiểu Kiều then thùng lời kéo ống tay áo An Di: “Người đừng làm càn. Nơi này là hoàng cung, quá nhiều quý nhân không tốt.”

Quảng tiểu thư ngẩng cao đầu, từ trên cao kiêu ngạo nhìn xuống nữ tử, nói: “Người biết đối phương là quý nhân? Xem dáng vẻ của nàng, nhiều lắm cũng là một mỹ nhân mà thôi.” Cũng không phải vô lý, trên người nữ tử có đeo đồ trang sức ngũ vĩ Phụng Hoàng của cung phi ngoài tam phẩm, nhưng cũng không có đồ mà nhóm cung phi ngũ phẩm thường dùng là ngọc đá v.v., chỉ có một cung nữ ở bên người, nói không chừng là lục phẩm cũng chưa chắc.

Hôm nay qua đi, trong cung điện hơn phân nửa tú nữ phẩm vị đều cao hơn so với nữ tử này.

Nữ tử cười khẽ, lần lượt xem xét cẩn thận cả ba người, đợi cho An Di gấp đến độ hốc mắt đều đỏ mới nói: “Hoàng Thượng vừa mới đăng cơ, yêu thích nhất phi tử ôn nhu hiền đức. Tướng mạo mỹ lệ làm cho người ta cảnh đẹp ý vui, tự nhiên có thể được hoàng thượng ưu ái, có tài ăn nói kiến giải hơn người lại có thể làm cho Hoàng Thượng tâm tình sung sướng bớt đi mệt mỏi.” Tiểu Kiều không tự giác thở phào, khẽ nói cảm ơn. Quảng tiểu thư không bị hạ thấp tự nhiên sắc mặt cũng tốt lên. Nàng kia phẩm trà một hồi, rồi hướng An Di nói: “Nữ tử tính tình trong sáng như hoa hướng dương, cũng có thể hàng năm làm bạn bên Hoàng Thượng, khiến người thoải mái.”

Phút chốc, trong mắt An Di nở rộ vui sướng: “Tỷ tỷ, người thật tốt. Ta lúc đầu khản trương đến chết, nghe người nói như vậy, hi hi...”

Nữ tử mỉm cười, cung nữ bên cạnh nhẹ giọng nói vào tai: “Nương nương, Thái Hậu sắp đến.”

An Di vỗ tay nói: “Thái Hậu sắp tới, vậy là hoàng thượng cũng tới phải không?”

Nữ tử liền gật đầu, muốn nhìn sắc trời bên ngoài một chút, ngoài cửa sổ thỉnh thoảng toát ra một thân ảnh. Nữ tử hoảng sợ, sau khi nhìn rõ ràng người vừa tới, nói khẽ: “Hạ triều rồi?”

Nam tử nhìn chằm chằm xương quai xanh tròn bóng lộ ra của nữ tử: “Ồ bên ngoài chơi vui chứ?”

Nữ tử nói: “Chơi rất vui, hơn hẳn nơi ở của ta. Chẳng phải người cũng tới xem náo nhiệt sao?”

Nam tử giãn tái mặt: “Ta tới làm chính sự.”

Nữ tử mặt giãn ra: “Ta cũng đến làm chính sự, trên đời này cũng không phải chỉ mình người vội vàng đến mức chân không chạm đất.”

Nam tử qua song cửa sổ xem xét phần đông nữ tử trong điện, vung tay áo, chỉ về phía nàng: “Nhìn xem người đem bộ dạng này ức hiếp người ta, người cảm thấy tâm tình thoải mái?”

Nữ tử lôi kéo vạt áo, ngấm ngực của chính mình, nói: “Ta đây là giận đối người! Ức hiếp người của người, nhìn người tức giận đến giờ chân chửi rửa là tốt nhất. Người tiếp tục rống to hơn nữa đi, ta nghe đây. Đợi lát nữa Thái Hậu đến đây, người có thể cùng lão nhân gia cáo trạng, cùng lắm thì lại phạt ta một, hai tháng không cho phép ta xuất cung. Khó được đi ra hít thở không khí trong lành một lúc, làm cho người tức giận thành như vậy cũng kiếm đủ vốn.”

“Người!” Nam tử ngón tay run lên vài lần, nghiêng răng nghiêng lợi: “Người thật đúng là càng ngày càng quá đáng.”

Nữ tử cười nhạo: “Ta và người kẻ tám lạng người nửa cân. Còn chỉ cái gì, đợi lát nữa bị người ta chê cười cũng không phải ta bị mất mặt.” Nàng trừng mắt nhìn, “Hoặc là người cứ cho ta một bạt tai? Muốn ta đưa đầu ra cho người không?”

Hai người người tới ta đi đối chơi gay gắt, hồn nhiên không giống địch nhân có thâm cừu đại hận, lại giống như nhóm trẻ con tính toán chi li đang đấu võ mồm đùa giỡn. Đám người An Di tròn mắt há hốc mồm nhìn nửa ngày, chỉ lú lờ, thầm nghĩ trong hoàng cung đúng là dạng người gì đều có, nữ tử vừa mới cười như hoa xuân đã quay ra châm chọc người, miệng lưỡi bén nhọn có thù tất báo, quá cường hãn.

Phút chốc, nam tử rống to: “Người đi ra cho trẫm!”

Nữ tử sắc mặt biến hóa vài lần, chống tay vịn chậm rãi đứng lên: “Bổn cung đi ra làm cái gì, phải là ngài tiến vào. Ngài còn không vào mà tuyển chọn mỹ nhân?”

Mọi người bên cạnh sững sốt, lúc này mới cẩn thận quan sát nam tử ngoài cửa sổ. Trang phục hình rồng cuộn khúc xanh thẫm, đai ngọc màu xanh có mười tám nút cài, lông mày lười mác dựng thẳng – đang phát hỏa, mắt như chuông đồng – bị chọc tức, thân như cây thông xanh – đang phát run, tuy rằng hình ảnh hoàng thượng trong ảo tưởng có điểm chênh lệch, nhưng hình dạng này, khí thế cùng uy nghiêm, ai cũng hiểu rõ thật là đương kim An Định Đế Cổ Song Huyền.

Phản phát một tiếng, toàn bộ người trong cung điện đều quỳ lạy đầy đất, hô to vạn tuế.

Cổ Song Huyền sai bước đi đến, quay mắt về phía nữ tử nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “Huy y của ngươi đâu?” Một cung nữ từ trên điện vội vội vàng vàng đi tới, thấy được hoàng đế liền phủ phủ quỳ xuống, trong tay nâng đang ôm huy y kim phượng màu xanh!

Nữ tử cười khế, ở trước mắt bao người, hai cung nữ mở ra y phục lông lầy, cung kính giúp nàng mặc thêm phượng bào.

Trên nền tối của xiêm y thêu phượng hoàng ngẩng đầu bằng vàng, mắt phượng làm bằng ngọc quý màu máu, mỏ nam bạch ngọc, thân phượng ngạo nghễ chiếm cứ hai mảnh vạt áo trước, chín chiếc lông đuôi phượng trên vạt áo dài đến ba thước, cánh phượng rung động như muốn bay. Các tú nữ đang quỳ lạy nghẹn họng nhìn trân trối, tựa hồ bị xiêm y đẹp đẽ quý giá làm hoa mắt.

Bàn tay trắng nõn nhẹ giơ lên, Trương ma ma vốn đang đứng ở ngoài điện chẳng biết lúc nào đã ở một bên, thật cẩn thận cầm bàn tay nữ tử, kính cẩn trung thành.

Rõ ràng chỉ là một bộ huy y, lại có thể làm cho nữ tử hoà thuận như xuân phong đảo mát liền tăng thêm ngạo khí bề ngễ thiên hạ, trong lúc nàng ngoái đầu nhìn lại, ánh mắt vốn ôn nhuận trở nên xa cách, lạnh lùng, lộ ra vẻ thông thấu sự đời. Mỗi mòng hơi cong, cười như không cười, làm cho người ta nhớ tới nàng mới lúc này còn nhanh nhẹn nhanh miệng. Ở gần đây là An Di đường như đã nhìn thấy đôi phượng mọc ra hai chiếc răng nanh, đang tồn hơi thừa lời, soán đoạt muốn cắn chết bọn nha đầu không biết trời cao đất rộng.

Nàng ta, thật sự là đương kim chính cung hoàng hậu Hạ Lệnh Thủ của An Định Đế Cổ Song Huyền.

Ngụy ma ma đứng đầu các tú nữ quỳ gối, dập đầu lạy: “Hoàng hậu nương nương thiên tuế, thiên thiên tuế.”

Đầu kia cung điện lại vang lên tiếng hô: “Thái Hậu giá lâm.”

Ba hòn núi lớn cùng xuất hiện làm nhóm tú nữ trong lòng trĩu nặng, đám người An Di lại âm thầm hồi tưởng vừa rồi có thể đã nói những lời bất kính với Hoàng hậu nương nương. Quảng tiểu thư đỏ mặt hơi lạnh, khổ không thể tả.

Tần hoàng lần đầu tiên tuyển tú nữ là để hậu cung đầy đủ, cho nên ba người đợi một chút rồi ngồi vào chỗ của mình, Ngụy ma ma cũng đã đứng đợi ở một bên, phàm là thái giám xương tên ai, liền cẩn thận hồi bẩm gia thế, chức quan của phụ thân, tính nết của mẫu thân.

Thái Hậu là nữ tử tôn quý nhất hậu cung, chú ý nhất là tính tình tú nữ như thế nào, thường thường hỏi thêm vài câu; Hoàng Thượng kể từ lúc Thái Hậu tiến vào vẫn trầm mặc ít lời, ánh mắt quay tròn trên người các tú nữ, đảo quanh mọi người, bộ dáng háo sắc mười phần. Hoàng hậu thật ra rất nhân nhã, chỉ đến lúc nàng ngồi ở ghế trên chúng nữ mới phát hiện bụng Hoàng hậu nương nương đã lớn, thì ra đã mang bầu chín tháng, sắp lâm bồn. Nàng rất ít nói chuyện, phần lớn thời điểm không gật đầu thì lắc đầu, nhưng thật ra từ đầu đến cuối khóe miệng kéo ra chút mỉm cười, tú nữ phía dưới nhìn xem liền run lên.

Cổ Song Huyền chỉ vào Quảng tiểu thư nói: “Nàng ta giữa lông mày lộ ra ngạo khí thật giống dáng vẻ của ngươi, giống như gà mái nhỏ đang trào dâng ý chí chiến đấu.”

Hoàng hậu Hạ Lệnh Thủ nhợt nhạt uống một ngụm trà: “Sau khi lớn lên, Gà mái nhỏ tốt xấu cũng gà cho Chân Long Thiên Tử, nói không chừng nàng ta về sau lại có phúc lớn.”

Vài chữ ‘Chân Long Thiên Tử’ đã lấy lòng hoàng đế, vì thế Quảng tiểu thư được phong tứ phẩm mỹ nhân. Quảng mỹ nhân chăm chú nhìn bụng hoàng hậu, liếc mắt một cái, quỳ củ đi xuống.

Sắc mặt Hoàng đế hơi lạnh, lại bắt đầu ngắm loạn khắp nơi, một thoáng chốc dừng ở trên người An Di: “Thật thú vị, xem trông mắt kia, cùng tỷ tỷ của ngươi giống nhau, có cái gì đều hiện rõ ở đáy mắt, so với ngươi thì ngay thẳng hơn.”

Hạ Lệnh Thủ thần nhiên nói: “Nữ tử ngay thẳng tính tình cũng có vẻ buồn thả, tin tưởng đêm nay Hoàng Thượng phải vất vả nhiều.”

Cổ Song Huyền hắc hắc cười gian, sắc phong cho An Di là mỹ nhân. Vì thế An Di kinh ngạc vô cùng, sau đó vui sướng dập đầu vài cái, thật là vừa khờ vừa đáng yêu.

Thái Hậu bất ngờ nói tiến vào, chỉ một nữ tử ở cuối cùng, nghe Ngụy ma ma báo ra danh tự, họ Kiều, khuê danh Giai Úy. Thái Hậu nói: “Tướng mạo này đặt ở trong hoàng thành cũng xếp vào loại có tiếng tăm, không biết tài học như thế nào.” Hồi liên tiếp mấy vấn đề, nữ tử đáp thoả đáng cẩn thận, một đôi mắt đẹp khiêu đảm không dám nhìn lung tung, ngón tay xoắn khăn gấm, đứng ở trong đại điện có vẻ mảnh mai quyến rũ, chọc người triu mến.

Cổ Song Huyền nhìn không chuyển mắt, nói: “Nàng ta có hơi quen mặt.”

Hạ Lệnh Thủ biết đối phương chính là Tiểu Kiều mà An Di lúc nãy đã nói, dung mạo tự nhiên đứng đầu, học vấn không bằng Quảng Mỹ nhân, nhưng Tiểu Kiều tính tình dịu ngoan hơn, gặp gỡ với kẻ ẩn nhẫn mà táo bạo như Cố Song Huyền, đúng là trời đất tạo nên.

Thái Hậu tầm mắt ở trên người Tiểu Kiều cùng Hạ Lệnh Thủ luân chuyển hai vòng, cười nói: “Nàng ta dung mạo thật ra cùng hoàng hậu có chút giống, ôn nhu uyển chuyển hàm xúc.”

Khoé miệng Cố Song Huyền run rẩy, hoàng hậu ôn nhu uyển chuyển hàm xúc?

Hạ Lệnh Thủ cười dịu dàng, cảm tạ Thái Hậu khen ngợi, quyết định sắc phong nàng ta là tam phẩm Tiệp dư, ý so với thời cô có tài có đức Tiệp dư, mà nàng hoàng hậu chính là Triệu Phi Yến mê hoặc nị nhân.

Chắc chắn, người trong hoàng cung này trông mất đầu mù.

Hai mươi tám nữ tử, trừ bỏ Tiểu Kiều phong làm tam phẩm Tiệp dư, bảy người được phong Mỹ nhân, Tài tử mười người, còn lại là Bảo lâm cùng Ngự nữ nửa này nửa nọ.

Lúc đi ra điện, Hạ Lệnh Thủ đưa lưng về phía Cố Song Huyền nói với ma ma bên người: “Bảo ngự trừ mấy tháng nay dự trữ sẵn một ít hổ tiên, lộc tiên canh, mỗi ngày đổi vị đa dạng dâng cho Hoàng Thượng một chén để bồi bổ.”

Cố Song Huyền giận sôi lên: “Hoàng hậu quý nhân hay quên việc, chắc đã sớm quên uy phong của trẫm ở trên giường?” Ngươi cho là ngươi mang thai như thế nào?

Hạ Lệnh Thủ nhìn thẳng hắc trong chốc lát, đối với ma ma bổ sung thêm một câu: “Canh bổ mỗi ngày lại thêm một bát.”

Cố Song Huyền rống nàng: “Ngươi muốn làm cho ta thất khiếu chảy máu?”

“Không” Hạ Lệnh Thủ bình tĩnh giải thích, “Nô tì cảm thấy thời điểm Hoàng Thượng càng cố nói mình làm được lại chứng tỏ người thật sự không được. Vì triều đình và hoàng tộc Nhận quốc con cháu phồn vinh, Hoàng Thượng, ngài cố mà bồi bổ thêm đi.”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Trẫm Muốn Thị Tẩm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Ra khỏi điện Kỳ Phúc, đi qua hành lang dài có mười tám chỗ ngoặt là có thể nhìn thấy dòng sông bao quanh toàn bộ Đại Minh cung. Sông dài hơn mười dặm, rộng trăm thước, chiếm cứ đỉnh đài lầu các ở trong thâm cung, giống yêu xà dài ngàn dặm im lặng thủ hộ ngọn núi nhỏ quý giá.

Hạ Lệnh Thủ rất hào hứng, giữa bầu trời đầy trời mùi hoa quế thơm mát, hướng Hoàng Ương điện bước đi. Ở đầu khác của hành lang, Cố Song Huyền cũng đang đi tới Bắc Dương điện, hai người lại chạm trán một lần nữa ở chỗ rẽ.

Cố Song Huyền vẫn còn căm tức nàng mới lúc nãy trêu chọc hắc, đột nhiên tái kiến nhìn không được lại muốn vắn vẹo một trận, hỏi nàng: “Ngươi lại đi trêu chọc ai?”

Hạ Lệnh Thủ nhú mày, cẩn thận suy nghĩ mới nói: “Đùa giỡn con của ngươi.”

Hả, con? Không sai, Cố Song Huyền có hai con trai và một con gái đều ở Hoàng Ương điện đọc sách, Hạ Lệnh Thủ mỗi ngày đều đích thân đi kiểm tra bài học của hoàng tử công chúa.

Cố Song Huyền nhìn da thịt trắng đến gần như trong suốt của nàng, mới hai tháng không thấy, so với trước kia nàng càng thêm tái nhợt. Còn có cái bụng to như lồng đèn, bởi vì thân mình không ổn định, nàng một tay còn chống ở sau thắt lưng, bên kia do ma ma nâng lấy, càng có vẻ tình lực không đủ. Tùy thời điểm nàng đều có thể lâm bồn mà vẫn không quên đi kiểm tra việc học của các hoàng tử, nàng thật sự quan tâm nhóm hoàng nhi hay là muốn đi mĩa mai chúng? Nhìn cái bụng càng lúc càng lớn, đám tiểu tử này mới có chút ý thức nguy hiểm, cảm thấy đệ đệ ruột thịt lúc nào đó sẽ từ trong bụng chui ra, cướp lấy cuộc sống thoải mái sung sướng của bọn họ?

Hạ Lệnh Thủ làm người xưa nay xử sự có mục đích, không thể coi thường.

“Trẫm đi cùng ngươi.”

Hạ Lệnh Thủ chớp mắt: “Hoàng Thượng, ngài không phải đi xem tấu chương? Các đại thần còn ở Bắc Dương điện chờ ngài bàn bạc quốc gia đại sự, mà ngài vừa hạ triều liền vội vàng tới tuyển mỹ nhân, tuyển xong rồi lại đi chơi đùa với các hoàng tử, làm cho thần tử biết được, tâm liền rét lạnh.”

Tân hoàng vừa mới đăng cơ hơn một tháng, Hoàng Thượng chỉ lo hậu cung hoà thuận vui vẻ, chặc chặc, ngày mai Ngự Sử nhất định sẽ dâng lên một quyển vạch tội, làm cho Hoàng Thượng đứng vì nhi nữ tình trường mà làm mất đại sự. Cái gì, không có Ngự Sử dám ra mặt? A, còn có Uông Văn Phong ca ca chứ, chỉ cần nói hai ba câu, nàng liền có thể thuyết phục gã ngốc ấy tới thu thập hoàng đế. Dù sao, Uông đại nhân xương sắt leng keng, các đại thần luân phiên nhau ra trận chẳng khác nào Tiểu Cường đánh mãi không chết, hoàng đế đánh hấn không được, mắng mãi cũng hết sức, dùng hấn đến tiêu khiển hoàng đế, vừa vặn.

Cố Song Huyền nghe nàng nhắc nhở, mới nhớ tới hôm nay đã làm những việc ngốc nghếch. Kể từ khi Đại Nhai triều lập quốc, một là hoàng đế cần chính, hai là các thần tử trung thành, hấn nay mới lên ngôi hoàng đế xác thực không thể giống như lúc còn là thái tử, tính tình vui đùa, làm xằng làm bậy.

Cố Song Huyền trầm ngâm trong chốc lát, cảnh cáo nàng: “Không cho phép hù dọa, đe dọa, uy hiếp, mắng nhiếc bọn chúng, cũng không chuẩn vô duyên vô cớ làm cho bọn chúng thành đám ngốc.”

Hạ Lệnh Thủ che miệng cười khê: “Hoàng Thượng, ngài nghĩ ta là cộc mẹ, chưa bao giờ đối xử tử tế với hoàng nhi của ngài.”

Cố Song Huyền cắn răng: “Ngươi so với cộc mẹ còn vô tình hơn.”

Hạ Lệnh Thủ sùng sốt, vết thương trong lòng bỗng nhiên bị quất lên đau đớn, xiết chặt mu bàn tay Trương ma ma mới đứng vững, cúi thấp đầu, nửa ngày mới nói: “Thần thiếp biết.”

Yếu ớt chột lơ lên của nàng không thoát được tầm mắt Cố Song Huyền, hấn vẫn tỏ ra như lúc bình thường, âm thầm cố định hai chân không để cho mình đi tới gần nàng, vận thẳng hai tay không cho nó đi ôm nàng, cổ họng nghẹn lại, vung tay áo dài, hùng hổ đi xa.

“Nurong nurong!”

“Bỏ cung không có việc gì.” Hạ Lệnh Thủ hít sâu một hơi, lại đi tiếp về phía trước.

Bao nhiêu lần, hai người gặp nhau, yêu nhau, cùng hận, sau lại chia lìa, nàng đã thành thói quen. Hạ Lệnh Thủ sẽ không dễ dàng ngã xuống, cũng sẽ không dễ dàng buông tha, nàng cứ ngã vô số lần lại đứng lên.

Trước khi Cố Song Huyền cưới thái tử phi Hạ Lệnh Thủ, nội viện còn có hai vị sùng phi, ba vị tiểu thiếp. Sau khi Nhượng quán, sùng phi cùng tiểu thiếp đều sinh hai con trai cùng một con gái. Đến lúc hấn đăng cơ, sùng phi sinh được con được phong làm Đức phi, tiểu thiếp được phong làm Chiêu nghi, mẫu thân của nữ nhi sắc phong là Sung viện. Năm người đó, một người đã chết, còn lại một người cuối cùng được phong mỹ nhân.

(thanh niên khoảng 20 tuổi gọi là nhượng quán)

Quy củ của Đại Nhai triều là các hoàng tử công chúa vừa lên ba tuổi sẽ học căn bản, năm tuổi là lúc theo con cháu các quan lại cùng nhau tới thư viện Bạch Lộ đọc sách, mười tuổi các hoàng tử bắt đầu làm chút việc nhỏ, công chúa thì hồi cung nhận sự dạy bảo chính thống của hoàng tộc. Vì có tên trong danh sách tới thư viện, các hoàng tử công chúa không dám làm mất thể diện hoàng tộc, các đại thần phụ trách dạy căn bản ở Quốc Tử Giám mỗi năm đều đầy đủ khí lực, muốn dạy ra mọi hai vị tài tử tài nữ, việc học đương nhiên phải nặng nề.

Nguyên nhân Hạ Lệnh Thủ thích đi Hoàng Ương điện kỳ thật rất đơn giản, nàng thích bầu không khí đọc sách ở nơi đó, nó làm cho lòng nàng yên tĩnh. Đương nhiên, nàng tuyệt đối không thích xem các đại thần đốt cháy giai đoạn, buộc các hoàng tử học tập thực tế. Bất quá, thời điểm nhìn đám tiểu oa nhi nước mắt lưng tròng nghẹn không ra nổi chữ, tâm tình nàng cả một ngày đều không tồi.

Hoàng Thượng kỳ thật đã đoán đúng. Tân hoàng hậu Đại Nhai triều, thật sự có chút ý xấu, tiếc là không có người nào cùng chung nỗi niềm.

Hoàng Ương điện không lớn, chiều dài và chiều rộng đều trăm thước, thời điểm các hoàng tử ở trong đó đọc sách, cửa sổ bốn phía đều mở ra. Ngoài cửa sổ gieo trồng các loại hoa cỏ quý giá, mở mắt nhìn là một mảnh diễm lệ muôn hồng nghìn tía, phong cảnh tuyệt đẹp. Sau khi Hạ Lệnh Thủ đến thăm một lần, liền cho trong vườn thêm dị thú quý hiếm. Ví dụ như khổng tước! (khổng tước là chim công)

Nàng mới bước vào cửa điện, chợt nghe tiếng khóc thét, rõ ràng có hoàng tử bị đánh. Ai nha, cũng không phải là lỗi của nàng.

“Là do khổng tước!” Đại hoàng tử Cố Hưng Tuyên kêu to, “Ai bảo con khổng tước thối kia vào lúc bốn hoàng tử đọc sách lại xoè đuôi ra, tại nó dụ dỗ ta.” Lại ‘Ba’ một tiếng, đại hoàng tử kêu càng thêm thê thảm.

“Đại hoàng huynh, là tại ngươi không chuyên tâm đọc sách.” Tiểu công chúa có thanh âm trẻ con mềm mại, làm người ta trìu mến.

“Tiểu oa nhi đi qua một bên, hôm nay bốn hoàng tử muốn trừng trị con khổng tước táo bạo này, hấn canh uống.” Lại ‘Bành bạch ba’ liên tục vài cái, đại hoàng tử vừa kêu la vừa chạy, hướng tới cửa, dừng lại: “Mẫu... Mẫu hậu.”

Hạ Lệnh Thủ cười tủm tỉm, mắt hồ ly mui phản: “Đại hoàng tử muốn hấn khổng tước thế nào, nói cho mẫu hậu, Bỏ cung sai người đi bắt tới, đêm nay liền cho người thêm món ăn.”

Đại hoàng tử hơi thờ dòn dập, hai má toát ra một cổ lửa nóng: “Ta, ả, nhi thần chỉ nói giỡn thôi. Kỳ thật, nhi thần muốn đuổi nó ra xa một chút, đừng quấy nhiễu việc học của chúng ta mà thôi.”

Hạ Lệnh Thủ nghi hoặc: “Ngươi không nghĩ muốn ăn nó?”

“Nghĩ muốn, không... Đương nhiên không nghĩ.”

“Đáng tiếc,” Hạ Lệnh Thủ thờ dài, “Ta vốn tới nơi này bắt Không Tước hãm canh bổ, người không muốn ăn ta đành phân cho nhị hoàng tử cùng công chúa, thế cũng tốt.”

“À!” Mặt Đại hoàng tử biến thành trái khế qua. Công chúa Cố Hưng Mân đã chạy tới: “Mẫu hậu, cửu hoàng thúc đến dạy bọn ta học, người đưa cho cửu hoàng thúc uống đi.” Sau đó, bọn họ cũng có thể uống phần của cửu hoàng thúc.

“Định Đường vương?” Hạ Lệnh Thủ ngẩng đầu nhìn lại.

Giữa ánh nắng rực rỡ, chỉ có thể nhìn thấy một thân ảnh lơ mơ màu xanh đậm. Đợi đến gần, mới phát hiện người này mặt như mỹ ngọc, mắt như bích châu, mặc áo măng bào có năm vuốt màu trắng, buộc đai lưng có nút ngọc, đứng trước mặt người khác chỉ cảm thấy như gió mát thổi qua, bất giác vui vẻ thoải mái.

Định Đường vương một tay cầm sách, một tay cầm thước gỗ, cười lãnh đạm, thờ dài nói: “Hoàng hậu nương nương, mấy tháng không thấy, thân mình đã tốt chưa?”

Hạ Lệnh Thủ không thể đứng lâu, đợi cho ma ma đỡ nàng ngồi xuống ghế trên mới trả lời: “Nhờ hồng phúc của Cửu vương gia.” Tùy tiện nhìn về phía quyển sách hắn đang cầm, là “Hiếu kinh”, nụ cười cứng lại, chuyển hướng sang đại hoàng tử Cố Hưng Tuyên hỏi: “Mới vừa rồi ở bên ngoài nghe người kêu gào, là do ghét bỏ bài học của cửu hoàng thúc?”

Ách, sắc mặt đại hoàng tử vừa mới tươi cười rạng rỡ liền hạ xuống, lúng túng vâng dạ, nói: “Không phải, chính là bất đồng với những gì các Thái Phó dạy hàng ngày, nghe qua có phần kinh thể hãi tục thôi.”

Hạ Lệnh Thủ điểm nhẹ chóp mũi của hắn: “Một loại gạo nuôi dưỡng trăm dạng người, một bài học tự nhiên cũng có trăm loại cách nói. Nếu người cho rằng sư phó dạy không đúng thì sao người lại nhận định suy nghĩ của người mới đúng? Người có vạch ra được chỗ nào không đúng, vì sao không đúng? Nói ra, mọi người tham thảo đạo lý mới tranh luận được. Chỉ bởi vì học vấn bất đồng liền trực tiếp phủ quyết bài do sư phó dạy không phải là hành vi một học sinh nên có.”

Trước kia Định Đường vương du lịch ở bên ngoài, kiến thức rộng rãi, dưỡng thành thói quen lấy góc độ của dân chúng để suy nghĩ, rất nhiều ý tưởng đều có thể làm cho người trong hoàng gia cảm thấy mới mẻ, là nhân vật đứng đầu trong những người đồng lứa với tân hoàng. Hàng năm nay, hơn phân nửa thời gian hắn đều đi các quốc gia quanh Đại Nhai, đến năm trước biết tiên hoàng bệnh nặng mới ở lại lâu dài trong hoàng cung, mãi cho đến hiệp trợ thái tử lên ngôi. Lời đồn đại, chuyện nhảm về vị hoàng tẩu này hắn nghe qua không ít, bình luận nhiều nhất đơn giản là khéo léo, tâm tư tỉ mỉ, đúng là thể gia tiểu thư làm việc can đảm. Tháng sáu trước, Định Khang vương bức vua thoái vị, bởi vì việc tuyên phi hắn đã gặp qua vị tẩu tử này, cách xa, cũng không nói mấy câu, có lẽ tuyên phi từ bên người là người hiền lành có ích đứng đầu hậu cung.

Hiện tại gặp lại, thật cảm thấy đối phương thập phần có chủ kiến, không giống những tiểu thư tầm thường bảo sao hay vậy. Hơn một phần chăm chú, hắn đơn giản nói rõ: “Kỳ thật, đại hoàng tử nói đúng, bốn vương ngôn luận thật có chút trái luân thường. Mượn ‘Hiếu kinh’ chương tang ma mà nói, một câu ‘Tang bất quá tam niên, kì dân hữu chung dã’. Tiên hoàng bệnh nặng qua đời, Hoàng Thượng không đợi qua ba tháng đã đăng cơ làm đế, đây là thứ nhất; lúc tiên hoàng bệnh nặng, Hoàng Thượng làm con trai trưởng không có ngày ngày dâng chén thuốc trước giường, có thể thấy được hiếu tâm không đủ; thứ ba, Cố hoàng hậu gặp chiến loạn đi về cõi tiên, Hoàng Thượng chẳng những không có ‘Khóc không, lễ vô dụng, nói không vãn, phục mỹ bất an, nghe nhạc bất nhạc’, ngay cả ba ngày sau mới dùng bữa đều làm không được, có thể thấy được hoàng thượng là một vị bất hiếu chi nhân. Thân lấy gia quốc thiên hạ làm trọng phản bác, cuối cùng cho rằng Hoàng Thượng là người đứng đầu thiên hạ, tự nhiên không thể theo lễ thường mà nói.”

(Ở đây Định Đường vương ý nói rằng Cố Song Huyền ko phải một người con hiếu thảo trong Hiếu Kinh, khi Cố Hoàng hậu (mẹ Cố Song Huyền) mất, hoàng thượng ko có những biểu hiện như “không khóc nổi, dung mạo ko biểu hiện, nói ko nên lời, ko thấy cái đẹp, nghe chuyện vui ko thấy vui”, thậm chí ko hề nhìn ăn ba ngày, chứng tỏ là một người con bất hiếu. Nhưng nếu lấy quốc gia làm đầu thì Định Đường vương cho rằng hoàng thượng là người đứng đầu thiên hạ, tự nhiên ko giống như những người bình thường.)

Hạ Lệnh Thủ nghe đối phương chậm rãi nói, chỉ buông mắt cười khẽ, một bộ dáng điềm tĩnh.

Đại hoàng tử không chịu đựng được sự trầm mặc của nàng, không khỏi thấp thòm nói: “Hoàng nhi sai lầm rồi, mẫu hậu chớ đem lời này nói cho phụ hoàng.”

Định Đường vương sờ sờ đỉnh đầu đại hoàng tử, cười nói: “Hoàng hậu nương nương là Bạch Lộ thư viện đệ nhất tài nữ, tự nhiên hiểu được những lời này cũng không có chỗ nào đại nghịch bất đạo. Chúng ta chính là thảo luận, không phải tranh luận.” Nếu là gây chuyện đến trước mặt hoàng thượng, chỉ có thể là hoàng hậu lòng dạ hẹp hòi không tha cho cái mạng nhỏ của đại hoàng tử. Hắn ngừng trong chốc lát, không đợi được câu hỏi của Hạ Lệnh Thủ, đơn giản nói tiếp: “Tục ngữ nói huynh trưởng như cha, trưởng tử như mẹ. Đại hoàng tử cho rằng Định Khang vương cùng Định Vĩnh vương, Định Thọ vương đã bị cầm tù, đều là Thiên gia đệ tử, nếu hoàng huynh không thể vì phụ hoàng mẫu hậu đã qua đời làm trọn đạo hiếu, không bằng để tam vương gia thay thế hoàng huynh túc trực bên linh cửu ba năm.”

Hạ Lệnh Thủ nghiêng đầu nhìn thước gỗ trong tay hắn, tinh tế đếm vạch khắc trên mặt thước.

Định Đường vương đem trọn bản “Hiếu kinh” đặt phẳng phiu trước mặt nàng: “Vi thần cho rằng, Triệu vương cùng hoàng huynh từ trước vẫn thân thiết, trừ bỏ hoàng huynh ở ngoài, Triệu vương cũng được cho là người đứng đầu trong số huynh đệ. Thay vì để những hoàng tử đã bị cầm tù đi túc trực bên linh cửu phụ hoàng mẫu hậu, không bằng để Triệu vương ở đất phong giữ đạo hiếu ba năm, huynh đệ đồng tâm đồng đức, tin tưởng Triệu vương cũng sẽ đồng ý, có phải không?”

Làm cho Triệu vương giữ đạo hiếu ba năm, hay là đi chinh mình đất phong! Đúng là tính toán tốt, người một nhà bọn họ có thể bình an đến đất phong hay không chưa chắc đâu, khéo đám người Định Khang vương bức vua thoái vị còn chưa chết già thì Triệu vương đã bị giang hồ giặc cỏ đánh chết. Đến lúc đó, Hoàng Thượng chỉ cần chảy xuống hai giọt nước mắt phát biểu vài câu tình cảm an ủi, sau đó trấn an Hạ gia một chút, hai tháng trôi qua là có thể đem hoàng hậu cưới hồi hoàng cung là nàng phụng tiếng ác.

Tính toán rất tốt, lý do rất đường hoàng.

Hạ Lệnh Thủ biết Hoàng Thượng hận nàng, chỉ không nghĩ tới nàng vừa đi ra sau hai tháng bị nhốt, việc đầu tiên hẳn nghĩ đến là cào xé cánh tay của nàng, đem nàng bức vào tuyệt cảnh.

(Triệu vương là anh em với Cố Song Huyền đồng thời là anh rể của Hạ Lệnh Thủ, nắm nhiều binh quyền, Cố Song Huyền muốn trừ bỏ Triệu vương thì Hạ gia và Hạ Lệnh Thủ sẽ mất đi một cánh tay, rơi vào thế yếu)

Vô tình, trong Thiên gia có ai hữu tình? (Thiên gia là nhà trời, ý là nhà đế vương)

Buồn cười là, trước mặt người khác hai người bọn họ còn muốn sắm vai vợ chồng hoà thuận nhất thiên hạ, trước sau như một.

Sau ba tháng Phụng Huyền cung cuối cùng đã tu sửa xong.

Đêm đó, là tân hoàng hậu Hạ Lệnh Thủ lần đầu tiên danh chính ngôn thuận tiến vào làm chủ nhân một tòa cung điện kim bích huy hoàng. Ở tầng cao nhất của chính điện trông về phía xa, có thể nhìn đến vạn nhà đèn đuốc sáng trưng, khắp nơi cảnh tượng phồn vinh hưng thịnh.

Trương ma ma lặng yên không một tiếng động đi tới phía sau nàng, thấp giọng nói: “Nương nương, vừa rồi hoàng thượng đi Xương Linh điện, gọi Kiều Tiệp dư thị tẩm.”

Hạ Lệnh Thủ quay đầu lại, chỉ thấy cung điện nguy nga giống như một con quái vật khổng lồ, thân hình ngồi cạnh nàng nhìn không chuyển mắt, muốn cắn nuốt nàng.

Hồi cung ngày đầu tiên, một mình một người dùng bữa tối, từ các cung nữ hầu hạ tẩm rửa thay quần áo, đợi cho trên ánh trăng lên mái hiên, nàng mới nằm ở giường lớn long phượng, gối đầu một mình mà ngủ.

Trong mộng nhìn thấy dòng sông uốn lượn ở Đại Minh cung hóa thành mãng xà, giường mềm như chậu máu to từ trên cao nhìn xuống nàng đầy cảm xúc. Thân rắn thật lớn màu đỏ tươi cuộn cuộn nổi lên, lại duỗi dài quanh nàng, mùi tanh đập vào mặt làm cho người ta buồn nôn. Nàng ngo ngắc đối diện nó, muốn băng vào về mặt bình tĩnh không gọn sóng làm cho đối phương ngừng công kích. Con rắn kia vòng quanh thân thể của nàng, càng ghim càng chặt, nàng cảm thấy trên người có cái gì chảy xuôi xuống, dính như hồ thật khó chịu.

“Nương nương, tỉnh tỉnh!” Phụng Lê lay bờ vai của nàng, thất kinh nói: “Nước ối của người vỡ rồi.”

“Nước ối?” Hạ Lệnh Thủ nhất thời còn ở trong cơn ác mộng liên thanh tỉnh, một tay che da thịt ở trên bụng đang dao động: “Đau!”

Trương ma ma đã chạy tiến vào, kêu to: “Mau truyền ngự y, nương nương muốn sinh.”

Trong hậu cung, Cố Song Huyền đã đem áo ngắn của Kiều Tiệp dư cởi bỏ, nhìn cái yếm hình uyên ương hí thủy mỉm cười không nói.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Trăm Muốn Thị Tẩm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3

Gương mặt Kiều Tiệp dư giống như hoa đào, môi hàm xuân mật, lông mi buông xuống, một đôi tay nhỏ bé không biết để vào đâu mới tốt.

Cố Song Huyền gặp nhiều nữ tử bộ dáng xinh đẹp khiến nhục, cũng lơ đãng, chỉ trấn an hai câu, đang định vui thân xuống, ngoài điện vang lên một giọng hét to đến bể ồng: “Hoàng Thượng, Hoàng hậu nương nương sắp sinh.”

Cố Song Huyền nghiêng răng nanh, chắc chắn, sinh cái gì sinh? Nơi này tiểu hoàng thượng của hắn sắp nấu chín.

Hắn tự tay vòng ra sau cổ Kiều Tiệp dư, dùng sức kéo, cái yếm đang treo liên lông lẻo, uyên ương hồng hồng dán tại ngực tròn tròn, còn cảm giác vui sướng.

Kiều Tiệp dư khiếp đảm hướng chỗ sâu trong giường rút lui, nhu nhược gọi: “Hoàng... Hoàng Thượng...”

Cố Song Huyền nghiêm mặt, mười phần sắc lang: “Kêu trầm lục lang.”

Kiều Tiếp dư kinh hi đản xen, mũi chân nhẹ nhàng cọ xát bắp đùi hấn, lập tức hăng hái lui đến dưới móng. Cả người như con thỏ nhỏ vùn vùn thành một đoàn, ra sức ngửa đầu, mềm nhũn. Cố Song Huyền móng vuốt dài ra, nội tâm lang sói kêu gào, đứng dậy sắp bổ nhào vào nàng...

Trong điện, cách một cánh cửa, lại một lần nữa vang lên giọng công công: “Hoàng Thượng, tam hoàng tử sắp sinh ra.”

Hừ, hấn chỉ có hai hoàng nhi, tam hoàng tử đến từ nơi nào.

Thân thủ chụp tới, nhanh chóng đem váy lót của tiểu bạch thỏ mở ra, bàn tay lớn ma sát mu bàn chân tiểu bạch thỏ, chắc chắn, thực tình tề.

“Hoàng Thượng!” Tiếng gọi to đến phá cổ họng dây dưa không ngớt ở bên tai. Thái giám tay sai của Hoàng hậu nương nương – Tiểu Quái Tử đứng ở đầu giường, đập đầu nói: “Hoàng hậu nương nương đã lâm bồn.”

Tay Cố Song Huyền còn đang đặt trên chân tiểu bạch thỏ dừng lại, nói: “Đã biết.” Nhìn ý tứ của hấn là không định rời đi. Tiểu Quái Tử bĩu môi, âm thầm suy nghĩ hết thảy đều như hoàng hậu sở liệu, biết Hoàng Thượng vô luận thế nào đều phải cho hoàng hậu chương ngại thì trong lòng mới thoải mái. Lâm bồn là đại sự, cho dù ở hoàng cung cũng là mẫu tử phải đi một vòng Quý Môn quan, lúc nào cũng có khả năng một xác hai mạng, Hoàng hậu nương nương lại là lần thứ nhất mang thai, càng thêm gian nan.

Hoàng thượng không đến, để chó cắn hấn đến! Trước đây linh mệnh, hoàng hậu đã dặn dò như thế.

Hoàng hậu nuôi dưỡng chó ngao bất động là hấn, như vậy, làm một gã tiểu thái giám được tin cậy, hấn cũng có tuyệt chiêu.

Tiểu Quái Tử âm thầm thở dài, vì người mới đến là Kiêu Tiếp dư nhỏ một giọt nước mắt cá sấu, sau đó, từ trong tay áo của mình lấy ra một cái lồng sắt nhỏ chạm rồng, đem cửa nhỏ bên trên mở ra một tiếng, ‘Hừ’, bên trong một con chuột mập mạp vui vẻ xông ra, trực tiếp chạy tới dưới váy Kiêu Tiếp dư.

“A ——!” Kiêu Tiếp dư kêu lên sợ hãi đúng như ý nguyện của người nào đó, vùng chân đá đá.

“A...” Hoàng đế đang bị sắc mê hoặc liền ngộ thương.

Cố Song Huyền ôm mệnh căn của mình, run rẩy chỉ vào Tiểu Quái Tử: “Ngươi, ngươi mới vừa nói cái gì?”

“Nô tài nói, hoàng hậu chuẩn bị sinh cho Hoàng Thượng tam hoàng tử. Hoàng hậu có lệnh, thỉnh Hoàng Thượng đi tới Phụng Huyền cung.”

Cố Song Huyền ra vẻ trấn định hỏi: “Nàng đã sắp sinh?”

Tiểu Quái Tử lui ra phía sau từng bước, cung kính nói: “Vừa mới đau bụng sinh.”

Cố Song Huyền trầm giọng, hỏi lại: “Truyền Thái y không?”

Tiểu Quái Tử nhin không được lui thêm vài bước nữa, thân mình dừng ở sau bình phong bất bảo, khom người: “Truyền.”

Cố Song Huyền bỗng nhiên cảm một cái gỏi kê ở đầu của hấn ném: “Hoàng đế còn chưa vội thái giám đã vội, ngươi rốt cuộc là con dân Đại Nhạn hay nô tài Hạ gia?”

Tiểu Quái Tử phù phù một tiếng quỳ trên sàn nhà, lồng sắt nhỏ lăn ra chỗ tấm màn, màn hoa mai hồng, cái lồng nâu đậm, ở một chỗ hoà hợp với nhau như máu lòng xâm nhuộm. Ánh mắt Cố Song Huyền nhấp nháy, chỉ cảm thấy chỗ sâu nhất trong lòng có cái gì bị cắt đứt đi ra. Hấn liền xóc lên lăn váy của Kiêu Tiếp dư, không thấy bóng dáng con chuột, lại nhìn trái phải xung quanh.

Kiều Tiếp dư chỉ vào mép giường, trong đầu buồn bực nhìn con chuột: “Ở nơi này!”

Cố Song Huyền trừng nàng một cái, đầu đón cùng kinh hoàng thoáng chốc, lấy tay bắt, đã tóm được đuôi con chuột. Con chuột nhỏ màu trắng giấy dựa trên không trung kêu chít chít, ánh mắt sợ hãi, phía sau nó là nữ tử cũng đồng dạng run rẩy, mềm mại đáng yêu. Tùy tay vung, đem con chuột ném vào ốt Tiểu Quái Tử: “Rất gầy.” Ánh nến tối lại, người đã đi xuống giường, không hề nhìn về phía tiểu bạch thỏ nhu nhược khóc lóc.

Rất gầy, là muốn Tiểu Quái Tử nuôi cho béo hơn? Tiểu thái giám quỳ trên mặt đất tự kết luận. Không kịp ngẫm nghĩ nữa, lại thông minh đứng lên hầu hạ Hoàng Thượng mặc quần áo, cài xong đai lưng, kim quan còn chưa mang. Cố Song Huyền đã vội vàng đi, bước nhanh tới cửa đại điện. Dừng một chút, quay lại ngắm nữ tử đang khóc đến lê hoa đài vũ trên giường, càng xem càng thấy quen mắt, càng xem trong lòng càng phát ra buồn khổ.

Chân thật, rốt cuộc không phải người kia.

Nếu nàng chịu yếu thế đối với hấn, hấn cũng không tội gì làm khổ nàng.

Yếu đuối, hình như là trời sinh Hạ Lệnh Thủ đã bị thiếu hụt. Cho dù là lúc sinh nở một đường sống chết, nàng vẫn dùng ngữ khí bình tĩnh tuyệt đối để nhắc nhở hấn: làm hoàng đế, ngươi có trách nhiệm cùng nghĩa vụ làm bạn ở bên cạnh hoàng hậu.

Lạnh lùng đến mức làm người ta hận, cao ngạo đến mức người ta ghen tỵ, còn làm cho hán không thể không trở thành quân cờ trong bàn cờ của nàng.

Đoàn người rõ ràng cước bộ bối rối, bên ngoài xem ra cũng thấy run rẩy, chậm chạp đi đến Phụng Huyên cung. Thái Hậu cùng đội ngũ cũng mang đến đuốc sáng trưng từ một đầu khác chạy tới, mẩu từ hai mặt nhìn nhau, Cổ Song Huyền lên tiếng tiếp đón, để Thái Hậu vào cung điện trước, chính mình đuổi kịp sau.

Trương ma ma cùng Phương ma ma là vú nuôi đi theo Hạ Lệnh Thu, từ lâu đã đi nội điện, các Thái y cách một tầng sa mỏng để nghe mạch, nhóm y nữ sai người chuẩn bị nước ấm đầu vào đây, nhìn thấy được vật các loại... , nơi nơi đều là thân ảnh bận rộn.

Cổ Song Huyền chưa từng gặp cảnh nữ tử sinh con, đột nhiên nhìn thấy nhiều người đi lại trong cung điện, mặt ai cũng có vẻ thận trọng cùng khẩn trương, tâm không khỏi níu chặt, trên mặt lại không biểu lộ mấy may, sai người dâng trà, ung dung tán gẫu cùng Thái Hậu.

Thái Hậu là mẹ ruột của Triệu vương, là tỷ muội với Tĩnh An Thái Hậu đã qua đời. Ở thời điểm đại hoàng tử bức vua thoái vị, Tĩnh An Thái Hậu bị người ta hại chết, Hoàng Thượng ghi nhớ những công hiến của Triệu vương với Đại Nhai triều, hơn nữa Hiền phi mưu hại Tĩnh An Thái Hậu cũng bị Thục phi ra lệnh tử hình, sau khi lên ngôi, mới phụng Thục phi khi đó lên làm Tĩnh Thục Thái Hậu, bảo dưỡng ở hậu cung.

Hai người trước kia cũng là mẹ hiền con thảo, hiện tại Thái Hậu một lòng lo lắng cho hoàng hậu đang lâm bồn, Cổ Song Huyền miễn cưỡng duy trì cuộc nói chuyện không nổi, không bao lâu liền trở nên trầm mặc.

Nội điện trừ bỏ tiếng các Thái y nhỏ giọng thảo luận về phương thuốc, thanh âm y nữ nhẹ nhàng phân phó, quả thực không hề có tiếng Hạ Lệnh Thu kêu đau. Cho dù là Cổ Song Huyền hán cũng mơ hồ có điểm lo lắng, nhớ tới tỷ tỷ của hoàng hậu là Hạ Lệnh Ngọa lúc sinh con kêu thảm thiết, chỉ cảm thấy quái dị.

Đứng dậy đi hai bước, gọi cung nữ hỏi: “Hoàng hậu thân mình hiện giờ như thế nào?”

Cung nữ bị vẻ hung ác của Cổ Song Huyền làm hoảng sợ, lắp bắp trả lời: “Hoàng hậu không chịu phát ra tiếng, bộn bề tỳ cũng không biết người... Người rốt cuộc đau đến bao nhiêu, chính là, bụng hoàng hậu động tĩnh rất lớn, nước ối chảy hơn phân nửa, Thái y nói, nói...” Còn chưa nói xong, Trương ma ma đã đi ra, hai mắt đỏ bừng bấm bấm với Thái Hậu: “Nương nương nói mình không được, sai người đi Hạ phủ mời Triệu vương phi, người có đi chỉ muốn dặn dò.”

“Cái gì, cái gì?” Cổ Song Huyền kêu lên sợ hãi, lên tiếng xong mới phát hiện tiếng nói của mình có điểm tàn tạ, trong giọng nói lộ ra hoảng hốt giống như một dây đàn bị đứt, phát ra tiếng vọng ong ong. Hán chấp hai tay sau lưng, cực lực xem nhẹ bề ngoài run rẩy, bình tĩnh hỏi: “Hoàng hậu không phải đang tốt sao, dặn dò đi chỉ cái gì. Người là vú nuôi của nàng, nói chuyện phải biết kiêng kị.”

Trương ma ma là nô tài hồi môn của Hạ Lệnh Thu, hết sức rõ ràng chuyện tình giữa Hoàng hậu và Hoàng thượng, vì thế không sợ hãi, biểu tình còn lạnh nhạt hơn cả Hoàng đế, nói: “Từ lần trước, sau khi nương nương bị người hạ độc, cho đến bây giờ chưa từng dễ chịu. Sợ đem độc sót lại truyền cho hoàng tử trong bụng, đích thân ra lệnh cho các Thái y dùng được đề xuống độc tính ở phế phủ (phổi). Sau đó Hoàng Thượng ra lệnh cho nương nương rời cung tới nơi khác ở tạm, nơi đây lại là chỗ chuyên dùng nghỉ hè, không gian thoáng mát, mỗi ngày nương nương đều ho khan không ngừng nhưng vẫn lui tới Hoàng Ương điện thăm tra việc học của các hoàng tử công chúa, thân mình từ lâu đã không chịu nổi gánh nặng. Hôm nay bị kích thích, sau khi trở về đã nói ngực đau, sớm đi ngủ. Bộn bề tỳ từ nghĩ sẽ không có chuyện gì, sao biết bất ngờ lâm bồn, lúc này Thái y bắt mạch, hỏi nương nương là bảo vệ người hay đứa nhỏ.”

Hôm nay kích thích là cái gì? Chỉ có hai chuyện, chuyện thứ nhất là tuyển tú nữ, chuyện còn lại tự nhiên là Cửu vương gia nói trước mặt nàng. Người nào không biết Hạ gia là nhà mẹ đẻ của hoàng hậu, Hoàng Thượng muốn khai đao với nhà mẹ nàng hiển nhiên cũng là đã tính toán xong việc vứt bỏ hoàng hậu, kinh sợ xuất hiện làm ảnh hưởng tới thai khí cũng là bình thường.

Cổ Song Huyền ấp úng không nói.

Thái Hậu ở một bên nói: “Hoàng hậu thân mình vẫn cường kiện, mặc dù là mang thai lần thứ nhất cũng không đến nỗi mẩu từ âm dương cách trở.”

Trương ma ma đối với những gì Thái Hậu nói chỉ thờ dãi: “Vốn là không ngại. Chính là,” nàng nhìn chằm chằm Cổ Song Huyền, phần nộ bên trong không sao che dấu nổi: “Mới vừa rồi Tiểu Quái Tử đi tìm Hoàng Thượng, bị người ngăn ở bên ngoài lâu đến nửa canh giờ, chỉ nói hôm nay là đêm Kiêu Tiệp dư động phòng hoa chúc, làm hoàng thượng mất hứng không tốt. Tiểu Quái Tử quay lại nói, độc tính vẫn bị áp chế trong cơ thể hoàng hậu liền phát tác.”

Thái Hậu cùng Cổ Song Huyền sắc mặt đại biến, Trương ma ma tiếp tục nói: “Các Thái y nói, nước ối mau hết, nếu còn sinh không được, sẽ mổ bụng đem đứa nhỏ lấy ra. Nói vậy, tính mạng hoàng hậu tất nhiên là...” Là cái gì, đã không cần nói rõ.

Thái Hậu hốt hoảng đứng dậy, khoát tay: “Đi mời Triệu vương phi cùng Hạ Lê Thị vào cung, còn cả Hạ gia tam phòng đại công tử, đứng rồi, thiếu chủ Liễu gia cũng mang đến. Làm cho bọn họ toàn gia gặp mặt lần cuối cùng.”

Cổ Song Huyền nhìn Trương ma ma kiên quyết phân phó người xuất cung, che giấu bàn tay siết chặt dưới ống tay áo. Một lúc lâu mới nói: “Thái Hậu, trẫm muốn đi xem nàng.”

Thái Hậu thấy hán vẫn còn có thể khác chế lời nói và hành động, bất giác tâm lạnh, rốt cuộc không phải là con trai ruột của mình, nàng cũng không nên nhiều lời, chỉ gật đầu.

Hạ Lệnh Thu nằm ở trên giường chạm khắc long phượng, màn che đỏ thẫm càng làm nổi bật gương mặt nàng có vẻ diễm lệ mất tự nhiên. Cách màn che,

hắn có thể nhìn thấy bụng nàng dưới lớp áo mỏng đang dao động kịch liệt, đó là biểu hiện đứa nhỏ gãy dựa muốn sinh ra. Nhất định là rất đau, Hạ Lệnh Thù lại cắn răng đến chảy máu cũng không rên một tiếng, cố chấp làm cho người ta đau lòng.

Các cung nữ nhìn thấy Hoàng Thượng tiến vào, giật nảy mình, các Thái y là người đã quen cảnh sinh ly tử biệt, nhìn Hoàng Thượng, trên khuôn mặt trắng muốt là ánh mắt đờ đẫn, liền hiểu duyên cớ, không lên tiếng chào hỏi, sai các cung nữ lui xuống. Nhóm Thái y đều núp ở bình phong bên ngoài, nhỏ giọng bàn bạc chi tiết việc mổ bụng.

Phượng ma ma nắm tay Hạ Lệnh Thù, nói: “Nương nương, hoàng thượng tới.”

Trên mặt Hạ Lệnh Thù là mồ hôi cùng nước mắt, nàng từ từ nhắm hai mắt, quay đầu đi không nhìn hắn. Cố Song Huyền đứng ở đầu giường, nhìn nàng từng đợt đau đến co rút, trên bụng rõ ràng có thể nhìn thấy tay chân đứa nhỏ vạch lên cái bụng, tựa hồ dùng sức một chút là có thể phá thủng da. Bởi vì trúng độc, từ khe hở vạt áo đang mở rộng có thể thấy xương quai xanh hiện lên màu xanh, có lẽ đợi cho chất độc lan tràn đến toàn thân, chính là thời điểm nàng bị mất mạng.

Ma xui quỷ khiến, theo theo bản năng hắn đưa bàn tay đặt lên trên bụng, cùng đứa nhỏ chưa ra đời ở bên trong chào hỏi. Một thoáng chốc, có thể cảm giác dưới da thịt có tay nhỏ bé chạm vào đây, ấm áp, run run, nhỏ nhỏ, ấm áp từ trong lòng bàn tay lan tràn đến đáy lòng, sau đó, một bàn chân đá mạnh đến, hắn sợ tới mức lập tức thu tay, bên tai truyền đến tiếng kêu của Hạ Lệnh Thù. Hắn đưa tay muốn an ủi, giờ đến giữa không trung liền ngừng lại.

Hạ Lệnh Thù vất vả thở một hơi, nhẹ giọng gọi: “Nước...”

Cố Song Huyền nghe hai lần mới hiểu được, nhìn hai bên không có người, đành phải tự mình rót cho nàng một chén trà, Hạ Lệnh Thù đã không có thần chí, càng không ngừng ứa ra mồ hôi lạnh, một lúc gọi ‘Mẫu thân’, một lúc lại bảo ‘Tỷ tỷ’, lại cách một chút ngay cả ‘Cha’ cũng hô lên. Cổ tay Cố Song Huyền run rẩy, bát trà cũng bung không được. Phụ thân Hạ Lệnh Thù bởi vì giúp nạn thiên tai mà bị ôn dịch, ở đầu đêm 30 về nhà mấy ngày liền mất. Trước khi ông chết, hắn làm con rể lại không đi thăm một lần, thậm chí ngay cả một tiếng an ủi với Hạ gia cũng không có, là kẻ mười phần bất trung bất hiếu.

Hạ Lệnh Thù gọi cha nàng, biểu thị cái gì, hoặc là, trong lúc hôn mê nàng nhìn thấy gì?

Mây đen phủ đầy, tự dung khiến toàn thân hắn rét run, một tay bưng nước trà, một tay lay động Hạ Lệnh Thù. Hắn không biết cách chiều cố ai, cũng chưa từng thấy người khác chiều cố như thế nào, chỉ biết lung lay nàng, kêu nàng tỉnh lại. Hạ Lệnh Thù mơ mơ màng màng nhìn ảo ảnh ở đỉnh đầu, giờ tay nắm vào hư không, thấp giọng gọi: “Lục lang...”

Cố Song Huyền sững sờ, sau đó chợt thấy quen thuộc. Lục lang, là lúc ban đầu hai người còn thân mật, lúc Hạ Lệnh Thù hôn dỗi đều thích gọi nhũ danh của hắn. Mỗi khi nàng nhỏ giọng ní non, mặc kệ hai người có mâu thuẫn lớn đến đâu, hắn đều không nhịn được mềm lòng để nàng muốn gì cũng được.

Nước mắt Hạ Lệnh Thù dính ướt lông mi, bàn tay gầy trơ cả xương bắt vài lần không chạm tới hắn thì vô lực buông xuống giường, hơi cong lại: “Mẫu hậu... từ từ, ta theo người đi, để cho đứa nhỏ lưu lại, mẫu hậu... Ngài dù sao cũng phải để ta sinh cho Lục lang đứa nhỏ... Một mình ta sẽ theo người đi...”

Mẫu hậu, người có thể được Hạ Lệnh Thù gọi như vậy chỉ có mẹ ruột hoàng thượng - Tĩnh An Thái Hậu.

Hạ Lệnh Thù, thật sự sắp chết sao?

Nàng bị phi tử hạ độc không chết, bị Hiền phi đuổi giết cũng không chết, cuối cùng lại bởi vì con của hắn mà chết sao?

Trong thâm cung, tiếng đồ sứ rơi xuống vang lên quanh quần trong cung điện trống rỗng.

Thái Hậu hơi mở mắt ra, nghe tiếng Cố Song Huyền như rần phun, khàn giọng gào thét: “Mẫu tử đều phải sống, nếu không, tất cả các người sẽ chôn cùng hai người họ.” Lão nhân gia vừa nâng mắt, liền nhìn thấy trên khóe miệng Trương ma ma hiện lên ý cười.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Trăm Muốn Thị Tẩm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Người của Hạ gia tới rất nhanh, bất quá không phải Hạ Lê Thị cũng không phải Hạ Lệnh Ngọa, mà là đệ đệ của hoàng hậu – Hạ Lệnh Càn, đi cùng hắn còn có một nữ tử lạ mặt.

Cố Song Huyền một bên âm thầm cao hứng Hạ Lê Thị không tới, một bên tức giận Hạ Lệnh Ngọa cũng bày đặt làm cao, giả vờ cả giận nói: “Những người khác đâu?”

Hạ Lệnh Càn khiêm nhường nói: “Triệu vương nói, Hoàng hậu nương nương còn chưa chào trời được, không cần cả nhà phải đến. Bảo vi thần dẫn theo kỳ nhân giảng hồ tới chữa bệnh cho nương nương, trị không hết nói sau.”

Ai, lời này thực đúng, nếu không phải do Triệu vương nói ra thì còn tốt hơn nữa. Cố Song Huyền hướng về nữ tử kia: “Ngươi là ai?”

Nữ tử được bao phủ bởi một lớp áo choàng màu đỏ hồng, bỏ đi phần che mặt, lộ ra gương mặt yêu mị, dung nhan khuynh quốc khuynh thành, toàn bộ người trong cung điện cả nam lẫn nữ cũng nhìn không được mà nhìn kỹ nàng. Dáng người nữ tử như rắn hổ mang dựng thẳng, con ngươi thâm ám, giương mắt nhìn lại khiến người ta cảm thấy rét run từ trong xương cốt: “Tiểu nữ phu gia họ Cung.” (Chồng chị này họ Cung)

Hơi thở của Cố Song Huyền bị kiềm hãm, tự mình mang theo nàng ta đi vào nội điện, sai người mở ra màn che giường, cởi bỏ vật áo ẩm ướt của Hạ Lệnh Thủ. Xem khắp da thịt, từ xương quai xanh đi xuống dần dần xanh tím, giống như vết thương do vật nặng tạo thành: “Hoàng hậu trúng độc này đã hơn ba tháng, luôn không ổn. Ngươi có thể nắm chắc không?”

Cung phu nhân liếc nhìn toàn thân Hạ Lệnh Thủ một lần, một tay vươn hướng bụng Hạ Lệnh Thủ, đè mạnh một cái, thân thể người trên giường chấn động mạnh, kêu thảm thiết. Tai Cố Song Huyền nghe ơng ơng, phần nộ giận đối phương lại, Cung phu nhân lạnh lùng nói: “Tĩnh.”

Hạ Lệnh Thủ đau đến sắc mặt tái nhợt, mờ mịt nhìn mọi người, không nhận ra là mộng cảnh hay thực tế. Cung phu nhân cũng không quan tâm chuyện này, trái lại tự mình bắt đầu xé mở quần áo trên người nàng, tiếng vải vóc bị xé rách giống như xương cốt gãy, nghe thật kinh sợ. Cố Song Huyền muốn ngăn cản, lại sợ người này mặc danh kỳ diệu ẩn loạn trên người Hạ Lệnh Thủ, tiếng kêu thảm thiết vừa rồi đã đem vết nứt trong lòng hằn tách rời ra một góc, hẳn thật sự không muốn thừa nhận chính mình âm thầm đau lòng vì nàng.

Các Thái y tựa hồ có người gặp qua nữ tử này, thấy được Cung phu nhân tiến vào đã biết tính mạng các Thái y được cứu, không dám nói nhiều liền gọi phân đông thầy thuốc ra khỏi nội điện.

Cung phu nhân quay đầu nói với Cố Song Huyền: “Đem thân mình nàng chà lau sạch sẽ.”

“A, trăm đến lắm?”

Cặp lông mày lá liễu của Cung phu nhân liền dựng thẳng: “Ngươi có phải phu quân nàng hay không?”

“... Phải.” Nhưng hẳn cũng là hoàng đế.

“Nếu phải, chà lau thân thể cho nương tử của mình có vấn đề gì? Ngai bần hay là chê phiền toái, hay ngươi căn bản không muốn cứu nàng. Ngươi không cần nàng thì cho ta càng tốt, vừa vặn ta còn thiếu được nhân, xương cốt Hoàng hậu nương nương chắc chắn thường được chăm chút, các độc vật cùng độc tính dùng trên người nàng hiệu quả chắc sẽ bất đồng.”

“Độc... Độc vật?”

Cung phu nhân đã bắt đầu vuốt ve toàn thân Hạ Lệnh Thủ, không ngừng lấy kim châm ở huyệt vị, ổn định đũa nhỏ bạo động trong bụng. Hạ Lệnh Thủ hoàn toàn thanh tỉnh, thấp giọng chỉ hỏi: “Đứa nhỏ...”

Cung phu nhân nói: “Ta cứu sống mẹ con các ngươi, đứa nhỏ lưu cho tên hoàng đế không lương tâm này, ngươi theo ta đi, thế nào?”

Cố Song Huyền lập tức phản đối: “Trăm không cho phép!”

Cung phu nhân liếc nhìn hắn một cái: “Người Cung phu nhân ta muốn, ngay cả Diêm vương cũng không dám tranh, ngươi tính cái gì?”

“Ngươi, ngươi, ngươi” Cố Song Huyền giận điên lên, trên đời này lại có kẻ so với Triệu vương càng thêm dám triệt long: “Trăm muốn chu di cửu tộc nhà ngươi.”

Cung phu nhân nhẹ nhàng cười, như độc xà lộ ra răng nhọn: “Tin hay không, từ lúc ta bước vào hoàng cung, tính mạng mọi người nơi này đều trong tay ta? Ngươi muốn giết thân nhân của ta, ta sẽ xử lý toàn bộ hoàng tộc, chó gà không tha, nếu ngươi dám làm thử, ta trước hết ta sẽ làm cho người trong cung điện này bị độc phát, thời gian chỉ một chén trà toàn thân sẽ thối rữa mà chết, xương cốt cũng không lưu một cây.” Lời nói này đã đủ kinh thế hãi tục, Cố Song Huyền nhất thời tức giận đến nóng đầu, cũng không dám đem tính mạng người trong cung ra đánh cược. Không nói cả hoàng cung, riêng Phượng Huyền cung còn có Thái Hậu cùng trưởng tử Hạ gia tam phòng, trọng yếu nhất là, còn có bọn họ một đôi vợ chồng tôn quý nhất thiên hạ.

Hạ Lệnh Thủ đã nắm được một mảnh áo của Cung phu nhân: “Phu nhân đừng cùng Hoàng Thượng so đo, hẳn mới nhọc quán không bao lâu, chưa thấy nhiều việc đời?”

“Ai mới nhọc quán? Ai chưa thấy nhiều việc đời?” Tức chết hẳn, nữ nhân này thời điểm gần chết khó sống còn châm biếm hắn: “Nữ tử này muốn mạng của ngươi, ngươi có biết không?”

Ánh mắt Hạ Lệnh Thủ tối sầm lại, thấp giọng cười nói: “Ngươi lúc trước không thể. Người khác muốn mạng của ta ta liền cho, ngươi cho Hạ Lệnh Thủ ta là loại người nào? Hoàng Thượng, ngươi rất hấp tấp.”

Ngươi mới hấp tấp! Cố Song Huyền tức giận đến hồ đồ, bị nàng cho một kích mới tỉnh táo lại. Xác thực, hẳn hi vọng đều hiện ra, không nên như thế, cũng không thể như thế. Hẳn là hoàng đế, phải đem mọi người nắm trong lòng bàn tay mình, làm cho người ta kính nể hắn, sợ hãi hắn. Đi hai vòng bên giường, Cố Song Huyền đã một lần nữa khôi phục khí độ quân vương không ai bì nổi. Hắn nói: “Trăm muốn mẫu tử bọn họ đều an toàn.”

Cung phu nhân nhìn Hạ Lệnh Thủ chỉ hai câu nói ngăn ngừa là có thể chế trụ hoàng đế, rất vừa lòng, lực chú ý một lần nữa trở lại việc cứu người: “Trước

lau qua người, lại chuẩn bị nước nóng để tắm, ta viết phương thuốc, đem dược liệu cùng nước nóng để tắm nấu chung, sau đó cho người ngâm vào.” Lại nhìn Cố Song Huyền, “Toàn bộ do người tự mình động thủ, ta đi nấu thuốc.”

Cố Song Huyền thuận khí: “Vì sao phải do trẫm làm?” Hắn sẽ không cho Hạ Lệnh Thủ nhược điểm của hắn để tiêu khiển.

Trên gương mặt yêu dị của Cung phu nhân xuất hiện một trận cười khê, mười phần mê hoặc, cũng mười phần âm độc: “Dược... Nhân...”

“Trẫm làm” T_T

Chà lau cho người khác không được làm bừa, lau cho phụ nữ có thai càng không được bừa bãi, động tác của hắn cần nhẹ nhàng chậm chạp một chút...

“Hoàng Thượng, người đang chà lau đồ bằng ngọc?”

Hắn chỉ cần lực đạo thích hợp...

“Hoàng Thượng, người không cần chỉ lau một chỗ.” Ngực đã lau quá ba lần.

Chỉ cần hắn coi mình giống như Liễu Hạ Huệ...

“Hoàng Thượng, chỗ kia sẽ còn có nước ối, không cần lau.”

A, đồ mặt: “Trẫm, khụ, đợi lát nữa phải ngâm nước thuốc, bất kể chỗ nào đều phải rửa sạch sẽ.”

Hạ Lệnh Thủ mười phần sắc bén châm biếm: “Hải nhi của thần thiếp đến quá mau, đánh gãy nhã hứng của hoàng thượng, tội đáng chết vạn lần.” Ta biết người cùng Kiều Tiếp dư không động phòng, nhưng dù thế thì người cũng không thể phát tình với phụ nữ mang thai sắp sinh.

Học máu tam tạng. Cố Song Huyền không biết hai má mình đã đỏ bừng, vớt khăn lụa, rống: “Câm miệng!” Không dám nhìn người, tiếp tục vùi đầu làm hết sức.

(thăng là một dụng cụ đóng lưng thực, bằng 1/10 cái đầu)

Thời điểm nước thuốc chuẩn bị tốt, Cố Song Huyền ôm Hạ Lệnh Thủ liền nhin không được nói thầm: “Heo mập.”

Hạ Lệnh Thủ sờ sờ bụng: “Thật sự sinh được một con heo nhỏ, ta cũng bớt lo hơn.” Lời này một câu hai nghĩa, heo mẹ sinh heo con, vậy bố chồng heo là gì? Cố Song Huyền làm như không nghe rõ, hừ hừ. Về phần con của hoàng hậu rốt cuộc vụng về không chịu nổi hay là thông minh tuyệt đỉnh, tạm thời sẽ không biết được.

Trước khi cho người vào dục dừng, Cung phu nhân nhắc nhở: “Cẩn thận một chút, người đừng chạm vào nước thuốc.”

“Vì sao?”

“Bởi vì trong người người không bị hạ độc, chạm vào nước thuốc ta lại phải một mình kê đơn thuốc cho người, rất phiền toái.” Nói như vậy, dược liệu trong thùng tắm là... Độc dược?

Động tác của Cố Song Huyền ngừng lại, Hạ Lệnh Thủ tựa hồ không thể đoán được ý tưởng thật sự trong đầu hắn, yếu ớt kéo chăn mỏng trên người, nói: “Giúp đỡ ta đi vào là được rồi.”

Cung phu nhân gạt đầu tán thưởng: “Người có tiềm chất làm dược nhân. Cô nhi mua về, nhìn thấy đứa nhỏ trước tắm nước thuốc xong xuất huyết mà chết, sau đó liền không bao giờ chịu tắm bồn. Đứa nhỏ quả nhiên phiền toái, người lớn rất nghe lời, nói cái gì thì làm cái đó.”

Ngay tại câu ‘Nói cái gì làm cái đó’ Cố Song Huyền một đường ôm Hạ Lệnh Thủ về trên giường, Hạ Lệnh Thủ nghi hoặc ngẩng đầu, không tiếng động hỏi. Cố Song Huyền không muốn ở trước mặt nàng biểu lộ ra chính mình chán chờ, xoay người hỏi Cung phu nhân: “Thuốc này tắm là vì cứu đứa nhỏ chưa ra đời hay cả hai mẹ con?”

Tác giả: Tuần Thảo

Edit: Mộc

Hết lần này đến lần khác Cung phu nhân tức giận vì bị hắn chống đối từ lời nói đến hành động, từng gặp kẻ không thẳng thắn thành khẩn, nhưng chưa thấy kẻ thay đổi thất thường như vậy, ngữ khí càng trở nên khó chịu: “Cứu sống người nào thì là người đấy, người quân được ta”.

Cố Song Huyền nhìn bụng Hạ Lệnh Thủ: “Ta muốn... Đứa nhỏ có thể an khang khỏe mạnh ra đời. Thuốc này của người có thể tắm hay không...”

“Sau khi ngâm ba lần nước thuốc, độc sẽ hết, lát nữa đứa nhỏ sinh ra tự nhiên liền không độc không đau, người là nam tử hán, chít chít lăm chuyện như vậy làm gì. Người rốt cuộc có cứu bọn họ hay không, cứu liền thả vào cho ta, không cứu thì bản phu nhân đi.”

Rất... Rất có can đảm. Lần đầu tiên Cố Song Huyền gặp nữ tử như thế này, so với Hạ Lệnh Thủ còn khó chơi hơn, nhất thời cứng ngắc tại chỗ.

Hạ Lệnh Thủ ở giữa nước thuốc nóng bỏng, sương khói lượn lờ, cười khê: “Phu nhân đại nhân đại lượng, đừng cùng Hoàng Thượng so đo, hân bị người đồ dành đã quen, nghe không ra lời nói phải của người. Ta không cần hân giúp đỡ, tự mình đi vào.” Có thể làm cho hài tử bình an sinh ra, đổi một người mẹ mà nói không có gì là không làm được, Hạ Lệnh Thủ chống giường chậm rãi đứng lên. 10 tháng mang thai, bụng lớn nên đi lại cũng khó khăn, đừng nói là nàng hiện đang ở vào thời điểm suy yếu, người còn chưa đứng lên đã lắc lư.

Cố Song Huyền giúp đỡ thì không phải, không giúp đỡ cũng không phải.

Trên đầu Hạ Lệnh Thủ đầy mồ hôi, trong lòng biết Cung phu nhân sẽ không chịu chủ động giúp mình, ánh mắt nhìn khắp nơi, toàn bộ nội điện không có một bóng người, chỉ có Cố Song Huyền giống như một con rối gỗ. Nàng không khỏi nhụt chí: “Lục lang, đừng đùa giỡn nữa, đến giúp ta một chút.”

Một tiếng lục lang, lại công phá sự cứng rắn của người nào đó.

“Trẫm... là chân long thiên tử, không thể tiến vào phòng sinh dục dấy bản thù.”

Hạ Lệnh Thủ nhủ mảy, rốt cuộc là đối chọi gay gắt hay là tỏ ra mềm mại để lừa gạt, trong lòng nàng đắn đo biện pháp nào dễ dàng đạt tới mục đích. Có thể mang thai một mối, lại nghĩ tới vừa rồi khổ sở đợi hân, tính khí cũng trở nên kiêu ngạo: “Người đã tiến vào rồi, cũng bản với ô uế rồi, còn muốn đi ra ngoài hay sao?”

“Trẫm đi ra ngay!”

“Đi ra ngoài tìm mỹ nhân giao hoan sao, tạm biệt không tiễn. Con của thần thiếp sẽ tự mình sinh, không trông cậy vào kẻ vô tâm vô phể.” Nói xong liền thở hắt hên, lúc đầu sắc mặt ửng hồng, lúc sau ngược lại, biến thành xanh trắng.

Cung phu nhân đứng ở một bên nhìn, tỏ vẻ thân mật: “Lại âm ỹ lớn tiếng một chút, đợi lát nữa châm cứu huyết đạo sẽ buông lỏng ra, người sẽ càng đau nhức.” Rồi hướng Cố Song Huyền nói, “Nếu người không thương nàng còn khiến nàng sinh con cho người làm gì? Không có việc gì nên kiếm chuyện sao. Còn nữa, nương tử sắp sinh mà người còn chạy đi tìm mỹ nhân, không lo lắng con người thổi rữa mốc meo ở chỗ nào sao?”

Cố Song Huyền tức giận đến hộc máu, mốc meo trong lời nói của nàng chẳng phải là đang nhắc nhở hân, thật đáng chết, nhưng hân thật sự không dám đi.

Hạ Lệnh Thủ nhân lúc cháy nhà mà đi hỏi của: “Đến đỡ ta nào.”

Cố Song Huyền cắn răng, sống chết không muốn thừa nhận mình lo lắng cho nàng nên mới nhiều chuyện, cũng không phải bởi vì chịu không nổi nàng khổ sở mới luyện tiếu rồi đi. Cần thận ôm lấy thân thể nặng nề vào trong thùng tắm, nhìn nước thuốc màu nâu bao phủ quanh cơ thể nàng, ngập lên tận cổ.

Cung phu nhân ở phía sau đột nhiên nói ra một câu: “Hoàng đế thật thú vị. Hân rốt cuộc hận người hay yêu người?”

Hạ Lệnh Thủ rút tay ra, da thịt hai người cọ sát, tựa hồ quyến luyến, một chút lưu luyến không đi, chậm rãi, kích thích thật nhỏ vương mắc giữa họ. Cố Song Huyền không nhớ nổi đã bao lâu không tới gần nàng như vậy, hai tháng, hoặc là lâu hơn, lâu đến nỗi hân thấy hoảng hốt, cánh tay tách ra, lòng bàn tay đụng nhau, đầu ngón tay trượt qua, hân ngờ ngác nhìn ngón tay mảnh khảnh của nàng chìm vào nước thuốc đen như bóng đêm, sâu không thấy đáy.

Hân yếu ớt chuyển động ngón tay mình, lúc ngẩng đầu lên, trên mặt lại là vẻ bình tĩnh xa cách, cao cao tại thượng, thần nhiên nói: “Trẫm là hoàng đế, nàng là hoàng hậu, nói chuyện yêu hận gì chứ.” Không có hận cũng không có yêu, bọn họ chỉ là người xa lạ mà thôi.

Hạ Lệnh Thủ tựa vào cạnh thùng, bàn tay dưới nước đặt lên bụng, cảm giác bên trong đưa nhỏ lại một lần nữa đập liên tục: “Hoàng thượng là Chân Long quân chủ, làm sao có thể yêu một nữ tử phạm tục. Hạ Lệnh Thủ ta cũng không có hứng thú hận một con sâu, không thú vị chút nào.”

Chắc, Chân Long Thiên Tử vào trong miệng của nàng liền biến thành một con sâu mập, nữ tử ở đây tựa hồ người sau càng cả gan làm loạn hơn người trước.

Cố Song Huyền buồn bực thở dài, chỉ cảm thấy trên đời này nữ tử cùng tiểu nhân thật khó nuôi. Hai người này tụ tập thành một khối, chính là tổng hợp nữ tử cùng tiểu nhân, không chỉ khó nuôi còn khó chơi, miệng lưỡi bén nhọn, ích kỷ, vô tình vô nghĩa.

Hân cảm giận sửa sang lại vạt áo, nhắc chân đi ra ngoài. Đầu tiên liền gặp Hạ Lệnh Càn, càng thêm cảm tức nói: “Các người đừng làm như nơi này là của Hạ gia, tự tiện ra vào. Hoàng hậu hiện giờ đã có người cứu trợ, người có thể trở về báo cho người trong nhà tin vui. Cứ nói ‘Nhờ hồng phúc tổ tiên của Hạ gia, tạm thời Hoàng hậu nương nương còn không chết được’!”

Hạ Lệnh Càn lui ra phía sau vài bước, cong khom lưng: “Vi thần tuân chỉ! Thần nhất định thay tỷ tỷ thắp hương ở từ đường Hạ gia, trước mặt tất cả con cháu Hạ gia nhắc lại khẩu dụ của hoàng thượng.”

Thất khiếu của Cố Song Huyền bị lửa giận đốt đến lục khiếu: “Cút!”

Hân giống một con thú bị vây khốn trong đại điện, đi lòng vòng dạo quanh, ngồi chính giữa là Thái Hậu, bên trái là người nhà mẹ đẻ hoàng hậu, bên phải là mẹ của hoàng hậu, hân không có đường nào đi được, liền lên ra bên ngoài cửa điện, đứng ở hành lang dài nhìn cảnh ánh đèn từ vạn nhà phía xa xa, hoặc sáng hoặc tối, lòng dần dần bình tĩnh.

Thật đáng giận, tất cả người nhà Hạ gia thật đáng giận, Triệu vương có quan hệ với Hạ gia càng thêm đáng giận!

Đáng hận nhất là, ngay cả lúc hấn hận đến nóng lòng vẫn không thể thật sự hạ sát thủ với Hạ Lệnh Thủ, khắp nơi bị cản tay, khắp nơi vấp phải trắc trở, khắp nơi bị người ta đùa giỡn!

Hấn là hoàng đế, không phải con rối thế gia! (thế gia: nhà làm quan)

Nắm tay càng nắm càng chặt, trong không trung mơ hồ bay tới mùi hoa, hấn giương mắt nhìn ra xa: “Ai, đi ra.”

Sau vườn hoa, thân ảnh thướt tha nhu nhược cúi xuống bái lạy: “Hoàng Thượng, nô tì chỉ là... chỉ là lo lắng ngài và hoàng hậu, cho nên...”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Trầm Muốn Thị Tầm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5

Kiều Tiếp dư áp úng nói không ra lời, giữa lúc khiếp nhược vẫn lộ vẻ đắm đuối đáng yêu.

Cố Song Huyền đứng từ trên cao nhìn xuống. Nàng e ngại hấn, vẻ mặt lộ rõ kính sợ cùng lo lắng. Nàng cũng yêu hấn, giống tất cả những nữ tử khác trong hậu cung, tôn sùng hấn như trời, hấn là chúa tể cho các nàng vinh hoa phú quý, thậm chí là tính mạng.

Đây mới đúng là dáng vẻ của một nữ tử khi đối mặt với quân vương.

Hạ Lệnh Thủ là trường hợp đặc biệt, nàng không úy kỵ hấn, không nịnh hót hấn, thậm chí còn có gan phản kháng hấn, coi thường hấn, đến lúc cần còn có thể châm biếm hấn, thậm chí... phản bội hấn.

Trong mắt nàng, Cố Song Huyền chỉ là một nam tử bình thường, không phải là Hoàng đế.

Cố Song Huyền nhìn chằm chằm nữ tử phía dưới, thầm nghĩ nếu Hạ Lệnh Thủ cũng giống như Kiêu Tiếp dư, đối với hấn vừa sợ vừa yêu, dáng vẻ nàng sẽ như thế nào?

“Hoàng thượng...” Hoàng đế đưa lưng về phía ánh sáng, vẻ mặt uể oải, Kiêu Tiếp dư hơi lo lắng. Có lẽ nước cờ đêm nay nàng đã đi nhầm.

Cố Song Huyền vẫy tay: “Lại đây!”

Kiều Tiếp giật mình, thật cẩn thận bước lên bậc thang, nhất cử nhất động đều giống như cành liễu yếu ớt trong gió, cho đến lúc tới bên cạnh cũng không quỳ lạy, chỉ ngẩng đầu lên, giương nhẹ mắt nhìn hấn. Cố Song Huyền che đầy ánh mắt, khẽ cảm của nàng: “Người yêu trầm không?”

Thân mình Kiêu Tiếp dư run lên, đơn giản nghiêng đầu, búi tóc vô tình lung lay, làm nàng thêm phần quyến rũ. Đáy mắt nàng là long bào thêu vàng của quân vương, dung mạo hấn vừa tuấn tú vừa uy nghiêm, ngón tay giữ nàng ấm áp lại mạnh mẽ, mũi nàng ngửi được long cốt hương chỉ có hoàng tộc mới được dùng, nam tử như vậy ai lại không yêu? Ai dám không yêu?

Nàng vừa khẽ động, búi tóc liền bung ra, như dòng nước đen rơi xuống, khuôn mặt nhỏ xinh giống như điểm thêm hoa đào: “Thần thiếp đối với Hoàng thượng là thật lòng, nhật nguyệt chứng giám.”

“Thật không?” Cố Song Huyền hỏi nàng lại giống như đang tự hỏi mình. Hấn không phải hôn quân, cũng không phải kẻ ngu ngốc. Khi đối mặt với quân thần và hậu cung, hấn đủ tỉnh táo cùng hà khắc. Từ nhỏ đã nhận sự giáo dục dành cho quân vương, từ sắc mặt cùng ngữ điệu của đối phương hấn có thể nhận ra thật giả, suy đoán lòng người thiện ác. Hấn đương nhiên không tin một nữ nhân mới gặp qua hấn hai lần đã yêu hấn. Tất cả nữ tử trong hậu cung này yêu hấn là do khát vọng và sợ hãi hoàng quyền, các nàng yêu ngôi vị hoàng đế của hấn, sợ, thậm chí còn có hận.

Ngôi vị hoàng đế cho hấn tất cả, cũng cướp đi tất cả.

Hạ Lệnh Thủ phản bội lại ngôi vị hoàng đế, chiếm được cái gì, mất đi cái gì? Cố Song Huyền không biết, hấn chỉ biết là đối với nàng, hấn vứt bỏ không được, giữ lại cũng không được.

Yêu hận đan vào nhau!

Cố Song Huyền đuổi Kiêu Tiếp dư đi, quay vào nghe Cung phu nhân nói năng chua ngoa, lại lần nữa ôm lấy Hạ Lệnh Thủ đã sắp sinh đôi một thang thuốc. Lúc đặt nàng xuống nước liền phát hiện những vết xanh đen trên ngực đã chuyển thành màu hồng, đứa nhỏ trong bụng đá từng con, nàng cắn răng không lên tiếng. Lúc nàng chìm vào đáy nước, vành tai và tóc mai hai người chạm vào nhau, lúc gần gũi hấn mới có thể nghe được tiếng rên rỉ nàng để lộ, mồ hôi của nàng dán hai bên má hấn, ẩm ướt mà nóng bỏng.

Vai đau xót, Cung phu nhân phát ra tiếng nói xót xa trên đỉnh đầu hấn: “Buông tay, đừng làm phiền bản phu nhân!” Hấn khẽ cử động, da thịt bàn tay vừa

tiếp xúc với nước thuốc, đau như kim châm

“Thật là nhìn không ra, nguoi xuất thân từ thế gia nhưng lại da dày thịt béo.” Thang thuốc này sẽ làm bắp thịt rất đau, vậy mà không kêu một tiếng, nếu không phải da thịt dày thì nhất định là tính tình kiên nhẫn.

Hạ Lệnh Thủ cười: “Đa tạ Hoàng thượng khen ngợi, so ra thì da thịt ta dày cũng không dày bằng da mặt Hoàng thượng.”

“Da mặt ta dày còn không phải do nguoi giầy vò tạo thành?”

“Nguoi lại bắt đầu nói oan cho ta. Mặt là của nguoi, da ở trên người nguoi, trách ta là sao? Hoàng thượng, hôm nay nguoi đã là người đứng đầu, bớt tính tình trẻ con đi, ta là chính thể của nguoi, không phải mẹ nguoi, sẽ không dễ dàng tha thứ vô điều kiện cho nguoi, đồ dành nguoi.”

“Nguoi... nguoi... nguoi... không biết xấu hổ!”

“Xem đi, mới hai câu nguoi đã nói năng lộn xộn. Đừng nhiều lời, mang cho ta một tấm vải mềm thật dày đến đây!”

“Nguoi cần nó làm gì?”

“Nguoi có lấy hay không, không lấy ta gọi cung nữ vào hầu hạ. Ta đúng là lần đầu hiểu được, trăm sự không dùng được không phải là thư sinh mà là Hoàng đế.”

Nếu có thể, hẳn nhất định chỉ một bạt tai là đánh chết nàng.

Hạ Lệnh Thủ cắn vãi dày trong miệng, không thể nói chuyện, trong điện nhất thời im lặng đến tịch mịch, náo nhiệt vừa rồi giống như ảo ảnh lướt qua. Cung phu nhân chuẩn bị xong thùng nước thuốc thứ ba, đến canh giờ liền đổi lần nữa, lúc này Hạ Lệnh Thủ đã đau đến co rút hai chân, bụng nàng dao động giống như sóng biển giận dữ, thật là đáng sợ.

Cố Song Huyền không thể chịu nổi dáng vẻ thiên hạ vô địch của Hạ Lệnh Thủ, đứng một lúc liền ra ngoài đi bộ, lúc này bên cạnh Thái Hậu đã có thêm một người, là Đức phi.

Thấy Hoàng đế đi ra, Đức phi liếc nhìn nội điện, che môi cười khế, nói: “Quả nhiên là Hoàng hậu nương nương phúc khí lớn, còn chưa sinh đã cho người mời Hoàng thượng đến chờ đợi. Nhớ lại năm ấy, em gái ta cũng mang thai, không biết đã đắc tội với ai, đang sống khỏe mạnh bỗng nhiên đau đớn rồi chết, vậy mà không ai liếc mắt một cái. Còn đứa trẻ đáng thương đã thành hình trong bụng, chưa sinh ra liền chết non.”

Hồi thờ của Cố Song Huyền bị kiểm hãm, hẳn đương nhiên nhớ rõ vị phi từ kia. Đó vốn là lỗi của hắn, nhưng vào trong lời nói của Đức phi lại thành lỗi của Hoàng hậu. Mọi thứ so với trước đều đã thay đổi. Trước kia Hạ Lệnh Thủ chỉ bị chút bệnh nhỏ cả Thái y viện đã nom nớp lo sợ, các phi tử khác đều ở trong cung của mình, không dám ra ngoài, mà giờ Hạ Lệnh Thủ sắp sinh, đầu tiên là Kiều Tiếp dư không hiểu tình hình tới thăm dò hắn, tiếp đến là Đức phi nhắc lại sự việc dơ bẩn trong quá khứ, rõ ràng là muốn châm ngòi thị phi.

Ánh mắt người trong hậu cung đều đang nhìn hành động của hắn. Còn chưa đăng cơ đã bắt Hoàng hậu rời cung hai tháng, ngày đầu tiên nàng trở về liền cùng hắn cãi cọ, trong mắt mọi người, đây là điềm báo Hoàng hậu đã thất thế, thảo nào Tiểu Quái Tử tìm đủ mọi cách để mời hắn đến trấn giữ.

“Hoàng thượng, oan có đầu nợ có chủ, xin ngài hãy thay em gái thiếp và đứa con đã chết oan trong bụng làm chủ.”

Một tiếng “đỉnh” vang lên. Tách trà trong tay Thái hậu bị đặt mạnh lên mặt bàn, nước trà văng tung toé. “Đức phi, nguoi muốn Hoàng thượng mưu hại con ruột của mình phải không?”

Đức phi cắn môi, khom người nói: “Thần thiếp không dám.”

“Vậy những lời vừa rồi của nguoi có ý gì? Là nói Hoàng hậu hại chết phi tần cùng đứa nhỏ chưa ra đời, nguoi muốn ép Hoàng thượng bây giờ thay người có lẽ là “em gái” của nguoi lật lại bản án? Hay là nguoi sợ Hoàng hậu sinh ra con trai trưởng, không có gì liền kiểm chuyện, mượn chuyện người khác để làm lợi cho mình, muốn làm Hoàng hậu khí cực công tâm, một xác hai mạng, nguoi liền thoải mái, có thể danh chính ngôn thuận làm người đứng đầu hậu cung!” Tình Thục Thái hậu liên tục chất vấn, lời lẽ càng lúc càng trầm trọng, người trong Phụng Hoàng cung ai nấy sắc mặt đều như màu đất.

“Hoàng thượng” Thái hậu đi đến đối diện với Cố Song Huyền, “Nguoi muốn chính tay giết chết thể nhi sao? Nếu nguoi thật sự muốn, bản cung cũng không ngăn cản, chỉ cần nguoi ra khỏi Phụng Hoàng cung, một ngày sau, bản cung sẽ tuyên bố Hoàng hậu rong huyết, mẫu tử đều mất, trả lại thanh tịnh cho nguoi.”

Trong điện, hai vị phật lớn bốn mắt nhìn nhau, một bên là Đức phi đang cô hết sức kiềm chế, hô hấp nặng nề, một bên là Hạ Lệnh Thủ giống như Phật Di Lặc, nụ cười ẩn chứa một tia bình tĩnh, trông mắt quay tròn từ Thái Hậu đến Hoàng đế, lại từ Hoàng đế đến Đức phi, cuối cùng có phần căn cứ ngắm Đức phi từ trên xuống dưới một lần, giống như đánh giá đối phương có bao nhiêu phân lượng, dám ở trước mặt người của Hạ gia hăm hại Hoàng hậu nương nương. Nhìn đi nhìn lại, chẳng qua cũng chỉ là một phi tần đã già, về mặt nhan sắc, giống như là cô nàng buồn thịt lộn, nếu làm thịt chắc cũng bán được chút bạc. Vì thế hắn càng tỏ ra hồ hững, khoé mắt chú ý đến cánh cửa nội điện, cung nữ bên cạnh Hoàng hậu nương nương là Phụng Lê bắt gặp xuất hiện, không lâu sau trong điện có tiếng hô: “Nương nương sắp sinh.”

Một đạo sấm sét nổ tung ở Phụng Hoàng cung, các thái y cùng y nữ đang ở đó vội vàng tiếp đón bà đỡ đi vào, nhóm cung nữ đang nín thở đến đông cứng lúc này giống như ong vỡ tổ chạy vào nội điện, sợ bị ngọn lửa nơi này làm bỏng mình.

Cổ Song Huyền đứng giữa đại điện, chờ đợi nghe âm thanh chạy tới chạy lui của mọi người xung quanh, bên trong nội điện là giọng sai khiến lạnh như băng của Cung phu nhân, tiếng trao đổi giữa những thái y bị ngăn cách bởi tấm màn dày cùng các y nữ, ngẫu nhiên hắn còn có thể nghe được tiếng kêu đau của Hạ Lệnh Thu. . . thanh âm của nàng giống như một cái chụp, từ bốn phương tám hướng khuếch trương mạnh mẽ vào tai hắn. Tiếng kêu đau của nàng lâu một chút, nhịp tim trong lồng ngực hắn liền thành một đường thẳng tắp, tiếng kêu của nàng ngắn một chút, nhịp tim của hắn liền thành một đường phập phồng.

“Hoàng thượng. . .” Đức phi đợi một lúc lâu không có được đáp án, không thể không nhắc hắn suy nghĩ.

Biểu hiện không yên lòng của Hoàng đế rơi vào trong mắt Thái hậu, đương nhiên liền hiểu đó là dấu hiệu quan tâm Hoàng hậu. Hơn nữa, lão nhân gia ngồi đây một hồi lâu, Hoàng đế đi vào nội điện làm cái gì, lúc đi ra có gì thay đổi bà sao không thấy rõ, cũng không nóng nảy nữa, ngồi vào ghế của mình, sai cung nữ trong cung Hoàng hậu nắm bà vai, bóp đùi, thật là nhân hạ thoải mái.

“Người nói em gái người là ai?”

Đức phi sùng sốt, đoán rằng Hoàng thượng đang thận trọng lật lại bản án, không khỏi vui sướng, vội vàng nói: “Từ trước khi Hoàng thượng đăng cơ, chị em cùng thiếp hầu hạ lúc ngài vẫn còn là Thái tử là Cổ thị, là người mà ngài yêu thương nhất. Đáng tiếc, lúc đó em ấy phạm phải một lỗi nhỏ với Hoàng hậu nương nương, qua một tháng đã bị người ta giày vò tới chết. Hoàng thượng, ngài phải thay Cổ thị làm chủ.”

Cổ thị kia vốn là một nữ tử ghê gớm, lúc Hạ Lệnh Thu vẫn còn là Thái tử phi, vừa mới gả cho Cổ Song Huyền, đêm động phòng hoa chúc nàng ta liền kêu ầm mĩ mình bị bệnh, dấm kéo Cổ Song Huyền bỏ rơi chính thất để đi xem bệnh cho một thiếp thất. Nàng ta ý vào việc mình đang mang thai, ở đông cung thái tử tác oai tác quái, tính toán áp chế Thái tử phi. Không ngờ điều vô dương oai chưa được bao lâu, vì dùng quá nhiều thuốc bổ nên bị băng huyết mà chết, một xác hai mạng.

Đức phi luôn mồm gọi Cổ thị là em gái, kỳ thật trước khi Thái tử phi nhập cung, Đức phi mới là đối thủ một mất một còn thật sự của Cổ thị. Cổ thị chết, nàng ta là người được lợi nhất. Hiện tại đem chuyện này nói ra, đương nhiên là muốn dùng một người chết để làm ngã người sống, nhân thời cơ chiếm lấy địa vị cao nhất, độc bá thánh ân.

Trong lòng tính toán nhỏ nhặt, lại khiến Cổ Song Huyền nhớ tới một chuyện cũ năm xưa.

Cổ Song Huyền thân nhiên ngồi vào bên cạnh Thái hậu, cảm tách trà lên nhấp hai ngụm, thở dài: “Cổ thị. . . trẫm không nhớ rõ là ai. Một cung nữ à? Một cung nữ chết thì liên quan gì đến Hoàng hậu?”

Đức phi không nghĩ tới Hoàng đế chẳng hề để tâm, gay gắt nói: “Lúc đó nàng bị Thái tử phi hại chết.”

“Chứng cứ.” Cổ Song Huyền nhẹ liếc mắt một cái “Bất kể trộm còn phải ghi chép, người nói là Thái tử phi làm thì cũng phải có chứng cứ, nói miệng không bằng chứng, trẫm lấy cái gì để đối đáp kết quả với Hạ gia, nói rõ với các đại thần trong triều đình, chỉ bằng một câu của Đức phi?”

“Việc này đã qua hơn ba năm, thần thiếp không có chứng cứ nào cả.” Đừng nói là có chứng cứ, nếu có cũng là chứng cứ cho thấy Đức phi và Cổ thị không hợp nhau, Cổ thị chết, tất cả người của nàng cùng vật phẩm đều đã phân cho các thị thiếp khác, không biết điều liền bị đốt bỏ, làm sao còn nhân chứng vật chứng.

“Nhưng tất cả các chị em khác đều biết Thái tử phi ghen ghét sâu sắc với Cổ thị, Cổ thị chết chỉ có thể là Thái tử phi ra tay.”

“Các chị em khác” Cổ Song Huyền cười nói, “Nếu thế thì bảo người truyền tất cả các phi tần đến, người đối chứng với các nàng xem.” Hoàng đế là ai, hắn chẳng lẽ lại bị loại tiểu xảo này dắt mũi. Hạ Lệnh Thu là ai, nàng làm việc sao có thể để người khác nắm được nhược điểm? Ở bên ngoài ai cũng khen ngợi Hạ Lệnh Thu là lựa chọn tốt nhất cho vị trí Hoàng hậu, nàng đối xử bình đẳng với các hoàng tử công chúa, phần lớn các phi tần trong cung chịu an phận cũng do nàng sử dụng ân huệ cùng uy nghiêm. Khi nhà mẹ đẻ Hoàng hậu còn chưa sụp đổ, ai dám không kiêng nể mà đắc tội nàng, gia tộc nào dám đối nghịch với Hạ gia? Người và gia tộc nào dám làm thế, hoặc là có bản lĩnh thật, hoặc là kẻ ngu ngốc không biết sống chết, bị người ta coi như mũi thương mà sai khiến.

Trong suy nghĩ của Cổ Song Huyền, Hạ Lệnh Thu chỉ có thể chết trong tay của hắn. Những người khác, không xứng!

Nghe Hoàng thượng hỏi như vậy, mặt Đức phi liền trắng bệch. Sờ dĩ nàng dám đến gây chuyện với Hoàng hậu là vì đoán rằng Hoàng hậu đã đánh mất trái tim của quân vương, tối nay là cửa ải sống chết khó khăn, chỉ cần sự tình ầm ĩ lên, mạng của Hoàng hậu chắc sẽ mất hơn nửa. Nhưng hiện tại nhìn mạnh mẽ từ Hoàng thượng, hắn rõ ràng vẫn thiên vị Hoàng hậu, cho dù gọi các “chị em” khác tới, họ toàn người giao hoạt, chắc gì đã một lòng một dạ cùng Đức phi, sợ là đến lúc đó chính Đức phi không chịu nổi. Nghĩ thông suốt điểm này, Đức phi mới hối hận chính mình bị người ta sắp xếp gây chuyện, quá lỗ mãng. Trong lòng nàng sợ hãi, khí thế giảm đi vài phần, cả người lúng túng tiến lui đều không được.

Thái hậu rất có tình thần uống nửa chén trà, không ngồi nữa, đang định đứng lên muốn cho Đức phi một cái thang để xuống đài, bỗng nhiên trong nội điện có tiếng hét to: “Sinh, sinh”.

Hạ Lệnh Càn nhảy dựng lên, suýt chút nữa là vọt vào trong, lòng bàn tay Cổ Song Huyền đỏ đầy mồ hôi, lúc đứng dậy mới phát hiện bàn chân như nhũn ra, lúc sức lực trở về mới chậm rãi đi vào nội điện, trên mặt Trương ma ma đầy nước mắt, tươi cười ôm một đứa bé đi ra: “Chúc mừng Hoàng thượng, chúc mừng Hoàng thượng, là hoàng tử điện hạ.”

Tâm trạng Cổ Song Huyền tốt lên một nửa, hỏi nàng: “Hoàng hậu đâu?”

Chương 6

Thái Hậu đi nhanh đến bên người hấn đón lấy tiểu hoàng tử, nhìn kỹ, thúc vào Hoàng đế đang cố tỏ ra nhẫn nại, nói: “Hỏi cái gì, mắt mình nhìn thấy mới chính xác.” Mở ra cái mũ nhỏ bọc trên đầu hoàng tử, nhìn đến gương mặt đầy nếp nhăn của con sâu nhỏ, cười nói: “Thật giống.”

Cố Song Huyền vừa bước chân liền ngừng lại, quay đầu xem đứa nhỏ: “Giống cái gì?”

“Long Tử Long tôn!” (con rồng cháu rồng)

Cố Song Huyền đỏ mặt, thời điểm long Tử Long tôn sinh ra là như vậy? Giống một con rồng trắng nhỏ như sâu? Không ngờ Tĩnh Thực Thái Hậu tính tình cũng trẻ con. Hấn hoàn toàn không biết, lời này từ trong miệng Hạ Lệnh Thủ liền thành khiêu khích, còn người khác nói ra lại thành ý tốt.

Ở nội điện mùi máu tanh gay gắt, mười hai ngọn đèn lưu ly đang mở phía xa giường, tua rua màu vàng bị cung nữ đi tới đi lui làm cho bay lơ lửng, phía sau màn giường che đầy có thể nhìn thấy một bóng người mơ hồ. Chỉ là mỏng manh, ở trên da thịt nàng cũng âm thầm không ánh sáng.

Cung phu nhân cho Hạ Lệnh Thủ uống một bát thuốc cuối cùng, quan sát một lúc lâu xác định không việc gì, đè ép góc chăn, không để ý đến Hoàng đế liền ra khỏi nội điện, nói với Hạ Lệnh Càn đang cùng Thái Hậu treu đùa tiểu hoàng tử khóc rống: “Kết thúc công việc, đi thôi.”

Hạ Lệnh Càn biết tình hình vị phu nhân này, liền thở dài cáo lui với Thái Hậu, cẩn thận đi đến cửa điện còn muốn nói điều gì, bị Cung phu nhân vỗ vào sau đầu một cái, mới bắt màn rời đi.

Hạ Lệnh Thủ không hề ngủ, trên thực tế nàng căn bản không dám ngủ, chỉ sợ lúc nàng nửa tỉnh nửa mê, Cố Song Huyền lại làm ra chuyện kinh thiên động địa, làm cho nàng không thể tỉnh lại, thẳng tay phán con nàng là yêu nghiệt, nhân cơ hội diệt sạch Hạ gia trong một đêm. Tỷ tỷ cùng Triệu vương mới rời khỏi thành Bắc Định chưa lâu, Hạ gia mất đi cánh tay quan trọng, đang đứng bấp bênh trên vách núi, nàng không thể có một chút sai lầm.

Khép chặt mắt, vẻ mặt bình tĩnh không gợn sóng từ từ chuyển thành yếu đuối bất lực, mái tóc đen ướt đầm vì sinh con như đang khóc.

Cố Song Huyền lại lần nữa đứng ở bên giường, không tới gần cũng không cách xa, khoảng cách một thước mới là vòng an toàn của bọn họ, nàng sẽ không dám hấn, hấn cũng không làm nàng bị thương.

Một người đứng yên trầm mặc, một người nằm thờ dốc. Ánh mắt không giao nhau, thân mình không đụng chạm, chỉ có nút cài bằng ngọc trên đai lưng của hấn rơi xuống đất, những hạt châu nhỏ lăn trên đệm của nàng, vô tình lướt qua tay áo lụa, giống như mưa bụi bay là tà chạm vào da thịt, hết lần này tới lần khác.

Hấn ở trong màn mưa hư ảo tưởng tượng, nàng đang tủi thân khóc hay lạnh lùng trấn định?

“Lục lang,” nàng gọi hấn, “Đem tam hoàng tử để ở bên cạnh người đi.”

Cố Song Huyền gạt gạt con mắt, đầu ngón tay nàng bấm vào trong lòng bàn tay: “Người không thích nó?” Không muốn có con của bọn họ, hay là không muốn gặp lại hấn—kẻ là căn nguyên lớn nhất gây ra thống khổ cho nàng? Đã như vậy, vì sao không theo Tĩnh An Thái hậu mà đi, không theo chủ nhân Hạ gia mà đi, lại cố sống chết sinh hạ hoàng tử. Dừng mạng của mình để đổi mạng của con, đúng là mẫu thân vĩ đại, dù chỉ một chút cảm động hấn cũng không có.

“Nó ở bên cạnh ta sớm hay muộn sẽ phải chết oan, ở bên cạnh Lục lang cho dù không chắc cả đời suôn sẻ nhưng ít nhất cũng có thể làm một vương gia ung dung tự tại. Đến lúc Lục lang không vừa mắt nó, hãy đem nó tới thành Vạn Yên làm bạn cùng Triệu vương, Triệu vương làm phản, giết nó đầu tiên.”

Cố Song Huyền vốn đang bình tĩnh phút chốc bốc lên một cỗ khí: “Nó là con ta, dựa vào đâu mà đem cho tên hỗn đản Cố Nguyên Triều giết hại? Trẫm không cho phép!”

“Không.” Hạ Lệnh Thủ xoay người lại, rõ ràng đang nằm lại giống như nhìn thẳng bình thường, không có yếu đuối cùng lùi bước, chỉ có lý trí bình tĩnh: “Đây là biện pháp duy nhất để bảo toàn huyết thống của các người không trở mặt thành thù. Đem hoàng nhi của ta đưa đến bên cạnh Triệu vương, một khi Triệu vương động tâm tư, tỷ tỷ sẽ nhìn mặt hoàng nhi mà xóa bỏ ý niệm trong đầu Triệu vương, mặc dù ở hang hổ, kỳ thật cũng có thể cố gắng sống đến lúc ôm được đầu gối nữ nhân.”

Cố Song Huyền càng lớn tiếng trả lời, có phần hung hăng: “Tuyệt đối không có chuyện trẫm đem hoàng nhi của mình đưa vào tay kẻ địch.”

Hạ Lệnh Thủ thở dài: “Vậy thì để ở bên người Lục lang, nhónó liền liếc mắt nhìn, chán nó thì đưa về Hạ gia, đừng để nó tham dự cạnh tranh ngôi vị hoàng đế.”

“Người có ý tứ gì?”

Hạ Lệnh Thủ khép chặt mắt, giấu xuống vô số kinh hoàng cùng hối hận: “Ta chỉ không muốn nó phải trải qua những gì người đã từng chịu đựng, nó là con của ta, ta không nỡ.”

Cổ Song Huyền tức giận đến mức lại bắt đầu đi vòng vèo, bước chân bịch bịch nện lên đá hoa sen, như Lôi Công đánh trống. Nàng không muốn con của mình chịu khổ vì nàng đã thấy Cổ Song Huyền vì quyền lợi phải khổ sở, nàng đau lòng con, không đau lòng vì hân! Nàng thà rằng không được ở bên cạnh con mình để đổi lấy cơ hội sống sót cho nó, cũng hy vọng đứa nhỏ không được hân yêu thích, bởi vì yêu thương của bọn họ sẽ làm nó chết non; thậm chí nàng có thể đẻ đứa con mình vất vả sinh ra tới bên cạnh Triệu vương, để cho đối phương giết nó, cũng ngăn ngừa phụ tử tương tàn khiến đại thần thất vọng, để cho hậu thế noi theo, nàng...

“Không cho phép! Trẫm không cho phép! Người tới, gọi sử quan, viết thánh chỉ, ngay lập tức sắc phong Tam hoàng tử là thái tử, ban cho tên Khâm Thiên.” Con trai trưởng của Hoàng hậu nương nấng đứa nhỏ ông trời ban cho —— Cổ Khâm Thiên!

Người nói dối Đại Nhai triều, cứ thế do An Định Đế ban xuống.

Sau khi con tức giận bốc cháy vạn trượng, Cổ Song Huyền liền xông ra ngoài, nhìn thấy Thái Hậu ở ngoại điện đành phải kìm nén ngọn lửa, lộ ra mười phần tha mãn cùng hưng phấn: “Thái Hậu cảm thấy tên Khâm Thiên như thế nào?”

“Hoàng thượng tài học vô song, đặt tên cho Tam hoàng tử đương nhiên là hay nhất.”

“Thái tử Cổ Khâm Thiên, ừ, quả nhiên dễ nghe.” Cổ Song Huyền đoạt lấy Tam hoàng tử từ trong tay Thái hậu, dường như một đứa nhỏ cũng có thể bị kẻ nào đó lòng dạ khó lường sát hại, trong lòng hân có bóng ma tinh tế đoan trang xuất hiện, trên tay ôm một đứa bé. Nước mắt giàn giụa, miệng nhả như ông già, ỉ ỉ nức nở khóc, còn có nước dãi tí tách trên ngón tay trắng như ngọc, nhìn thế nào cũng là một con sâu béo phì.

Sâu thì sâu, chờ nó gian khổ bay lên trời liền hoá thành rồng.

Hai tay Cổ Song Huyền cứng còng ôm Cổ Khâm Thiên nói chuyện, toàn là lời nhai nhấm những lời Hạ Lệnh Thủ nói như là muốn đem hân cho người khác, không để bọn hân cha con ở chung. Về sau hân còn muốn cho đứa nhỏ chọn đồ vật đoán tương lai, qua sinh nhật, dẫn nó đi bái tế miếu tổ Đại Nhai, nghe Nghiêm lão nói chuyện tiểu Thái tử kiệt ngạo bất tuân gây chuyện thị phi. Hân lăm lăm làm Cổ Khâm Thiên phát phiền, đôi mắt hé ra một khe nhỏ, con người màu lam trơn bóng phát sáng như bảo thạch, là màu mắt di truyền của người Hạ gia. Trong lòng Cổ Song Huyền lạnh lẽo, nhìn đứa bé mở to đôi mắt trong suốt dừng trên người hân, phun ra bong bóng, chân nhỏ đạp một cái, hai tay duỗi ra, không tiếng động nhếch miệng như khóc lại như cười. Tâm hân lạnh lẽo trong nháy mắt đã bị thủy triều kéo xuống, lúc tới ào ạt, lúc đi còn nhanh hơn, giây lát lòng đã tràn đầy ôn nhu ấm áp.

Hân nhìn không được bật cười hai tiếng, Cổ Khâm Thiên cảm thấy chơi vui, mở to tròn mắt tròn trịa ngắm hân, hân liền ôm đứa nhỏ, thỉnh thoảng nâng nó lên nói chuyện hoặc buông xuống xoa đầu, cắn mũi.

Edit: Mộc

Thái tử, là con nói dối của Cổ Song Huyền.

Thái hậu lắng tai nghe động tĩnh ở ngoại điện, vỗ tay Hạ Lệnh Thủ: “Cuối cùng đã như ý nguyện được đền bù, không để hân làm chuyện sai lầm”

Hạ Lệnh Thủ nhoen miệng cười, nào có mệt mỏi cùng yếu đuối, chỉ thấy tự tin sáng suốt: “Tình tình Hoàng thượng giống như một thiếu niên thích chống đối, thích nhất làm ngược lại, thần thiếp chỉ là thuận theo tình thế mà làm thôi.” Thuận theo tình thế mà làm, vô cùng đơn giản lại khiến hoàng nhi của mình đạt được ngôi vị Thái tử, còn có được sự yêu thích của cha nó, quá mức dễ dàng.

Rốt cuộc dễ dàng hay không cũng chỉ người uống nước biết, Hạ Lệnh Thủ biết con mình tạm thời an toàn mới chìm vào giấc ngủ.

Sau khi Cổ Song Huyền lập Thái tử, mỗi ngày đều phải đến Phụng Huyền cung hai lần để đỡ dành đứa con. Cừu vương gia Cổ Nguyên Phàm cảm thấy kì quái, nghĩ thế nào cũng không thông, Lục ca rõ ràng đề phòng Hoàng hậu như phòng giặc, tại sao lại yêu thương con trai của nàng. Vất vả lắm mới có cơ hội chen ép Hạ gia liền vụt mất, Cổ Nguyên Phàm tức giận đến lật bàn.

Hai ngày trôi qua, hai huynh đệ đứng đối diện nhau, thương lượng đại sự triều đình, đến buổi trưa còn chưa xong, liền cùng nhau dùng bữa. Trên bàn ăn cái gì cũng có, Cổ Song Huyền lại cảm thấy thiếu thiếu. Một lúc sau, Lương công công cầm một chén sữa đặt trước mặt hân, lúc này hân mới nhớ Thái tử không ở đây, vội vàng ra lệnh cho người ôm đến.

Rượu cũng không uống, nhân tiện lấy thìa dứt sữa cho tiểu Thái tử uống. Cứ một ngụm hai cha con lại nhìn nhau. Tình tình Thái tử giống Hạ Lệnh Thủ, thường im lặng nhu thuận, bị phụ hoàng ôm, cho ăn cái gì cũng không kén chọn. Cổ Nguyên Phàm chưa có con, thấy mới mẻ, tự mình cầm thìa bạc chấm ít rượu, thừa dịp nhỏ một giọt lên đầu lưỡi tiểu Thái tử, nhìn đầu lưỡi phẩn nộn cuộn lấy rượu, sau đó... oa oa khóc lớn.

Hai vị nam tử đồng thời cảm thấy thật sáng khoái. Không bắt nạt được Hạ Lệnh Thủ, bắt nạt con nàng cũng tốt. Lương công công ở một bên nhìn chỉ biết lắc đầu.

Cơm nước no nê, Cổ Song Huyền vẫn luyến tiếc, không muốn để đứa bé đi, liền đem tiểu Thái tử đặt ở trên long ỷ, mình cẩn thận ngồi bên cạnh, nói vài câu với Cổ Nguyên Phàm liền cúi xuống xem đứa bé một chút, phác thảo cằm nó, lần mò bộ tóc lơ thơ, ngẫu nhiên vờn ngón trở của mình vào lòng bàn tay nó khiến đứa bé cầm lấy đung đưa hai cái, đúng là cảnh tượng cha con hài hoà.

Cố Nguyên Phàm ngồi ở bên dưới, thỉnh thoảng cũng ngẩng cổ lên nhìn. Có điều đứa bé không phải con ruột mình, hẳn còn giữ được lý trí, không bao lâu liền nói thắm một câu: “Thế của Hạ gia đang rất thịnh.”

Cố Song Huyền dừng tay, ngồi ngay ngắn, uống một ngụm trà, ngoắc tay gọi Lương công công đến: “Đưa Thái tử về Phụng Hoàng cung.”

Cố Nguyên Phàm nói: “Đề thần đệ xem, hay là đưa đi cung Từ Cẩn. Đức phi là người đoan trang hiểu chuyện, nhất định sẽ đối xử tử tế với Thái tử điện hạ.”

Cố Song Huyền không hề nghĩ ngợi đáp lời: “Không được. Nào có chuyện mang con trai trưởng của chính cung nương nương cho một thiếp thất nuôi dưỡng.”

Cố Nguyên Phàm lạnh nhạt nói: “Chẳng phải Hoàng hậu nương nương trúng độc, thân mình không tốt sao. Để Đức phi chiếu cố một thời gian, đây là lo lắng cho sức khỏe của nương nương.”

Cố Song Huyền còn có băn khoăn: “Về phía Thái Hậu...”

Cố Nguyên Phàm hơi cúi người, cung kính nói: “Hoàng thượng, vì sao ngài không giấu lại lý do Thái hậu và Hoàng hậu nương nương qua lại thân thiết? Dù là họ ngoại, đáng lẽ phải cùng tàn cùng thương mới đúng. Hai người họ trái lại thật kỳ lạ, rõ ràng không phải quan hệ thật sự giữa mẹ chồng và nàng dâu, so với mẹ chồng nàng dâu thật lại tốt biết bao nhiêu lần, chuyện này nhất định có duyên cớ gì.” Có thể liên quan đến cái chết của Tĩnh An Thái hậu không, điểm này Cố Nguyên Phàm đương nhiên sẽ không nói.

Cố Song Huyền từng thấy tình cảnh Tĩnh Thục Thái hậu và Hạ Lệnh Thù ở chung một chỗ, đều là người giỏi nguy trang, trước mặt người khác không có nửa câu lỡ lời. Bây giờ nghĩ lại, có lẽ không phải giả vờ giả vịt mà quan hệ hai người họ thật sự rất tốt. Trong hoàng cung, làm gì có cảm tình thuần túy, đều là quan hệ lợi ích trần trụi, mẹ chồng nàng dâu danh chính ngôn thuận cũng như thế thôi, càng đừng nói tới rẽ sang quan hệ mẹ kế cùng chính thê. Giây lát, Cố Song Huyền lại nghĩ tới chuyện Đức phi chất vấn Hoàng hậu hại chết Cố thị, lời nói của Thái hậu khi ấy rõ ràng là thiên vị Hạ Lệnh Thù, nguyên nhân dù có truy cứu cũng không ai biết được.

Trong lòng khó chịu, Cố Song Huyền xoay người lại biến thành quân vương lạnh lùng vô tình, mở miệng truyền khẩu dụ, sai người đưa Thái tử đi Từ Cẩn cung của Đức phi.

Đêm đó, hẳn không đi Phụng Hoàng cung mà đến điện Xương Linh hưởng thụ mỹ nhân.

Hạ Lệnh Thù nghe Trương ma ma báo tin, không nói gì ngay, hai mắt nhìn thẳng, nín chặt chiếc kim làm rỉ máu, đầu ngón tay cầm khăn bắt đầu lạnh, lạnh đến tim nàng liền chết lặng.

Một đêm này, nàng ngủ trong lo sợ, tỉnh dậy vô số lần. Nàng nói mình nghe thấy tiếng khóc của tiểu Thái tử, khóc đến mức trái tim nàng đau tê tâm liệt phế, làm nàng cả đêm không yên. Vài lần như thế, các cung nữ thay phiên nhau trực ở bên giường nàng, hề nàng cử động liền có cung nữ ngai ngời xê dịch góc chăn, nói: “Nương nương đừng lo lắng, Thái tử điện hạ hiện giờ đã ăn uống no đủ, ngủ say rồi. Tiếng động vừa rồi là tiếng mèo kêu.”

Dần vật mấy ngày, nàng gượng tỉnh dậy. Sai người mang “Quân ân sách” đến xem, trên sách ghi chi chít số lần Kiều Tiệp dư thị tẩm, Hoàng thượng giờ nào vào điện Xương Linh, giờ nào truyền tẩm rửa, khi nào thì tắt đèn, khi nào đứng dậy đều ghi lại rõ ràng.

Bởi vì còn trong ngày ở cũ, các cung phi đã giảm bớt quy củ đi bái kiến Hoàng hậu hàng ngày, nhưng thật ra là do Đức phi đột nhiên được nhận con nuôi là tiểu Thái tử khiến cho tình thế hậu cung vòng vo rơi vào một khúc rẽ khác. Phụng Hoàng cung trở nên yên tĩnh, ở đầu khác, Từ Cẩn cung lại ngày càng ca múa mừng cảnh thái bình, rất náo nhiệt.

Hạ Lệnh Thù mỗi ngày tu thân dưỡng tính, thư phòng trước đây Thái tử xây cho nàng vẫn còn, nàng không có việc gì liền đến đó ngồi một chút, nhưng ngồi xuống liền thành cả ngày, mệt mỏi thì dựa vào bàn nghỉ ngơi một lát, vô tình nhìn ra ngoài cửa sổ chạm khắc phụng hoàng, hoa mai đã nở, trong lúc nàng không chú ý đã sắp qua năm mới. Tiểu Thái tử rời khỏi nàng đã ba tháng, hẳn vẫn cười vui vẻ, có thể nhớ rõ mẹ ruột không? Đứa nhỏ sinh ra mới ba ngày đã rời xa vòng ôm ấp của nàng, chắc sẽ nhận người khác làm mẫu thân, sau này càng ngày sẽ cách nàng càng xa phải không?

Trung tuần tháng mười hai, Hạ Lệnh Thù thỉnh cầu về nhà mẹ đẻ dưỡng bệnh, Hoàng thượng bác bỏ; nàng lại thỉnh cầu quay về Hộ Quốc tự thanh tu, Hoàng thượng mặc kệ quyền sở con ở bàn, chẳng quan tâm; cuối cùng, Hạ Lệnh Thù đơn giản đóng cửa cung, ngăn cách với bên ngoài.

Năm thứ nhất Tân hoàng đăng cơ, tổ chức đại lễ cả nước chúc mừng, bên người Hoàng thượng là Đức phi đang ôm ấp Thái tử, vị trí đầu tiên phía dưới là Kiều Tiệp dư đang được sủng ái cùng Nguyên Chiêu nghi—mẫu thân của Nhị hoàng tử.

Đêm 30 Tết, không trăng sao, bầu trời u ám bắt đầu có tuyết rơi, không đến hai khắc, tuyết rơi cuồng loạn, những cây mai bị gió rét thổi qua run rẩy.

Giữa những tiếng nói cười, Đức phi cầm lấy chén sữa cung nữ bên người dâng lên, dỗ tiểu Thái tử uống từng ngụm. Cố Khâm Thiên bây giờ da thịt đã mười phần nhẵn mịn, hai gò má mấp mấp như quả đào làm cho người ta chỉ muốn cắn lên, Cố Song Huyền nhìn tiểu Thái tử y y nha nha cười ngây ngô, bất giác càng xem càng yêu, thích thú ôm hôn nó.

Bỗng nhiên Cố Khâm Thiên há miệng thở dốc, bọt máu theo sữa “phốc” một cái phun ra, không khí giống như bay một vòng đến Cố Song Huyền, mùi máu tanh đã làm chén sữa kia trở nên chua xót.

Ngoài điện, gió cuốn tuyết rơi, cũng không át được tiếng hét rung trời của Hoàng đế.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Trầm Muốn Thị Tầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Cố Song Huyền ôm Cố Khâm Thiên chạy vội trong hoàng cung, hần không đợi được người của Thái Y Viện tới, không bằng tự mình mang hoàng tử qua đó. Hơn nữa tối nay là đêm 30, không biết người trực ở Thái Y Viện là ai, nếu không chữa trị được, hần chỉ có thể tìm cách khác.

Các lão thái y ở Thái Y Viện đều đã trở về gia đình hưởng phúc, một tháng trước đã cười lừa đi rồi, đại diện trống rỗng, ở góc sáng sủa có một thanh niên đang ngồi, dáng vẻ hơn hai mươi, mặc thanh sam, đang ghé vào chậu than phía trước xem thẻ tre. Ban đêm gió to tuyết lớn, thanh niên có vẻ thông minh, không bao lâu tai hần giật giật, người đứng thẳng, bước từng bước ra ngoài, là bộ dáng điển hình của người trong võ lâm đang chờ đợi để xông trận. Không lâu sau có tiếng người hô to “Thái y”, thanh niên thầm nghĩ kì quái, không phải là hần nghe lầm, đứng dậy xốc tầm mành vừa dày vừa nặng, ra bên ngoài xem. Giữa tuyết trắng bay tán loạn chỉ có thể nhìn thấy thân ảnh màu xanh nhạt cùng từng sợi tơ vàng bay lên, đợi đến gần, quả thật là Cố Song Huyền ôm Cố Khâm Thiên run rẩy xông vào cửa.

“Thái y, mau tới xem bệnh cho con ta.” Bởi vì quá khẩn trương, ngay cả danh xưng “Trầm” cùng “Thái tử” cũng không nhớ, trên khuôn mặt tuần tú đều là tuyết trắng, cánh môi cũng trắng bệch.

Thanh niên nhìn quần áo đương nhiên hiểu đối phương là Hoàng đế, không nói nhiều, càng không hành lễ, nện từng bước nhanh không chớp mắt tới trước mặt, nhìn kỹ đầu Cố Khâm Thiên: “Trúng độc?”

Cố Song Huyền ngay cả thanh âm của mình cũng nghe không rõ, trả lời từng tiếng một: “Phải, trúng, độc.”

Thanh niên liếc mắt nhìn hần một cách quái dị, tiếp nhận đứa nhỏ. Cố Song Huyền chạy một mạch từ điện Kỳ Phúc tới, cũng phải nửa dặm, tay đã đông lạnh cứng đờ, thanh niên bế hai lần mới đưa được đứa nhỏ ra khỏi lòng hần, để ở trên giường. Kéo mí mắt, xem khoang miệng, nghe mạch đập, một lúc liền dùng ngón châm châm vào huyết trên người đứa nhỏ. Thân thể Cố Khâm Thiên đã cứng ngắc một nửa, giường cái miệng nhỏ hít không khí, không khóc náo, như vậy ngược lại làm cho Cố Song Huyền lo lắng không ngớt.

Là Hoàng đế, hần không dám tưởng tượng nếu Thái tử chết trong tay mình, cái đại thần sẽ đoán như thế nào, Hạ gia sẽ phản ứng ra sao, còn... Hạ Lệnh Thủ liệu có nổi điên lấy đao tìm hần liều mạng không?

Có lẽ là không, nữ tử kia trước giờ luôn bình tĩnh, tình nguyện đem con đưa tới bên người Triệu vương cũng không để hần tự mình chém giết Thái tử. Nàng không muốn bọn hần phụ tử tương tàn, nàng không tin rằng chỉ một thời gian ngắn Hoàng đế đã không dung được Thái tử mà hạ sát thủ. Không, không phải hần sai người hạ độc, đứa nhỏ sẽ không chết trước mặt hần, không thể.

Cố Song Huyền ôm đầu, đôi mắt nhìn chăm chăm hô hấp của đứa nhỏ, sợ không để ý một cái, hơi thở của đứa nhỏ liền không còn. Khi đó không cần chờ đến lúc Hạ Lệnh Thủ tìm hần chất vấn, hần sẽ bị hoài nghi của chính mình hành hạ đến chết.

Hần gõ đầu, giống như một con thú bị vây khốn đi quanh quần bên giường. Thanh niên đã điều chế xong thuốc giải độc, đang lo lắng không biết làm thế nào để cho hoàng tử mới ba tháng uống hết chén thuốc đen như mực, bên ngoài cửa, lại một lần nữa có động tĩnh.

Người đi vào chỉ khoác một chiếc áo choàng lông chồn bạc, mái tóc buông xuống, bước chân vội vã hỗn loạn, là Hạ Lệnh Thủ.

Cố Song Huyền thấy nàng, nhẩn nại dừng bước, theo bản năng nhìn đến tay nàng, không cầm theo cái gì. Hần tránh ra một bên, Hạ Lệnh Thủ chạy đến trước giường, thật cẩn thận chạm vào cổ tay đứa nhỏ.

Thanh niên thấy nữ tử tiến vào, cầm chén thuốc đưa cho nàng: “Cho uống đi!”

Hạ Lệnh Thủ ngắt đầu: “Là độc ở trong đồ ăn, cần phải nôn ra hết đã.”

“Ta đã dùng ngón châm áp chế hệ tiêu hoá, cứ uống thuốc vào để giải độc.”

“Không.” Hạ Lệnh Thủ đứng dậy, ôm lấy đứa nhỏ không còn phát ra tiếng, vờn ngón trỏ vào trong miệng Cố Khâm Thiên, cổ họng đứa nhỏ bị dị vật tiến vào, con buồn nôn yếu ớt dâng lên. Hạ Lệnh Thủ bình tĩnh mà kiên nhẫn dỗ dành: “Khâm Thiên ngoan, nhổ ra, nhổ ra hết cho mẫu thân...” Nàng cho đứa nhỏ nằm úp sấp, ngón tay càng xâm nhập vào bên trong miệng, không bao lâu sau liền có sữa từ khoang miệng chảy ra. Thanh niên nhìn, bắt đầu điểm huyết đạo trên lưng, đứa nhỏ càng nôn nhiều hơn. Bắt đầu chỉ có một chút sữa, sau đó là hỗn hợp sữa và máu loãng, cuối cùng cả những thức ăn lỏng khác mang theo mùi chua lợ. Đứa nhỏ bị khó chịu khóc khóc lóc, nước mắt to như hạt đậu rơi xuống, giãy dụa càng lúc càng mạnh, không ngừng ho khan, Hạ Lệnh Thủ kiên quyết chờ nó hít thở dễ dàng liền moi móc một lần nữa, tới tận khi đứa nhỏ nôn hết toàn bộ, ngay cả sữa uống từ buổi chiều cũng nôn ra sạch sẽ trên mặt đất, tụ tập thành một bãi ứ vật hồng xanh.

Hạ Lệnh Thủ lấy khăn lau mặt cùng miệng cho đứa nhỏ, bung chén thuốc lên, nói với Cố Song Huyền: “Nhắm cái mũi nó lại.”

“Cái gì?”

Hạ Lệnh Thủ trừng mắt hung dữ với hấn, Cố Song Huyền đột nhiên hiểu ra, cũng không kịp đau lòng, một tay đỡ gáy đứa nhỏ, một tay nắm mũi của nó, thanh niên lại kẹp tay đứa nhỏ lại, lúc này Hạ Lệnh Thủ mới từ từ đổ thuốc Đông y vào miệng đứa nhỏ, một giọt cũng không thừa.

Trải qua một phen ép buộc, hai vợ chồng mồ hôi đầy đầu, nhìn con kêu râm rì như mèo chỉ cảm thấy thể xác và tinh thần đều mệt mỏi.

Cố Song Huyền đứng dậy, còn chưa mở miệng đã “Ba” một tiếng, mầng nhĩ với gò má nửa bên mặt đau như kim đâm, trúng một cái tát. Hạ Lệnh Thủ nấp mấy cánh môi, run rẩy nói: “Quân muốn thân chết thân không thể không chết. Nếu ngươi muốn ta thống khổ, muốn Khâm Thiên chết không toàn thây, ngươi cứ ban thánh chỉ giết chết mẫu tử chúng ta, tội gì phải dùng dao nhỏ từ từ từng nhát róc xương rút gân.” Không cần cách ly đứa nhỏ khỏi mẫu thân, cũng không cần vây khốn, không quan tâm nàng suốt mấy tháng trời, càng không cần truyền ra bên ngoài biểu hiện giả dối rằng hoàng hậu sắp bị phế, chèn ép Hạ gia, làm cho cả triều cực rung chuyển bất an.

Cố Song Huyền xiết chặt nắm tay, vài lần muốn đưa tay lên lại rút về, rốt cục trong lòng cảm thấy mắc nợ, vì hấn không suy nghĩ chu toàn cho đứa nhỏ, bảo hộ không tốt nên nó mới trúng độc. Hấn rất đắc ý vênh váo, quên mất nơi này là hoàng cung, không phải từ nào cũng lương thiện, không phải vị mẫu thân nào cũng giống như Hạ Lệnh Thủ luôn đối xử từ tế với các hoàng tử. Con hấn, để ở chỗ nào, trong tay người nào cũng không an toàn bằng để trong lòng mẹ ruột của nó. Sau lưng Hạ Lệnh Thủ có Hạ gia thế lực cường đại, nàng là Hoàng hậu, về sau chỉ cần nàng không gây ra sai lầm lớn sẽ ổn thỏa, nàng khinh thường việc giết hại các hoàng tử, nhưng không phải phi tần nào cũng giống nàng, có thể dễ dàng bỏ qua việc một hoàng tử mới được sinh ra.

“Nhưng trước đó, xin cho phép thần thiếp tra ra kẻ đứng phía sau hạ độc thủ, thay con ta báo thù. Miễn để cho mẫu tử chúng ta đi không minh bạch, chết không nhắm mắt.” Nàng xoay người, dừng lại một lúc ở cửa đại điện, bình tĩnh không gợn sóng nói: “Đây là lần cuối cùng thần thiếp thay Hoàng thượng khiển trách kẻ cả gan làm loạn hậu cung. Sau tối nay, chúng ta... sống không cùng thời, chết không cùng huyết.”

Trong đại điện tối đen không ánh sáng, chỉ có tuyết trắng đầy trời hất vào, gần mái hiên và cửa sổ, còn cả ở cửa bên góc. Giữa không trung, không biết hoa mai bay từ nơi nào đến, từng đoá bay lượn, như huyết lệ ở khoé mắt nữ nhân, lọt vào tầm mắt, tâm kinh hoảng.

Trước điện Kỳ Phúc, đầu giờ hội.

Lúc này trong điện còn ca múa mừng cảnh thái bình, nay mọi thứ đều tĩnh lặng, châm roi cũng có thể nghe thấy.

Đức phi ban đầu thần sắc kinh hoảng đến bây giờ nghiêng rằng nghiêng lợi. Mưu sát Thái tử, tội danh này nàng không gánh vác nổi, đặc biệt là con đẻ của nàng, đại hoàng tử Cố Hưng Tuyên, hết đường chối cãi. Lúc ấy Hoàng thượng cái gì cũng không nói liền vội vàng ôm Thái tử đi Thái Y viện, có thể đoán ra tuy rằng Hoàng hậu không làm vui lòng Hoàng thượng nhưng địa vị của Thái tử dù thế nào cũng không thể thay đổi. Tâm tư xoay chuyển ngoằn ngoèo, suy nghĩ đủ mọi loại kết quả, bên kia, Nguyên Chiêu nghi, mẫu thân của Nhị hoàng tử đã bắt đầu làm khó dễ. Cũng không châm chọc khiêu khích, trong đại điện yên tĩnh, nàng hơi khom người, nói với Đức phi: “Qua tối nay, thần thiếp chúc mừng Đức phi trở thành mẫu nghi thiên hạ.”

Người mưu hại Thái tử có thể trở thành mẫu nghi thiên hạ? Đúng là nực cười. Ở thời điểm ngược đời nói ra những lời này khiến cho người ta không thể không liếc xéo.

Phía dưới, một đám phi tử lộ ra vẻ mặt “thì ra là thế”. Thái tử đã chết, Đại hoàng tử đúng là trưởng tử, hơn nữa hậu cung lại do Đức phi cầm quyền, vị trí Hoàng hậu, thậm chí là Thái hậu sau này chẳng phải đều là của Đức phi sao.

Đức phi không phải kẻ ngu ngốc, tức thì cười lạnh: “Ta nghĩ, hết ngày mai, người được sủng ái quang vinh nhất hậu cung phải là Nguyên Chiêu nghi, Nhị hoàng tử sẽ hợp lẽ trở thành hoàng tử duy nhất của Hoàng thượng.”

Hướng gió vừa chuyển, mọi người lại bình tĩnh đại ngộ. Nếu Đức phi hại chết Thái tử, dù thế nào Hoàng thượng cũng không để Đại hoàng tử kế thừa ngôi vua, như vậy chỉ còn lại Nhị hoàng tử. Đức phi bị giáng chức, Nguyên Chiêu nghi chẳng phải là người đứng đầu hậu cung sao?

Hai vị phi tử này đều là thiếp thất từ lúc Cố Song Huyền còn làm Thái tử, bởi vì sinh được hoàng tử mà dĩ nhiên được phong phi, luôn hiểu rõ đối phương. Bình thường cùng nhau đối phó với bên ngoài, tới khi Hoàng hậu bị giam cầm, đương nhiên sẽ bắt đầu đấu đá nhau. Hai người khẩu chiến tạm thời chưa ai có lợi thế.

Đức phi là phi tử cao nhất dưới Hoàng hậu, lập tức sai người phong toả toàn bộ điện Kỳ Phúc, không cho phép bất cứ ai, kể cả chó mèo ra vào, hơn nữa còn cho người gọi vú em của thái tử cùng các cung nữ thái giám đến thăm vấn. Nguyên Chiêu nghi không phải kẻ dễ bị bắt nạt, chỉ nói sửa là cung nữ của Đức phi bùng tói, phải bắt cung nữ đó đến thăm vấn. Trước mặt nhiều người, Đức phi đương nhiên phải chứng minh mình trong sạch, liền sai người áp chế cung nữ kia để tra hỏi xuất xứ của sữa.

Trong khoảng thời gian ngắn, người hầu quý trong đại điện đều phát run, Đức phi muốn chứng minh mình trong sạch, đầu tiên liền chất vấn những người bên cạnh Thái tử. Tiếng kêu oan, tiếng khóc, dập đầu, từng tiếng lọt vào tai, rất náo nhiệt.

“Hoàng hậu giá lâm.” Tiếng kêu to đột ngột vang lên trong gió lạnh, các cung phi trong điện liền xì xào bàn tán, lộ vẻ mặt chờ xem kịch vui.

Thật ra Hạ Lệnh Thủ đã sớm đến đây. Nàng là người rất giỏi ẩn nấp, chỉ cần nàng muốn, cho dù ngồi ở vị trí chính giữa cũng có cách làm người ta không để ý đến sự tồn tại của nàng. Đến lúc xuất hiện, các phi tử dù mọi vẻ mặt lễ bái xong, nàng mới chậm rãi vào đại điện. Tiếng bước chân rất nhỏ, vẻ mặt lạnh lùng dưới sự phụ trợ của quần áo thêu phượng hoàng màu xanh càng trở nên lạnh lẽo.

Nàng chậm rãi đi tới trước cung nữ kia, đứng yên. Ánh mắt nhìn chăm chú từ đầu cung nữ trở đi, về mặt tìm tòi nghiên cứu vốn luyện tập từ nhỏ thành uy thế như lốc xoáy cuốn quanh cổ mọi người, nhiều năm làm Thái tử phi đã khiến người trong cung biết được thủ đoạn của nàng. Cho dù nàng bị Hoàng đế bắt rồi cung hai tháng, sau khi trở về lại bị giam cầm ba tháng, thì ở trong cung vẫn có thể cảm nhận được xúc tu của Hạ gia ở khắp mọi nơi, lấy đi tính mạng của người khác.

Nếu nói Hạ gia tam phòng có hai chị em, Hạ Lệnh Ngoạ là con khi lưu manh vô lại, làm người ta vừa yêu vừa hận, Hạ Lệnh Thủ lại là giao long màu đen luôn ẩn nấp ở chỗ tối, lúc người không hề hay biết đã bị nàng khoá cổ họng.

Trước khi thế bậc này, Đức phi chỉ dám nói năng thận trọng: “Hết thầy xin nương nương làm chủ.” Thái tử ở trong lòng nàng gặp chuyện không may, nếu nàng thậm vãn đương nhiên sẽ bị người ta lời ra tiếng vào. Nếu là Hoàng hậu làm, trong lòng nàng tuy lo lắng nhưng cũng tin vào năng lực xử lý của Hoàng hậu, ít nhất Đức phi sẽ không bị người ta vu oan.

Ngược lại, Nguyên Chiêu nghi ở một bên lại im lặng. Nàng vốn không phải là người giỏi xuất đầu lộ diện, trong số năm thị thiếp của Thái tử, nàng cũng là người trầm mặc nhất. Hiểu được ý tứ qua lời nói và sắc mặt người khác, nàng đương nhiên sẽ biết lúc nào nên ngậm chặt miệng mới đem lại lợi ích tốt nhất.

Hạ Lệnh Thủ giống như một trường kiếm đã ra khỏi vỏ, ở trong điện đẹp đẽ, hỏi: “Sữa là do người đưa tới? Đã qua tay những ai, trên đường gặp ai, cùng ai nói chuyện, nói hết ra, Bồn cung sẽ lưu tính mạng của người.”

Cung nữ cúi đầu chạm đất, mồ hôi tuôn khắp người như mưa. Một lúc lâu, chợt ngẩng đầu, vẻ mặt hoảng sợ kêu to: “Dạ, là Đức phi nương nương sai nô tỳ hạ độc!” Mọi người ồn ào, cung nữ run cầm cập, chỉ vào Đức phi gay gắt khai: “Đức phi nương nương sai nô tỳ mỗi ngày hạ một chút độc vào sữa của Thái tử. Trừ bỏ sữa do các vú em và sữa Hoàng thượng tự mình cho Thái tử ăn, còn lại đều hạ độc. Hôm nay, Đức phi đưa cho nô tỳ gói độc lớn hơn bình thường, nô tỳ không biết nguyên nhân, vẫn làm như mọi khi là cho toàn bộ vào. Hoàng thượng, hoàng... cho Thái tử ăn sữa là lúc, liền... Đức phi nói, nếu nô tỳ không nghe sẽ vứt nô tỳ xuống giếng, nô tỳ sợ hãi. Hoàng hậu nương nương, những lời nô tỳ nói đều là thật, Hoàng hậu nương nương tha mạng.”

Đức phi tức giận xông đến, đá cung nữ kia một cái: “Người nói bậy! Người đâu, mau vá miệng tiện tỳ này.”

“Đức phi,” Hạ Lệnh Thủ nhẹ nhàng gọi nàng, âm lượng không lớn, dịu dàng đến mức giống như nỉ non, càng như thế Đức phi càng hoảng sợ, cứng còng xoay người lại, tái mặt nói: “Hoàng hậu, thần thiếp không hề có tâm hại Thái tử. Thái tử là do Hoàng thượng giao cho thần thiếp nuôi nấng, nếu có sai lầm Hoàng thượng sẽ không tha mạng cho thần thiếp. Hoàng hậu,” nàng quỳ xuống, “Thỉnh người tra xét rõ ràng!”

Đúng vào lúc Đức phi than thở khóc lóc kêu oan, bỗng nhiên Đại hoàng tử vọt vào kêu khóc: “Mẫu hậu, mẫu phi bị oan, mẫu phi sẽ không hại Thái tử điện hạ.” Hai mẹ con ôm nhau thành một khối, Cố Hưng Tuyên mới năm tuổi cố sức ôm cổ Đức phi, dường như sợ mẫu phi của mình sẽ bị Hoàng hậu chém giết. Mẫu tử liền tâm quý trên mặt đất, co thành một khối nhỏ, người Cố Hưng Tuyên còn chưa cứng trắng nhưng vẫn ngăn ở trước mặt Đức phi, muốn dùng thân gầy còm ngăn cản cho Đức phi.

Trên mặt Hạ Lệnh Thủ không một gợn sóng, nhưng thái độ lạnh như sương càng ngày càng nặng. Hoàng hậu nương nương rõ ràng còn chưa làm gì Đức phi, vậy mà Đại hoàng tử lại chạy ra ngăn cản, đáng lẽ nó phải ở trong điện của mình chờ đón giao thừa chứ? Là ai truyền tin tức đi, ai nói dối nó Hoàng hậu nương nương muốn phán Đức phi tội chết?

Ánh mắt của nàng lướt qua tất cả mọi người một lần nữa, giống như rắn hổ mang kịch độc đang tìm kiếm đồ ăn, làm người ta không rét mà run.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Trầm Muốn Thị Tẩm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Toàn bộ người trong hậu cung run rẩy dưới ánh mắt nàng, trong điện rõ ràng là ảm áp như xuân nhưng người ta lại cảm thấy rét lạnh hơn cả trời bên ngoài đang cuồng phong gào thét.

Cố Song Huyền thấy hai luồng không khí hoàn toàn bất đồng liền chọn đi về phía Hạ Lệnh Thủ, nắm chặt cổ tay nàng: “Hạ thủ lưu tình.”

Trong phút chốc, Hạ Lệnh Thủ nở nụ cười: “Lưu tình? Lưu tình cho ai? Hoàng thượng, ở đây có kẻ hại con của thần thiếp, hại chết Thái tử của người, nói không chừng còn mượn việc này hại chết Đại hoàng tử hoặc Nhị hoàng tử, không xong việc còn có thể kéo theo phi tần khác, người bảo ta lưu tình làm gì?” Cổ tay nàng vung ra, nói với Trương ma ma đi theo mình: “Phượng Lê, đi soát người tất cả mọi người trong cung một lần, cẩn thận, kiểm tra xem độc phần có lưu lại không, những người còn lại theo Trương ma ma đi lục soát cả cung, tiện thể nhìn xem trong đại viện hoàng cung có ai tay chân không sạch sẽ, ý đồ phản nghịch muốn mưu hại con cháu Hoàng gia.” Nói thật đường hoàng, một mặt là vì Thái tử, cũng vì các vị Hoàng tử, một mặt là vì các phi tần khác, thù riêng nhỏ nhỏ qua lời nói lại thành chí công vô tư, đây cũng là phong cách của Hoàng hậu nương nương.

Tiếng kêu oan của Đức phi liền nhỏ xuống, Nguyên Chiêu nghi bất động tại chỗ, các phi tần khác cũng chưa có vị trí vững chắc ở hậu cung, ngày

thường chỉ mới nghe đến thủ đoạn sấm sét của Hoàng hậu nương nương, nay nhìn thấy người vốn là chủ nhà là Đức phi và Nguyên Chiêu nghi không dám phản bác, những người khác lại càng không dám nói một câu.

Cố Song Huyền biết Hạ Lệnh Thủ không thèm đếm xỉa đến ai, trong lòng một nửa dằn vặt một nửa hưng phấn. Dằn vặt là nhất định có thể tìm ra kẻ mưu hại Thái tử, hưng phấn là sau chuyện này, Hạ Lệnh Thủ sẽ đắc tội một gia tộc khác, đoàn thể gia chống cự hoàng quyền sẽ xuất hiện cái lỗ hổng không nhỏ, có thể giúp hoàng đế mượn cơ hội tiêu diệt khối u ác tính lớn nhất triều đình. Về phần trong ngực đau đớn một chút như kim châm, hẳn coi như không đáng kể.

Một lúc sau, Phương Lê đã tìm thấy một gói giấy trắng lớn cỡ bàn tay trên người cung nữ kia. Cung nữ chỉ nói đây là Đức phi giao cho nàng để gói độc, Hạ Lệnh Thủ sai người ôm một con mèo nhỏ đến, đem một ít bột cho vào đầu lưỡi con mèo, không lâu sau, con mèo liền phun bọt máu mà chết.

Hạ Lệnh Thủ nhắc tay: “Mưu hại con cháu hoàng gia, trị tội thế nào?”

Phương ma ma vẫn đứng phía sau Hoàng hậu thỉnh linh bước lên, bình tĩnh nói: “Chém eo trước dân chúng, diệt cửu tộc.”

Cung nữ khiếp sợ ngẩng đầu lên, chợt nghe thấy giọng nói lạnh như băng của Hạ Lệnh Thủ: “Bốn cung vì Thái tử tích đức, không cần diệt cửu tộc nhà ngươi, đi xuống lĩnh một trăm côn, nhanh đi đi.” Một trăm côn, ngay cả tướng quân thân chinh bách chiến còn không chịu nổi, các cung nữ chỉ mười côn là mất mạng.

Cung nữ kêu thảm thiết: “Nương nương, người đã nói là lưu lại tính mạng cho nô tỳ, người đã nói thế...”

Hạ Lệnh Thủ suy nghĩ: “Cũng tốt, lưu lại tính mạng của ngươi, đổi thành đem cửu tộc của người chém eo trước dân chúng.”

“Không...!” Cung nữ ngã xuống đất, không nói nổi câu nào cầu xin. Hạ Lệnh Thủ từ trên cao nhìn xuống nàng: “Nói thật.”

Cung nữ hoảng sợ ngẩng đầu lên nhìn nàng, nhất thời không hiểu được gì. Hạ Lệnh Thủ cúi người, tới gần mặt nàng, nói khẽ: “Bản cung muốn ngươi nói thật. Còn nhớ rõ kẻ nói dối thứ nhất trong cung đã chết như thế nào sao?”

Hạ Lệnh Thủ cười như gió xuân, con người màu lam ngược phía ánh nến, có lúc phát sáng có lúc u ám, thân mình nghiêng về phía trước giống như núi Thái Sơn đang đè xuống. Cung nữ hiển nhiên đã nghĩ tới lúc Hạ Lệnh Thủ vừa gả cho Cố Song Huyền, thủ đoạn cay độc đối với vị cung phi kia. Vào đêm Cố Song Huyền thành thân cùng Hạ Lệnh Thủ, vị cung phi kia mượn cơ bị bệnh khiến Cố Song Huyền phải rời đi đêm động phòng hoa chúc, làm cho Hạ Lệnh Thủ trở thành trò cười cho toàn bộ Hoàng cung, thậm chí của Hoàng gia. Mấy tháng sau phi tử kia rong huyết mà chết, gia tộc nàng ta thì như mưa rơi xuống biển, không còn tin tức.

Hầm răng cung nữ vô ý run lên, “kéo kẹt” như tiếng vọng thừa thãi trong cung điện, giống như con chuột giẫy dụa dưới đao kiếm, càng lúc càng khủng hoảng, thậm chí tuyệt vọng.

Tuy rằng Hạ Lệnh Thủ bị Hoàng đế chán ghét, nhưng quyền lực trong cung của nàng vẫn như cũ, tùy thời điểm có thể bóp chết kẻ có gan chống đối.

Sắc mặt cung nữ như xác chết, một lúc lâu, cánh môi trắng bệch nói ra ba chữ. Hạ Lệnh Thủ mỉm cười: “Đi thôi, Bản cung sẽ cho người nhà ngươi một số tiền, xem như phần thưởng vì ngươi đã chăm sóc Thái tử rất tốt.” Trong một lúc, tất cả ôn nhu của nàng nháy mắt chuyển thành bình tĩnh không gợn sóng. Phương ma ma vẫy tay một cái, thái giám liền đem cung nữ kia xuống, lúc này không còn ai kêu cứu mạng hay oan uổng. Ai cũng thấy cung nữ kia trả lời Hoàng hậu, lại không thể đoán được bước tiếp theo hoàng hậu định làm thế nào, các nàng có người lo lắng, có người cười nhạo, có người khinh thường, có người e ngại... Chúng sinh trăm vẻ, ai cũng không biết kẻ nào là người làm trò.

Đức phi và những người khác bị Hoàng hậu an bài vào từng điện riêng biệt, không cho trở về chỗ ở trong hậu cung. Điện này rất nhỏ nhưng cũng không ít phòng. Đức phi và Nguyên Chiêu nghi được vào hai gian phòng lớn nhất dành cho chủ nhân, phi tần khác thì dựa theo phẩm vị mà vào phòng của từng người, không có cung nữ hầu hạ hay thái giám đi theo.

Hạ Lệnh Thủ và Cố Song Huyền ngồi ở điện chính, hai người tự chiếm lấy giang sơn riêng, boăn khoăn suy nghĩ.

Một lúc sau, Trương ma ma cùng những người đi lục soát đã trở lại, đem tất cả vật phẩm thu được bày ra trên mặt bàn lớn bằng gỗ đàn hương. Các đồ vật rực rỡ muôn màu, người xem hoa cả mắt. Thuốc dán hợp hoan, rượu tráng dương, các loại ngọc hình thù kì quái, Hạ Lệnh Thủ nhìn liền cười lạnh, Cố Song Huyền ở một bên toát mồ hôi, giải thích: “Những ô vật này trăm chưa bao giờ thấy, càng chưa bao giờ dùng.”

Hạ Lệnh Thủ chẳng còn muốn trêu chọc nữa. Đến thời điểm một người không còn hy vọng gì với đối phương thì ngay cả ngôn ngữ cũng dư thừa.

Trương ma ma chỉ vào một vật được bao phủ bởi vải gấm, nói: “Vật này là vu cô, còn chưa viết tên và ngày sinh tháng đẻ.” Hoàng hậu bất cứ lúc nào cũng có thể bị phế, Đức phi và Nguyên Chiêu nghi đã lớn tuổi không thể độc sủng hậu cung, Cố Song Huyền là kẻ háo sắc, những người mới còn chưa được hẳn ném hết, vật này tất nhiên chưa tới lúc sử dụng.

Cuối mép bàn, những tờ giấy hình hoa khác nhau được bày ra, mặt trên đều đánh dấu lấy từ vị phi tử nào. Phương Lê lấy ra giấy gói độc tìm thấy trên người cung nữ kia, thái giám có khướu giác linh mãnh tiến lên ngửi qua, một lúc sau bẩm lại: “Căn cứ vào ghi chép trong cung, giấy trắng này là giấy đẹp thượng đẳng chỉ có Tứ đẳng tần phi mới được dùng. Tổng quản thái giám đã kiểm tra lượng giấy được dùng, Đức phi và Nguyên Chiêu nghi là hai người dùng nhiều nhất. Mùi trên tang vật có ba loại. Một loại là hương phấn trên người cung nữ kia, một loại là hương mẫu đơn từ trong cung Đức phi, một loại là hương trà xanh trong thư phòng Nhị hoàng tử.”

“Nhị hoàng tử?”

“Dạ.”

Hạ Lệnh Thủ nghiêng người, thân nhiên nói: “Đại hoàng tử bị người ta lừa gạt chạy tới đây cứu mẹ, Nhị hoàng tử chẳng lẽ không lo lắng mẫu phi sống chết thế nào?”

Tổng quản thái giám Lương công công tiến đến bẩm báo: “Định Đường vương cầu kiến.” Vừa dứt lời thì Cửu vương gia Cố Nguyên Phàm đã vội vã tiến vào, gấp rút nói với Hạ Lệnh Thủ: “Hoàng hậu vì sao lại lục soát toàn cung? Hạ gia muốn tùy ý làm bậy tổn hại hoàng quyền sao?”

Hạ Lệnh Thủ liếc hẳn: “Tin tức của Định Đường vương thật nhanh nhạy. Là một vị vương gia đã thành niên, người có phải quá nhạy bén đối với tin tức từ hậu cung không?”

“Hoàng hậu!” Cố Song Huyền tiến vào, ngắt lời nàng, “Là trẫm bảo Cửu đệ tới đây chứng kiến.” Chứng kiến chuyện gì Hạ Lệnh Thủ cũng lười đoán. Nàng chỉ lạnh lùng quét mắt với hai người: “Hoàng thượng yên tâm, thần thiếp nói được làm được, sau việc này, thần thiếp nhất định hai tay dâng tính mạng mình lên để Hoàng thượng cùng Cửu vương gia yên tâm.” Nàng ngừng lại, bổ sung thêm một câu: “Nếu sợ ta không chết thật, có thể đem bất thần thiếp phơi thấy mấy ngày ở cửa chính đường Chu Tước, cho dù nhiều sức lực mấy cũng chết.” Trống rỗng, một trận gió lạnh không biết từ nơi nào thổi tới, làm làn váy của nàng lay động ào ào, giống như quỷ mị.

Một mình Cố Song Huyền đứng ở trên cao, nhìn dáng vẻ cao ngạo của nàng bên dưới, chỉ cảm thấy trận gió kia tuy lúc có thể thổi nàng đi mất, gương mặt buông bình của nàng vẫn bình tĩnh, không hề khó chịu cũng không cam lòng giống như dự đoán của bọn hắn.

Nàng thật sự không thương hắn, không muốn sống cùng hắn lâu dài, tuế tuế niên niên. Trong suy nghĩ của nàng, gia tộc vĩnh viễn là thứ nhất, huynh đệ tỷ muội thứ hai, thứ ba là Thái tử, thứ tư là những người thân trong tộc, thứ năm... Cố Song Huyền hẳn, cố gắng lắm cũng chỉ xâm nhập vào vị trí thứ mười.

Một vị hoàng đế, trong lòng của hoàng hậu không phải là người quan trọng nhất, có bao nhiêu buồn cười, lại thật nhiều đáng hận.

□□□□□□□□□□□□□□□□

Đức phi khó ngủ, lăn lộn ở trên giường.

Trí tuệ của hoàng hậu trong Hoàng thành là số một số hai, gả cho Cố Song Huyền nhiều năm, vẫn luôn dùng thủ đoạn lời đing càn quét tất cả những nữ tử hậu cung dám ngang ngược, đừng nói là Đông cung lúc đó, ngay cả Tĩnh An Thái hậu quản lý hậu cung cùng các quý phi hề thấy Hạ Lệnh Thủ đều phải nhường ba phần. Con của Hạ Lệnh Thủ, ai dám hại? Lúc trước nếu có thể thì Đức phi ngay cả chạm vào cũng không dám, chỉ sợ mạnh tay một chút để lại dấu vết trên người đứa nhỏ sẽ khiến Hạ Lệnh Thủ chém luôn cánh tay của mình.

Lúc Hoàng đế giao đứa nhỏ cho Đức phi, nàng vừa sợ hãi lại vừa hưng phấn. Thái tử lớn lên bên cạnh nàng, về sau bất kể thế nào Đức phi đều là Thái hậu có thực quyền, cho dù Hạ Lệnh Thủ khôi phục quyền thế cũng chỉ có thể cùng ngồi với Đức phi. Nếu dạy dỗ Thái tử thật tốt, Hạ gia cùng Chu gia nhà nàng đều sẽ ở trong tay Đức phi, không chừng còn trở thành viên đá đặt chân cho Đại hoàng tử.

Tâm lớn, tầm nhìn rộng rãi, ngược lại xem nhẹ nguy hiểm bên ngoài. Đức phi thừa nhận chính mình quá vênh vào đắc ý, quên mất nơi này là hoàng cung người ăn thịt người chứ không phải hậu viện nhà mẹ đẻ mình.

Đây không phải cung Từ Cạn, dưới giường chăn bông lót thiếu, làm lưng khó chịu.

Đức phi không biết mình nằm bao lâu, trong lúc mơ màng hình như nghe thấy có người nói chuyện, mở mắt ra, chỉ nhìn được ánh trăng thanh bạch xuyên thấu qua cửa sổ ở mái nhà ngoài làm bằng ngọc lưu ly, những bông tuyết bị thổi bay giống như điểm phiến muện trong lòng. Nàng nghiêng người nhìn ánh trăng lúc sáng lúc tối, lại một lần nữa nghe được thanh âm nói chuyện của các cung nữ, hình như còn có tiếng tranh cãi âm ỉ của Đại hoàng tử.

Đức phi bỗng chốc sững người, từ trên giường đứng lên nhanh như bắn, đi lại trong phòng nhỏ, thỉnh thoảng vênh tai lên nghe ngóng. Cuối cùng, nàng lật bức tranh Chung Quý lên, để lộ ra một luồng ánh sáng nhỏ màu vàng. Sau khi bức tranh được dời đi cẩn thận, trên tường có một lỗ nhỏ, ánh sáng tập trung từ đó, có thể nhìn thấy bóng người phía sau tường, còn nghe được tiếng nói.

Sau tường chỉ có có hai người, một người là cung nữ mà nàng biết, Phượng Lê vẫn hầu hạ Hoàng hậu. Người còn lại là hoàng tử Cố Hưng Tuyền.

Đức phi âm thầm kinh hãi, tập trung nhìn sang, chỉ thấy Phượng Lê hầu hạ Đại hoàng tử rửa mặt chải đầu xong, dâng lên cho nó một bát sữa dê, cười thân thiết, nói: “Nuông nuông nói các hoàng tử đều đang trong lúc phát triển, mỗi ngày uống nhiều sữa sẽ rất tốt. Đây là ngự trù vừa đưa tới, Đại hoàng tử uống nhanh rồi đi nghỉ tạm.”

Đại hoàng tử không chút nghi ngờ, bụng sữa dê uống hai ngụm, dường như cảm thấy hương vị rất ngon, vừa uống vừa hàm hồ hỏi: “Mẫu phi của ta đang ở đâu? Khi nào thì Mẫu hậu cho ta gặp người?”

Phượng Lê cười giãy và tắt cho hắn, cầm lấy chiếc bát không, lau miệng cho hắn, nói: “Không bao lâu nữa người có thể nhìn thấy Đức phi nuông nuông.”

“Thật sự? Khi nào?”

Phượng Lê ánh mắt như có như không hướng tới lỗ tròn Đức phi nhìn trộm, khoé miệng cười lộ ra tàn nhẫn cùng châm chọc. Nàng nói: “Chờ đến lúc xuống mười tám tầng địa ngục.”

“Tuyển nhi...!” Đức phi hoảng sợ kêu to, điên cuồng đẩy vách tường, dường như muốn làm lỗ nhỏ trên tường to ra, nước mắt rơi xuống: “Tuyển Nhi, không liên quan đến Tuyển Nhi của ta, các ngươi muốn hạ độc thì độc chết ta cũng được, không có quan hệ gì đến hoàng nhi, Tuyển Nhi...” Tiếng thét kia giống như tiếng rên rỉ tuyệt vọng của sư tử mẹ bị vây trong lồng, làm người nghe rơi lệ.

□□□□□□□□□□□□□□□□

Tấm lụa che phủ dạ mình châu được xốc lên, toàn bộ đại diện âm u bị ánh sáng rực rỡ chiếu rọi, càng làm cho khung cảnh bên trong nguy nga lộng lẫy.

Ngay lúc đó, Hạ Lệnh Thủ nghe các cung nữ bẩm báo.

“Đức phi vừa khóc vừa bảo, nói là nàng hạ độc Thái tử, chỉ một mình nàng làm, cầu xin nương nương tha mạng cho Đại hoàng tử, nàng nguyện ý lấy tính mạng của mình đổi lấy cơ hội sống cho Đại hoàng tử.”

Hạ Lệnh Thủ gật đầu, theo thói quen xoa huyết thái dương, không lâu sau, Phụng ma ma liền đi lên tự mình mát xa cho nàng, Trương ma ma dâng một ly trà nhân sâm cho nàng uống.

“Bên kia Nguyên Chiêu nghi thế nào?”

Trúc Đào –cung nữ thân cận khác của Hoàng hậu nói: “Không có động tĩnh.”

Hạ Lệnh Thủ nhíu mày: “Nàng không thấy ngại cho Nhị hoàng tử ăn sữa dê sao?”

“Có thấy, nhưng không bao lâu sau liền hôn mê bất tỉnh, nô tỳ đã truyền Thái y xem bệnh cho Nguyên Chiêu nghi.”

Hạ Lệnh Thủ vẫy tay, Trúc Đào đứng dậy đi ra ngoài. Cố Song Huyền ngồi cách đó không xa lạnh lùng thốt lên: “Truyền chỉ, Đức phi không thực không hiền, mưu toan giết hại Thái tử...”

“Đội đã.”

Cố Song Huyền trừng mắt với nàng: “Ngươi muốn cầu tình? Đừng nói với trẫm hiện tại ngươi muốn đổi ý?”

Hạ Lệnh Thủ sao có thể hối hận, cho dù lúc này nàng có thiện tâm không muốn mạng của Đức phi, nàng cũng không thể huỷ bỏ ước định với Hoàng thượng. Hạ Lệnh Thủ đương nhiên biết nam tử kia đang nghĩ gì, nàng chỉ lộ ý cười châm chọc: “Đức phi hoàn toàn nghĩ đến tính mạng của Đại hoàng tử đã khó giữ nên mới hạ sách này, theo tình hình vừa rồi thì thủ phạm không phải nàng.”

Cố Song Huyền hừ lạnh đứng dậy, đi đến trước mặt Hoàng hậu: “Vậy sẽ là ai?”

Hạ Lệnh Thủ không đáp, chỉ cầm tách trà lên uống nhanh từng ngụm. Hai người lại một lần nữa ở trong tình trạng trầm mặc đối nghịch nhau, một người đứng, một người ngồi, ai cũng không nhận ra trong lòng ai tăng thêm dày vò, ai càng khắc sâu thêm thống khổ.

Định Đường vương bình tĩnh đếm đồng hồ cát, nhìn canh giờ qua khe hở giữa hai người.

Xấp xỉ bốn năm, hai người này rốt cuộc có bao nhiêu lần bình thường như thế này. Bọn họ có lẽ muốn nhìn kỹ lúc này, muốn xác định điều gì, nhớ những gì, sau đó đợi đến ngày mai, sang các năm tiếp theo, mỗi thời điểm trầm mặc lại lấy ra nhớ lại.

Cửa bên mở ra lần nữa, Trúc Đào chạy một bước mà như ba bước, thở hổn hển nói: “Hồi bẩm nương nương, là Nguyên Chiêu nghi.”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Trăm Muốn Thị Tầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Trúc Đào hoảng sợ, theo bản năng quỳ trên mặt đất, nom nớp lo lắng nhớ lại những việc vừa xảy ra: “Sau khi Nguyên Chiêu nghi hôn mê, nô tỳ bảo người đi mời Thái y xong liền vội vàng tới báo cho Hoàng thượng và nương nương. Khi nô tỳ trở về, Thái y nói với nô tỳ Nguyên Chiêu nghi vốn không hề hôn mê, nàng chỉ giả bộ ngủ. Thái y bảo nô tỳ mang Nhị hoàng tử đến để ở bên cạnh Nguyên Chiêu nghi. Sau đó chúng nô tỳ ra ngoài rồi nhìn trộm vào bên trong. Một lúc sau, Nguyên Chiêu nghi dường như tỉnh lại, trước tiên nhìn tình trạng trúng độc của Nhị hoàng tử, xác định trong phòng không có bất kỳ ai mới lấy cây trầm của mình捣 ra một viên thuốc cho Nhị hoàng tử uống. Sau,” Nàng nuốt nước bọt, “Nàng lại lấy ra một cái vòng tay, mở ra có bột phấn, chuẩn bị cho vào miệng của Nhị hoàng tử...” Nô tỳ đi lên cướp lấy cây trầm cùng vòng tay, lại mang bột phấn trong vòng tay đổ vào sữa dê cho con mèo uống, đợi chốc lát, hơi thở của con mèo liền trở nên mong manh, tình trạng bệnh nặng.

Hạ Lệnh Thủ hỏi: “Nhị hoàng tử thế nào rồi?”

Trúc Đào nói: “Đại hoàng tử và Nhị hoàng tử chỉ uống sữa dê pha thuốc mê, hiện tại đều mê man. Nguyên Chiêu nghi cho Nhị hoàng tử uống thuốc giải, không có độc tố nào khác, Thái y nói không có gì đáng ngại.”

Cố Song Huyền vỗ mạnh lên bàn: “Khá lắm độc phụ!” Không hề phân trần chạy ra ngoài.

Đối với việc thăm vấn và phán quyết cung phi Hạ Lệnh Thủ không có hứng thú, nàng cũng đoán ra Cố Song Huyền sẽ đối đãi với Nguyên Chiêu nghi như thế nào. Quay đầu bảo Trương ma ma: “Đến Thái Y viện ôm Thái tử tới đây.” Thân mình Trương ma ma chấn động, chỉ một câu nói đã biết ý tứ của Hạ Lệnh Thủ, cố giấu bi thương, đi ra ngoài.

Hạ Lệnh Thủ nói với Phụng Lê: “Đổi cho bản cung một tách trà mới.” Mắt khép nửa, nặn huyết thái dương, sai người mài mực, bắt đầu viết thư.

Thư tín có ba phong, phong thứ nhất là cho chủ nhân Hạ gia Hạ Tường Thiên, nói rõ từ đầu đến cuối việc Thái tử trúng độc, tự biết mình phạm vào tội kỵ, thay vì chờ Ngự Sử buộc tội, không bằng tự sát, tránh ảnh hưởng tới địa vị của Hạ gia trong triều. Mong Hạ Tường Thiên lấy đại cục làm trọng, đừng vì nàng mà làm khó Hoàng thượng, cuối cùng xin bảo vệ tốt cho người nhà của nàng.

Cố Nguyên Phàm đứng một bên nhìn, đợi cho trang giấy được viết xong, thờ ơ lấy phong thư cất vào trong ngực.

Phong thư thứ hai cho đệ đệ Hạ Lệnh Càn, dặn dò hẳn bảo vệ mẫu thân và tỷ tỷ thật tốt. Nói con người đều phải chết, không cần vì nàng mà đau khổ, nàng sẽ thay mọi người đi chịu khổ nạn thân đã mất. Hi vọng hẳn có thể theo di nguyện của phụ thân, coi dân là trời, vì dân tạo phúc.

Phụng Lê bưng trà lên đã khóc không thành tiếng, nước mắt từng giọt rơi lên phong thư, ẩm ướt rồi lại khô. Không đợi Cố Nguyên Phàm tới gần, nàng đã đem phong thư ôm vào trong ngực, bưng bình nói: “Vương gia, đây là hoàng cung, không phải Định Đương vương phủ, mong ngài tự trọng.”

Cố Nguyên Phàm nhìn Phụng Lê, lại nhìn mọi người xung quanh đang trầm mặc căm tức, nấp máy môi, nhìn Hạ Lệnh Thủ viết phong thư thứ ba.

Phong thư cuối cùng cho tỷ tỷ Hạ Lệnh Ngoạ. Phong thư này tương đối dài, viết về cuộc sống từ nhỏ đến giờ, những ngày cách xa cha mẹ, rồi đến thư viện học tập, sau đó là lần đầu tiên trong đời bị bắt cóc. Nàng còn nhớ rõ lúc trước tỷ tỷ luôn bảo vệ nàng, nhớ rõ bàn tay nhỏ bé từng nắm tay nàng bỏ chạy, nhớ rõ lúc nghe được việc đính hôn, khi phụ thân đọc tên phu quân, trong nháy mắt lòng nàng mừng rỡ như điên không thể che giấu.

Viết đến đây, Hạ Lệnh Thủ dừng lại một chút, ngơ ngác nhìn đoạn thư vừa viết, không nhúc nhích. Cố Nguyên Phàm nhìn qua, loáng thoáng đoán được vị phu quân kia là ai.

Hoá ra, Hoàng hậu đối với Hoàng thượng là... Đáng tiếc, hoàng gia không thể dung nạp phần tình cảm này, người ta rất dễ điên cuồng vì nó, nó khiến người ta nhìn không rõ cục diện triều chính, mất đi lý trí vốn có.

Hạ Lệnh Thủ uống một ngụm trà, bút chuyển hướng, bắt đầu tức giận mắng Triệu vương là đồ khốn, lúc còn nhỏ đã thích bắt nạt tỷ tỷ, nếu nàng xuống lòng đất mà còn nhìn thấy Triệu vương bắt nạt người Hạ gia, đương nhiên sẽ làm cho hắn mỗi đêm phải cùng đầu trâu mặt ngựa chơi cờ. Oán hận giữa nàng và Triệu vương chất chứa quá nhiều, về sau không còn cơ hội, đơn giản mượn chuyện này cho hắn đòn sát thủ. Xem chừng sau này Triệu vương không có được giấc ngủ yên ổn.

Mặc dù chuyện quỷ thần là lời nói không căn cứ, bất quá, tin rằng Hạ Lệnh Ngoạ nhất định sẽ lợi dụng điểm này trên choker Triệu vương.

Đem thư tín đi cất kỹ, Trương ma ma lại mang đến một chồng sách, Hạ Lệnh Thủ lấy ra hai quyển đưa cho Phụng Lê: “Phía trên là chi tiết quy tắc giáo dục Thái tử, về sau các người phải ở bên người Thái tử bảo vệ nó. Mỗi một năm học những gì, đọc sách gì trong này đã ghi lại. Mặt khác nhớ kỹ hàng năm phải dùng thuốc ghi trong sách, không cần quan tâm độc tính, chỉ cần mỗi ngày cho nó uống theo đúng liều lượng yêu cầu, chắc chắn về sau bách độc bất xâm. Chỗ này còn có danh mục binh thư ta viết lại, hơn nữa làm Thái tử phải đọc sách, nghiên cứu từ từ, đều viết trong này cả. Đến năm tuổi, đưa cho Thái tử để nó tự mình lựa chọn xem.” Đám người Phụng Lê, Trúc Đào nghẹn ngào quỷ xuống.

Giờ tỷ, Lương công công vẫn ở bên Hoàng thượng tới gặp Hạ Lệnh Thủ, nói: “Hoàng thượng tự mình thăm vấn âm mưu giết Thái tử bằng thuốc độc của Nguyên Chiêu nghi, hạ lệnh tịch thu tài sản của dòng tộc Nguyên thị, giết kẻ phạm tội. Đức phi bắt lực, không bảo hộ được Thái tử, cách chức làm Mỹ nhân. Đại hoàng tử và Nhị hoàng tử sẽ do Thái hậu dạy dỗ, tùy ý vào thư viện Bạch Lộ.” Cứ như vậy, toàn bộ hậu cung đều do Thái hậu làm chủ, những phi tử khác không thể trở mình gây sóng gió.

Hạ Lệnh Thủ gật đầu, bảo người khen thưởng. Bã giá đi Phụng Huyền cung, sai người chuẩn bị tắm rửa, v.v..., tự mình bế Thái tử đang ngủ đi tắm.

Giờ tỷ hai khác, Cố Nguyên Phàm đang uống rượu, thỉnh thoảng nhìn tách trà mới uống một ngụm ở trên bàn dài, trầm mặc không nói.

Ngoài điện, thân ảnh mờ hồ từng bước để lại dấu chân trên tuyết, đi đến cửa điện, dựa vào lan can nhìn Cố Nguyên Phàm gật đầu, hỏi: “Nàng ở đâu?”

Cố Nguyên Phàm lắc đầu, thờ dãi: “Lục ca, người nói Hoàng hậu chết rồi, Hạ gia sẽ cùng các đại gia tộc khác gây xích mích, phản kháng hoàng quyền sao?”

Cố Song Huyền cười gượng, nói: “Không biết. Chỉ cần vị trí Hoàng hậu không còn, các gia tộc khác sẽ không bị Hạ gia kích động dễ dàng. Một đám lão hồ ly đã tâm lớn, đâu có dễ dàng bị lợi dụng như vậy.” Hoàng hậu chết, Hạ gia liền mất đi quyền khống chế hậu cung, quyền thế hậu cung gây dựng lại sẽ trực tiếp ảnh hưởng đến thế cục trên triều, các đại gia tộc vốn coi Hạ gia là chủ, sai đâu đánh đó, tự nhiên sẽ phát sinh ra mâu thuẫn, hoàng đế lại làm cho bọn họ từ từ phân hoá, sớm hay muộn cũng thu hồi được phần lớn hoàng quyền.

Cố Nguyên Phàm phun ra một hơi: “U ác tính.”

Cố Song Huyền không đáp, chỉ ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm đen như mực. Đã không có tuyết rơi, cũng không có ánh trăng, giương mắt nhìn ra xa đều là không khí trầm lắng đen tối, không thấy được năm ngón tay. Từ lòng bàn chân dâng lên một loại lạnh giá, dần dần tiếng đến đầu gối, đến bên hông, cuối cùng chiếm cứ trong lòng, từng đợt đè nén, khiến hần không thở nổi.

Cố Song Huyền cúi đầu, hỏi lại: “Nàng đâu?”

Cố Nguyên Phàm trầm mặc.

Cố Song Huyền cười khổ, thời điểm định rồi đi lại cảm thấy thân mình không ổn, thì thảo hỏi: “Cửu đệ, năm đó ngươi vì sao không muốn ở lại hoàng cung? Là vì phụ hoàng mẫu hậu không thương tiếc ngươi sao?”

“Không,” Cố Nguyên Phàm nói, “Là vì hoàng cung quá lạnh.” Hần dùng mũi chân gạt tuyết đọng trên bậc thang, giọng gào hỏi: “Lục ca, trừ bỏ ngôi vị hoàng đế, ngươi còn có cái gì?”

Cố Song Huyền suy nghĩ, nhẹ giọng cười: “Ta cũng không biết.” Dứt lời, hần tỏ ra đáng vẻ không muốn nói nhiều, một mình đi vào cung điện yên tĩnh.

Phượng Huyền cung, chỗ ở của Hoàng hậu Đại Nhai triều, cũng là tấm cung tráng lệ nhất trong hậu cung. Ở nơi này, có nhiều vị hoàng hậu một thời vinh quang, càng có nhiều hoàng hậu âm thầm đi về cõi tiên, nơi này là điểm bắt đầu vinh hoa, cũng là nơi đã tận và tình yêu say đắm mai một.

Ở bên trong điện có thể thấy trên giường Long Phượng sắp có một luồng hương hồn rời xa trần thế.

Hần đứng nhìn từ xa, nhìn màn giường bị làn gió không biết từ nơi nào đến thổi bay, sợi tua màu vàng lác lác trong chốc lát rồi dừng lại. Màn giường Long Phượng rất dày, hần dường như tường tượng ra đáng vẻ Hạ Lệnh Thủ ôm ấp Tiểu Thái tử Cố Khâm Thiên, chỉ cần hần vén rèm lên, đối phương sẽ mở đôi mắt bình tĩnh liếc hần, lại không thêm đề ý, cánh tay ôm ấp Thái tử không tự chủ được mà căng thẳng.

Nhưng mà, lúc này đây, bên trong không có gì cả

Cố Song Huyền trừng mắt, xúc động chần lén, trên giường chỉ có một gối ngọc lè loi nằm thẳng

Hạ Lệnh Thủ, không ở đây!

Thái tử Cố Khâm Thiên cũng không ở đây!

“Người đâu!” Cố Song Huyền hô to, tiếng rống giận ở trong điện trống trải thành tiếng vang ong ong. Ba cửa bên ngoài, Tiểu Quái Tử lão đạo chạy vào, Cố Song Huyền hỏi: “Hoàng hậu đâu?”

“Hoàng hậu, người không phải đang tắm sao?”

Cố Song Huyền một cước đá văng thái giám, trực tiếp đi vào thiên môn, chạy như điên dọc theo hành lang tối tăm, khí nóng từ nước ấm ulla vào mặt hần, một lúc liền khiến trán toát đầy mồ hôi.

Không có, trong ao tắm không có người.

Trong con giận dữ, Cố Song Huyền đập vào cửa điện, không có, cái gì cũng đều không có.

Bọn họ đi nơi nào?

“Tìm, tìm ra cho trẫm.”

Hạ Lệnh Thủ đi rồi? Nàng tự mình tìm một chỗ không có ai khác... Nàng còn mang theo Thái tử, có phải nàng muốn khiến hần hối hận cả đời không?

Cố Song Huyền không dám tưởng tượng, một mình đi quanh Phượng Huyền cung, nổi điên tìm kiếm, đồ sứ, vật phẩm đều bị hần ném trên mặt đất bùm bụp. Bên này lửa giận ngút trời, bên kia đã có người kêu lớn “Đi lấy nước!”, Cố Song Huyền sững sốt, vài bước liền xông ra ngoài, liếc mắt liền thấy hướng Đông cung bốc cháy. Nơi đó là cung điện lúc hần còn làm Thái tử, từ khi hần đăng cơ tới nay, Đông cung đã đóng cửa, buổi chiều ngay cả ngọn nến cũng không có, tại sao lại cháy?

“Hoàng... Hoàng Thượng, có người nhìn thấy Hoàng hậu đi Đông cung.”

Cố Song Huyền chỉ cảm thấy trong đầu “ông” một tiếng, cơ hồ khiến hần trời đất nghiêng ngả. Nàng uống nước trà tắm độc, sau khi tắm rửa độc sẽ càng phát tác mau, lại đi Đông cung... Nơi đó có thư phòng hần từng xây riêng cho nàng, trước khi thành thân, hần cố ý sai người sưu tầm kỳ văn dị hình khắp thiên hạ để trong thư phòng, dành cho Hạ Lệnh Thủ đọc. Sau khi thành thân vài năm nay, cũng chỉ có nơi đó là ghi lại ký ức ngọt ngào của hai người, còn tường cung cao lớn đều toàn oán hận cùng phẫn nộ.

Trong lòng Cố Song Huyền như nổi trống, đi mà dường như lặn qua trăm bậc thang xuống. Tiếng động huyền ảo khắp toàn bộ hoàng cung, tất cả mọi người lao tới cung điện nhỏ kia, lửa cháy ngập trời khiến cho bầu trời nhuộm thành màu cam.

Hắn đứng ở Đông cung, nhìn Hạ Lệnh Thủ ôm ấp Cố Khâm Thiên như bướm bướm lao vào lửa, ở trong ngọn lửa hùng hực bay lên.

“Lệnh Thủ —— “

Trong lửa cháy, nữ tử mặc áo dài màu lửa hồng, làn váy xếp tầng tầng lớp lớp như mây, tung bay giữa lửa nóng. Nhìn hắn, đôi mắt nàng vẫn trống rỗng cùng bình tĩnh, ý cười nơi khoé môi giống như trào phúng, cười sự điên cuồng của hắn, cười hắn tự cho mình là đúng, lại cười những ngày tháng uống phí giữa hai người. Trà giả bằng thật lòng, kéo dài ở nơi này, cũng tại nơi này chấm dứt.

Nàng nói: “Cố Song Huyền, người chậm rãi vượt qua cả đời một mình đi. Hạ Lệnh Thủ không có hứng thú phụng bồi.” Xoay người, hướng tới lầu hai, bốn phía quanh nàng đều là thê tre đã bị thiêu đốt phân nửa cùng những vật trang trí bằng vàng và sách quý

Cố Song Huyền vọt tới cửa, hô to với nàng: “Người đi ra đi, độc trong trà là giả, ta... ta không hề muốn ép người tự sát.”

Bước chân Hạ Lệnh Thủ dừng lại một chút, hơi quay đầu đi giống như đang tự hỏi. Cố Song Huyền ngay lập tức muốn bước qua cửa liền bị Lương công công đang theo sau giữ chặt không thể nhúc nhích. Hắn cố hết sức làm nét mình trở nên ôn hoà, khuyên bảo nàng: “Người trở về đi, đưa Khâm Thiên cho ta, có gì chúng ta thẳng thắn nói rõ.”

Hạ Lệnh Thủ thẳng người, thần nhiên nói: “Ta và người không có chuyện gì để nói.” Không bao giờ nguyện ý nhìn hắn nữa, nàng ôm đứa nhỏ tiếp tục đi vào trong phòng, lướt qua cửa trong, giá sách trong này còn chưa bốc cháy. Trên vách tường âm u treo nhiều bức tranh thơ khác nhau, nàng đi tới cái tủ dựa sát tường, sắp xếp lại những bộ sách quý trưng bày trên đó, một tiếng “Đãng” rung động, phút chốc ngăn tủ liền xoay vào trong, xuất hiện một lối đi.

“Tỷ tỷ?”

“Là ta.” Hạ Lệnh Thủ ôm Cố Khâm Thiên đi vào, ngẩng đầu cười: “Đại bá cũng tới rồi. Thực xin lỗi, làm cho các bá bá phải nhọc lòng.”

Chủ nhân Hạ gia Hạ Tường Thiên cười nói: “Vốn là đại bá không lo lắng chu toàn, khiến người một mình ở trong cung nhận hết ảm ức, cuối cùng lại phải dùng hạ sách này.”

Hạ Lệnh Thủ mấp máy môi: “Thật ra từ trước lúc Đại hoàng tử bức vua thoái vị ta đã hoàn thành việc chuẩn bị bỏ mình, nếu không phải vì Khâm Thiên cũng sẽ không nhẫn nại thêm lần nữa. Sự tình phát triển đến mức này ta cũng bất ngờ, chỉ có thể xin nhà mẹ đẻ giúp đỡ, ta...”

Hạ Tường Thiên than thở, nhìn dung nhan Cố Khâm Thiên lúc ngủ: “Cho uống thuốc?”

“Người chút mê hương mà thôi. Nếu không ta chẳng có cách nào đưa trộm nó từ Phụng Hoàng cung ra.”

Mấy người chỉ nói chuyện vài câu đơn giản, khói đặc bên ngoài ngày càng dày, mơ hồ nghe được tiếng la khóc của Cố Song Huyền. Hạ Tường Thiên nhìn Hạ Lệnh Thủ, hỏi: “Thật sự từ bỏ được? Ra khỏi hoàng cung này thì không bao giờ còn là hoàng hậu, Khâm Thiên cũng không cách nào làm Thái tử, người cũng không còn là Hạ gia tam phòng Hạ Lệnh Thủ.”

Từ gian ngoài đã nghe được tiếng giá sách sụp đổ, khói trắng vẩn vút xa xa cùng ngọn lửa lan vào, “tích két” vang lớn, xà gỗ vỡ rơi xuống, đồng thời có tiếng kêu liên tục đầy sợ hãi “Hoàng thượng”.

“Lệnh Thủ, người ở đâu, mau lên tiếng!”

Mọi người không hẹn mà cùng nhìn ra bên ngoài, trong sương khói như ẩn như hiện một thân ảnh, là Cố Song Huyền.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Trẫm Muốn Thị Tẩm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10

Cố Song Huyền nhìn xung quanh, khắp nơi đều là khói trắng và vết cháy đen dày đặc, rõ ràng lúc này hắn còn thấy một thân ảnh màu đỏ.

“Lệnh Thủ, đừng dọa ta, ta không tin người dám tự sát.” Hắn hít một hơi, tiếp tục đi dọc theo cửa vào bên trong. Nơi này khá hẹp, hành lang ở lầu các đều mờ ám, giữa cửa sổ đang khép có thể nhìn thấy những ngọn lửa nhỏ liếm lên mặt gỗ, nháy mắt một cái đã đốt ra một vòng đen xì.

Hắn ho khan hai tiếng, càng gọi to liên tục, khi thì nhẹ nhàng khuyên bảo, khi thì lạnh lùng uy hiếp, vừa tỏ vẻ cứng mềm vừa lo sợ không yên.

Bóng dáng Hạ Lệnh Thủ xuất hiện trong mắt hắn ngay tại lúc khói mờ cuộn cuộn bốc lên, tiếng gọi kẹt lại trong cổ họng hắn. Hắn nhìn thấy nàng, cửa đường hầm nhỏ phía sau còn có bóng dáng Hạ Tường Thiên và Hạ Lệnh Căn.

Quả nhiên nàng không tự tìm đến cái chết!

Quả nhiên nàng sẽ không bỏ lại Thái tử một mình mà đi!

Quả nhiên... nàng không có chút tình cảm vợ chồng nào đối với hắn, toàn tâm toàn ý muốn đi khỏi tầm mắt hắn.

Cố Song Huyền chỉ cảm thấy đầu mình bị đổ vô số khối băng lạnh, khiến cả người hắn đều đông lại, chỉ có con tức làm trong lòng nóng rực. Bên ngoài càng lạnh, bên trong càng nóng làm gương mặt hắn vận vẹo.

Hắn răng nghiến lại, hỏi như đao cắt: “Ngươi muốn chạy trốn?”

Hạ Lệnh Thủ giấu ánh mắt kinh ngạc, đi qua đệ đệ, hướng vào sâu trong đường hầm bí mật.

Cố Song Huyền bay vọt lên, đánh cùng Hạ Lệnh Càn mấy chiêu, cánh tay vươn dài ra chạm đến mái tóc Hạ Lệnh Thủ: “Trẫm không cho ngươi đi! Cho dù muốn chết, ngươi cũng phải chết bên cạnh trẫm.”

Hạ Tường Thiên khom người, muốn khuyên bảo, mới mở miệng gọi một tiếng “Hoàng thượng”, Cố Song Huyền đã trừng mắt nhìn chăm chăm, rống to: “Câm miệng!”

Hạ Tường Thiên ngừng lại, cảm thấy lễ nghi chẳng ích gì, liền thẳng lưng nói: “Hoàng thượng, Lệnh Thủ và Hoàng thượng đã không còn tình nghĩa, ở trong cung sớm muộn gì cũng gặp phải thị phi...”

“Trẫm bảo ngươi câm miệng! Hạ Tường Thiên, đừng tưởng trẫm thật sự không dám động đến Hạ gia, Triệu vương đã đi đất phong, Hoàng thành này đều là thiên hạ của trẫm, ngươi dám trắng trợn cãi lời quân vương sao?”

Hạ Lệnh Càn tiến lên mấy bước, ngăn giữa hai người: “Nhị tỷ phu, tỷ tỷ...”

“Tránh ra!” Cố Song Huyền trừng mắt lạnh lẽo, “Hạ Lệnh Càn, một tên quan lục phẩm như ngươi cũng dám cãi lời trẫm?” Tay hắn lời thật mạnh, tách Hạ Lệnh Càn và Hạ Lệnh Thủ ra, hung ác hỏi nàng: “Khắp thiên hạ đều là của trẫm, ngươi có thể trốn đi đâu?”

Hạ Lệnh Thủ cười lạnh: “Ta không trốn, vậy cứ ngu ngốc chờ ngươi đến giết?”

Cố Song Huyền nói: “Ngươi là hoàng hậu của trẫm, sống phải ở bên người trẫm, chết cũng phải cùng huyết với trẫm.”

Hạ Lệnh Thủ gạt tay hắn, Cố Song Huyền dứt khoát đoạt lấy Thái tử trong lòng nàng. Hai người giống như vợ chồng bình thường đang tranh giành đứa con, Hạ Lệnh Càn định tiến lên lại bị đại bá của hắn giữ chặt.

Búi tóc Hạ Lệnh Thủ tán loạn, không nhìn được cười lạnh: “Rốt cục ngươi có phải cha của Khâm Thiên không, muốn lấy mạng của ta còn chưa đủ, còn muốn khiến nó phải ở lại cái nơi ăn thịt người như hoàng cung, chết không toàn thây sao?”

“Nó là con của trẫm, là Thái tử, sống chết của nó do trẫm quyết định, không phải ngươi mang nó đi là tránh được cái chết.”

Hai người đối chọi gay gắt, vô ý không thấy lửa đã cháy vào trong đường hầm, còn có song cửa sổ đã cháy thành mảnh nhỏ bị thổi vào, khói đặc cuộn cuộn bị gió lạnh thổi đẩy phồng. Hạ Lệnh Thủ một mũi ho khan, lập tức đứa nhỏ bị Cố Song Huyền cướp đi.

Hắn thở hổn hển, một tay ôm Thái tử, một tay giữ cửa, nhìn nàng chăm chăm như hổ rình mồi: “Hoàng hậu đi cũng được. Chỉ cần người đi ra khỏi hoàng cung một bước, trẫm lập tức ra lệnh cho cấm quân bao vây tiêu diệt Hạ gia, già trẻ lớn bé, một kẻ cũng không tha.”

Mặt Hạ Lệnh Thủ biến sắc, hoàn toàn không tin nổi.

Cố Song Huyền khinh miệt nhìn Hạ Tường Thiên và Hạ Lệnh Càn: “Đừng tưởng trẫm không biết đường hầm bí mật trong hoàng cung, nếu thật sự muốn ngăn cản các ngươi cũng không khó. Nhưng mà hoàng thượng chạy được chứ miếu không chạy được, hai người các ngươi nếu dám mang nàng chạy thoát, trẫm sẽ truy nã các ngươi đến chân trời góc biển, nếu các ngươi trở về Hạ gia, càng tốt, cả gia tộc chết cùng nhau, trẫm sẽ khiến Hạ gia một đêm máu chảy thành sông. Mà ba kẻ các ngươi chính là tội nhân huỷ hoại mấy trăm năm cơ nghiệp của Hạ gia!”

Mặt Hạ Tường Thiên trở nên u ám, Hạ Lệnh Càn đã sẵn sàng dùng sức mạnh. Cố Song Huyền vốn dĩ không quan tâm hai người kia, nói với Hạ Lệnh Thủ: “Trẫm muốn Hạ gia vì ngươi mà phải trả giá thật nhiều!”

Lòng ngực Hạ Lệnh Thủ phập phồng vì tức giận, tim đập mạnh, nói: “Ngươi không sợ người trong thiên hạ nói ngươi là bạo quân lạm sát người vô tội, Hạ gia bị diệt môn, các thế gia khác sớm hay muộn sẽ quyết một trận tử chiến với hoàng tộc. Đến lúc đó, Triệu vương có thể mượn cơ hội này danh chính ngôn thuận cứu dân chúng khỏi cảnh nước sôi lửa bỏng. Ngồi vị hoàng đế của ngươi sẽ chẳng ngồi nổi vài năm.”

Cố Song Huyền chê cười: “Trẫm đâu có ngu như vậy, trẫm chỉ cần lấy bữa cho Hạ gia các ngươi tội thông đồng với địch để phản quốc là có thể ngăn mồm thiên hạ.” Hắn liếc mắt rồi đưa tay về phía thanh đao của Hạ Lệnh Càn, “Hoặc là tội danh ám sát Hoàng đế. Chấn chấn nếu trẫm chết ở đây, Định Đường vương sẽ có đầy đủ chứng cứ để ra lệnh giết cả Hạ gia không cần tra xét.” Tiếng nói vừa dứt, Hạ Tường Thiên đã kéo cánh tay Hạ Lệnh Càn, chấp tay nói: “Hoàng thượng, Đại Nhai lập quốc hơn hai trăm năm, Hạ gia vẫn trung thành tận tụy. Tuy thân chức vị cao nhưng vẫn luôn vì dân vì nước, không hề hai lòng.”

Cố Song Huyền nhếch khoé miệng: “Nên trầm cho các người con đường thứ hai.”

Hạ Tường Thiên gục đầu xuống, Cố Song Huyền nói: “Đề Hoàng hậu và Thái tử ở lại, trầm coi như toàn bộ chuyện tối nay chưa từng phát sinh. Hạ Lệnh Thủ là hoàng hậu của trẫm, Hạ gia vẫn là thần tử trung thành của Đại Nhạn. Các người,” hắn kéo mạnh Hạ Lệnh Thủ vào lòng mình, ở phía sau lửa đã cháy đầy trên mặt đất, giữa ngọn lửa vàng hắn kêu gọi nói: “Gia tộc và Hoàng hậu, hai chọn một.”

Hạ Lệnh Càn tức giận: “Người còn gì là Hoàng đế, còn gì là phu quân, còn gì là cha ruột, lấy tính mạng vợ mình và con trai trưởng ra để trao đổi vinh quang của Hạ gia. Chẳng lẽ giữ tỷ tử lại thì người có thể đối tốt với nàng sao, sẽ cho thái tử sống tốt sao, Hạ gia vốn là thần tử của người, người lại đối đãi với thần tử đã giúp người lên ngôi như vậy?”

Cố Song Huyền lạnh nhạt nói: “Nàng chạy trốn thì có ích gì? Nàng vốn là Hạ Lệnh Thủ, thay tên đổi họ thì vẫn là người của Cố Song Huyền, là hoàng hậu của Đại Nhạn. Trẫm chắc chắn sẽ không để nàng gả cho người khác, cũng không cho nàng mượn cơ hội này tiêu điều tự tại ở ngoài, nàng mãi mãi phải ở cạnh trẫm, dù sống hay chết!”

Hạ Lệnh Thủ ngửa đầu nuốt xuống máu và nước mắt. Đúng vậy, cho dù xuất cung nàng vẫn là hoàng hậu. Nữ nhân tốt nếu như đã gả đi, không chỉ người của Hạ gia không cho nàng tái giá, tôn nghiêm của hoàng tộc cũng không thể để nàng giẫm lên, cho dù nàng đã chết tâm, cô độc sống quãng đời còn lại thì nàng cũng là quân cờ giữa Hạ gia và Hoàng đế. Nàng chạy thoát, hoàng đế đã biết mọi chuyện sẽ càng hận Hạ gia làm mất thể diện của hắn; nàng không thể thoát khỏi, chỉ là đổi nơi sống mà thôi. Chỉ là càng khổ hơn, một mối hơn.

Đây là một phần mộ, khi nàng gả vào hoàng gia, gả cho nam tử này là lúc nàng đã bước chân vào phần mộ hoa lệ nhất trên đời.

Cố Song Huyền đi trên nền tuyết, kéo theo Hạ Lệnh Thủ ánh mắt trống rỗng, tro bụi trên tóc và xiêm y không ngừng rơi xuống, bay trên tuyết trắng, giống như vết mực trên tờ giấy. Dưới trời tuyết rơi, ngực hắn vốn nóng rực cũng dần trở lại bình thường.

Từ lúc ra khỏi đám cháy, hắn bắt đầu ảo não, càng không ngừng chửi mình là đồ bỏ đi, đồ ngu.

Cơ hội tốt như thế, hắn lại để nó tuột qua kẽ tay.

Hạ Lệnh Thủ muốn chết, nàng đi tự tử, hắn là hoàng đế, cần gì phải mạo hiểm vì cứu nàng? Tính mạng hoàng hậu chẳng lẽ còn quan trọng hơn tính mạng hoàng đế? Nàng chỉ là một nữ tử trong trăm ngàn nữ tử nơi hậu cung, hắn cần gì phải vì nàng nóng ruột nóng gan, bình tĩnh hoàn toàn biến mất, còn ngu ngốc nghĩ nàng thật sự đau khổ muốn tự tử!

Sự dứt khoát của nàng khiến hắn bị kích động mà làm mất cơ hội chèn ép Hạ gia, khiến hắn lỡ mất làm một tên hoàng đế bỏ giang sơn để chọn mỹ nhân, thật đáng giận!

Hắn còn tưởng nàng thật sự đau khổ đến tận tâm can. Nàng như thế thì có chỗ nào đau lòng? Nàng nhân cơ hội hắn không có mặt, lén lút chuẩn bị xuất cung, trốn đến nơi hắn không biết, sau đó dùng hai cỗ thi thể đã bị đốt cháy làm hắn áy náy, thống khổ.

Nàng làm gì có chỗ nào giống phong thái của Hoàng hậu, suốt ngày chỉ nghĩ việc cài bẫy hắn, đối đầu gay gắt với hắn; nàng làm gì có sự trung trinh của chủ mẫu đương gia, chỉ biết nghĩ cách bay ra khỏi ngôi đồ tường xanh, tìm đến cuộc sống mà nàng muốn, mỗi ngày mỗi đêm vui vẻ ca hát, để hắn ở lại hoàng cung trống rỗng, lúc nào cũng nhớ đến quá khứ vui vẻ cùng nàng, hối tiếc vì mình đã ra tay độc ác!

Hắn mới không thèm nhớ đến nàng, không nhớ kỹ nàng. Lúc nghĩ như thế, trái tim trong ngực hắn đau đến không chịu nổi, chỉ muốn hét lên điên cuồng.

Cố Song Huyền hung hăng giẫm nát một lớp tuyết, hận một nỗi không thể coi nó như bộ mặt ngăm ngăm tính kế của Hạ Tường Thiên, Hạ Lệnh Càn đấu tranh phản kháng. Hạ Lệnh Thủ...

Hắn đột nhiên dừng lại, quay đầu nhìn mặt Hạ Lệnh Thủ, hỏi: “Người có hận ta không?”

Hạ Lệnh Thủ liếc hắn một cái rồi quay đầu đi. Nàng còn chưa hồi phục tinh thần sau đã kích bị gia tộc vứt bỏ, nàng không muốn nhìn thấy người này.

“Vậy là hận ta.” Hắn cười, cúi đầu nhìn cánh mai hồng bị tuyết làm rơi, giống như đoá hoa vẽ trên mi tâm nữ tử: “Phụ hoàng từng nói với ta, hoàng cung rất tịch mịch, bất kể thế nào cũng phải kéo một người ở lại cùng ta, chậm rãi sống đến ngày đầu bạc.” Hắn nắm chặt tay Hạ Lệnh Thủ, “Từ lúc nâng khăn ngày cưới ta đã biết, người nhất định là người theo ta đi đến cuối. Người giả dối, lạnh lùng, độc ác, rất xứng đôi vừa lứa với ta.”

Hạ Lệnh Thủ cúi đầu, mắt nhìn lướt qua cái chân nhỏ lộ ra của thái tử trong lòng ngực hắn. Cố Song Huyền chú ý, liền bọc lại thật tốt cho đứa bé, nhét vào trong vạt áo dày của mình, ôm chặt: “Người đừng trách ta vô tình, người mang Khâm Thiên bỏ trốn thì còn tình nghĩa gì đối với ta. Người biết ta thương yêu nó, bảo vệ nó, người còn muốn mang nó đi, đây là chia cắt tình cảm của ta.” Sau đó còn muốn giả chết, cho hắn một đao sâu, làm hắn cả đời hối hận, cả đời nhớ đến nàng.

Không biết hai người căng thẳng với nhau trong trời tuyết đã bao lâu, Hạ Lệnh Thủ không nói một lời, vẫn thờ ơ chìm đắm trong nỗi thất vọng của mình. Gia tộc, nói cho cùng, nàng cũng chỉ là của hồi môn của gia tộc, của hồi môn này đã đem dâng lên cho Đại Nhạn triều. Lúc cần thiết, Hạ gia sẽ không do dự bỏ mặc nàng để đổi lấy lợi ích lớn hơn. Hoàng hậu ở trong cung đương nhiên là có giá trị lợi dụng hơn hoàng hậu ở ngoài cung.

Nàng suýt quên mất, thật ra nàng đã là một nữ tử không cha. Trên thế gian này, người duy nhất có thể vì nàng mà chống đỡ bầu trời đã mất.

“Ta hận người.” Nàng bình tĩnh nói, “Ta cũng có lý do để không rời khỏi hoàng cung, không thể rời xa hoàng đế là người. Giữ ta lại, người sẽ hối hận.”

Cố Song Huyền xiết chặt tay nàng, lòng bàn tay của hắn nóng bỏng không biết có phải vì tức giận hay không, ngược lại, từ lòng tay đến mu bàn tay nàng đều lạnh, dường như đã đông cứng, có lẽ tâm đã lạnh.

“Ta không sợ hối hận, làm hoàng đế thì còn sợ cái gì chứ.” Hơn nữa, qua chuyện vừa rồi, hắn đã phát hiện được điểm chí mạng của Hạ gia. A, thế gia, cho dù là đại thế gia thì cũng không dám vứt bỏ thanh danh của mình. Làm hoàng đế, hắn đã có biện pháp đối phó với bọn họ.

Hạ Lệnh Thủ nở nụ cười trào phúng, chớp mắt một cái liền biến mất. Nam tử này, cái gì cũng không biết đã nói khoác, không biết giữ nàng lại thì sớm hay muộn hắn sẽ thành hai bàn tay trắng, nổi điên phát cuồng, đến lúc đó thì đừng nói Hạ Lệnh Thủ nàng tàn nhẫn vô tình.

Nàng nói: “Đề ta đi lãnh cung, ta không muốn ở lại nơi nào có hơi thở của người, một khắc cũng không muốn.”

Hắn đáp: “Ta không cho phép, trẫm không cho phép.”

Nàng rút ra một cây trâm, đâm về phía cánh tay hắn, xiêm y khá dày, lại bị đầu cây trâm sắc bén như đao rạch ra, xương cốt đều đau buốt: “Cố Song Huyền, ta không muốn thấy người. Buông tay,” nàng mạnh mẽ cắt một cái, làm ống tay áo của hắn phân thành hai mảnh, mấy giọt máu rơi xuống nền tuyết, vùi lấp nụ hoa: “Buông tay ra!”

Tiếng quát của nàng xuyên qua cành hoa, vọng vào mái hiên, cắt qua bầu trời đêm, lời nói bình tĩnh nhưng lại chôn vùi tất cả hy vọng. Trả lời nàng là tường cung cao lớn không thấy đầu, gió lạnh thổi bất tận, còn cả bóng tối ở khắp nơi.

Cố Song Huyền cố chấp giữ tay nàng, dùng sức mạnh muốn kéo nàng cùng hắn vĩnh viễn sánh cùng trời đất.

□□□□□□□□□□□□□□□□

Hạ Lệnh Càn nhìn chằm chằm bóng lưng của người phía trước, đang suy nghĩ nên thay đổi đi giữ tỷ tử lại, hay là chạy tới lớn tiếng chất vấn người kia. Thanh đao cài ở thắt lưng găm, lúc thì phát ra ánh sáng, lúc lại rơi vào bóng tối.

“Lệnh Càn, người phải nhớ kỹ, vì gia tộc có thể bỏ mặc bất kì ai, kể cả tính mạng của đại bá.”

Hạ Lệnh Càn nhăn mũi, hơi thở trở nên nặng nề, nghe Hạ Tường Thiên nói tiếp: “Đạo làm người, dù dờ mờ ngôi miếu cũng không phá vỡ một cuộc hôn nhân. Tình ý của Hoàng thượng đối với Lệnh Thủ không giống bình thường, không như người bên ngoài vẫn thấy. Giữa bọn họ, chúng ta vốn không nên nhúng tay vào.”

“Nhưng Hoàng đế muốn hạ độc hại chết tỷ tử.”

Hạ Tường Thiên vuốt cằm râu, cười nói: “Nếu thật sự trúng độc, Lệnh Thủ còn bình yên vô sự từ Phụng Huyền cung đến Đông cung được sao? Đó chỉ tranh chấp nhỏ nhỏ giữa vợ chồng họ thôi.”

Hạ Lệnh Càn hừ lạnh: “Dùng tính mạng để tranh đấu?”

“Đúng.” Hạ Tường Thiên ra khỏi đường hầm bí mật, rộng mở trước mắt là một rừng cây. Xa xa, trời đã hơi sáng, có thể nhìn thấy những bụi cỏ khô vương nganh nhô lên.

“Từ khi Hoàng thượng không để ý an nguy của bản thân, nhảy vào đám cháy tìm Lệnh Thủ thì tính mạng của bọn họ đã liên lại với nhau.”

Đối với bậc đế vương, những việc hắn có thể làm, không thể làm, đều đã làm cả.

Còn muốn thế nào đây?

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Trẫm Muốn Thị Tẩm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11

Tháng tám, năm Thiên Tề thứ hai.

Từ đầu năm, Đông cung gặp phải một trận cháy lớn đến giờ đã hơn nửa năm, ngay cả vụ tham ô nhận hối lộ lớn nhất trong hai năm An Định Đế lên ngôi cũng đã qua nửa năm. Đầu tiên là quan dân tranh chấp, cuối cùng lại giống như quả bóng tuyết càng lăn càng lớn đè chết người, liên lụy đến phần lớn thế gia mua quan bán tước. Nhất thời gió lớn lên cao, một đám thế gia đại tộc gặp họa, triều cục rung chuyển. Sau đó, Ngự Sử Uông Văn Phong cùng Ngự Sử Đài mỗi ngày buộc tội một quan viên, khiến toàn bộ triều chính đều phải tự bảo vệ mình. Các gia tộc liên kết chặt chẽ nay vì bảo toàn trong triều cục

biến hoá mà sinh ra khoảng cách, thấy chết không dám cứu, bỏ đá xuống giếng đều phát sinh.

Phong vân biến hoá, An Định Đế lặng yên chinh đốn triều chính, dứt khoát nghiêm túc, tác phong mạnh mẽ làm cho các lão thần lần đầu chứng kiến thủ đoạn của tân đế.

Một chiếc lá rơi là biết mùa thu tới, mùa thu Đại Nhai đã đến được một thời gian, chờ lúc người ta cảm khái thế sự vô thường thì ngày Trung Thu cũng sắp tới, trên mặt mọi người đều lộ vẻ vui mừng.

Đối với Chu Tiểu Trang, mùa thu là mùa trèo cây hái quả.

Nàng ngồi trên chạc cây hoè cao nhất trong vườn, vừa ăn quýt vừa nhìn đứa bé đang đào ổ kiến dưới gốc cây.

Đứa bé có lẽ không lớn lắm, thoát nhìn có vẻ khoẻ mạnh khá khinh, đôi mắt nam vàng ngọc, có hình rồng, áo ngoài thêu rồng nhỏ đã bị bùn đất và cỏ dại dính đầy. Nó cầm ngọc như ý đào đất, trong miệng tự thì thảo y y nha nha, dường như rất vui vẻ. Bỗng nhiên thấy đàn kiến chạy loạn, liền tìm cách ngăn cản bọn chúng, loay hoay mãi không xong.

Chu Tiểu Trang đã chú ý tới nó từ sớm. Nửa tháng nay, đứa bé này luôn lén lút chui vào Phụng Huyền cung từ một lỗ nhỏ phía sau. Có khi ngắt hoa tươi trong vườn, dính đầy mặt và đầu, đôi khi lại lặc lư đi tới cây nho mới trồng, nhỏ nước miếng nhìn chùm nho đang chín. Chu Tiểu Trang luôn muốn trèo dừa, buổi sáng sẽ nhìn nó bắt chước tiếng chim sẻ, buổi trưa liền tìm chỗ mát mẻ trong đình để nghỉ ngơi, tới lúc hoàng hôn, nó sẽ ngồi trên sàn xem chuồn chuồn bay.

Phụng Huyền cung bị phong toả, không có hoàng tử. Điều này ai cũng biết.

“Cái đó không ăn được.” Nàng nói với tiểu hoàng tử ở dưới tán cây.

Hoàng tử đang cầm con kiến không ngừng gặm dựa, sắp nhét vào miệng, giống như không nghe thấy nàng nói. Miếng quýt trong miệng Chu Tiểu Trang bỗng nhiên giống như có trăm ngàn con kiến đang bò, liền nhảy xuống, cầm lấy tay đứa bé, vứt con kiến đi, nói với nó: “Đồ ngọc, ăn vào sẽ bị tiêu chảy.”

“A phốc!” Hoàng tử ngọc trả lời.

Chu Tiểu Trang nhắc nó lên, chọc vào gương mặt nó: “Mau gọi ân nhân.”

Hoàng tử ngọc đá cái chân ngăn ngùn giữa không trung: “Phốc.”

“Hừ, đúng là không nhìn được tâm lòng tốt của người ta. Người từ nơi nào đến? Cung nữ vú em trông nom người đâu?”

“Phốc phốc.”

“Lẽ nào người chui từ trong đất ra? Chẳng lẽ là con của thổ địa?”

“Phốc phốc, phốc.”

Chu Tiểu Trang trừng mắt lạnh lùng: “Lại phốc, bản cô nương sẽ làm thịt người hằm thành canh rồng.”

Tiểu hoàng tử méo miệng, cho dù không hiểu canh rồng là gì nhưng nhìn vẻ mặt của đối phương cũng biết không phải là lời tốt đẹp, liền giống như có nhân lực ngậm chặt miệng. Ô ô, mỗi khi ngài rồng tức giận, nó liền như vậy, vì thế con tức giận lớn nhất sẽ không đồ lên người nó.

Chu Tiểu Trang à lên, quay đầu nói với Hạ Lệnh Thủ đang ngồi đọc sách gần đấy: “Tiểu tử này có phải con của người không?”

Tiểu hoàng tử a a, giãy khỏi tay Chu Tiểu Trang, từ trên eo của nàng trượt xuống, sau đó nghiêng ngả đi đến chỗ cửa sổ, vươn hai tay gọi Hạ Lệnh Thủ đang ở bên trong: “Mỹ nhân, ôm.”

Hạ Lệnh Thủ nhíu mày, lạnh lùng liếc qua cây hoa chuối tây bên cửa sổ, không lên tiếng.

Tiểu hoàng tử uỷ khuất méo miệng, người càng xinh đẹp thì càng kiêu ngạo, càng kiêu ngạo nó lại càng thích, chui qua đám hoa cỏ, hai bàn tay đầy bùn sờ lên vách đá, ngửa đầu: “Mỹ nhân, mỹ nhân.” Làm Chu Tiểu Trang cười ha ha, “A, thì ra là một hoàng tử háo sắc.” Nàng xách cổ hoàng tử lên, cho nó ngồi trên bệ cửa sổ, đối mặt với Hạ Lệnh Thủ, nghe nó lải nhải gọi “Mỹ nhân”.

Hạ Lệnh Thủ đặt một đĩa nho còn tươi tới trước mặt tiểu hoàng tử, cười ngọt ngào: “Mẹ, a——” kéo dài tiếng, chỉ: “Nào!”

Chu Tiểu Trang nhảy lên cửa sổ, ôm bụng cười to: “Mỹ nhân, mau mau cho tiểu hoàng tử ăn nho, nếu không sẽ gọi thái giám tới đánh người.”

Tiểu hoàng tử đáng thương gọi: “Mẹ!”

Hạ Lệnh Thủ trừng mắt với Chu Tiểu Trang đang cười đến không biết trời đất, ôm tiểu hoàng tử ngồi trên cửa sổ xuống, cởi giày cùng áo ngoài của nó. Phụng Lê đã đem một chậu nước để ở bên cạnh, vắt khăn đưa cho nàng, Hạ Lệnh Thủ thành thạo lau mặt cho tiểu hoàng tử, rửa tay. Trúc Đào cầm quần áo mới tới cho tiểu hoàng tử thay, Chu Tiểu Trang liú lười: “Nó đúng là con của người à? Trước kia sao ta chưa từng thấy người nói gì.”

Hạ Lệnh Thủ thân nhiên đáp: “Nửa tháng nay nó mới đến, trước kia ta cũng khó gặp được.” Mọi thứ xong xuôi, Hạ Lệnh Thủ cũng rửa tay, tự mình bóc vỏ nho, bóc xong liền đút cho Cố Khâm Thiên đang ngồi trong lòng. Đợi cho nó ăn xong, nước chảy ròng ròng liền đưa tay đến bên miệng: “Nhỏ hột ra.”

Cố Khâm Thiên định cắn hạt liền nhìn Hạ Lệnh Thủ, đối phương nhìn hẩn chăm chăm. Ôi, mỹ nhân thật lạnh lùng. Vốn dĩ có khả năng gió nhiều nào theo chiều ấy, Cố Khâm Thiên liền nhả hạt nho ra, lại há to mồm chờ quả tiếp theo.

Chu Tiểu Trang cũng cầm một chuỗi nho, vừa ăn vừa hỏi: “Người hầu hạ của nó đâu?”

“Ở bên ngoài.”

“Người khác không biết nó tới đây sao?”

Hạ Lệnh Thủ nói: “Trong cung lòng người khó nói, ai biết bọn họ đang nghĩ gì.”

Chu Tiểu Trang chỉ ngẫu nhiên nghe được chuyện của Hạ Lệnh Thủ, lập tức không hỏi nữa, từ trong ngực lấy ra một cái bình: “Cung phu nhân bảo ta đưa thuốc này cho người, nghe nói dùng lâu dài sẽ dần dần có thể kháng lại các loại độc.” Nàng cười nhạo nói, “Người trong cung các người thật kỳ quái, không hạ độc thì dùng vu cô, hoặc là vu oan giá họa, ta nghe nói còn có phi tử vụng trộm với thị vệ. Ai, hoàng cung chẳng có chỗ nào sạch sẽ. Vẫn là ở giang hồ thì tốt hơn, bản cô nương chỉ cần khó chịu liền vung dao chém đầu rút gân kẻ kia.”

Hạ Lệnh Thủ dùng động tác bóc vỏ nho, cười nói: “Có người thích dùng dao thương, có người thích ám sát hạ độc, chỉ cần có thể giết người thì đều dùng được, ai quan tâm người dùng biện pháp gì. Một ngày hoàng đế chưa phế hậu, đám nữ tử hậu cung liền không an lòng.” Hai người nói chuyện chính xong, Cố Khâm Thiên đợi mãi không có đồ ăn, liền tự mình cầm lấy cổ tay Hạ Lệnh Thủ, a ô một ngụm ăn được nửa quả nho, phun hạt ra, lại đuổi tay tới đĩa, lấy xuống một quả cho vào miệng. Nho vừa chua vừa ngọt, nếu để cả vỏ thì còn có vị chát. Mặt Cố Khâm Thiên nhăn lại như vỏ cây, méo miệng muốn khóc mà không được.

Hạ Lệnh Thủ nhìn dáng vẻ của nó liền buồn cười, sờ tóc nó, Cố Khâm Thiên lại nở nụ cười, ôm lấy cổ của nàng: “Mỹ nhân, hôn nào.”

“Phốc.” Chu Tiểu Trang bật cười, “Nó học theo ai vậy, thượng bất chính thì hạ tắc loạn đi?” Học ai, đương nhiên chẳng cần phải hỏi.

Trên mặt Hạ Lệnh Thủ không gọn sóng, thân nhiên nói: “Hoàng đế có tam cung lục viện là chuyện bình thường, Thiên Nhi về sau cũng có bảy mươi hai phi tần, thế hệ này tiếp nối thế hệ kia thôi.” Cố Khâm Thiên hôn “bẹp” lên má nàng, dính lại không ít nước miếng và nước nho.

Màn đêm buông xuống, đèn đóm trong điện đã thấp sáng, chiếu rọi khắp nơi như ban ngày.

Định Đường vương đứng trước bàn, giận không kìm được nhìn Cố Song Huyền đang ngồi bên trên: “Hoàng huynh, huynh không thể vì Thái tử điện hạ mà dễ dàng cho Hoàng hậu xuất hiện trở lại, như vậy sẽ khiến Hạ gia tập hợp được thế lực mà khó khăn lắm mới dẹp yên.”

Cố Song Huyền đỡ trán, mặt mũi nhăn nhó lần nữa: “Hoàng hậu không bị phế, vì sao không thể xuất hiện? Lễ chọn đồ vật đoán tương lai của Thái tử, thân là mẹ đẻ mà Hoàng hậu lại không xuất hiện sẽ khiến các đại thần nghĩ gì? Bọn họ sẽ cho rằng trẫm muốn phế hậu.”

Định Đường vương lạnh nhạt nói: “Hoàng thượng, người nên sớm phế nàng, giữ lại là tai họa.”

“Phanh” một tiếng, cái chặn giấy trên bàn bay qua tai của hắn, vỡ tan trên mặt đất: “Câm mồm! Việc phế hậu đừng nhắc lại nữa, lúc trẫm đăng cơ nàng là hoàng hậu, ngày về trời cũng vậy, hoàng hậu chỉ có thể là nàng.”

Định Đường vương nắm chặt tay, nổi giận dùng dưng: “Hạ gia thì sao? Nếu huynh thả nàng ra, Hạ gia sẽ lại truyền tin đi rằng Đế hậu phụ thê tình thâm, một năm vất vả của chúng ta sẽ thành uổng phí.”

Cố Song Huyền thuận miệng cười nhạt: “Sẽ không sao, điểm yếu của Hạ gia đã nằm trong tay trẫm rồi.”

Định Đường vương giật mình, nghi hoặc: “Điểm yếu gì?”

Cố Song Huyền ra vẻ thần bí, chỉ nói: “Thành cũng chết mà bại cũng chết.” Không muốn nhiều lời. Bên ngoài điện, Lương công công mãi mới nghe được động tĩnh yên ổn bên trong điện, lúc này mới dám tiến vào bẩm báo: “Thái tử điện hạ cầu kiến.”

Cố Song Huyền lập tức đi xuống long ý, chạy vội ra, cửa lớn vừa mở, một thân hình nhỏ bé liền chạy vọt vào, một người lắc lư chạy tới, một người cười to: “Cha, con nhìn thấy mỹ nhân.” Cố Song Huyền ôm nó, râu mới mọc trên cằm ma sát lên gương mặt non mềm, hai người một lớn một nhỏ cười như hai thằng ngốc làm Định Đường vương đứng một bên nhìn đến tức giận.

Thành cũng chết mà bại cũng chết, chỉ cần Thái tử còn ở đây, Hạ gia chắc chắn sẽ không diệt vong! Xem như hắn đã rõ ràng tâm tư của Hoàng đế, thật đáng thương cho người làm đệ đệ như hắn, đã vất vả vì tên kia mà không sánh bằng một đứa bé, thật tức giận, phần hận, hắn muốn phun máu lên trên người hoàng huynh để giải hận.

Cha con hai người ôm nhau, Cố Song Huyền hỏi: “Mỹ nhân đâu? Cho cha xem nào.”

Cố Khâm Thiên quay đầu: “Không cho, là của con.”

Cố Song Huyền vân về cái đầu của Thái tử đang chôn trong lòng: “Cho cha xem mỹ nhân, cha sẽ đem mỹ nhân thưởng cho con.”

Cố Khâm Thiên vẫn lắc đầu như cũ: “Của con, không cho xem.”

Định Đường vương có nuốt huyết khí xuống, khom người nói: “Hoàng huynh, nếu không còn chuyện gì nữa thì thần đệ cáo lui.”

Cố Song Huyền có con liền quên em trai già, vung tay nói: “Cút đi, trẫm còn bề bộn nhiều việc.”

Cút? Định Đường vương lại nuốt xuống một búng máu, hần mới không biến đi, muốn cút thì cũng là Hạ gia cút. Quét mắt tới cặp cha con ngốc nghếch đang “cho” “không cho”, lại một lần nữa Định Đường vương tin rằng mình mới là hoàng tử anh minh thần võ nhất trong số người đồng lứa. Đáng tiếc hần không có hứng thú làm hoàng đế.

Định Đường vương làm nền cho một đôi rồng ngốc nghếch, đánh mở cánh cửa gỗ lớn sơn hồng của thâm cung, dưới ánh trăng sáng lạn, cô tịch rồi đi.

Bữa tối ăn ở Biện Đằng điện, Cố Song Huyền một lòng để vào chính sự, cần cù làm một hoàng đế đầy triển vọng, hơn nửa thời gian đều dành cho đồng tấu chương chất cao như núi. Giống như bình thường, Cố Song Huyền cho Cố Khâm Thiên ăn cơm, đồ một câu liền ăn một miếng. Lương công công giúp Cố Song Huyền chia thức ăn, nhắc một câu hoàng đế liền gấp một miếng. Một bữa cơm ăn đến nửa canh giờ. Lương công công dâng lên một bát sữ dê như bình thường, tự mình thử độc, Cố Song Huyền từ từ cho con uống, cha một ngụm con một ngụm, xong rất nhanh.

Sau đó, hoàng đế lại tiếp tục phê duyệt tấu chương, Thái tử liền ngồi vào bàn thấp, học theo tư thế của phụ hoàng ngồi viết chữ, đôi khi viết ra chữ giống con rùa, đôi khi lại giống con đà điểu, da mặt Cố Song Huyền rất dày, một mực khen ngợi, hơn nữa còn khen vô cùng khéo léo.

Lúc trăng lên đến giữa trời, tiểu Thái tử đã nằm trên đùi hoàng đế ngủ, nước miếng rơi tí tách. Cố Song Huyền lắc cánh tay đã cứng đờ, cẩn thận ôm đứa bé đi tắm điện tắm rửa, lúc đi ra, hần cũng mệt mỏi muốn nghỉ ngơi.

Trong điện đã có người đẹp đứng chờ, dịu dàng gọi một tiếng “Hoàng thượng”. Cố Song Huyền để Thái tử lên giường rồng, đắp chăn cẩn thận cho nó, sau đó mới ra cửa, hỏi: “Sao người lại tới đây?”

Kiều Tiếp dư mở ra bình canh: “Thần thiếp tự mình hầm canh hoà xà, mời Hoàng thượng nếm thử.” Nói xong, ánh mắt liền vô ý đi tới áo lụa của Cố Song Huyền. Bởi vì hần vừa tắm rửa xong, chỉ choàng một chiếc áo khoác thô rộng bạc, vạt áo buộc lỏng lẻo, lúc hần đi lại hơn nửa vòm ngực như ẩn như hiện, càng trở nên động lòng người.

Cố Song Huyền chỉ uống một ngụm canh, nói: “Không cần phải bày vẽ, người đi nghỉ đi.”

Kiều Tiếp dư đi ra sau hần, giúp hần xoa vai: “Hoàng thượng chính sự nặng nề, xin người bảo trọng thân thể, thần thiếp...”

Cố Song Huyền biết đối phương muốn nói gì. Hơn nửa năm, hần một lòng muốn áp chế thế gia, mỗi ngày thể xác và tinh thần đều mệt mỏi. Hai tháng đầu còn muốn dùng mỹ nhân để thư giãn, không có hoàng hậu quản lý hậu cung, hần tìm phi tần nào cũng khiến hậu cung đang lặng yên dậy sóng, ảnh hưởng đến triều cục. Thái hậu có ý nhắc nhở hần nên lấy đại cục làm trọng, về sau, đơn giản là hần không gọi phi tần thị tẩm nữa, chỉ tập trung chăm sóc Cố Khâm Thiên, cuộc sống cấm dục cứ thế mà thành.

Trong hậu cung hình như có người đoán hoàng thượng có bệnh không tiện nói, Thái ý bất mạch xong chỉ nói Hoàng thượng lo âu mà tổn hao sức khỏe, phải tu dưỡng nhiều hơn. Các phi tần liền bắt đầu thay nhau hầm thuốc bổ cho hoàng đế, thiếu chút nữa làm hần bỏ quá mà chảy máu mũi.

Các phi tần mặc quần áo mỏng dính, chải kiểu tóc thịnh hành, bụng thuốc bổ tới gặp hoàng đế, ai cũng có thể đoán ra thuốc bổ này đúng là liều lượng lại tăng thêm. Dần dần, Cố Song Huyền cũng mệt mỏi, cảm thấy không ai lo lắng cho hần, không ai thật sự quan tâm hần muốn gì, cần gì. Trong mắt mọi người chỉ có quyền thế, địa vị, tiền tài, mà hoàng đế chính là người mang cho bọn họ vinh hoa phú quý.

Thất vọng đau khổ, mệt mỏi, chết lặng, dần dần ăn mòn trái tim hần. Cuối cùng, hần chỉ có thể ở trước mặt Cố Khâm Thiên mà hần tự tay nuôi lớn lộ ra vẻ mặt chân thành cùng tin tưởng.

Lại một lần nữa hần đứng bên ngoài Phượng Huyền cung, giống như một du hồn, nhìn từ cây hoè phía đông đến cây chuối phía tây, lại từ dòng sông phía bắc đến ngọn núi Bồng Lai phía nam, cuối cùng nhìn chằm chằm cánh cửa hình Phượng hoàng đang đóng chặt, sững sờ.

Sau cánh cửa, Hạ Lệnh Thủ đang nằm ở ghế trúc màu trắng, thanh thoi đọc sách thường trà.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Trẫm Muốn Thị Tẩm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

Chu Tiểu Trang đứng ở đầu tường, trong tay cầm một nắm hạt dưa, vừa cắn vừa nhìn hai bên.

Cố Song Huyền đứng ngay ở gần chỗ nàng, nghe thấy tiếng người kêu lên: “Ngươi là ai, nửa đêm nửa hôm không đi ngủ, ở đây giả thần giả quỷ gì?” Hắn ngẩng đầu, thấy một người mặc đồ đen sì, theo bản năng định kêu thích khách.

Chu Tiểu Trang nhả hạt dưa ra, gọi vào bên trong: “Hạ Lệnh Thủ, có quý đến cửa nhà ngươi.” Tiếng “Thích khách” liền nghẹn lại trong cổ họng, không lên được cũng không xuống được.

Hạ Lệnh Thủ uống một ngụm trà, trở mình lật trang sách, thản nhiên nói: “Chu tiểu thư ngươi là kẻ gan dạ sáng suốt hơn người, một tên dã quỷ nhỏ nhẻ thì sợ cái gì. Chém đầu hắn, ném cho chó ăn.”

Cố Song Huyền nghe được tiếng nàng, trong lòng giống như bị mèo cào, còn cố ra vẻ bình tĩnh hỏi người ở đầu tường: “Hoàng hậu nương nương ở trong phải không?” Vớ vẩn, nàng không ở trong thì ai ở.

Chu Tiểu Trang gật đầu: “Có ở, ngươi là ai vậy? Người thân của nàng? Không phải là người cha đã mất của nàng đấy chứ, tháng bảy qua lâu rồi, lão gia ngài đừng đi dọa người nữa.”

Cố Song Huyền cố nhịn xuống, nói: “Trẫm là hoàng đế, là phu quân của nàng.”

Chu Tiểu Trang liên tục cắn hạt dưa, nhỏ phì phì rồi quay đầu nói vào trong: “Hạ Lệnh Thủ, cái tên quý thiếu đạo đức nhà ngươi tới đây, ngươi muốn gặp không?”

Cố Song Huyền tức giận: “Làm càn!”

Chu Tiểu Trang tiếp tục kêu to: “Tên quý thiếu đạo đức nói ta làm càn, xem chừng muốn chặt đầu ta, ta có thể ra tay trước chặt đầu hắn không?”

Cố Song Huyền giật mình lùi mấy bước: “Ngươi, thật ra ngươi là ai, lại dám uy hiếp hoàng đế.”

Chu Tiểu Trang nói: “A, ngươi phải gặp ta rồi chứ. Lần trước lúc hoàng cung có một trận quần ma loạn vũ, ta cũng tới tham gia một chân, không cẩn thận cùng người khác phá hủy một bên tường cung, ấy, thật ra ta không cố ý đâu, ai bảo người kia đã nhận bạc để giết Hạ Lệnh Thủ. Ta lại nhận bạc để bảo vệ nàng cho nên đành phải cùng đối thủ một mất một còn thôi, nhưng mà đánh rất đã.”

Cố Song Huyền nghe thấy nàng nói từng bảo vệ Hạ Lệnh Thủ, sắc mặt cũng dịu đi. Trong lúc đối phương cắn hạt dưa răng rắc, hắn giả vờ thương thức phong cảnh.

Phượng Huyền cung bây giờ không giống ngày xưa, không còn thấy vinh hoa trong quá khứ nữa. Tường trắng có những mảng lớn bị lở, vườn hoa dưới tường cũng mọc tự do, những dây leo uốn lượn trên vách tường, các loại hoa muôn màu lại khiến bức tường thêm nhiều màu sắc, hồng, xanh, vàng, tuy màu sắc lộn xộn nhưng lại toát ra sức sống mãnh liệt.

Hơn nửa năm nay hắn đã tới đây không ít lần, mỗi lần đến đều cảm thấy đá cuội trong này ngày càng thô ráp sắc bén, trên đất ngày càng nhiều cây cỏ, đến mùa thu, cỏ khô và lá vàng phủ đầy mặt đất, mỗi một bước liền phát ra tiếng lá gãy như rên rỉ, làm hắn lo lắng không yên.

“Nàng vẫn khỏe chứ?”

“Hả? À, ngươi hỏi Hạ Lệnh Thủ phải không?” Chu Tiểu Trang quay đầu, nói với người bên trong: “Tên quý thiếu đạo đức của ngươi hỏi ngươi có khỏe không, ta nên trả lời thế nào?”

Trong màn đêm, Hạ Lệnh Thủ liếc mắt với nàng, chậm chạp đóng sách lại, đứng dậy, quay về tấm điện. Ý tứ rất rõ ràng, đối với câu hỏi của hoàng đế nàng không có hứng thú, ngay cả hắn nàng còn chẳng muốn gặp, ai quan tâm hắn nghĩ cái gì, tốt nhất là đi đọc sách.

Chu Tiểu Trang nghiêng đầu, buồn rầu nhìn xuống hoàng đế đang chờ, mặc dù trên mặt hắn lộ rõ vẻ khản trương nhưng vẫn cố gắng thể hiện phong thái bình tĩnh, thật rồi rầu.

“Thật ra nàng sống rất tốt. Mỗi ngày khi mặt trời lên cao thì nàng thức dậy, ban đêm đọc sách tới lúc mệt mỏi liền đi ngủ, rảnh rỗi đi chơi chim, đọc sách, trồng hoa, thêu thùa, thỉnh thoảng còn làm điểm tâm.”

“Nàng có từng nhắc tới trẫm không?”

Chu Tiểu Trang lập tức nói: “Không có.”

Cố Song Huyền tập trung quan sát nàng: “Thật sự không có? Một lần cũng không nhắc tới?”

Chu Tiểu Trang kiên định câu nói cũ: “Không có.” Nàng lấy ra một quả lê từ thắt lưng, dùng ống tay áo lau, nhai rôm rốp, hàm hồ nói: “Vi sao phải nhớ tới ngươi? Một, nàng không nợ bạc của ngươi, hai là không nợ tình cảm của ngươi, ba... Ày, tóm lại, nàng chẳng đề cập gì tới ngươi cả.”

Cố Song Huyền vừa thờ phỉ phò vừa đi thành một vòng tròn. Đáp án này vượt ra ngoài dự đoán của hắn, hắn cảm thấy giống như vừa bị tát một cái vào mặt, vừa nóng vừa đau. Mà cái tát này lại do hắn gieo gió gặt bão, càng khiến mặt hắn thêm u ám.

Hắn là hoàng đế, lại luôn bị hoàng hậu coi nhẹ; hắn là phụ hoàng, lại phải thay hoàng hậu chăm sóc thái tử; hắn là quân chủ, còn ngu ngốc tự đưa mình tới cửa để hoàng hậu cho một cái tát.

Thật mất mặt, tôn nghiêm đã bị Hạ Lệnh Thủ giẫm lên rồi.

“Hừ!” Hắn dậm chân, dường như muốn phui sạch tất cả bụi đất dính trên người trong buổi tối. “Trẫm cũng không nhớ tới nàng, thái tử cũng không nhắc tới nàng. Trong hoàng cung này, căn bản chẳng còn người nào nhớ rằng có một vị hoàng hậu như nàng, cứ để nàng tự mình thành thoi đi!” Vung tay áo, muốn đi.

Chu Tiểu Trang cắn phần khác của quả lê, bật cười nói: “Ai nói không có người nhớ nàng? Nàng sống ở đây cũng chẳng yên, luôn bị người ta ám sát, không hạ độc nước giếng thì hạ độc đồ ăn, thỉnh thoảng các cung nữ bên người nàng sau khi ra ngoài liền mang một thân thương tích trở về để cho nàng băng bó. Đúng rồi, có một lần trong hoàng thành rất náo nhiệt, là tết Đoan Ngọ thì phải, nàng ở trong sân cùng các cung nữ và ma ma ăn bánh chưng, lúc pháo hoa nổ rộ trên bầu trời, đột nhiên người mặc áo đen xuất hiện, cầm tên bắn nàng. Chắc chắn, đúng là động thủ trên đầu thái tử, người mà bản cô nương bảo vệ mà cũng có kẻ dám chạy tới để tìm cái chết.”

Cố Song Huyền đang bước đi liền dừng lại, khó tin hỏi: “Nàng bị thương sao?”

Chu Tiểu Trang xem thường hắn: “Liên quan gì tới ngươi?”

Cố Song Huyền hỏi lại: “Hung thủ là ai? Thi thể ở đâu?”

Chu Tiểu Trang nhai quả lê trắng như tuyết: “Không liên quan đến ngươi.”

Cố Song Huyền rống to: “Nói!” dọa Chu Tiểu Trang nhảy dựng lên, thiếu chút nữa là rơi từ trên tường xuống, tám tấc khen ngợi. Thì ra đây chính là khí thế của Hoàng đế, giờ đã được biết, có thể so với sư tử rống, sau này nàng cũng phải học, khi nào tức giận liền rống một câu, chắc chắn sẽ làm người ta hoa mắt ù tai, gió vũ khí đầu hàng.

Hắn ở đây nổi bão, Hạ Lệnh Thủ ở trong đã đẩy cửa sổ ra gọi Chu Tiểu Trang: “Ngươi ằm mý với một tên đã quý làm gì, vào đây ăn khuya đi.” Mặt mày Chu Tiểu Trang liền hớn hở, không thèm để ý tới Hoàng đế, vỗ mông đứng lên, nhảy vào trong, để mặc Hoàng đế bên ngoài đang hận đến mức muốn đá văng cửa chính của Phượng Huyền cung.

Dám xem nhẹ thiên hạ chỉ tôn, dám bất chấp lửa giận của quân vương, dám coi rẻ tôn nghiêm của đế vương, nói hắn là cô hồn đã quý!

Cố Song Huyền tức giận đến run người, trừng mắt với cái cửa, muốn dùng hỏa nhãn kim tinh nhìn xuyên qua nó. Về tới tấm điện, hoàng đế đã giận sôi bụng, đi vòng quanh trong điện, xúc mần lên liền nhìn thấy cái bụng của Cố Khâm Thiên, quần nó đã ướt đầm —— Thái tử lại đá đầm.

Da mặt Cố Song Huyền cứng lại, lui ra ngoài, cầm bát canh trên bàn uống sạch, vừa chập lưỡi liền cảm thấy có một cổ khí nóng chậm rãi bốc lên, xong rồi, hắn quên mất canh rắn này có cho thêm được liệu trắng dương.

Sáng sớm hôm sau, Lương công công nhân lúc hoàng đế ngủ dậy, liếc trộm cái giường liền phát hiện trên đó có một vết bẩn lớn và một vết bẩn nhỏ, bãi lớn nhất định là kiệt tác của Thái tử, vậy bãi nhỏ là cái gì?

Lương công công cảm thấy rối rắm, lẽ nào Hoàng thượng cũng đá đầm?

Chuyện người quý đối thoại đêm qua đối với Hạ Lệnh Thủ mà nói chỉ giống như một trận gió đột nhiên thổi tới, xong rồi liền tan, căn bản nàng sẽ chẳng để ý.

Buổi sáng vẫn tới lúc mặt trời lên cao nàng mới rời giường, đánh vệ uể oải rửa mặt, búi tóc một cách đơn giản, mặc áo màu trứng muối, lại nằm vào chiếc ghế dưới cây nho, tiếp tục đọc quyển sách từ đêm trước. Phượng Lê mang bánh treo mới lấy khỏi lồng hấp đến, còn cá viên và bánh ngọt đặt trên bàn trà, một bát cháo tổ yến và canh trần châu hạt sen, cuối cùng giúp nàng rửa tay súc miệng, chậm chạp ăn sáng.

Cứ như thế đến giờ tỵ hai khác, các cung nữ đi vào cửa bẩm báo, nói là: “Tạ tiên sinh ở Thái Y Viện cầu kiến.”

Phượng Lê đi ra ngoài xem, thấy người vừa tới mặc áo dài màu than chì, trên đầu cài phát quan bằng ngọc đen cùng một dải lụa đen, không làm người ta chú ý, sáng trong như đầm nước. Nàng liền cười nói: “Người ở Thái Y Viện nô tỳ đã gặp rồi, nhưng đây là lần đầu tiên nghe gọi là ‘tiên sinh’”.

Tạ tiên sinh cười kín đáo, nói: “Bi nhân là do Hoàng thượng bảo tới xem mạch cho hoàng hậu nương nương.”

Người trong Phượng Huyền cung đã rất lâu chưa gặp Hoàng đế, kể cả khi ra ngoài cung làm việc cũng chỉ đi qua cung của các phi tần khác, càng khó nhìn thấy hoàng đế. Đột nhiên nghe đến tin này liền cảm thấy khó tin: “Hoàng thượng có khẩu dụ như vậy?”

Tạ tiên sinh liền tránh ra một chút, Lương công công ở phía sau liền xuất hiện, Phượng Lê càng kinh ngạc, một lúc lâu mới lễ phép nói: “Thân thể nương nương đang rất tốt, không cần Thái y khám bệnh, công công, ngài mời Thái y về đi.”

Từ trước tới nay Lương công công luôn trung thành với Hoàng đế, Hoàng hậu là mẹ đẻ của Thái tử, vì thế mà hắn cũng không dám lớn tiếng với Phượng Lê, chỉ khuyên bảo, cuối cùng Phượng Lê đồng ý đến hỏi ý kiến của Hạ Lệnh Thủ.

“Không cần thiết phải khám bệnh cho ta, nhưng có thể xem bệnh cho các ngươi. Đi theo ta chịu khổ như vậy, có ốm đau không thể chữa trị. Nhân dịp

này xin mấy phương thuốc đi.”

Phượng Lê khách khí truyền lại, Tạ tiên sinh cũng không giận, tự mình mang hòm thuốc vào trong đình hóng mát, chờ các cung nhân xếp hàng để bắt mạch, ở phía sau Lương công công tự mình cầm đơn thuốc đưa cho tiểu thái giám đi lấy thuốc.

Hạ Lệnh Thủ ngồi dưới giàn nho chẳng quan tâm, dáng vẻ tao nhã bình thản.

Năm đó Hạ Lệnh Thủ chỉ muốn tới lãnh cung, Hoàng đế kiêu gì cũng không chịu, đưa nàng tới Phượng Huyền cung, phải nhiều thị vệ canh gác bên ngoài, hai người giằng co hơn một tháng, dần dần Hạ Lệnh Thủ chẳng còn lời nào để nói cùng hắn, liền bảo người phong bế cửa cung từ bên trong, chỉ để lại một cửa hông để người trong cung ra vào. Đã rất lâu, đây là lần đầu có người ngoài tiến vào.

Đương nhiên là không tính tiểu Thái tử hiện giờ đang từ bên ngoài chui qua lỗ chó để vào.

“Mỹ nhân.” Mở miệng liền trêu ghẹo, không phải là hoàng nhi bảo bối của Cố Song Huyền thì là ai.

Hạ Lệnh Thủ không để ý đến nó, Cố Khâm Thiên lắc lư ôm lấy đầu gối của nàng, ưỡn mặt lên: “Mỹ nhân, ôm.”

Hạ Lệnh Thủ tiếp tục xem sách. Cố Khâm Thiên co người, làm thế nào cũng không thể dỗ đối phương dễ chịu. Nhìn hai bên một lúc, tiếp tục bám chân nàng, tự mình cời giấy, cong móng leo lên trên, cả người nhào vào giữa hai chân nàng, cái đầu nhỏ vùi vào bụng nàng, làm nũng gọi: “Mẹ, ôm.”

Tiểu tử thói này, phải đợi tới lúc nàng bực tức mới gọi mẹ.

Làm nũng đủ rồi, hai mẹ con cũng nằm ở trên ghế, Hạ Lệnh Thủ nằm, Cố Khâm Thiên ngồi trên đùi nàng, cầm điểm tâm ăn chậm rãi. Ăn một miếng, nhìn quyển sách trên tay nàng một chút, phốc phốc hai tiếng, tiếp tục ăn. Không lâu sau, Phượng Lê bung lên cháo ngô nấu riêng cho Thái tử, dứt cho nó ăn, trong lúc không để ý đã tới buổi trưa. Hạ Lệnh Thủ cũng không muốn ăn trưa, để điểm tâm sáng từ từ tiêu hóa, vuốt cái bụng tròn vo của tiểu Thái tử, hai người dựa đầu vào nhau, kề cận cùng ngủ trưa.

Cạnh tường sân trồng hoa chuối tây, trong vườn có hoa ngọc trâm, hoa quỳnh, còn có những cây mẫu đơn lớn. Nhà thủy tạ trong hồ có hoa sen, đã gần tàn hết, chỉ còn lại lá xanh vẫn vươn tới bên bờ, thỉnh thoảng trên mặt nước xuất hiện vài cái bong bóng, đó là cá chép đang chơi đùa. Dây nho chỉ chiếm một góc nhỏ, nhưng lại rất dài, phiến lá to cỡ bàn tay treo trên dây khô bám vào bên tường, kết thành chuỗi nho, rất đẹp mắt.

Ánh nắng xuyên qua lá nho, khí nóng bị ngăn lại, chạm tới người lại có phần mát lạnh, như là bàn tay mềm mại của cung nữ, trơn bóng mà tinh tế.

Cố Khâm Thiên ở trong lòng Hạ Lệnh Thủ giật người, mở miệng thì thào gọi “mẹ”, Hạ Lệnh Thủ ôm nó càng chặt hơn, hôn lên trán con, lại ngủ một lần nữa.

Tạ tiên sinh đang bắt mạch liên liếc mắt qua, lúc đầu chỉ mỉm cười nhẹ nhàng, lần thứ hai trong lòng thấy cảm động, lần nữa thì ánh mắt đã dừng lại trên gương mặt hai mẹ con, không muốn rời đi.

Thật ra Hạ Lệnh Thủ đã gặp qua liền không quên, có ấn tượng với vị Thái y này, đợi khi hắn tới gần mới hỏi: “Đêm 30 có phải là Tạ tiên sinh đã giải độc cho Thái tử không?”

Tạ tiên sinh không ngờ hoàng hậu còn nhớ hắn, liền cười nói: “Đúng là tại hạ.”

Hạ Lệnh Thủ lại hỏi tiếp: “Tạ tiên sinh chỉ là cách xưng hô của người ngoài, không phải tên đầy đủ của ngươi.”

“Đúng.” Tạ tiên sinh không hề giấu diếm, vừa bắt mạch cho Hạ Lệnh Thủ vừa nói khẽ: “Bi nhân họ Tạ, tên chỉ có một chữ Sâm.”

Hai người giao tình không sâu, tất cả đều vì đối phương đã từng cứu Thái tử nên Hạ Lệnh Thủ mới phá lệ quan tâm đến hắn. Mỗi ngày đều bắt mạch, hai người liền nói vài câu, Hạ Lệnh Thủ phát hiện đối phương là một thầy lang đã sống ở giang hồ, học thức phi phàm. Những khi Hạ Lệnh Thủ thấy nhàm chán, liền bảo hắn kể vài chứng bệnh khó chữa trong dân gian, Cố Khâm Thiên thấy đối phương giành mất sự chú ý của mẹ, thỉnh thoảng quấy rối một chút, Tạ tiên sinh liền xoa đầu nó, thoái mái không để ý. Thân thiết như thế, giống như động tác của người thân.

Cũng may, hai người đều không đề cập tới hoàng đế, ngày sau dần có hương vị nhạt như nước của quân tử chi giao.

Đến ngày mười lăm tháng tám, Phượng Lê mở cửa như bình thường để Tạ Sâm vào, ngay sau đó liền nghe thấy tiếng cười: “Nhìn nha đầu Phượng Lê kia, ngơ ngẩn ở trong cung lâu quá thành khúc gỗ, trong đầu buồn bực đến nỗi chẳng muốn ngẩng lên nhìn xem đằng sau còn có người nào không, liền đóng cửa nhốt ta ở ngoài luôn.”

Thanh âm vô cùng quen thuộc, khiến Phượng Lê kinh ngạc, cánh môi mấp máy vài cái, vội nâng làn váy chạy vào trong điện: “Nương nương, Hoàng hậu nương nương, có người...”

Người kia theo Tạ Sâm tiến vào, nhìn xung quanh một chút, nhú mày: “Đây là hoàng cung hay nhà tù! Hoàng đế định khinh thường Hạ gia không có người chắc.”

Chương 13

Hạ Lệnh Thủ từ trong điện đi ra, chợt nghe thấy có người liên tục soi mói.

Nào là nơi này hoa không cắt sửa, chỗ kia nước không đủ dùng, ngói xanh không mới, tường cũng không trắng, ngay cả người hầu cũng phải chịu một phen soi ba lần bốn, cuối cùng nhìn về phía Hạ Lệnh Thủ, bữu môi nói: “Ta hành tẩu bên ngoài, thường nghe người ta nói hoàng hậu xinh đẹp hiền lành, hoàng cung xa hoa phú quý, không biết là ai còn nói người đang ở chốn tiên cảnh thiên cung, hiện tại nhìn thế này, ta thấy tấm cung của hoàng hậu còn không lịch sự tao nhã bằng biệt trang ta đặt mua bên ngoài. Ngay cả người ở đây đầu cũng bị nước vào, chẳng thông minh chút nào.”

Nói chuyện thẳng thắn như thế không phải là kẻ phản nghịch nhất Hạ gia Hạ Lệnh Mị sao!

Hạ Lệnh Thủ đi tới, cầm tay nàng cười nói: “Đường tỷ sao lại tới đây?”

Hạ Lệnh Mị oán trách: “Ta mà không đến thì tỷ tỷ của người sẽ làm âm lên cho xem.”

Nói tới chuyện đáng cười của vợ chồng Triệu vương, Hạ Lệnh Mị càng không thềm kiềng nề gì, tán gẫu một lúc lâu. Hạ Lệnh Thủ kiên nhẫn đợi nàng nói xong, tự mình bưng trà lên cho nàng, cười hỏi: “Người bình thường không thể vào hậu cung, người không gây chuyện gì với người khác đấy chứ?”

Trông mặt Hạ Lệnh Mị tron to: “Ta gây chuyện với ai chứ?” Dừng một chút, tặc lưỡi nói: “Ta đi theo mẹ ta vào cung thỉnh an Thái hậu, sau đó mới đến chỗ người, yên tâm đi, ta không gây chuyện gì cho người đâu.”

Hạ Lệnh Thủ nhìn về phía Tạ Sâm, đối phương khom người: “Hoàng thượng và Ngự sử Uông đại nhân đang nghị sự ở điện Biện Đăng, để vì thần mời Uông phu nhân đến nói chuyện với hoàng hậu.”

Hạ Lệnh Mị chỉ cười, vung tay nói với Tạ Sâm: “Phụ nữ chúng ta nói chuyện, người ngoài như người sẽ không xuôi tai, nên làm gì thì cứ làm. Nói xong ta sẽ đi gặp Thái hậu.” Người này, lòng dạ cũng quá ngay thẳng.

Tính tình Tạ Sâm hiền hòa, hành lễ lui ra ngoài, lại tới hậu viện xem bệnh cho người trong cung.

Lúc không còn ai, Hạ Lệnh Mị mới nói: “Hắn là người mà Hoàng đế phái tới để giám thị người à?”

“Không phải, hắn chỉ đến để bắt mạch thôi.”

Hạ Lệnh Mị nhìn nàng, tỏ vẻ không tin: “Hoàng đế rất đa nghi, nhất là với người của Hạ gia, làm sao lại để ý đến chuyện sống chết của người.” Trong lời nói đầy khó chịu: “Ta đã nghe đại bá nói chuyện năm trước người không thể ra ngoài, thật đáng tiếc. Theo ta thấy hoàng cung này rất giống chỗ mà ta từng đi qua, là một nhà giam, mà hoàng đế chính là con hổ trong lồng sắt.”

Hạ Lệnh Thủ cười: “Hiếm khi người tới đây, chúng ta nói đến hắn làm gì. Một năm nay người đã đi nơi nào? Vì sao lại gặp tỷ tỷ, nàng sống thế nào?”

Hạ Lệnh Mị cảm thấy chua xót, khẽ cười: “Chúng ta đều tốt, chỉ có người là không tốt. Đúng rồi, tỷ tỷ người bảo ta mang không ít đồ từ thành Vạn Yên tới, có chút đồ là đưa cho người, chờ Thái hậu xem xong sẽ đưa tới đây.” Dựa theo quy củ, những vật phẩm thần tử tiến cống cho hậu cung đều phải chuyển tới chỗ Hoàng hậu. Hạ Lệnh Thủ tự khóa mình ở Phụng Huyền cung, tất cả mọi việc đều phải qua tay Thái hậu, người ở ngoài nhìn vào sẽ cho rằng đây là dấu hiệu chứng tỏ hoàng hậu đang thất thế. Hạ Lệnh Mị cũng lớn lên trong thế gia, làm sao không biết mấy chuyện lòng vòng này, nói ra cũng chỉ muốn thử phản ứng của Hạ Lệnh Thủ. Nhưng nàng chỉ mặc kệ, mắt cũng không nháy một cái, hoàn toàn không có vẻ bất bình, uể oải, v.v... xem ra nàng đã hết hy vọng với hoàng đế.

Hai người nói thêm một chút, Hạ Lệnh Mị chậm rãi đi vào việc chính: “Thật ra, lần này ta thay Ngũ thúc đưa tin cho Hoàng đế. Vịnh phía nam hải tặc hung hăng ngang ngược, tích tiểu thành đại, cướp đoạt chém giết thuyền buôn ngày càng nhiều. Trước đó mấy ngày Ngũ thúc đã lấy được chứng cứ triều thần của ta thông đồng với địch phản quốc, trở thành trung gian buôn hàng hóa đánh cướp của hải tặc để kiếm lời bỏ túi riêng.” Nàng thờ dài, “Sát tính của Ngũ thúc rất mạnh, muốn phát binh tiêu diệt Hải quốc, thể hiện uy thế của Đại Nhạn.”

Hạ Lệnh Thủ có hiểu biết đối với triều chính, sau khi khép kín mình mới chặt đứt thông tin trong triều, nghe xong những lời này nàng cũng không nói gì.

Hạ Lệnh Mị nắm tay nàng: “Là người có vị trí cao nhất trong Hạ gia, người không thể né tránh. Không bao lâu nữa Hoàng đế chắc chắn sẽ mời người xuất cung.”

Hạ Lệnh Thủ cười nói: “Rõ ràng là Đường tỷ đi biển, vì sao lại tới thành Vạn yên?”

“À,” Hạ Lệnh Mị cười mỉa. “Thật ra là ta đi ngang qua thành Vạn Yên, nghe nói tỷ tỷ người muốn mượn chuyện cống phẩm để tới thăm người, Triệu vương không đồng ý. Hai người họ tranh chấp rất lâu, cuối cùng biến thành ta tới đây.” Nàng uống một ngụm trà, cười nói: “Dù sao ta cũng là người vô dụng thành thói nhất Hạ gia, lại có võ nghệ, làm chân chạy việc lật vật thế này cũng đúng.”

Hạ Lệnh Mị đến đây không bao lâu, quả nhiên Ngũ gia của Hạ gia đưa tin từ biển tới, đồng thời còn có đề nghị chiến tranh của Triệu vương. Nói tới ân oán giữa Triệu vương và hoàng đế thì một ngày một đêm cũng không xong, hoàng đế mời Hạ Lệnh Mị tới hỏi tình hình hải tặc. Hạ Lệnh Mị có thể coi là một kỳ nữ, không thích làm Ngự sử phu nhân, lại thường tới địa bàn của Ngũ thúc, theo thuyền ra biển. Đối nhân xử thế can đảm can trọng, dung mạo hơn người, tính tình ngay thẳng mạnh mẽ, rất được lòng quân lính, không bao lâu đã có không ít hoa đào bay tới.

Ở Đại Nhạn triều việc tách biệt giữa nam nữ chưa kết hôn cũng không nặng nề lắm, nữ tử thế gia cũng có người tập võ từ nhỏ, hoặc xuất giá vào gia tộc trong võ lâm, hoặc là gả cho tướng quân rồi nữ giả nam trang theo quân ra trận, cũng có người độc tẩu hành hiệp trong giang hồ. Hạ Lệnh Mị xuất hiện ở điện Biện Đăng, còn rất thoải mái dùng lễ với các đại thần khác, bình thản nhưng không nhu nhược, nói thẳng những ý kiến của mình.

Cũng giống như bình thường, hễ có chiến sự thì luôn có phái chủ chiến và phái chủ hòa, cãi nhau kịch liệt. Hạ Lệnh Mị báo xong tin tức, nghe nói vật phẩm ở chỗ Thái hậu đã được chuyển vào Phụng Hoàng cung xong liền thân nhiên xuất cung.

Đêm đó, hoàng đế bị làm cho ù tai hoa mắt, một tay ôm thái tử Cổ Khâm Thiên, một tay nhấc lồng vàng, lén lút đến ngoài cửa Phụng Hoàng cung.

Gõ cửa liên tục hai lần đều không có người trả lời. Cổ Khâm Thiên không kiên nhẫn nổi, tự mình kéo hoàng đế đi tới lỗ chó mà ngày thường nó vẫn chui qua, nói: “Tìm mỹ nhân.”

Cổ Song Huyền nhìn cái lỗ chó chỉ vừa được một đứa bé choai choai, lại nhìn thân hình mình, kiên quyết lắc đầu: “Con cháu hoàng gia làm sao lại chui qua lỗ chó được, chúng ta đi cửa chính.”

Cổ Khâm Thiên mặc kệ, giẫy khởi tay hoàng đế, cổ khom lưng chen vào, để mặc hoàng đế đứng bên ngoài tức tối, giận đến nửa ngày vẫn không thể lên tiếng được.

Cổ Khâm Thiên đã quen đến tắm điện của Hạ Lệnh Thủ, kêu lên giong già: “Mỹ nhân, cha đến.”

Phượng Lê đang hầu hạ Hạ Lệnh Thủ tắm rửa, không ngờ Thái tử lại chọn canh giờ này để đến, thích thú ôm nó vào trong nước nóng để tắm, hai mẹ con cùng nhau tắm uyên ương, tiểu thái tử lắc lắc cái mông cười khanh khách: “Tắm, mỹ nhân, trống trơn.” Hoàn toàn đem người cha đang đau khổ chờ nó đưa tin ném lên chín tầng mây.

Hạ Lệnh Thủ ôm Cổ Khâm Thiên ra bể, cầm khăn tơ tắm lau cánh tay cho nó, nói với Phượng Lê: “Lấy loại phấn thơm mới ra đây, hộp mà có thể ngăn rôm ngứa ấy.”

Phượng Lê nhanh chóng lấy ra một chiếc hộp tròn bằng bạc trắng, mặt trên điêu khắc rất tinh tế hình cậu bé thả diều, mở nắp ra, mùi thơm ngát xông vào mũi, thoang thoang vị bạc hà. Cổ Khâm Thiên vươn ngón tay ra: “Ăn”.

“Tiểu quý tham ăn này, chẳng lẽ chưa ăn bữa tối?” Phượng Lê lại đưa cho nàng một chiếc bông phấn hình tròn, chấm chút bột phấn, nhẹ nhàng bôi lên cổ, nách, đùi Cổ Khâm Thiên, nghĩ một lúc liền bôi cả hai bên mông nó. Cổ Khâm Thiên đứng lên, hôn nàng “bẹp” một cái: “Mỹ nhân.”

Hạ Lệnh Thủ tức giận đến bốc hỏa, phát vào mông nó một tiếng rất to. Miệng Cổ Khâm Thiên méo xẹo, sửa lại: “Mẹ.” Đáng thương ôm cổ nàng, cùng nhau vào tắm điện.

Phượng Lê mang đến rất nhiều quần áo sạch, tất, giày, cười nói: “Áo nung nung tự tay làm cho Thái tử cuối cùng cũng có thể mặc rồi, lúc trước cứ tưởng không có cơ hội.”

Hạ Lệnh Thủ mở cái yếm nhỏ màu vàng ra, mặt trên thêu con rồng mập đang thổi bong bóng, cho Cổ Khâm Thiên mặc vào. Đừng nói là Phượng Lê, ngay cả Hạ Lệnh Thủ cũng cho là mình vĩnh viễn không thể thấy được mặt hoàng nhi. Lúc đầu phong bế Phụng Hoàng cung, nàng nhớ thương đứa nhỏ, đem tất cả tinh lực vào việc may quần áo, từ khi thái tử nửa tuổi đến khi mười tuổi, mỗi tuổi liền làm ba bộ, tính ra cũng may mất hơn nửa năm. Những lúc nghĩ đến hoàng nhi, nàng liền lấy ra vuốt ve, tưởng tượng dáng vẻ toàn thịnh nhỏ nhỏ của Cổ Khâm Thiên mặc vào, thương nhớ đến muốn phát điên.

“Mẹ, xấu hổ.” Tiểu thái tử chỉ vào mũi nàng trêu chọc.

Ngoài điện, Trương ma ma đứng ở cửa nói: “Nương nương, Hoàng thượng đang ở cửa cung, có nên mở cửa hay không?”

Người hầu đứng ở bên cạnh đều nín thở lên nhìn nàng. Hạ Lệnh Thủ cho đứa nhỏ mặc áo ngoài, đi tất. Cổ Khâm Thiên không có chút nề nếp nào, lăn qua lăn lại trên giường long phụng, không chịu nghe lời. Sau khi tắm rửa cho con Hạ Lệnh Thủ đã rất mệt, cả giận nói: “Lại đây, còn nghịch ngợm nữa sẽ ném con cho tiểu quý, không cho con gặp mẹ nữa.”

Cổ Khâm Thiên không hiểu những lời này lắm, nhưng nhìn sắc mặt đối phương cũng biết đang tức giận, liền đi hai bước, phỏng đoán tâm trạng nàng, lại đi tiếp hai bước, đoán thêm lần nữa, Hạ Lệnh Thủ liền kéo cái chân mũm mĩm của nó: “Đem con về chỗ của Hoàng đế, đứng ở đây quần quýt lấy ta.”

Cổ Khâm Thiên biết hoàng đế là ai, lúc còn rất nhỏ Bát hoàng thúc đã dạy nó, ai là hoàng đế, dỗ nó nói một câu: “Hoàng tề.”

“Là Hoàng đế.”

“Tề.”

Hạ Lệnh Thủ cẩn thận kéo lại áo cho nó, đưa cho Phượng Lê, nhấn tâm nói: “Đưa ra ngoài.”

Mọi người kinh ngạc: “Nuơng nuơng.” Thái tử chẳng mấy khi đến, hơn nữa lại là buổi chiều, đây là ân điển mọi người cầu còn không được, hoàng hậu làm sao lại bỏ đi cơ hội thân thiết cùng thái tử.

Hạ Lệnh Thủ không quan tâm tới nghi hoặc của mọi người, đưa đũa nhỏ vào trong tay Phụng Lê, tự mình ngồi xuống trước bàn trang điểm, cầm lược chải đuôi tóc. Nữ tử tuổi tác càng lớn thì tóc càng dài, mái tóc của Hạ Lệnh Thủ rũ xuống đất, nàng chải rất mạnh, một lần đưa lược liền khiến mấy sợi tóc rụng xuống, Phụng Lê sợ tới mức không dám nói thêm gì, vội vàng ôm Cổ Khâm Thiên đi tới cửa cung.

Cổ Song Huyền đợi rất lâu, kiên nhẫn gần như mất sạch, trong chốc lát nghĩ Hạ Lệnh Thủ hận hấn, chốc lát lại nghĩ một ngày vợ chồng trăm ngày ân nghĩa. Hấn đã cúi đầu gấp thân đến đất vì nàng, hoàng hậu từ trước tới giờ là người luôn hiếu quy củ chắc sẽ chịu đi gấp hấn.

Tất nhiên, làm hoàng hậu, dù thế nào cũng muốn tỏ vẻ chủ mẫu, phải làm cao một lần, năm trước hoàng hậu và hoàng đế gây chuyện âm thầm đã làm cả triều đình đều biết. Dù sao, mặt mũi của hoàng hậu thì hoàng đế như hấn cũng phải bận tâm một chút. Ít nhất, hai người không cãi cọ, ừ, có chuyện gì thì từ từ nói. Tính tình nàng rất cứng rắn, hấn nhịn một chút, nhường một chút sẽ không có gì.

Hoàng đế, vĩnh viễn phải lấy đại cục làm trọng.

Mỗi ngày vào đầu giờ mẹo, hấn đều phải vào triều, cùng các triều thần bàn bạc sự tình lớn nhỏ, mỗi quyết định phải cực kỳ thận trọng, không có một điểm qua loa. Phần lớn thời gian ăn trưa hấn đều chỉ ăn lung tung vài miếng, chẳng có khẩu vị gì. Buổi chiều thì phê tấu chương đến choáng váng, có đôi khi bị tấu chương sáo rỗng không thực tế của đám văn thần làm tức giận đến đau dạ dày. Các quan võ thì ngay thẳng, không thèm viết tấu chương, trực tiếp chạy vào hoàng cung nói chuyện cùng hoàng đế, nói được mấy câu đã khắc khẩu. Một đám đàn ông cao lớn thô kệch, cùng cãi nhau với một hoàng đế văn nhả như hấn. Giọng ai lớn hơn? Tất nhiên là không phải hấn, hấn còn phải uống trà cho mát họng; ai câu kinh hơn? Cũng không phải hấn luôn, hấn mà giận dữ thì sẽ có người bị chặt đầu, cho nên không thể tức giận một cách tùy tiện, có tức giận cũng chỉ là cáo mượn oai hùm thôi.

Kết thúc một ngày vất vả, hấn nghĩ cùng thái tử giải trí, ăn bữa cơm tối ngon miệng cũng được, coi như giải lao. Được rồi, các phi tần cảm thấy tịch mịch, một đám người biến đổi liên tục lại ngẫu nhiên gặp hấn. Hấn cũng chẳng phải Liễu Hạ Huệ, đã có mấy lần lên giường các phi tần rồi, kết quả đối phương nũng nịu vuốt ve ngực hấn, nói mấy câu tán thưởng xong, bắt đầu cầu xin vào trọng điểm. Các nàng cũng không biết qua lần này còn lần khác hay không, cho nên chỉ cần có cơ hội nhất định phải xin được chút gì cho gia tộc mình. Cổ Song Huyền cảm thấy vô cùng mệt mỏi, mệt mỏi của hấn là vì quyền lực cùng tiền tài trong tay mình.

Vừa nghĩ tới quyền thế, hấn lại nhớ tới việc phái chủ chiến và chủ hòa khắc khẩu hôm nay, đầu đau, chân đau. Cầm theo lồng vàng, nói nhỏ với tiểu tử bên trong kia. Ngẩng đầu nhìn trăng sáng, xem chừng mình đã chờ ở ngoài cửa một canh giờ rồi, cho dù hoàng hậu làm cao thì cũng có thể đến đây đi?

Sau đó, cửa mở.

Cổ Khâm Thiên gào khóc thảm thiết, tay chân đá loạn lên, gào to từng tiếng: “Me, mẹ...”

Cổ Song Huyền tròn tròn mắt: “Hoàng hậu đâu?”

Phụng Lê đã ăn một trận sợ hãi, cũng không dám nhìn hấn. Nói thế nào? Nói hoàng hậu không muốn gặp hoàng đế, thế không phải là tự tìm chết sao. Nàng lưu luyến đưa thái tử cho Lương công công, chờ đối phương ôm rồi liền lập tức xoay người, “Oanh” một cái, cửa bị đóng lại.

Cổ Song Huyền sững sờ, một lúc lâu sau, quay đầu hỏi Lương công công: “Trẫm, vừa mới phải ăn “bế môn canh” đúng không?” (bế môn canh: món canh đóng cửa)

“À,” Lương công công bị tiểu thái tử cào cào, ngẫm nghĩ xong liền nói với Hoàng đế: “Hoàng thượng, có lẽ canh giờ ngài đến không đúng.”

Cổ Song Huyền hỏi: “Có gì không đúng?”

Lương công công cẩn thận nói: “Hoàng thượng, hiện tại đã là canh ba giờ rồi, sắp tới giờ tỵ đêm khuya.” Canh giờ này vừa đúng là giờ hoàng đế chọn người thị tẩm. Lão gia ngài đến đây rõ ràng là tuyên bố muốn cùng hoàng hậu làm chuyện vợ chồng.

Không thể không nói, mục đích của Hoàng thượng rất rõ ràng, rất rêu rao, da mặt rất dày.

Cổ Song Huyền giận tím mặt: “Dù là thế thì nàng cũng không thể không cho trẫm vào cửa chứ?” Hấn rống một tiếng lớn, chốc lát sau, toàn bộ ánh nến trong Phụng Huyền cung đều dập tắt.

Ngoài cửa cung, chỉ còn người hầu đang cầm đèn tỏa ra ánh sáng mờ nhạt, gió thu thổi qua làm tay áo bay lên.

Trắng lạnh, lòng người càng lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Trẫm Muốn Thị Tẩm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14

Cố Song Huyền dùng một tay ôm thái tử trở về tấm điện, để đứa nhỏ đang gãy dũa ằm mĩ lên giường, lúc này mới phát hiện tiểu tử trong lồng vàng đang kêu loạn “chi chi”.

Sự tức giận kiềm chế trên đường đi bắt đầu phát tác, tiện tay quăng luôn chiếc lồng ra ngoài. Vàng ròng không đủ cứng rắn, nện lên bức tranh long phượng khắc trên cột liền bị méo mó nẩy chần song. Lương công công nhìn thấy một cái đầu nhọn thò ra giữa hai chân song, hai cái chân trước bới bới trên mặt đất, một cái đuôi màu trắng xỏ tung theo cái đầu dựng thẳng đi ra ngoài. Rắc một tiếng, tiểu bạch hồ cố sức đầu tranh để bỏ ra, oạch một cái liền chạy vội đi.

Đây là sủng vật Cố Song Huyền định đưa cho Hạ Lệnh Thủ. Lương công công không dám chậm trễ, kêu to để người đi bắt nó.

Nó chạy tới cửa, có người ngăn lại, liền trèo lên theo lối cửa sổ, cửa sổ cũng bị đóng, đẩy vài lần không được, liền lùi lên xà nhà, dựng cái đuôi lên nhe răng nanh với đám thái giám đứng bên dưới.

Cố Khâm Thiên nắc vài cái, cuối cùng mệt mỏi, nằm lên giường ngủ, khóe mắt còn rung rung.

Trong lòng Cố Song Huyền như có lửa đốt, ngồi không được, ngủ không yên, định đi ra bên ngoài điện, tiếp tục phê duyệt tấu chương.

Tấu chương cũng chẳng có chuyện tốt gì, không phải quan lại tham ô thì là dân chúng gặp nhiều khó khăn, lại có bọn cướp sinh sự. Cuối cùng một chông tấu chương do Lương công công cẩn thận sửa sang chuyển tới từ điện Biện Đường, toàn bộ đều là chuyện xấu về hải tặc Nam Hải. Đốt thuyền buôn, cướp đồ quý, buôn bán thiếu nữ trẻ em, người nào phản kháng đều bị chặt đầu treo lên cột cờ tạo thành ngọn tháp đầu người. Cố Song Huyền càng xem càng giận, những người này đều là con dân của Đại Nhai, mỗi bản tấu chương đều mang theo mùi máu tanh phả vào mặt, làm cho hắn thấy buồn nôn.

Coi thường triều đình, coi thường quân quyền, càng coi thường mạng người, đám hải tặc này, không tiêu diệt bọn chúng thì còn lập uy quyền sao được.

Trước đó vài ngày Lễ bộ bẩm báo, hiện tại vẫn không thấy Hải quốc giao danh sách cống phẩm, chỉ có một vị sứ giả đến. Mật thám điều tra được trong hành lý của sứ giả phát hiện một phong mật tín, trong đó viết đầy những lời khiêu khích của quốc chủ Hải quốc đối với hoàng đế Đại Nhai, chuẩn bị để tới Trung Thu này, trước mặt các sứ giả nước khác nhục nhã hoàng đế. Nếu chuyện này mà nhin được thì còn gì không nhin được đây.

Vấn đề không được ở đây là, hắn phải mời được hoàng hậu rời núi. Ừ, Hoàng hậu rời núi, hậu cung sẽ gió tanh mưa máu. Đến lúc đó, hắn lại không thể nhin hoàng hậu và Hạ gia được nữa.

Cố Song Huyền cảm thấy vị hoàng đế đáng thương như mình luôn bị thúc giục, vì sao không có ai, hay gia tộc nào, thậm chí quốc gia nào khiến hắn bớt lo nghĩ đây?

Ngày mai, chậm nhất là ngày kia, hắn còn phải nhin xuống, đầu tiên thu phục hoàng hậu, lại thu phục Hạ gia, sau đó khiến Triệu vương giao bạc, Ngũ gia của Hạ gia nắm giữ ấn soái, giương buồm rời bến, thay Đại Nhai triều tở rõ khí thế, sau đó đào ra của cải của bọn hải tặc để bù cho oán khí của hắn.

Haiz, hắn còn phải xem xét lại mấy vị tướng quân có thể đánh giặc, hiện tại suốt ngày giống như sư tử rống với hắn, tính tình càng lúc càng khó chịu, dám gây chuyện với tân hoàng đến như hắn, cạy già lên mặt, sớm hay muộn cũng phải cho bọn họ một bài học.

Hạ Lệnh Thủ muốn chơi cờ, tay đã ngứa rất nhiều ngày, rốt cục không chịu được. Thừa dịp Hạ Lệnh Mị đến thăm, nàng kéo đường tử ra dưới giàn nho chơi cờ. Hạ Lệnh Mị chọn quân trắng, Hạ Lệnh Thủ chọn quân đen.

“Thì ra ta ngàn dặm xa xôi đến Hoàng thành chính là để ở cùng ngươi qua mấy ngày nhàm chán này. Đúng là tài lớn dùng việc nhỏ.”

Mặt Hạ Lệnh Thủ đỏ ửng, đã nhập tâm si mê, không tập trung nói: “Người nơi này không phải đối thủ của ta, nếu về nữ công thì ta lại không bằng các nàng, nhưng chơi cờ đều là ta thắng, lâu ngày không còn gì thú vị. Nếu ngươi không có việc gì, chơi cùng ta cũng không ngại.” Hạ xuống một quân, ngừng đầu đưa cột: “Hay là Đường tử nghĩ tới chuyện cùng Ưông đại nhân tiếp tục tiền duyên? Mỗi ngày chờ ở nhà, đợi hắn tìm tới cửa. Nếu thật là thế thì ta cũng không dám ngăn đón ngươi, ngươi về nhà đi.”

“Ai,” Hạ Lệnh Mị đỏ mồm hôi lạnh, cãi lại: “Ai chờ hắn. Hạ Lệnh Mị ta trăm ngàn lần không có hứng thú với cái gì đã ăn rồi, một nam tử mà thôi, có gì đặc biệt hơn người đâu. Chờ ta quay về Nam Hải, muốn bao nhiêu trăng đình đều có.” Đặt quân cờ, mười phần khí thế.

“Những hán tử thô lỗ làm sao so được với Ưông đại nhân bác học đa tài của chúng ta chứ.”

“Hoàng thượng còn đa tài đa nghệ hơn.”

“Ưông đại nhân là vị Ngự sử sắt thép, ở trên triều đình chỉ cần nói một câu, các quan viên đều phải run sợ.”

“Hoàng thượng chỉ cần mở miệng thì người dưới liền máu chảy thành sông, một trời đau thương.”

Hạ Lệnh Thủ thờ dài: “Đường tử, ngươi thật ngang tàng.”

Hạ Lệnh Mị trừng nằng: “Lệnh Thù, lòng ngươi đang rối loạn.”

Hạ Lệnh Thù cũng chẳng buồn so đo cùng nằng, xuống tay vô tình, liên tục ăn phần lớn số quân trắng của đối phương.

Hạ Lệnh Mị giữ vững tinh thần, binh đến tướng chắn, nước đến đất chặn, việc này nằng chưa bao giờ hàm hồ.

Tổng thể cuộc đấu, hai nữ tử không ai nhường ai, vừa chơi cò vừa cãi nhau, hoàn toàn quên thân phận của mình.

Tạ Sâm đứng bên cạnh nhìn nửa ngày, đợi đến lúc thắng thua đã định mới mở miệng khuyên nhủ: “Hoàng hậu, nên bắt mạch rồi.”

Hạ Lệnh Thù cũng không ngẩng đầu lên: “Không thấy ta đang bận sao, đừng làm mất hứng của ta.”

Hạ Lệnh Mị thua một trận, nhuệ khí đã giảm nhiều, Tạ Sâm nói: “Hay là bí nhân đánh một trận với Hoàng hậu. Hoàng hậu thắng Tạ mỗ liền đi, nếu Hoàng hậu thua thì phải bắt mạch.” Hắn nghĩ một lúc, nói với Hạ Lệnh Mị đang uống trà: “Vừa rồi, Tạ mỗ thấy Uông đại nhân vào điện Biện Đường, không biết khi nào thì ra.”

Hạ Lệnh Mị sừng sốt, phát óng tay áo: “Ta có việc đi trước, Lệnh Thù, ngươi bảo trọng.” Một trận gió vụt qua, không thấy bóng người đâu nữa.

Hạ Lệnh Thù nghiêm mặt, rõ ràng là đang tức giận. Tạ Sâm trái lại đã ngồi xuống vị trí đối diện, cầm một quân đen đặt vào vị trí “thiên nguyên” chính giữa bàn cờ. Trên bàn cờ có mười chín đường ngang dọc, quân đầu tiên đặt vào thiên nguyên sẽ rất khó khăn, đối phương hoặc là cao thủ hoặc chỉ là một kẻ tầm thường.

Hạ Lệnh Thù suy nghĩ một lúc lâu, cuối cùng vẫn không thể chống lại con nghiện cờ, từ từ ngồi xuống, đánh cờ cùng đối phương.

So với Đường tỷ, giao tình giữa Hạ Lệnh Thù và Tạ Sâm không sâu sắc, nằng không có hứng thú nói chuyện với hắn. Tuy vẫn một lòng ở trên bàn cờ nhưng không có thần thái hưng phấn như lúc trước. Về mặt lãnh đạm, không nói bất cứ lời nào, nhưng xuống tay thì vẫn tàn nhẫn như cũ.

Gió thu hiu hiu, tiếng lá nho rơi vang lên, cùng với tiếng đặt quân cờ giống như kẻ xướng người họa.

Cách đó không xa, đám người Trương ma ma đang vội vàng tu bổ lại vườn hoa tàn úa, Phụng Lê chờ các cung nữ đang làm nữ công, bên trong cung khó có được sự yên bình như thế này, không có phân tranh, không có quyền lợi và dục vọng, chỉ có sự bình yên thanh thoi trong mọi tình cảnh.

Không khí rất tốt, cũng rất ngán ngùi.

Không tới nửa khắc, cửa lớn Phụng Huyền cung vốn khóa trái bỗng vang lên tiếng động lớn, thoáng cái liền rơi xuống, cửa lớn làm bằng gỗ lim đã hình thành một lỗ hổng lớn.

Hạ Lệnh Thù đứng dậy, hai tay nắm lấy tay áo, cổ tay áo thật dài đung đưa theo tiếng búa như hổ gầm.

“Rầm”, cửa lớn màu đỏ tía bị chặt thành hai nửa, phía sau cửa, khuôn mặt sa sầm của Cố Song Huyền xuất hiện.

Trong trí nhớ của nằng, con ngươi máu lạnh tàn khốc, thân hình trắng đứng như thanh kiếm ra khỏi vỏ, tất cả giống như thủy triều mãnh liệt ập lên khiến cho Hạ Lệnh Thù hoa mắt.

Hai người, ai cũng không nghĩ sẽ đột nhiên nhìn thấy nhau. Khoảnh khắc này đều xâm nhập vào nội tâm, kinh ngạc, mừng rỡ như điên, trong đám người hẳn chỉ nhìn một cái liền nhận ra nằng. Gây rất nhiều, áo trên người đã hơi cũ, cảm giác như gió thổi một cái liền bay lên. Da thịt cũng trắng hơn, đứng dưới tán lá, ánh sáng màu vàng xuyên qua khiến cho trên người nằng xuất hiện nhiều quang sáng, lúc tối gần liền bị rất nhiều tia sáng đâm vào mắt, hẳn có thể nghe được tiếng tim đập càng lúc càng nhanh của chính mình.

“Mẹ!” Cố Khâm Thiên ở trong lòng hẳn đuổi hai tay ra, hai mắt đã sung lên chỉ có thể mở ra một đường nhỏ.

Tiếng gọi của Thái tử giống như kim loại xé rách tấm màn, Hạ Lệnh Thù chậm rãi bỏ quân cờ vào trong hộp, không quay đầu lại, rào bước lên tấm điện. Phụng Lê và Trúc Đào vội vàng đuổi theo, cố gắng khép kín cửa điện. Ngoài cửa, không biết vì sao lại có mấy vị tôn thần canh cửa, hai vị ma ma, hai thái giám lại thêm mấy cung nữ lạnh lợi, đồng loạt bái lạy rồi không động đậy.

Lại một lần nữa Cố Song Huyền cảm thấy hai má tê dại giống như bị đối phương tát cho hai cái. Chỉ khác là, lần đầu tiên là ở trước mặt Lương công công, lần này là ở trước mặt tất cả cung nữ và thái giám theo hầu, số lượng người không giống, thế nên độ vang dội của cái tát cũng khác. Đau đến cả người hẳn đều run rẩy.

Hạ Lệnh Thù, ngươi ngoan độc lắm! Thật đúng là sống hay chết đều không gặp.

Cố Khâm Thiên đã từ trong lòng Cố Song Huyền trượt xuống, loạng choạng đi tới cửa đại điện, vừa đập cánh cửa dày vừa kêu “Mẹ”. Gào thét một lúc giọng đã khản đặc, mỗi một tiếng đều giống như xé phổi mà ra. Tay nhỏ bé đập không bao lâu liền đỏ lên, nó cũng không để ý, tay đau liền dùng chân đá, chỉ có một chân đứng không vững liền ngã ngồi xuống đất, chống người trên đất đá đánh. Người nhỏ, sức yếu, giọng nói khản đặc, hơi thở và động tác đều trở nên yếu ớt.

Tiểu bạch hồ không biết chạy từ đâu tới, ngồi bên cạnh nó, nhìn tiểu thái tử một lúc, lại nhìn cái cửa lớn, gãi đầu, chít chít hai tiếng rồi nhảy lên đầu nó, dùng đuôi nhỏ quét qua trán nó.

“Mẹ, mẹ...” Cổ Khâm Thiên vẫn ngơ ngẩn gọi. Nó còn chưa từng bị người ta ghê lạnh, tự biết rằng chỉ cần làm nũng liền được người lớn cưng chiều. Đêm qua, trong lúc vui sướng nhất bị người ta cho ra ngoài đã là sự dả kích rất lớn đối với nó, hôm nay vất vả lắm mới lôi kéo cha đến đây, vậy mà vẫn bị vứt bỏ như cũ. Tuổi còn nhỏ nên nó không biết phải làm thế nào bây giờ, chỉ có thể kêu khóc, đá, đánh, hy vọng người mà nó cảm thấy rất gần gũi này, vẫn bắt nó gọi là mẹ, sẽ mở cửa dỗ nó, ôm nó, như bình thường hôn nó.

Cổ Song Huyền coi như đã hiểu được quyết tâm của Hạ Lệnh Thủ, cúi đầu trầm tư một lúc, ôm lấy Cổ Khâm Thiên, nói với người đang ở bên trong: “Lệnh Thủ, trẫm là hoàng đế, ngươi là hoàng hậu. Không nói đến tình riêng thì còn có trách nhiệm. Mười lăm tháng tám, sứ giả các quốc gia sẽ đến triều cống, là quốc mẫu ngươi phải cùng thái tử đến dự. Tháng chín là ngày Khâm Thiên được một tuổi, nó là thái tử, ngươi là mẹ ruột, nếu lễ chọn đồ vật đoán tương lai mà mẹ đẻ không có mặt, trẫm nghĩ, với triều đình, thế gia, thậm chí là đối với Khâm Thiên mà nói, biểu thị điều gì ngươi hẳn cũng rõ.” Hắn dừng lại một chút, nói tiếp: “Triệu vương phi sẽ đến vào ngày mười lăm này, ngươi nên gặp nàng.”

Trong hậu cung nghe được động tĩnh, các phi tử đã lục tục phái người đến nghe ngóng, ngay cả Thái hậu cũng lo lắng cho người tới dấn tai ở Phụng Hoàng cung, công khai nghe gót tường.

Hoàng đế và hoàng hậu cãi nhau, không phải người nào cũng có thể thấy; hoàng đế bị sập cửa vào mặt, ai thấy sẽ bị lấy tròng mắt. Vì mạng nhỏ, các nhân sĩ thích đưa chuyện liên mang thiên lý nhân ra rình coi, giờ kỹ xảo tai thò ra nghe lén.

Cửa lớn tấm cung hoàng hậu vẫn ương ngạnh đóng chặt, tiểu thái tử một tay ôm cổ hoàng đế, nước mắt nước mũi lau hết vào cổ áo hần, tiểu bạch hồ dùng cái mũi nhọn chọc chọc vào hai má bụ bẫm của tiểu thái tử, hai cái đầu nhỏ dính cùng một chỗ vô cùng đáng yêu.

Hoàng đế chờ mãi vẫn không thấy động tĩnh gì, mắt nhìn bốn phía đã thấy tám phương đều có người vây xem, mặt mũi ngày càng cứng ngắt.

Nữ tử Hạ Lệnh Thủ này, quả nhiên là com mềm cũng không chịu ăn. Hắn làm hoàng đế đã ưỡn mặt đến để lấy lòng nàng, còn cả tiểu thái tử diễn xuất chân thật như thế, vậy mà không dỗ nổi mỹ nhân hoàng hậu ra gặp mặt. Cho dù không chịu gặp, ít nhất cũng phải mở cái khe cửa, cho một lời đáp chứ!

Trên đời này, có ai dám đối xử với hoàng đế như vậy?

Được rồi, khi còn làm thái tử, hai người bọn họ thường xuyên trình diễn tiết mục nàng chạy hắn đuổi. Nhưng khi đó còn trẻ, tuổi trẻ khí thịnh, mọi người đều cho đây là tình thú của vợ chồng son. Nay, một là hoàng đế, một là hoàng hậu, nhất cử nhất động đều là khuôn mẫu cho vợ chồng trong thiên hạ nhìn vào, nhiều oán hận hơn nữa cũng phải nhịn, lấy quốc sự làm trọng.

Cổ Song Huyền cảm thấy mình đã hạ mình đủ rồi, nếu Hạ Lệnh Thủ không chịu xuống thang, hắn cũng không cần, mềm không được thì thô bạo.

“Trăm cho ngươi hai ngày. Tối ngày mười lăm, nếu ngươi không chịu xuất hiện, trẫm cũng không phá bỏ Phụng Hoàng cung mà sẽ cho Triệu vương phi đến làm bạn với ngươi.” Giọng nói Triệu vương phi ở cung đình, Triệu vương dù không muốn cũng phải ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ.

Vung tay áo, Cổ Song Huyền hừ lạnh nói với người làm công đi theo: “Sửa chữa lại toàn bộ nơi này, hai ngày sau trẫm muốn Phụng Hoàng cung trở thành nơi tương xứng với vị trí cao nhất trong hậu cung Đại Nhai.”

Hắn là đế vương, không cần tình cảm kiểu vợ chồng, hắn cũng không thể cho nàng một đời chỉ có hai người bên nhau.

Không có tình, liền nói chuyện chính trị.

Trong lòng thờ dài, đưa Cổ Khâm Thiên đã khóc đến kiệt sức cho Tạ Sâm từ này giờ vẫn trầm mặc: “Kiểm tra cho thái tử, đừng để đến lúc đó còn bộ dạng xấu hổ này, sẽ làm mất thể diện của Đại Nhai.” Một mình hắn đi tới cửa cung, nhìn cửa lớn đã bị phá hỏng, thật giống tình cảm đã mất của hai người họ, tất cả đều không thể tìm về.

Người làm công vẫn do Hạ gia quản lý, hiệu suất làm việc rất cao, đây lại là sửa chữa cung điện cho nữ tử cao quý nhất Hạ gia, đương nhiên là tận tâm tận lực, từ ban ngày tới nửa đêm. Khắp nơi đèn đuốc sáng trưng, leng keng ầm ỹ không ngừng. Hoa viên được sửa sang lại một lần nữa, trồng thêm rất nhiều hoa cỏ quý giá, lá cây trong hồ nước đã được vớt sạch, cá chép có thêm rùa làm bạn; đình đài lầu các trên núi giả đều được cọ rửa sửa sang hoàn toàn.

Hạ Lệnh Thủ tựa vào cạnh cửa rất lâu, đến lúc muốn đứng lên đi chuyển thì cả người đều cứng đờ, Phụng Hoàng và Trúc Đào phải đỡ nàng đi nghỉ tạm. Nàng phát tay áo, cúi đầu, nhanh chóng mở cửa điện.

Bên ngoài, Tạ Sâm ôm Cổ Khâm Thiên đang cố mở to mắt, ôn hòa mỉm cười.

Hắn nói: “Làm mẹ, không ai có thể bỏ được con đẻ của mình.”

Trong nháy mắt, nước mắt liền rơi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Trẫm Muốn Thị Tẩm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15

Cổ Khâm Thiên nằm úp sấp ngủ trên giường long phượng trong Phượng Huyền cung, tiểu bạch hồ cũng học theo, bốn chân thành hình chữ đại, nằm trên sống lưng nó, cái đuôi xoắn tung đặt trên mông thái tử, nhìn giống như tiểu thái tử vừa có thêm cái đuôi. Hạ Lệnh Thủ bê canh tổ yến vào, nó liền trở mình, đề lên tiểu bạch hồ. Không nhắm mắt lại mà nghiêng đầu nhìn Hạ Lệnh Thủ đến gần, sau đó hỏi nó: “Ăn hay không?”

Nó liền đứng lên nhanh như chớp, động tác không ổn, lại ngã xuống, lại đứng lên. Tiểu bạch hồ nhân cơ hội liền trèo lên bờ vai nó, một người một động vật đều nhìn đồ ăn trong bát ngọc, nước miếng tí tách.

Hạ Lệnh Thủ dùng thìa bạc quấy hai cái, tay nhỏ bé của Cổ Khâm Thiên chạm lên đùi nàng, ngửa đầu: “Mẹ”. Sau đó hé miệng, chờ Hạ Lệnh Thủ bón cho nó.

Ăn một miếng, nhìn nàng một cái, lại ăn một miếng, mười phần ngốc nghếch, làm Hạ Lệnh Thủ càng thêm đau lòng.

Cổ Khâm Thiên vẫn do Cổ Song Huyền chăm sóc, Thái Hậu chăm lo không nhiều. Nếu là con cháu khác trong hoàng gia thì đã phải học từ sớm, miệng niệm ngàn chữ, nghe thi từ. Đối với Cổ Khâm Thiên, Cổ Song Huyền còn bận việc triều chính, Thái hậu chỉ biết thương cháu, cung chiều không làm trái ý nó, dưỡng nó thành hư, thích ăn, hiểu được cách làm một kẻ lừa đảo đi dỗ dành người khác. Đối với ai cũng cười hi hi, thấy nữ tử xinh đẹp liền gọi mỹ nhân; nếu là nam tử thì đầu cũng chẳng thèm ngẩng lên, không biết là “đạo” này học từ ai.

Hai ngày nay Tạ Sâm cảm thuốc mỡ đến cho hai mẹ con bôi lên mắt, mắt sưng như quả đào cuối cùng cũng tan dần, giành được thiện cảm khó có được của Cổ Khâm Thiên, miễn phí cho đối phương một con mắt. Cho dù Tạ Sâm chơi cờ cùng Hạ Lệnh Thủ, nó cũng không quấy rối nhiều, cùng lắm thì uốn mình trong lòng nàng, nàng hạ một con, liền kéo ống tay áo để nàng cho nó ăn nho, thật làm cho người ta dờ khóc dờ cười.

Ban ngày rồi buổi tối đều ăn, đến nửa đêm, ngủ trên giường mơ màng tè dầm, ngay cả xiêm y của Hạ Lệnh Thủ cũng bị ẩm ướt. Hạ Lệnh Thủ đã từng dạy em trai khi còn nhỏ, đương nhiên hiểu được ra uy phải làm từ sớm, tuy rất thương con, nhưng vẫn kệ nó khóc mà đánh nó hai cái vào mông, làm Cổ Khâm Thiên tức đến nổi nhất định chỉ gọi “mỹ nhân”, không chịu gọi “mẹ”.

Cho dù như thế, ngày thứ hai cái gì cần ăn nó vẫn ăn, hoàn toàn chỉ nhớ ăn không nhớ đánh.

Liên tục hai ngày chăm sóc đứa nhỏ, chỉ cảm thấy kiệt sức, lòng lại tràn đầy vui mừng, giống như chỉ cần có Cổ Khâm Thiên, dù khổ mệt hơn nữa cũng đáng giá. Một lần nữa nàng lại cảm nhận được trách nhiệm của người làm mẹ, vì phần tình thân này, kẻ cả nàng phải vào nơi nước sôi lửa bỏng cũng không chối từ.

Chẳng qua là một tên hoàng đế, nàng vốn không sợ!

Làm trái lời thề của mình cũng không sao, lại đi đối mặt với hậu cung biến hóa quỷ dị, nàng cũng có thể gặp thần giết thần, gặp quỷ giết quỷ; chỉ cần có thể tự mình nhìn Cổ Khâm Thiên lớn lên, thấy nó bình an là tốt rồi.

□□□□□□□□□□□□□□□□

Giờ dần một khắc, mười lăm tháng tám, tại điện Tồn Vĩ.

Mái ngói màu lục phía xa còn chưa thấy ánh sáng. Cổ Song Huyền đã gọi thái giám hầu hạ mặc áo lông, đội mũ vàng, đứng ở trung tâm cung điện, lặng lẽ không nói một lời.

Lương công công canh giữ ở sau hán, nhân cơ hội ngủ gật một chút.

Hai khắc, ánh trăng trên cao cuối cùng cũng chậm rãi hạ xuống, mát lạnh như một chiếc hộp bị kem bị bịt kín.

Cổ Song Huyền ôm hai tay lại đi từ đầu này đến đầu kia cung điện, lại giống như hồn ma bay trở về. Thình thoảng quay sang nhìn Lương công công đang ngủ gật, nhin không được đá ông ta một cái, hạ giọng nói: “Đi xem đi!”

“A!” Lương công công giả vờ run rẩy chồm rầu, gật đầu. Chạy nhanh ra khỏi điện, lúc này mới tỉnh táo, vội gọi một tiểu thái giám nói nhỏ một chút, đôi phượng liền chạy đi. Còn ông ta tiếp tục tựa vào vách tường lạnh như băng ngủ tiếp.

Canh ba, Cổ Song Huyền đã cố kiên nhẫn phê duyệt mười bản tấu chương, phê duyệt vô số bản; uống một ngụm trà, trà đã đổi ba lần, điểm tâm mới ăn một miếng, cắn một ngụm liền nhìn ngoài cửa một lúc, sau đó lại cầm một miếng lên đứng ở sau cửa, vừa ăn vừa nghe động tĩnh. Cứ thế đã ăn xong, liền bảo tiểu thái giám cầm đĩa điểm tâm đứng sau cửa, hần đi một vòng trở về liền lấy ăn, ăn hết lại chạy ra đi một vòng.

Ăn no rồi, vội vàng đi thay quần áo. Ngồi trên bồn cầu bằng vàng còn tự nói thầm: “Rốt cuộc nàng đến hay không đến?”

Kiên nhẫn của hần cuối cùng cũng hao hết, rống to với người bên ngoài: “Tiểu Lương!” Đáng thương cho Lương công công, đã qua tuổi trung niên còn bị hần coi như trẻ con mà sai vặt, vội lấy nước lạnh vỗ lên mặt làm mờ hoi, chạy vào, thở hắt hắt nói: “Hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương đã dậy rồi.”

“Thật sao?”

“Thật ạ.”

Cố Song Huyền gật đầu, trong lòng liền thả lỏng, bụng đã nhả nhin hai ngày ba đêm liền thông thuận. Sau khi xong “đại sự”, hấn lại lần nữa đeo lên dáng vẻ của hoàng đế, ngẩng cao đầu, đi từng bước mạnh mẽ, đứng ở cửa chính điện, nhìn xa.

Giờ mẹo, sơ khắc.

Luồng ánh sáng mặt trời thứ nhất chậm rãi bò lên mái hiên, đầu tiên là nhuộm bầu trời đen như mực thành ba màu phai phớt, càng lúc càng sáng. Lúc này Hạ Lệnh Thủ mặc huy y màu xanh đen lộ ra vẻ kiêu ngạo, từ từ đi tới.

Càng lúc càng gần, trên búi tóc cao còn để lại tóc mai có phượng hoàng bằng vàng đang vỗ cánh như muốn bay, càng làm nổi bật lên dung mạo thoá phần và son đỏ trong trẻo lại mờ nhạt, cùng đôi mắt xanh lam chỉ có ở người của Hạ gia. Y phục có sáu chiếc, cổ tay cùng vạt áo thành tầng tầng lớp lớp, như thác nước đang đổ ra, đoan chính, ung dung lộng lẫy, quốc sắc thiên hương.

Nàng dừng lại ở trước mặt hấn, cúi đầu hành lễ, thờ nhẹ: “Hoàng thượng, vạn tuế vạn vạn tuế.”

Cố Song Huyền vội vàng nâng dậy, nắm lấy tay nàng, chạm vào làn da mềm mại ấm áp, như thế này mới cảm nhận được rõ ràng rằng nàng đã trở lại!

Quả nhiên, trừ gia tộc, trừ tỷ tỷ Triệu vương phi của nàng, không có bất kì ai có thể làm nàng bị mây may ảnh hưởng. Sớm biết uy hiếp sẽ có tác dụng, lúc trước nên lấy ra dùng thử, uống phí hơn nửa năm ở hoàng gia, hoàng đế rồi hoàng hậu, đúng là giấy vò, chẳng khác nào tài lớn dùng việc nhỏ. Cái chính là hấn thật sự không muốn mỗi đêm lại phải đối mặt một chốn đèm trên giường.

Hai người đều nhìn nhau, nàng vẫn bình tĩnh giống như trong trí nhớ của hấn, hấn cũng đành phải giả bộ lạnh nhạt.

Bình tĩnh đến mu bàn chân đau đớn không nhin nổi, chắc, cúi đầu xuống liền thấy Cố Khâm Thiên đang dồn hết sức đập lên chân hấn, một cái còn chưa đủ, đá thêm vài cái nữa: “Con cộp xấu xa, xấu xa. Bắt nạt, mỹ nhân.”

Cố Song Huyền ôm lấy thái tử bảo bối của mình, cười tủm tỉm hỏi: “Con cộp xấu xa là ai?”

Cố Khâm Thiên kéo hai má hấn, tiếp tục oán giận: “Con cộp, xấu xa.”

Cố Song Huyền hỏi lại: “Mỹ nhân là ai?”

“Mẹ.”

Giờ thì hoàng đế đã hiểu. Ngày ấy hấn sai người đập bỏ Phượng Huyền cung, trong cảm nhận của tiểu thái tử, chính là con cộp xấu xa bắt nạt mẹ mỹ nhân!

Cố Song Huyền hấn là rỗng, không phải sâu.

Lương công công đứng một bên nhắc nhở: “Hoàng thượng, đã đến giờ rồi, nên đi cử hành nghi thức tế trời.”

Cố Song Huyền gật đầu, một tay nắm Cố Khâm Thiên, một tay kéo Hạ Lệnh Thủ, đang định cất bước, bỗng có tiểu thái giám chạy tới: “Hoàng, hoàng thượng, thật đáng mừng. Kiêu tiếp... dư, có, có tin vui!”

Xoạt một cái, tay của hoàng hậu liền rút khỏi tay hấn.

Mặt Cố Song Huyền sụp đổ. Lập tức quay đầu, nói với tiểu thái giám kia: “Mang xuống, năm mươi gậy.” Trong lòng Lương công công run lên, cả người tỉnh táo lại, “Này”, vẫy tay sai người trói tiểu tử không có mắt kia xuống. Đứa trẻ đáng thương, lần sau xem ngươi còn dám muốn nổi bật không.

Cố Song Huyền khó lộ ra được chút dịu dàng, xem Hạ Lệnh Thủ trái không tức giận, phải không vui mừng, nói: “Hoàng hậu, trước tiên chúng ta đi làm chính sự đi.” Còn muốn kéo tay nàng, lúc này Hạ Lệnh Thủ đã đặt Cố Khâm Thiên vào giữa hai người, giống như dựng lên một cửa ải béo ục ịch, làm tăng thêm khoảng cách.

Cố Song Huyền bắt đắc dĩ, một tay nắm Cố Khâm Thiên theo đôi phương đi miếu Ngũ Đế.

Đối với Đại Nhai triều, mỗi năm trừ bỏ ngày mồng một đầu năm là nghi thức tế trời long trọng, vì sinh linh trong thiên hạ cầu phúc, cầu mưa thuận gió hòa. Mười lăm tháng tám, theo như quy củ, là dịp để nước láng giềng thấy được sự phồn hoa và binh lực cường thịnh của Đại Nhai, sau đó làm bọn họ vui lòng phục tùng công tiến. Cho nên, so ra thì tế trời chỉ là một nghi thức, binh pháp luyện tập phía sau mới là giọng hát và điệu bộ quan trọng trong vở kịch.

Sau khi tế trời, bái tổ tiên, hoàng đế dẫn các thần tử và sứ giả quốc gia láng giềng đến trước điện Côn Mân xem duyệt binh, hoàng hậu ở hậu điện tiếp kiến phu nhân các sứ giả, đồng thời còn có nhóm hoàng thân quốc thích ở đất phong của Đại Nhai triều tụ tập đến.

Ngay trong lúc Hạ Lệnh Thủ đang ca tụng công đức và tranh đấu gay gắt thì trông thấy chị gái mình – Triệu vương phi Hạ Lệnh Nga.

Điện Côn Mân dài đến mấy ngàn thước, ngay cả gương mặt cũng chỉ thấy mờ hồ, đợi cho Tư quan gọi tên, Hạ Lệnh Ngọa đi đến chỗ thang rồng dưới con mắt theo dõi của mọi người, hành lễ. Chị em thân mật như bóng với hình ngày xưa giờ lại dùng lễ quân thần để gặp lại, khiến người ta phải thờ dài.

Buổi trưa, mở tiệc ở điện Kỳ Phúc. Hoàng đế vẫn cùng các thần tử và sứ thần ở phía trước điện, nghe khúc tỳ bà “Thập diện mai phục”, thưởng thức kiểm pháp “Lan Lăng Vương”, bình luận về vũ kịch, vũ nương ca múa mừng cảnh thái bình, các quốc gia đều ca tụng; hoàng hậu và rất nhiều phu nhân ở hậu điện, bàn luận về đẹp của “Nghê thường vũ y”, xem điệu nhảy “Nhạn bay về phương nam”, nghe khúc đàn tranh “Trướng quân lệnh”.

Tiểu thái tử Cố Khâm Thiên ngồi bên người Hoàng đế, không hề sợ hãi, nhất cử nhất động đều có chừng mực, nhìn qua đúng là sức sống của rồng. Tuổi tác cũng còn nhỏ, lộ khuôn mặt nhỏ nhắn trước trăm quan xong liền về bên cạnh hoàng hậu, mở to đôi mắt màu lam sáng ngời như mặt hổ, thật ra thì đang phóng mắt soi, dao động trên mặt rất nhiều nữ tử, công khai mở rộng tầm mắt.

Yến hội vẫn liên tục đến giờ Tuất hai khắc mới tan.

Hạ Lệnh Thủ đứng ở nơi cao nhất trong điện Kỳ Phúc, nhìn chị mình bình yên xuất cung, lúc này mới nhận lấy Cố Khâm Thiên đang nửa tỉnh nửa ngủ trong lòng ma ma, hôn lên khuôn mặt bụ bẫm mềm mại của nó. Nó quào tay, dẹo miệng gọi: “Mỹ nhân.”

Cố Song Huyền chạy tới từ trước điện, hỏi nàng: “Thế nào rồi?”

Hạ Lệnh Thủ thần nhiên nói: “Có ba vị công chúa nước láng giềng, đều là mười sáu mùa hoa...”

“Khụ,” Cố Song Huyền muốn gạt bỏ đứa nhỏ trong lòng nàng, kéo tay tiểu thái tử, rồi ôm bắp chân nó. Cố Song Huyền nói: “Trẫm cho người sửa chữa cả trong lẫn ngoài Phụng Hoàng Huyền cung, mười ngày nữa tháng người chưa thể ở lại, mấy ngày nay đi tới tẩm điện của trẫm, thấy thế nào?” Hắn mạnh mẽ ôm lấy thái tử, một tay ôm, tay kia nhất quyết nắm tay nàng, nửa kéo nửa không hướng về tẩm cung của hắn là điện Tôn Vĩ, nói: “Đúng lúc người nên thay ta chủ trì công đạo.”

Hạ Lệnh Thủ bắt đắc dĩ, hừ lạnh: “Thần thiếp có thể thay hoàng thượng lấy lại công bằng chuyện gì đây.”

“Việc của Kiều tiếp dư có gian dối.”

Hạ Lệnh Thủ mỉm cười: “Thần thiếp còn chưa chúc mừng hoàng thượng, lại có quý tử rồi, thật là đáng mừng. Đợi tới lúc ba vị công chúa kia vào hậu cung, hoàng thượng vì hoàng tộc mà tiếp tục vất vả cần cù, khai chi tán diệp...”

(khai chi tán diệp: ý nói thêm nhiều con cái)

“Hoàng hậu,” Cố Song Huyền ngắt lời nàng, dưới ánh đèn hồng trong cung đình, gương mặt hắn nghiêm nghị đầy giận dữ, không rõ rệt lắm nhưng vừa đủ che giấu từng quẩn của hắn: “Thời gian đó trẫm không hề thị tẩm ai, đứa con trong bụng Kiều tiếp dư không phải cốt nhục của trẫm.”

Hạ Lệnh Thủ sùng sốt. Giả mạo huyết thống hoàng tộc là tội lớn, theo lý mà nói thì Kiều tiếp dư không có bản lĩnh dám hồng hạnh vượt tường. Hiểu biết của Hạ Lệnh Thủ với Cố Song Huyền rất sâu sắc, từ lúc thành thân tới nay, đối với sắc đẹp hắn thả rằng nhìn nhằm cũng không bỏ sót, có thể ăn thì nhất định sẽ ăn sạch sẽ, xương cốt không nhà một cái. Hắn chịu sự giáo dục của hoàng quyền, nữ tử vĩnh viễn ràng buộc với quyền lợi, đợi tới lúc lợi dụng xong rồi, không còn giá trị, mới ràng buộc đó sẽ bị hắn cho năm ngựa xé xác, vứt thây nơi hoang dã, tuyệt đối không thương tiếc.

Hoàng quyền, không tha kẻ khinh thường; huyết mạch hoàng tộc, không tha kẻ dám lấn lộn.

Ai cũng biết, một phi tần được sủng ái mà sinh hạ hoàng tử thì sẽ có được những gì, thay đổi những gì. Một khi Cố Song Huyền đã nhấn mạnh như vậy thì sự tình chắc chắn có nghi vấn.

Hạ Lệnh Thủ không phải nữ tử được dạy dỗ theo kiểu thông thường. Nàng thông minh, luôn nhìn đại cục. Thời điểm cần rộng lượng, nàng có thể chuyển trò vui về với kẻ thù từng chia kiếm vào nhau; thời điểm cần tàn nhẫn, nàng sẽ thành Tula, dùng lòng từ bi, khuôn mặt dịu dàng, nói xong những lời êm ái, sau đó sẽ không do dự đá người vào mười tám tầng địa ngục, trọn đời không thể siêu thoát.

Nếu nàng đã đi ra khỏi nhà giam tự mình tạo nên, quyết định làm một vị hoàng hậu thật sự, bảo vệ thái tử. Như vậy, việc đầu tiên cần xử lý, chính là người uy hiếp ngôi vị hoàng đế.

Ý chí chiến đấu sục sôi, Hạ Lệnh Thủ bị mỡ rồng đuôi to dụ dỗ đến điện Tôn Vĩ, bàn tay to vung lên, Lương công công liền giống như chó săn chạy vội đi tìm “sách thừa ân”, bên trong ghi lại tỉ mỉ số lần hoàng đế và các phi tần lần lên giường sau khi hoàng hậu tự giam mình. Lớn thì ngày mấy tháng mấy lần lên giường mấy lần, nhỏ thì trước và sau khi lên giường nói mấy câu, tất cả đều ghi chép lại. Lương công công cảm thấy, quyển sách này còn chưa đầy đủ, cần phải có bức tranh mỗi lần hoạt động, hoàng thượng ra trận canh giờ dài ngắn thế nào, mới có tính chân thật, cẩn thận cân nhắc, chờ hoàng hậu hỏi chuyện.

Trăng đã lên cao, trong điện đốt hương hoa quỳnh thơm mát, mười tám chiếc đèn đồng kỳ lân đã tắt mười hai chiếc. Mọi người nín thở im lặng, chỉ có thể nghe được tiếng lật giấy khi hoàng hậu đọc “công tích vĩ đại” của hoàng đế.

Cố Song Huyền lên sai người bê thái tử đi thiên điện, nhìn các cung nữ chuẩn bị giường cho cẩn thận, chuẩn bị cả nước nóng để tắm, lại mang lên trà thơm, thả vào lư hương một ít cây kích tỉnh – khổ ngải thảo, lúc này mặt mũi mới hớn hở cho người lui ra.

Tự mình tháo mũ và đai lưng cùng những vật vụn vặt khác, ung dung, giả vờ giả vịt đến bên cạnh Hạ Lệnh Thủ, gạt đi tập giấy kia, dịu dàng nói: “Đêm đã

khuya, để ngày mai lại xem tiếp, chúng ta đi nghỉ tạm trước đã.”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Trầm Muốn Thị Tẩm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

Hạ Lệnh Thủ không ngẩng đầu lên, chỉ nói: “Mời hoàng thượng tự mình đi nghỉ.”

Cố Song Huyền nín chặt tập giấy, lấy nó ra, tay kia thì vòng qua bả vai ôm lấy nàng: “Hoàng hậu cũng mệt rồi, thứ này không cần xem gấp.”

Hạ Lệnh Thủ trầm tư, ngẩng đầu cười khê: “Đúng là không cần vội.”

Đôi mắt Cố Song Huyền híp lại thành một đường nhỏ. Xem đấy, Hoàng hậu thật thông tình đạt lý. Vuốt rồng của hấn sắp đặt xuống thân thể mảnh mai của hoàng hậu, chợt thấy đôi phương nhìn đỉnh đầu hấn, nói: “Thần thiếp có thể đợi hoàng thượng đội nón xanh thật vững chắc, cao dần lên, chậm rãi điều tra, mười ngày nửa tháng tra một lần, một năm, hai năm hoặc ba năm, chờ hoàng tử sinh ra, lớn lên, lúc trưởng thành mới vạch trần chân tướng.” Nàng có vẻ nhìn xa, dường như thật sự cân nhắc xem người nào đó có thể đội nón xanh cao đến đâu.

“Áy,” Cố Song Huyền cọ sát hai chân của mình, cười mĩa nói: “Không cần lâu như vậy, theo tài đức của hoàng hậu thì ngày mai là điều tra ra manh mối rồi, trả lại trong sạch cho trẫm.” Nói xong, nâng nàng sát vào mình, cầm đặt trên gáy nàng, cọ mấy cái: “Trẫm hoàn toàn nói thật, “sách thừa ân” cũng ghi rõ, hơn nửa năm nay trẫm không sung hạnh phi tần trong hậu cung, cho nên...” Khụ, nếu hoàng hậu đã trở lại, có phải trước tiên nên giải quyết vấn đề “no ấm” của Chân long thiên tử không.

Có thể “cầu hoan” một cách đương nhiên như thế, hạ thấp tư thế như vậy, đúng là không thể tìm ra vị hoàng đế thứ hai.

Cứng mềm đều làm được là sở trường thành thạo nhất của Cố Song Huyền.

Hạ Lệnh Thủ biết, mềm không được thì một chốc nữa hấn sẽ thật sự giở Bá vương ngạnh thượng cung. Nhưng nàng sợ đi bị hấn uy hiếp là vì thái tử, không phải vì hoàng đế. Nàng nguyện ý vì sự an nguy của Cố Khâm Thiên mà làm khó chính mình, nhưng nàng không muốn vì Cố Song Huyền mà phải chịu âm ức.

(Bá Vương ngạnh thượng cung: ý chỉ cường bức)

Lúc này, bàn tay trắng nõn khê cử động, không lên tiếng, quay người thay hấn cởi áo, nói dây lưng.

Cố Song Huyền hơi ngẩng đầu lên, cảm thấy rất vừa lòng. Nàng hiểu hấn, hấn cũng hiểu nàng. Hấn nguyện ý cho nàng địa vị và quyền lợi, hoàng hậu đương nhiên cũng phải trả thù lao tương xứng.

Hạ Lệnh Thủ dần dần cởi bỏ móc cài, nhẹ giọng hỏi: “Vì sao không gọi người thị tẩm? Là do đáng về tính tình của các phi tần không làm người hài lòng sao?”

“Không.” Hấn giơ hai tay ra, chờ hoàng hậu cười lòng bảo cho hấn.

“Vậy, lẽ nào thân thể hoàng thượng không tốt? Hay là mời thái y xem một chút.”

“Không.” Giày cũng cởi ra.

Hạ Lệnh Thủ trái nghĩ phải nghĩ đều không đúng, đơn giản là đưa hấn vào ao tắm nước nóng.

Giữa tháng tám, khí hậu đã có cảm giác mát mẻ, cửa sổ mở một nửa, ánh trăng tròn cùng vòng sáng như lòng trắng trứng rơi trên mái nhà, tạo thành hình ảnh loang lổ trên mặt ao. Sau khi Cố Song Huyền được Hạ Lệnh Thủ giúp cởi quần áo, một mình bước vào trong ao, giữa làn sương khói vẩn vút, ánh mắt sáng ngời nhìn Hạ Lệnh Thủ vẫn toàn thân nguyên vẹn.

“Hoàng hậu, sao không tắm cùng trẫm?”

Hạ Lệnh Thủ chậm rãi thở ra một hơi, nói: “Hoàng thượng chờ một lúc, thần thiếp đi lấy vài thứ.”

Thứ gì? Hoàng hậu quả nhiên hiểu rõ tính tình hoàng đế. Hai người họ cửu biệt thắng tân hôn, đương nhiên là cần vài thứ hỗ trợ, tăng thêm chút tình thú. Cố Song Huyền cười mờ ám: “Đi nhanh về nhanh.”

Hạ Lệnh Thủ cầm quần áo của hấn, đứng ở lối vào phòng tắm, cười khê, hỏi: “Hoàng thượng, người nhớ chờ thần thiếp.”

“Được, được, được.” Liên tục ba cái được, mớ rỗng háo sắc chỉ thiếu nước rung đùi đắc ý, ưỡn mặt nghiêm túc lại để lộ ra tâm tình vội vàng của hắn. Đợi lúc không nhìn thấy bóng dáng Hạ Lệnh Thủ, hắn liền đập mạnh vào mặt nước, quay cuồng, như giao long bơi tới đầu kia của ao, đập phải vách tường bằng đá cẩm thạch lại lạch bạch bơi về.

Bên cạnh ao có bốn vòi nước hình rồng, trong miệng khảm ngọc lưu ly lớn nhỏ, hàng ngày đều được nước cọ rửa, sóng nước có ánh sáng màu xám, nghiêng xuống ao, giống như cầu vòng lúc sương sớm.

Cổ Song Huyền ào ào chui dưới vòi nước này qua cái vòi nước khác, lại sờ trong nước, ngẫu nhiên tóm được đuôi rồng, cái vòi nước đúng là thế thâm bị hắn móc đuôi, sờ tới vật cứng rắn gì đó. Lưng hơi lạnh hắn mới ngưng ngừng dừng tay.

Thời gian chậm rãi trôi đi, hắn chơi đùa cũng mệt mỏi, toàn thân ngấm trong nước lâu dần nhũn ra, vội chui ra khỏi ao tắm, cầm khăn tơ lau nước trên người. Đang định mặc lên áo lót rồi đi tìm Hạ Lệnh Thủ, thể thế này nàng còn chưa tới, chẳng lẽ không tìm thấy đồ? Nàng ít khi qua đêm ở điện Tốn Vĩ, không biết đồ dùng ở đây, những thứ của hắn hàng ngày cũng được cất rất cẩn thận, tất nhiên là nàng không tìm thấy.

Trong đầu cân nhắc như vậy, hắn liền vứt bỏ ý tưởng cùng tắm, dù sao hắn không chê bai gì hoàng hậu, vốn định mượn việc tắm nước nóng để tiến hành vận động vợ chồng, nhưng ở trên giường rồng lại càng tận hưởng hơn, để hắn tự đi tìm nàng cũng được.

Hắn run rẩy mặc áo lót, mặc rồi cởi thật phiền toái, liền quăng luôn, lấy áo bào phủ lên người, buộc một cái lỏng lẻo, đi đến hướng cửa ra vào.

Ao tắm nước nóng cách chính điện một hành lang dài, hai bên hành lang đều là cây cổ thụ cao vút đến tận mây. Ngày mùa thu, lá cây che phủ, thỉnh thoảng có thể nghe được tiếng chim tước. Hắn còn chưa tới cửa ra vào đã cảm thấy một trận gió lạnh thổi tới, hắt xì một cái thật to.

“Két...” một tiếng, có cái gì đó nặng nề chuyển động.

Hắn cảnh giác quay đầu nhìn xung quanh. Ánh sáng trong vát ở ao tắm, lư hương khói mỏng manh, vài gấm ẩm ướt, mặt trăng treo cao trên bầu trời, tòa từng cột sáng trắng, mọi thứ xung quanh đều màu đen, một người cô đơn. Từng tiếng “Kẹt, kẹt” vang lên, giống như thanh kiếm sắc bén làm lở chân lông hắn đều dựng lên. Đang định há mồm gọi người tới, dưới chân chấn động, cửa ra vào không biết từ lúc nào lại xuất hiện một phiến đá, chắn thẳng trước mặt hắn, ngăn đường đến nội điện.

Hắn hắt xì một cái, nhìn cửa đá kia khép lại, hình dáng hoàng hậu lộ ra rất rõ trong khe hở, có kinh ngạc, có lo lắng, lại càng nhiều nhẹ nhõm.

Nàng nhẹ nhõm cái gì chứ?

Hắn muốn đi chính điện, cùng hoàng hậu làm chuyện cá nước thân mật, hắn đã đói bụng lâu rồi, tối nay chuẩn bị ăn no nê, bù lại những ngày khổ cực.

Hắn...

“A hắt xì, hắt xì, a... hắt xì! Hoàng, hoàng hậu...” Hắn kêu to, đập lên cửa đá.

Ngoài cửa, tiếng nói của Hạ Lệnh Thủ truyền đến: “Hoàng thượng.”

Cổ Song Huyền thuận miệng hít thở, quay đầu nhìn thành trì vững chắc, khóc không ra nước mắt: “Đây là thế nào? Lần đầu tiên trầm biết nơi này có cơ quan ngầm, mau tìm cơ quan để trầm ra ngoài.”

“Được.”

Cổ Song Huyền kéo lại áo bào: “Chờ một chút, đừng gọi người, tự nàng làm đi. Nàng tìm xem có phải không cẩn thận đã đụng chạm vào cái gì quái dị không.”

“Được, Hoàng thượng cũng thử tìm xung quanh xem có cách nào đi ra không.”

Hắn lại bắt đầu hắt xì: “Được.” Trái phải đảo quanh, sờ khắp nơi trên thạch bích.

Trên xà ngang ở hành lang, Chu Tiểu Trang treo ngược, trong tay cầm một chùm nho, ăn một quả hỏi một câu: “Ta có thể tới nhìn lên không?”

Hạ Lệnh Thủ thờ ơ.

Chu Tiểu Trang đi theo nàng, không tiếng động lên đi: “Ta đây không thể ném thứ gì từ cửa sổ vào sao? Chẳng hạn như cá chạch.”

Hạ Lệnh Thủ đi tới chỗ Lương công công: “Đi gọi Tà tiên sinh ở Thái y viện, nói hắn sáng mai tới xem bệnh cho Hoàng thượng.”

Lương công công khúm núm: “Hoàng thượng...” Lẽ nào không được? Không thể nào. Xiêm y của hoàng hậu vẫn hoàn chỉnh. Chẳng lẽ Hoàng thượng chưa bắt đầu đã xong việc? Ấy, đây là chuyện lớn, có nên bẩm báo cho Thái hậu không?

Hạ Lệnh Thủ lạnh nhạt nói: “Hoàng thượng bị phong hàn, bảo Thái y viện sắc thuốc là được.” Lương công công vội lui xuống.

Chu Tiểu Trang nói thầm: “Thật ra ta cũng cảm lạnh, có thể lấy việc công làm việc tư, bắt mạch cho ta không?”

Hạ Lệnh Thủ uống trà, cầm “sách thừa ân” lên, chậm chạp xem.

Cách đó không xa, truyền đến tiếng gọi không rõ ràng của mỗ rỗng: “A hất xì...! Hoàng hậu, nàng có tìm thấy cơ quan không?” Hôm nay là hoàng đế của Đại Nhai triều, Cổ Song Huyền phải dùng phong thái uy nghiêm nhất tiếp kiến sứ thần các quốc gia, nghe bọn họ miệng lưỡi nịnh hót trôi chảy, còn có danh mục quà tặng dài hơn cả điện Côn Mân.

Từ sáng tinh mơ Tạ Sâm đã tới, kiểm tra mạch cho Cổ Song Huyền trước. Tiểu thái tử Cổ Khâm Thiên nằm trong lòng hoàng hậu, nghe thấy trong nội điện hoàng đế hất xì một cái, nó cũng học theo “A hất...”, có đôi khi lại thành “À cứt”. Học theo một lúc lâu, mũi xuất hiện không ít bong bóng, Tạ Sâm cũng bắt mạch cho tiểu thái tử.

Kết quả thật bất ngờ, hai cha con đều bị cảm lạnh.

Nếu không phải đã biết hoàng đế bị giam cả đêm thì nàng còn tưởng rằng tối qua hai cha con ngủ cùng nhau.

Cổ Song Huyền nằm trên giường rỗng, nước mắt nước mũi đều chảy ra, một đôi mắt lớn ướt át nhìn hoàng hậu đầy trông mong, đáng thương đến nỗi không nên lời. Nhấn mạnh từng tiếng: “Lệnh Thủ, ta bị bệnh.” Lúc này rõ ràng đang giả vờ làm kẻ yếu, hi vọng giành được sự chú ý của hoàng hậu máu lạnh tâm lạnh.

Trong cung điện, thái giám và cung nữ phụ trách hầu hạ hoàng thượng và hoàng hậu, ma ma hầu hạ thái tử, đều đang mắt nhìn mũi, mũi xem lỗ mũi, tai lại dựng thẳng lên nghe ngóng.

Lương công công ở đầu giường rỗng, không biết lấy từ đâu ra một cái khăn tay lờ lợt, cầm lên lau mấy giọt nước mắt vốn dĩ không tồn tại, cảm thán nói: “Hoàng thượng, thật khổ...!” Vội trộm nhìn hoàng hậu, tiếp tục cúi đầu than khóc: “Hoàng hậu nương nương không ở đây, ban ngày hoàng thượng phải lên triều xử lý chính sự, buổi chiều tự mình cho thái tử dùng bữa tắm rửa, dạy điện hạ nói chuyện. Thái tử còn nhỏ, nửa đêm thường xuyên đái dầm, ban đầu mấy tháng liền, long sàng và áo lót trên ngời hoàng thượng đều bị ướt.

Thái hậu quản lý các phi tần trong hậu cung, không có thời gian rảnh, lúc thái tử khóc ầm mĩ đòi hoàng hậu, hoàng thượng sợ điện hạ ảm ức, nhiều lần đang đi lên triều, vừa nghe tiếng khóc liền quay lại dỗ thái tử. Phê duyệt tấu chương, hoàng thượng cầm bút lớn, thái tử cầm bút nhỏ, dùng chu sa bôi vẽ đầy lên tấu chương, Hoàng thượng mắng cũng không nổi mắng, đánh cũng không được, đành tự mình bảo các thần tử viết lại tấu chương trình lên, chỉ nói với người bên ngoài là mình lỡ đánh rơi vào hồ nước, bị các lão thần trách móc một trận.

Có một lần, hoàng thượng bị cảm nắng, không dám tới gần thái tử. Thái tử kêu ầm mĩ muốn gặp phụ hoàng, cổ họng khóc đến không ra tiếng. Hoàng thượng không có cách gì, đang ở trong hẻm băng nửa canh giờ đành đi lên dỗ thái tử, cảm giác choáng váng, lại đi tắm nước đá, tắm đến toàn thân run rẩy. Ông ta ghen ngào kẻ, hít vài hơi đầy ngụ ý, rồi mới hướng về phía hoàng hậu, cúi đầu nói: “Nương nương, hoàng thượng dù sai lầm lớn đến đâu cũng là Chân long thiên tử, ngài có nỗi khổ của ngài; thái tử nhỏ yếu, không thể xa rời nương nương, lão nô kính xin nương nương nhún nhường thêm, thay dân chúng Đại Nhai suy nghĩ, vì sự bình an của hoàng tộc, cũng... đứng ở góc độ của hoàng thượng và thái tử mà ngẫm lại.” Lời nói ra khiến vành mắt người trong điện đều đỏ lên.

Cổ Khâm Thiên ôm cổ Hạ Lệnh Thủ, “A hất” một tiếng, liền nghiêng đầu nhìn phụ hoàng, Cổ Song Huyền nhanh chóng cũng “A hất” vài tiếng. Hai người như hai con ếch, liên tiếp hất xì, coi như gây đàn thành khúc nhạc.

Sắc mặt Hạ Lệnh Thủ dịu đi, y nữ nhân cơ hội bê thuốc đã sắc xong lên, hoàng đế tựa vào cột giường, đáng thương nhìn nàng. Hạ Lệnh Thủ đặt thái tử vào trong lòng hoàng đế, tự mình cầm lấy bát thuốc, quấy vài cái, uống thử, thấy không đắng lắm, lúc này mới cho hai nam tử một lớn một nhỏ uống. Cổ Song Huyền uống một ngụm liền cười tùm tùm, Cổ Khâm Thiên uống một ngụm thì mặt nhăn thành bánh bao.

Uống thuốc, dùng bữa sáng, hai vị bệnh nhân cảm mạo đều ra cả người mồ hôi, tinh thần sáng khoái tiếp tục đùa giỡn. Đến giờ lâm triều, Cổ Song Huyền mới lưu luyến không muốn đi.

Hạ Lệnh Thủ nhìn bóng lưng hắt rời đi, khí tức ôn hòa đang tỏa ra liền tắt ngấm, nói với Tạ Sâm: “Còn sớm, có hứng thú chơi tiếp một ván không?”

Tạ Sâm chưa bao giờ để ý những quy củ trời buộc trong hoàng cung, liền ngồi luôn ở thiên điện, chơi cờ với hoàng hậu nương nương. Lúc này, hoàng hậu chọn quân đen, hắt chọn quân trắng. Hai người vui vẻ xem bàn cờ, đặng đặng sát khí, rất nhanh đã chơi gần xong.

Trong lòng bàn tay Hạ Lệnh Thủ cầm ba quân, luôn tay xoa nhẹ, thần nhiên hỏi: “Người nói xem, đối với một người đã từng không để ý sống chết của người, một người muốn tiêu diệt toàn bộ gia tộc của người, một kẻ cơ được giã được, vì quyền lợi không tiếc bất cứ ai, lòng của hắn có thể thật sao?”

Đế vương tôn nghiêm, uy vọng cùng kiêu ngạo, có thể vì chuyện tình yêu mà thay đổi sao?

Đối với người lớn lên trong thế gia như Hạ Lệnh Thủ, cho tới bây giờ nàng chưa từng gặp nam tử nguyện ý vì nữ tử mà bỏ qua sự kiêu ngạo, cho dù là anh rể Cổ Nguyên Triều vì chị nàng đã từ bỏ quyền lợi. Nhưng đồng thời với lúc buông tay, hắt vẫn là vương gia cầm nhiều binh quyền nhất Đại Nhai, ở đất phong xưng vương xưng bá, ngay cả hoàng đế cũng phải kiêng kỵ. Như vậy, Cổ Song Huyền lớn lên trong hoàng cung, thật sự vì nàng mà từ bỏ kiêu ngạo, chỉ vì muốn chiếm được nụ cười của hồng nhan sao?

Ai sẽ tin tưởng đây? Nàng không tin.

Trước kia thái tử phi Hạ Lệnh Thủ tin tưởng, cho nên vào lúc ở ranh giới sống chết, nàng bị hắt vứt bỏ, suýt chút nữa là mất mạng; trước kia hoàng hậu Hạ Lệnh Thủ tin tưởng, nên cốt nhục thân sinh mới ngày thứ hai đã bị cướp đi, mẹ con chia lìa. Nàng bị hắt bức bách, uy hiếp, thậm chí bị hắt vây khốn

trong thâm cung, không thể tự do. Vậy mà mỗi ngày đầu tiên đi ra, hần đã tưởng chỉ cần tỏ vẻ si tình cung chiều là lấy được lòng của nàng, ý đồ thật sự phía sau không cần suy đoán, ai cũng hiểu được.

Tạ Sâm trầm mặc một lúc lâu, chậm rãi nói: “Ta đi du lịch ở bên ngoài, từng gặp một người bị bệnh rất nặng, bệnh này đã lâu, thuốc hay châm cứu cũng vô ích. Người thân vì gia tài, hư tình giả ý cố nịnh hót. Hần cũng không biết đứa con nào thật lòng với mình, đứa nào là vờ vịt. Cuối cùng, hần nghĩ đến một biện pháp, bảo ta viết một phương thuốc. Ngày thứ hai, hần liền...” Hần bỗng nhiên hạ xuống một quân cờ, ngọc trắng chạm vào bàn cờ phát ra tiếng vang giòn tan: “Tất thờ.”

“Người thân của hần thì sao?”

Tạ Sâm cười thoải mái: “Bỏ đi cả, ngay cả người nhặt xác cho hần cũng không có.” Hạ Lệnh Thủ không nói, hần tiếp tục: “Ngày thứ bảy, vốn hần đã chết, lại bất ngờ sống lại, bắt đầu cuộc sống mới. Từ đó về sau thay tên đổi họ, tiêu dao qua ngày.”

Hạ Lệnh Thủ trầm than: “Còn chưa đến lúc. Thiên Nhi của ta còn nhỏ quá.”

Tạ Sâm hiểu rõ, gật đầu: “Cho nên, ta sẽ chờ, vẫn luôn chờ.”

Bỗng nhiên Hạ Lệnh Thủ ngẩng đầu lên, chỉ kịp nhìn thấy trong mắt đối phương xuất hiện thâm tình cùng ánh sáng rực rỡ lưu chuyển, giống như có thứ gì đó từ trong sâu thẳm đang lộ ra. Nàng kinh ngạc: “Người...”

“Ta chờ người.” Hần nói, nhìn về phía bàn cờ: “Ta thắng.”

Điện Côn Mân, Lương công công giúp Cố Song Huyền sửa lại vạt áo lần nữa, chợt nghe thấy tiếng hừ lạnh của đế vương trên đỉnh đầu: “Đi thăm dò cho trẫm, xem trong hoàng cung rốt cuộc có bao nhiêu cơ quan, bao nhiêu chỗ bí mật. Trẫm muốn xem, Hạ gia có thể khống chế hoàng cung này bao lâu nữa. Đợi cho...” Khi đó...” tiếng nói dần dần nhỏ đi, Xích Tiêu Kiếm trong tay đã phát ra ánh sáng lạnh lẽo, thêm chém giết, máu tanh.

P/S: Phần mà bạn Thủ nói không tin bạn Huyền nữa, cho rằng bạn Huyền có mục đích phía sau theo tớ nghĩ là bạn Thủ đoán bạn Huyền tỏ vẻ hư tình giả ý vì bây giờ đang là lúc cần dùng đến sức mạnh của Hạ gia và Triệu vương. Tất nhiên là đoán thế không sai, vì đây đúng là mục đích của Cố Song Huyền, nhưng vì yêu nên muốn nàng quay lại cũng là thật, có điều muộn quá rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Trẫm Muốn Thị Tẩm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17

Lương công công hầu hạ Cố Song Huyền đã nhiều năm, từ lúc hần còn là hoàng tử đang thể hiện năng lực, đến lúc phong làm thái tử, sau đó thành người tôn quý nhất thiên hạ, hiểu biết tình tình của hần còn sâu sắc hơn hoàng hậu, cũng hiểu rõ ràng hơn bất cứ ai yêu hận tình thù của đôi vợ chồng chí tôn này, không dám nói đến chí khí ngất trời của hoàng đế, chỉ thấp giọng trả lời một câu: “Nỗi khổ của hoàng thượng lão nô hiểu được, nhưng hoàng hậu khổ sở, ai sẽ hiểu.” Lắc đầu, lui ra sau vài bước.

Bên ngoài rèm che, tiểu thái giám đã gương giọng gọi to.

Trong lòng Cố Song Huyền chấn động, theo dòng người đi lên ngai vàng một lần nữa.

Ngai vàng cứng rắn, lạnh lẽo, như một chiếc thuyền cô đơn rời ra xa xa nơi biển lớn, phiêu bạt ở đường chân trời. Các đại thần đứng trên bờ biển chỉ thấy mấy cái đầu, la lên vạn tuế, lại không có người nào dám thật sự tới gần hần. Các sứ thần yết kiến giống như sóng trên mặt biển, hoặc nhẹ hoặc nặng, hoặc cao hoặc thấp gõ lên mạn thuyền, có đôi khi dâng lên con sóng thật cao, đẩy hần càng thêm xa bờ; đôi khi nổi lên phong ba cuộn cuộn, lao đầu đến, thiếu chút nữa đánh nghiêng thuyền của hần. Một mình hần dùng hai tay giữ chặt mạn thuyền, giữa lúc bấp bênh, chỉ thấy mái chèo rơi “tôm” vào trong nước, từ từ không còn thấy tăm hơi. Đột nhiên hần cảm thấy hoảng sợ, chính mình không hề do dự cách xa bờ, có phải rất cầu thả không? Hần một mình vào biển, có phải quá to gan không? Một mình hần ở trên thuyền, có bị cán nuốt không? Sau khi biển mất, các đại thần sẽ quay đầu nhìn hốt tâu tể, các phi tần đều ra khỏi hoàng cung, sau đó chỉ còn hoàng hậu chôn cùng hần trong huyết mộ, một trăm năm, một ngàn năm.

Mặc kệ, dù nàng có cam lòng hay không.

Đột nhiên hần lạnh run người, chợt nhớ tới đám cháy lớn đêm tuyết năm trước, sự tuyệt tình của nàng.

Nữ tử kia, nếu hần đuổi tận giết tuyệt Hạ gia, nàng có giết hần không? Nghĩ như vậy, hần chỉ thấy đầu mình như bị chụp một chậu băng, cả người đều ướt lạnh.

Giữa lúc hỗn loạn, chợt nghe thấy tiếng một đứa nhỏ đập đầu nói: “Thần khẩn cầu hoàng đế bệ hạ ban tên.” Cả triều chấn động.

“Người nói Hứa quốc đưa tới một hoàng tử, làm con tin cho Đại Nhai?” Ngồi ở trong cung, Thái hậu vừa nghe được tin báo trên triều, khiếp sợ tới mức. Thái giám cúi đầu, đáp “Dạ”.

Hoàng hậu ngồi ngay ngắn bên người Thái hậu, bên cạnh nàng là Triệu vương phi Hạ Lệnh Nga.

Hạ Lệnh Nga theo Triệu vương đi đất phong, đối với các quốc gia xung quanh Đại Nhai cũng biết ít nhiều, liền nói ngay: “Nghe nói Hứa quốc chủ tuổi tác đã cao, phần lớn các hoàng tử đang chém giết lẫn nhau. Vị này là hoàng tử thứ mười một, tên Khang, là đứa con Triều Quý phi thương yêu nhất. Mục đích đưa tới đây thật ra là muốn tìm nơi che chở. Dù sao bất kỳ ai cũng biết thư viện Bạch Lộ của Đại Nhai không phân địa vị, chiêu mộ hiền tài bốn phương.”

Hạ Lệnh Thủ cười nói: “Hoàng thượng cho Hứa Khang đổi tên thành Hứa Hành, từ là Thừa Ân, phong làm Khánh Ân vương. Có lẽ, về sau sẽ trọng dụng.” Hẳn là hạt nhân của quốc gia, hoặc là chết ở nơi tha hương, hoặc là về đảo loạn triều chính, vì Đại Nhai mà sử dụng. Hạ Lệnh Thủ còn chưa dứt lời, mọi người đã hiểu được tầng ý tứ bên trong, lú lú nói lời chúc mừng cùng hoàng đế và Thái hậu, chúc mừng hoàng hậu đã nhận được một đứa con có lợi.

Thái hậu đột nhiên thở dài: “Mười một hoàng tử, mà Đại Nhai chúng ta mới chỉ có ba vị hoàng tử. Ai., vì sao con nối dõi của hoàng thượng lại ít như vậy.”

Các phi tần ngồi bên dưới che miệng mừng thầm, xuân tâm động dậy. Ai da, Thái hậu đã lên tiếng rồi, hoàng hậu cũng xuất cung, sách thừa ân nhất định sẽ phải viết thêm tên, hoàng đế cũng phải theo quy củ của tổ tông mà chọn người thị tẩm thôi.

Đầu tiên có người khẽ cười, nói: “Nghĩ đến mọi người trong hậu cung đều già đi, hoàng thượng đã chán, nên không có hứng thú. Nghe nói nước láng giềng có đưa tới công chúa hòa thân, quốc sắc thiên hương, cố gắng muốn hoàng thượng chú ý, vì hoàng gia khai chi tán diệp.”

Vừa dứt lời, quanh thân nàng ta vô số ánh mắt như dao nhỏ lao đến. Được lắm, người nói công chúa gì chứ! Một hoàng đế vốn dĩ không đủ để chia, còn ba con ranh từ quốc gia khác tới tranh tình, có muốn để người ta sống hay không.

Hạ Lệnh Thủ liếc mắt, thì ra là Đức phi, hiện tại là Chu mỹ nhân, thân nhiên nói: “Vậy thì tuyên ba vị công chúa tiến cung để nhìn xem, đợi hoàng thượng xem qua, sẽ ban danh, chọn một người thị tẩm.”

Các phi tần khó khăn lắm mới nhìn thấy ánh sáng liền nhất thời sụp xuống, âm thầm tính toán bao nhiêu ngày hoàng đế mới bỏ xuống được từ trên người ba vị công chúa mê hồn này, sau đó mới nhớ tới các mỹ nhân cũ của hắn.

An Di sợ hãi hỏi: “Nếu hoàng thượng không hài lòng thì sao?”

Hạ Lệnh Thủ cười nói: “Vậy để hoàng thượng theo quy củ của tổ tông, sách thừa ân viết đến ai thì là người đó.”

Phần lớn các oán phụ liền phát ra tinh quang, làm cho cả hành cung sáng ngời, thiếu chút nữa làm lấp lánh cả khuôn mặt bình tĩnh của Hạ Lệnh Thủ.

Có người bắt đầu lặng lẽ sửa sang lại mái tóc, có người chỉnh trang xiêm y trang sức, có người đã uốn ngực hóp bụng theo bản năng, ừ, không biết hoàng thượng có thích mỹ nhân ngực to không. Cũng có người bắt đầu phỏng đoán sách thừa ân đề tên mình ngày nào, mưa móc ấy à, bình thường các phi tần một tháng mới được hưởng một lần, thật sự là ... Chết đói (=)

Hạ Lệnh Nga nhìn Hạ Lệnh Thủ chỉ dùng mấy câu nói ngắn gọn đã khiến một đám người phía dưới biểu lộ đủ kiểu hi vọng sâu bi, bỗng nhiên buồn cười. Sau khi cười xong, lại âm thầm. Nàng làm Triệu vương phi, còn có thể cùng Triệu vương sống hai người cả đời. Nhưng em gái Lệnh Thủ làm hoàng hậu, cho dù có bao nhiêu thủ đoạn cũng không thể ngăn cản hoàng đế đi tam cung lục viện, càng không thể ngăn được việc một đám hoàng tử hoàng tôn mọc lên như măng mọc sau mưa. Nỗi khổ của nàng, nước mắt của nàng, quả nhiên không có ai hiểu được, không có ai an ủi.

Qua nửa canh giờ, bên ngoài nghe được tiếng “đình đình đang đang”, thái giám báo lại: “An Quốc công chúa của Hứa quốc, Thánh công chúa của Tuyết quốc, Vô Song công chúa của Khai quốc đến!”

Các vị phi tần đứng dậy, nhìn ra bên ngoài.

Nơi cửa hiên khắc phượng, ánh nắng chói chang từ bầu trời màu lam càng trở nên chói mắt, bóng càng tối. Cung đình ngói hồng xen bạc u sầu, cùng sắc vàng óng trộn lẫn, đỏ như máu, vàng như nước mắt. Ba thân ảnh di chuyển đến, ngay dưới ánh sáng lạnh bước tới, mỗi bước đều vang lên tiếng giòn tan chui vào tai người, như thúc giục tâm ma, gõ vào chỗ sâu nhất trong lòng đang cố gắng kiềm chế ghen tỵ.

Hạ Lệnh Thủ không chịu nổi sự chói lọi này, hơi hơi dựa ra sau. Ghế phượng quá sâu, nàng lui thêm nữa lại cảm thấy giống như đã chìm sâu vào, không thể ra được.

Cần phải mở miệng, lại phát hiện trong giọng nói bình tĩnh như có dây đàn xé rách cổ họng, làm cho nàng im lặng.

Ngoài điện, vang lên tiếng: “Hoàng thượng giá...” Tiếng hô còn chưa xong, hoàng đế đã vội vã chạy vào, nói với Hạ Lệnh Thủ sắp cúi người hành lễ: “Hoàng hậu đợi đã.” Một câu không đầu không đuôi, làm cho người ta khó hiểu.

Hạ Lệnh Thủ tránh khỏi tay hắn, bình tĩnh hỏi: “Hoàng thượng muốn thần thiếp chờ gì? Thần thiếp có thể chờ, nhưng người khác thì không chờ được.”

Hoàng đế sùng sốt, xoay người nhìn lại, xung quanh một đám nữ tử đang đói bụng nhìn hắn chằm chằm, đồng thời cùng bị nhìn như thế, hắn sợ tới mức

lui vội về phía sau mấy bước.

Trời à, hắn đã lọt vào hang thỏ sao? Hơn nữa lại còn là một cái hang toàn những con thỏ đã đói hơn nửa năm. Một đám thiên kiều bá mị, mỡ to mắt đến nỗi con ngươi cũng chuyển màu hồng, vội vàng vây quanh hắn. Hạ Lệnh Ngọa không nhìn được cười ra tiếng, Cổ Song Huyền giống như tìm được người cứu thoát, vội chạy ra khỏi vòng vây rồi hô to: “Thì ra là Triệu vương phi, Triệu vương sao không tới?” Hắn khoát tay, giống như đuổi đã thú để mở đường, khom người trước Thái hậu, hoàng hậu cùng các phi tần khác đứng sau hắn.

Cổ Song Huyền kéo tay Hạ Lệnh Thủ ngồi bên cạnh Thái hậu, nói với Hạ Lệnh Ngọa: “Đánh xong Hải quốc, bảo hắn đến một chuyến, trăm có lời thân mật muốn nói với hắn.”

Hạ Lệnh Thủ giãy tay ra, dưới váy dài hai người âm thầm tranh đấu, ánh mắt Hạ Lệnh Ngọa làm như vô ý không thấy, cười nói: “Thần thiếp sẽ chuyển lời, một chữ cũng không thiếu.”

Thái hậu cười: “Hai huynh đệ các ngươi chưa từng nói chuyện đứng đắn, nhưng lại đánh nhau rất nhiều lần. Lần sau Triệu vương tới đây, nếu ngươi giận thì đánh hắn một chút là được, gân cốt đau nhức một trăm ngày lại khỏe. Nay ta hướng về trăm phương, về sau lúc cần đến huynh đệ còn nhiều.” Một người là con ruột Thái hậu, một người là hoàng đế Đại Nhạn, cũng coi như là con của Thái hậu, lòng bàn tay mu bàn tay đều là thịt. Ra trận thì cha con đều là quân nhân, Thái hậu cũng không thể thiên vị cho con ruột, trong hoàng triều, quốc gia so với tình cảm cha mẹ anh em đương nhiên là quan trọng hơn.

Thái hậu hiểu cách tỏ thái độ, hoàng đế lập tức gật đầu cười: “Nhi thần đánh hắn xong, sẽ cho hắn đi chém người khác, vì Đại Nhạn mà tiêu diệt nghịch tặc, thể hiện uy thế của quốc gia.” Những lời này là có ý nói cho chị em Hạ gia, nghe thế hoàng hậu cũng âm thầm thả lỏng tay, để mặc hắn quấy nhiễu tay nằng. Móng tay cạo nhẹ những chỗ non mềm trong lòng bàn tay, ngứa ngáy, giống như trêu chọc lòng của nàng, đẩy một chút, ngực liền đập nhanh hơn. Trước mặt mọi người Hạ Lệnh Thủ phải giữ lễ nghi của hoàng hậu, âm thầm nhẫn nại không nhúc nhích, như thế càng làm hoàng đế có hứng, hân không thể đòi một cái lễ báo thật to vì đêm qua.

Trong lòng nàng hân hân, hân biết. Hân cũng để nàng tùy ý phát tiết, chỉ cần không ảnh hưởng đến quốc gia, không để người ngoài nhìn thấy chê cười là tốt rồi. Bên ngoài, hai người vẫn là đôi vợ chồng tôn quý nhất, còn về trong, làm âm ỹ thế nào hân cũng nhìn được.

Làm hoàng đế, hân luôn luôn phải biết cái gì là quan trọng nhất, lại phải dựa vào đâu là tốt nhất.

Quyền thế, có nó, hân chính là quân vương; hoàng gia chính thống, lợi dụng nó, hân chính là hoàng đế được công nhận của Đại Nhạn.

Hôm nay trăm quốc châu triều tán thưởng hân, cùng tin tưởng vô tận. Hân tin rằng, Hạ gia sớm hay muộn cũng có thể đề xuống, đương nhiên như thế hoàng hậu cũng không thể thoát khỏi không chế của hân, thần tử tiền hoàng đế lại sớm hay muộn cũng sẽ thành tâm phúc của hân. Triệu vương, hân có thể phòng bị, càng có thể vì mình mà sử dụng. Chỉ cần kê trên cổ hân một cây đao, dùng tốt lắm, trở mình cũng không thể thoát khỏi “Ngũ Chi sơn”. Nay Đại Nhạn cần dùng Triệu vương, Cổ Song Huyền nhất định phải chịu đựng việc quân đội của đối phương ngày càng nhiều. Cũng không thể nghĩ tới việc hại người ích ta, đột tấn công hải tặc này, Triệu vương có thể làm tốt hay không.

“Hôm nay Hoàng thượng lâm triều về sớm như vậy, vội vàng tới đây là có chuyện quan trọng sao?”

“Đúng vậy, có chính sự.” Cổ Song Huyền chỉ vào ba vị công chúa bị mọi người bỏ qua, cười nói: “Ba vị này, trăm chuẩn bị chỉ hôn cho vài vị huynh đệ chưa thành thân. Thái hậu nghĩ thế nào?”

Thái hậu ngăn ra: “Hoàng thượng không giữ lại ai sao?”

Cổ Song Huyền khẳng định: “Không giữ.” Hoàng đế đáp rất rõ ràng, sống nơi thâm cung đã lâu, Thái hậu cũng đoán được chuyện gì đã xảy ra, liền cười nói: “Vậy thì cứ theo ý của hoàng thượng. Hiện tại trong các vương gia, Nhị vương gia Định Sơn vương, Bát vương gia Định Hưng vương cùng Cửu vương gia Định Dương vương, vị nào cũng chưa có chính phi, ngày khác mời bọn họ vào cung nói chuyện.” Trước mặt ba vị công chúa chưa xuất giá thảo luận giống như các nàng là nha hoàn không có chủ quyền, đúng là vô lễ. Các phi tần từ khi vào cung đã đối mặt với chuyện này nhiều, cũng chẳng còn cảm xúc gì, nhưng công chúa địa vị phi phạm, nhất là Thánh công chúa của Tuyệt quốc, sắc mặt đã thay đổi.

Hạ Lệnh Thủ chú ý một chút, cười nói: “Một khi đã vậy, thần thiếp sẽ an bài trước mấy vị công chúa đến tẩm cung, đợi tới lúc các vương gia đón dâu, thần thiếp còn có thể có được vài bao lì xì.” Thái hậu liền trêu chọc nàng, “Người đúng là thích trêu ghẹo người khác. Trước hết không cần chú ý các vương gia vội, chuyện của hoàng thượng nên làm trước.” Nói nửa ngày, lại tới chuyện thị tẩm.

Lúc này Cổ Song Huyền không ngẩng đầu lên, trực giác nói cho hân biết mình là con vịt mập trong chảo nóng, có chấp cánh cũng không thể bay được, chỉ còn chờ các phi tần cầm đũa gắp. Loại cảm giác này thật không tốt, trước kia chỉ có hân như hồ rình mồi với mỹ nhân, không có người khác theo dõi chiếc đĩa của hân. Nay các mỹ nhân, à, phải là lão nhân, thuốc bổ, được liệu thêm vào rất mãnh liệt, không khéo xương cốt của hân cũng không còn. Ấy, hưởng thụ mỹ nhân phải giống như uống canh loãng, nấu thật cẩn thận, nhắm nháp từng ngụm mới được. Nước canh quá nóng, đầu lưỡi sẽ bị bỏng, bỏ đến hổng cả người.

Tròng mắt hân chuyển động một vòng, đột nhiên nắm chặt tay Hạ Lệnh Thủ, ngoài cười nhưng trong không cười, nói: “Đêm qua, trăm bị phong hàn, hôm nay còn chưa khỏe hẳn. Việc này hoàng hậu cũng biết, đúng không?”

Phía dưới, phần lớn con ngươi màu đỏ của bầy thỏ đồng loạt nhìn hoàng hậu nghi vấn. Khí thế như thế...

Hạ Lệnh Thủ thần nhiên trả lời: “Buổi sáng người của Thái Y viện đã kê đơn thuốc, thoát nhìn tình thần của Hoàng thượng cũng không tệ...”

“Bệnh tới như núi đổ, bệnh đi như kéo tơ.” Hoàng đế cắt ngang lời nàng, một tay chống lên trán: “Hay là cứ chờ trầm hết bệnh rồi bàn bạc tiếp.” Hấn dừng một chút, lập tức cười nói: “Hon nữa, trầm và hoàng hậu đã hon nữa năm không gặp, còn có rất nhiều chuyện cần ‘thương thảo’.”

Thương thảo sẽ từ từ lần lên trên giường rồng đi. Đây là hoàng đế cố ý châm ngòi mâu thuẫn giữa hoàng hậu và các phi tần sao? Hoặc là hoàng đế trực tiếp tuyên bố chuyên sủng hoàng hậu?

Nếu chuyên sủng thì cũng đúng thời điểm. Dù sao chị gái Hạ Lệnh Thủ là Triệu vương phi Hạ Lệnh Ngọa, sủng hoàng hậu chính là sủng Triệu vương, chuyện tình sắp tới chẳng phải sẽ thuận lợi?

Hạ Lệnh Thủ, nói đến cùng cùng chỉ là một mối ràng buộc giữa gia tộc và hoàng tộc mà thôi. Nàng không thể phản kháng, cũng không thể phản bác, chỉ có thể yên lặng thừa nhận.

Trên vai của nàng là gánh nặng vinh hoa phú quý của gia tộc, cũng là gánh nặng tính mạng của thái tử.

Ban đêm, giờ hội một khắc.

Xem xong tấu chương, bàn bạc cùng các vị đại thần, hoàng đế đứng ở cửa chính điện Tồn Vĩ.

Dạo quanh lòng vòng trong nội viện, cứ mười bước lại có một chiếc đèn ngọc lưu ly. Ánh sáng của ngọc làm khung cảnh xung quanh đều có màu óng ánh trong suốt, có cảm giác vừa chạm vào một thứ gì đó rất yếu ớt, giống như lúc Hạ Lệnh Thủ mờ mịt vì bị gia tộc bỏ rơi.

Lúc ấy, là hấn ép buộc Hạ gia bỏ rơi nàng; sau đó, lại là hấn dùng Hạ gia áp chế nàng. Ép nàng tới mức nàng ngày càng trầm tĩnh, cũng ép nàng phải bỏ đi sự kiêu ngạo của mình, cúi đầu trước hoàng đế, tỏ vẻ thần phục.

Một lần nữa hấn nâng tay nàng, mở ra lòng bàn tay bị hấn giữ chặt, trên đó đã xuất hiện một vết dài màu đỏ, giống như tơ hồng quấn quanh hai người, bỏ đi không được, để ý lại phiền lòng.

Hấn cười bỏ mặt nạ dịu dàng gần gũi ban ngày, nhìn nàng vẻ kiêu ngạo, mỉm cười hỏi: “Tối nay, nàng chuẩn bị đùa giỡn trầm như thế nào?”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Trầm Muôn Thị Tầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 18

Hạ Lệnh Thủ bắt đầu nhìn hấn, thật giống như xem một bé suốt ngày quấy rối mẹ.

Nàng hỏi: “Bệnh thương hàn của Hoàng thượng đã hết rồi sao?”

Cố Song Huyền vỗ tay lên ngực: “Tốt rồi. Trầm là Chân long thiên tử, một chút đau ốm đó thì đâu là gì.”

Hạ Lệnh Thủ khẽ thở dài, hiền lành nói: “Hoàng thượng tinh thần thoải mái, đang lúc tráng niên, đương nhiên là ốm đau gì cũng rất nhanh khỏi. Nhưng vẫn phải chú ý việc bồi bổ cơ thể.” Nàng gọi cung nữ, tự tay cầm bát thuốc trên khay xuống: “Phải uống thuốc ba ngày nữa, bệnh mới khỏi hẳn được.”

Nước thuốc đen thui, nồng nặc, như bộ da của quạ đen đặt trên lửa bốn chín ngày, làm cho người ta nhìn đã ngấy, muốn nôn.

Cố Song Huyền đẩy bát thuốc ra, nín thở nói: “Hoàng hậu, nàng đừng dùng mấy âm mưu nhỏ này để đùa giỡn nữa, từ rất lâu trước kia trầm đã không dám uống thuốc do nàng tự mình chuẩn bị rồi. Bởi vì, nếu uống thật, nhẹ thì trầm sẽ ngứa run lên, cả người vô lực, nặng thì trong người đau như dao cắt vào da thịt.” Hấn đi tiếp hai bước, cách bát thuốc càng xa thêm một chút, kiên định nói: “Không uống.”

Hạ Lệnh Thủ không có biểu tình gì, hỏi lại: “Thật sự không uống?”

Cố Song Huyền lắc đầu. Tháng thứ nhất bọn họ thành thân, hấn bị Hạ Lệnh Thủ “dịu dàng chăm sóc” hại thê thảm, suốt mấy tháng liền hấn không thể đến bên cạnh các vị phi tần. Chỉ cần hấn muốn ăn đậu phụ của mỹ nhân nào, toàn thân liền đau đớn như kim châm, còn ngứa đến không chịu nổi. Những ngày ấy thật là thê thảm, ký ức đến bây giờ vẫn còn mới mẻ. Sau này, hễ những lúc hai người có mâu thuẫn, thứ gì Hạ Lệnh Thủ tự mình đưa đến cho hấn ăn, hấn đều một mực không nhận.

“Được rồi,” Hạ Lệnh Thủ có phần thất vọng từ bỏ, “Thật ra nó chỉ là một bát thuốc bình thường thôi.”

Bát thuốc bình thường trong miệng hoàng hậu trong cảm nhận của hoàng đế chính là độc dược. Hừm, không được nắc mư.

Kể thứ nhất không thành, lại dùng kế khác. Hạ Lệnh Thủ vừa hâu hạ Cố Song Huyền cười áo, nói dây lưng, vừa hỏi hấn: “Thái tử đâu?”

“Trẫm để nó ở Đông cung rồi. Nó sắp một tuổi, khi đó trẫm có thể tự mình đi nghỉ, chưa bao giờ gây phiền toái cho phụ hoàng mẫu hậu.”

Tình cảm mẹ con của Hạ Lệnh Thủ vô cùng to lớn, nhìn không được thắm nói: “Thái tử còn nhỏ, cách xa hoàng thượng quá lâu sẽ không tốt. Cho dù có các ma ma chiếu cố cũng không thể chu toàn, nó lại nói chuyện chưa rõ ràng, bị người bên cạnh lừa gạt, chờ đến lúc Hoàng thượng phát hiện Thái tử chịu ách ức thì đã muộn.”

Bàn tay Cổ Song Huyền vung lên: “Vậy thì cũng không phải là đêm nay. Ngày mai, ngày mai chúng ta ôm nó về là được.”

Chân mày Hạ Lệnh Thủ dựng lên, nói: “Nửa đêm có người sẽ thay nó đổi quần áo, đệm chăn sao? Thái tử đái dầm trong hoàng cung cũng chẳng phải bí mật.”

“Trẫm sai Lương công công đi chăm sóc thái tử.” Hần kìm chặt cổ tay Hạ Lệnh Thủ, tràn đầy tự tin, cười: “Hoàng hậu, đêm xuân rất ngắn, nàng đừng nghĩ dùng thái tử đến phá hư chuyện tốt của trẫm.”

Hạ Lệnh Thủ nói: “Hoàng thượng, người không thương con.”

Cổ Song Huyền đã lôi nàng đi nội điện, hai người ngồi trên long sàng, hần cười tủm tỉm, hôn lên mu bàn tay Hạ Lệnh Thủ: “Tối nay, trẫm thắm nghĩ sẽ yêu thương nàng.”

Hạ Lệnh Thủ híp mắt lại. Mân gấm thêu đỏ làm không khí xung quanh nàng như tăng thêm phần vui mừng, giống như đêm động phòng hoa chúc nhiều năm trước của hai người, vừa ngượng ngùng, vừa vui sướng, còn có chút sợ hãi, làm cho Cổ Song Huyền có ảo giác thời gian đã quay trở lại.

Hần hôn lên gương mặt nàng, nói nhẹ: “Nàng đừng sợ, trẫm sẽ không làm nàng đau.”

Ánh mắt Hạ Lệnh Thủ dừng lại ở dưới bụng trống trơn của hần, cũng nói: “Thời điểm thần thiếp sợ hãi hoàng thượng cũng sẽ không nể tình. Cho nên, sợ cũng vô dụng.”

Cổ Song Huyền cười: “Không nhất định là vậy. Nhiều khi trẫm cũng không biết nàng đang sợ hãi, có lẽ chỉ chờ đến khi nàng rơi lệ, trẫm liền đau lòng.”

Ánh mắt trong suốt của Hạ Lệnh Thủ nhìn hần, khoe mắt đúng là tràn ra giọt lệ: “Vậy thần thiếp khóc cầu xin hoàng thượng buông tha thần thiếp, có được hay không?”

“A?!” Cổ Song Huyền sững sốt, nhìn giọt nước mắt còn không lớn bằng cái móng tay của nàng, mười phần buồn rầu: “Hoàng hậu, nàng diễn trò cũng không hoàn chỉnh. Người đẹp chảy nước mắt thì không nên giống như thế, nàng phải gọi tình mà không nên lời, hoặc là ghen ngào không kể nổi, hoặc là âm thầm rơi lệ còn cố gượng cười, hoặc là...”

Hạ Lệnh Thủ biến sắc, đứng dậy: “Hoàng thượng, thần thiếp khóc không được, có ra mấy giọt nước mắt đấy cũng không dễ, người rút cuộc có buông ta ra không?”

Cổ Song Huyền kéo mạnh nàng, cả người bỏ nhào lên nàng, mũi ngửi hương thơm trên cổ nàng, giống như con chó nhỏ tìm đồ ăn: “Hoàng hậu, Từ Đông, Lệnh Thủ, nàng để trẫm đói bụng lâu rồi.”

Trong thâm tâm Hạ Lệnh Thủ tức giận đến bốc hỏa. Nàng hạ độc, hần không uống; nàng dùng tình thân đả động hần, hần không nể mưu; nàng khó khăn lắm mới giả vờ nhu nhược, hần lại còn có thể tỏ vẻ uất ức giỏi hơn cả nàng.

Đây là hoàng đế sao?

Đây không phải hoàng đế!

Được rồi, từ rất lâu trước kia, hai người bọn họ thường là binh đến tướng chặn, nước đến đất chặn, người hư tình ta giả ý, đều là cao thủ đùa bỡn thế nhân.

Nhưng nàng không phải bần để người ta nhào nặn, nàng có tính cách, có kiên quyết, có tôn nghiêm. Sau khi tâm nàng đã lạnh, làm sao còn dễ dàng bị chút thủ đoạn của hần thuyết phục, càng chắc chắn là hần cố tình yếu thế để làm nàng mềm lòng.

Lúc này chỉ nói: “Hoàng thượng đói bụng, vậy thần thiếp an bài phi tử khác đến hầu hạ người. Chu mỹ nhân là người cũ, rất hiểu nhu cầu của hoàng thượng; Trình sung viện cũng bảo dưỡng rất tốt, giọng nói mềm mại có thể trấn an cõi lòng bi thương của người; còn có An mỹ nhân và Quảng mỹ nhân, nộ hoa sắp nở đúng là kiểu hoàng thượng đang cần; nếu vẫn còn đói, trong hậu cung có bảy mươi hai phi tần đợi hoàng thượng lựa chọn, đảm bảo cho người ăn thành rồng mập thân võ anh dũng nhất trong lịch sử Đại Nhạn triều.”

Tay Cổ Song Huyền cời áo và dây lưng của Hoàng hậu, miệng cũng không ngừng lại, lúc đối phương nói chuyện hần thỉnh thoảng lại hôn lên má nàng, cắn vào lỗ tai nàng, cả người hăng hái vây quanh giống như một con sâu đang cố sức bò sát.

Hạ Lệnh Thủ nổi trận lôi đình, đẩy hần ra, nghiêm mặt nói: “Hoàng thượng, thần thiếp không muốn thị tẩm.”

Cổ Song Huyền cắn lên mu bàn tay nàng: “Nhưng trẫm muốn ăn thịt, ăn thịt của hoàng hậu Hạ Lệnh Thủ.” Hạ Lệnh Thủ tức giận đánh vào trán hần, Cổ Song Huyền ưỡn mặt cười nói: “Quả nhiên hoàng hậu rất thú vị, ngoan ngoan nào, để trẫm cẩn thận yêu thương nàng.”

Hạ Lệnh Thủ trừng mắt hắt: “Người muốn đau?”

“Đúng.”

(chữ “đau” mà Hạ Lệnh Thủ nói cũng có thể hiểu là “yêu” nên Cố Song Huyền mới đáp là “đúng”)

“Tốt lắm.” Hạ Lệnh Thủ để hắt áp chế, không biết cảm giận ngút trời từ nơi nào đến, đồng thời dòn lên đầu gối, huých vào chỗ trương lên giữa hai chân mỡ rỗng mập.

“A...!” Tiếng kêu thảm thiết, vang vọng đến ánh đèn leo lét bên trong hoàng thành, hù dọa đám thị vệ đang thay phiên canh gác cùng mộng xuân của các phi tần, còn cả vô số chim nhạn bay ngang qua thành Bắc Định để về phương nam, chúng nó đang bay hình chữ nhân liền lú rú kêu lên, tiếp tục đoạn đường dài.

Trong Đông cung của thái tử nghe được tiếng kêu thảm thiết, Lương công công chạy nghiêng ngả về điện Tốn Vĩ, chỉ thấy một nam tử thân trên để trần từ trong điện lao đảo ra ngoài, chỉ vào trong phòng, run rẩy nói: “Hạ Lệnh Thủ, người, người thật tàn nhẫn.”

Lương công công roi lệ đầy mặt. Hoàng thượng à, không tàn nhẫn thì nàng không phải hoàng hậu.

Hạ Lệnh Thủ vén lên tầng sa mỏng manh, mỗi bước đi, rèm che giống như ngọn lửa dần tích tụ lại, bốc lên cuộn cuộn, màn lửa lay động, mà nàng chính là phượng hoàng tĩnh lặng, vết máu đỏ giữa mi tâm chuyển động, giống như lửa đỏ nổi giận phun trào, bừa bãi, thêm khát máu tanh.

Trong tay Hạ Lệnh Thủ cầm thanh kiếm dài, mũi kiếm chìa vào quần của mỡ rỗng – ngay giữa đũng quần, chỉ cách một khoảng. Đầu tiên Cố Song Huyền bị đầu gối phượng huých một cái, giờ lại đối mặt với sự uy hiếp của vũ khí sắc bén, liền trưng ra bộ mặt tươi cười: “Hoàng hậu, nàng cần thận một chút, đừng để tay mình bị thương.” Một bên vội vã nháy mắt ra hiệu với Lương công công, người mau nghĩ biện pháp đoạt lấy kiếm trong tay hoàng hậu đi chứ! Toàn bộ người hầu trong điện này nhất định phải bị cắt tiền tiêu vật hàng tháng, cắt thưởng bạc, cắt xiêm y đồ dùng mỗi quý... Trời ạ, hoàng hậu giấu bảo kiếm bên trong gối ngọc long phượng, không hề có vỏ kiếm, vậy mà bọn họ không ai biết.

Đúng là hắt đã nuôi một đám phế vật!

Lương công công ở trong cung đã nhiều năm, hiểu rất rõ ánh mắt của hoàng đế, lập tức gật đầu: lão nô hiểu rồi, để tất cả nô tài lui ra ngoài hết nhé? Ủ, chuyện không hay ho của hoàng đế là không thể chứng kiến, lửa giận của hoàng hậu không thể xem được, chuyện “ăn ả” giữa vợ chồng hai người không ai được phép nhìn trộm.

Lương tâm lão công công vùng vẫy cả canh giờ, liền ra quyết định. Ông ta giờ hai tay lên làm động tác, một đám thái giám cung nữ không hề do dự, tiến vào như sét đánh, lui ra như tia chớp, hết sức sạch sẽ. Để lại trong cung điện một đôi vợ chồng chỉ tồn trình diễn màn ân oán tình thù. Hừm, trong mắt Lương công công thì đây là tình – thú của hoàng đế, cũng chỉ có hoàng hậu chơi được cùng hắt.

“Hoàng thượng,” Hạ Lệnh Thủ dường như cách cả ngàn hà, nhìn hắt thật chăm chú: “Thần thiếp chưa từng chống lại thánh chỉ của hoàng thượng. Cho dù là lúc làm thái tử phi hay làm hoàng hậu. Người muốn giữ ta lại, ta ở lại; người muốn ta xuất cung, ta cũng đi ra. Nhưng người không thể được một tác lại muốn tiến một thước.” Mũi kiếm run rẩy, vì thế mà thành kiếm sắc nhọn càng lúc càng tiến gần. Mặc dù hoàng đế có võ nghệ, nhưng hắt vừa ‘bị thương nặng’, chỗ kia của nam tử còn quan trọng hơn mạng, Hạ Lệnh Thủ đá hắt, hắt như mất nửa cái mạng, bây giờ còn chưa hồi được sức lực.

Hạ Lệnh Thủ tiếp tục nói: “Thần thiếp là nữ tử, bị người làm thương tổn, tâm cũng lạnh, có điều vẫn còn sống. Còn sống thì còn có tôn nghiêm, sẽ không cho phép người khác giẫm lên.” Mũi kiếm của nàng di chuyển đến ngực đối phương, hơi đâm xuống, Cố Song Huyền cố giữ nó. Nửa cái mạng quan trọng, nhưng nếu hoàng hậu thật sự điên lên, đâm vào tim hắt thì còn mất luôn cả cái mạng.

Sau đó, Cố Song Huyền cũng biết mình đã chạm vào điểm máu chốt của Hạ Lệnh Thủ. Hắt thở dài một tiếng: “Về sau trăm sẽ không làm khó dễ nàng.”

Hạ Lệnh Thủ hàm hừ: “Người đương nhiên không cần phải làm ta khó xử. Giết ta lại thấy huyền tiếc, bỏ mặc ta cũng không muốn, chỉ có thể đem thái tử uy hiếp ta, dùng gia tộc bức bách ta, dùng tỷ tỷ để áp chế ta, chỉ chừng đó thôi, không cần Hoàng thượng tự mình động thủ, xung quanh ta là bốn bề bị vây kín, sống không bằng chết.” Thanh kiếm xoay nửa vòng, lưỡi kiếm liền uống máu tươi, là máu của Cố Song Huyền.

Máu từ trong ngực trượt đến thất lung, thấm lên dây đeo màu vàng, thành một màu nâu sẫm, xấu xí, dơ bẩn.

“Việc đã đến nước này, thần thiếp không làm thì thôi, đã làm thì làm đến cùng, giết người, chôn cất xong sẽ để Hạ gia nắm giữ triều chính, đưa thái tử đăng cơ, người nói thế có được không?”

Cố Song Huyền biến sắc, lòng bàn tay tăng thêm lực, tiến lên một bước, tay kia đã lặng lẽ nắm lên bàn tay cầm kiếm của nàng, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Người dám!”

Hạ Lệnh Thủ nở nụ cười: “Có gì mà ta không dám!” Nàng không hề giận dữ, “Ta còn chưa nói cho người biết nguyên nhân thật sự khiến tiên hoàng qua đời.” Nàng bỗng nhiên nở nụ cười, đáy mắt có thủy triều dâng lên mãnh liệt: “Tiên hoàng bị Tĩnh An Thái hậu tự mình hạ độc chết. Người là con ruột của Tĩnh An Thái hậu, ta là con dâu của bà, người nói xem, nếu ta học theo bà, thừa dịp người chưa chuẩn bị, một kiếm đâm chết người thì thế nào?” Cánh tay đào mạnh, rút khỏi tay Cố Song Huyền.

“Mẹ ruột của người giết cha người, ta cũng giết người, ân ân oán oán giữa một thế hệ chúng ta liền chấm dứt hoàn toàn. Người không cần uy hiếp gia tộc của ta, không cần lợi dụng thái tử để làm ta mềm lòng, không cần tìm cách thử lòng của ta.” Nàng đưa kiếm lên cổ Cố Song Huyền, “Dù sao ta cũng đã

phạm thượng, nếu ta là hoàng đế cũng sẽ không tha mạng cho ta.” Đạp chỗ trọng yếu của hắn, đâm hắn bị thương, lại kẻ kiếm lên cổ hắn, cho dù là mười hoàng hậu cũng phải hồi phi yên diệt.

Về mặt nàng quá lãnh đạm, tay nắm kiếm rất chắc, giọng nói không hề có vẻ phập phồng lo sợ, chắc chắn đã chuẩn bị đón nhận cái chết. Nàng tình nguyện chết cũng không muốn nhận ân sủng của hắn; nàng tha giết hắn cũng không để hắn uy hiếp, cho dù là hắn có thiện ý; nàng tha để thiên cô bé danh cũng sẵn sàng đặt thái tử và gia tộc lên trên hắn, còn nói cho hắn biết, nàng hận hắn!

Đây là hoàng hậu dịu dàng hiền đức của hắn sao? Là nữ tử Hạ gia rộng lượng bao dung đó sao? Là mẹ đẻ ôn nhu lương thiện của thái tử sao?

Hạ Lệnh Thủ trước mắt đã bị dồn đến đường cùng, ngược lại không sợ bất cứ thứ gì, cũng không cần gì, nàng chỉ muốn thoát khỏi nhà giam này, nếu không thoát được thì tha rằng ngọc nát đá tan. Nàng cứng rắn, tàn nhẫn lại hung bạo, nàng không còn là người từng yêu hắn mà dễ dàng tha thứ thứ cho hắn, đi theo hắn, nghe lời của hắn.

Hạ Lệnh Thủ mà Cố Song Huyền yêu, tại thời khắc này, đã biến mất.

Đột nhiên hắn hiểu ra, lúc Hạ Lệnh Thủ hỏi hắn câu kia “Người muốn đau” là ẩn chứa ý tứ gì.

Hắn đau sao? Cơ thể đau đớn là bên ngoài, trong lòng quặn đau giống như đập nước bị vỡ, trước sau dần suy sụp, rơi xuống biển sâu, thành bùn, làm cho hắn khủng hoảng, mờ mịt, lúng túng.

Hắn tự mình đa tình, hắn nghĩ chuyện gì cũng có thể dựa vào sự sủng ái của hắn là giải quyết được, Hạ Lệnh Thủ vốn không cần hắn sủng ái.

Hắn tự cho mình là thông minh, hắn nghĩ chỉ cần buông tha Triệu vương, lợi dụng Hạ gia là có thể khiến nàng một mực cảm kích hắn, sự kiêu ngạo của Hạ Lệnh Thủ không chấp nhận lừa gạt.

Hắn tự làm tự chịu, hắn nghĩ rằng dù đế vương có sai lầm nhiều đến đâu cũng không phải là sai, dù là kẻ nào cũng sẽ vì hoàng quyền mà bỏ qua sai lầm trong quá khứ, mang ơn của hắn bất kể “hiềm khích lúc trước”, nhưng Hạ Lệnh Thủ có thù nhất định phải báo, nhất định sẽ trả thù, lòng của nàng đã lạnh thì còn bận tâm đến sai lầm của người khác làm gì, nàng sẽ xé rách nó, làm cho hắn mắc thêm lỗi lầm, không còn đường quay lại.

Hắn đã hiểu rõ hoàn toàn, đồng thời tỉnh ngộ, vừa cảm thấy mây đen đầy trời, trước mắt đã một màu u tối.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Trầm Muốn Thị Tầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19

Cố Song Huyền chưa ngắt, hắn bị tiếng trẻ con gọi “mỹ nhân, mỹ nhân” làm bừng tỉnh.

Trong nháy mắt, Hạ Lệnh Thủ chần chừ, chính vào lúc dao động này, Cố Song Huyền đã bỏ vào tay nàng, thanh kiếm rơi xuống đất. Máu bắn tung tóe như thịt trong lòng, một miếng thịt là một phần hận, một miếng thịt lại là một phần chuyện xưa, thịt đều rơi từ ngực hắn xuống, đau không nên nổi, cả người không còn sức lực.

“Mẹ, mẹ, nước tiểu.” Cửa điện bị người bên ngoài đẩy ra, chân tiểu Thái tử quá ngắn nên trèo một lúc vẫn chưa qua được cửa, một đôi tay từ phía sau nhắc nó lên, lại cẩn thận đặt vào trong điện.

Cửa đóng.

Tiểu thái tử Cố Khâm Thiên mang về mặt cầu xin, vừa kêu “Mẹ”, vừa loạng choạng mang theo cái quần đã ẩm ướt.

Cố Song Huyền giận dữ nói: “Nó lại đại dâm!”

Hạ Lệnh Thủ không nhúc nhích chút nào. Con trai của nàng, là nàng dùng tính mạng và quyền thế để đổi về, đứa bé khóc sụt sướt giờ hai tay lên, muốn ôm.

Nàng không thể giờ kiếm về phía Cố Song Huyền trước mặt con, nàng cũng không thể để đứa bé này còn nhỏ như vậy đã trở thành con rối của Hạ gia, nàng càng lo lắng sẽ khiến nó phải mất đi sự hồn nhiên quá sớm, đưa thân vào bầy sói, lúc nào cũng có thể mất mạng.

“Nước tiểu.” Cố Khâm Thiên kéo váy của nàng, lau hết nước mắt nước mũi lên đó, làm nũng ầm ục như tên hề, yếu ớt nói: “Ôm”

Thân hình nhỏ nhỏ, đơn giản muốn ý lại, mẹ con ràng buộc, khiến nàng đành phải cúi người bế nó lên, cởi cái quần lót nhỏ ra. Giữa hai đùi Cố Khâm Thiên đã ướt sũng, con voi nhỏ một mồi rử xuống, nàng dùng khăn lau cho nó, vậy mà lại tè ra thêm nữa, dập tắt nốt ngọn lửa cuối cùng trong lòng.

Cố Song Huyền nhân cơ hội này gọi Lương công công vào, Phụng Lê cũng đi theo phía sau, Tiểu Quái Từ lén lút đứng ở cửa, bị Lương công công đập cho một cái, gầm nhẹ: “Còn không nhanh vào dọn dẹp.”

Cố Song Huyền ngồi ở ngoại điện, cách vài tấm rèm nghe được tiếng nói líu ríu của Cố Khâm Thiên, lại nhìn bàn tay còn đang chảy máu của mình. Hạ Lệnh Thủ có chút võ nghệ, tư thế cầm kiếm rất chắc chắn, lúc hấn lật kiếm lại khiến cho tay cũng bị đâm, rửa sách máu xong là có thể nhìn thấy một khe hở rất sâu, hai bên thịt hở ra, thậm chí còn sâu đến xương.

Lương công công bôi thuốc cho hắn, Tiểu Quái Từ đi rửa sạch vết máu, Phụng Lê ở bên trong lau người cho tiểu Thái tử.

Một cung điện rõ ràng rất nhiều người, nhưng Cố Song Huyền lại cảm thấy tiêu điều.

Gió đêm chui qua khe cửa lớn vào điện, thổi qua khiến ống quần hắn lay động, cảm giác lạnh buốt tiến đến xương bánh chè, làm hắn lạnh run người. Thỉnh thoảng nhìn về phía tấm rèm mỏng, màu hồng, mảnh bằng ngọc, bên kia ấm áp như xuân, còn bên này lại lạnh lẽo như mùa đông.

Có lẽ vì mất máu nên cả người hắn không tỉnh táo, ngồi xiêu vẹo trên ghế, mắt híp còn một nửa. Lương công công gọi hắn vài lần, thấy vết thương kia không nhẹ, chỉ có thể sai người đi mời Tà tiên sinh. Lương công công không nói nhiều, Tà tiên sinh cũng không hỏi, băng bó cẩn thận cho Cố Song Huyền, dặn dò rất nhiều việc, kiểm tra nhiệt độ cơ thể, nói: “Bệnh thương hàn của hoàng thượng còn chưa khỏi hết, nay lại mất máu, chỉ sợ bệnh sẽ nặng thêm. Ngày mai lên triều nếu có thể miễn thì miễn đi.”

Trong lúc mơ hồ, Cố Song Huyền nghe được liên hừ lạnh: “Câm miệng.” Ý là không được truyền ra ngoài. Không chỉ vết thương của hắn, mà cả mâu thuẫn giữa đôi vợ chồng chỉ tôn cũng không thể lộ ra một chữ.

Tà tiên sinh vốn không có lòng trung thành với hoàng đế, thấy thái độ của hắn không tốt cũng chẳng thêm nói thêm gì, hết việc liền đến nội điện, nhìn thấy gương mặt Hạ Lệnh Thủ tái nhợt, đang ôm Cố Khâm Thiên, hát một khúc hát ru có vẻ không quen thuộc lắm. Đến vừa đủ gần, ngay bên cạnh cây cột, hỏi nằng: “Người còn có thể sống sót không?”

Hạ Lệnh Thủ tựa đầu lên trán Cố Khâm Thiên, không nói một câu.

Cơ hội đã mất, tiếp theo chỉ có thể chờ Cố Song Huyền tấn công nằng. Nếu nằng là hoàng đế, hắn sẽ không do dự giết nằng, cũng có thể nhân cơ hội này hủy hoại hơn nữa cơ nghiệp Hạ gia.

Lời nói của Tà tiên sinh rất vô lễ, cũng có hai tầng ý tứ. Nếu Hạ Lệnh Thủ nói nằng không sống nổi nữa, hắn sẽ không ngại ngừng gì mang nằng đi, hoàng cung này hắn nói đến là đến nói đi là đi, mang theo một nữ tử rất đơn giản; nếu nằng nói còn sống được, hắn sẽ không nhúng tay vào. Tin tức này trong cung còn chưa truyền đi, tâm tư hoàng đế cũng khó đoán, tất cả kết quả còn chưa xác định được.

Cố Song Huyền ở bên ngoài điện bỗng dung hô to: “Cút!” Khí lực không đủ nhưng cũng khiến người hầu bên ngoài sợ tới mức không dám nghe thêm gì nữa.

Tà tiên sinh không có được câu trả lời của Hạ Lệnh Thủ, vẫn rất thoải mái. Lương công công đi ra ngoài, quét mắt một lượt các cung nữ thái giám có trách nhiệm hôm nay, đưa mắt với thị vệ, người thông minh còn chưa kịp kêu lên đã bị bọn thị vệ cắt cổ.

Máu chảy thành sông.

Đêm lạnh như nước, qua Trung thu, cung điện lớn lại càng phát ra khí lạnh, tấm bằng bằng ngọc thạch trên sàn đã xuất hiện hơi nước. Cố Song Huyền ở ngoại điện, uống thuốc xong liền ngủ mê man, thỉnh thoảng tỉnh lại vài lần, toát ra một ít mồ hôi, cảm thấy lòng bàn tay nóng rực, dường như thanh kiếm kia vẫn ở phía trên cát từng chút từng chút một, không hề dừng lại.

Trong nội điện yên tĩnh không một tiếng động, hắn cố sức đứng lên đi nhìn trộm một lần. Hạ Lệnh Thủ nhắm mắt tựa vào đầu giường, một tay còn ôm Cố Khâm Thiên không buông, hình như đang ngủ. Dưới lông mi thật dài là quầng thâm đen, mặt trắng như tờ giấy, tay kia vẫn giữ tư thế cầm kiếm, dường như còn cố nắm giữ quyền sinh tử của ai.

Giữa lúc đó, hình như nằng mở mắt ra một lần, làm như không thấy hắn, lại nhắm lại.

Ngay cả bàn chân Cố Song Huyền cũng bắt đầu rét run, trăm ngàn tia lạnh chạy từ mạch máu lên tim, đông cứng người.

Giờ mọ sơ khắc, Cố Song Huyền đã phát sốt đến cháy sạch cả suy nghĩ, mê man theo Lương công công lâm triều. Các sứ thần đều đã gấp vào hôm qua, hôm nay là lên triều bình thường.

Điện Biên Đằng không rộng lớn bằng điện Côn Mân, không âm u như điện Chiêu Khâm, long vị của hoàng đế cách các đại thần chưa đến năm trượng, ai tỉnh mắt có thể nhận ra bằng trắng hăn che giấu bên dưới tay áo. Lương công công có ý sai người cho thật nhiều mùi từ đàn, lại liên tục bỏ thêm vỏ cây sinh tử vào lư hương, hun khói đầy đại điện, hun đến mức đại điện toàn mùi cỏ cây rừng sâu núi thẳm, che giấu mùi thuốc và máu tươi trên người hoàng đế.

Có thể vào Biên Đằng điện nghị sự đều là đại thần có tâm cơ, sẽ không hỏi trước mặt, đợi hạ triều nhất định sẽ hỏi thăm tám phương, nghe được hoàng đế ở lại điện Tồn Vĩ thì đoán được bí mật, nhưng đều ngậm chặt miệng, làm như mắt mù tai điếc.

Đợi cho các thần tử về hết, Định Đường vương mượn cơ ở lại, nói với vị hoàng đế sắp đổ ập xuống một câu: “Hoàng hậu làm phải không? Hành thích

vua là tội lớn, tịch thu gia sản, giết kẻ phạm tội, sao Hoàng thượng còn chưa ban thánh chỉ.”

Cố Song Huyền sửa sang lại cổ tay áo, bắt đầu xem tấu chương.

Định Đường vương phiền lòng nhất là thái độ xử lý Hạ Lệnh Thu của Cố Song Huyền. Bất cứ việc gì, chỉ cần nói đến hoàng hậu, hắn lại bắt đầu biến thành hôn quân chỉ cần mỹ nhân không cần giang sơn, hoàn toàn không có sự bình tĩnh trước kia của bậc quân vương. Lục ca mà hắn vẫn khâm phục từ nhỏ không nên như thế này.

“Ngươi không hiểu.” Cố Song Huyền nói.

Định Đường vương hừ lạnh: “Đúng là thần đệ không hiểu. Vì sao nữ tử thế gia vĩnh viễn đều muốn tranh giành lợi ích vì gia tộc, muốn phu quân chung tình với mình, không cưới thì tiếp, lại muốn nhà mẹ đẻ mình nói gì thì phu quân nghe đấy, làm một con rối. Các nàng coi hoàng tộc là cái gì, là đá đặt chân cho mưu đồ ích lợi quyền thế của các nàng sao? Dựa vào đâu mà hoàng tộc phải chịu kiểm chế của thế gia, dựa vào đâu mà bản vương không thể tùy theo lòng mình, tin tưởng hoàn toàn một ai đó. Nói cho cùng thì các nàng cũng chỉ là quân cờ trong tay thế gia mà thôi, lúc nào hữu dụng với chúng ta thì dùng, không thì vứt bỏ. Hoàng thượng, người nói xem quân cờ thì có tình cảm sao? Người có thể sinh ra tình cảm với quân cờ sao? Nữ tử không tài là đức, từ khi Đại Nhai triều khai quốc đến nay đáng lẽ không nên để nữ nhân đọc sách, học việc quản lý gia đình là được. Không có chuyện gì lại tìm việc cho gia tộc và phu quân, suốt ngày gây chuyện thị phi.”

Cố Song Huyền cười hỏi: “Vị sườn phi kia của ngươi làm gì ngươi?”

Định Đường vương vén vạt áo lên ngồi xuống, Lương công công biết ý dâng trà và điểm tâm, hắn ngồi uống trà xong mới nói: “Nàng dám làm gì với thần đệ chứ! Sau khi trong cung có biến, nàng chẳng có tác dụng gì với thần đệ nữa, thần đã bắt nàng ở ngoại trạch, uy hiếp nàng nếu dám bước ra ngoài liền bỏ nàng. Đã hơn một năm rồi, thần còn chưa gặp lại nàng, có lẽ bị bệnh, cũng có thể đã chết.”

Cố Song Huyền sững sốt: “Ngươi không sợ nàng hận ngươi?”

Định Đường vương cười nhạt: “Hận? Mỗi tháng thần đệ vứt cho nàng một bộ trang sức, làm như ban ơn, nàng liền mang ơn, còn dám hận sao. Nếu nàng dám hận thần đệ, thần đệ liền mượn cớ này giết nàng, thế càng sạch sẽ.”

Mặt mày Cố Song Huyền khẽ động, tiếp tục hỏi: “Ngươi không có hồng nhan tri kỷ sao?”

“Có.” Định Đường vương cười ha ha, nói: “Nhưng chỉ là hồng nhan thôi, già đi thì chẳng thú vị nữa. Nếu các nàng thức thời, thần đệ liền bỏ dành một chút, nếu không thức thời, mưu toan si tâm vọng tưởng làm vương phi, thần đệ cũng không cần.” Hắn liếc mắt với hoàng đế, “Ở trên đời này, nam tử có quyền thế thì sợ gì không có hồng nhan đến yêu?”

Cố Song Huyền biết Định Đường vương đang châm chọc hắn mê muội hoàng hậu, nhưng mà...: “Cả cuộc đời dài đằng đằng, ngươi không có một người nào, không có ai làm tri kỷ, chẳng phải là... ngày trôi qua quá vắng lặng sao?”

“Vậy còn tốt hơn bị nữ tử đùa bỡn trong lòng bàn tay. Các nàng đều rất lời thôi, thà rằng không cần, dù sao thay thế cũng dễ dàng. Chỉ cần ngươi vẫy tay một cái, đừng nói là những cô gái dân thường ở thành Bắc Định, kể cả thiên kim tiểu thư thế gia cũng cam tâm tình nguyện tự mình đề cử.”

Cố Song Huyền không còn lời nào để nói. Hắn không phải Định Đường vương từ nhỏ đã không được phụ hoàng chú ý, tuy hắn lớn lên trong lời ca ngợi của người khác, nhưng hắn cũng hiểu được có được một người không dễ dàng, muốn có được sự chân thành từ đối phương càng không dễ. Nếu không phải đã trải qua nhiều lần sinh tử như thế thì hắn sẽ không hoài nghi mãi mọi người xung quanh. Trước đây, hắn cảm thấy mọi người vì hắn mà vứt bỏ tính mạng là vì lòng biết ơn; khi trưởng thành, hắn cảm thấy sự trung thành của người khác với hắn là vì hắn ban cho họ quyền thế, chính là giao dịch, không cần thật tình. Vốn cứ nghĩ sẽ như vậy mãi, nhưng hắn lại gặp được một ngoại lệ.

Triệu vương, tình nguyện từ bỏ ngôi vị hoàng đế đã gần tới tay chỉ để đi cứu vợ chưa cưới của mình.

Tình cảm giữa bọn họ không giống bất kỳ ai trong hoàng cung. Vào lúc bị giáng chức đi đất phong, hai người kia lại một đường bên nhau, mưa gió không rời, làm cho hắn tức giận không chịu nổi, lại có phần hâm mộ.

Đều là nữ tử Hạ gia, nếu Hoàng hậu cũng có thể giống như Triệu vương phi...

Hắn hoàn toàn không ngờ đến càng muốn gần nàng, ngược lại nàng càng chạy xa hơn. Cuối cùng là sai ở đâu?

Trước mặt giống như xuất hiện ánh mắt tuyệt vọng lạnh như băng của nàng, vết thương trên ngực lại bắt đầu đau đớn, tay cầm tấu chương cũng run lên, mũi hít thở khó khăn: “Theo ý đệ, phụ hoàng và mẫu hậu có ân ái hòa thuận như chúng ta chứng kiến không?”

“Phụ hoàng?” Định Đường vương nghi hoặc, ngẫm nghĩ một lúc lâu, lắc đầu nói: “Thần đệ không biết, nhưng chưa có ai nói gì về lỗi lầm của mẫu hậu. Từ lúc thần đệ còn nhỏ tới giờ, cũng chưa từng nghe đến việc mẫu hậu và phụ hoàng cãi nhau, càng đừng nói đến là...” Hắn hung hăng trừng mắt với Cố Song Huyền cái bàn tay đã bị băng thành bánh bao, lời còn chưa nói ra cả hai đều hiểu được.

Cố Song Huyền cười khổ: “Thoạt nhìn cảm sát hài hòa, vợ chồng tương kính như tân, thật ra bọn họ không hề tình ý triền miên giống như những gì người ta chứng kiến.” Hắn ngừng một lúc, tiếp tục nói: “Gần đây trẫm mới biết, hóa ra mẫu hậu hận phụ hoàng, hận đến nổi... giết người.”

“Hoàng thượng!” Định Đường vương cả kinh nhảy dựng lên, tức giận nói: “Lời này ai nói? Dám vu tội chửi bới Tĩnh An Thái Hậu, thần đệ đi làm thịt hắn.”

Cổ Song Huyền hít một hơi, lập tức bịa ra lời nói dối trấn an đối phương. Cổ Song Huyền luôn kính yêu Tĩnh An Thái hậu, tình cha con với phụ hoàng lại mong, cũng biết chuyện tình đời trước hẳn không cứu vãn gì được. Nói ra cũng chỉ vì muốn có một người chia sẻ nỗi buồn khổ với mình, chứ không muốn gây phiền toái.

Cho dù thế nào, Tiên hoàng cũng đã có Tĩnh An thái hậu làm bạn, mặc kệ hai người lúc còn sống như thế nào, cuối cùng cũng đã buông tha tất cả.

Hai cánh tay xoay ở dưới bàn, đầu ngón tay mỗi khi chạm vào vết thương nơi lòng bàn tay liền cảm thấy đã trở về đêm yêu hận đan vào nhau, trong lòng chột dưng lên tuyệt vọng. Hạ Lệnh Thủ càng hận, hận lại càng nóng lòng. Rất lâu trước kia, chi biết, có thể thay đổi của xúc của hoàng hậu chỉ có hắn, hắn cũng thích nhìn đối phương vì mình mà hi vọng bất thường.

Hắn biết, bọn họ và phụ hoàng mẫu hậu không giống nhau. Trong hoàng cung này, người càng ở chỗ cao thì cảm xúc càng khó lộ ra ngoài, mẫu hậu đợi đến khi hắn lòng cánh đầy đủ mới dùng thuốc độc giết phụ hoàng, hận ý hắn vô cùng sâu đậm? Nếu Hạ Lệnh Thủ cũng giống như Tĩnh An thái hậu, lúc cần hắn liền giả vờ dịu dàng, không cần thì... Hắn không nhận được mà run rẩy, cả thân thể đều như đông cứng.

Không, Hạ Lệnh Thủ không phải là Tĩnh An Thái hậu. Hạ Lệnh Thủ dám giơ kiếm vào hắn, chứng tỏ nàng không kìm nén hận ý trong lòng. Yêu chính là yêu, hận thật sự cũng là... hận.

Lại hít vào, để luồng khí tích tụ trong ngực dần tản ra, hắn thần nhiên nói: “Phế Hạ Lệnh Thủ thì thế nào, chẳng lẽ trẫm không lập hoàng hậu nữa sao? Lại một vị hoàng hậu mới, làm thay đổi triều cục, đây là điều bất lợi với triều chính vừa ổn định, mà hoàng hậu cũng không có sai lầm gì, cứ phé truất như thế sẽ cho sử quan có cơ hội chê bai, nói trẫm không khống chế được quan to cầm quyền, mới không đến một năm đã lừa giết cả, tâm ngoan thủ lạt, không có ân nghĩa. Cho dù không dám chê bai, hoàng hậu mới cũng sẽ vì bên ngoại mà tranh thủ quyền lợi lớn nhất, đến lúc đó không phải là Hạ gia thì cũng là gia tộc khác, tình thế vòng đi vòng lại cũng chẳng khác gì hiện tại, làm hao phí thời gian, trẫm hại không một lợi.” Hắn dứt khoát, “Chuyện phế hậu đừng nhắc lại nữa.”

Một năm ngắn ngủi, Định Đường vương vì việc hắn và bên ngoại đã tranh chấp nhiều lần, mỗi lần đều là Định Đường vương giận sôi lên, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, phát tay áo bỏ đi. Hắn cũng dần chán nản, chết lặng. Về sau, hễ đôi vợ chồng này có chuyện gì, hắn liền tiếp tục chọc phá. Sau đó, hai người này cãi cọ nhau liên tục, năm này qua năm khác, không có thời hạn chấm dứt.

Cổ Song Huyền xấu bụng nghĩ, ngang ngược như thế cũng tốt, Định Đường vương có gì khó chịu đều nói với hắn, so với mấy vị đại thần chuyện gì cũng không lên tiếng thì thẳng thắn hơn nhiều. Đương nhiên, thể hiện sự căm hận với hắn thì Hạ Lệnh Thủ thẳng thắn hơn bất kì ai.

Hoàng hậu như thế thì tuyệt đối sẽ không làm ra việc đại nghịch bất đạo như Tĩnh An Thái Hậu.

Đam hắn bị thương đương nhiên là làm lòng hắn chấn động, nhưng nàng là hoàng hậu của hắn. Chỉ cần hắn không buông tay, ai cũng không thể làm tổn thương nàng.

Nàng cũng từng nói, hắn lưu luyến nàng.

Cho nên hắn nhấn tâm xé thật mạnh vải băng trên tay, vết thương mới mới cảm được máu lại hờ ra, trong nháy mắt lòng bàn tay đã biến thành một hồ máu.

Hắn đau đến gân xanh nổi đầy trán, hô lên với Lương công công: “Đi mời Triệu vương phi vào cung.”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Trẫm Muốn Thị Tẩm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20

Một mình Hoàng đế gặp gia quyến của thần tử, không hợp lý. Cho dù là em dâu của hắn cũng không được.

Lương công công tự mình đi mời Triệu vương phi đến điện Tồn Vĩ, Hạ Lệnh Thủ nghe được là ý của hoàng đế, không nhiều lời, chỉ hỏi: “Hạ đại nhân đâu?”

Lương công công sững sốt, khom người nói: “Hoàng thượng chỉ sai nô tài mời Triệu vương phi vào cung, chưa từng đề cập đến đại nhân Hạ Lệnh Thủ.” Chỉ một câu này Hạ Lệnh Thủ đã hiểu lão hoàng đế chuẩn bị coi chuyện đại bất kính của đêm qua thành việc vợ chồng gây sự không đáng kể để xử lý.

Nếu thật sự muốn phế hậu thì lập tức phải bắt toàn bộ mấy ngàn người Hạ gia từ trên xuống dưới nhốt vào thiên lao. Cổ Song Huyền ngược lại đi mời Hạ Lệnh Thủ, rõ ràng là muốn đối phương tới khuyên Hạ Lệnh Thủ.

Người của Hạ gia tam phòng luôn tôn kính đối với Triệu vương phi.

Trên đường đi Lương công công đã nói một cách đại khái những chuyện đã phát sinh đêm qua, bao gồm vết thương của hoàng đế, còn cả hành động của hoàng hậu. Cuối cùng than thở: “Hoàng thượng vẫn lưu luyến, trong lòng đau xót cũng không để hoàng hậu biết. Buổi sáng vào triều cố lắm mới che giấu được, nói chuyện một hồi lâu với Đình Đường vương liền phát giận. Đến buổi trưa, bệnh thương hàn tái phát, máu từ vết thương đều không cầm được, còn muốn cố gắng phê duyệt tấu chương, tiếp kiến sứ thần. Sau đó không biết vị đại thần nào lỡ nói sai một câu, Hoàng thượng liền giận dữ, ném không ít đồ đạc, gào thét ‘Ai còn nhắc chuyện phế hậu liền chém’.” Nhìn Triệu vương phi thờ ơ, đành phải đi đường vòng hỏi nàng: “Vương phi và Triệu vương có từng gây chuyện với nhau như vậy không?”

Triệu vương phi cười: “Sau khi đi đất phong, chút ngăn cách trước đây đều đã hết.”

Lương công công lập tức nói: “Triệu vương và vương phi là trời đất tạo nên, hơn nữa có Tĩnh Thục Thái hậu ở sau trấn an, nhất định không thể xảy ra cách trở.” Triệu vương phi liếc mắt với ông ta đầy thâm ý, cười nói: “Đúng là thế. Tĩnh Thục Thái hậu cũng là mẫu phi của Hoàng thượng, hậu bối đi sai bước gây nên mâu thuẫn gì cũng làm Thái Hậu phải giải quyết. Hay là ta đi gặp mặt Thái hậu trước?”

“Áy áy, không cần không cần.” Lương công công cười mĩa, lập tức nói nhỏ câu gì đó, Triệu vương phi gật đầu, lại trả lời vài câu, Triệu vương phi nhìn thấy hoàng hậu, Lương công công vội vàng cáo lui. Ông ta rẽ vào một hành lang, nếu không đi điện Biện Đường của Hoàng đế thì nhất định là cung Đình Hoành của Thái Hậu.

Triệu vương phi Hạ Lệnh Ngọa là người rất yêu thương người thân nhưng lần này cũng hiểu Hạ Lệnh Thủ đã quá tay. Tốt xấu gì cũng là hoàng hậu, nhất cử nhất động đều liên quan đến vinh hoa của gia tộc, Cố Song Huyền không trừng trị tội này, nếu là Tiên hoàng thì chắc đã tịch thu gia sản, giết cả nhà kẻ phạm tội.

Trong lòng Hạ Lệnh Thủ đầy khổ sở, nhưng nàng không muốn làm chị gái lo lắng. Là Vương phi, lần này Hạ Lệnh Ngọa vì an nguy của Triệu vương và Hạ gia, không sợ nguy hiểm đến tính mạng mà tới đây đã chuyển ngoài dự liệu. Hạ Lệnh Thủ không đợi nàng khuyên bảo, bước đi: “Ta và hân đã không còn lời nào để nói. Hân không bỏ qua cho Hạ gia thì còn đến triều chọc ta làm gì? Để ta chờ Thiên Nhi lớn lên, khi đó hân muốn chém muốn giết thế nào cũng được. Hiện tại ta không có lòng dạ nào vật lộn với hân, cũng không có tâm tư trình diện ân ái ái ái của vợ chồng. Ta tôn trọng hân, hân cũng cho ta chút tôn trọng là tốt rồi, không thiếu nợ lẫn nhau, không can thiệp vào chuyện của nhau.”

Triệu vương phi nói: “Hầu hạ hoàng đế là phần việc bên trong của hoàng hậu.”

Hạ Lệnh Thủ cười xùy một tiếng: “Hoàng đế có tam cung lục viện bảy mươi hai phi tần, người người đều là tuyệt sắc, còn sợ không có ai làm ấm giường cho hân hay sao? Chẳng lẽ thân thể Hạ Lệnh Thủ ta có gì khác với mọi người sao? Những gì ta có người khác cũng có, ta không muốn hầu hạ hân sẽ có nữ tử tình nguyện leo lên giường hân. Hân tỏ vẻ sùng ái hoàng hậu cho người bên ngoài xem thì được thôi. Để ta quản lý hậu cung là được, những cái khác không cần.” Ngừng lại một chút, bổ sung thêm một câu: “Ta cũng không hiếm lạ gì.”

Khi Tĩnh An Thái hậu còn ở trên đời, Hạ Lệnh Thủ đã nhận không biết bao nhiêu khổ sở vì đôi mẹ con này, nay nàng đã không còn ôm bất cứ hi vọng nào với hân, đối với mỗi lời nói nọ cười, từng hành động của hân nàng đều chỉ coi như trò hề.

Sùng hạnh sẽ chỉ khiến nàng cảm thấy nhục nhã. Để vương thật ra đều coi phi tần là ràng buộc với quyền thế, lãng phí các nàng, chẳng lẽ các nàng cũng nên lãng phí chính mình sao, vứt bỏ tôn nghiêm để cười làm lành? Lẽ nào mặc kệ đối phương lợi dụng gia tộc của nàng, mặc kệ hân không thật lòng thích nàng, mặc kệ ngay cả khi thị tẩm hân ở trong bóng tối cười nhạo nàng hạ tiện, mặc kệ khi sóng gió trôi qua nàng chỉ còn một con đường chết. Lẽ nào như thế mà nàng còn phải cười nói, cảm tạ hoàng đế ban ân, cảm tạ hoàng đế sùng hạnh, cảm tạ hoàng đế để nàng sống thêm vài năm?

Mưa móc sấm chớp đều là quân ân, nói thì dễ nghe, bên trong đã có bao nhiêu nữ tử phần hận mà rơi huyết lệ. Hạ Lệnh Thủ không phải nữ tử nhu nhược, ép buộc quá mức, thà rằng gãy chứ không chịu mềm, ngọc nát đá tan, đó mới là con đường báo thù của nàng.

Nàng ngừng nói, Cố Song Huyền liền xuất hiện ở cửa đại điện, cũng không biết đã tránh ở bên ngoài bao lâu, nghe được bao nhiêu.

Hạ Lệnh Thủ chẳng buồn nghiêng đầu nhìn hân một cái, Cố Song Huyền là hoàng đế co được giãn được, cũng không giận dữ, tự mình cúi người thả con bạch hồ xuống mặt đất.

Con vật kia vừa rơi xuống đất, nhìn thấy mỹ nhân liền chạy tới, giống như một con dơi giờ ra cả tứ chi, trực tiếp nhào vào ngực Hạ Lệnh Thủ, dọa nàng nhảy dựng lên. Nhìn kỹ lại thì đây chẳng phải là con bạch hồ mà mấy ngày trước Cố Khâm Thiên ôm đến đây sao. Tiểu bạch hồ kêu chít chít vài tiếng, đầu cọ vào ngực nàng, nàng túm lấy cổ nó, nó liền lên lên vai nàng, vươn đầu lưỡi liếm mặt nàng.

Triệu vương phi nhìn, biết đây là lễ vật hoàng đế cố ý đưa cho Hạ Lệnh Thủ, đang định hành lễ thì Cố Song Huyền nói: “Người một nhà, không cần khách khí.”

Triệu vương phi hiểu được, cười hỏi hân: “Nghe nói hoàng thượng bị phong hàn, đã đỡ hơn chưa?”

Cố Song Huyền lập tức ho khan hai tiếng, không biết có phải là vì cổ họng không thông hay không mà sau đó lại ho kịch liệt, ho đến tê tâm liệt phế, hai má đỏ bừng.

Triệu vương phi không đỡ hân, Hạ Lệnh Thủ cũng không cử động. Cố Song Huyền ho một lúc lâu không có người cho hân cái thang nào, đành phải ngưng ngưng tự mình ngồi xuống, nói chuyện phiếm với Triệu vương phi, thỉnh thoảng nhìn bạch hồ đang cọ hai má Hạ Lệnh Thủ.

Cố Song Huyền cố ý để Triệu vương phi tới khuyên Hạ Lệnh Thủ. Có Hạ Lệnh Ngọa khuyên bảo, Hạ Lệnh Thủ sẽ không tiếp tục giờ kiểm về phía hân. Dù sao bọn họ cũng là vợ chồng, nếu gây ra phiền toái thật, nàng chịu thiệt thôi, hân cũng sẽ khó sống. Nhưng hân thật sự không ngờ Hạ Lệnh Thủ lại coi

hắn như ngựa đực, là kẻ gặp ai liền yêu người đó, là một nam tử hoa tâm.

Nam tử ba vợ bốn nàng hầu có gì sai? Hoàng đế có tam cung lục viện cũng chẳng phải do hắn quy định.

Hắn cũng chưa từng nghĩ sẽ làm nhục hoàng hậu, hắn chỉ có cảm giác nếu mình sủng ái nàng hơn không chừng hai người có thể trở lại quãng thời gian vừa mới thành thân. Dù sao trong lòng nàng thật sự có hắn, hắn cũng không muốn buông tay nàng, vì sao không thể tiếp tục tốt đẹp.

“Mọi người đều cho qua, việc này cũng bỏ qua đi. Đừng ai nhắc tới nữa, người cũng quên hết đi.” Tuy rằng Cố Song Huyền nhìn Triệu vương phi, nhưng lời này là nói với Hạ Lệnh Thủ.

Lúc này Triệu vương phi khom người nói: “Thần thiếp thay Hoàng hậu tạ ơn Hoàng thượng không giết.” Hạ Lệnh Thủ ngồi kia không buồn lên tiếng.

Cố Song Huyền gật đầu, chuyển qua đề tài khác: “Thất đệ đạo này thế nào? Sau khi đi chiến trường về, chuyện trong phủ mong em dâu chú ý nhiều hơn, nếu nguyên ý thì về thành Bắc Định ở cùng Lệnh Thủ một thời gian cũng tốt.” Hắn không nói bất người của phủ Triệu vương làm con tin, ngược lại dùng thân phận người nhà để đề nghị.

Triệu vương phi biết hắn muốn mình ở đây làm người hòa giải, không để chuyện Đế Hậu cãi nhau huyên náo ra cả triều đình, khi đó sẽ ảnh hưởng đến chiến cuộc ở biên cương. Dù sao hiện giờ Hạ Lệnh Thủ cũng sẽ tìm mọi cách để bảo vệ an toàn cho chị gái mình, cho dù có khó chịu nhiều hơn nữa với Cố Song Huyền thì cũng kiềm chế lại, Hạ Lệnh Ngọa lập tức trả lời: “Nữ Nhi Thượng Cầm đã sắp năm tuổi, chuẩn bị vào thư viện Bạch Lộ học tập, ta sẽ ở nhà mẹ đẻ thêm ít ngày.”

Không lâu sau, Tà tiên sinh đến thay thuốc cho hoàng đế. Cởi bỏ lớp băng trong lòng bàn tay, hai bên thịt lại mở ra, băng trắng bên ngoài đã dính đầy máu, còn có ít thuốc phía trên, vô cùng thâm thối. Triệu vương phi không thể nhìn cảnh này, quay đầu bước đi. Chỉ có thể nghe thấy tiếng kêu loảng thoảng của Cố Song Huyền, bàn tay nắm chặt tay vịn nổi đầy gân xanh, có thể thấy được tia máu đỏ dưới da, khớp xương nổi lên rõ ràng.

Đến lúc thay thuốc ở ngực, Cố Song Huyền liền vào nội điện, lúc đi lại đã có vẻ nghiêng ngả. Tà tiên sinh sờ lên trán hắn, nóng bỏng, lại sai người chuẩn bị giấy bút viết đơn thuốc. Cởi bớt áo ra, vết thương trên ngực giống như một nụ hoa mai sắp nở, mũi kiếm vẽ ra nhụy hoa, máu nhuộm thành đóa, hơi mở ra, mọc rễ trong lòng.

Cách một tấm rèm, Cố Song Huyền nhìn ra ngoài, Hạ Lệnh Thủ đang vỗ về sống lưng của bạch hồ, bình tĩnh nói vài chuyện lật vật trong nhà với Triệu vương phi. Dung nhan như vẽ, tư thái phong lưu, lại có vẻ thanh nhã khác.

Nhưng nàng không hề nhìn về phía hắn một lần, liếc mắt một cái cũng không.

Không lâu sau bên ngoài điện có tiếng hô to: “Thái hậu giá lâm!” Mọi người trong điện đều chấn động. Cố Song Huyền vội vàng chỉnh trang lại quần áo, bước nhanh ra ngoài.

Tĩnh Thục thái hậu được Từ ma ma đỡ vào, thấy Triệu vương phi quỳ xuống, cũng không bảo đứng lên, chỉ lạnh lùng bảo nàng: “Người lập tức viết cho Triệu vương một lá thư, nhắc hắn nhớ rõ những gì ai gia đã nói với hắn trước khi đi đất phong.”

Chiếc trâm cài trên búi tóc Triệu vương phi lóe sáng, cúi đầu nói: “Những gì Thái hậu dạy bảo, Triệu vương vẫn khắc ghi trong lòng.”

Thái hậu đứng trước nàng, hỏi: “Vậy người thử nói xem, ai gia đã dặn hắn cái gì?”

Triệu vương phi dập đầu: “Thái hậu dặn Triệu vương lúc nào cũng phải nhớ rằng hắn là con trai của tiên hoàng, là Triệu vương của Đại Nhạn, là con dân của hoàng thượng. Thân là con trai thứ bảy của Tiên hoàng, cần phải biết trên dưới; thân là Vương gia, phải bảo vệ quốc gia; thân là con dân, phải mong đất nước vinh quang.”

“Tốt!” Thái hậu quát, “Người nói cho hắn biết, ai gia ở thành Bắc Định nhìn hắn, xem hắn thực hiện lời hứa của mình; xem hắn tôn quân ái quốc thế nào, bảo vệ gia đình và thiên hạ thế nào; nhìn hắn vì Đại Nhạn mà chinh chiến sa trường, nâng cao uy thế của quốc gia.” Ngừng một lúc, lại nói: “Người nói cho hắn, làm thần tử phải biết tuân thủ bổn phận của mình.”

Triệu vương phi dập đầu: “Dạ.” Thái hậu vung tay lên, Triệu vương phi liền lặng lẽ lui ra ngoài. Đợi Thái hậu ngồi vào chỗ của mình, thoáng nhìn vào mắt, các ma mụ liền dẫn những người hầu khác ra đại điện, cẩn thận đóng cửa lại.

Bóng tối thỉnh linh bao phủ trong cung điện rộng lớn, đã qua hoàng hôn, ánh mặt trời cuối cùng cũng ngừng lại trên ván cửa.

Thái hậu quát to: “Hoàng hậu quỳ xuống!”

Vai Hạ Lệnh Thủ run lên, tiểu bạch hồ vội vã lui lên xà ngang, mở to con ngươi màu vàng nhìn xuống dưới.

Thái hậu nhìn Hạ Lệnh Thủ một lúc lâu, sắc mặt ngày càng giận dữ. Cố Song Huyền đứng một bên, bàn tay nắm chặt dưới tay áo, trong lòng đã rõ Thái hậu đến chuyện này là vì tội. Vốn dĩ hoàng cung này có rất nhiều bí mật cũng không giấu diếm nổi. Vừa rồi Thái hậu gõ vào Triệu vương phi rõ ràng là muốn nhắc nhở Triệu vương làm thần tử thì đừng quá phận, khiến hoàng đế khó chịu thì sau này dễ dẫn đến huynh đệ tương tàn.

Mẹ đẻ hoàng đế là Tĩnh An Thái hậu, Triệu vương là con ruột của Tĩnh Thục Thái hậu, làm mẹ, Tĩnh Thục Thái hậu tuyệt đối không muốn nhìn thấy Hoàng đế và Triệu vương xa cách. Trong triều, nhà mẹ đẻ của Thái hậu là Hàn gia cũng biết nể mặt hoàng đế, hiểu được mà giữ từ sự nghiệp khi đang trên đỉnh vinh quang. Trong hậu cung, Thái hậu không va chạm với hoàng hậu, nếu có thể quan tâm tới hoàng đế liền quan tâm, nếu không thể nhúng tay

thì sẽ không làm mồm. Cho nên bất kể là trong lòng hay ngoài mặt, đôi mẹ con này vẫn duy trì về mẹ hiền con thảo.

Hiện tại, Thái hậu đích thân đến tẩm cung của hoàng đế, lại còn đóng cửa lớn, đáng vẻ sắp nổi bão với Hạ Lệnh Thu, đây là lần đầu tiên. Điều này cũng đủ để nói rõ rằng Tĩnh Thực Thái hậu không hề thiên vị, đứng sau Hoàng đế tính toán vì Đại Nạn triều.

Trong lòng Cố Song Huyền thả lỏng, cảm thấy có phần ám áp, thấp giọng nói: “Mẫu thân.”

Thái hậu kinh ngạc nhìn hấn. Cố Song Huyền biết mình xưng hô đúng rồi, liền cười nói: “Mẫu thân vì con trai và con dâu mà lo lắng rồi.” Tự mình đỡ lão nhân gia ngồi xuống, cúi đầu: “Mẫu thân đã nghe người ngoài nói linh tinh gì mà lại đến chỗ con tìm chân tướng.”

Thái hậu bực bội, một lúc lâu mới nói: “Ta đúng là bị chọc tức. Lệnh Thu hồ đồ, người làm hoàng đế mà cũng hồ đồ. Nàng phạm phải sai lầm lớn như thế, người còn cô tình giấu diếm, về sau nếu lộ ra, Hạ gia sẽ bị tịch thu gia sản, giết kẻ phạm tội. Tới lúc đó Thái tử sẽ như thế nào.” Bà không nói Hạ Lệnh Thu sẽ như thế nào, chỉ nói trên lập trường của Cố Khâm Thiên, chính là điểm có thể uy hiếp hai người. “Người ta nói thà đỡ mười ngôi miếu cũng không phá vỡ một cuộc hôn nhân. Chuyện vợ chồng son của các người ta không nên tham gia vào, nhưng đây là ta sốt ruột. Nhớ năm đó ta và tiên hoàng cũng có va chạm, mỗi ngày đều gây chuyện âm mưu, cũng không giống như nàng, có gan cầm kiếm chìa về phía hoàng đế.”

Hạ Lệnh Thu không nói một lời, vẫn quỳ trên mặt đất không nhúc nhích.

Thái hậu thở dài: “Lệnh Thu, ta biết người ám ức. Đặt trong nhà bình thường, ám ức của người là chuyện vô cùng lớn, nhưng nếu đặt trong hoàng gia, sai lầm đều là do người. Chuyện phi tần tranh đấu gay gắt thì có là gì! Hấn là hoàng đế tương lai, chẳng lẽ còn phải đi lãng phí thời gian vào chuyện cãi cọ giữa các nữ tử hay sao? Người mang thai bị người ta ám sát, lúc ấy hấn vì chuyện hoàng vị mà tranh đấu sứt đầu mẻ trán, không quan tâm đến người cũng là có nguyên nhân. Định Khang vương bức vua thoái vị, người ở hậu cung, hấn ở phía trước, hấn phải đối mặt với cơ nghiệp của tổ tông, là sự nghiệp thống nhất đất nước, là thiên hạ. Người là người đứng đầu hậu cung, phải thay hấn phân giải ưu phiền, vì hấn mà dọn sạch chướng ngại.” Thái hậu vỗ lên khuỷu tay hoàng đế, “Làm hoàng đế, coi nhẹ một nữ tử và một hoàng tử chưa sinh ra, không thể coi là sai lầm lớn.”

Hạ Lệnh Thu mím chặt môi, đôi mắt chớp vài lần, cuối cùng nhắm lại.

Thái hậu nói: “Làm hoàng hậu, người không chỉ là thê tử của hoàng đế, cũng là mẫu nghi thiên hạ. Người nhất định phải đặt quốc gia lên đầu tiên, sau đó mới là người đứng đầu hậu cung, mới là mẫu thân của thái tử. Đã không có hoàng đế thì làm sao có hoàng hậu, càng không có thái tử. Người phải nhớ kỹ, hoàng đế là trời, thái tử cũng vậy. Hoàng đế không thể vướng vào nữ nhi tình trường, hoàng hậu không được phép lòng dạ hẹp hòi.

Trước khi đi, Thái hậu trịnh trọng nói với đôi vợ chồng: “Chuyện hoàng đế bỏ mặc người một năm trước, khiến mẹ con các người thiếu chút nữa mất mạng, hôm nay cũng coi như hấn đã trả người một mạng. Chuyện cũ trước kia xóa bỏ, nếu còn so đo...” Bà nhìn về phía hoàng đế, kiên định nói: “Thi phế hậu, tuyên thái tử khác. Đại Nạn triều không thể để con của hoàng hậu bị phế kế thừa đại nghiệp.”

Thái tử là thịt trong lòng Cố Song Huyền, cũng là nhát dao trong ngực Hạ Lệnh Thu.

Thái hậu rõ ràng là muốn Hạ Lệnh Thu tình nguyện, nhưng thật ra đều cho hai người một bậc thang, để bọn họ hóa giải mâu thuẫn sâu đậm.

Thiên gia, cho dù là thiên cừ đại hận đều có thể giải quyết bởi lợi ích lớn hơn.

Hoàng đế bảo vệ thái tử thì sẽ tương kính như tân với hoàng hậu; hoàng hậu vì thái tử đương nhiên sẽ nhường nhịn hoàng đế hơn.

Một hồi sấm chớp mưa gió “hành thích vua” bị hoàng đế và Thái hậu liên hợp áp chế, biến mất không dấu vết.

Hạ Lệnh Thu cũng không phải người ngu dốt, nàng hiểu được cách nhìn mặt mà đoán ý tứ, càng hiểu được phải xem xét kỹ tình thế, Thái hậu đã trải rộng triều cục trước mặt nàng, nàng tội gì phải lâm vào thế khó xử giữa hoàng đế và Triệu vương. Hạ gia về sau là hậu thuẫn của Thái tử, hoàng đế chỉ có thể chèn ép chứ không thể tiêu diệt Hạ gia.

Trên bầu trời, ánh trăng đêm mười bảy đã khuyết một góc, dù không tròn vẹn nhưng vẫn sáng ngời như cũ, chiếu lên những phiến ngói màu xanh lục, tạo thành những cái bóng gọn gàng.

Giữa trời thu lạnh lẽo mà trong trẻo, Cố Song Huyền kéo đầu Hạ Lệnh Thu tựa vào ngực mình, thấp giọng nói: “Chúng ta bắt đầu một lần nữa, được không?”

Hạ Lệnh Thu níu chặt cổ tay áo của hấn, trong lòng hiểu rõ: được hay không được... nàng đều không thể quyết định.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Trầm Muốn Thi Tầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21

Năm Thiên Tề thứ ba, từ đầu xuân đã thấy không phải là một năm mới an lành.

Ba tháng mùa đông, hải tặc hoành hành ngang ngược cướp bạc, đến mùa xuân. Giương buồm, ép buộc các thương nhân, lại hoành hành trên mặt biển.

An Định Đế tuổi trẻ khí thịnh, sau một năm đối nội an ổn, một đạo Hồ phù hạ xuống, lệnh cho Hạ Tường Dân ở Nam Hải làm chủ soái, Triệu vương của Vạn Yên thành làm giám quân, đi tiêu diệt hải tặc. Vì thành Vạn Yên nằm ở ven biển nên vấn đề tiếp viện đã được giải quyết, nếu không thì còn có Lương thành ở phía sau. Hoàng thúc của An Định Đế là một cái túi tiền, bên trong có đầy thoi vàng lấy mãi không hết. Đồng thời ở vùng duyên hải còn có mấy chục chiến thuyền, năm tới cũng chậm chạp giương buồm rời bến.

Hôm nay vẫn là tháng chạp năm trước, chiến tranh còn chưa bắt đầu.

Không có mặt trời chói chang, không có tuyết rơi, không gió lớn, rất yên bình, là thời tiết khó có được.

Đây là sáng sớm đầu tiên Hạ Lệnh Thủ tỉnh lại ở Phụng Hoàng cung vừa được sửa chữa xong, nàng bị ác mộng làm bừng tỉnh. Lúc mở mắt ra, nhìn thấy đỉnh màn thêu long phụng đỏ thẫm, nàng mới mơ màng nhận ra mình lại trở về quỹ đạo vận mệnh một lần nữa, trên cột mốc ghi rõ — Hoàng hậu Hạ Lệnh Thủ phải chịu khổ nhục vất vả khi còn sống.

Nàng chậm chạp thở ra một hơi, vừa cử động liền phát hiện trên đùi bị một “cây cột” đè nặng, đầu nghiêng sang, khuôn mặt ngủ say của Cố Song Huyền đang dán trên mũi nàng. Nàng không chút do dự đẩy ra gương mặt đáng ghét kia, đang định đứng dậy, ngực lại có một “cây cột” rơi xuống, là Cố Khâm Thiên. Hai cha con này, một người ôm nàng từ phía sau, một người ôm phía trước, khiến nàng trở thành miếng thịt ở giữa cái bánh bằng vàng.

Nàng đứng lên không chút lưu luyến, để hai chân của tiểu thái tử kẹp lấy cổ hoàng đế, mông chống lên cằm hoàng đế, phui tay xuống giường.

Phụng Lê và Trúc Đào hầu hạ nàng rửa mặt, trang điểm, tiện thể hỏi Phụng Lê: “Không phải đêm qua An mỹ nhân hầu hạ Hoàng thượng sao, khi nào thì hần leo sang chỗ của bản cung?”

Bên hông Tiểu Quái Tử có một cái lồng sắt, trong lồng có một con chuột, con chuột có một đôi mắt rất giống ăn trộm, giống y chủ nhân của nó, ánh mắt sáng ngời nói với Hạ Lệnh Thủ: “Bẩm nương nương, tối hôm qua Hoàng thượng bảo An mỹ nhân sao chép kinh Phật cả đêm, nói là Thái hậu lễ Phật, cần dùng đến kinh Phật. Vừa đúng An mỹ nhân lại viết chữ rất đẹp, có thể thay hoàng thượng chép kinh, làm tròn chữ hiếu với Thái hậu.”

Hạ Lệnh Thủ chột nhứ mày: “Sau đó.”

“Sau đó, sáng nay Lương công công sai người mang đến cho An mỹ nhân một bộ văn phòng tứ bảo, nói là Hoàng thượng ban thưởng. Hoàng thượng đến Phụng Hoàng cung vào giờ sừu sơ khắc, khi đó nương nương và thái tử đã đi ngủ, Hoàng thượng không cho nô tài đánh thức.” Một lát sau, Trương ma ma dâng “sách thừa ân” lên, Hạ Lệnh Thủ tùy tiện lật vài trang: “Bảo An mỹ nhân sao chép kinh Phật, sai Quảng mỹ nhân ngâm thơ với hần, Kiều Tiếp dư đang có mang không thể thị tẩm, bắt Trình sung viện chơi đàn cả một đêm...” Hơn ba tháng, đối với các giai nhân, hoàng đế không hề “xách thương lên ngựa” lấy một lần, kỳ quái, rất kỳ quái.

(văn phòng tứ bảo: bút, nghiên, giấy, mực)

Hạ Lệnh Thủ thấp giọng nói: “Đợi lát nữa đi mời Thái y tới bắt mạch cho Hoàng thượng, có lẽ mấy ngày nay Hoàng thượng bận tâm chiến sự, thân thể không khỏe.” Tiểu Quái Tử vừa lĩnh lệnh đi, nội điện bỗng truyền ra tiếng hô kinh hoàng, không lâu sau hoàng đế mang thái tử vẫn còn đang ngủ đến chảy nước miếng đi ra, vẻ mặt đau khổ nói: “Đêm qua ai trực đêm? Sao lại để Thái tử đi tiểu trên giường.” Hần run rẩy cầm vạt áo, đầu chỉ là trên giường, quần áo của hần, từ cổ áo đến đùi, đầu đầu cũng có vết ướt sũng. Nhìn thấy Hạ Lệnh Thủ liền cười nói: “Hôm nay là ngày nghỉ ngơi, sao không ngủ cùng trẫm thêm một lúc.”

Ánh mắt của Hạ Lệnh Thủ di chuyển trên quần áo của hần. Tay Cố Song Huyền vung lên, mang thái tử đi tắm cùng mình. Tắm rửa xong liền không nhìn được đến phía sau Hạ Lệnh Thủ, cười hi hi: “Hôm nay không có việc gì, chúng ta cùng đi ngắm hoa. Trong cung hoa cúc nở rất nhiều, tiện thể mời họa sĩ đến vẽ cho chúng ta một bức tranh, thế được không?”

Hạ Lệnh Thủ đang chải lông cho tiểu bạch hồ, chải một cái liền rụng một dùm lông, bay lên không trung giống như bồ công anh, nghe vậy nói: “Nếu hoàng thượng khó lắm mới có thời gian rảnh, hay là thần thiếp đi gọi các phi tần khác cùng nhau mở tiệc ngắm hoa cúc, để Quảng mỹ nhân làm thơ, Kiều tiếp dư viết câu đối, Trình sung viện chơi đàn, An mỹ nhân hôm qua thị tẩm mệt quá nên hôm nay chỉ cần pha trà cho hoàng thượng, thế được không?”

Gương mặt tươi cười của Cố Song Huyền cứng lại: “Đang tốt gọi các nàng làm gì.”

Hạ Lệnh Thủ thờ dài, đặt tiểu bạch hồ lên tay hần: “Hoàng thượng, người cần phải thông cảm cho sự khó xử của thần thiếp. Hoàng thượng đăng cơ đã hơn một năm, bưng các phi tần trong cung chẳng có chút động tĩnh nào chẳng phải sẽ làm người ta chê cười sao. Đương nhiên đây là do các phi tần không tốt, không hầu hạ chu toàn, không thể khiến hoàng thượng vui vẻ. Nên hôm nay chúng ta không làm theo quy củ cũ nữa, gọi tất cả mọi người trong hậu cung tập trung một chỗ với Hoàng thượng, thêm chút tình thú, xem người nhìn trúng ai thì tối nay người đó thị tẩm. Không chừng sẽ có người vừa thử đã “đạt giải nhất”.

Cố Song Huyền ho khan một tiếng: “Gần đây trẫm không có tâm tình.”

Hạ Lệnh Thủ cười nói: “Không sao, thần thiếp đã sai người đi mời Thái y.” Vừa dứt lời, ngoài điện đã có người nói: “Tạ tiên sinh cầu kiến.” Hạ Lệnh Thủ đẩy hoàng đế lên ghế, nói khẽ: “Gần đây hoàng thượng làm việc vất vả quá độ, có lẽ là tâm lực không đủ, để thái y xem bệnh một chút là được.” Sắc mặt Cố Song Huyền chuyển từ trắng sang xanh, sừng sốt không nên lời. Tạ tiên sinh vừa bắt mạch vừa nghi ngờ nhìn cảnh hai vợ chồng hòa thuận, đoán đo một lúc lâu mới nói: “Hoàng thượng là do hư hỏa tăng cao, cơ thể quá nóng...”

Hạ Lệnh Thủ hỏi: “Cơ thể quá nóng, như thế sao lại ‘không được’ chứ?”

Cố Song Huyền ho khan.

Tạ tiên sinh nói: “Có lẽ là cơ thể yếu ớt mà lại uống thuốc bổ quá mức.”

Hạ Lệnh Thủ gật đầu: “Vậy thì canh đuôi cọp gần đây đừng nấu nữa, sai người đi hái hoa cúc pha trà giải nhiệt đi.”

Cố Song Huyền quay đầu.

Tạ tiên sinh nói: “Đã vào đầu đông, uống trà hoa cúc không tốt.”

Hạ Lệnh Thủ nói: “Vậy thì viết phương thuốc đi.”

Tạ tiên sinh lắc đầu: “Thuốc nào cũng có ba phần độc.”

Hạ Lệnh Thủ nóng nảy, cả giận: “Vậy phải làm sao bây giờ?”

Tạ tiên sinh nhìn hoàng đế, hoàng đế trừng mắt với hắn, Hạ Lệnh Thủ nhìn hai người, cuối cùng thờ dài, nói: “Thần thiếp hiểu rồi. Tội nay gọi An quốc công chúa thị tẩm.”

Thiếu chút nữa là Cố Song Huyền phun ra một ngụm máu tươi, giận dữ nói: “Đó là vương phi cho huynh đệ của trẫm.”

Hạ Lệnh Thủ phản bác: “Còn chưa hạ chỉ, để lại một người làm quý phi cho Hoàng thượng cũng được.”

Cố Song Huyền phát tay áo một cái: “Trẫm không cần. Thế tử của huynh đệ làm sao trẫm có thể đoạt được.”

Hạ Lệnh Thủ miễn cưỡng nói: “Huynh đệ như tay chân, nữ nhân như áo quần. Ba vị vương gia sẽ không oán trách, nếu có trách móc thật, thần thiếp sẽ tuyền ba vị mỹ nhân khác để bù lại cũng được.”

Cố Song Huyền liền đứng dậy khỏi ghế, vung vạt áo đi ra ngoài điện: “Trẫm còn tấu chương chưa xem, đi trước.” Thái tử bị các ma ma ôm ra, giống như một cây củ cải trắng nõn mềm mại, vuron tay nhỏ bé gọi: “Mẹ, đói.” Cố Song Huyền “vù” một cái chạy vào, hô to: “Không nghe thấy thái tử kêu đói sao, mau dọn đồ ăn sáng.”

Hạ Lệnh Thủ đã quen với việc hần thay đổi thất thường, bảo Tạ tiên sinh lui ra, lại sai người đi gọi Đại hoàng tử, Nhị hoàng tử và Đại công chúa đến cùng ăn sáng. Cố Song Huyền biết Phượng Huyền cũng là do Hạ Lệnh Thủ làm chủ, hần nói cái gì cũng không có tác dụng, ghen một hơi liền để thái tử bế tiểu bạch hồ, mình cầm lược ngà voi chải lông cho nó một cách không thương tiếc. Tiểu bạch hồ còn nhỏ, quen được nuông chiều, bị người ta giở thủ đoạn độc ác làm rụng lông liền phát giận, giờ móng vuốt lên cào, bàn tay vất vả lắm mới lành của Cố Song Huyền lại chùng chất vết thương.

Lúc này hần liền kêu to: “Hoàng hậu, trẫm bị thương, mau tới giúp trẫm băng bó.” Hạ Lệnh Thủ đang cầm kéo tỉa lại cây hoa cúc, không cẩn thận liền xoẹt một cái, hoa tàn Hoàng đế kinh ngạc, hoàng hậu rất kiên nhẫn để hần ép buộc. Lúc ăn bữa sáng, có công chúa Cố Nguyên Tĩnh – con gái của tiên đế đến, đi cùng là nữ nhi của Triệu vương – An quận chúa. Ngồi cùng nhau trong chốc lát, Hạ Lệnh Thủ thấy hoàng đế ngồi bên trên có vẻ không yên lòng, suy nghĩ một lúc, nói: “Thân mình Kiều tiếp dư ngày càng nặng nề, Hoàng thượng cũng hiếm khi đi gặp, hay là hôm nay chúng ta đến điện Xương Linh ngồi một chút.”

Tháng tám là lúc Kiều tiếp dư đó có mang ba tháng, giờ là tháng mười hai, tính ra cũng đã bảy tháng. Thân thể càng lúc nặng nề, không thường xuyên ra cửa nữa, mỗi tháng đến ngày thị tẩm của nàng, hoàng đế chỉ nói cùng nàng vài câu, tính ra thì mỗi tháng cũng chỉ một lần mà thôi, không quá coi trọng.

Người xưa đều nói gần vua như gần cọp, Cố Song Huyền có sự lạnh lùng của đế vương, cũng có sự phong lưu của hoàng tử. Khi tình yêu tràn đầy, ngược lại hần bắt đầu muốn có lòng của hoàng hậu, càng trở nên cố chấp với hoàng hậu.

Cho nên khi Kiều tiếp dư thức dậy cùng cái bụng lớn, Cố Song Huyền đã giờ đi giờ lại sách thừa ân, chỉ nói: “Ngày tháng không đúng. Hai tháng sau trẫm đã không gọi người thị tẩm, đứa con trong bụng kia không phải cốt nhục của trẫm.”

Đối với chính sự, Cố Song Huyền nói phải là phải, không phải là không phải. Hạ Lệnh Thủ biết hoàng tử không chấp nhận giả mạo, hai người suy nghĩ quyết định chờ đứa bé được sinh ra, lấy máu nhận thân là biện pháp tốt nhất. Dù sao tất cả cũng chỉ là nghi ngờ, ai biết được liệu có ngày nào đó hoàng đế uống rượu say, uống phải thuốc kích thích mãnh liệt nên dẫn đến, u mê liền đi ăn mỹ nhân. Việc này rất khó nói, không chừng lại là như vậy.

Hạ Lệnh Thủ nói thế, Cố Song Huyền cũng không cãi lại được, lập tức nói: “Trong cung thật không an toàn.” Hần chắc chắn mình không hề để người khác có cơ hội đặt bẫy, “Hơn nữa vì sao chỉ có mình Kiều tiếp dư mang thai mà những phi tử khác lại không có động tĩnh?”

Hạ Lệnh Thủ liếc mắt với hần: “Ý hoàng thượng là trong số thị vệ có cô nhân của Kiều tiếp dư?”

Cố Song Huyền hừ hừ: “Có lẽ là bọn cướp sông cướp biển.”

Hạ Lệnh Thủ đề nghị: “Hay là chúng ta đi thăm dò trước An mỹ nhân và Quảng mỹ nhân. Kiều tiếp dư có quan hệ tốt với ai, hai người các nàng càng rõ

hơn người khác.” Cô Song Huyền chỉ mong chuyện này sớm được điều tra rõ ràng, hẳn có thể xử lý nhanh chóng, kéo khi đứa bé được sinh ra rồi hẳn lại không nở xuống tay.

Liên quan đến danh dự của hoàng đế đương nhiên là phải bí mật. Hai người tỏ vẻ như đi an ủi sủng phi, đến điện Xương Linh.

Điện Xương Linh có một điện chính, hai điện bên. Điện chính là của Kiều tiếp dư, hai điện kia là chỗ ở của An Mỹ nhân và Quảng Mỹ nhân cùng tuyển tú vào cung với nàng.

Trong điện chính trông không ít mẫu đơn, gió thu thổi qua, mẫu đơn dần ứa tàn. Hạ Lệnh Thủ sai người sửa sang lại, đem thêm vào rất nhiều hoa cỏ quý giá, mẫu đơn tàn rồi thì hoa cúc lại nở, muôn hồng nghìn tía rực rỡ.

Kiều tiếp dư chống eo tựa nửa người trên giường, hoàng hậu dặn một câu nàng liền vâng một câu, thoát nhìn có vẻ vất vả. Lúc đối mặt với Hoàng đế thì vẫn luôn tươi cười, đôi mắt như mặt hồ dưới ánh mặt trời, sóng nước lưu chuyển, khiến cho người ta không thể không chú ý.

An Mỹ nhân buông tay xuống, cười khẽ nói: “May mà thần thiếp phát hiện sớm, nếu không thì bụng Kiều tỷ tỷ lớn thêm một vòng cũng không biết sao lại thế.”

Hạ Lệnh Thủ đang xem các ma ma mang đồ lót lên, nghe vậy liền cười: “Các người khi tiến cung đều là tú nữ, sao lại biết được việc này.”

An Mỹ nhân đến bên cạnh hoàng hậu, trước tiên dâng trà cho hoàng đế, lại dâng lên một tách cho hoàng hậu, nói: “Cũng không hẳn thế. Nếu ngày đó Kiều tỷ tỷ không cẩn thận bị ngã, thần thiếp sẽ không sợ đến mức hô thái y. May mà không bị thương, lại còn phát hiện ra hi mạch, coi như việc vui lớn. Kiều tỷ tỷ còn chưa cảm ơn ta.”

Kiều tiếp dư vỗ về bụng, lên nhìn hoàng đế, mặt đầy xấu hổ nói: “Đây cũng là việc vui của hoàng đế và hoàng hậu, người lấy ta ra làm trò cười thế làm gì.”

Cô Song Huyền cười ha ha, có thâm ý khác hỏi nàng: “Đúng đúng, sao lại tự nhiên ngã thế? Nay người đã mang cốt nhục của trẫm, không thể có sai lầm gì. Một khi trẫm phát hiện có người mượn cơ hội mưu sát hoàng nhi của trẫm,” Hắn ngừng một lúc, đặt chén trà “đỉnh” một cái lên bàn, giống như chiếc búa gỗ vào trong lòng trống rỗng: “Tất nhiên trẫm sẽ băm thây vạn đoạn kẻ đó.”

Dùng nụ cười thoải mái nhất, nói ra lời tàn nhẫn nhất, không phải là tính tình thật sự của đế vương.

Hạ Lệnh Thủ liếc mắt với hắn, nói: “Trong hậu cung có thể có án mạng gì chứ? Bên cạnh Kiều tiếp dư có nhiều ma ma như vậy, còn cả cung nữ và thái giám, nếu không bảo vệ được mẹ con họ thì giữ lại cũng vô dụng.” Lời này vừa nói ra, người hầu lớn nhỏ trong cung đều quỳ đầy đất. Hạ Lệnh Thủ nhìn sang chỉ thấy Kiều tiếp dư cúi đầu xuống, móng tay đan vào trong áo, như một đóa anh túc giữa muôn vàn loài hoa, thần bí mà xinh đẹp.

Sau khi ra khỏi cung, An Mỹ nhân vui sướng nói với hoàng đế: “Thần thiếp đã sao chép xong kinh Phật rồi. Hoàng thượng có muốn xem không?” Cô Song Huyền thần nhiên trả lời: “Lấy đến đây đi.”

Hạ Lệnh Thủ vẫn nhìn Quảng Mỹ nhân từ nãy không nói một lời, cười hỏi: “Kiều tiếp dư không thể ra khỏi cung, khó tránh khỏi buồn chán. Hai người các người quan tâm tới nàng nhiều một chút.”

Quảng Mỹ nhân ngẩng đầu, khinh thường nói: “Mỗi ngày đến giờ Dậu, điện chính trong điện Xương Linh đều đóng cửa, sợ có người quấy nhiễu nàng. Kiều tiếp dư là quý nhân, thần thiếp không dám trèo cao, chuyện này vẫn nên giao cho An Mỹ nhân thì hơn.”

Hạ Lệnh Thủ cười: “Tính tình người vẫn ngay thẳng như vậy.”

Quảng Mỹ nhân thở dài nói: “Trong cung mọi người đều tính quái, thần thiếp nhìn không quen, cũng không thể tỏ vẻ hai mặt được, chỉ có thể như vậy thôi.”

Cô Song Huyền không nhịn được cười: “Trẫm vẫn nói Quảng Mỹ nhân có bóng dáng trước đây của hoàng hậu, bây giờ đúng là càng nhìn càng giống.” Lại đến bên cạnh Hạ Lệnh Thủ, nói vào tai nàng, “Giống nàng lần đầu tiên nói chuyện với trẫm.”

Hạ Lệnh Thủ giật mình, An Mỹ nhân đã dâng kính Phật lên, Cô Song Huyền ban thưởng cho hai người vài món đồ rồi chậm chạp đưa hoàng hậu rời đi.

Đợi đến lúc đi xa, hoàng đế chợt thốt ra một câu: “An Mỹ nhân đúng là thần kỳ.”

Hạ Lệnh Thủ cười: “Cũng không hẳn. Chỉ là nàng xuất hiện đúng lúc thấy Kiều tiếp dư ngã, còn hô thái y. Thần thiếp nhớ rõ, ngày ấy tin tức đến vào giờ mẹo sơ khắc, mặt trời còn chưa lên nóc nhà. Trùng hợp, quá trùng hợp.”

Hoàng đế gật đầu: “Khi trẫm mới gặp nàng cũng có nhiều trùng hợp lắm, làm cho trẫm đến giờ khó quên.” Nhịn không được ngửi tóc mai của nàng: “Khi đó trên người nàng có hương hoa mai lạnh lạnh, chạy trốn chết cùng với trẫm, trẫm đã nghĩ mùi hương này có thể dẫn thích khách tới hay không...”

Thế mà hắn vẫn còn nhớ rõ!

“Làm sao quên được. Ngay lúc đó trẫm đã nghĩ, nếu chết cũng có mỹ nhân làm bạn, tốt xấu gì cũng coi như tuổi trẻ phong lưu, không uổng, không uổng.” Bỗng nhiên cười, nâng cằm nàng rồi hôn lên.

Hạ Lệnh Thủ cứng đờ, đứng ở trong rừng mai chưa nở, nghe được lời nói đầy cẩn thận của đối phương: “Tin ta một lần nữa, lần này ta tuyệt đối sẽ không làm tổn thương nàng.” Giọng nói kiên định, nụ hôn đầy cẩn trọng và dịu dàng, giống như đang cầm ngọc lưu ly quý giá nhất, quá nhẹ thì sợ không truyền đạt được tấm lòng của mình, quá nặng lại sợ đối phương hoài nghi chân tình của hắn.

Haiz, thật khó, hoàng đế đa tình giờ lại muốn chung tình, thật sự là khó!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Trầm Muôn Thị Tầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22

Cố Song Huyền khó có được lúc rảnh rỗi, không có tin tức chiến trận cũng không có đại thần tới tìm phiền phức, hắn lại là kẻ giỏi nhất về chuyện được một tác lại muốn tiến một bước, thấy Hạ Lệnh Thủ không bài xích nụ hôn của mình, liền rèn sắt khi còn nóng, đưa nàng đi kho sách quý.

Hạ Lệnh Thủ thích xem sách. Lúc mới làm thái tử phi, quan hệ với Cố Song Huyền không hòa hợp, nàng trốn trong thư phòng, một ngày một đêm không ra cửa, thường là ngồi đọc sách một cách chậm rãi, tiêu điều tự tại.

Năm trước thư phòng bị đốt, Cố Song Huyền quyết định xây một kho sách mới. Cách cung Phượng Huyền không xa, đi qua ao rồng là có thể nhìn thấy. Phía trước có nước, phía sau có núi, mùa xuân lá liễu xanh mướt, mùa hè hoa tử đằng phủ quanh, mùa thu có phù dung sớm nở tối tàn, vào đông thì hải đường rực rỡ, là nơi tuyệt đẹp khó có được trong cung. Nhưng nơi này lại luôn đóng kín, không ai có thể vào thường thức, đáng tiếc cho số sách quý không ngừng tăng thêm ở trong.

Hạ Lệnh Thủ đặt hết tinh thần vào trang sách, tựa vào ghế mỹ nhân bên cửa sổ, thả vào hương bên cạnh một ít phấn phù dung, tự tay rót một tách trà, rút một quyển sách ra xem. Cố Song Huyền ngồi ở bàn, lấy ra văn phòng tứ bảo, đuổi hết người hầu ra ngoài, tự mình mài mực vẽ tranh, thỉnh thoảng lại đùa nghịch xiêm y hay trang sức của nàng, Hạ Lệnh Thủ cũng để hắn ép buộc. Cố Song Huyền vui vẻ, thỉnh thoảng hôn lên gương mặt nàng, sờ mu bàn tay nàng, thừa dịp nàng lật trang mới còn ôm eo nàng.

Trên cửa sổ bày chậu hoa trạng nguyên, hoa lá xinh đẹp đua nhau nở rộ, rất giống tấm vải màu đỏ thẫm. Trong phòng yên tĩnh, chỉ có tiếng lật sách, tiếng bút trượt trên giấy tuyên thành, tiếng thở đều đặn của hai người. Không biết tiểu bạch hồ chui ra từ đâu, trườn lên ngực Hạ Lệnh Thủ trong chốc lát, lại tới bên bàn Cố Song Huyền đang vẽ tranh. Dung nhan điềm tĩnh, tư thái nhàn nhã, thân thể quyến rũ một nửa trên giường, một nửa bị che đậy trong hoa hồng, gương mặt như hoa xuân của nữ tử càng tăng thêm vẻ đẹp của bức tranh, mỗi như sơn móng tay.

Tiểu bạch hồ nghiêng đầu nhìn một lúc, đuổi chân ra, móng vuốt chạm lên mực nước, lại dẫm lên gương mặt người trong tranh, mỹ nhân xinh đẹp lập tức biến thành người quái dị.

Tâm huyết của Cố Song Huyền bị uống phỉ, hét lớn một tiếng, đuổi theo hồ ly, một người một cáo đuổi nhau trong phòng. Chạy mệt, hắn liền ôm lấy Hạ Lệnh Thủ cùng đọc sách, đầu chạm vào đầu, trong hơi thở ấm áp dần chìm vào giấc ngủ.

Trong lúc mơ mơ màng màng nghe được có người nói khẽ: “Sau khi hoàng thượng và nương nương đi rồi, Kiều Tiếp Dư và An Mỹ nhân có nói chuyện một lúc, hai người hình như gây chuyện âm mưu, không lâu sau thì An Mỹ nhân bỏ đi. Nô tài kiểm tra danh sách thị vệ mới nhập cung, trong đó có năm người hầu hạ trong cung. Bởi vì luân phiên nhau nên năm người kia đều biết Kiều Tiếp dư ở điện Xương Linh.”

Hạ Lệnh Thủ hỏi: “Phái người đi điều tra xem Kiều Tiếp dư từng dính hôn chưa, hoặc ít nhất từng có ước hẹn với ai. Còn nữa, những người thân cận với gia đình nàng cũng phải điều tra, xem trong năm người kia có ai là thanh mai trúc mã lớn lên với nàng không.”

“Dạ.”

“Nghiêm cô ở thư viện Bạch Lộ đã có tin gì chưa?”

“Đã có rồi. Có hai người thân cận với Kiều Tiếp dư, một người vài ngày trước đã thành thân, họ Trang. Còn một người khác bởi vì làm việc không tốt, vài ngày trước đã bị phạt, đến nay còn chưa tới làm việc.”

Cố Song Huyền mơ màng nói: “An Mỹ nhân và Kiều Tiếp dư nói gì không có ai nghe được sao?”

Trương ma ma nói: “Hình như là vì được Hoàng thượng ban thưởng gì đó mà tranh cãi.” Cố Song Huyền hừ một tiếng, trở người lại ngủ tiếp.

Không lâu sau, Hạ Lệnh Thủ hỏi hắn: “Nếu thật sự cấu kết với thị vệ, Hoàng thượng định xử trí thế nào?”

Cố Song Huyền buồn bực, trầm giọng: “Giết.”

Hạ Lệnh Thủ lại hỏi: “Đứa bé trong bụng thì sao?”

“Cũng giết đi.”

Hạ Lệnh Thủ thờ dài một tiếng: “Đáng tiếc. Ngày đó thần thiếp thấy nàng, chỉ cảm thấy tính tình của nàng tốt, dung mạo cũng giống ta, có thể làm Hoàng thượng vui vẻ. Ai ngờ được lại có biến cố.” Cổ Song Huyền lật người, ngẩng đầu nhìn nàng, cười nói: “An Mỹ nhân kia cũng không biết an phận, chỉ vì vài vật được thưởng mà tranh chấp với người khác, đúng là hẹp hòi.”

Hạ Lệnh Thủ nhớ tới An Mỹ nhân lúc tuyển tú, nghi hoặc hỏi: “Có phải hoàng cung sẽ làm thay đổi tính cách của con người không?”

Cổ Song Huyền ôm eo nàng, đặt đầu lên bụng nàng: “Không biết. Dù sao thì nữ tử trong hậu cung xưa nay chưa bao giờ an phận thủ thường, đã tâm lớn luôn thích sinh chuyện không đâu, đã tâm nhỏ thì thận trọng hơn. Ta nghe nói mẫu phi của Định Khang vương vào cung khi mới 15 tuổi, ngày đầu tiên tiến cung đã tranh chấp gay gắt với mẫu hậu, thoát nhìn thì là một kẻ hồ đồ, ai biết được sau này lại trở nên độc ác âm hiểm. Sinh con ra cũng tranh đấu với ta khắp nơi, trước đây ta bị Định Khang vương đánh không ít lần.”

Hiểu biết của Hạ Lệnh Thủ với Cổ Song Huyền có một phần là thông qua ghi chép của Hạ gia về hần, từ khi hần sinh ra cho đến khi thành thân. Nhưng lần này nghe được chuyện xưa giống như xuyên thấu qua trang giấy vô hồn nhìn đến cuộc đời của một người, thấy được hi vọng ái ố, chưa nói tới cảm động ưu thương. Hiện tại chỉ nghe cũng lại động lòng.

Cổ Song Huyền thấy ánh mắt nàng lấp lánh, bỗng nhiên xuất hiện cảm giác bức tức: “Khi đó mặc dù ta là con trai trưởng của mẫu hậu, nhưng lại đứng hàng thứ sáu, cũng không phải hoàng tử được sủng ái nhất, mẫu hậu cũng không phải nữ tử được phụ hoàng yêu nhất. Từ nhỏ mẫu hậu đã dặn dò ta phải tránh xa các hoàng huynh, bên người không có bạn bè, đến khi thất đệ sinh ra, ta lên lút trốn trong nội điện của Tĩnh Thục Thái hậu, cách bình phong nghe Tĩnh Thục thái hậu sinh con, sợ tới mức mặt không còn chút máu. Sau lại nghe nói xương cốt của thất đệ rất yếu, ta nghĩ tốt xấu gì mình cũng là ca ca, mỗi ngày liền lên lút đi nhìn hần, trêu chọc hần. Đến khi ba tuổi, bát đệ cửu đệ cũng ra đời, ta cũng thích trêu chọc bọn họ, đưa bọn họ đi đánh nhau với các vị hoàng tử lớn hơn, gây chuyện đến gà bay chó sủa.

Mẫu hậu cảm thấy không thể quản thúc được ta, liền bắt ta đến thư viện Bạch Lộ khi bốn tuổi. Nghiêm lão tiên sinh là người nghiêm khắc, ta đứng không ra đứng, ngồi không ra ngồi, đã phải ăn không ít roi. Ở thư viện cũng bị các hoàng huynh khác bắt nạt, thất đệ còn chưa nhập học, chỉ có một mình ta. Sau khi ta bị đánh liên công khai trở về hoàng cung, phụ hoàng nhìn thấy, giáo huấn các hoàng huynh một lúc, trở lại thư viện ta càng bị đánh thê thảm hơn.”

Hạ Lệnh Thủ nhớ tới chị gái mình là Hạ Lệnh Ngọa, khi nhỏ chị gái là người thích nghịch ngợm gây sự, ngày đầu tiên bị đưa vào thư viện liền sợ tới mức mặt không còn máu, sau khi về nhà liền khóc lớn nói không dám đi thư viện học nữa, sau này vẫn do cha cứng rắn ép buộc, thế mới bồi dưỡng ra được một khuê nữ đoan trang. Cổ Song Huyền tuy cơ trí lanh lợi nhưng còn chịu khổ nhiều hơn chị mình.

“Sau này ta mới giật mình tỉnh ngộ, không thể có được sự bảo hộ của phụ hoàng, thân thể yếu đuối cũng không cách nào khiến các hoàng huynh kính trọng ta, ta chỉ có thể dựa vào chính mình. Khi đó mẫu hậu mời sư phụ khác cho ta, hàng đêm lên vào thư viện dạy ta đọc sách luyện võ, còn cả đạo làm quân vương. Ta muốn được tôn trọng, đầu tiên phải có được sự ưu ái của phụ hoàng, cho nên ở trước mặt phụ hoàng ta chưa bao giờ giấu dốt, ta tỏ ra nổi trội hơn tất cả các hoàng huynh khác, hơn nữa các thần tử trên triều đều khuyên hoàng thượng lập thái tử, đến năm ta tám tuổi đã thuận lợi thành thái tử.”

Hần ngừng một lúc, kéo Hạ Lệnh Thủ vào ngực mình: “Ta vốn tưởng rằng làm thái tử thì mọi chuyện sẽ tốt hơn, nào ngờ tai nạn lúc này mới bắt đầu. Đồ ăn của ta phải có người thử độc, đồ dùng của ta phải được người ta kiểm tra tất cả mới đến tay ta, bất kỳ ai muốn tiếp cận ta ta đều phải đề phòng đối phương có mục đích xấu, cho dù là cung nữ hầu hạ bên người cũng phải đề phòng nửa đêm các nàng trèo lên giường ta, mượn cơ hội sinh một đứa con để đạt được địa vị. Khi đó ta không dám tin bất kỳ ai, cũng không dám tiếp cận ai, cũng ngày càng xa cách các huynh đệ khác.”

“Lần đầu tiên giết người, đối phương là một phi tần muốn dùng sắc đẹp để mê hoặc phụ hoàng đổi thái tử. Nàng ta mang thai, ở trước mặt phụ hoàng châm ngòi ly gián quan hệ cha con của chúng ta, nói thái tử háo sắc, ngược đãi cung nữ đến chết...”

Tại hần cộ nhẹ lên thái dương nàng, nhẹ giọng nói: “Ta nhân lúc nàng ngắm cảnh ở ngự hoa viên, đẩy nàng xuống sông Khúc Lưu.”

Sông Khúc Lưu bao quanh toàn bộ hoàng cung, hình dạng giống như một con rắn. Trên sông, nước chảy rất mạnh, tới khi phát hiện thì đã cách xa ngự hoa viên. Xuống tay nhanh, động cơ thật đơn giản, nhưng khi đó Cổ Song Huyền còn chưa đến 10 tuổi.

“Trong hoàng cung này không có người lương thiện.” Hần nắm chặt tay Hạ Lệnh Thủ, kiên định nói: “Cho nên nàng không được phép chết, nàng phải sống cùng ta đến cuối đời.” Rất lâu về sau, mỗi khi Hạ Lệnh Thủ nhớ đến vẻ mặt của hần khi nói lời này, hoảng hốt tưởng tượng ra, trong hoa viên u tối, thiếu niên nhỏ bé im lặng đứng bên cạnh ao, nhìn thì thể chậm rãi trôi nổi trên sông. Hần không nói gì, cũng không có động tác nào, ở trước hần là nước sông sâu tối tăm không thấy đáy, phía sau hần là bóng tối vô tận không có ánh sáng.

Vào lúc ăn trưa, Cổ Nguyên Tĩnh đưa An quận chúa và thái tử đến dùng cơm. Hạ Lệnh Thủ để thái tử tự mình cầm thìa ăn cháo tổ yến, đồ ăn còn chưa ăn hết, mặt thái tử đã giống như con mèo. Tiểu bạch hồ chạy tới liếm sạch sẽ, thuận tiện trộm luôn nụ hôn đầu của thái tử, Cổ Song Huyền tức giận đến mức muốn lột da hồ ly của nó.

Hạ Lệnh Thủ nhìn Cổ Nguyên Tĩnh cho An quận chúa học quy củ rất bài bản, hỏi: “Công chúa Ca Thuận đã sắp mười hai chưa?”

Cổ Nguyên Tĩnh mở to đôi mắt tròn, chu miệng nói: “Ca Thuận còn nhỏ, Hoàng hậu nương nương đừng vội gả ta cho người khác.”

Cổ Song Huyền cười nói: “Tam hoàng tỷ của ngươi còn chưa xuất giá, làm sao đến lượt ngươi. Trẫm thấy tiểu hoàng tử đến từ Hứa quốc cũng không tệ, ngươi có thể sống cùng hần một thời gian. Nếu hần có chí khí, đến lúc trẫm sẽ thả hần về nước, ngươi sẽ là hoàng hậu Hứa quốc.”

Cố Nguyên Tinh kinh ngạc: “Vậy ta sẽ không được gặp ca ca và chị dâu phải không?” Nàng ngừng một chút, trong mắt có lệ: “Hắn có thể bắt nạt ta không? Ta là nữ tử yếu ớt, không đánh được hắn.”

An quận chúa đột nhiên đứng lên, vung nắm tay nhỏ: “Ai bắt nạt tỷ tỷ Nguyên Tinh, ta đánh hắn.” Tiểu thái tử cảm thía: “Đánh, à, đánh.”

Cố Song Huyền cười to, ôm lấy con trai, cắn lên hai má nó, đợi đến đến lúc nó khóc thét lên liền nhanh tay nhét nó vào lòng Hạ Lệnh Thù: “Dùng bữa đi nào, thật là đói.” Tất cả mọi người đồng thời khinh bỉ hắn.

Sau buổi trưa, Hạ Lệnh Thù vẫn đọc sách như cũ, Cố Song Huyền ngồi không yên, dẫn theo ba đứa trẻ con ra nhà thủy tạ, mở cửa sổ, cảm mấy chiếc cân câu cá đến ao rộng, ngồi xổm xuống câu cá. Mặt ao còn chưa bị kết băng, trong ao toàn nuôi cá chép, vừa to vừa béo, mỗi câu vừa bỏ xuống thì đã có một đám hươu đến, Cố Song Huyền câu được không ít, để trên sàn nhà thủy tạ. Nhà thủy tạ rất ấm, cá sống nhảy lên trên mặt đất, một hoàng đế, mang theo một công chúa, một quận chúa, còn cả tiểu thái tử, ngòm chòm hóm trên mặt đất bắt cá. Tiểu thái tử đứng không vững, ngã ngồi trên đất, oa oa khóc lên, ai dỗ cũng không được. Hoàng đế không còn cách nào khác, đành dùng rô đưng tất cả cá nhét vào lòng thái tử, vừa vỗ mông nó vừa nhìn nó nín khóc rồi cười.

Cố Song Huyền thật lòng yêu thương thái tử, nhưng lại thích trêu chọc làm nó khóc lớn, nhìn dáng vẻ khóc sụt sùi của nó là tưởng tượng được ra dáng vẻ Hạ Lệnh Thù. So với dáng vẻ bình tĩnh của Hạ Lệnh Thù, trong lòng liền tràn đầy căng thẳng, cho dù nàng lạnh lùng hơn nữa cũng có thể tiếp tục chấp nhận.

Ngày còn dài, hắn còn nhiều năm, hai người họ buông bỏ quá khứ, quay lại bên nhau chỉ là chuyện sớm hay muộn.

“Thay đồ đi.” Cố Song Huyền chỉ vào một chồng trang phục cung nữ, cười: “Chúng ta bí mật điều tra chân tướng, không phải là thăm vấn một cách quang minh chính đại. Đứng vậy, đứng mặc lễ phục.”

Hạ Lệnh Thù liếc nhìn đồ trên giường, nàng mặc quần áo cung nữ, hắn mặc trang phục thị vệ, chuẩn bị thật cẩn thận. Đột nhiên có ý xấu, sao hắn không mặc quần áo của thái giám chứ? Nhưng nếu nói ra thì hai người lại thành một cuộc chơi gà, tốt nhất là thôi đi.

Từ trước tới giờ Cố Song Huyền vẫn thích chơi đùa, từ lúc còn là thái tử đã thường xuyên cùng Triệu vương đi trêu chọc người khác. Ngay Triệu vương đã đi xa, Cửu vương gia là một tên giả vờ đứng đắn, Bát vương gia cũng thích chơi đùa nhưng đáng tiếc lại không ở trong cung, nên lần này chỉ có một chút chuyện nhỏ để giải trí hắn cũng rất thích thú, vội vàng nhập vai. Mang theo uy nghiêm của hoàng đế, múa một bộ đao pháp, có vẻ có bài bản hẳn hoi. Lại nhìn Hạ Lệnh Thù, cho dù đôi trang phục của cung nữ thì trên mặt vẫn là vẻ “cách xa ngàn dặm”, con ngươi sâu xa, đôi môi mím lại, gương mặt tĩnh xảo trở nên sống động, mang theo vẻ xinh đẹp cùng giễu cợt.

Lòng bàn tay Cố Song Huyền đỏ mớ hôi, cô hống nuốt khan hai tiếng, cười nói: “Nếu ta và nàng chỉ là vợ chồng bình thường thì có gì khác không?”

“Có.” Hạ Lệnh Thù nói, “Ta sẽ chia tay ngươi từ lâu rồi.”

Cổ tay áo Cố Song Huyền run lên, cười khan: “Vậy thì ta muốn mình chính là đế vương.” Kéo tay nàng, “Đi thôi.”

Canh ba giờ hợi, hoàng cung yên tĩnh không một tiếng động. Hoàng đế giả vờ đi ngủ, thái tử thật sự gặp Chu công, các phi tần không đợi được tin tức từ Lương công công cũng dần đi ngủ cả. Các cung nữ đốt hương an thần, bọn thái giám thì nói nhỏ với các nàng vài câu đồn thổi.

Thị vệ thay phiên công việc, thất lưng đeo đại đao, mặc áo ấm có rìa màu chàm trên tay áo, ánh mắt nhìn ra bốn phía, tai nghe tám hướng, tuần tra trong hoàng cung. Bỗng nhiên nghe được tiếng động truyền ra từ bụi hoa, liền hét lớn: “Ai?”

Hạ Lệnh Thù lạnh lùng nhìn Cố Song Huyền đang bóp mũi mình kêu “Meo meo” hai tiếng, hận không thể đá người này ra ngoài, cho con dân của Đại Nhạn triều nhìn hoàng đế của bọn họ. Người tốt không thích lắm, thích lắm cảm thán.

Điện Xương Linh đóng cửa sớm hơn những cung điện khác, Lương công công run rẩy mở cửa hông ra, không nhìn được liếc mắt với hoàng đế, nhìn hắn nắm tay hoàng hậu đi từng bước một dọc theo bức tường vào điện chính, vô cùng quen thuộc. Không thể khác được, trong lòng Kiều Tiệp dư có quỷ nên đã cho người hầu lui đi từ lâu. Vì thế mà hoàng đế và hoàng hậu công khai từ cửa đi vào, tìm một chỗ tầm nhìn rộng rãi, chỗ ngồi sạch sẽ thoải mái =|||

Trong tấm điện chỉ đốt một ngọn nến, màn che bên giường hơi lay động, dưới giường là một đôi giày thêu, một đôi giày màu đen có thắt nút dây xanh lam dễ phân biệt.

Áp tai vào nghe, có tiếng nữ tử khe khẽ: “Ngươi chậm một chút... nhẹ một chút...”

Hơi thở của Cố Song Huyền trở nên nặng nề, sắc mặt sụp xuống.

Hạ Lệnh Thù thân nhiên nói: “Đúng là một đôi uyên ương liêu mạng.”

Cố Song Huyền cười lạnh: “Đúng là liêu mạng. Có lá gan chơi trò này thì càng nên có gan tùy lúc mà vứt bỏ tính mạng.”

Hạ Lệnh Thù cảm thấy nghe góc tường thật nhàm chán, hoàng đế và hoàng hậu đi nghe trộm chỗ phi tần là chuyện chưa bao giờ nghe đến. Lập tức không nói chuyện nữa, nhìn Cố Song Huyền nắm chặt chuỗi đao rồi lại lỏng tay, thả lỏng lại giữ chặt. Dựa theo tiếng nói lên xuống từ bên trong, thần sắc của hắn ngày càng lạnh lùng.

Ánh trắng thảng chập có màu lam, từ cửa sổ tiến vào trong, làm ánh lên bình sứ màu xanh. Trong bình là một cảnh san hô, màu hồng ưa thích của các thiếu nữ, điểm xuyết thêm những chiếc lá màu xanh lục, mặc dù nhỏ nhưng đúng là màu hồng. Bị ánh trắng chiếu rọi, màu hồng chợt thành màu hải đường chết, sắc màu khô héo dơ bẩn như máu.

Cổ Song Huyền liền đập lên chiếc bình kia. Hạ Lệnh Thủ ở phía xa nhìn hấn rút thanh đao ra, mạnh mẽ vén rèm che lên. Người ở bên trong sợ hãi thét lên một tiếng, “Phập”, tiếng đao kiếm chém vào thịt, tiếng kinh hô liền dừng lại, giống như kéo đàn nhị hồ một cách điên cuồng, kéo đến chỗ cao nhất, đột nhiên dây đàn bị đứt.

Cánh tay Cổ Song Huyền vung lên, máu tươi văng ra khắp nơi, một chiếc đầu đen tuyền từ trên giường văng xuống, lăn hai vòng trên mặt đất, trợn mắt há hốc mồm, ánh mắt đối diện với chỗ núp của Hạ Lệnh Thủ.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Trẫm Muốn Thị Tẩm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23

Cổ Song Huyền cảm giận nhìn Kiều Tiệp dư đang kinh hách quá độ, khuôn mặt có phần giống với Hạ Lệnh Thủ làm hấn ngây người. Hấn đã từng thấy nhiều lần ánh mắt vô hồn của Hạ Lệnh Thủ, chưa bao giờ hấn thấy sợ hãi đau đớn như lúc này. Gương mặt tương tự khiến cho hấn dường như nhìn xuyên qua Kiều Tiệp dư, thấy được lòng hận thù và tuyệt vọng vô tận của Hạ Lệnh Thủ.

Lệnh Thủ... Hấn suýt nữa kêu lên sợ hãi.

“Hoàng thượng.” Giọng nói quen thuộc truyền đến, hấn chấn động, tỉnh táo lại. Quay đầu nói với Hạ Lệnh Thủ: “Đừng tới đây, nơi này rất bẩn.”

Hạ Lệnh Thủ không để ý, mỉm cười, thản nhiên nói: “Có gì mà thần thiếp chưa từng thấy đâu.” Ngay cả người nàng cũng tự mình chém giết rồi, một tên thị vệ không đầu thì có gì sợ.

Cho dù nàng nói thế, Cổ Song Huyền vẫn giữ nàng cách xa cái giường đang ngấm trong bể máu.

Kiều Tiệp dư run rẩy, tri động nhìn hai người, đột nhiên nhảy dựng lên, kêu la hoảng hốt. Tiếng kêu vang tận trời xanh, ngoài điện liền trở nên ảm昧, có người gõ cửa lớn. Cổ Song Huyền cầm thanh kiếm còn dính đầy máu đặt lên cổ nàng: “Muốn cho mọi người xem trò hề của ngươi thì cứ kêu lên. Không chừng trẫm còn có lòng từ bi, cho ngươi cùng với các thị vệ còn lại trong hoàng cung một đoạn nhân duyên ngắn ngủi, ném thử cảm giác ai cũng có thể làm chồng.”

Tiếng nói khàn khàn của Kiều Tiệp dư bị chính bàn tay của mình ngăn lại. Nàng rơi lệ, đến chỗ thị vệ kia, ôm hấn trong lòng, nghẹn ngào không nói.

Hạ Lệnh Thủ ra ngoài điện ra lệnh cho mọi người lúc sau mới được vào, quay lại liền nhìn đến dáng vẻ người không người quý không ra quý của Kiều Tiệp dư, hai má ửng hồng đã trắng như vôi, giữa sắc trắng còn lộ ra vẻ uớt ảt, khóe mắt có nước mắt, nước mắt rơi vào người nam tử không đầu kia liền nhập vào trong máu. Trên bụng đầy gân xanh, cái thai đã được bảy tháng.

Hạ Lệnh Thủ lấy ra một chiếc thẻ bài từ quần áo ở mép giường của thị vệ, trên đó viết một chữ “Trang” rất hiển hách. Nàng cười lạnh, nói: “Phụ nữ có chồng lén lút với đàn ông có vợ.” Thị vệ họ Trang này chẳng phải là người mà buổi sáng Trương mị ma đã điều tra sao, nghe nói thành thân chưa bao lâu, ai biết được trong phủ hấn đã có phu nhân mà còn vào cung lén lút với nương nương, thật đáng xấu hổ.

“Ta yêu hấn. Vốn dĩ ta nên gả cho hấn.” Kiều Tiệp dư khóc nói, “Cha ta đưa ta vào cung chính là muốn chặt đứt duyên phận này, nhưng...” Nàng nhìn chăm chăm Cổ Song Huyền, “Là người, đều tại người. Người tuyển ta nhưng không yêu ta. Người không cho ta thị tẩm, không cho ta đến gần. Ta là đệ nhất mỹ nhân cả hoàng thành đều công nhận, tài mạo song toàn, vì sao người không nhìn ta, vì sao không thương tiếc ta?”

Ngực Cổ Song Huyền phập phồng, lạnh nhạt nói: “Trẫm muốn sùng hạnh ai, bỏ rơi ai không cần một Tiệp dư như người chỉ trích. Đây không phải là lý do người tặng tội với thị vệ.”

“Trong hoàng cung này chỉ hấn nhớ đến ta, chỉ có hấn để ý ta. Vì ta mà hấn vứt bỏ chức quan lộc phẩm để làm một thị vệ nho nhỏ, ta là tất cả của hấn.”

“Người!” Cổ Song Huyền lại giờ kiếm lên. Nữ tử vô sỉ đã từng gặp nhiều, nhưng nữ tử không hề giữ trinh tiết liêm sỉ thì đây là lần đầu tiên gặp được. Hấn muốn giết nàng ta.

“Hoàng thượng.” Hạ Lệnh Thủ kéo cánh tay hấn, nói khẽ: “Trong bụng nàng còn có đứa bé.”

“Đó không phải là của trẫm!” Hấn giận dữ nói, cầm kiếm chĩa vào Kiều Tiệp dư: “Vốn dĩ trẫm không sùng hạnh nàng. Nàng bỏ thuốc cho trẫm, trẫm phụng nghìn kẻ quyến rũ, bây giờ nghĩ lại chắc là vì cái thai trong bụng này. Nàng muốn trẫm thay nam tử khác nuôi con.” Đúng là mưu kế đã tính toán

tốt. Đáng tiếc, ai cũng không ngờ hoàng đế háo sắc đa tình tự nhiên lại không mắc mưu, tình nguyện hàng ngày ở cùng thái tử điện hạ trên giường rồng chứ không muốn gần gũi với các phi tần.

Kiều Tiếp dư cười to, trên mặt có máu đen chảy xuống, giống như nước mắt của Mẫu Dạ Xoa: “Trong bụng ta là con của hoàng thượng, công công ghi chép sinh hoạt có thể làm chứng.”

Hạ Lệnh Thủ nói: “Sách thừa ân ghi rằng, từ tháng hai hoàng thượng đã không cho phi tần thị tẩm.”

Kiều Tiếp dư sùng sốt: “Không thể nào. Ta chuốc hán say, để hán uống rượu có thuốc, hán ở lại trong tâm điện của ta đến nửa đêm mới đi.”

Hạ Lệnh Thủ cười nói: “Vây sao. Đáng tiếc là các phi tần đều không biết ‘sách thừa ân’ có hai bản, một bản ghi chép lại sinh hoạt của hoàng thượng, một bản nữa ở trong tay Lương công công. Việc thị tẩm phải được ghi lại trong cả hai bản thì khi thẩm tra mới coi là thật. Có phải ngươi chỉ mua chuộc tiểu thái giám mà quên cho Lương công công thứ gì không?”

Cố Song Huyền hừ lạnh: “Không cần coi để vương như thằng ngốc.” Hán và hoàng hậu trấn án nàng không có nghĩa là bọn họ không biết sự thật; bọn họ cho phép đưa bé kia lên từng ngày không có nghĩa là họ cam chịu râu ông nọ cắm cằm bà kia. Huyết mạch hoàng tộc không cho phép lừa dối. Buồn cười là cái đôi gian phu dâm phụ ngu xuẩn này cho rằng có thể lừa gạt hoàng đế, lén lút ân ái. Bọn họ coi Đế Hậu là lũ ngốc hay là cho rằng mình rất thông minh.

Kiều Tiếp dư bỗng nhiên nhảy dựng lên, vươn tay vọt tới chỗ Cố Song Huyền: “Ta hận ngươi, hận ngươi. Người hủy hoại cuộc đời ta, ta hận ngươi...”

Cố Song Huyền lùi lại hai bước, kéo Hạ Lệnh Thủ ra xa hơn, khi Kiều Tiếp dư tới gần hán liền đập thật mạnh lên bụng nàng. Kiều Tiếp dư văng ra ngoài, rơi vào chỗ thi thể của thị vệ, ôm bụng kêu đau, nửa người dưới chảy máu không ngừng.

Cố Song Huyền thờ dõc, nhìn Kiều Tiếp dư lăn lộn trên giường, đau đớn kêu to, gương mặt thống khổ bị oán hận giày vò đến thay đổi hoàn toàn, bàn tay đặt trên bụng đầy gân xanh: “Tại sao lại ép ta vào cung, ngươi không yêu ta... Ta có làm tốt đến đâu ngươi cũng không yêu ta...”

Cố Song Huyền chán ghét vút trường kiếm xuống, vừa nói muốn có tình yêu của đế vương vừa lén lút với tình nhân cũ, đúng là nực cười.

Hạ Lệnh Thủ nhắm mắt, xoay đầu lại: “Thần thiếp mệt mỏi, đi thôi.” Vừa dứt lời thì mắt cá chân nặng lên, nàng nghe thấy có tiếng vang rất lớn. Cúi đầu nhìn xuống, gương mặt tương tự nàng của Kiều Tiếp dư vô cùng dữ tợn, cười nhạo: “Hoàng hậu, ngươi cũng không có kết cục tốt đâu. Hai người các ngươi đều phải xuống địa ngục, cả đời ta nguyện rửa các ngươi vĩnh viễn không thể sống yên ổn, cả đời đều đau khổ dằn vặt. Ta không chiếm được hoàng thượng, ngươi cũng không thể.”

Hạ Lệnh Thủ rút chân ra: “Bản cung cũng chẳng hiềm lạ gì tình yêu của hoàng đế. Chỉ có ngươi ngu ngốc, còn trách người trong cung lạnh lùng. Ngươi cho là tên thị vệ này thật sự yêu ngươi sao? Hán yêu ngươi thì sao lại lấy nữ tử khác. Một bên lén lút vui vẻ với ngươi, một bên thì nhu tình mật ý cùng nương tử trong phủ. Hán cũng chẳng phải là phu quân của ngươi.”

“Không...” Kiều Tiếp dư thì thào, “Ngươi gạt ta.”

“Ta lừa ngươi làm gì. Ngươi chỉ cần chú ý một chút sẽ phát hiện hoa khô trong túi thơm của hán đã không phải là loại ngươi yêu thích; quần áo của hán rất sạch sẽ, thẳng thớm, không phải do thị đồng bình thường lo liệu; còn có tóc của hán, nam tử chưa thành thân thì trên dây buộc tóc sẽ không thêu chữ. Đó là mẹ hán tự mình thêu họ lên đó.”

(thị đồng: là đứa bé hầu hạ)

Rút khỏi tay Kiều Tiếp dư, thẳng người đi chậm rãi đến thiên môn, từ đầu tới thì quay lại đó. Giống như rất nhiều lần bước ra khỏi hoàng cung, nàng vẫn phải trở về đối mặt với nơi lạnh như băng này.

Tiếng nguyện rửa của Kiều Tiếp dư vang lên bên tai, quanh quẩn trong lòng, không thể nào xua đi được.

Một đêm này, nàng bị đế vương giữ chặt trong ngực nhưng vẫn run rẩy, dường như có một u hồn quanh quẩn bên nàng không đi, trách móc nàng, mắng nàng, cười nhạo nàng.

Cố Song Huyền ôm nàng chặt thế nào cũng không làm ấm được thân thể nàng.

Nàng khẽ rên rỉ: “Lạnh.”

“Lệnh Thủ, ta ở đây, ta vẫn luôn ở đây, đừng sợ.”

Hạ Lệnh Thủ lắc đầu, nàng không sợ, nhưng bóng tối luôn vây quanh. Cả người nàng run rẩy, chảy mồ hôi lạnh, mặc kệ Cố Song Huyền kêu gào thế nào cũng không tỉnh lại.

“Người tới, có ai không!”

Hạ Lệnh Thủ bất ngờ bị bệnh, hoàng đế sợ hãi. Thái y bắt mạch, kê đơn thuốc, chỉ nói là hạm hực tích lại, bỗng nhiên bị phong hàn nên dẫn phát bệnh cũ, nghỉ ngơi là được.

Cố Song Huyền trông nàng cả đêm, cuối cùng Lương công công giục mãi mới lên triều.

Hoàng hậu bị bệnh, các phi tần chỉ biết đêm qua điện Xương Linh xảy ra chuyện, đợi tới ban ngày liền đi hỏi thăm thì người mất điện trởng, ngay cả các cung nữ thái giám hầu hạ cũng đi đâu không biết. Trong lòng tự suy đoán, cũng không dám lỗ mãng đi hỏi hoàng hậu, ở trước mặt Thái hậu dò hỏi cũng không thu được tin gì, qua hai ngày, bệnh tình của hoàng hậu không có biến chuyển, việc này càng không giải quyết được.

Đã đến mùa rét đậm, thành Bắc Định dần có tuyết rơi suốt ngày đêm. Thái hậu tạm thời thay Hoàng hậu quản lý hậu cung, từ lâu đã sai người đi chuẩn bị đồ dùng. Vì chuyện xảy ra năm trước mà người hầu trong Phụng Huyền cung trở nên nhiều hơn, ngay cả thị vệ cũng phải thay phiên trông coi ba ca, chỉ sợ lơ lửng sẽ bị hoàng hậu lừa gạt.

Sau buổi trưa, cung Phụng Huyền vô cùng yên tĩnh, cửa sổ mở nửa có bóng người thoáng qua. Một lúc sau, cửa bị một đôi móng vuốt nhỏ đẩy ra, Cố Khâm Thiên từ trong khe cửa nhìn đông nhìn tây, xác định không có người mới trèo qua cửa. Tiểu bạch hồ khua đuôi phía sau nó, cũng lăm la lăm lét nhìn xung quanh, theo tiểu chủ nhân vào cung điện. Giường long phụng hơi cao, Cố Khâm Thiên ôm chân giường, cố mãi cũng không trèo lên được, cũng không gọi người, đưa bàn tay nhỏ bé giữ chặt lấy màn giường, lay động hi vọng làm nỡ nhân hoàng hậu chú ý.

Tiểu bạch hồ leo lên trên giường, đang định dùng cái đuôi quét qua mũi Hạ Lệnh Thù, còn chưa chạm đến đã bị kéo ra.

Cố Khâm Thiên ngẩng đầu nhìn, thấy Tạ Sâm đứng ở chỗ tối từ lúc nào, chăm chú nhìn nó ở trên sàn. Cố Khâm Thiên méo miệng, Tạ Sâm đặt tiểu hồ ly đang giẫy dụa vào ngực nó, lại mang một người một cáo đặt lên giường. Phụng Lê giống như bà thổ địa từ dưới đất chui lên, giúp nó cởi áo lông bên ngoài, tháo giày, Cố Khâm Thiên lăn lông lốc vào bên cạnh Hạ Lệnh Thù, nhân tiện đánh thức nàng.

Nàng nhìn hai bên, giọng nói khản đặc: “Lại uống thuốc à?”

Phụng Lê nhanh chóng đỡ nàng lên: “Hôm nay nương nương ngủ rất lâu, có thấy lạnh không?”

“Cũng được.” Hạ Lệnh Thù bị bệnh đã lâu, toàn thân không còn sức lực, cũng không biết bây giờ là ngày tháng năm nào, mãi đến khi nhìn ra cửa sổ thấy bên ngoài là một mảng trắng xóa mới hỏi: “Đêm 30 à?”

“Vâng. Sáng sớm nay Hoàng thượng đã đưa thái tử đi tế trời, còn đi thần miếu cầu phúc cho nương nương, nói rằng chỉ vài ngày nương nương sẽ khỏe lại.”

Hạ Lệnh Thù cười, để người hầu hạ súc miệng rửa mặt, Tạ Sâm ngồi bên bắt mạch, thỉnh thoảng lại viết vài chữ xuống tờ giấy để trên bàn trà. Cố Khâm Thiên mãi mới chờ được lúc hoàng hậu tỉnh, mềm mại gọi: “Mẹ.” Lăn lăn trên đệm, ôm lấy eo nàng không chịu xuống. Hạ Lệnh Thù uống thuốc, hỏi nó: “Có mệt không?”

Cố Khâm Thiên chớp mắt: “Đói.”

Phụng Lê vội nói: “Nương nương, qua nửa canh giờ nữa là có thể dùng bữa rồi, có chờ ăn cùng thái tử không?”

Hạ Lệnh Thù suy nghĩ: “Nó còn nhỏ, ở lại đây lâu sẽ lây bệnh cho nó.”

Tạ Sâm nói: “Thân thể thái tử khỏe mạnh như hổ, không sao đâu.” Vị thái y thần thông nhất của thái y viện đã nói thế thì mọi người đều vui vẻ. Từ khi hoàng hậu bệnh nặng đến nay, xung quanh Phụng Huyền cung đều trở nên yên tĩnh, hàng ngày chỉ có hoàng đế đến chăm sóc hoàng hậu, cho nàng uống thuốc, dùng bữa. Vì bị bệnh nên còn ăn ít hơn cả mèo, Cố Song Huyền càng lo lắng hơn. Mùa đông này rất khắc nghiệt, bị bệnh thì càng khó chữa hơn, bao nhiêu thuốc uống vào đều giống như đá chìm đáy biển.

Tạ Sâm chỉ nói: “Tâm bệnh.” Không chỉ một lần hắn nói với Hoàng đế, “Để nàng xuất cung thì sẽ tốt thôi.” Cố Song Huyền tức giận đến run người, cũng không thể phát tác với hắn.

Hạ Lệnh Thù nhìn Cố Khâm Thiên giống như con sâu lặn qua lặn lại trên đệm, lăn tới mép giường liền gọi một tiếng “Mẹ”, Hạ Lệnh Thù nở nụ cười, nó liền chạy về ôm đầu nàng, hôn một cái rồi lại chạy đến bên giường khác chơi đùa với bạch hồ, chơi mệt mỏi liền chui vào trong chăn của nàng, cứ chui vào lại chui ra.

Bàn tay bên ngoài chặn bị người ta cầm lấy, xoa nhẹ. Nàng chuyển sự chú ý từ con trai sang nơi khác, Tạ Sâm hỏi: “Còn muốn đi không?”

Hạ Lệnh Thù không đáp.

Tạ Sâm lại nói: “Tiếp tục nữa thì sớm hay muộn ngươi sẽ bị hoàng cung cắn nuốt, không trở nên điên cuồng thì sẽ căm lạnh, ngươi không nên coi nơi này là nhà của mình.”

Hạ Lệnh Thù muốn rút tay ra, sức lực của đôi phương lớn hơn, nàng cũng không dám có động tác mạnh, chỉ nói: “Tạ tiên sinh đúng là có mắt mòng đa tình, ngay cả nương nương trong hoàng cung cũng muốn nhét vào dưới cánh mình. Ngươi tưởng ngươi là hoàng đế sao, nữ tử trên đời này đều phải theo ngươi, nói gì nghe vậy?”

Tạ Sâm cười nói: “Ngươi và hoàng đế chẳng hòa thuận gì. Ta thương tiếc ngươi, người tốt thì chôn thân ở thâm cung này làm gì chứ.”

Hạ Lệnh Thù cười: “Trong hậu cung có rất nhiều hương hồn đau khổ, sao ngươi lại chọn bản cung? Chẳng lẽ ngươi và hoàng thượng có gì sao?”

Ánh mắt dịu dàng của Tạ Sâm dừng bên nàng, dường như muốn đoán thâm ý trong lời của nàng, một lúc lâu liền buông tay nàng, nói khẽ: “Ta sẽ chờ người.”

Hạ Lệnh Thủ lộ ra nụ cười lạnh lẽo: “Bản cung không cần người ta thương hại.” Xoay người ôm thái tử xuống giường, vừa đứng lúc Phụng Lê cho cung nữ bê bếp lửa tiến vào, Trúc Đào cũng đã dọn bữa xong, đỡ nàng đi vào phòng có lò sưởi.

Tạ Sâm đứng trong điện trống vắng, nhìn người kia rời đi, chỉ im lặng. Lập tức cúi người xuống, thêm mấy vị vào đơn thuốc, sai người đi sắc.

Khó có dịp Cố Khâm Thiên được dùng bữa với Hạ Lệnh Thủ, làm nũng đòi nàng bón cơm. Hạ Lệnh Thủ thôi nhẹ rồi bón đến miệng nó, nó cũng lấy thìa bón cho Hạ Lệnh Thủ. Tay nhỏ quá nên cầm không xong, không ít đồ ăn rơi trên bàn, Hạ Lệnh Thủ ăn trong thìa, tiểu bạch hồ ăn luôn trên bàn, liếm sạch đến mức mặt bàn ướt át sáng trong.

Phụng Lê lau miệng cho thái tử, nghe Hạ Lệnh Thủ nói: “Đi điều tra thân thế của Tạ Sâm”

Phụng Lê ngừng động tác, nhỏ giọng đáp, lại hỏi: “Nương nương có muốn đổi thái y không?”

Hạ Lệnh Thủ nói: “Không cần, đừng đánh rần động cỏ.”

Bữa cơm ăn được một nửa, bên ngoài có bóng người đến, là hoàng đế. Tức giận cởi áo choàng lông hổ, lại đổi giày xong, hơ tay trên lò lửa hai vòng, cảm thấy ấm người mới vào phòng trong, nhìn Hạ Lệnh Thủ: “Thánh nữ Tuyệt tộc là cái quái gì, thế mà cũng dám nói đến vận số của Đại Nhai triều.”

Hạ Lệnh Thủ nghiêng đầu nhìn hắn, hỏi: “Làm sao vậy?”

Cố Song Huyền ngồi đối diện nàng, cầm lấy bát canh loãng cung nữ dâng lên, vừa uống vừa nói: “Nàng ta nói trong hoàng cung chúng ta có yêu nghiệt, yêu khí cao tận trời làm hỏng vận số của đất nước.”

Hạ Lệnh Thủ sờ cái đầu lông xù của tiểu bạch hồ: “À, nàng có nói yêu nghiệt là ai không?”

Cố Song Huyền ho khan, ánh mắt do dự, tự nhiên ngậm miệng.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Trẫm Muốn Thị Tẩm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Chương 24 Phiên ngoại: Đom đóm

Tác giả: Tuần Thảo

Edit: Mộc

Hạ Lệnh Thủ cười nói: “Xem ra ta cũng có bản lĩnh làm hồ ly tinh.”

Cố Song Huyền nuốt ngụm canh nóng xuống, hai má cũng như nóng lên, có phần xấu hổ: “Ta thấy nàng ta mới giống hồ ly tinh, cái gì mà Thánh nữ, giả thần giả quỷ lừa người. Nếu nàng nghe thấy lời đồn từ đâu cũng đừng để ý.”

Hạ Lệnh Thủ hỏi: “Nàng ta còn nói những gì?”

Cố Song Huyền cười nói: “Đừng hỏi nữa, dù sao đều là mấy lời vớ vẩn, nghe xong lại bức mình.” Dứt lời, ôm lấy thái tử, suy nghĩ xem cho nó ăn gì. Răng của Cố Khâm Thiên còn chưa mọc hết, nhìn rất nhiều món ngon không thể ăn được mà chảy nước miếng, ngồi trước người phụ hoàng, cầm lấy ly rượu gần nhất.

Cố Song Huyền cầm chiếc đĩa nhúng vào bên trong, sau đó đặt lên đầu lưỡi Cố Khâm Thiên. “Bẹp” hai cái, cảm thấy đúng là mỹ vị, há to mồm, cầm tay phụ hoàng ý nói muốn nữa. Cố Song Huyền luôn đáp ứng yêu cầu của thái tử, cho nó nếm không ít, một lúc sau sắc mặt Cố Khâm Thiên đỏ hồng, ánh mắt mơ màng, đứng là dáng vẻ của quý say, rung đùi đắc ý gọi hoàng hậu “Mỹ nhân.”

Hạ Lệnh Thủ không nói gì liếc mắt về phía hoàng đế: “Hôm nay trong cung có yến tiệc, thần thiếp bị bệnh, hay là để Hiền phi gặp mặt triều thần cùng hoàng thượng đi.” Thiết yến xong đương nhiên là để Hiền phi thị tẩm.

“Không cần, trẫm không cần người thị tẩm.” Hắn ngừng một lúc, đưa thái tử cho các ma ma hầu hạ ngủ trưa, tự mình rót rượu uống, một lúc sau nói: “Ba vị công chúa kia nên an bài xuất giá đi, năm sau hoàng hậu hãy thu xếp.”

Ba vị công chúa đương nhiên là An công chúa của Hứa quốc, Thánh công chúa Tuyệt quốc, Vô Song công chúa Khai quốc được đưa tới vào tết Trung

thu.

Mâu thuẫn xưa nay giữa Hạ Lệnh Thủ và hoàng đế khó khăn lắm với yên xuống, chuyện trong cung cũng dồn dập, nếu không phải lần này Thánh nữ Tuyết tộc nói ra mấy câu trên thì chắc hoàng đế cũng quên luôn ba người này.

Hạ Lệnh Thủ nghĩ, cười nói: “Vốn dĩ định để Thánh nữ Tuyết quốc làm Định Đường vương phi. Hai vị công chúa kia thì phân đi cũng không cao, Thánh công chúa và Định Đường vương đúng là không có gì để chê.” Một bà thần và vị vương gia số một, số hai Đại Nhạn triều, thật xứng đôi biết bao.

Cố Song Huyền cầm rượu, nhìn Hạ Lệnh Thủ cười khò: “Nếu Cửu đệ cự tuyệt...”

“Làm thân từ phải thay Hoàng thượng phân giải ưu phiền.”

“...Được rồi.” Dù sao Định Đường vương cũng không coi trọng nữ tử, để hấn đi đã kích dăng về kiêu ngạo của Thánh nữ coi như là tận dụng triệt để. Phải rồi, hoàng đế hoàn toàn không cảm thấy mình đang hãm hại huynh đệ nhà mình. Đúng là hoàng hậu quan tâm cẩn thận tới Định Đường vương.

Ăn bữa trưa xong, tinh thần hoàng đế rất tốt, bảo người kéo rèm cửa sổ thật dày, đợi đến lúc trong điện đều tối, tự mình lên mang vào một chiếc bình thủy tinh từ ngoại điện vào. Trong bình có một cây Tuyết liên đang nở rộ nhỏ cỡ lòng bàn tay, hoa lá xếp tầng tầng lớp lớp, nhụy hoa màu đỏ cam điểm lẹ. Hoa nở trên đá sỏi, xung quanh là một vòng tròn trong suốt bằng băng vụn. Hợp với chiếc bình thủy tinh, cầm trong tay cảm thấy giống như đang cầm một trái tim dễ vỡ.

Hoàng đế đặt hoa trong lòng tay nàng, cười nói: “Hoa này sống trong băng, có thể qua được mùa đông. Đến đầu xuân, ta đưa nàng đi tắm suối nước nóng, cho hoa này vào trong nước, bảo đảm nàng sẽ xinh đẹp như xưa.”

Hạ Lệnh Thủ cười nói: “Có phải khi thần thiếp lớn tuổi, nhan sắc phai tàn là có thể rời cung không?”

Cố Song Huyền sững sốt, cảm thấy bình thủy tinh trong tay càng trở nên lạnh lẽo hơn. Hấn trầm giọng nói: “Vì sao nàng muốn rời khỏi ta?” Hạ Lệnh Thủ không đáp, vấn đề này vốn dĩ không cần trả lời.

Cố Song Huyền đặt hoa tuyết liên trước cửa sổ, mở nửa cánh cửa ra, chút ánh nắng chiều rơi trên cánh hoa, gió lạnh thổi qua, đóa hoa khẽ lắc lư, giống như thờ dài. Cẩn thận nghe lại thì đúng là hoàng đế đang thờ dài: “Thì ra thẩm thật sự là người cô đơn. Khi còn nhỏ bị cha mẹ bắt buộc học tập, khi niên thiếu thì phải tranh đấu gay gắt với các huynh đệ, lúc nhược quán phải mưu đồ quyền lực với các thần tử, vất vả lắm mới có thể đăng cơ, người vốn rất tốt với ta đảo mất một cái liên trở thành kẻ thù, kẻ vốn là kẻ thù lại cúi đầu tuân theo. Ta nghĩ ở chỗ cao thì phải chịu lạnh, làm đế vương thì phải chấp nhận. Nhưng khi trở lại hậu cung, đột nhiên ngay cả người để nói chuyện, thổ lộ tình cảm cũng không có.” Hấn quay đầu, nói với Hạ Lệnh Thủ: “Hoàng hậu, chẳng lẽ nàng không thấy cung điện này quá lớn, còn mình thì rất nhỏ bé sao?”

Hạ Lệnh Thủ nhú mày, cười nói: “Nếu ngươi là con kiến thì sẽ cảm thấy mình càng nhỏ bé hơn. Làm đế vương cho tốt đi, tự nhiên lại thương cảm làm cái gì.”

Về mặt Cố Song Huyền đau khổ, âm ức nói: “Ta chỉ muốn giành được nụ cười của nàng thôi, chẳng lẽ nàng không cảm động chút nào sao?”

“Không cảm động.”

Cố Song Huyền cầm hoa tuyết liên: “Lẽ vật ta tặng nàng cũng không thích sao?”

“Tuổi trẻ qua mau. Cho dù là hoa tuyết liên thì cuối cùng nếu không thả vào bồn tắm cho ta thì cũng để ngâm nước rửa chân cho Thiên Nhi. Thích thì có ích gì?”

Cố Song Huyền cảm thấy thật uể oải, mất mát: “Vậy lần sau ta lại đi tìm thứ gì mới mẻ hơn.” Trả lời hấn là một tiếng cười nhạo. Hạ Lệnh Thủ không kiên nhẫn khoát tay: “Đi đi, đi làm hoàng đế uy vũ, phê duyệt tấu chương đi, đừng ở đây làm phiền ta, ta còn phải thay người làm chính sự.”

Ý chí của Cố Song Huyền đã được rèn luyện nhiều lần kể từ khi hoàng hậu trở về, tinh thần chỉ sa sút một lúc đã lại đầy sức sống, giống như chó săn quần lầy nàng, hỏi: “Hôm nay nàng sẽ không đi đâu chứ?”

Hạ Lệnh Thủ khó hiểu: “Ta đi đâu nào?” Cảm thấy kỳ quái, cẩn thận nghĩ lại mới hiểu ra. Chắc chắn là hoàng đế bị hành động năm trước của nàng dọa sợ, sợ nàng lần nữa lại lên lút chạy trốn vào đêm 30. Hừ, Cố Song Huyền đúng là một lần bị rấn cấn, mười năm sợ sợi dây thừng.

Cố Song Huyền nghe xong cười ha ha, nắm tay nàng thật chặt, nhin không được liền hôn lên trán nàng, nhẹ nhàng gọi tên nàng.

Hạ Lệnh Thủ giống như đồ tiểu thái tử vỗ cánh tay hấn, ánh mắt dừng lại trên đóa tuyết liên. Đêm 30, nàng không thể quay về Hạ gia, chẳng lẽ người thân trong cung cũng không thể gặp sao? Người bệnh, chẳng những không cho phép thái tử ở cùng mà ngay cả hoàng đế mặt dày mày dạn cũng bị đá xuống giường. Hiếm lắm mới có lúc nàng mềm lòng thế này, nói: “Đi mau đi, phê duyệt xong tấu chương, đêm nay bản cung sẽ để người ngủ lại thiên điện.”

Nói như vậy thì Cố Song Huyền liền giống như một con cạp ngẩng đầu lên, hai mắt sáng bừng nhìn nàng: “Thật sao?”

“Đương nhiên, nhưng chỉ là ở thiên điện thôi.” Cố Song Huyền cười ha ha, ôm Hạ Lệnh Thủ, âm thầm ăn thêm không ít đậu phụ, sau đó mỡ sâu mới hấp tấp ra cửa điện, ra lệnh cho thị vệ trông coi xong liền đi.

Vừa nghỉ ngơi trong chốc lát, có người bẩm báo Triệu vương phi Hạ Lệnh Ngọa và Hạ Lệnh Mị đến. Hai người này vốn tới để thỉnh an Thái hậu thuận đường qua đây, ở Đình Hành cung nhất định đã nói chuyện với các phi tần, hầu Thái hậu dùng bữa xong mới tiện thể đi gặp hoàng hậu.

Nói ba người phụ nữ liền thành một vở kịch, trong cung Hạ Lệnh Ngọa có tai mắt, đương nhiên là biết lời nói không căn cứ của Thánh nữ Tuyết quốc, lập tức cười nói: “Nếu cứ để lời đồn này truyền ra thì khó tránh có người tin là thật.”

Hạ Lệnh Thủ nói: “Ba vị công chúa này quả nhiên là ba vị Bồ Tát sống, không thể lạnh nhạt cũng không thể dễ dàng, sớm gả đi thì sẽ giải bớt phiền toái cho ta. Nhưng nhìn Thánh nữ thích gây chuyện thị phi như vậy, đến lúc ở cùng một chỗ với Đình Đường vương sẽ gây ra không ít chuyện, ta phải áp khí thế của nàng ta trước mới được.”

Hạ Lệnh Mị đang uống trà, nghe vậy cười: “Ra oai phủ đầu chứ gì, ta thích. Sai người đi mời nàng ta, ta sẽ đóng vai người tốt, ngươi là vai phản diện, bảo đảm về sau nàng ta chỉ có thể ở trong lòng bàn tay ngươi, không gây nổi chuyện gì đâu.”

Mấy người bàn bạc xong, tức thì sai người đi mời Thánh công chúa đến.

Ở Đại Nhạn triều, bởi vì có nhiều dân tộc, mỗi triều đại đều có người hòa thân do các nước láng giềng đưa tới nên chỉ cần các nàng chưa xuất giá thì ngày thường có thể mặc trang phục của dân tộc mình, chỉ đến đại lễ mới phải mặc trang phục theo quy định của Đại Nhạn triều.

Lần này công chúa Tuyết quốc đưa tới là công chúa cuối cùng của tiên hoàng, địa vị cao hơn, cũng thần bí hơn. Thánh nữ, nói hay ho thì là “không nhiễm khói bụi nhân gian”, hoặc là “Thuần khiết không tì vết”, là “con gái của thần”; còn nói trắng trợn ra thì chỉ là “ngây thơ không biết gì”, “công phẩm của Tuyết tộc”.

Thánh công chúa mặc váy trắng như tuyết không chút tì vết, từ lưng trở xuống là váy dài trăm nếp, trên cổ tay, đai lưng được viền lông trắng, giống như hoa tuyết liền trên núi cao rơi xuống phạm trần. Im lặng đứng trong điện khiến người ta run rẩy, bỗng nhiên cảm thấy như một bức tượng hình người bằng băng được dựng lên. Phía sau nàng ta là hai ma ma, áo khoác được thêu bảy màu khác nhau, từ bả vai đến mặt đất, giống như đồi núi trùng điệp.

Hạ Lệnh Thủ ban ngồi, sai người dâng trà và điểm tâm, ý cười nhẹ nhàng hỏi đối phương đã quen thuộc hay chưa.

Giọng nói của Thánh công chúa trong trẻo mà lạnh lùng, đương nhiên là có vẻ cao ngạo xa cách, còn “cự người ngàn dặm” hơn cả Hạ Lệnh Thủ. Ở trong cung một khoảng thời gian cũng hiểu rõ sự coi trọng của hoàng đế với hoàng hậu, cố kiên nhẫn nói chuyện chốc lát, càng cố quan sát sắc mặt Hạ Lệnh Thủ, bỗng nhiên nói: “Án đường của ngươi biến thành màu đen, sẽ không sống được lâu nữa.”

Ba nữ tử Hạ gia trầm kêu một tiếng, ‘đến rồi đây’.

Một tay Hạ Lệnh Mị đặt lên roi san hô bên hông, làm như vô tình nói: “Trong cung hoàng hậu có nhốt một con yêu quái, bị yêu khí làm thương tổn, tính mạng đúng là đang nguy hiểm. Các thái y đều nói xương cốt của hoàng hậu yếu ớt, điều dưỡng là được. Không ngờ hôm nay lại gặp được cao nhân.”

Thánh công chúa sửa lại: “Bản thân hoàng hậu vốn là yêu nghiệt, làm sao có thể bị yêu quái thương tổn được?”

Hạ Lệnh Ngọa nói: “Thánh công chúa nói hoàng hậu là yêu nghiệt, có bằng chứng gì không?”

Thánh công chúa đứng thẳng người: “Bản công chúa là Thánh nữ của Tuyết tộc, từ khi sinh ra đã có năng lực phi thường, có thể nhìn thấy hình dáng thật sự của yêu nghiệt.” Hai ma ma đứng sau nàng ta nghiêm mặt nói, “Thánh công chúa của chúng ta chưa bao giờ nói dối. Nàng nói ai là yêu nghiệt thì chính là người đó.”

Hạ Lệnh Ngọa liếc mắt với hai vị ma ma kia, cười: “Vậy các ngươi thấy yêu nghiệt rồi sao?”

Một vị ma ma nói: “Chúng ta là nô tài hầu hạ Thánh công chúa trung thành nhất nên sẽ được Tuyết thần chú ý, đương nhiên có thể nhìn thấy yêu nghiệt vào những thời điểm thích hợp, hơn nữa thay Thánh công chúa giết chết chúng.”

Ánh mắt Hạ Lệnh Mị sáng ngời: “Các ngươi có thể chém giết yêu quái sao?”

Vị ma ma kia cẩn thận nhìn Thánh công chúa, thấy đối phương không có gì không hài lòng thì ưỡn ngực nói: “Bản lĩnh của ta không lợi hại bằng công chúa, nhưng nếu chỉ là yêu quái bình thường thì không thể trốn thoát khỏi lòng bàn tay của chúng ta.”

Hạ Lệnh Mị chỉ chờ những lời này, bất ngờ đứng lên, cười: “Nói miệng không bằng chứng, thật thấy mới là thật.”

Thánh công chúa nhìn chằm chằm Hạ Lệnh Thủ nói: “Các ngươi hóa thiêu hoàng hậu thì có thể ép nàng hiện ra chân thân, đương nhiên sẽ biết ta nói thật.”

Hạ Lệnh Ngọa lạnh nhạt: “Cần gì phiền phức như thế, cứ thiêu Thánh công chúa, ép Tuyết thần của nàng đến cho bọn ta nhìn một cái, chẳng phải sẽ biết nàng có phải Thánh nữ thật hay không sao.”

Các ma ma giật dũ: “Các ngươi dám nghi ngờ thân phận ‘con gái thần’ của Thánh công chúa!”

Hai bên đối đầu, thấy sắp náo động long trời lở đất, Hạ Lệnh Thủ vốn không mở miệng liền lên tiếng: “Bản cung có phải yêu nghiệt hay không chẳng cần người ngoại phải chỉ trích. Có điều hiện giờ trong cung đúng là có một yêu quái, nếu công chúa và các ma ma có bản lĩnh như vậy, hay là bắt yêu quái đó đi, sau đó chúng ta sẽ bàn bạc kỹ hơn.” Liền quay người lại hỏi: “Yêu quái kia bị khóa rồi phải không?”

Phượng Lê nom nóp lo sợ: “Đã khóa rồi ạ. Nhưng bọn nô tỳ không thấy được nguyên thân của nó, ở bên ngoài chỉ nghe được tiếng tru đau đớn như tiếng trẻ mới sinh, nường nường mau mời quốc sư đến tiêu diệt nó đi.”

Hạ Lệnh Thủ cười: “Không cần, ở đây chúng ta có người hầu của Tuyết thần rồi. Ngươi đưa hai vị ma ma này đi đấu với nó.” Không để Thánh công chúa mở miệng ngăn cản, tức khắc cười nói: “Nếu các ma ma có thể giết yêu quái kia rồi còn sống đi ra thì chúng ta đương nhiên sẽ tin tưởng Thánh công chúa là ‘con gái của thần’. Đã là Thánh nữ thì không thể chịu ảm ức mà gả cho một nam tử nào khác được, dưới gầm trời này chỉ có thể xứng đôi với Chân long thiên tử, có phải vậy không?”

Nếu từ chối, tức là Thánh công chúa có tội giết mình, vu tội cho hoàng hậu; nếu nằng ta đồng ý, sai các ma ma đi giết yêu quái kia, nằng có thể gả cho hoàng đế như ý nguyện, đồng thời có thể kéo hoàng hậu xuống ngựa.

Mấy đôi mắt đang chờ xem kịch vui đều chăm chú vào Thánh công chúa, nằng ta từ chối không được, cũng không thể đồng ý. Hạ Lệnh Mị vốn chẳng quan tâm, trực tiếp rút roi ra vung lên không trung, cười nói: “Các vị ma ma, xin mời.”

Ba người bị đưa đến một điện nhỏ ở rất xa. Tường cung loang lổ, cửa đóng chặt, qua song cửa sổ rách nát có thể nghe thấy tiếng trẻ con khóc thất thanh. Hạ Lệnh Mị nóng lòng đưa hai ma ma kia đi vào, khóa cửa lớn lại, nói: “Các vị ma ma xin thi triển hành động, để con dân Đại Nhai triều bọn ta được nhìn bản lĩnh của nô tài Tuyết thần của các ngươi.” Tiếng nói vừa dứt, trong phòng truyền ra tiếng hét thê lương, các ma ma bắt đầu lung tung nhớ mấy thứ kỳ hiệu loạn thất bao tao, sau đó liền nghe thấy tiếng đánh nhau.

Thánh công chúa đứng cùng một chỗ với Hạ Lệnh Ngọa, thân hình sợ hãi run lên, ngay lập tức bình tĩnh lại.

Hạ Lệnh Ngọa cười: “Công chúa biết không, yêu quái này đã ở hoàng cung rất nhiều năm, yêu lực rất mạnh. Mỗi năm đều có vô số cung nữ bị nó dùng yêu pháp hấp dẫn đến đây tự sát, hai vị ma ma thân kinh bách chiến, đương nhiên là không sợ nói, có phải không?” Vừa nói xong thì chợt nghe thấy tiếng các ma ma kêu thảm thiết.

Hạ Lệnh Thủ thở dài: “Nếu các ma ma không thu phục được nó, đành phải làm phiền đến Thánh công chúa thôi.” “A——”, trong đó lại vang lên tiếng kêu, chắc chắn là tiếng của một ma ma.

Thánh công chúa hít sâu mấy lần: “Bản công chúa tin tưởng bản lĩnh của các ma ma.”

Ba nữ tử Hạ gia mỉm cười, lui ra phía sau hai bước, nhìn vị Thánh công chúa kia đang lo lắng vịn phần đứng trước cửa điện.

Hạ Lệnh Ngọa cười to, nói với Hạ Lệnh Thủ: “Nghe nói yêu quái này thích ăn nội tạng người phải không?”

Hạ Lệnh Mị tò vò về ghê tởm: “Không phải là ăn não người và thịt người sao?”

Hạ Lệnh Thủ nói: “Thật ra là đứt tứ chi ra trước, sau đó hút cạn máu ở cổ, tiếp nữa là ăn não, cuối cùng mới moi bụng ăn nội tạng.”

Trong điện liên tục vang lên tiếng kêu thảm thiết, bên ngoài điện thánh công chúa lưng lay sắp đổ.

Hạ Lệnh Ngọa sụt sịt nói: “Đây rõ ràng là giết đứt tay chân phải không?”

Hạ Lệnh Mị đoán: “Không phải, là cắn đứt cổ.”

Hạ Lệnh Thủ: “Ta nghĩ là nó đang hút óc.”

Thánh công chúa che miệng, sắc mặt tái nhợt. Tiếp theo, trong điện truyền ra tiếng cười của trẻ con, có tiếng nuốt đồ ăn, có có tiếng các ma ma cầu xin, nằng ta cũng không nhịn được nữa, chạy sang một bên nôn khan. Nôn một lúc, cánh cửa sổ kia đột nhiên mở ra, một chậu đầy nước đổ lên lưng Thánh công chúa. Máu nhuộm chảy từ cổ xuống, sền sệt, tanh hôi, trong đó còn có mấy khối thịt.

“Ái chà, chúng ta đều đoán sai rồi. Yêu quái ăn nội tạng trước, nhìn kia, bên trong còn có ruột...” Hạ Lệnh Mị kinh ngạc.

Thánh công chúa đại nhìn hai bàn tay đầy máu, ánh mắt khế đảo một cái, hôn mê bất tỉnh.

Hạ Lệnh Mị nghiêng người xem thường Thánh công chúa: “Choáng váng thật rồi, xem ra một lúc cũng chưa tỉnh lại được. Haiz, chúng ta làm nằng ta đẩy máu tanh rồi.”

Hạ Lệnh Ngọa cũng lại gần: “Là ngươi nói muốn hút máu chó lên người nằng mới giải được nỗi hận, bây giờ còn oán trách cái gì.”

Hoàng hậu Hạ Lệnh Thủ đứng cách đó không xa, do dự nói: “Hình như ta đã quên mất một việc. Nếu Cửu vương gia biết Thánh công chúa này là bà cốt giả mạo, đòi tử hôn thì làm sao bây giờ? Không gả Thánh công chúa đi được, Hoàng thượng đành phải thu nhận nằng ta, từ nay ta sẽ không được yên ổn.”

Hạ Lệnh Mị và Hạ Lệnh Ngọa cùng liếc mắt với nhau, cảm thấy khó nghĩ. Các nằng đều quên mất Định Đường vương là nam tử bụng dạ hẹp hòi, có thù tất báo.

Trời ạ, vị Thánh công chúa này chẳng lẽ sẽ bị Định Đường vương để lại cho hoàng đế sao?

Phiên ngoại: Đom đóm

Tác giả: Tuấn Thảo

Edit: Mộc

Năm ba tuổi, Cổ Song Huyền lấy được từ chỗ cung nữ một con chó nhỏ trắng như tuyết. Con cún mới ba tháng, giống như một quả cầu tuyết nằm rạp trên mặt đất, dẫm một cái liền có tiếng “Gâu” yếu ớt, một lúc lâu liền trèo lên chân hần làm nũng. Hần vô cùng yêu thích cún con, mỗi ngày đều mang theo, không rời một tấc.

Hần tự mình cho cún con ăn. Hần ăn thịt, cún ăn xương; hần ăn canh, cún sẽ ăn hành; hần ăn món cay, cún sẽ ăn ớt. Cay đến nổi là lưỡi, chảy nước miếng, hần sẽ vui vẻ cười to, ôm cún con lăn trên sàn ngọc thạch.

Vừa đứng vào hôm ấy hần đang chơi đùa, phụ hoàng tự mình đi dạo với các hoàng tử lớn hơn ở ngự hoa viên, vừa ngắm cảnh vừa thử tài văn thơ của các hoàng tử. Đi ngang qua cung Phụng Huyền của hoàng hậu thì nghe được tiếng cười, liền nhìn vào, thấy lục hoàng tử Cổ Song Huyền đang ôm một con súc sinh lăn lộn chơi đùa trên mặt đất.

Con cháu hoàng tộc sao có thể để bản thân mình như thế được; con của hoàng hậu, khi thấy hoàng đế không hề kính sợ, ngược lại còn ôm súc sinh chào hỏi hoàng đế, không biết phép tắc, không được dạy dỗ cẩn thận. Vừa mới thử tài các hoàng tử uy dũng, hoàng đế lập tức cảm thấy Lục hoàng tử mê muội không có ý chí, không thể đảm đương đại sự, tấu chương đề nghị lập thái tử của các quan lại bị bỏ qua.

Sắc mặt tái nhợt hoàng hậu ngồi ở Phụng chỗ ngồi, ném cho hần nhất thanh chủy thủ, phun ra hai chữ: “Giết.”

Cổ Song Huyền còn nhỏ, luôn được người trong cung bảo vệ rất tốt, không biết “giết” là cái gì, ngờ ngác ôm con chó nhỏ nhìn nhau, quay đầu qua chơi chỗ khác. Hoàng hậu chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, tự tay túm lấy con chó nhỏ, một tay kia thì ép hần cầm lấy chuôi kiếm, đâm thẳng một dao xuống, bụng cún con liền rách ra, máu tươi chảy ròng ròng. Cổ Song Huyền ngây thơ sờ lên máu tươi sền sệt, bên tai vang lên tiếng kêu thảm thiết của con chó nhỏ.

Hoàng hậu ném mạnh con chó nhỏ lên mặt đất, đầu nó nghiêng sang một bên, bốn chân gãy dựa hai cái rồi bất động. Bà nói: “Hoàng tử không có năng lực thì cuối cùng sẽ có kết cục này.”

Máu, nội tạng và bộ lông bản thủ là thứ duy nhất lưu lại trong trí nhớ của Cổ Song Huyền. Kết cục? Hần hoàn toàn không rõ ý tứ của lời này, nhưng hần đã hiểu rõ cái chết.

Năm tuổi, hần không cẩn thận ăn phải điểm tâm do người hầu đưa tới, trúng độc. Miệng há thật to vẫn không thể nào hô hấp được, trước mắt đều là màu đỏ, cả người đau đớn run rẩy như bị kim châm, hần không thể kêu ra tiếng, không có nước mắt để khóc. Cung nữ đưa điểm tâm tới giống như một pho tượng đứng sừng sững ở góc tường, như quý Dạ Xoa, đôi mắt màu đỏ tươi trừng lớn nhìn hần, lập đi lập lại: “Chết đi, chết đi.”

Hần biết nàng ta. Vốn là nha hoàn hồi môn của hoàng hậu, đã tâm rất lớn, lén lút bò lên giường phụ hoàng, trước đây đã sinh ra một đứa con, hoàng hậu cảm hận nên không cho nàng ta danh phận. Hoàng đế cũng đành chịu, cảm thấy hậu cung có ba nghìn người đẹp, vậy mà ngay cả cung nữ bên cạnh hoàng hậu cũng không buông tha, đúng là có phần quá đáng nên cũng chỉ đành thế, tùy ý hoàng hậu xử lý. Chỉ nói: “Đứa bé kia mang đi đâu cũng được, để nó sống sót là được rồi.”

Cung nữ hao phí tâm cơ, cuối cùng chẳng giành được thứ gì, ngay cả đứa con duy nhất có thể mang lại cho nàng vinh hoa phú quý cũng bị cướp đi, liền hóa điên. Một năm sau, nàng xuất hiện trước mặt Cổ Song Huyền chính là vì muốn độc chết hần.

Một nữ tử có mười phần dã tâm, cho dù là điên, liệu có mấy phần là thật?

Khi Cổ Song Huyền không thể cầu cứu, trong tâm trí hoảng hốt xuất hiện hình ảnh con chó nhỏ gãy dựa trước đây. Thì ra đây chính là “kết cục”.

Hần tin tưởng người hầu, khiến bọn họ lười nhác xao lãng, ngay cả hoàng tử bị hạ độc mà cũng không có ai biết; bởi vì lúc trước hần mềm lòng, nói với hoàng hậu rằng nữ nhân này đối xử với hần rất tốt, xin giữ lại tính mạng của nàng nên mới cho đối phương cơ hội lấy oán trả ơn.

Con chó nhỏ đã chết, để lại vết thương trong lòng hần; hần chết rồi, mẫu hậu sẽ đau khổ bao lâu? Phụ hoàng vốn không thương hần, cùng lắm cũng chỉ thờ dài một tiếng mà thôi! Các hoàng huynh chắc sẽ vỗ tay vui vẻ, giống như rất lâu trước kia đại hoàng huynh đẩy hần xuống hồ, ai cũng thấy chết mà không cứu.

Lần đầu tiên Cổ Song Huyền cảm thấy hoàng cung rất lạnh, lạnh đến mức xương cốt cũng giống như bị sông băng làm đông lại.

Hần chỉ có một mình, những người ở nơi này không có bất kì ai thật sự đau lòng vì hần, yêu quý hần, ôm hần, cho hần ấm áp. Hần khóc nức nở nhưng không ra tiếng. Hần chỉ có thể lần qua lần lại không tiếng động trong cung điện lạnh lẽo, làm vỡ bình hoa...

“Xoảng”, tiếng động cuối cùng cũng làm người đi ngoài điện chú ý. Thất hoàng tử, về sau chính là Triệu vương, dùng móng vuốt nhỏ xú đập lên cửa điện, gọi: “Lục hoàng huynh, người có ở đây không?”

Năm mười ba tuổi, hần và Thất hoàng tử đi dâng hương trong miếu, dưới tán hoa lê gặp được một cô bé.

Hoa lê trắng, cô bé cũng óng ánh trong suốt như ngọc, quanh người khoác áo lông mềm như nhung, đứng dưới tàng cây. Gió thổi qua, nàng chớp đôi mắt sáng trong ướt át, nhìn hần, không tỏ vẻ nghiêm túc. Cô bé như thể chắc chắn là xuất thân từ thế gia, lấy gia tộc là trời, phu quân là lưới, cùng hưởng phú quý nhưng khi tai vạ đến thì chắc chắn sẽ tự mình bay đi.

Đáy lòng hần cười lạnh, vinh hoa phú quý làm cho người lòng người thật thật giả giả không rõ, quyền thế danh vọng làm người ta đấu tranh gay gắt tự giết lẫn nhau. Nữ tử mãi mãi là vật lệ thuộc vào dã tâm dục vọng.

Giấy lát, vật lệ thuộc này và hần cùng nhau chạy trốn loạn xạ, cùng hần đối mặt với sát thủ tàn nhẫn, vì hần bày mưu tính kế thoát khỏi nguy hiểm, thậm chí vào thời khắc mấu chốt còn nhanh trí lừa gạt đối thủ để có cơ hội sống sót.

Vô số lần hần muốn bỏ tay nàng ra để đi trước một mình, vô số lần muốn rời khỏi bóng dáng kiên cường kia, vô số lần bị nàng cười khê, hỏi: “Thái tử điện hạ sợ chết sao?”

“Không sợ.”

Nàng cười, búi lại mái tóc rối của mình, kéo làn váy chạy vào trong rừng rậm: “Cha nói phải tìm đường sống trong chỗ chết thì mới trưởng thành được.” Nàng quay đầu, sợi tóc bay trên không trung vẽ thành những đường cong xinh đẹp, trong chốc lát, xung quanh nàng xuất hiện ánh sáng lập lờ của đom đóm, nàng nói: “Thái tử, cùng nhau trưởng thành đi.”

Trưởng thành rồi, hần có thể là chúa tể của sống chết.

Mạnh mẽ rồi, hần sẽ không sợ gì gió táp mưa sa;

Thành vua rồi, hần có thể quang minh chính đại kéo nàng vào cung điện tối tăm của mình, để nàng phát ra ánh sáng đom đóm nho nhỏ, cùng mình đi đến tận cùng của trời đất.

Hần bật cười, nhìn danh sách thái tử phi, như ý nguyện thấy được chút ánh sáng.

Đêm ấy, hần chạy tới long trì, sẵn bắt vô số đom đóm trong bóng tối, thả vào trong Đông cung, nhìn ánh sáng lập lờ của chúng, thấp sáng cả cõi lòng.

Hần nói: “Được.”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Trầm Muốn Thị Tầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25

Điện Biên Đẳng, giờ Thân hai khắc.

Thật hiếm thấy, đêm 30, sau khi bãi triều, cho dù là Định Đường vương thân thiết với vua nhất cũng có thể công khai nhàn nhã, mặc kệ chính sự. Hần ở trong phủ của mình, chuyện phiếm với rất nhiều đại thần khác, lại gọi với vài vị mỹ nhân đáng yêu, lúc đang chuẩn bị tiễn khách thì hoàng đế lại bảo hần vào cung.

Làm thần tử mà được như hần đây không biết là nên vui hay buồn.

Đến khi hần vào điện, nhìn thoáng qua liền thấy trước mặt còn có hoàng hậu Hạ thị đang ngồi, hần không biết ông anh hoàng đế uống nhầm thuốc hay là nào co giật.

Gặp kẻ thù liền đỏ mắt. Định Đường vương không hành lễ, lập tức trừng mắt như hổ với Hạ Lệnh Thủ, tức giận nói: “Hoàng hậu có đi nhầm chỗ không? Đây không phải là hậu cung, không phải chỗ để người làm xằng làm bậy.”

Hạ Lệnh Thủ nhú mày, đang định cãi lại, nghĩ hôm nay có chuyện, lại nhịn xuống.

Hoàng đế pha trò nói: “Cửu đệ, hôm nay Lục tẩu của ngươi tìm ngươi tới là để nói chuyện nhà. Trưởng tẩu như mẹ, tốt xấu gì ngươi cũng chừng này tuổi rồi, cũng đến lúc nên chọn vương phi rồi.”

Định Đường vương hừ hừ: “Nữ nhi Hạ gia liền bỏ qua.”

Hạ Lệnh Thủ mỉm cười: “Nữ nhi Hạ gia chúng ta đương nhiên là không xứng với người tôn quý bất phàm anh dũng tuấn lãng có thể cầm kiếm ra trận giết giặc có thể cầm bút cai quản giang sơn có cả văn cả võ trung can đảm nghĩa trí mưu siêu quần thiên hạ đệ nhất mỹ nam tử, Cố Nguyên Phàm!”

Định Đường vương bị nàng một hơi ngăn chặn, một lúc lâu mới thốt ra được một câu: “Ngươi biết thế là được rồi.”

Hạ Lệnh Thủ gật đầu: “Cho nên chúng ta tuyển tới chọn lui, cuối cùng tìm được một vị công chúa nhìn một cái khuynh thành nhìn hai cái khuynh quốc ngoài đầu nhìn thì một nụ cười mê đảo chúng sinh tuyệt sắc tuyệt thế trăm phần thông minh lanh lợi bằng tuyệt thông minh... Gà làm vợ ngươi, thế được không?”

Định Đường vương vâng vạ áo, ngồi xuống: “Bản vương muốn gặp mặt nàng. Dù sao lời nói của Lục tẩu từ trước tới nay đều thật thật giả giả khiến người ta khó tin.”

Hạ Lệnh Thủ sai người mang lên một bức họa, mở ra trên mặt bàn, thản nhiên nói: “Hoàng thượng đã gặp mặt vị công chúa này, là Thánh công chúa Tuyết quốc đưa tới.”

Cố Song Huyền lập tức gật đầu: “Đúng vậy, trăm đã gặp rồi. Thái hậu cũng gặp rồi.”

Hạ Lệnh Thủ lại nói: “Vị công chúa này từ nhỏ đã được người ta kính trọng, giống như tiên tử không nhiễm khói lửa nhân gian, mắt sáng răng trắng, dung nhan đẹp như ngọc, tính tình dịu dàng thẳng thắn chân thật...”

Cố Song Huyền: “Vô cùng thẳng thắn chân thật.”

“Các ma ma đã nghiệm thân, là hoàn bích. Ở trong cung bốn tháng chưa bao giờ tranh chấp cãi vã với người khác, người gặp người thích hoa gặp hoa nở...”

“Này, Lục ca, ta không thích nàng ta.”

“Từ mấy ngày trước nàng đã thấy vương gia ở Ngự hoa viên, liền nhớ mãi không quên, lại ngại thân phận không dám vượt qua phép tắc, trong lúc không biết tình đã đậm sâu. Mỗi ngày trà không muốn uống cơm không muốn ăn, lên lút hỏi thăm sự tích oai hùng của vương gia khắp nơi, chưa đến một tháng đã gầy yếu đi không ít...”

Cố Song Huyền nói thầm: “Người trong tranh này rất gầy, khiến nàng ta mềm mại hơn một chút, có điều bản thân nàng vẫn là mỹ nhân thứ hai trong hoàng cung này.”

Định Đường vương ngẩng đầu khỏi bức họa, nhìn lên: “Ai là người thứ nhất?”

Cố Song Huyền ôm eo Hạ Lệnh Thủ, khẳng định: “Đương nhiên là hoàng hậu của trăm.” Hai người còn lại hiếm khi lại nhất trí nhìn nhau như thế, cùng khinh bỉ hân một cách rõ ràng.

Hạ Lệnh Thủ ra vẻ thoải mái hỏi: “Thấy thế nào?”

Định Đường vương ngắm tới ngắm lui, mỹ nhân dị quốc này đúng là có một phong thái khác. Vấn đề là sau khi nghe giới thiệu của Hạ Lệnh Thủ lại có vẻ quái dị gì đó.

Định Đường vương cân nhắc một lúc: “Nàng ta chắc không có bệnh gì khó nói chứ?”

“Không có.”

Định Đường vương lại nhìn trái nhìn phải: “Hay là nàng có tình nhân cũ?”

Cố Song Huyền nói: “Cho dù có cũng tuyệt đối không phải ta.”

Định Đường vương gật đầu, vỗ bàn, khi hai người kia nghĩ việc lớn đã định hấn lại cao giọng nói: “Ta không muốn.”

Cố Song Huyền kêu to: “Cái gì? Ngươi không muốn? Vì sao ngươi lại không muốn?”

Định Đường vương hừ hừ: “Chỉ cần là người do Hạ gia đề cử ta sẽ không muốn.” Lại ngẩng đầu, đối diện với ánh mắt của Hạ Lệnh Thủ, hận một nỗi không thể dùng ánh mắt để giết chết đối phương.

Hạ Lệnh Thủ ngồi xuống uống trà, tức giận nói: “Nếu hoàng thượng ra lệnh Định Đường vương phải lấy Thánh công chúa Tuyết quốc thì vương gia định làm thế nào?”

Định Đường vương cũng ngồi vào chỗ của mình, nhấc tách trà lên uống: “Lý do.”

Cố Song Huyền hô lên một tiếng, Lương công công lập tức sai người mang lên hai thi thể, mở tấm vải trắng đắp phía trên ra, Cố Song Huyền chỉ vào lòng bàn chân hai thi thể nói: “Nhớ rõ vào tháng tám, vạn quốc vui mừng là lúc thị vệ phát hiện thi thể vô danh chỗ các sứ giả đi ngang qua. Bởi vì sứ đoàn quá đông nên không thể kiểm tra được, việc này liền để lại. Sau đó Hứa quốc, Tuyết quốc, Khai quốc đồng loạt dâng lên ba vị công chúa, trăm bảo hoàng hậu âm thầm lưu ý, hôm nay mới có chút tin tức. Định Đường vương hiểu biết sâu rộng, chắc đã nhận ra được thân phận của hai ma ma này.”

Một khi Cố Song Huyền đã đổi cách xưng hô, những người khác cũng trở nên nghiêm túc. Định Đường vương nghe xong liền cẩn thận nhìn, lòng bàn chân hai người kia đều có xăm một chữ ‘Khang’, lập tức thay đổi sắc mặt: “Đây là tàn dư của Định Khang vương sao?”

Cố Song Huyền hít sâu một hơi: “Đúng vậy. Lần này bọn họ trốn vào hoàng cung đã bốn tháng, mỗi ngày chân không rời phòng, đợi đến đúng giờ xuất cung liền đi mua chút đồ. Cũng may hoàng hậu vẫn chú ý sai người đi theo, điều tra được vài căn cứ của đám tàn dư của Định Khang vương.” Hắn ngừng một lúc, nói tiếp: “Đây cũng là lý do trẫm không nạp các nàng vào hậu cung. Hiện giờ có ba vị công chúa, ý của trẫm là để gả họ ra hoàng cung, buông dây dài câu cá lớn. Có lẽ mấy vị công chúa cũng không biết chuyện, chỉ làm người chịu tội thay, hoặc cũng có lẽ đã tham dự vào trận chiến giữa các quốc gia.”

“Trong trận cung biến, đại hoàng huynh Định Khang vương đã chết kia chưa chắc đã là hấn thật.” Hạ Lệnh Thủ nói câu kết thúc.

Trong điện, không khí liền trở nên nặng nề. Trước khi tân hoàng đăng cơ, trận cung biến ấy đã náo động cả thành Bắc Định, máu chảy thành sông, tiên hoàng có chín người con trai, đại hoàng tử và ngũ hoàng tử chết trong cung biến, nhị hoàng tử và tam hoàng tử thì tâm thương bắt tẩu, còn Lục hoàng tử trở thành hoàng đế, Thất hoàng tử Triệu vương bỏ chạy đến đất phong. Bát hoàng tử và Cửu hoàng tử quyền thế khuyh thiên hạ. Nay nếu Đại hoàng tử chưa chết, nhất định sẽ nghĩ cách để ngóc đầu dậy. Đại Nhạn triều hiện giờ bên ngoài phải lo chiến sự, làm sao chịu được sóng gió.”

“Thần đệ đã hiểu. Năm sau, xin Hoàng hậu nương nương an bài chuyện đám cưới.”

Cố Song Huyền vỗ vai em trai: “Việc này ngươi phải cẩn thận, Thánh công chúa kia có vẻ biết chút tà thuật.”

Định Đường vương cười nhạo: “Một nữ tử thì có thể gây ra sóng gió gì.” Hắn liếc mắt về phía Hạ Lệnh Thủ, “Lục ca, sớm hay muộn cũng sẽ có một ngày ngươi hiểu rõ, nữ tử chỉ là áo quần, đến lúc cần sẽ xé rách nàng.”

Hạ Lệnh Thủ không nhìn hấn, uống trà, sờ lên ngọc tỷ của hoàng đế, bình tĩnh như một pho tượng Bồ Tát, khiến Định Đường vương tức giận cắn răng, đá cửa đi ra.

Cố Song Huyền sờ áo của mình, kiên định nói: “Đây là áo choàng long phượng, cho dù thế nào trẫm cũng không xé nó.”

Hạ Lệnh Thủ nhìn rồng bay phượng múa trên bụng hấn, lại nhìn mỗ rồng háo sắc tươi cười lấy lòng, liền nhếch môi, coi như trả lời.

Đêm 30 sẽ tổ chức tiệc tối của hoàng gia. Thái hậu cũng tham dự, hoàng hậu cho thái tử thay áo choàng tiểu long mập, nhìn nó lẩn lộn trên giường, lúc thì kêu “Mỹ nhân”, lúc lại kêu “Mẹ”, trong lòng càng thêm thương yêu. Quay đầu lại bảo Phượng Lê đi lấy lễ phục của hoàng hậu, nghiêm túc mặc lên. Dưới ánh mắt ghen tỵ của phi tần, cùng hoàng đế ăn tối với Thái hậu.

Giờ hội sơ khắc, ai cũng không chú ý đến một góc của hoàng cung, có hai người lớn và một đứa bé mặc quần áo bình thường đi ra phố Chu Tước.

Cánh tay nhỏ của Cố Khâm Thiên vung vẩy, chân nhỏ bước chậm rãi, lần đầu tiên theo cha mẹ đi dạo phố ở thành Bắc Định, nhìn cái gì cũng thấy mới mẻ, thấy cái gì cũng chơi rất hay. Nhìn đứa bé khác ngồi trên vai người lớn, nó liền kéo Cố Song Huyền, kêu to “Ngồi, ngồi”.

Tốt xấu gì Cố Song Huyền cũng là hoàng đế, làm gì có đạo lý nào để người khác ngồi trên đầu hấn, cho dù là trên vai cũng không được. Cố Khâm Thiên liền quay lại vươn tay với Hạ Lệnh Thủ tỏ vẻ muốn “ôm một cái”, bé lên rồi liền hôn “bep bep” lên mặt Hạ Lệnh Thủ, nói “Thân ái”, hôn thêm vài cái nữa liền muốn hôn vào môi Hạ Lệnh Thủ, dọa Cố Song Huyền vội túm lấy nó, đánh lên mông: “Tiểu sắc lang” (con sói nhỏ háo sắc)

Cố Khâm Thiên nín chặt lấy tóc cha: “Ngồi.”

Cố Song Huyền nghiêng đầu: “Không được.”

Cố Khâm Thiên lại quay về phía Hạ Lệnh Thủ: “Hôn.”

“Ngồi đi, con muốn ngồi sao thì ngồi.” Cố Song Huyền giận sôi lên, ôm nó đặt lên vai, cảm giác được cái tay mềm mại vung vẩy túm lấy tóc trên đầu hấn, cái chân nhỏ thì đá lung tung: “Giá, giá.” Nhảy mất Cố Song Huyền liền rơi lệ đầy mặt, hấn rõ ràng là hoàng đế lại thành con ngựa hoang dưới móng tiểu thái tử, thời thế này địa vị chuyển biến quá nhanh, thật là khiến lòng người chua xót.

(giá: tiếng hô giục ngựa chạy)

Hạ Lệnh Thủ bước chậm lại một chút, nhìn Cố Song Huyền cẩn thận nắm chặt tay đứa nhỏ, giật mình, liền nhẹ nhàng đưa tay khoác tay hấn.

Cố Song Huyền kinh ngạc, nhìn nàng một lúc lâu mới hoảng hốt cười nói: “Theo sát, đừng buông ra.”

Nàng nhìn thấy gương mặt mình chiếu trong đôi mắt hấn, hoài niệm lại kéo đến. Trong phút chốc, nàng mỉm cười, giữa không trung vang lên một tiếng “phụt”, pháo hoa nổ “oành”, ánh sáng năm màu rực rỡ tỏa ra.

Nàng nói khẽ: “Sẽ không.”

Theo truyền thống của Đại Nhạn, vào đêm 30, trên đường Chu Tước sẽ có hội đèn lồng và biểu diễn múa rồng, miếu lớn trên núi Vạn Cẩm sẽ có hội, cửa hàng bên đường nhộn nhịp, vô cùng náo nhiệt. Người trong thành Bắc Định, bất kể là giàu hay nghèo đều đi chơi sau bữa cơm chiều, chờ hoàng cung bắn pháo hoa mừng năm mới.

Cố Song Huyền mang theo vợ con đi dạo phố, Cố Khâm Thiên muốn ăn gì hấn cũng mua, muốn cái gì cũng cho, Lương công công và Tiểu Quái Tử đi đằng sau bắt đầu thì lang thang tay không, đến khi mang hàng hóa đến còng lưng cũng chỉ mới một canh giờ. Cuối cùng đành phải gọi cả cấm vệ âm thầm

đi theo, để bọn họ cùng phân giải ưu phiền với mình. Đợi đến khi đội mưa rùng rùng biểu diễn, Cố Khâm Thiên liền nhảy dựng lên, chỉ vào con rồng lớn phía xa, kêu to: “Muốn!”

Cố Song Huyền ngẩng đầu lên, toát mồ hôi lạnh: “Thiên Nhi, vật kia trong nhà cũng có.” Đứng nói là rồng già, con rồng lớn nhất đang bị người ôm rồi, người còn muốn đồ già làm gì chứ.

Cố Khâm Thiên vỗ đầu hấn: “Muốn.”

Hạ Lệnh Thủ cười thầm: “Vật kia nhà mẹ ta cũng có một cái, không lớn bằng nó, có điều thân rồng đuôi rồng cũng có cả.”

Ánh mắt Cố Song Huyền lóe lên, đúng lúc nhìn thấy cảm vệ đang nói thầm bên tai Lương công công, hấn hỏi: “Chuyện gì vậy?”

Lương công công nói nhỏ bên tai hấn, lại liếc qua người nào đó. Mấy người nhìn sang, vừa đúng lúc thấy màu áo xanh xuất hiện. Tuy rằng đồng người, sắc trời cũng tối, có điều đôi vợ chồng tôn quý nhất thiên hạ này vừa nhìn đã nhận ra hình dáng quen thuộc kia.

Hạ Lệnh Thủ nói: “Tạ tiên sinh?”

Cố Song Huyền hừm một tiếng, ôm Cố Khâm Thiên vào trong lòng, thấp giọng nói: “Chúng ta đi Hạ gia.”

Hạ Lệnh Thủ nhìn hấn: “Thật sao?”

Cố Song Huyền nắm tay nàng, bóp bàn tay mềm mại. Vừa rồi hấn chỉ lo ôm chân đứa nhỏ, tay mình đã lạnh như băng, đột nhiên nắm tay Hạ Lệnh Thủ liền cảm thấy đối phương là một cái lò sưởi, làm cho hấn lưu luyến không buông.

Hấn cười khê nói: “Tốt xấu gì Thiên Nhi cũng là cháu ngoại Hạ gia, đêm 30 đi tìm bà ngoại đòi bao lì xì cũng đúng chứ.” Nói xong liền làm luôn, kéo vợ con đi chậm rãi đến Hạ gia.

Đến cửa, không đợi người thông báo, tự mình đưa người theo cửa ngách vào nhà, chỉ nghe thấy bên trong có người kêu to: “Hoàng thượng tới!”

Không lâu sau, một đám người từ trong nhà chen chúc ra ngoài, đi đầu là một kẻ rất quen thuộc.

Sắc mặt Cố Song Huyền tức thì trở nên rất xấu, đưa Cố Khâm Thiên cho Hạ Lệnh Thủ, lạnh lùng nói với người đứng cách đó không xa: “Người còn dám quay về à!”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Trẫm Muốn Thị Tẩm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26

Triệu vương tháo phát quan, cởi áo khoác, thét to: “Vì sao lão tử không dám về chứ, lão tử trở về là để cho người một bài học.”

Cố Song Huyền nghiêng răng nghiêng lợi: “Được thôi, người đúng là cánh đã cứng cáp rồi.” Cũng không quan tâm đến một đám người đang quỳ trái quỳ phải hô to vạn tuế, lập tức bay vọt đến chỗ Triệu vương.

Hai người bọn họ, thù mới hận cũ từ nhỏ tới lớn tích lại, chiều nào cũng mạnh mẽ, khiến mọi người sợ tới mức mặt trắng bệch. Tuy bọn họ biết hoàng đế không thích gặp mặt Triệu vương, nhưng không ngờ tới trường hợp vừa thấy nhau liền động chân động tay. Trong khoảng thời gian ngắn, người khuyên can, có người hô lên sợ hãi, có người tụ họp xem náo nhiệt, nhìn hai nam tử số một số hai Đại Nhạn triều ra tay.

Hạ Lệnh Mị từ sau viện chạy tới, liền nhìn thấy hai người kia đánh từ Tiễn viện lên nóc nhà, lại quay ra hành lang dài, nói: “Bọn họ vẫn giống trước kia, hễ gặp mặt là đánh nhau. Chắc chắn, ai tới cá cược với ta đi, ta cá hoàng đế thua.”

Lập tức gáy nàng liền bị đập một cái, cha nàng mắng nhỏ: “Không biết phép tắc.”

“Thượng bất chính hạ tắc loạn, con không có phép tắc là do hoàng đế làm gương.” Vừa dứt lời, lại là một cú đập, lần này là chủ nhân Hạ gia: “Đi gọi Lệnh Ngọa đi, hoàng thượng và Triệu vương đánh nhau, nó lại dám trốn một bên xem cuộc vui, không đi khuyên can, càng lớn càng chẳng ra sao.”

Ấy, chủ nhà quả không hổ là chủ nhà, vừa nhìn đã biết các nàng muốn xem hoàng đế bị đánh.

Hạ Lệnh Mị không biết phép tắc, Hạ Lệnh Ngọa lại là sói đội lột cừu, lập tức hô to với phu quân mình: “Nguyên Triều, chàng để trường thương mới đúc ở đâu rồi?”

Triệu vương vừa đâm vào bụng hoàng đế, quay đầu lại, sau gáy liền trúng một quyền, đầu óc choáng váng nhìn nàng: “Trường thương? Ta vẫn ở trong phòng luyện công đây thôi, ta đi lấy đèn đây.” Liền nhảy lên tường, hoàng đế làm sao để hấn trốn được, cũng đuổi theo, hai người vừa chạy vừa đánh nhau, thỉnh thoảng có kẻ bị đá xuống, lăn khỏi tường, không chết lại tiếp tục dây dưa.

Hạ Lệnh Thủ ôm thái tử nhìn ra xa, cười với tỷ tỷ: “Sao Triệu vương lại tới đây?”

Hạ Lệnh Ngọa dắt An quận chúa cùng một đám phu nhân hành lễ với hoàng hậu nương nương xong mới nói: “Sang năm mới rồi, hấn chẳng phải là con rể Hạ gia sao. Nhưng Hoàng thượng đến đây đúng là làm người ta ngạc nhiên.

Hạ Lệnh Mị chạy lại: “Chắc không phải hoàng đế lại có âm mưu gì chứ?”

“Vừa mới quyết định thôi, chúng ta định đi ra ngoài cùng xem hoa đăng mà thôi.” Nói xong liền vào trong phòng, rồi ra hậu viện. Khi còn là thái tử phi nàng thường xuyên về nhà mẹ đẻ, từ khi thành hoàng hậu thì đây là lần đầu tiên trở về. Nếu cái trang xuất cung, nàng cũng không muốn để ý nhiều lễ nghi, cùng các chị em đi bái kiến bà ngoại đã cao tuổi không còn đi được nữa.

Gia tộc họ Hạ rất lớn, đến 30 hàng năm, người trong tộc từ bốn phương tám hướng đều trở về đoàn tụ, nhìn đâu cũng thấy người quen. Ý cười ấm áp, quan tâm thân thiết, khiến Hạ Lệnh Thủ buông xuống gánh nặng của hoàng hậu, lại trở thành cô gái nhẹ nhàng trầm lặng.

Khi nhìn thấy mẹ nàng là Hạ Lê Thị, chỉ cảm thấy chua xót đầy lòng không thể nói, một tiếng “Mẹ”, nghẹn ngào không kể xiết. Hạ Lê Thị nhìn khắp người con gái, vừa nhìn vừa rơi nước mắt. Chuyện của Hạ Lệnh Thủ ở trong cung mỗi ngày đều có người báo lại, rõ ràng cùng sống dưới bầu trời Hoàng thành, nhưng người làm mẹ như bà lại không thể an ủi con gái những khi đau khổ, không thể làm chỗ dựa khi nàng chịu áp lực, thậm chí khi nàng mang thai, ở bên bờ vực sống chết, bà làm mẹ cũng không thể đến thăm, Hạ Lê Thị cảm thấy áy náy. Trước mặt mọi người, bà chỉ có thể nắm chặt tay con gái, khóc không thành tiếng.

Hạ Lệnh Thủ dẫn Cố Khâm Thiên đập đầu trước cũi ngoại, tiểu thái tử nhép cái miệng nhỏ, đi theo mẹ học gọi mọi người. Kị ngoại thì gọi thành “Sinh cây ngoan”, cũi ngoại thì thành “Cây ngoan”, cậu thành “Xấu hổ”, khiến mọi người cười ầm lên. Thay nhau tới tới chào, có người còn cho luôn bao lì xì, cũng có người cho thoi vàng, cho trang sức bằng ngọc thạch, người đứng đầu Hạ gia thì tặng một bộ văn phòng tứ bảo lớn cỡ bàn tay có hình rồng dạo chơi trên biển, Nhị bá thì xách tới một cái lồng chim, bên trong là con chim cất màu trắng. Chim cất trắng mới sinh không lâu, chỉ hơn hai tháng, đứng trên vai tiểu thái tử còn không vững, tranh đoạt địa bàn với tiểu bạch hồ. Ngoại tổ phụ Tam phòng đã qua đời, đến lượt Tứ phòng của Hạ gia, tặng tiểu thái tử bội kiếm khảm đầy trân châu đen đeo bên hông, thỉnh thoảng tiểu thái tử lại lắc cái móng nhỏ chạm vào nó, vô cùng yêu thích. Hạ gia ngũ phòng Hạ Tường Dân vẫn còn ở Nam Hải, chuẩn bị cho chiến sự vào năm sau, không trở về nhà nhưng cũng tặng cho một bộ dây xích vàng nặng trĩu, trên mặt ngọc trắng khảm hình rồng mập.

Tiểu thái tử đi một vòng trước mặt các trưởng bối, vốn là con rấn nghèo khó liền biến thành tiểu kim long vô cùng chói mắt, vui đến mức gặp ai cũng kêu lên. Bản thân chẳng nhớ được ai với ai, thấy nữ tử liền gọi mỹ nhân, thấy nam tử thì xấu hổ, làm người ta dở khóc dở cười nhưng lại vui vẻ vô cùng. Thay nhau bế nó, mỹ nhân sẽ được môi thơm mũi sữa hôn một cái, xấu hổ chỉ có thể tự mình hôn nó, khuôn mặt nhỏ nhắn vui sướng đó ừng.

(đại khái là mỹ nhân thì được bạn Cố con hôn 1 cái, còn đàn ông thì phải hôn bạn í chứ bạn í ko hôn :D)

Ca Thuận công chúa không nhìn được lên đùa Cố Nguyên Tĩnh: “Địa vị của người bị tiểu thái tử đoạt mất rồi, làm sao bây giờ?”

An quận chúa quay đầu: “Không sao cả, chờ sang năm cháu sẽ mang đệ đệ của cháu về, như thế sẽ đâm nát thái tử dưới chân, muốn làm gì thì làm.” Lời này có nghĩa khác, Cố Nguyên Tĩnh nhất thời chưa tìm được lý do phản bác.

Ở hai bên, bên Hạ Lệnh Thủ thì ấm áp cảm động, còn Cố Song Huyền ở bên kia đang như Diêm vương địa ngục, khí thế ngất trời. Toàn thân hấn, hể chỗ nào không lộ ra ngoài là bị ăn nắm tay của Triệu vương, mỗi tác xương cốt hình như đều lệch đi, mỗi cọng lông đều đang kêu gào đau đớn, mỗi giọt máu đều đang kêu gào ‘Đánh hấn, đánh chết hấn’.

Không có người ngoài vây xem, không có quần thần áp chế, cũng không có cha mẹ trưởng bối khuyên can, hai anh em đem tất cả sức lực ra, hận không thể tiêu diệt đối phương ngay lập tức.

Triệu vương áp hoàng đế trên mặt đất, vừa đánh vừa nói: “Cho người đuổi ta đi đất phong này, cho người phái người truy sát ta, cho người gây chuyện với ta đòi thu sưu cao thuế nặng, cho người mưu đồ với quân đội của ta, cho người châm ngòi quan hệ giữa ta và hoàng thúc, cho người...” Đánh một quyền là một câu oán giận, hoàn toàn là em trai tức giận với anh trai, dùng nắm đấm để phát tiết.

Hoàng đế tập trung khí lực, tung một cước thật mạnh đá văng Triệu vương, lại bỏ nhào lên người hấn, đánh vào mặt hấn. Triệu vương tránh trái tránh phải, quả đấm liền rơi vào ngực hấn, hoàng đế cũng khó chịu oán giận đầy mình: “Cho người trái phải không phải người, lại dám giấu tài muốn tranh ngôi vị hoàng đế của ta; cho người họa vô đơn chí gây phiền phức cho ta, sau khi đại hoàng tử chết còn dám giữ binh quyền không chịu nộp, cho người lên lút xây dựng thế lực, cho người vui sướng gây phiền toái cho ta, cho người chém ta một đao lại còn muốn ta phải khép nép cầu người đi đánh hải tặc, còn muốn cho người lương thực, cho binh lính, cấp thuyền lớn, nếu thắng còn muốn ta thăng quan tiến chức cho người...”

Hai người qua lại, không chia trên dưới. Lương công công ngồi ở cửa phòng luyện công, gõ cái tẩu thuốc, lại hút một hơi, thở dài với Tiểu Quái Tử: “Đây là huynh đệ đó!”

Tiểu Quái Tử khó hiểu: “Bọn họ đều muốn đối phương chết, còn huynh đệ cái gì.”

Lương công công nghiêng đầu: “Người còn nhỏ nên không hiểu, đánh là thương mến là yêu.”

Tiểu Quái Tử nổi da gà, nhún nhún: “Bọn họ là huynh đệ ruột thịt đó!”

(Tuần Thảo cũng có tí máu hổ nên truyện có nhiều đoạn rất là...)

Lương công công tỏ vẻ khinh bỉ hân. Hoàng đế và Triệu vương là huynh đệ sống chết, thiên hạ này có ai không biết chứ! Ông ta đánh vào gáy Tiểu Quái Tử: “Cái đồ ngu ngốc này.” Bắt đầu nói huyền thoại cho Tiểu Quái Tử nghe về chuyện giữa hoàng đế và Triệu vương, tán gẫu một lúc lại có người đi từ xa đến, nét mặt nghiêm túc cứng nhắc, lưng cứng như thép, chẳng phải là Ngự sử Uông đại nhân sao.

Lương công công run rẩy, vội đẩy cửa ra, nói với hai anh em còn đang lẫn lộn bên trong: “Hoàng thượng, mau đứng lên thôi, Uông đại nhân đến.” Bà vai đau nhức, lão công công đã bị người ta lôi ra, Uông ngự sử trưng ra khuôn mặt còn lạnh lùng hơn cả xác chết, toát ra đầy khí lạnh với hai người dây dưa không ngớt bên trong: “Hoàng thượng, Triệu vương, hai người muốn sang năm mới lộ ra nhược điểm cho thần đế dâng tấu nói các người quân không ra quân, thần không ra thần, trong mắt không có bề trên, không biết phép tắc...”

Triệu vương nhanh nhẹn như mãnh thú, lộn một vòng liền thoát khỏi kiềm chế của hoàng đế, vẫy tay với Uông đại nhân: “A, Uông Uông đã đến rồi. Phu nhân nhà ngươi đang ở hậu viện, có đi gặp nàng không?”

Hoàng đế chậm chạp đứng lên: “Uông đại nhân làm gì có phu nhân, hân bỏ vợ từ lâu rồi.”

Uông Vân Phong hừ lạnh một tiếng, hân sẽ không nói với hai tên khốn kiếp này là hân tới đây một là để tìm thể từ bỏ trốn Hạ Lệnh Mị, hai là nhân tiện cảnh cáo hai anh em này đừng vì hận thù trong quá khứ mà đẩy Đại Nhạn vào nước sôi lửa bỏng. Hân quét mắt qua một lần nữa, tốt lắm, đều là dã thú nên thân thể da mặt đều như tường thành, tạm thời không cần lo lắng Triệu vương sẽ dựa vào chiến tranh mà gây khó dễ với hoàng đế.

Ba nam tử dáng người cao ráo thân nhiên xuất hiện trong hậu viện, đúng lúc nhìn thấy cảnh tượng Hạ gia từ trên xuống dưới đều vui vẻ hòa thuận. Thấy bọn họ, tất cả mọi người đều ngừng cười đùa, lộ ra bộ mặt khó xử.

Triệu vương Cố Nguyên Triều lê chân trái, cả người nghiêng ngả, hô to với Hạ Lệnh Ngọa: “Hầu tử, mau tới giúp phu quân nàng đi, ta bị Lục ca đánh què.” Tên cầu hùng này lại làm ác nhân cáo trạng trước.

(Hầu tử và cầu hùng là cách gọi quen thuộc của Hạ Lệnh Ngọa và Triệu vương từ khi còn nhỏ, đôi này là nhân vật chính của Ba phần xuân)

Hoàng đế Cố Song Huyền méo miệng, hít mấy hơi khí lạnh, cười khổ với Hạ Lệnh Thủ: “Lệnh Thủ, tỷ phu của nàng xuống tay không biết nặng nhẹ, những ngày tới ta làm sao gặp ai được.” Cố ý kéo tay áo lên, lộ ra những vết thâm tím. Tổ cáo lấy đồng tình, ai không biết chứ. Khi hân làm thái tử, không ít lần đã làm thế để dỗ Hạ Lệnh Thủ mềm lòng.

Uông Vân Phong cung kính hành lễ với các vị trưởng bối, không lên tiếng, tiêu sái đứng bên cạnh Hạ Lệnh Mị, giả vờ làm rối rồ.

Người trong phòng trái phải đều á khẩu không nói gì. Cố Nguyên Tĩnh cầm một nắm hương tiến vào, cười nói: “Thái tử lại đây, tiểu cô cô đưa người đi đốt pháo hoa.”

Cố Khâm Thiên đang túm cái đuôi tiểu hồ ly, ăn điểm tâm “Pháo.”

Cố Nguyên Tĩnh ôm nó, tiếp tục dạy: “Pháo hoa.”

“A phốc, pháo quả.”

Tiếng cười huyền ảo, tiếng chuông năm mới từ xa vang lên tận mây xanh, đầu tiên là tông miếu hoàng cung, sau đó là đại miếu núi Vạn Cẩm, hợp với khắp nơi, liên tiếp nhau. Khi vạn dân đang vui mừng, pháo hoa lần lượt được bắn lên bầu trời, nở rộ chiếu sáng khuôn mặt mỉm cười của mọi người.

Cố Song Huyền thờ dài nhẹ nhõm, đứng bên cạnh nữ tử, nắm tay nàng nói khẽ: “Năm nay nàng vẫn còn đây.”

Hạ Lệnh Thủ không cử động, Cố Song Huyền đã không nhìn được hôn nhẹ lên má nàng. Thấy nàng không đẩy mình ra, lại ôm chặt hơn, bắt lấy đôi môi cánh hoa của nàng, hôn liên tiếp.

“Tôi nay chúng ta ở lại đây được không?”

P/S: Tôi xin giới thiệu một chút về hệ liệt ba chị em nhà họ Hạ.

Đầu tiên là truyện “Ba phần xuân” về Hạ Lệnh Ngọa và Triệu vương Cố Nguyên Triều (truyện về đôi này thì tớ thấy cũng ko hay lắm, có điều đọc bộ Ba phần xuân thì ghét Cố Song Huyền đã man vì có mô tả đoạn Tĩnh An Thái hậu và kẻ thù tìm cách giết Hạ Lệnh Thủ đang mang thai và cả Hạ Lệnh Ngọa có mặt tại đó, nhưng Cố Song Huyền lại vì ngôi báu mà ko đến, còn Triệu vương thì từ bỏ cuộc đua giành ngai vàng để đến cứu Hạ Lệnh Ngọa).

Tiếp theo là bộ Hoàng hậu trầm muốn thị tẩm về Hạ Lệnh Thủ và Cố Song Huyền.

Bộ thứ ba là “Nương tử, vi phu muốn ăn thịt” về Hạ Lệnh Mị và Uông Vân Phong. Bộ này thì hay hơn là Ba phần xuân, nhưng phải nói là Tuần Thảo rất thích đặt tên kiểu lừa tình. HHTMTT và NTVPMT, nghe tên thì tưởng có H mà thật ra trong sáng dễ sợ. Bộ Nương tử vi phu muốn ăn thịt trước đây đã có nhà nào đó edit nhưng được vài chương thì bỏ dở. Tớ ko có ý định edit bộ này nhưng thấy truyện đọc cũng được nên muốn giới thiệu sơ qua nội dung với mọi người.

Hạ Lệnh Mị là chị họ của Hạ Lệnh Thủ và Hạ Lệnh Ngọa, vì yêu Ưông Văn Phong nên tìm cách để được gả cho hắn. Nhưng Ưông Văn Phong từ lâu đã yêu thầm Hạ Lệnh Ngọa, vì thế rất bài xích HLM. Đêm động phòng, UVP bỏ mặc HLM để đi tìm HLN, nói chung là sau đó hai người ko hề chung phòng, rất lâu sau vì UVP bị người ta bỏ thuốc nên mới có đêm xuân đầu tiên với HLM. Khi HLN gặp nguy hiểm, UVP hết lòng che chở giúp đỡ, thậm chí luôn tỏ thái độ ghét bỏ HLM vì cho rằng HLM muốn gây khó dễ cho HLN. Sau mấy năm cố gắng trở thành một người phụ nữ dịu dàng hiền thực để có được tình cảm của UVP nhưng chỉ nhận lại tổn thương, HLM ép UVP viết hưu thư rồi bỏ đi, gia nhập quân đội và trở thành nhân vật nổi tiếng trong quân đội Đại Nhạn triều. Mất đi rồi mới thấy đáng tiếc, UVP đi tìm HLM suốt mấy năm nhưng ko gặp được, 7 năm ròng rã hắn xin cha HLM gả nàng lần nữa cho mình nhưng bị từ chối. Sau khi HLM bỏ đi thì đã sinh 1 đứa con trai. Về sau khi HLM và UVP gặp lại, HLM ko muốn quay về với hắn nữa. UVP bị ngược cũng khá, có điều tở ko thỏa mãn lắm với phần ngược của UVP (đây là lý do chính mà tở ko edit bộ này) vì HLM ko kiên quyết bằng HLT, tuy HLM nói đã dứt tình với UVP nhưng trong lòng vẫn yêu hắn nên chưa bao giờ nhả tâm hắn với hắn. Qua một quá trình truy đuổi ngược lên ngược xuống thì hai người lại về bên nhau. Lý do thứ hai mà tở ko edit bộ này là vì tở ko thích UVP. Và nguyên nhân quan trọng nhất khiến tở ko thích UVP là tở lỡ thích bạn nam phụ Trang Sinh (sau này bạn Trang Sinh chết vì cứu HLM, buồn như con chuẩn chuẩn). Ôi bạn Trang Sinh ơi, bạn mới đủ tiêu chuẩn là nam chính làm sao, vậy mà tác giả nữ lòng nào để bạn chết như thế!!!

Trích đoạn:

Triệu vương phi mỉm cười: “Công tử cũng muốn cầu hôn với đường tỷ của ta sao?”

Trang Sinh bước chậm rãi dưới ánh mặt trời, khom người hành lễ, nói: “Cầu hôn là việc sau, trước tiên là muốn xin được ra mắt Triệu vương phi.”

Hạ Lệnh Mị không thèm giữ lễ với Trang Sinh, chỉ nhắc nhở người bên cạnh: “Kẻ này nói gì cũng không thể tin nổi nửa câu.”

“Áy, đúng rồi, con người ta thích nhất là nói mát. Không cầu hôn là giả, muốn chiếm được tình cảm của Hạ cô nương mới là thật.”

Hạ Lệnh Mị liền mặc kệ hắn.

“Vương phi, người không biết đấy thôi. Cho tới bây giờ, ta và Hạ cô nương nói không đến ba câu liền động tay chân, nói năm câu nàng liền đuổi giết ta tới chân trời góc biển, nếu ta không quan tâm sống chết mà nói mười câu thì nàng nhất định sẽ theo ta đòi đòi kiếp kiếp.” Trang Sinh kéo cái ghế, chắn trước mặt Cô Lang và Hạ Lệnh Mị, “Có câu đánh là thương mắng là yêu, chúng ta đánh cũng đánh rồi, mắng cũng mắng rồi, da thịt thân thiết cũng có...”

“Này!”

“Tuy rằng ta là người giang hồ nhưng cũng là đại trượng phu đường đường chính chính, việc gì nên có trách nhiệm thì ta sẵn sàng...”

“Ai muốn người chịu trách nhiệm!”

“Vậy nàng chịu trách nhiệm với ta cũng được thôi. Tay ta nàng đã cầm, ngực ta cũng đã chạm vào, thất lung nàng cũng sờ rồi, chân cũng đã đá, mặt cũng...”

Một tách trà liền bay tới đầu hắn. “Người nói cái gì hử!”

Trang Sinh tạo dáng thật hoa lệ, bắt lấy tách trà, nâng lên, hết sức vui mừng: “Bây giờ ngay cả vật đính ước cũng có rồi...”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Trầm Muốn Thị Tầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 27

Sau này, vô số đêm cô tịch, Cố Song Huyền đều nhớ tới một màn dưới pháo hoa kia, giữa đêm tối tầm chợt giật mình hiểu ra, có những tình cảm cuối cùng không tìm về được, có một số người cũng không thể trở lại được.

Hiện giờ lòng hắn tràn đầy vui mừng, ôm nàng thật chặt, cảm nhận hơi thở của nàng. Tâm trạng cũng giống như pháo hoa bay lên, nở rộ.

Hoàng đế vốn chỉ định ghé qua chơi rồi lại ở tạm, bây giờ mới hiểu được người trong một gia tộc. So với hoàng cung nhiều phép tắc, người ở Hạ gia bớt vẻ lạnh lùng hơn, nói chuyện nhiều hơn, xếp hàng tới chúc mừng trường bối. Cố Song Huyền làm hoàng đế cũng bị ép lên ngồi ở ghế trên, hắn ra cung chỉ định đi chơi nên chẳng mang thứ gì quý giá theo, lúng túng lấy tất cả đồ chơi của thái tử mua trên đường đi để phát cho mọi người. Dù sao cũng là của hoàng đế ban cho, các vị trường bối còn đang suy nghĩ xem nên đặt thờ ở từ đường thì tốt hay là cẩn thận cất trong bảo khố làm kỷ niệm, đám trẻ con đã lấy chỗ phần thưởng tầm thường chạy như ong vỡ tổ ra ngoài.

Tiểu thái tử phát hiện bảo bối của mình đã bị phụ hoàng hối lộ cho người khác, liền khóc ầm ĩ. Cuối cùng tè một bãi lên xiêm y hoàng đế mới chịu thôi.

Hạ Lệnh Thủ dẫn hoàng đế vào khuê phòng của mình thay quần áo, vừa đi vừa cười, đợi tới khi Phượng Lê đi lấy quần áo của Triệu vương tới thì nàng

đã lăn ra giường cười không ngừng được.

Cố Song Huyền thấy nàng như thế, giận cũng không được, cười cũng không xong, đành ngượng ngùng đi thay quần áo, đi ra thấy nàng vẫn đang cười. Liền giống như mảnh hồ chớp lấy nàng, cả giận nói: “Ta càng lúng túng thì nàng càng vui về phải không?”

Hạ Lệnh Thủ điều chỉnh lại vẻ mặt, ngẩng đầu nhìn đối phương, trịnh trọng cãi lại: “Vốn là người sai trước, Thiên Nhi thay trời hành đạo, trừng trị kẻ ác, đương nhiên là ta vui về rồi.”

Cố Song Huyền thì thào: “Thì ra quả nhân đều bị người ta ức hiếp, không có ai trân trọng, thế tử duy nhất còn vui sướng khi người gặp họa, bỏ đá xuống giếng...” Nói thầm một lúc lâu, mười phần âm ức.

Hạ Lệnh Thủ đẩy hán: “Người là hoàng đế, cần phải độ lượng, trong bụng còn phải chứa được cả một tòa thành.”

“Cho nên ta mới giảng hòa với thất đệ.” Hán ghé vào người nàng, duỗi cánh tay lộ ra cho nàng xem: “Thất đệ xuống tay thật ác độc, nhìn mấy vết thâm tím này xem, không biết khi nào mới tan hết được.”

Hạ Lệnh Thủ biết rõ hán đang giả vờ yếu thế, cũng không vạch trần, sai người đi lấy thuốc đến bôi cho hán.

Trong phòng đột lò sưởi, ấm áp như xuân. Cố Song Huyền cởi áo, nửa người trên đầy vết thương xanh tím, đỏ hồng, có nhiều chỗ chảy máu, thoát nhìn rất dọa người. Hạ Lệnh Thủ từng nhìn cảnh anh em nhà này đánh nhau nhiều lần, nhưng chưa bao giờ nghiêm trọng như lần này.

“Hán xuống tay càng nặng thì về sau có thể giúp người càng nhiều. Xét cả hai bên thì cũng là người được lợi.”

“Ta biết. Đối với chúng ta mà nói thì ân oán gì đều phải lấy quốc gia làm trọng. Cho nên,” Hán cười ha ha, “Ta phản đối hán ra tay nặng quá, liền khiến mặt hán thêm vài vết thương.”

Hạ Lệnh Thủ bảo hán xoay người sang, trên lưng có vài vết cào rất dài, giống như bị người thù hận kéo ra, không chảy máu, dưới ánh nến hiện thành màu hồng tím. Hạ Lệnh Thủ dứng ngón tay bôi thuốc mỡ lên khắp nơi, da thịt hơi run rẩy, chắc chắn là đau, hán cũng cố nhịn không kêu một tiếng. Loại người như bọn họ, đánh giết quá nhiều, trái tim cứng rắn, vết thương thể này căn bản không đáng bận tâm. Trong mắt nữ tử thế gia, bọn họ quá mạnh mẽ, quá ít dịu dàng, yêu đến cùng cực lại thành hận vào xương tủy.

Hạ Lệnh Mị như thế, Hạ Lệnh Thủ cũng như thế.

Bôi lên khắp nửa người trên, Hạ Lệnh Thủ hỏi: “Còn chỗ nào muốn bôi thuốc nữa?”

Cố Song Huyền nhìn về mặt nàng. Bởi vì đang ở Hạ gia, gương mặt nàng đã bớt đi rất nhiều lạnh lùng xa cách, khóe mắt hay nụ cười đều có vẻ dịu dàng, đôi mắt sáng trong, thần thái thoải mái, chỉ ngồi bên giường cũng có vẻ phong tình.

Lau sạch thuốc mỡ dính trên tay, uống một ngụm trà nhỏ, đôi môi càng thêm đỏ tươi, khiến người ta say mê.

Trong phòng đột hương thanh mát, ánh đèn lay động, Cố Song Huyền như bị hấp dẫn tới gần, bốn mắt nhìn nhau, hơi thở nhẹ nhàng. Cố Song Huyền hôn lên đôi mắt nàng, hán đã thấy nhiều lần ánh mắt vô tình lạnh như băng, rất sợ khi đang dịu dàng nàng lại trở nên như thế, im lặng cự tuyệt, âm thầm chịu đựng. Hán đẩy ra mấy thứ chai lọ, trong căn phòng yên tĩnh, tiếng bình ngọc chạm vào nhau leng keng trong vát, như khắc vào trong lòng.

“Lệnh Thủ,” hán gọi nàng, hôn mắt nàng, hai gò má, cắn vành tai nàng, hai tay đặt lên vai nàng, ngậm lấy đôi môi cánh hoa. Môi nóng ẩm, còn có hương trà, hán xoắn lấy lưỡi nàng, chơi đùa nhảy múa, cướp lấy hơi thở của nàng, ôm cả người nàng trong lòng mình, vuốt ve sống lưng cứng đờ.

Đã lâu hán chưa cho ai thị tẩm, lại rất khi được Hạ Lệnh Thủ dịu dàng đối đãi, trong hoàn cảnh như thế này không nhịn được, càng khát vọng nhiều hơn. Hán gọi tên nàng, hôn môi đơn giản liền dần có ý muốn cầu hoan, cọ xát lên người nàng.

Hai người càng lúc càng gần, nụ hôn của hán dần đi xuống, xâm nhập vào vạt áo nàng, hít lấy mùi thơm cơ thể của nàng...

“Cha.” Một tiếng gọi như sấm sét bổ vào đầu hán, Cố Song Huyền ngẩn ra, nhìn qua mười hai bức bình phong. Không lâu sau liền thấy Cố Khâm Thiên nghiêng ngả đi vào, vung cánh tay: “Mỹ nhân, ngủ.”

Cố Song Huyền nghiêng răng nghiêng lợi: “Tối nay mẹ con thuộc về cha.”

Cố Khâm Thiên ngồi xuống đá giầy trên chân mình, tiểu bạch hồ lên trèo lên sống lưng Cố Song Huyền, móng vuốt sắc bén chạm lên miệng vết thương làm cho Cố Song Huyền đau đến nhảy dựng lên, một tay túm lấy tiểu bạch hồ ném văng ra ngoài. Vừa thở phào một hơi thì tóc trên đầu bị bứt đau, tiểu bạch chuẩn (chim cất trắng) đã thân như anh em với tiểu bạch hồ quắp sợi tóc của hán trên không trung, dùng phương thức của chim hoang đã đề báo thù cho tiểu bạch hồ.

Sau khi dương đông kích tây, Cố Khâm Thiên không thèm cời giày nữa, lập tức leo lên giường, cái mông nhỏ vênh lên cao, không ngừng kêu: “Mỹ nhân, ngủ ngủ.”

Hạ Lệnh Thủ cứng ngắc ngồi dậy, nhìn Cố Song Huyền đại chiến với hai con dã thú, trong lòng không biết là buồn hay vui. Một lúc lâu sau mới ôm tiểu thái tử vào trong sường phòng, không quan tâm người nào đó kháng nghị, đi ngủ.

Mồ cộp thật vất vả mới lần được lên giường, mười phần khí thế, chuẩn bị tuyên bố quyền lực của mình, Hạ Lệnh Thủ thần nhiên nhìn hần, Cố Song Huyền oán giận: “Ta muốn ăn thịt.”

Hạ Lệnh Thủ cắn hai má thái tử đang ngủ mơ.

Cố Song Huyền phanh áo, chỉ vào tiểu huynh đệ của mình: “Nó đói bụng.”

Hạ Lệnh Thủ cười nhạo: “Người muốn làm chuyện mây mưa với ta ngay trước mặt con sao?”

Cố Song Huyền nghiêm mặt nói: “Dù sao nó cũng ngủ rồi.”

Hạ Lệnh Thủ không để ý hần, mồ cộp leo ra sau lưng nàng, ôm nàng từ phía sau lại sợ dính thuốc mỡ, đành ôm nàng ở phía trước, thái tử bị kẹp ở giữa. Hần gấp đến mức muốn nhảy lên nhảy xuống, vô đầu bứt tai, chịu đựng đến nửa đêm, thật vất vả mới đợi được đến lúc thuốc mỡ bị da thịt hấp thụ hết, lại thấy hai mẹ con đã ngủ say từ lâu, chắc đang chơi cờ cùng Chu Công rồi.

Cố Song Huyền sờ soạng gò má của nàng, cảm thụ độ ẩm mềm mại trên mặt, cuối cùng thở dài một tiếng, hôn liên tiếp lên trán hai mẹ con, đi ra giường ở gian ngoài, lấy chăn đệm phủ kín đầu. Không lâu sau cũng mệt mỏi ngủ mất.

Ngoài cửa sổ, đêm đã khuya.

Triều đình mười lăm mới phải vào triều, Cố Song Huyền khó được quan tâm như thế, ở cùng hoàng hậu và thái tử tại Hạ gia tới tận sớm mùng tám. Ngày đó, khi bình minh, Triệu vương chuẩn bị đi chiến trường, hần cũng trở về hoàng cung một mình.

Hiện giờ hần không hề lo lắng Hạ Lệnh Thủ sẽ lên mang thái tử trốn đi. Chủ nhân Hạ gia không cho phép Hạ Lệnh Thủ bỏ trốn, Hạ gia đã hăm sâu vào thế cục ở triều đình cần địa vị hậu cung của Hạ Lệnh Thủ làm chỗ dựa, còn cả thái tử. Hạ Lệnh Thủ có thể không suy nghĩ cho mình nhưng phải suy nghĩ về tương lai của Cố Khâm Thiên. Có một số người, từ nhỏ đã là người thừa kế quyền lực, trên người có dấu ấn của hoàng tộc. Rời đi sẽ hủy hoại cuộc đời của Cố Khâm Thiên.

Một năm này, từ đầu xuân đã có vẻ quý dị, đầu đường cuối ngõ truyền miệng gì đó. Đến ngày mười lăm, Đại Nạn vẫn chưa đón trận tuyết đầu tiên. Mặt trời vẫn treo cao trên bầu trời, không có mây, càng không có mây đen. Tuyết rơi đúng lúc là dấu hiệu năm mới được mùa, không có tuyết, việc thu hoạch lương thực sẽ bị ảnh hưởng, cuộc chiến lâm vào khó khăn, giá hàng hóa tăng lên, côn trùng tàn phá mùa màng, sẽ dẫn đến nạn đói, phản loạn.

Hạ Lệnh Thủ bình an về hoàng cung, sau khi khỏi bệnh liền bắt tay vào việc cưới xin của ba vị vương gia. Đến tháng ba, tiếng pháo đầu tiên xuất hiện ở Nam Hải, bắt đầu cuộc chiến tranh đoạt hải dương của Đại Nạn và Hải quốc.

Tháng tư, Định Đường vương là người đầu tiên làm đám cưới với Thánh công chúa Tuyết quốc, mười dặm đều được trang hoàng màu đỏ, cả nước chúc mừng.

Ngày thứ hai, hoàng đế và hoàng hậu ngồi trong Phượng Huyền cung, nghe Tiểu Quái Tử kể lại tin ngòi lê đôi mách.

“Vị Thánh công chúa kia rất cao ngạo, dám dùng phong tục Tuyết quốc để gây chuyện đêm động phòng. Nói là Định Đường vương phải tự mình đánh chết một con gấu trắng mang đến cửa phòng nàng, làm lễ thề với Tuyết thần, cả đời này chỉ cưới một vị thê tử là nàng, một đời một kiếp chỉ có nàng. Muốn vương gia thề rằng cho dù đời này sinh lão bệnh tử hay không thể có con thì ngài ấy cũng không được lấy người khác, cũng không được để nữ tử khác mang thai con ngài ấy.”

Cố Song Huyền cười ha ha: “Cửu đệ là người phong lưu, làm sao chịu nghe lời nàng ta chứ.”

Tiểu Quái Tử lại cười nói: “Hoàng thượng anh minh. Cho nên Định Đường vương không nói hai lời, trực tiếp cầm trường kiếm chém đứt tay tên nô bộc ngăn cản mình, đá văng cửa lớn vào phòng.”

Cố Song Huyền vô cùng hài lòng: “Bọn họ động phòng rồi sao?”

“Không.” Tiểu Quái Tử xấu hổ bổ sung thêm, “Thánh công chúa nói nàng là Thánh nữ, Định Đường vương phải lễ bái thề trung thành với nàng mới được chạm vào nàng. Kết quả,”

Hai mắt Cố Song Huyền tỏa ánh sáng: “Kết quả?”

“Định Đường vương nói Thánh nữ quá nhiều phép tắc, liền ném nàng vào chuồng ngựa, sống chung một đêm với mấy con ngựa hung hãn. Thánh công chúa chán kinh quá độ, nói muốn nguyên rủa Định Đường vương, gọi yêu ma đến ăn ngài ấy.”

Cố Song Huyền và Hạ Lệnh Thủ liếc nhau, vẫy tay cho người lui xuống.

Hạ Lệnh Thủ dựa người vào ghế, cười hỏi: “Người nói xem, yêu ma mà Thánh công chúa này nói khi nào mới xuất hiện?”

Cố Song Huyền suy nghĩ: “Trong hoàng thành dạo gần đây xuất hiện không ít người kì lạ từ dị quốc, tuyên truyền giáo phái thiên thần, nói có thể thay thế Bồ Tát cứu người nơi nước sôi lửa bỏng. Ta nghĩ không lâu nữa sẽ có kẻ lộ cái đuôi ra ngoài.”

Hạ Lệnh Thủ “ừ” một tiếng, mệt mỏi ngã người xuống.

Cố Song Huyền hỏi: “Hôm nay uống thuốc chưa?”

“Uống rồi. Mỗi ngày đều uống đủ nhưng không thấy tốt hơn.” Nàng nhắm mắt, nói: “Có lẽ là tâm bệnh.”

Cố Song Huyền cảm thấy chua xót, ôm nàng nói: “Đừng lo, sớm hay muộn cũng sẽ tốt thôi.” Dùng quai hàm cọ lên trán nàng, vừa rồi còn lạnh như băng, một lúc sau đã nóng như lửa. Cố Song Huyền hoảng sợ, cúi đầu nhìn, sắc mặt Hạ Lệnh Thủ tái nhợt, gần ngất đi.

Dây cung vẫn kéo căng trong đầu Cố Song Huyền liền đứt, hân ôm nàng thật cẩn thận: “Lệnh Thủ, đừng dọa ta.”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Trầm Muôn Thị Tầm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28

Edit: Mộc

Bệnh tình của Hoàng hậu khi tốt khi xấu. Lúc tốt, nàng ngồi ở phòng sách quý dạy thái tử học bài, thái tử còn nhỏ, học nói nhiều từ mới luôn gây ra không ít chuyện cười. Khi bệnh chuyển biến xấu, hơn nửa số tấu chương của Cố Song Huyền đều để ở cung Phụng Huyền, chờ nàng tỉnh lại hân tự mình bón thuốc, thỉnh thoảng nói mấy câu, nàng lại mệt mỏi ngủ.

Hạ Lệnh Ngọa vô cùng lo lắng, sai người đi thành Kim Lương mời Cung phu nhân, đi một chuyến chỉ báo rằng Cung phu nhân đã ra ngoài hái thuốc, nhất thời không tìm được. Cuối cùng đành phải phái người trực ở Cung gia, nếu có tin gì thì sẽ mau chóng mời về.

Chiến sự ở Nam Hải lâm vào bế tắc, đánh 10 trận thắng 6 trận, Triệu vương nói hoặc là trong triều có vấn đề, hoặc là trong quân có gián điệp. Cố Song Huyền cho người điều tra, cuối cùng phát hiện là đám giáo đồ của đạo Thiên Thần, thế mới biết phần lớn phụ nữ trong thành đều theo đạo Thiên Thần. Gió dễ lọt đầu giường, những người phụ nữ này đều có chồng tòng quân nên nghe được ít tin tức, khi tụ hội lại chuyện phiếm với nhau, tin tức thần không biết quỷ không hay này đều lọt vào tai các ‘Thiên thần’. Cố Song Huyền muốn tiêu diệt tận gốc, cố ý không bắt, chờ tóm được kẻ cầm đầu nên đành nhẫn nại. Sau khi bàn bạc với Triệu vương, tương kế tựu kế đánh một trận thắng lớn, như thế mới vớt vát được tồn thất.

Tháng bảy, lương thực thu hoạch được bị giảm sút rất lớn, châu chấu tàn phá bờ bãi, dân chúng lâm than. Triều đình xuất tiền cứu trợ thiên tai cho dân chúng tám chín phần đều rơi vào những chỗ không cần đến, quan lại bao che cho nhau, thương nhân lợi dụng cơ hội nâng giá gạo, một số địa phương đã bắt đầu xuất hiện nạn đói.

Cả Đại Nhai đều lâm vào khủng hoảng.

Tháng tám, ngày đầu tiên triều đình kiểm tra, khâm sai đại thần từ trên trời giáng xuống chém hơn mười tên tham quan ô lại ở Giang Nam kiếm tiền bỏ túi riêng, đầu của mười người này bị mang đi khắp Giang Nam diễu phố thị chúng, giết gà dọa khỉ. Cùng lúc đó, triều đình phái từng nhóm thương nhân đi thu mua lương thực, cũng yêu cầu các châu phủ mở kho lúa cứu tế nạn dân. Đi giám sát còn có Ngự sử, điều tra tình hình quan lại, tranh thủ tìm cách giảm bớt nạn châu chấu, bảo đảm lượng lương thực thu hoạch được.

Đợi cho tất cả ổn định, Cố Song Huyền đưa Hạ Lệnh Thủ đi cung Vạn Liên để dưỡng bệnh.

Một ngày tháng tám, mặt trời chói chang trên cao, vạn dặm không mây.

Hạ Lệnh Thủ đứng từ trên lầu Phi Yến mười hai góc nhìn xuống, chỉ thấy hoa quế nở khắp núi đồi. Những đóa hoa nhỏ màu xanh nhạt tô điểm cho lá xanh, gió thổi làm rừng cây lay động, từng làn hương hoa quế thơm ngát phả vào mặt, làm cho người ta say mê.

Cố Song Huyền vác Cố Khâm Thiên trên lưng chạy từng bước trên cầu thang, thỉnh thoảng bắt chước con hổ gầm rú, hoặc học theo chim tước thì thào, có khi nó túm lấy phát quan của phụ hoàng rồi quát “giá, giá” hai tiếng, coi hoàng đế làm ngựa cười. Lương công công thấy hoàng đế làm trâu làm ngựa, lập tức bình tĩnh đuổi bọn cung nữ thái giám đi, một mình đứng trên cao uể oải suy nghĩ, cảm khái nhân sinh.

Chơi đùa mệt mỏi, Cố Khâm Thiên liền chỉ vào cây hoa quế, muốn hái hoa. Hai cha con đứng dưới tàng cây, nhìn lên những đóa hoa bé xiu, Cố Khâm Thiên ước mong nhỏ nhưng không hái được, kêu ầm ĩ đòi đáp lên vai phụ hoàng. Hoàng đế đắn đo một lúc lâu, chấp nhận số mệnh tùm eo nó, cho nó đáp lên vai mình đi hái hoa quế.

Hoa tươi tặng mỹ nhân, tiểu thái tử hao hết sức chín trâu hai hổ hái xuống được mấy đóa hoa đều tặng hết cho mẹ mỹ nhân. Hạ Lệnh Thủ rời khỏi hoàng cung, thể xác và tinh thần đều thoải mái, tự mình cầm hoa xuống bếp, làm một mâm bánh hoa quế, cho hai cha con no bụng.

Cố Khâm Thiên ăn đến tròn bụng, đòi chen chúc giữa hai cha mẹ để ngủ trưa. Cố Song Huyền bị nó chọc phá nhiều lần không thèm để ý nữa, cách đưa con, cô rướn cổ lên hôn môi Hạ Lệnh Thủ. Đầu tiên là mắt, mũi, cuối cùng ngậm môi nàng đưa cọt. Hạ Lệnh Thủ híp mắt kệ hân, chờ khi hân làm quạ

liền đẩy Cổ Khâm Thiên.

Đẩy vài cái, trong lúc ngủ mơ, Cổ Khâm Thiên liền vung chân nhỏ đá phụ hoàng mấy cái cảnh cáo; đẩy lần thứ hai, tiểu thái tử vung tay cho phụ hoàng ăn ‘hạch đào’; lần thứ ba, con rồng mập nhỏ không có động tĩnh gì. Cổ Song Huyền cười gian xảo, vuron tay sờ lên vai Hạ Lệnh Thủ, ăn bằng sạch đậu phụ. Đang vui vẻ, trên người chợt nóng lên, chỉ cảm thấy có một dòng nhiệt nóng đang lan từ bụng lên ngực, cúi đầu liền thấy ‘con voi’ của tiểu thái tử đang phun nước.

“Không,” Cổ Song Huyền xụ mặt xuống, “Thiên Nhi lại đái dầm rồi.”

Hạ Lệnh Thủ bình tĩnh gạt đầu: “Cái này gọi là mẹ hiền con thảo, Thiên Nhi làm rất tốt.”

Cổ Song Huyền giận đến giờ chân, nhìn vẻ mặt buồn cười của nàng thì trong lòng chợt nhẹ nhóm, còn giả vờ buồn rầu lái nhái ôm thái tử đi tắm.

Sáng sớm 15 tháng tám, Cổ Song Huyền muốn đi tế trời, đêm hôm trước phải đến cung Đại Minh. Hạ Lệnh Thủ không có hấn bên người, trong lòng cũng giảm bớt gánh nặng, hơn nữa thái tử bị mang đi gặp Thái hậu và các đại thần, nàng không có vướng bận gì, liền nằm ngủ say. Thân thể càng lúc càng nặng nề, dường như sắp chìm xuống giường.

Trong lúc mơ hồ cảm thấy có người bắt mạch cho nàng, nàng nghĩ là lão thái y đến kiểm tra thông thường, liền không để ý. Không lâu sau, chợt nghe thấy giọng nói của Phụng Lê, Trúc Đào đóng cửa sổ, trong phòng chợt tối tăm. Trong chốc lát, có người bón thuốc cho nàng, thuốc rất đắng, hiệu quả lại không có mấy, nàng cau mày uống một ngụm, nuốt xuống thì phát hiện hương vị khác với ngày thường, liền giẫy dụa.

Trong cung những chuyện dơ bẩn rất nhiều, tuy rằng nàng đang nửa tỉnh nửa mê, cũng vẫn bình tĩnh bảo vệ mình. Người nọ hình như đã quyết định cho nàng uống thuốc, bóp miệng nàng, nàng liều mạng giẫy dụa, tay chân nặng nề nên nàng chỉ có thể lắc đầu.

Phụng Lê và Trúc Đào thấy thế thì sợ tới mức đẩy người kia ra, gọi to: “Nương nương.”

Hạ Lệnh Thủ cố mở mắt ra, giữa ánh sáng u ám chỉ thấy một bóng người tối đen, dần rõ ràng hơn. Nàng hít một hơi, híp mắt dò xét đối phương: “Tạ tiên sinh?”

Người nọ nói khẽ: “Là ta.”

Nàng hỏi: “Sao người lại tới đây?”

Tạ tiên sinh nói: “Thân thể nương nương không tốt, ta tìm được một phương thuốc cổ truyền, muốn để nương nương thử. Không ngờ nương nương lại phòng bị Tạ mô như vậy.”

Hạ Lệnh Thủ cười: “Bản cung không tinh táo, không biết là người. Còn tưởng là mình ở dưới hoàng quyền, bị ác quỷ dây dưa.” Ho khan hai tiếng, nhìn bát thuốc nói: “Đưa cho ta đi!” Tạ Sâm muốn giúp, Hạ Lệnh Thủ lại tự mình bê lên, chậm rãi uống.

Phụng Lê dăng mắt táo lên, Hạ Lệnh Thủ lắc đầu: “Chuẩn bị nước nóng cho ta tắm rửa, cả người toàn mùi thuốc khó chịu quá.” Chờ lúc vào hậu viện, nàng vội vàng ra lệnh cho người cầm ống nhỏ đến, tự mình móc họng, nôn hết toàn bộ thuốc uống lúc nãy ra, mới mệt mỏi dựa vào thành bệ thờ dốc không ngừng.

Phụng Lê sợ hãi, Hạ Lệnh Thủ trừng mắt với nàng, dặn dò: “Người chưa thấy gì hết.”

“Vâng, vâng.”

Tắm rửa xong, đi ra thì phát hiện Tạ Sâm còn chưa về. Mái tóc dài của Hạ Lệnh Thủ còn nhỏ nước tí tách, cười nói: “Hiếm khi tiên sinh rảnh rỗi như vậy, không bằng đánh mấy ván cờ với bản cung đi.”

Lập tức bày bàn cờ, hai người lại bắt đầu khí thế ngất trời. Hạ Lệnh Thủ luôn tấn công như vũ bão, Tạ Sâm lại rất thận trọng. Tinh lực Hạ Lệnh Thủ không dồi dào như trước, không lâu sau liền buông tay: “Đạo gần đây bản cung có cất rượu hoa quế, tiên sinh tới vừa lúc, có muốn uống hai chén không?”

Tạ Sâm lạnh nhạt nói: “Thân thể nương nương bệnh đã lâu, không nên uống rượu thì hơn.”

Hạ Lệnh Thủ đặt một tay bên bàn cờ, tóc dài chưa vấn lên rủ xuống một bên vai, đuôi tóc đang được người hầu lau khô. Sắc mặt hồng như chu sa, môi đỏ, trông rất sống động, khiến lòng người nổi sóng.

Xa xa là biển hoa nhiều như sao, trước mặt là giai nhân mềm mại đáng yêu, Tạ Sâm thật vất vả mới giữ được lòng mình bình tĩnh giữa cảnh đẹp như ảo ảnh.

Rượu quá ba tuần, hấn liền đứng lên, rút trường kiếm trên vách tường ra, đến dưới rừng hoa, bắt đầu múa. Chiều đầu tiên không một gợn sóng, chuôi kiếm vừa chuyển động, phút chốc liền bay vào không gian, khi hạ xuống đã có khí thế sấm vang chớp giật, cổ tay hấn xoay lại, vạt áo bị gió cuốn như sóng biển ào đến, trong rừng cây, giữa hoa lá, bụi đất cuốn lên, chỉ thấy bóng không thấy người. Đến cuối cùng, từng chiêu thức của hấn như dòng suối nhỏ, chậm rãi, nhất cử nhất động lại mềm mại như nụ hoa, khiến người ta không khỏi thẩn thớt quý trọng.

Khi dừng múa, mũi kiếm đã cắm xuống đất ba phần, giống như đỉnh nhọn lạnh ghê người.

Một lúc lâu sau Hạ Lệnh Thủ mới hết thất thần, nói: “Võ nghệ của tiên sinh thật tốt.”

Tạ Sâm tự nhiên vén vạt áo, ngồi trên ghế, mồ hôi không có lấy một giọt, trả lời: “Kiếm tùy tâm mà sinh, võ thuật này cũng chỉ là động tác đẹp mà thôi.”

Hạ Lệnh Thủ cười nói: “Quần tử như kiếm, trong chốn giang hồ Tạ tiên sinh hẳn cũng là một hiệp khách.”

Tạ Sâm cười khò: “Ta không phải người trong giang hồ.” Hắn giơ hai tay ra trước mặt Hạ Lệnh Thủ, “Thấy được không? Trước đây ta thường xuyên lấy hoa tiêu, hoa anh túc cho vào ẩm sắc thuốc cho sư phụ dùng. Đôi tay này vào giang hồ nhiều nhất là để tìm phương thuốc, có thể cứu người, lại không thể giết người được.”

Hạ Lệnh Thủ im lặng một lúc: “Chẳng lẽ tiên sinh chưa từng để ai chết sao?”

“Có.” Hắn suy nghĩ, “Sư phụ ta rất nghiêm khắc, tính tình ta vốn quái đản, vì muốn để ta quý trọng mạng người, sư phụ cố ý cho ta đi trị bệnh cho một bé gái. Bé gái này không lớn, mới bảy tuổi, sắc mặt vàng như nến, gầy trơ xương, toàn thân không có chỗ nào là lành lặn, toàn bộ đều bị người ta cẩu, hoặc dùng trâm đâm vào. Bệnh của nó không nặng, rất dễ chữa trị, chỉ là từ nhỏ đã có bệnh trong lòng, luôn ở bên bờ sinh tử. Sư phụ yêu cầu ta mỗi tháng đi xem bệnh cho nó một lần, ta chữa cho cô bé đó đến năm mười lăm tuổi.

Có một lần đi tìm nàng ta, cả người nàng trần truồng nằm bên cạnh cái giếng sâu, lúc ấy nàng đang muốn nhảy xuống giếng. Ta nhận ra nửa người dưới của nàng đều là máu, chân gãy một cái, nàng đi qua đâu đều lưu máu đến đấy. Sư phụ nói bất kể thế nào cũng muốn chữa khỏi cho nàng. Nàng đã khổ đến cực hạn, không rơi nổi một giọt nước mắt, chỉ nói ‘Sống không có ý nghĩa’. Ta chữa được thân thể của nàng nhưng không chữa được lòng của nàng. Mỗi lần cứu nàng từ bờ sống chết về, chính ta cũng cảm thấy mệt mỏi.

Lần cuối cùng thấy nàng, nàng bị đám thị vệ áp dưới thân, đã giống như thi thể không có hồn phách.”

Hắn uống nhiều quá, đầu có phần choáng váng, chống tay lên trán, không rõ biểu cảm: “Ta cho nàng một viên thuốc, ngày hôm sau thấy được xác nàng ở trên sông.” Hắn quay đầu, tóc mái rũ xuống che đi nửa mặt, một bên giống như ánh mặt trời, một bên chìm trong bóng tối: “Người... Ta không muốn cuối cùng người sẽ giống như nàng.”

Hạ Lệnh Thủ nhắc nhở hắn: “Bản cung không phải nữ tử nhu nhược.”

“Các người đều ở trong hoàng cung.” Tạ Sâm vội vàng phản bác, chống tay lên mép bàn, nhìn nàng: “Nàng bị đám cầm thú kia làm hại, người sẽ bị hoàng thượng làm hại. Chỉ cần ở trong tòa thành này, vô số nữ tử sẽ bị nó cắn nuốt hủy diệt, xương cốt cũng không còn.”

Hạ Lệnh Thủ nhìn hắn: “Ta không cần người cứu vớt. Người không phải anh hùng, ta cũng không phải hồng nhan của người.”

Tạ Sâm lắc đầu, tỉnh táo một chút, thấp giọng hỏi nàng: “Làm sao người biết ta không phải anh hùng? Nói không chừng nay cả hoàng thượng cũng mặc cảm có chỗ không bằng ta.” Hắn ngăn cản Hạ Lệnh Thủ nói câu kế tiếp, uống cạn chén rượu cuối cùng: “Ta nói sẽ chờ người cũng không phải chỉ vì chuyện trước đây của nàng ta.” Dứt lời, không nhìn ai, xoay người kéo hòm thuốc, mờ mịt bước đi.

Từ đó về sau, Hạ Lệnh Thủ không để Tạ Sâm bắt mạch, đồ ăn của nàng đều cho người thử độc cẩn thận, hơn nữa dặn dò người trông nom thái tử đừng cho Cổ Khâm Thiên tiếp xúc với Tạ Sâm.

Chuyện ngày hôm đó nàng không nói với Cổ Song Huyền. Đứa trẻ lớn lên trong cung, ít nhiều đều từng gặp phải những chuyện tàn nhẫn, trên tay mỗi người đều dính máu và nước mắt, ai cũng không thể nói mình trong sạch không tì vết, ai cũng không thể chối bỏ rằng mình thủ đoạn độc ác.

Tính tình Hạ Lệnh Thủ vốn đa nghi, cho tới giờ không dễ dàng tin tưởng ai, đương nhiên sẽ không cho ai thân cận quá mức với mình. Chính điều này đã giúp nàng bảo vệ được tính mạng giữa vô số lần bị ám sát.

Cổ Song Huyền thấy sắc mặt nàng dần hồng hào, đương nhiên rất vui vẻ. Rồi cung đã lâu, dù sao cũng phải trở về.

Tháng 10, chiến sự ở Nam Hải dần kết thúc, nạn dân đói khổ cũng đã yên, Cổ Song Huyền thở một hơi nhẹ nhõm, vui vẻ chơi đùa cùng thái tử.

Hạ Lệnh Thủ trở về cung Phụng Huyền, sai người dọn dẹp trong ngoài, tự mình đưa thái tử đi thỉnh an Thái Hậu.

Các phi tần thấy hoàng hậu, ngoài miệng thì chúc mừng nhưng bên trong thầm ghen tỵ nguyên rủa, nói không ít lời khó chịu dấm chua, âm mưu nửa ngày, bất thành linh An mỹ nhân An Di hỏi: “Hoàng hậu gần đây có gặp Tạ thái y không? Mấy ngày trước Tạ thái y kê đơn cho thần thiếp, thuốc uống xong rồi, muốn gọi hắn bắt mạch điều trị tiếp, nào ngờ mọi người ở Thái y viện lại nói hắn bị bệnh, không biết là thật hay giả.”

Hạ Lệnh Thủ hỏi: “Thái y viện có nhiều thầy thuốc như thế, chẳng lẽ những người khác không biết bắt mạch sao?”

An Di lộ ra dáng vẻ của thiếu nữ: “Nghe nói Tạ thái y là người giỏi nhất ở Thái y viện, thần thiếp nghĩ...” Còn chưa nói xong đã có người ngắt lời: “Đừng si tâm vọng tưởng, Tạ thái y là thầy thuốc ngự dụng của hoàng hậu, sao có thể chờ bắt mạch cho chúng ta được.”

Lập tức có người che miệng cười: “Nghe nói Tạ thái y bị bệnh tương tư, không biết có đúng không.”

An Di kinh ngạc: “Chẳng phải Tạ thái y không ở trong cung sao?”

“Sao có thể chứ, hấn sẽ ở lại cung cả đời. Hoàng hậu, người nói có phải không?”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Trầm Muôn Thị Tầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29

Edit: Mộc

Hạ Lệnh Thủ nhìn móng tay mình, giống như hoa phù dung trắng, sáng bóng mềm mại, thấy thế nào cũng không thích hợp để giết người.

Nàng đợi cho đám phi tần càng nói càng nhiệt tình mới cười khê: “Thì ra, ở trong cảm nhận của mọi người, Hoàng thượng của chúng ta lại không bằng một thái y nho nhỏ. Chẳng lẽ khi bản cung không ở đây, Tạ thái y đã giành được trái tim của phần lớn các mỹ nhân, cho nên các người vội vã xưng tụng thành ‘Hoàng cung đệ nhất nhân’!” Nàng nhoen cười đầy thâm ý, đôi mắt lạnh như băng đột nhiên bị sát khí bao trùm.

Bị hai chữ ‘Hoàng cung’ chụp mũ, mọi người kinh hãi quý xuống: “Nurong nurong thứ tội.”

Hạ Lệnh Thủ hừ lạnh: “Tội? Các người có tội gì. Chẳng qua là so Hoàng thượng với bần nhãi làm đường, là éch nhái mặc kệ người ta giẫm lên, so hoàng hậu với hoa thủy tiên dễ dàng bị người ta hái, tôn sùng một thái y nho nhỏ là ‘Thiên hạ đệ nhất nhân’.”

Trên đầu tội chưa đủ, lại thêm hai cái tội, các phi tần vừa ngồi xuống đều nghe ra ý tứ. Hậu cung không chủ đã lâu, các nàng đều tản mạn đã quen, hoàng hậu trở về, các nàng tưởng rằng có thể nói chuyện phiếm như ngày trước. Mới mấy câu ngắn ngủi, hoàng hậu đã ra oai phủ đầu, vừa lúc loại bỏ tà khí trong cung. Ngay cả nỏ xanh của hoàng đế mà cũng dám cãi loạn, rõ ràng là không muốn sống nữa. Các phi tần bồn chồn, trên mặt đều toát mồ hôi, nhớ tới thủ đoạn tàn nhẫn lúc trước của hoàng hậu, liền nhìn về phía An mỹ nhân. Nàng ta là cánh chim đầu đàn, nên là nàng chịu tội.

An mỹ nhân vội vàng tiến lên hai bước: “Hoàng hậu nương nương, thần thiếp không có ý này.”

“Ý của người,” Hạ Lệnh Thủ cắt lời nàng, “Chẳng phải là không phải Tạ thái y thì không thể sao! Người đã nhưng nhớ hấn như thế, không phải hấn thì không muốn, không phải hấn thì không gặp, hay là bản cung làm chủ, ban người cho Tạ thái y làm vợ. Từ nay về sau, người muốn hấn bắt mạch khi nào cũng được, muốn hấn một tác không rời, như bóng với hình, muốn trong mắt hấn chỉ có người, trong lòng hấn chỉ có người, thì cùng nhau xuất cung làm bạn khắp chân trời góc biển, làm một đôi thần tiên quyến lữ thật sự.”

“Không!” An mỹ nhân kêu to, “Nurong nurong, thần thiếp không muốn gả cho hấn. Thần thiếp, thần thiếp chỉ là nghe nói nếu không phải nương nương thì Tạ thái y không chữa...”

Hạ Lệnh Thủ cười hỏi: “Ai nói?”

An mỹ nhân túm khăn, ánh mắt sụp xuống, rõ ràng không muốn nói ra người đã huyền thuyên kia.

Hạ Lệnh Thủ thần nhiên nói: “Một khi đã vậy, chờ khi về, bản cung sẽ xin Hoàng thượng ban thánh chỉ, gả An Di đi.”

“Ninh mỹ nhân.” An mỹ nhân cúi thấp đầu, mặt đỏ tai hồng trả lời: “Là Ninh mỹ nhân nói với thần thiếp. Nàng nói Tạ thái y chỉ chữa trị cho một mình nurong nurong, rất quan tâm đến Thái tử, thường xuyên không để ý đến ý chỉ của Hoàng thượng là không được đến cạnh Hoàng hậu, ngay cả thuốc của hoàng hậu cũng là do hấn tự mình sơ chế.”

Ninh mỹ nhân chính là kẻ vừa mới cùng An mỹ nhân giờ màn kẻ xướng người họa, bị Hạ Lệnh Thủ nhìn một cái thì sắc mặt trắng bệch, quý xuống: “Lời này không phải chỉ có thần thiếp biết, toàn bộ hoàng cung đều truyền đi. Nói Tạ thái y vì hoàng hậu mà múa kiếm, ngày đêm không ngừng túc trực bên giường hoàng hậu, nửa đêm không người hấn còn có thể nghỉ lại cung Phượng Huyền.”

“Toàn bộ hoàng cung đều nói thế, cho nên Ninh mỹ nhân cho rằng đây là thật, cố ý đến tranh cãi trước mặt bản cung sao?”

Mọi người đều sụp mắt. Trong cung này, thật có thể nói thành giả, giả có thể nói thành thật, thị phi phải trái thật thật giả giả ai quan tâm rõ ràng làm gì. Các phi tần chẳng cần biết thật hay giả, chỉ cần đạt được mục đích. Nếu có thể mượn Tạ thái y mà kéo Hoàng hậu xuống, nhẹ thì khiến Đế hậu nghi kỵ nhau, làm hoàng hậu bị lạnh nhạt, nặng thì có thể khiến hoàng hậu bị phế truất, biếm vào lãnh cung. Cho dù kết quả thế nào, người được lợi đều là các phi tần. Hạ Lệnh Thủ làm sao không biết suy nghĩ của các nàng.

Còn cả Tạ thái y kia nữa, là kẻ cuồng vọng không biết kiềm chế. Chẳng những không quan tâm phép tắc, ra ra vào vào trong cung, còn chống đối hoàng đế, lại rất chân thành với hoàng hậu, yêu chiều thái tử. Khó trách có người mượn cơ hội này gây chuyện, nếu là người khác bị bàn tán, Hạ Lệnh Thủ cũng sẽ nghi ngờ.

Muốn ngăn chặn lời đồn thổi, biện pháp tốt nhất chính là giết gà dọa khỉ. Có điều dựa vào tra xét của Hạ Lệnh Thủ, con gà đơn giản nhất là Ninh mỹ nhân

và An mỹ nhân. Nếu còn ai muốn làm âm ỉ đến chỗ Hoàng thượng, khả năng sẽ có thể cứu vãn được đường sống, cũng có thể làm người chịu tội thay, chết không có chỗ chôn.

“Chuyện này không thể đơn giản như vậy.” Thái hậu ngồi trên cao cuối cùng cũng lên tiếng. “Hoàng cung không phải chỗ dân chúng tầm thường, tam cô lục bà thấy gió thành mưa, nói sai làm sai chỉ đánh một trận là xong. Trong cung này, ai lớn nhất? Hoàng đế là lớn nhất. Hoàng đế là người mà dân chúng tầm thường có thể bàn tán sao? Hoàng đế và Hoàng hậu là vợ chồng tầm thường có thể mặc người khác nói sao? Cung nữ thái giám chỉ có một mình, gây chuyện lớn lắm cũng chỉ là một xác chết lăn từ bàn tiệc ra bãi tha ma, còn các người thì sao? Phía sau các người đều có gia tộc, có cha mẹ thúc thúc.” Cúi xuống, “Đừng để một bước không cẩn thận sai lầm, mọi thứ đều hồng hêt.”

Hai người phía dưới rùng mình, cùng cầu xin: “Thái hậu thứ tội, hoàng hậu tha mạng.”

Hạ Lệnh Thủ im lặng trong chốc lát, nói: “Giáng chức An mỹ nhân xuống ngũ phẩm tài tử, Ninh mỹ nhân là lục phẩm bảo lâm. Trương ma ma, lấy Phụng ản.” Thái hậu khoát tay áo, có người đã lĩnh chỉ đi. Đóng ản xong, các cung nữ đưa hai người này đi thay bộ phục trang của tứ phẩm... sau đó lại cúi đầu ngồi xuống.

Không lâu sau, Lương công công cũng bị gọi đến, trên đường đi đã có người kể lại toàn bộ sự việc. Vừa vào điện, Lương công công lập tức quỳ xuống, dập đầu nói: “Nô tài quân sự không tốt, lập tức sẽ điều tra chỉnh đốn lại.”

Thái hậu gật đầu, hoàng hậu im lặng. Lương công công quét mắt xung quanh một vòng, nhìn cung nữ của An Tài tử và Ninh Bảo lâm, lập tức có người lôi các nàng xuống, không lâu sau, bên ngoài vang lên tiếng kêu gào thảm thiết. Thanh âm càng lúc càng cao, sau đó dần dần yếu đi, một canh giờ sau thì tắt hẳn. Từ đầu đến cuối, chủ tử của các cung nữ đều không biểu lộ gì, không để ý đến, đừng nói là cầu xin cho người của mình.

Hai vị phi tần bị giáng cấp, hai cung nữ bị đánh chết, đã đủ để cảnh báo mọi người. Lương công công phục mệnh sau, tiếp tục trở về bên cạnh hoàng đế. Điều này cũng là ám chỉ cho mọi người, trước khi công công tới đây, hoàng đế đã ngầm đồng ý việc làm của Thái hậu.

Hạ Lệnh Thủ nhìn một vòng các phi tần đang mang tâm tư khác nhau, tỏ vẻ bất đắc dĩ than thở: “Bản cung rời cung mấy tháng, mỗi ngày đều có lão thái y trông nom, uống thuốc đều do hoàng thượng tự mình kiểm tra, không biết sao Tả thái y lại bắt mạch cho bản cung, lại truyền ra ngoài như vậy.”

Thái hậu vỗ mu bàn tay nàng, cười nói: “Hoàng hậu của chúng ta xinh đẹp thanh cao. Khi còn học ở thư viện, bên người đã có không ít đệ tử thế gia theo đuổi. Nếu cứ có ai nhớ thương nàng, nàng đều phải đáp ứng, thế thì phải xin Hạ Lê Thị sinh thêm vài người nữa, không, phải hơn mười cô con gái mới được. Hạ Lệnh Thủ đã là chính cung nương nương của hoàng thượng, ai cũng không được phép tranh, cho dù đến tranh cũng không tranh nổi.”

Edit: Mộc

Hạ Lệnh Thủ thuận theo cười: “Thái hậu lại trêu ghẹo con dâu rồi.” Thái hậu lại kể ra chuyện hoàng hậu từng trừng trị đệ tử phong lưu ở thư viện.

Trước đây có vị đệ tử không tốt, muốn thừa dịp năm đó Hạ Lệnh Thủ còn nhỏ, thân cận nàng, ép Hạ gia phải đồng ý chuyện cưới xin. Sao biết được người năm đó nên rơi xuống nước lại không rơi, ngược lại chính mình tự lao vào, lúc này Lệnh Thủ không cho phép kẻ nào xuống nước, cũng không cho gã kia lên bờ, ép hắn ở dưới đến tận lúc tan học. Đệ tử kia về sau thấy Hạ Lệnh Thủ liền không nhìn được võ bụng nắc lên, bởi vì hôm đó uống quá nhiều nước ao đến tưởng cả bụng, theo bản năng sợ hãi.

Các phi tần nghe xong liền cười, thỉnh thoảng lên nhìn về phía hoàng hậu. Đúng là nữ tử do thế gia bồi dưỡng, khí độ, nhẫn nại đều vượt qua người thường, Hạ Lệnh Thủ lại đang nói đùa cùng Thái hậu.

Đến khi trở lại cung Phụng Huyền, Hạ Lệnh Thủ đã trở nên lạnh lùng, sai Trương ma ma kiểm tra những người thân tín. Chuyện Tả thái y múa kiếm chắc chắn là có người truyền ra ngoài mới khiến các phi tần nắm được nhược điểm. Mà khi hoàng đế về cung, phần lớn người bên cạnh hắn đều đi theo, ở lại chỉ có người của hoàng hậu. Trong lúc không biết, ngay cả người thân tín nhất bên cạnh nàng cũng bị mua chuộc, nếu không điều tra rõ, thời điểm quan trọng sẽ nguy hiểm đến tính mạng của nàng và thái tử.

Trương ma ma là lão nhân hoàng hậu đưa từ Hạ gia đến, đương nhiên là tin được, lập tức vội vàng đi làm việc.

Hoàng đế hạ triều, phê duyệt tấu chương, nghe Lương công công kể lại mọi việc, trên mặt không gợn sóng. Đến khi ăn trưa, thái tử bị người ôm từ điện Hoàng Ương đến. Giờ Đại hoàng tử, Nhị hoàng tử và Đại công chúa đều đến thư viện Bạch Lộ để học tập, buổi tối mới được trở về, trong điện Hoàng Ương chỉ có một mình thái tử, mỗi ngày Thái phó dạy dỗ, chỉ hồ giả đã, cũng không biết nghe lọt được mấy chữ.

Trẻ con hơn hai tuổi còn thích nghịch ngợm, cái gì cũng không hiểu, học được hai chữ sẽ chạy đến khoe thành tích với Hạ Lệnh Thủ. Ghé vào đầu gối nàng, kêu “Hoàng hậu mỹ nhân”, không lâu sau lại gọi “Mẫu hậu mỹ nhân”, chơi trong chốc lát, quay về đã sửa thành “Mỹ nhân đẹp đẹp”.

Cố Song Huyền đi bộ hai vòng ở ngoài điện, cuối cùng không chịu nổi thái tử gọi to từng tiếng “mỹ nhân”, liền đi vào ôm lấy nó nói: “Phải gọi mẫu hậu.”

Thái tử đặt tay lên hai má hoàng đế: “Con cộp phụ hoàng, con sâu thiên tử.” Thấy sắc mặt Cố Song Huyền trở nên u ám, lập tức sửa lại: “Phụ thân yêu quý.” Sau đó hôn bẹp mấy cái lên mặt Hoàng đế, dỗ hoàng đế hớn hờ, đi vào cạnh Hoàng hậu: “Mỹ nhân, hôm nay trầm bị ẩm ư.”

Hạ Lệnh Thủ liếc hắn một cái: “Dưới gầm trời này còn có ai dám làm Hoàng đế chịu ẩm ư, chắc là không muốn sống nữa.”

“Đúng, trầm không những bị ẩm ư còn phải đội mũ xanh cao tận trời.”

Ái chà, đúng là dám nói ra. Hạ Lệnh Thủ sờ lên tóc hắn: “Thần thiếp không thấy mũ của hoàng thượng.” Suy nghĩ một lúc, nói tiếp: “Thần thiếp không

thích hoàng thượng đội mũ, dùng kim quan đẹp lắm, đừng vứt đi.”

Nhất thời, mặt mày Cố Song Huyền hớn hở, đứng trước mặt nàng, sửa sang lại áo quần, hỏi: “Trẫm có đẹp trai không?”

Hạ Lệnh Thủ sai người gấp thức ăn, không ngừng đầu lên, trả lời: “Rất tuấn tú, đẹp hơn cả đế mèn.”

Cố Song Huyền lại hỏi: “Trẫm có phải anh hùng không?”

Hạ Lệnh Thủ gật đầu: “Anh hùng. Hoàng thượng văn thành võ đức, nhất thống thiên hạ.”

Cố Song Huyền rèn sắt khi còn nóng, ôm thái tử cùng nhìn nàng: “Vậy nàng có một lòng hướng về ta không?”

Hạ Lệnh Thủ im lặng, nhìn về hướng cửa điện. Tháng 10, ánh sáng mặt trời không đủ nóng, vàng sáng ảm áp mà không chói mắt, bao phủ cửa cung trong một khoảng mờ lung. Giữa ánh sáng kia, bóng hình Cố Song Huyền là tối nhất, bên ngoài càng sáng thì bên trong càng tối tăm như mực, mặt hắn im lặng hướng về phía nàng, đôi mắt sâu thẳm, vô cùng quyến rũ.

Hắn đến gần thêm chút nữa, mũi hai người dán vào nhau: “Lệnh Thủ, ta tin tưởng nàng.”

Ta tin tưởng nàng và Tạ Sâm không tăng tị, tin tưởng nàng không yêu Tạ Sâm, càng tin rằng ngoại trừ hoàng đế, nàng sẽ không yêu bất kì kẻ nào.

‘Tin tưởng’, chỉ có hai chữ, nhưng với Thiên gia mà nói thật không dễ dàng, bên trong ẩn chứa bao nhiêu huyết lệ, lại phân ra bao nhiêu ngày đêm kể cặn bên nhau.

“Ta tin tưởng nàng, cho nên nàng nhất định cũng phải tin tưởng ta.”

Hạ Lệnh Thủ cup mắt xuống. Tin tưởng hắn sao? Nhiều năm trước, nàng tin hắn, kết quả là bị bỏ mặc không để ý, nàng và thái tử trong bụng suốt nửa mất mạng. Bây giờ, tất cả yêu hận đều bị vùi lấp, nàng có thể tin tưởng hắn một lần nữa sao? Có thể nhận tình yêu của Đế vương sao?

Nàng trầm mặc.

Cố Song Huyền thở dài một hơi, sờ hai gò má nàng: “Nàng không trả lời lấy lệ đã là ngoài mong đợi của ta rồi.”

Hạ Lệnh Thủ cười: “Đương nhiên là thần thiếp tin tưởng Hoàng thượng, yêu hoàng thượng, nguyện ý đi cùng hoàng thượng lên trời xuống hoàng tuyền không rời không bỏ, kết thành vợ chồng tam sinh tam thế...”

“Ngừng!” Về mặt Cố Song Huyền đau khổ, giận nói: “Nàng cứ trêu chọc ta đi!” Hừ hừ, hắn vừa vừa mới nói nàng không trả lời lấy lệ, nàng liền lập tức từng tiếng a dua, rõ ràng là làm hắn khó chịu.

Chẳng lẽ hắn còn làm chưa đủ sao? Vì nàng hắn đã buông bỏ hậu cung, vì nàng sửa đổi tính tình, cũng vì nàng không thêm quan tâm những lời đồn đại nhảm nhí. Hắn đã làm rất nhiều, vì sao còn chưa đủ? Chẳng lẽ là mâu thuẫn trong quá khứ quá sâu sao?

Cố Song Huyền vuốt cằm, suy đoán xem ngày khai trai của mình có còn xa lắm không.

Hạ Lệnh Thủ hầu hạ hai cha con ăn trưa xong, có thời gian rảnh, hỏi Hoàng đế: “Tạ thái y kia có thân phận như thế nào?”

Cố Song Huyền lập tức nhảy dựng lên, kêu rất to: “Không phải chứ, nàng thật sự coi trọng hắn à?”

Hạ Lệnh Thủ ho khan một tiếng. Cố Song Huyền liền nói: “Dù thế nào hắn cũng không sánh bằng trẫm đâu. Trẫm cao lớn tuấn lãng vô song, oai hùng bất phàm, văn võ song toàn, tác phong nhanh nhẹn, xét về gia thế, nhân phẩm, tính tình đều là nam tử đệ nhất thiên hạ, nàng có thể tìm đâu được người như vậy chứ! Hơn nữa, cho dù thật sự tìm được thì cũng không phải là ta. Hôm nay nàng nên hiểu rõ người yêu nàng nhất là Cố Song Huyền ta, chiều chuộng con nàng cũng là Cố Song Huyền ta, toàn tâm toàn ý với nàng, vất vả không thay đổi cũng là ta nốt.” Hắn cầm hai tay của nàng, “Lệnh Thủ, nàng không nên đi tình biệt ly.”

(đi tình biệt ly: thay lòng, lúc đầu yêu người này, sau lại yêu người khác)

Người nào đó thở dài, nói với Lương công công đang ở một bên đau xót, “Đồ vô si ở đâu tới đây, dám miện lưỡi tron tru, thao thao bất tuyệt tự xưng là Hoàng thượng, công công còn không bắt hắn xuống đánh mấy trăm roi, nghiền xương thành tro đi.”

Cố Song Huyền lập tức biến từ tên đáng đồ từ dâm loạn thành hoàng đế nghiêm túc: “Không cần đâu, hắn là huynh đệ của ta.”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Trẫm Muốn Thị Tẩm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30

“Huynh đệ?” Hạ Lệnh Thủ dừng động tác lật sách, đoán: “Chẳng lẽ Hoàng hậu và Thái y...”

“Không phải Thái y!” Vừa mới bị Tạ Sâm kích thích, Hoàng đế nhảy dựng lên đến ba thước, nhấn mạnh lần nữa: “Càng không phải là hoàng hậu.”

Hạ Lệnh Thủ “A” một tiếng, tiếp tục đọc sách: “Vậy thì chắc là hoàng đế và cung nữ? Hay là y nữ? Hoặc là... công công? À, công công không thể sinh hoàng tử được.”

Hoàng đế tiến đến bên người nàng, than thở: “Đây là một bí sử máu chảy đầm đìa chốn cung đình. Nhớ năm đó, phụ hoàng là bậc thần võ anh minh vô cùng, là bậc quân tử dù bị người ngồi trong lòng cũng không loạn, thế mà lại bị cung nữ yếu đuối bày mưu. Hơn nữa cung nữ kia còn là nha hoàn hồi môn của Tĩnh An Thái hậu.”

Hạ Lệnh Thủ không ngẩng đầu lên: “Tiếp tục đi.”

“Thật ra chuyện tiếp theo rất đơn giản. Phụ hoàng và mẫu hậu là vợ chồng hoạn nạn có nhau, đính hôn khi phụ hoàng vẫn còn là thái tử. Năm đó Thái thượng hoàng mất sớm, triều chính bị quyền thần khống chế đến ba phần, phụ hoàng chăm lo việc nước nhiều năm, giết quyền thần, nắm lại hoàng quyền, sau lưng mẫu hậu hỗ trợ không ít. Không lâu sau, mẫu hậu bệnh nặng, phụ hoàng tự mình ở bên giường bón thuốc, tình cảm hai người càng sâu đậm hơn. Nào ngờ, ba tháng sau, cung nữ bên người mẫu hậu lại to bụng, đến tháng thứ năm đã không giấu diếm được nữa, mẫu hậu hỏi người dưới mới biết lúc nàng bị bệnh triền miên, phụ hoàng và cung nữ kia có một đêm xuân, gieo xuống hạt giống hoàng gia.”

Cố Song Huyền nhớ lại. Khi đó hắn còn nhỏ, trẻ con mới ba bốn tuổi, lần đầu tiên thấy mẫu hậu trộn mắt với phụ hoàng. Mẫu hậu đoan trang hiền thực như thế, lại cầm ngọc Như Ý ném vào trán phụ hoàng, khiến khuôn mặt áy náy của phụ hoàng nhuộm màu đỏ của máu, rất ghê người.

Đó là lần đầu tiên hắn thấy mẫu hậu tức giận, cũng là lần cuối cùng. Từ đó về sau, mẫu hậu không bao giờ cười với phụ hoàng nữa, hơn nữa tú nữ lại được tuyển đầy cung, tùy ý phụ hoàng.

“Phụ hoàng không muốn thăng vị cho cung nữ kia, cũng không thừa nhận thân phận hoàng tử kia. Sau khi mẫu hậu giận xong, ngược lại trở nên bình tĩnh để cung nữ kia dưỡng thai cho tốt, mọi người đều nghĩ phụ hoàng không muốn gặp cung nữ kia nữa, hoàng hậu thì vì thanh danh nên rộng lượng bảo vệ cho mẹ con nàng ta cả đời bình an. Làm sao biết được, 10 tháng sau, khi hoàng tử sinh ra, mẫu hậu giấu đứa bé kia đi, nói với cung nữ rằng nàng sinh ra một con mèo nhỏ nửa chết nửa sống.”

Hắn ôm lấy Hạ Lệnh Thủ, đặt cằm lên vai nàng, ánh mắt vô thần nhìn từng dãy chữ đen trên sách: “Cung nữ kia không ngờ mình hao tổn tâm cơ câu dẫn phụ hoàng, mang long thai lại là một con quái vật. Liền phát điên, bóp chết con mèo đó. Dùng sức rất mạnh, chờ đến khi con mèo gần chết lại buông ra, sau đó tức giận lại bóp nó, tiếng mèo con yếu ớt vẫn vang lên cả đêm. Ta nghĩ ở thiên điện, không lúc nào là không nghe thấy tiếng mèo kêu quanh quần trong điện trống trải, như là kêu cứu, hoặc là tuyệt vọng.” Hắn không tự giác nghiêng đầu, theo bản năng ôm chặt Hạ Lệnh Thủ, hấp thụ ấm áp trên người nàng.

Hắn không nói ra, cái đêm hắn tự mình đưa Thái tử đi cho Đức phi, ở trong tam điện hắn lại hoảng hốt nghe được tiếng mèo con. Meo meo, làm hắn cứng đờ trên giường, vài đêm không ngủ.

“Cung nữ ấy điên rồi. Vài năm sau ta mới biết, mẫu hậu đưa đứa bé kia cho một lão thái y không có con cái trong Thái Y viện, sống bình yên. Thái y họ Tạ, hắn đặt tên cho đứa bé một chữ Sâm. Lão thái y mang đứa bé còn nằm trong tã đi khắp dân gian, y thuật của Tạ Sâm cũng là từ lão thái y, học chút võ công, mười tuổi thì trở về hoàng cung, bởi vì lão thái y đã qua đời, hoàng hậu liền để hắn ở lại Thái y viện, cũng có thể học thêm nhiều thứ khác. Tính tình hắn quái đản, bệnh tâm thường sẽ không chữa, chỉ khi trúng độc, bệnh dịch nặng nề hắn mới hạ mình đi xem. Nhiều năm rồi, không biểu hiện đã tâm hay dục vọng gì, im lặng sống ở Thái y viện.”

Khi 10 tuổi, bất kể là Cố Song Huyền hay Hạ Lệnh Thủ cũng đã hiểu được lợi hại của thân phận mình. Có đôi khi hiệp khách giang hồ nhìn như yên lặng, thật ra xoay người một cái vẫn là con cháu hoàng gia, là đệ tử quyền quý người lừa ta gạt, là hoàng tử điện hạ nụ cười giấu đao.

Tạ Sâm và bọn họ khác nhau rất nhiều. Võ công của hắn không cần phải nói, hai người cũng đoán ra nhất định rất đặc biệt; y thuật được chỉ dạy, hơn nữa tính tình cực đoan, thường xuyên đưa ra được những ý tưởng nguy hiểm, làm những việc người bình thường không dám làm.

“Vậy hắn biết được thân phận của mình không?”

“Biết.” Cố Song Huyền thở nhẹ, “Ta đã thấy phụ hoàng tự mình chỉ bài cho hắn, dạy hắn đạo quân thần, đều cố ý tránh mẫu hậu. Đôi khi sức khỏe phụ hoàng yếu đi, hắn bắt đầu tự mình bắt mạch cho phụ hoàng. Nhiều lần ta thấy phụ hoàng và hắn chơi cờ, khi đó bọn họ nhìn rất giống người một nhà.” Nói xong liền nghiêng người, cạo lên cổ Hạ Lệnh Thủ rồi lại hôn xuống, ôm eo nàng càng chặt hơn: “Nàng nói đi, có phải ta rất đáng ghét không, vì sao phụ hoàng mẫu hậu đều không thương ta. Rõ ràng ta luôn cung kính hiếu thuận, còn thường làm họ vui vẻ, vì sao không thích ta.”

Hạ Lệnh Thủ nghĩ: “Có lẽ bởi vì ngươi là hoàng nhi ở trong tay họ. Người ta luôn thế, đối với thứ mà mình đã có sẵn thường sẽ không để ý.”

“Nhưng Hạ gia các nàng lại không thế. Ta thấy nàng trở về, trưởng bối thương yêu nàng, tiểu bối dính lấy nàng cũng không khách sáo. Hơn nữa, Thiên Nhi cũng là hoàng nhi của ta, nó cũng không thoát khỏi tay ta được, vì sao ta vẫn để ý nó như thế?”

Hạ Lệnh Thủ cảm thấy đây là lý do tình cảm Thiên gia mỏng manh, khác với Hạ gia. Đệ tử thế gia, từ khi đi học lúc nhỏ đến lúc làm quan đều bao che cho nhau, giúp đỡ lẫn nhau, kết thành một khối, như thế mới không dễ dàng bị đồ xuống, khác hoàn toàn hoàng tộc đao kiếm lén lút tấn công nhau.

Cố Song Huyền ôm đầu nàng hỏi: “Nếu nàng là phụ hoàng, ta và Tạ Sâm, nàng sẽ yêu thương ai hơn?”

Hắn là hẳn muốn hỏi: làm hoàng hậu, nàng thương tiếc Tạ Sâm hay là Cố Song Huyền hẳn hơn? Mồ cộp thật giáo hoạt, nói chuyện quanh co lòng vòng, càng là vấn đề quan trọng lại càng muốn che giấu.

Hạ Lệnh Thủ đương nhiên biết chút tâm tư này của hắn, vốn dĩ lười trả lời. Đối với nàng mà nói, thế này rất giống Hạ Lệnh Thủ và Hạ Lệnh Ngoa đồng thời đứng trước mặt cha, hỏi: Cha à, cha thương tỷ tỷ hơn hay muội muội hơn?

Vấn đề này vốn không có đáp án. Hạ Lệnh Thủ không phải tiên hoàng, cha nàng cũng sẽ không nặng bên này nhẹ bên kia với con gái.

Cố Song Huyền thấy nàng không trả lời, ngẩng đầu lên nói: “Ta hiểu rồi, chắc chắn nàng sẽ không thương ta.”

Ồ, mồ cộp đã thông suốt rồi sao? Hạ Lệnh Thủ suy nghĩ, chợt nghe thấy đối phương vênh vác, đắc ý bổ sung thêm: “Nàng chỉ yêu ta thôi.” Dứt lời, ôm nàng tỏ vẻ hả hê.

Ở trước mặt Hạ Lệnh Thủ, Cố Song Huyền tỏ ra khoe khoang kiêu ngạo, thật ra trong lòng vẫn ôm suy đoán trước đây.

Hắn hiểu Hạ Lệnh Thủ đề phòng mình, cũng hiểu ân oán trong quá khứ của hai người không thể tan biến nhanh như thế, có điều hắn sẽ dùng toàn tâm toàn ý để bù đắp, còn kết quả thế nào thì đúng là hắn không dám tưởng tượng.

Buổi trưa, sau khi về điện Biên Đằng, nhớ lại một phen những gì mình vừa làm, cảm thấy da mặt đã dày lên một bậc, vạn phần đắc ý.

Lập tức sai người đi mời Tạ Sâm. Người đến, hẳn đang phê duyệt tấu chương. Tạ Sâm là người chưa từng chịu ảm ức, ít nhất trong hoàng cung hẳn chưa từng chịu ảm ức, ra vào tự nhiên. Cố Song Huyền làm chủ nhân, tự cao tự đại, hẳn làm khách liền lập tức vung tay áo bỏ đi.

Cố Song Huyền thờ dài hai tiếng: “Bại tướng định chạy trốn chết à?”

Tạ Sâm quay đầu: “Ta không bại, người cũng không thắng.”

Cố Song Huyền cười lạnh: “Người cho là kích động đám nữ tử không an phận trong hậu cung là có thể làm trầm hậu làm hoàng hậu sao? Có phải người đang chờ trầm giận dữ, trợn mắt lớn tiếng nhục nhã hoàng hậu, sau đó người thừa dịp chen vào, lừa nàng xa chạy cao bay cùng người?”

Tạ Sâm nhún mày.

Cố Song Huyền quăng bút son cầm trong tay ra, bước nhanh về phía hắn: “Người nghĩ rằng những người như chúng ta và người không có gì khác nhau à? Nói cho người biết, có người sinh ra là hưởng thụ vinh hoa phú quý, có người khi còn ở trong bụng mẹ đã được định sẵn là phải lưu lạc thiên nhai. Từ nhỏ người chưa từng trải qua gặp ghềnh, cũng không hiểu lòng người hiểm ác, càng không hiểu được trách nhiệm mà chúng ta mang trên lưng. Hoàng hậu là ai chứ? Nàng lẽ dĩ nhiên của Hạ gia, gia tộc của nàng ở đây, cho dù người ái mộ nàng nhiều hơn nữa thì nàng cũng không theo người lưu lạc thiên nhai; từ nhỏ hoàng hậu đã được dạy dỗ làm sao để sinh tồn trong hoàng tộc, trong thế gia chứ không phải là đi chơi ở chốn giang hồ, càng không thể theo một nam tử không quyền không thế sống cuộc đời bình thường. Đối với mấy lời đồn đãi nhảm nhí này, nàng có cách xử lý, sẽ không dễ dàng bị người ta châm ngòi lợi dụng. Không chỉ nàng, mà cả trẫm cũng vậy.”

Hắn đi vòng quanh Tạ Sâm, nhìn đối phương từ trên xuống dưới một lần: “Âm mưu của người quá tầm thường. Vốn dĩ người không hề quan tâm suy nghĩ của nàng, địa vị của nàng, chỉ một lòng muốn châm ngòi ly gián.”

Hai người đối diện nhau, Cố Song Huyền khẳng định: “Người không thương nàng lại muốn có được nàng, vì sao?”

Vì sao? Tạ Sâm cười thâm.

Hoàng đế và con riêng, quyền thế, tình yêu. Hắn dựa vào đâu mà có được tất cả mọi thứ còn mình lại chỉ hai bàn tay trắng.

Hai người đang đối nghịch nhau thì có người ở ngoài vào bẩm báo: “Định Hưng vương cầu kiến.”

Định Hưng vương là hoàng tử thứ tám của tiên hoàng, còn chưa nhậm quán đã lĩnh chỉ rời khỏi hoàng thành, trừ lúc tiên hoàng châu trời thì trở về, còn hầu hết thời gian đều đi khắp núi sông đất nước. Sau khi Cố Song Huyền đăng cơ mới biết tiên hoàng đã cho Định Hưng vương một đạo phù, lệnh cho hắn trở thành Âm hành ngự sử, đi khắp thiên hạ, giám sát các quan viên, khi cần thiết có thể tiền trạm hậu tấu. Lần này Bát vương gia trở về thứ nhất là vì báo cáo công việc, thứ hai là đã có manh mối bí mật gì.

Cố Song Huyền còn chưa nói đã thấy Bát vương gia đi vào, giữ một đứa bé đang gầy dựa không ngừng, nhìn thấy hoàng đế liền đặt đứa bé xuống đất: “Đây là con trai thứ mấy của hoàng huynh? Chưa bao giờ gặp cả, rất nghịch ngợm, lại dám chỉ vào thần đệ nói là con nhím.”

Mọi người trong điện nhìn hắn, cả người Bát vương gia mặc áo dài đen thui, bên ngoài là áo giáp màu đen, phát quang là lụa đen khảm ngọc đen, râu dài thẳng che hết cằm, chẳng phải là giống một con nhím đen sao.

Cố Khâm Thiên ngồi dưới đất, tỏ cáo với phụ hoàng: “Con nhím ném con.”

Cố Song Huyền vẫy tay, Cố Khâm Thiên đá chân, Cố Song Huyền liền giống như chó săn chạy tới ôm nó, sờ cái mõng lạnh như băng: “Sàn lạnh, ngồi

lâu không tốt đâu.” Cổ Khâm Thiên vô cùng khó chịu, từ trong lòng hần còn muốn tóm lấy râu Bát vương gia: “Con nhím.”

Bát vương gia cảm thấy đứa bé này thật thú vị, liền chen vào, ôm lấy mặt nó cọ xát. Hàng năm hần đều ở bên ngoài, râu cũng là một cách ngứa trang, giờ cọ lên mặt non mềm của thái tử, một người cười to một người kêu la, Cổ Song Huyền đau lòng không thôi. Con mình chỉ có thể bị mình ức hiếp, cho dù là em trai cũng không được! Bé con trở về vị trí, xua tay với Tạ Sâm: “Người đi xuống đi!”

Tạ Sâm không biểu lộ cảm xúc, nhìn mọi người cười đùa, cuối cùng ánh mắt dừng trên người Cổ Khâm Thiên. Năm đó, khi hoàng đế và hoàng hậu đang trong thời kỳ chiến tranh lạnh, thái tử không có bạn chơi, Thái hậu cho người lên đưa đến cung Phụng Huyền để tạo cảm tình với Hoàng hậu, hần cảm thấy thú vị, luôn chạy tới chơi đùa. Dần dần thái tử cũng thân thiết với hần, thường lẫn lộn làm nũng, nay đứa bé này đã lớn dần, hoàng đế yêu thương nó tận xương, hoàng hậu coi nó là tính mạng, trong cung từ trên xuống dưới đều biết vận mệnh của thái tử, so với trước đây thì Cổ Song Huyền càng thêm đặc ý. Nhìn Cổ Khâm Thiên bây giờ y như thấy Cổ Song Huyền không ai bì nổi trước đây.

Cổ Song Huyền cảm nhận được ánh mắt của đối phương, ôm thái tử vào trong lòng, trừng mắt: “Còn không đi à!”

Tạ sâm im lặng, lưu luyến nhìn một cái rồi lập tức rời đi.

Bát vương gia cười nói: “Chẳng lẽ tiểu tử thối này là thái tử à?”

“Đúng thế.” Cổ Song Huyền đặt hai tay dưới nách đứa bé, nâng con lên như khoe vật quý, a dua nói: “Thế nào, có giống trăm lúc nhỏ không?”

Bát vương gia và Cổ Khâm Thiên nhìn nhau, cảm thấy tiểu tử thối này muốn gây sự, không nhịn được dùng cái cằm đầy râu cọ tiếp lên mặt nó. Cổ Khâm Thiên cũng không phải dễ chọc vào, một tay níu chặt tóc đối phương, một tay kéo râu hần, chân nhỏ đá lên còn chưa đủ, dùng cả tay đánh.

Mấy người chơi đùa một lúc, Cổ Khâm Thiên mệt mỏi, Cổ Song Huyền cho nó uống mấy ngụm trà, lấy hai tờ giấy đặt lên bàn, đưa bút lông cho nó tập viết. Gần đây Thái phó từ từ dạy nó viết chữ, cũng không nhiều lắm, từ một đến mười, bàn tay béo mập của Cổ Khâm Thiên cầm bút, viết một chữ liền đọc lên cho phụ hoàng nghe, đợi đối phương khen ngợi xong mới viết chữ tiếp theo.

Hai người lớn một hỏi một đáp, nói đến cuộc chiến tranh gần đây, tình hình thiên tai trong dân gian, cả việc trừng trị tham quan. Cuối cùng, Bát vương gia dẫn dụ nói: “Dự nghị của Định Khang vương gần đây bắt đầu hoạt động, thừa dịp thiên tai khắp nơi tuyên truyền rằng ngôi vị hoàng đế của hoàng huynh là bất chính.”

Cổ Song Huyền cười mỉa, châm biếm: “Vị trí của trăm là phụ hoàng tự mình truyền lại, ngôi thái tử cũng đã ngồi nhiều năm, vì sao lại bất chính?”

Bát vương gia bình tĩnh nhìn ngọc tỷ màu xanh nằm trên bàn: “Vì có lời đồn rằng tiên hoàng bị Tĩnh An Thái hậu hạ độc chết.”

Cổ Song Huyền chấn động: “Cái gì?”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Trăm Muốn Thị Tẩm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31

Edit: Mộc

Có câu nói: một hòn đá gây ra ngàn con sóng.

Bát vương gia mang đến một tin tức kinh khủng, khiến Cổ Song Huyền choáng váng, một lúc lâu không nói được câu gì.

“Làm sao có thể? Việc này không hề có căn cứ, có lẽ chính là đám người cố ý châm ngòi, đảo loạn triều chính.” Vừa nói xong hần liền ngừng lại. Không có căn cứ ư, ở nơi như hoàng cung thì cần gì căn cứ? Bất cứ việc gì, mặc kệ chân tướng thế nào, kết cục mãi mãi là do kẻ thắng đến quyết định.

Khi còn niên thiếu, tuy thoát nhìn thì phụ hoàng và mẫu hậu có vẻ hòa thuận thân mật, nhưng xem ra đã bằng mặt mà không bằng lòng từ lâu. Mỗi một câu nói, sự việc đều có ý nghĩa ẩn sau, phụ hoàng không tin tưởng mẫu hậu, mẫu hậu cũng chỉ lợi dụng phụ hoàng.

Đáy lòng Cổ Song Huyền hiểu được: chuyện mẫu hậu giết phụ hoàng bằng thuốc độc chưa chắc đã không thể xảy ra.

Bát vương gia nói: “Mặc kệ là thật hay giả, một khi truyền ra thì không có lợi gì cho hoàng thượng cả. Chúng ta phải phòng bị sớm thôi.”

Cổ Song Huyền cảm thấy tâm phiền ý loạn, đi tới đi lui, dừng lại, nhìn Cổ Khâm Thiên vẫn đang bơi lên bức tranh một cái. Thái tử mới hơn hai tuổi, không biết lòng người hiểm ác, cũng không hiểu vị trí thái tử sẽ phải dính máu tươi. Làm phụ hoàng của nó, ngôi vị hoàng đế của Cổ Song Huyền không chỉ là của một người, mà là một gia đình. Một khi hần nghiêng ngã, Hạ Lệnh Thủ sẽ thế nào? Nếu ngôi vị hoàng đế của hần vì vậy mà lung lay, Hạ gia sẽ

thế nào? Hẳn gặp chuyện ngoài ý muốn, Hạ Lệnh Thủ và Cố Khâm Thiên còn có thể giữ được mạng không?

Vô số suy đoán lung tung trong đầu, đáy lòng càng loạn, hân càng không thể nắm chắc.

“Hoàng huynh,” Bát vương gia quát lên, “Chúng ta không thể tự loạn thế trận của mình.”

Cố Song Huyền trừng mắt với người em trai đã âm thầm giúp đỡ mình đăng cơ: “Là chúng ta sơ sót. Năm đó đáng lẽ phải lật ngược phủ đệ của Định Khang vương, giết sạch toàn bộ dư孽 của hắn, không để bọn chúng nhân cơ hội thiên hạ chiến loạn mà gây chuyện.” Hắn không nên mềm lòng buông tha cho người nhà Định Khang vương, không chừng còn có kẻ đục nước béo cò bên trong. Tuy rằng nhất thời được tán tụng nhưng cũng để lại họa lớn cho tương lai.

Cố Song Huyền thờ dài một hơi: “Nạn dân được trấn an sẽ không dễ dàng bị người ta châm ngòi, lời đồn sẽ không truyền đi nhanh chóng được, phải mau chóng điều tra ra kẻ đứng sau, nếu tra không ra, tìm kẻ đã gây chuyện, bí mật giết chết. Sau đó sai người đi truyền ra những chuyện khác, hủy diệt toàn bộ chiến tích của Định Khang vương. Nếu không được thì lập tức báo Ngự Sử lật lại bản án cũ, nhắc lại tội thông đồng với địch bán nước của Định Khang vương. Đến lúc đó, không cần giữ thể diện cho đại ca nữa, để hắn ngoan ngoãn siêu thoát đi.” Nói xong, gương mặt Cố Song Huyền đã có vẻ phần nộ, hai tay nắm thành nắm run lên.

Đối với dân chúng mà nói, Cố Song Huyền chính là người mà tiên hoàng đã lựa chọn từ lâu, các huynh đệ còn lại, xuất sắc nhất là Triệu vương, ra sức vì nước mà tấn công Hải quốc, Định Đường vương thống lĩnh bá quan, Định Hưng vương âm thầm giám sát, quyền lợi tối cao của Đại Nhạn đều nằm trong tay hoàng tộc, không có sai lầm nặng nề, cũng không thiếu chiến tích vang dội, coi như bốn phương bình yên.

Tĩnh An Thái hậu và tiên hoàng, chuyện thị phi này nói đến cùng ai cũng không biết chân tướng, chỉ cần cẩn thận sẽ không gây ra chuyện lớn.

Hai anh em bàn bạc nửa ngày, cuối cùng xác định được đối sách mới thôi.

Trước khi đi, Bát vương gia không nhìn được ôm lấy tiểu thái tử, dùng bộ râu con nhím hung hăng chà lên khuôn mặt nhỏ nhắn của nó. Thái tử ra sức giãy dụa không được, liền dùng móng vuốt dính đầy mực nước màu đen bôi lên mặt Bát vương gia, để lại dấu vết.

Hoàng đế bận việc, toàn bộ hậu cung liền rảnh rỗi. Hạ Lệnh Thủ không biết hẳn bận những việc gì, có điều người nào đó không nên ôm nàng, xoa nắn cạo xát như một con sâu mập quẩn lá cây thì Hạ Lệnh Thủ cũng nhận hạ không ít.

Cho dù như thế, mỗi buổi sáng sớm, ‘tiểu huynh đệ’ của Cố Song Huyền vẫn dựng thẳng bên cạnh Hạ Lệnh Thủ, cạo xát vài cái rồi mới không cam lòng rời giường vào triều. Đến buổi chiều, hắn vừa tắm rửa vừa than thở với ‘huynh đệ’ của mình: “Sự nghiệp tu hành Đồng tử, gánh nặng đường xa, phải nhẫn nại, nhẫn nại, nhẫn nại hơn nữa!” Nắm tay lại.

Thỉnh thoảng, Hạ Lệnh Thủ tỉnh sớm, có thể nhìn thấy trong chăn hai người một trước một sau ‘hai trụ kinh thiên’. Nàng cẩn thận để thái tử và phụ hoàng nó đối diện nhau, như vậy, khi thái tử ‘phun tranh’ sẽ dính vào áo lót của hoàng đế, đúng là một công lao lớn.

Cuối tháng 10, trời lạnh dần, hải tặc đã bắt đầu hành động lạng lẽ, chờ đợi năm sau, Triệu vương và Hạ Ngũ gia chỉnh đốn quân đội, tạm thời không có tin tức gì khác. Các đại thần trong triều cũng nghe được một số tin đồn, có điều đều tìm cách để xuống, hai năm nay tân hoàng không động chạm gì tới các thế gia, tình thế hiện giờ đã bình yên, tất cả mọi người đều có tâm tư cùng sống chết, nhất trí đối ngoại.

Cuối mùa thu, khí trời dễ chịu, Hạ Lệnh Thủ để hai cây hoa cúc mới nở vào ngự hoa viên, cố ý để hai bồn hoa lớn nhất vào điện Biện Đường, ở hai bên ghế ngồi của hoàng đế. Các đại thần thỉnh thoảng nhìn thấy dáng vẻ tròn mắt của hoàng đế, liền không nhìn được coi hoa cúc là khuôn mặt của hoàng đế, tương tượng hoàng đế già đi, mặt đầy nếp nhăn, càng nghĩ càng buồn cười. Tính ra thì hiện nay hoàng đế có nghiêm túc thế nào cũng không thấy đáng giận như trước.

Triệu vương phi ở Hạ gia, con chó ngao Tây Tạng nuôi nhiều năm sinh con, con nó lại mang thai mấy tháng sinh tiếp một ổ chó con. Triệu vương phi tự mình chọn con khỏe mạnh nhất cho tiểu thái tử, nhìn tiểu tử này đi phía trước giống như long hành hồ bộ, con chó ngao nhỏ phía sau khỏe mạnh đen thui. Một người một chó đều béo béo mập mập, ôm cùng một chỗ, trắng nõn như ngọc, tối đen như mực, Triệu vương phi đặt cho bọn chúng cái tên đơn giản: Hắc Bạch song sát.

Tiểu Hắc Sát kêu lên hai tiếng, khí thế mười phần, lễ lười liếm sạch mặt Tiểu Bạch Sát Thái tử. Cố Khâm Thiên hi hi ha ha ôm Tiểu Hắc Sát lăn lộn trên sàn nhà, lén lút mang đến chỗ phụ hoàng, bất ngờ, Tiểu Hắc Sát cắn phá hai bồn hoa cúc thành mảnh nhỏ, lật cả đất lên, khiến Cố Song Huyền tức giận vô cùng.

Cách ngày, Hạ Lệnh Thủ hỏi hoàng đế: “Hai cây hoa cúc kia chắc đã tàn rồi, người mang hai chậu hoa về cho ta, sang năm hoa nở lại đặt vào điện của người.”

Cố Song Huyền khó mà nói rằng cây hoa cúc đã thành tàn hoa bại liễu, chỉ có thể cười khổ gật đầu, ngầm sai người nhanh chóng tìm hai cây giống như thế, thay mặn đổi đào. Không được mấy ngày, thái tử lại đến, cây hoa cúc lại không còn, ngay cả cây trúc Ấn Độ mà Triệu vương thu được trên thuyền của hải tặc cũng thành thi cốt không còn. Cố Song Huyền tức giận, sai người mang đến một ổ mèo con mập mập, trắng, đen, hoa, màu lông nào cũng có. Kêu to meo meo, khiến người ta yêu thương. Thái tử hoa tâm không biết là di truyền từ ai, gặp một cái yêu một cái, lập tức bỏ rơi con chó ngao Tây Tạng, quay ra ôm ấp đám mèo con.

Đám mèo con được nuôi tại cung Phượng Huyền, tiểu thái tử ít khi đến cung điện mà phụ hoàng làm việc, cây hoa cúc mới thay vào được bảo vệ, khiến Cố Song Huyền vô cùng khâm phục biện pháp dương đông kích tây của chính mình.

Hai ngày yên ổn, hần lại bị tấu chương bao phủ. Dư nghiệt của Định Khang vương gây chuyện khắp nơi, sắp tới tháng chạp, còn phải lo lắng thiên tai, chuẩn bị áo bông cho quân đội biên giới..., còn phải chuẩn bị lương bổng năm sau. Trong đầu thường hồi tưởng đến chuyện năm đó của phụ hoàng và mẫu hậu, rồi lại nghĩ đến nhân duyên giữa mình và Hạ Lệnh Thủ, than thở lo lắng không biết mình và Hạ Lệnh Thủ liệu có thành người lạ, sinh tử tương tàn hay không.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Trầm Muôn Thị Tầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32

Hoàng hậu trầm muôn thị tầm - Chương 32.1

Tác giả: Tuấn Thảo

Edit: Mộc

Cổ Song Huyền buồn bực, ngủ cả một đêm, không muốn làm gì, bữa tối cũng không ăn. Đến nửa đêm, đói đến mức bụng kêu ầm ỹ, liền mở hai mắt mê mang nhìn đỉnh màn. Trên màn thêu chỉ vàng hình bạch long bơi giữa biển, nơi thiên cung mây mù lượn lờ là chim phượng mái nghiêng cổ hót, đuôi phượng có chín chiếc lông, mỗi chiếc lông đuôi là một màu sắc, rực rỡ khác thường. Hần nhìn chăm chú một lúc lâu, càng cảm thấy choáng váng, một môi cử động thân thể, bảo Lương công công truyền người dâng bữa khuya.

Toàn bộ điện đều lạnh lẽo, có một chút hơi nước ẩm ướt. Cổ Song Huyền lười nhúc nhích, khoác áo mỏng, chỉ kêu lạnh. Trong lòng hần không thoải mái, nhìn cái gì cũng không thuận mắt, chịu lạnh một lúc thì cảm thấy máu gần như đông lại; Lương công công sai người xếp thêm chăn đệm lên giường, lấy cả áo lông dùng khi rét đậm khoác lên vai hần, để hoàng đế buồn bực ngồi trên giường ăn canh huyết yến.

Một lúc lâu sau, Lương công công nhẹ giọng nhắc nhở: “Hoàng hậu nương nương vẫn chưa ra khỏi phòng sách quý, cũng không bảo người dâng bữa tối.”

Trong lòng Cổ Song Huyền đau nhức, ngừng lại, không nói lời nào. Mãi sau mới hỏi: “Thái tử đâu?”

“Bát vương gia đã ôm đi gặp Thái hậu rồi, sẽ nghỉ ở cung Đình Hành. Thái hậu sai người truyền lời rằng Hoàng thượng hãy chú ý long thể.”

Cổ Song Huyền “ừ” một tiếng, nhìn hai bên, đều là hoa quả, vinh hoa phú quý nhiều hơn nữa đều không làm hần có cảm giác an toàn bằng thân hình mềm mại mũm mĩm của tiểu Thái tử. Hần thở dài thật mạnh một tiếng, tiếp tục ăn bữa khuya, ăn xong lại ngã người ngủ.

Trong lúc mơ màng cảm thấy mình vẫn như ngày trước, ôm Hạ Lệnh Thủ, Hạ Lệnh Thủ ôm Cổ Khâm Thiên, một nhà ba người nằm trên giường long phượng ấm áp mềm mại, lại thơm ngào ngọt. Khi giấc mơ đang đẹp, trên mặt bị đánh vài cái “bẹp bẹp”, đánh thức hần.

Tiểu Thái tử ngồi trên ngực hần, nửa người dưới lộ ra con rồng nho nhỏ, khí vũ hiên ngang nói với phụ hoàng: “Cha, vào triều thôi.”

Cổ Song Huyền đau đầu, mơ mơ màng màng ôm tiểu thái tử vào lòng.

người một cái, lại ngủ tiếp.

Tay chân tiểu thái tử đấm đá loạn xạ: “Cha vào triều nghe mắng đi.”

Cố Song Huyền gật đầu: “Hoàng đế lão tử bị mắng còn phải trưng cái mặt tươi cười ra.” Ôm đứa bé sát vào lòng, thật ấm áp.

Tay chân tiểu thái tử bị quản chế, nghên cổ lên, cắn lên má đối phương, khiến mặt Cố Song Huyền đầy nước bọt: “Không lên triều sẽ bị đánh đó.”

Cố Song Huyền cười nhạt: “Hôm qua hoàng đế như ta đã bị người ta đánh đến không còn mặt mũi rồi, sợ gì chứ.” Hừ, vừa nói đến chuyện bị đánh, sớm hay muộn hẳn cũng sẽ tìm người phế bỏ võ công của Tạ Sâm.

Bất kể tiểu thái tử nói gì làm gì, Cố Song Huyền đều thờ ơ. Không thể không nói, cả năm hoàng đế đã làm việc không ngừng, ngày đêm vất vả, cũng nên nghỉ ngơi một đợt. Nếu không thì nhân tiện lần này thông báo bị ốm không lên triều đi? Đang cân nhắc sự việc thì trên bụng chợt nóng lên, đầu óc Cố Song Huyền chậm chạp cảnh báo, cúi đầu nhìn, không chịu được hét lớn: “Cổ Khâm Thiên, ta muốn đánh cho mông con nở hoa luôn.”

(mông nở hoa: ý là đánh cho mông sưng đỏ lên)

Xốc hai nách đối phương, tiểu thái tử đứng đưa hai cái chân bị hoàng đế nhấc lên cao, giữa hai đùi mập mạp, con rồng nhỏ nhỏ còn đang phun nước suối không dứt = =. Cả đầu Cố Song Huyền đầy mồ hôi lạnh, trán lạnh, bụng lại nóng, hai tay vì tức giận mà run rẩy, hai chân tự động chạy xuống giường, thẳng đường tới ao tắm.

Hai con rồng lớn nhỏ tắm sạch sẽ xong, Cố Song Huyền nhìn tắm đệm ướt sũng, đã không còn lòng dạ nào ngủ nướng nữa, liền mặc quần áo vào triều. Tiểu thái tử bám vào bắp chân hắn: “Con cũng muốn vào triều.”

Cố Song Huyền nói: “Vào triều sẽ bị mắng.”

Tiểu thái tử cười vui vẻ: “Phụ hoàng bị mắng.”

Cố Song Huyền lại nói: “Vào triều còn có thể bị đánh.”

Tiểu thái tử cười khanh khách: “Phụ hoàng bị đánh.”

Cố Song Huyền kiệt sức, Lương công công chạy tới lấy áo choàng rộng mập của tiểu thái tử ra thắt lại, cười nói: “Cha con cùng ra trận, thái tử còn nhỏ mà đã hiểu được phải phân giải ưu phiền khó khăn với Hoàng thượng, thật đáng mừng.” Cố Song Huyền khinh bỉ đối phương, thật ra Lương công công chỉ muốn xem cha con bọn hắn âm mưu thôi, nếu không thì từ sáng tinh mơ đưa thái tử từ chỗ thái hậu tới đây làm gì. Đúng là cái kẻ chỉ sợ thiên hạ không loạn!

Vì thế, hôm nay lâm triều, lần đầu tiên các vị đại thần được hiểu biết về sức phá hoại của thái tử.

Tinh thần của Hoàng đế tương đối ổn, nghe Ngự sử Uông đại nhân dâng tấu tham quan, hét lớn: “Cách chức điều tra.” Tiểu thái tử sờ lên cái mông nhỏ, hùng hổ chỉ vào đại thần đang quỳ dưới điện: “Năm mươi cón vào mông.”

? Vì thế, vị thần từ này rung rung nhận năm mươi cón, trở về đập đầu tạ ơn thái tử.

Có người báo lên tình trạng thu hoạch vụ mùa mới, hoàng đế khen ngợi các triều thần làm việc đắc lực. Tiểu thái tử hấp tấp chạy xuống, lôi kéo vạt áo đối phương, bảo đối phương cúi đầu xuống, thơm một cái, thần từ dờ khóc dờ cười tạ ơn thái tử ban cho.

Thấy cuộc tranh luận cho chiến sự năm sau, tiểu thái tử liền giống như tiểu đại nhân, chấp hai tay sau lưng đi lại trong đại điện. Khí thế của ai mạnh mẽ, nó liền ngẩng đầu nhìn đối phương, ánh mắt sáng ngời, mười phần sùng bái; khí thế của ai yếu đi, nó liền chạy nhanh tới ôm chân đối phương an ủi; ai có vẻ âm dương bất định, nó liền đi vòng quanh đối phương, nhãn mật.

Lúc đầu Cổ Song Huyền còn phải chú ý tiểu thái tử chạy qua chạy lại, sợ nó ngã. Về sau thấy thái tử ở trong điện Chiêu Khâm cũng có thể chơi đùa không biết trời đất gì liền mặc kệ nó, toàn bộ tâm tư đều đặt vào triều chính.

Tiểu thái tử chơi mệt rồi, thấy được đương gia Hạ gia là Hạ Tường Thiên, liền bày ra với đối phương khuôn mặt tươi cười vui sướng, ôm hai chân đối phương, chui đầu vào làm nũng, sau đó mới lưu luyến buông ra, quay về chỗ ngồi của hoàng đế, bò lên, núp sau lưng phụ hoàng, lăn ra ngủ.

Các đại thần thấy thái tử vui vẻ, yên giấc ngủ ngon đều thở dài nhẹ nhõm. Trong đám Ngự sử có người hỏi Uông đại nhân: “Chuyện này không hợp với tổ chế thì phải?”

(tổ chế: quy định của tổ tiên)

Uông đại nhân liếc mắt với đối phương: “Sớm hay muộn thì thái tử cũng phải tham dự quốc sự, sớm một ngày hay chậm một ngày cũng chẳng có gì khác nhau.”

Mồ hôi chảy đầy đầu mọi người: đây không phải là sớm một ngày đâu mà là sớm rất nhiều năm đó! Uông đại nhân, người đứng là gặp người nói tiếng người, gặp quý nói chuyện ma quý. Có điều, nhìn đáng vẻ tươi vui hơn hờ của hoàng đế, tất cả mọi người thức thời không tự tìm xui xẻo làm gì. Thái tử là tim gan của hoàng đế, so với mạng sống của hắn còn quan trọng hơn.

Cổ Song Huyền ôm tiểu thái tử về tẩm cung, Lương công công làm chó săn đến báo tin: “Hoàng hậu quay về cung Phượng Huyền rồi.”

Cổ Song Huyền hừ hừ, lập tức đi vào điện Biện Đằng, không ngừng triệu kiến mấy vị đại thần vì việc quan trọng, luôn bận rộn. Nhưng lại không an tâm, lúc đang bàn bạc với đại thần còn không nhận được nhìn ra ngoài cửa, hy vọng nhìn thấy bóng dáng người nào đó. Khi rảnh rồi, liền gọi tiểu thái giám, giấu giấu điểm điểm hỏi có phi tần hậu cung nào đến không. Tiểu thái giám không hiểu chuyện giữa đế hậu, đầu chứa nước mà kể Chu mỹ nhân Tân thị nói đại hoàng tử bị bệnh, xin hoàng thượng đến thăm, Hiền phi Chúc thị dâng trà bánh tới còn đang đợi. Lương công công liền bảo tiểu thái giám đi xuống, nín cười bẩm báo: “Sau khi hoàng hậu nương nương hồi cung thì tắm rửa, ăn bữa sáng, sau đó đi thăm thái tử điện hạ, hiện giờ vẫn còn ở tẩm điện chưa ra.”

Cổ Song Huyền biết Hạ Lệnh Thủ chắc chắn đang đợi mình về, trong lòng không được tự nhiên, chẳng muốn làm gì nữa. Ăn trưa xong, đến tối

văn ăn ở điện Biên Đông, phê duyệt tàu chương đèn tận nửa đêm, nghĩ rằng Hạ Lệnh Thủ đã trở về mới chậm chạp đứng dậy.

Đến điện Tôn VI, từ rất xa đã nhìn thấy đèn đuốc sáng trưng, Hạ Lệnh Thủ đứng trên thềm, cách mấy trăm trượng đang nhìn hần.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Trầm Muôn Thị Tầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33

Edit: Mộc

Bước chân của Cố Song Huyền bỗng ngừng lại một lúc, lòng bàn tay đỏ mề hôi, trán cũng nhấn lại, sống mũi cay cay.

Nàng không thương hần!

Nghĩ tới điều này, Cố Song Huyền cảm thấy mình thật uất ức. Rõ ràng là cố hết sức bù đắp, vì sao mãi mà không thấy nàng vui vẻ. Trước đây muốn được nàng yêu thích thật dễ dàng, khi thành thân, tuy rằng ba ngày đầu va chạm đều là hai mắt lạnh lùng, nhưng ngọt ngào vẫn chiếm đa số. Tình tình Hạ Lệnh Thủ lạnh nhạt, Cố Song Huyền chính là sắt nóng, muốn làm nàng bị nóng bỏng. Trải qua nhiều chuyện, hần cũng biết năm đó mình vì tranh giành ngôi vị hoàng đế mà xử tệ với nàng, thậm chí còn mặc kệ Tĩnh An thái hậu chèn ép nàng, ám sát, hạ độc, nàng sống được đều dựa vào âm vệ của Hạ gia.

Hần cho rằng, chỉ cần còn sống liền có cơ hội bù đắp. Nhưng lại không ngờ rằng sẽ có ngày Hạ Lệnh Thủ không yêu mình mà lựa chọn người khác.

Chẳng lẽ hoàng thượng thật sự không sánh bằng thái y sao?

Nghĩ thế nào thì cũng là hoàng đế có quyền thế chứ? Nhìn thế nào thì Cố Song Huyền hần cũng anh tuấn phi phàm hơn chứ? Cho dù hai người kia thân mật thì Tạ Sâm cũng chẳng thể hơn hần được? Hần là hoàng đế nhưng lại là con rồng bị ghen!

Hạ Lệnh Thủ lặng lẽ chờ hoàng đế ở phía dưới phát hỏa, nhìn thấy đối phương sững sờ một lúc, lúc sau lại cười ngây ngô, sau đó lại buồn bực, biểu cảm trên mặt ngũ thải tâm phân giống như con khỉ diễn trò.

(ngũ thải tâm phân: năm màu phong phú)

Nàng hỏi đối phương: “Phê duyệt tàu chương xong hết rồi sao?”

Cố Song Huyền cả kinh, cố khua môi múa mép: “Phê xong hết rồi.”

Nàng lại hỏi: “Các đại thần đều về rồi à?”

Cố Song Huyền cúi đầu: “Đã về lâu rồi.”

Nàng hỏi cúi người: “Ta làm canh thịt thỏ, có muốn nếm không?”

Cố Song Huyền gật đầu theo bản năng, khi tỉnh táo lại thì hần đã bị Lương công công đẩy vào trong điện. Trên bàn đặt một bát canh thịt, ba đĩa thạch anh bày bánh ngọt đủ mùi vị, còn có một đĩa thịt nai khô, không nhiều lắm nhưng có vẻ rất tinh xảo.

Hạ Lệnh Thủ tự mình đưa đũa đến tay hần: “Ăn đi.”

Cố Song Huyền nhìn mặt bàn: “Đây là do nàng làm à?”

Hạ Lệnh Thủ nói: “Đúng, ta hạ rất nhiều loại độc được khác nhau ở trong đó, ngươi có ăn không?”

Cố Song Huyền trừng mắt với nàng: “Nàng muốn mưu sát chồng!”

Hạ Lệnh Thủ cười nhạo: “Ngươi còn biết mình là phu quân của ta sao. Đánh nhau với huynh đệ không vào cửa, chẳng có chút ý thức nào của người làm hoàng đế. Nếu thật sự tức giận ra lệnh giết hần chẳng phải xong sao, sau đó biếm ta vào lãnh cung, đến chết cũng không gặp.”

Cho dù là con tư sinh của hoàng đế, chỉ cần chưa vào hoàng gia thì đều là người ngoài. Cho dù Tạ Sâm có kim bài miễn tử thì cũng vẫn là quân vương

và thần tử. Cố Song Huyền muốn giết một tiểu thái y thì chỉ cần một câu nói.

Cố Song Huyền buồn bực ngồi ăn, Hạ Lệnh Thủ chậm rãi trách mắng hắn. Dáng vẻ này hơi giống với Triệu vương phi và Triệu vương, bình thường mà ấm áp.

Không phải Hạ Lệnh Thủ cố tình bới móc, chẳng qua là nàng bị ghen đã lâu, không nói ra sẽ khó chịu. Thật giống như vợ bé chịu uất ức đã nhiều năm, cuối cùng bạo phát, bắt đầu kể ra ti mỉ những năm tháng qua, nói tới ân oán oán trong quá khứ của hai người.

“Ngày đầu tiên thành thân, ngươi để cho sùon phi đến ra oai phủ đầu với thái tử phi như ta. Đêm động phòng hoa chúc ngươi đi thăm bệnh cho đứa bé của sùon phi, bệnh gì chứ? Muốn tranh giành tình cảm tới mức sinh bệnh. Ta là chính thê, là thái tử phi cưới hồi hoàng đế, thế mà lại phải đi tranh giành phu quân với đám sùon phi tiểu thiếp, thành kẻ đại gian tội ác tày trời. Các ngươi kẻ xướng người họa, diễn giả làm thật khiến cho ta mất mặt, ta nhin.”

“Năm thứ nhất, các phi tử của ngươi giờ mọi thủ đoạn ra gây chuyện, ta trị hết cả đám. Tĩnh An thái hậu nói bóng gió để Hạ gia giúp ngươi đăng cơ, cha ta vì chuyện của ngươi, giao thừa mới về đến nhà, bị bệnh mà mất. Ngươi có từng an ủi ta một tiếng không? Ngươi có đến nhà ta thăm một lần không? Hạ gia là gia tộc lớn nhất, một nửa số người vì giúp đỡ ngươi, dùng quá nửa binh lực đối đầu với Định Khang vương, sau khi lên ngôi ngươi có luận công ban thưởng chút nào không? Chỉ một câu của ngươi, sẽ có bao nhiêu người Hạ gia chết, vậy mà lúc cung biến ngươi lại cam chịu để Tĩnh An thái hậu đuổi giết ta, ta mang thai sáu tháng, thân mình bất tiện, phải nhờ có tỷ tỷ ứng cứu mới may mắn sống sót, sau đó ngươi đối xử với ta như thế nào? Nhốt ta vào hành cung hơn hai tháng.”

Cố Song Huyền cắn một miếng bánh, nửa trước vào miệng là ngọt, sau đó lại thấy đắng, lúc vào bụng thì lạnh. Giọng nói của Hạ Lệnh Thủ dần dần nghẹn ngào, kể ra tất cả uất ức và phần hận nhiều năm qua, có những việc vốn dĩ hắn không ngờ tới, cũng chưa từng suy nghĩ, ở góc độ của nàng lại là sai lầm to lớn. Hắn không thể nói mình đúng, nhưng hắn cũng không muốn thừa nhận là mình sai.

Hạ Lệnh Thủ quay đầu đi không nhìn hắn, ép mình bình tĩnh: “Hôm qua,”

Cố Song Huyền ngừng lại.

“Ta bị điểm huyết, không nhúc nhích được.”

Cố Song Huyền mở to mắt. Nàng đang giải thích sao? Lần đầu tiên nàng giải thích hành vi của mình!

Ngực Cố Song Huyền phập phồng vài cái, cổ họng nghẹn lại, gật đầu. Thấy đôi phương không để ý liền nói thêm: “Đã biết.” Hắn sờ lên đầu, cảm thán: “Thì ra kim quan của ta còn chưa biến thành màu xanh, thật đáng mừng.”

Hạ Lệnh Thủ nói một hồi lâu, chuyện hiểu lầm quan trọng nhất đã được giải quyết xong, liền cảm thấy nhẹ nhõm rất nhiều. Những lời này nàng đè nén từ lâu lắm, không biết phải kể với ai, từ từ chồng chất thành hận. Nếu không phải lần này Cố Song Huyền thật lòng che chở cho nàng, nàng sẽ vẫn giống như trước đây, không phát hiện tình cảm đã ẩn sâu dưới đáy lòng.

Cố Song Huyền giữ chặt nàng, bốn mắt nhìn nhau, hắn nói: “Năm tháng trong cung đình còn rất dài, chúng ta hãy quên hết đi, đừng so đo nữa.”

Hạ Lệnh Thủ hỏi: “Cho dù hoàng hậu của ngươi bị người ta vô lễ, ngươi cũng không so đo à?”

Cố Song Huyền ho khan, ánh mắt quan sát đôi môi cánh hoa của nàng, kéo nàng lại gần, dưới ánh mắt chăm chú của nàng liền dán môi mình lên, nói khẽ: “Ta sẽ không bỏ qua cho Tạ Sâm, thân thể nàng, trái tim nàng đều chỉ là của ta, cả đời này.”

Hôn môi một lúc, khiến chò đôi môi run rẩy của nàng nóng lên, mới cạy mở hàm răng để chui vào tìm kiếm lưỡi nàng.

Hạ Lệnh Thủ bị hắn ôm, có thể nghe được tiếng tim đập của mình, thỉnh thoảng thỉnh thoảng, từ lạnh sang nóng, càng lúc càng mãnh liệt. Trên giường rộng lớn, dưới thân là tấm nệm mềm mại, Cố Song Huyền chậm rãi ôm nàng vào trong ngực, hôn say đắm, cẩn thận che chở, một tay vuốt ve sống lưng nàng theo bản năng, chạm tới nút cái đai lưng đằng sau, liền tháo nó ra.

Trong thân thể Cố Song Huyền vẫn có ngọn lửa thiêu đốt mấy năm nay. Mỗi lần tới gần Hạ Lệnh Thủ, ngọn lửa kia lại được tiếp thêm củi, ngày tháng tích lũy càng lúc càng lớn, hắn nhìn mãi cũng không thấy đỉnh.

Hạ Lệnh Thủ chút hết tức giận, trong nháy mắt, sự yếu ớt của nàng giống như phù dung sớm nở tối tàn, ở trong lòng đôi phương lập tức tỉnh táo lại, ánh mắt nhìn về phía giường rộng ở nội điện. Cách tám bình phong, chỉ có thể thấy được tiểu thái tử đang ngủ say.

Cố Song Huyền cọ lên thân thể nàng, cầu hoan: “Hai năm lẻ bốn tháng rồi.”

“Cái gì?”

“Thật ra phải là ba năm lẻ bốn tháng, ta và nàng không cùng mây mưa. Năm thứ nhất nàng mang thai, không cho ta chạm vào. Năm thứ hai, nàng và ta bị ngăn cách, muốn gặp mặt cũng khó khăn. Năm thứ ba cộng bốn tháng, chúng ta ở cùng một chỗ nhưng nàng chưa bao giờ dễ chịu khi gặp ta.” Nói đến đoạn này, hoàng đế tự nhiên lộ ra biểu cảm ai oán kiểu “Hạ Lệnh Thủ, nàng phụ lòng ta” “Hoàng hậu, nàng để trẫm một mình trông phòng”.

Hạ Lệnh Thủ vẫn còn lửa giận: “Vậy thì xin lỗi, bản cung làm hoàng hậu thật tắc trách. Hắn là sau khi chấp chương hậu cung nên mềm mại nghe lời hoàng thượng, cõi lòng đầy biết ơn hầu hạ hoàng thượng, khiến người vui sướng cả thể xác và tinh thần, hậu cung càng được thêm nhiều sủng hạnh.”

Cố Song Huyền giống như chó săn, vội vàng vuốt ve sống lưng nàng: “Nếu nàng chỉ là những phi tần tầm thường kia thì ta cần gì phải nhớ mãi không quên.” Hắn vô cùng thân mật liếm thái dương nàng. “Nếu không vì đội nàng, ta cần gì kiềm chế chính mình? Nếu không có Thiên Nhi, ta cũng hiểu hai người sẽ từ nay không thân thuộc, về sau ta sẽ làm hoàng đế cần cù, nàng tự vẫy mình ở chốn hậu cung không hỏi thế sự. Hoàng quyền và thế gia mãi mãi đều dễ trước mặt chúng ta, đối mặt với quốc gia đại sự thì dù sao cũng là tương trợ lẫn nhau. Quyền lợi có thể cân bằng, chúng ta có thể từ từ bù đắp lại.” Hắn ưỡn mặt lên, “Đúng rồi, hôm nay chúng ta cần đột phá chương ngại lớn nhất trước đã.”

Hạ Lệnh Thủ không cử động, Cố Song Huyền thừa cơ há miệng ngậm vành tai nàng, không ngừng liếm cắn. Xa cách quá lâu, quá mức mới lạ, Cố Song Huyền giống như thiếu niên mới ra đời, gặp được người trong lòng chỉ hận không thể ăn ngay lập tức vào bụng, rồi lại hận không thể nhai kỹ nuốt chậm, từ từ thưởng thức. Hạ Lệnh Thủ là người lãnh đạm, cho dù biết mình vẫn còn tình cảm với hoàng đế, cũng biết vài năm nay hắn luôn coi trọng mình, nhưng vừa mới nói ra uất ức liền cùng đối phương điên loạn đảo phượng thì còn chưa thích ứng được.

Hắn dựa vào quá gần, theo thói quen nàng muốn né tránh. Hắn níu chặt cánh tay nàng, nàng cũng chỉ nhìn tiểu thái tử cách đó không xa.

Đã rất lâu không ăn được món chính, Cố Song Huyền ôm cả người nàng đặt trên đùi mình, ra vẻ đáng thương: “Lệnh Thủ, nàng thật sự bỏ mặc ta biến thành ba ba tinh của Đại Nạn sao?”

Hạ Lệnh Thủ nhú mày.

Cố Song Huyền vụng trộm cởi giày và tất của nàng: “Lão thái y nói gần đây hỏa khí của ta rất lớn, cứ nghẹn như vậy thì không tốt, thân thể sẽ hỏng mất. Nàng là hoàng hậu, chắc cũng không muốn ta bị các đại thần nói là ‘không được’ chứ?”

Khóe miệng Hạ Lệnh Thủ giật giật.

Cố Song Huyền không ngừng cố gắng: “Hậu cung đã lâu không có tin vui, Thái hậu tha thứ dễ dàng cho nàng cũng chỉ có giới hạn thôi. Nếu ta không muốn để phi tử khác sinh hoàng tử thì chỉ bằng hai người chúng ta cùng cố gắng sinh một tiểu công chúa, để Thiên Nhi chơi cùng.”

Hạ Lệnh Thủ cảm thấy đầu mình cũng đang run rẩy.

Cố Song Huyền rên sất khi còn nóng, thuần thực đi cởi xiêm y của nàng.

Trong điện, đám cung nữ thái giám đã bị Lương công công đuổi ra ngoài từ lúc nào. Mười hai chiếc lò bằng đồng xanh đang đốt hương uyên ương, hai hàng nến chỉ còn lại một chiếc thấp sáng, kín đáo chiếu lên hai người đang dây dưa trên giường.

Đã lâu Cố Song Huyền chưa gần nữ sắc, ruộng cạn gặp cam lộ, hận không thể liếm hết thân thể Hạ Lệnh Thủ một lần. Bắt đầu từ cổ của nàng, lắng nghe tiếng thở của nàng, sau đó nằm trên ngực nàng đếm tiếng tim đập. Nắm tay nàng ấn lên ngực mình: “Tim của ta đập nhanh hơn của nàng.”

Hạ Lệnh Thủ nói: “Nghe nói tim đập quá nhanh rất dễ trúng gió. Rất nhiều hoàng đế đã ngã xuống trên thân thể mỹ nhân.”

Cố Song Huyền hít một hơi thật sâu, cười ha ha, nói: “Chết dưới hoa mẫu đơn, thành quý cũng phong lưu.” Hạ Lệnh Thủ liếc hắn, “Ta đây liền thuận thể làm Thái hậu, buông rèm nhiếp chính cũng tốt.”

“Nàng đừng mơ!” Cố Song Huyền nghiêng răng, bỏ nhào qua, hung hăng chèn ép ngực nàng, vảy vò hạt đậu đỏ, coi nó như Hạ Lệnh Thủ, quấy rối liên tục không yên. Cẩn thận mạnh, Hạ Lệnh Thủ liền hừ nhẹ, hắn liền cười gian, ngẩng đầu nhìn nàng. Trong mắt hai người đều có khí thế không chịu thua, Cố Song Huyền dùng một tay nắm một bên ngực nàng, tay khác ôm eo nàng, tách hai chân của nàng ra đặt bên hông của mình, cả người đều ngồi trên thân hắn.

Vật kia của Cố Song Huyền đã giương cao lên, nhảy dựng ở dưới thân Hạ Lệnh Thủ. Cố Song Huyền cố ý đặt chôn đào nguyên của nàng sát vào ‘vật kia’, mình thì vùi đầu vào ngực nàng, in lên thật nhiều dấu ấn.

Cả người Hạ Lệnh Thủ lạnh như băng, run rẩy trong lòng hắn, không biết là e ngại hay tức giận, Cố Song Huyền coi đó là khăn trương. Tay hắn không ngừng đốt lửa trên thân thể nàng, cả người nàng dần ấm lên, đáy lòng cũng tỉnh táo.

Vật kia của hoàng đế vài lần trượt qua chốn đào nguyên của nàng mà không vào, càng lúc càng vội vàng, liền nâng nàng lên cao một chút, cố sức muốn tiến từ dưới lên. Càng gấp gáp thì càng khăn trương, lòng bàn tay hắn cũng đỏ mồ hôi, tiểu huynh đệ bên dưới thì hoàn toàn không chịu phối hợp. Cuối cùng không thể không đặt người lên giường, cầm lấy ‘vòi nước’ không nghe lời, dần thăm dò vào đào nguyên.

Hạ Lệnh Thủ là người lạnh lùng, nhưng bên trong cũng nóng. Khô sắt nóng Cố Song Huyền tiến vào trong lò lửa, càng bốc cháy nhanh hơn, lỗ chân lông đều hưng phấn nở ra, mỗi một sợi lông tơ đều run rẩy tinh thần muốn cảm thương hăm hở tiến lên.

Cố Song Huyền hít một hơi, không nhận được hôn nàng. Hạ Lệnh Thủ bị hắn đè nặng, chỉ thấy vô cùng quái dị. Hơn ba năm, lúc nàng trở thành thái tử phi thì hai người không phải là tri kỷ, chơi trốn tìm hơn nửa năm, nửa năm sau mới cùng phòng, rồi cách một năm liền mang thai. Tính ra, làm vợ chồng thật sự cũng chỉ hơn một năm mà thôi. Quá ngắn, nàng đã sắp quên mất bổn phận của người làm vợ.

Toàn thân Cố Song Huyền hưng phấn, xách thương chiến đấu anh dũng. Mỗi giọt mồ hôi nhỏ lên da thịt nàng là một lần nhìn khắp Phượng Huyền cung, vô số mồ hôi rơi xuống, ngay cả chính hắn cũng bắt đầu mơ hồ, liệu có ngày mình có được nàng không? Hai người liệu có thể bắt đầu một lần nữa không, rốt cuộc phải thế nào thì nàng mới chịu tha thứ? Càng ngày càng sợ hãi, nguyện vọng có được nàng càng ngày càng mãnh liệt.

Người trong lòng này là của hắn. Tạm thời hắn còn chưa có lại được lòng của nàng, nhưng người của nàng thì không thể xa cách hắn được.

Nàng chỉ có thể là hoàng hậu của hắn, ai cũng không thể cướp đi được!

Cố Song Huyền mang tâm trạng kích động tiến lên thật mạnh, Hạ Lệnh Thủ bị động tác bất ngờ của hắn đẩy về sau, ‘oành’ một cái, đầu nàng va phải đầu giường.

Cố Song Huyền xanh cả mặt, vẫn không nhúc nhích.

Hạ Lệnh Thủ tức giận trừng mắt với hắn: “Hoàng thượng, người quá dũng mãnh rồi, thần thiếp ăn không tiêu được.”

Cố Song Huyền ô lên một tiếng, cả đầu vùi sâu vào cổ nàng. Hạ Lệnh Thủ không hiểu vì sao, xoay cổ. Đợi tới lúc xúc cảm trên thân thể đều bình thường, mới phát hiện hạ thân có thứ gì đó chảy ra, mà ‘tiểu hồng long’ lúc này còn hùng dũng oai vệ, khí phách hiên ngang đã ào ra trong cơ thể nàng.

Cố Song Huyền vùng lên sau ba năm lẻ bốn tháng không được mây mưa, xách thương ra trận trong ba chén trà nhỏ, đấu tranh anh dũng chỉ trong... một cái nháy mắt ngắn ngủi. T_T||

Hoàng đế, người quả nhiên không được.

Cố Song Huyền cảm thấy xấu hổ khi đối mặt với Hạ Lệnh Thủ, Hạ Lệnh Thủ thì buồn cười đến ngón tay cũng run rẩy.

Cố Song Huyền vẫn giống như cũ, không ngẩng đầu lên, dè dặt nàng: “Không cho phép.”

Hạ Lệnh Thủ quay đầu đi, đôi mắt híp lại còn một nửa.

Cố Song Huyền che mắt của nàng: “Không được giấu cợt ta.”

Hạ Lệnh Thủ đẩy hắn ra, tự mình đi tắm. Tuy Cố Song Huyền rất cố gắng khiêu khích nhưng nàng còn chưa quen được, hơn nữa còn chưa có chút lạc thú nào. Cố Song Huyền muốn tắm uyên ương, nhưng nhìn ‘vật kia’ đã mềm oặt úp sấp xuống, lo lắng cho mặt mũi mình bị Hạ Lệnh Thủ cười nhạo, cuối cùng chỉ có thể uất ức bực chán đậm, lăn đến bên cạnh Thái tử, hi vọng chiếm được sự đồng tính của con.

Thái tử hơn hai tuổi, thỉnh thoảng còn đái dầm, buổi chiều đã ngủ trần thành thói quen. Cố Song Huyền trừng mắt với con rồng nhỏ đang nhất trụ kinh thiên, một lúc lâu không nói gì, cuối cùng đành than thở một tiếng, ôm con đi xi tè. Khi trở về, Hạ Lệnh Thủ đã tắm rửa xong, thấy hắn thì khóe miệng liền nhếch lên. Khuôn mặt già nua của Cố Song Huyền đỏ bừng, hừ hừ, bực chán lên người, tự mình đi tắm.

Hoàng hậu là kẻ thích bỏ đá xuống giếng. Làm vị hoàng đế vĩ đại nhất của Đại Nhạn, hắn không nên so đo với phụ nữ, đúng vậy, hừ.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Trầm Muốn Thị Tẩm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Trầm Muốn Thị Tẩm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 35

Edit: Mộc

Trong vòng ba năm, hai tháng cuối cùng, Đại Nhạn và các nước láng giềng vốn duy trì quan hệ tốt đẹp đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Tháng 10 năm kia, vì Thánh công chúa Tuyệt quốc ám sát hoàng hậu Đại Nhạn, khiến hoàng hậu sinh bệnh liệt giường. Hoàng đế ra lệnh đầu xuân phát động chiến tranh với Tuyệt quốc, năm mươi vạn nhân mã đi tới Ngọc Long Tuyệt Sơn, tuyên bố muốn thể hiện rõ uy quyền của Ngô hoàng, không cho phép kẻ khác coi thường.

Trận chiến này, Định Đường vương cầm binh, từ ba năm thành bảy năm. Trong núi tuyết gấu trắng đã thay đổi triều đại một lần, mà con dân của Tuyết quốc vẫn vì thần quyền và Thánh nữ mà chống cự.

Vừa đúng bảy năm, Ngọc Long Tuyết Sơn, Bạch Vân Phong.

Tuyết quốc toàn núi cao trập trùng lạnh lẽo, tuyết đọng lại như mây, như tấm khăn che mặt mỏng manh của Thánh nữ, tạo ra một cảm giác thần bí. Bạch Vân Phong ở Tuyết quốc, tục còn gọi là Thần Nữ Phong, là nơi ở của mỗi đại thánh nữ ở Tuyết quốc.

Tuyết rơi mấy ngày mấy đêm liền, bao trùm lên tất cả mùi máu tanh của trận chiến cuối thu, khắp nơi đều trắng xóa.

Từ rất sớm, Tạ Sâm đã đi từ dưới núi lên, tự mình cảm xéng xúc hết chỗ tuyết lớn đọng trước cửa nhà gỗ, tới khi xong việc thì người cũng đầy mồ hôi.

Người hầu ra mở cửa lớn, đột nhiên thấy hắn thì giật nảy mình, liền cười nói: “Tạ tiên sinh tới sớm quá, mau vào uống bát canh nóng đi.”

Tạ sâm để cái xéng lại: “Lệnh Thủ đã dậy chưa?”

“Vừa mới dậy, trước sau như một không nói bất cứ điều gì, chỉ đọc sách thôi.” Nữ hầu có vẻ bất đắc dĩ. Thánh nữ mang về một vị Hạ tiểu thư, tính tình rất kỳ lạ, rõ ràng là một mỹ nhân tuyệt sắc, nhưng tính tình còn lạnh lùng hơn cả tuyết đọng hàng năm trên Tuyết Phong. Người nói chuyện với nàng, nàng coi như không nghe thấy, hầu hạ nàng ăn uống cũng không có lấy một tiếng cảm ơn, không hề bình dị gần gũi như Thánh nữ. Người không nói chuyện với nàng, một năm nàng cũng không mở miệng, tự mình đọc sách, viết chữ, vẽ tranh, căn phòng nàng ở còn lạnh lẽo hơn cả phòng không người. Bốn năm qua, số câu người hầu nói chuyện với nàng tính ra không quá mười.

Tạ Sâm vào phòng, quả nhiên thấy Hạ Lệnh Thủ không nói một lời ngồi bên lò sưởi, im lặng đọc sách, đây là việc mà nàng thường làm nhất sau khi bị Tạ Sâm đưa đến Tuyết quốc.

“Ta tới rồi.” Hắn nói, rất tự nhiên ngồi đến một bên lò sưởi, ánh mắt dịu dàng nhìn qua tên sách, xem độ dày của bộ sách, cười nói: “Vốn dĩ ta tưởng nàng không hiểu chữ Tuyết quốc, không ngờ mới vài năm ngắn ngủi mà nàng có thể nghiền cứu cả “Thánh nữ truyền” thâm sâu của bọn họ, có hiểu được càn khôn trong đó không?”

Hạ Lệnh Thủ không ngẩng đầu lên. Người hầu đưa bát canh thịt dê hầm cả đêm lên cho Tạ Sâm, còn kèm theo hai đĩa thịt muối, một chiếc bánh nướng giòn nóng hổi. Tạ Sâm tự mình xé bánh, húp canh, thỉnh thoảng lăm bằm trò chuyện.

“Cho tới bây giờ ta cũng không ngờ hoàng đế Đại Nhan sẽ vì một nữ tử mà phát động chiến tranh, hành động giận dữ vì hồng nhan có thể soạn thành giai thoại lưu truyền rộng rãi trong nhân gian rồi.”

“Định Đường vương kia tính tình nóng nảy lại càng ngày càng hiểu được kiềm chế, còn hao phí sức lực hơn ba tháng, đào một cái bẫy rất lớn, bọn ta đi đánh lén doanh trại của hắn, bị cạm bẫy kia chôn sống hơn trăm người, gián điệp thì bị chặt đầu treo trên cột cờ, cách mấy ngọn núi cũng có thể thấy cái cọc đầu người đen sì kia. Đương nhiên là bây giờ đã thành khối băng cả rồi, không nhận ra khuôn mặt được nữa.

“Hoàng đế Đại Nhan vốn định ngự giá thân chinh, nghe nói bị các đại thần ngăn cản, còn bị Ngự sử mắng đến máu chó đầy đầu, nói là vì một nữ tử không đáng phải làm vậy. Theo ta được biết, Ngự sử kia và đường tử của nàng có chút quan hệ, mấy năm nay đi khắp thiên hạ tìm tung tích của đường tử, có chút quan hệ này mà hắn còn dám giáo huấn hoàng đế của nàng, thật là buồn cười. Càng buồn cười hơn là hoàng đế bị hắn mắng đã tỉnh táo lại, nghe nói đang bàn bạc với các đại thần về lợi hại của cuộc chiến này, nếu không có gì thì lui binh chỉ là chuyện sớm muộn thôi.”

Nói về chiến tranh và triều đình, Tạ Sâm thao thao bất tuyệt một hồi rồi lại có tình quay về hoàng đế Đại Nhan Cố Song Huyền, châm chọc khiêu khích một phen để thử phản ứng của Hạ Lệnh Thủ.

Mí mắt Hạ Lệnh Thủ không thêm chuyển động một cái, tiếp tục lật sang một trang khác, đọc thật cẩn thận.

Tạ Sâm ăn xong liền uống trà gừng đặc, quay đầu thấy cạnh cửa sổ có chậu hoa Tuyết liên, quan sát một chút, cảm thấy loại hoa này ở nơi nó sinh ra thì chẳng có gì hiếm lạ. Không giống như ở bên ngoài, giá trị liền thành không nói, còn coi như bảo bối.

Hoàng tử không được vào hoàng tộc Đại Nhan Tạ Sâm, khi đến Tuyết quốc thì lại thành đại tự tế của bọn họ, vạn dân kính ngưỡng; hoàng hậu nương nương Đại Nhan không ai bì nổi khi đến Tuyết quốc thì chỉ một gian nhà gỗ, một người hầu hạ, lại chỉ có thêm một người cách ít ngày sẽ đến thăm nàng là Tạ Sâm, thật thê lương, tiêu điều.

“Đúng rồi, hôm nay ta mang đến cho nàng một thứ.” Tạ Sâm lấy một quyển sổ ghi chép từ trong ngực ra. Da trâu khô vàng bao bọc quanh trang sách, mở ra, bên trong đều là tranh vẽ. Tranh chỉ vẽ một người, là một đứa bé, từ khi hai tuổi đến khi sáu tuổi, có dáng vẻ quay cuồng làm nũng trên giường rồng, cũng có khi đáng vẻ tập võ đọc sách ở thư viện Bạch Lộ, càng nhiều tranh nó lặng lẽ ngồi bên bàn học cao lớn, cầm bút lông vẽ tranh.

Cố Khâm Thiên, thái tử điện hạ Đại Nhan vừa mới sinh nhật sáu tuổi không lâu.

Tạ Sâm đặt chúng lên tay Hạ Lệnh Thủ. Lúc mới đầu nàng còn chưa chú ý, đến khi thấy hình ảnh trên tranh vẽ thì chấn động, đầu ngón tay run rẩy lướt qua hình vẽ đứa bé, không một tiếng động.

Trong phòng rất yên tĩnh, ngay cả tiếng sột soạt của tuyết đọng trên cây tùng rơi xuống cũng có thể nghe thấy. Cửa sổ không đóng kín, một cơn gió lạnh thổi qua hoa tuyết liên, hoa lá đu đưa. Nước mắt của Hạ Lệnh Thủ giống như giọt sương rơi lúc đêm khuya, từng giọt từng giọt, nối tiếp nhau thành dòng kín cả khuôn mặt.

Trên mặt Tà Sâm bình tĩnh nhưng đáy lòng lại âm ảm. Trong cảm nhận của Hạ Lệnh Thù, quốc gia đại sự và hoàng đế chỉ khiến nàng cười nhạt, tuy dễ ý nhưng chẳng thể tạo thành sóng lớn. Chỉ có thái tử Cổ Khâm Thiên mới là giọt lệ ở khóe mắt nàng, khắc vào trong đáy lòng, chỉ cần nhìn thấy, nước mắt sẽ thành hồ, dần dần thành biển. Mặt biển không một âm thanh nhưng đáy biển lại xoáy nước điên cuồng gào thét.

Năm đó, Tà Sâm hợp tác với Thánh công chúa lên kế hoạch, đưa Hạ Lệnh Thù ra khỏi hoàng cung, đã bị vô số người đuổi giết. Ra khỏi hoàng thành ba ngày, mấy trăm trợ thủ liên tiếp mang theo những chiếc thùng giống như vậy ra ngoài thành, bọn họ ẩn nấp trong đó đục nước béo cò, đợi đến khi trở lại Tuyết quốc mới biết mấy trăm mật thám phải đi gần như bị diệt cả.

Dân cư Tuyết quốc rất thưa thớt, qua ranh giới nếu không phải núi thì chính là tuyết, rất khó sống, chính trong hoàn cảnh khắc nghiệt này mới sinh ra một tộc người cường tráng giáo hoạt, hoang dã mười phần.

Bọn họ nhốt Hạ Lệnh Thù, ngăn cách nàng, hơn nữa yêu cầu hoàng đế Đại Nạn dùng một nửa lãnh thổ để đổi lấy bình an của hoàng hậu. Từ khi Đại Nạn lập quốc đã mấy trăm năm, chưa từng gặp phải chuyện khó tưởng tượng như thế, lập tức dẫn binh tới, cuộc chiến này vốn tưởng nhiều nhất cũng chỉ ba năm, nào ngờ đến năm thứ tư vẫn giằng co nhau. Người khác không biết nhưng Tà Sâm lại hiểu, bất kể kết quả như thế nào, tính mạng của Thánh công chúa Tuyết quốc đều không thể giữ lại.

Đỉnh núi cao gió tuyết, binh lính Đại Nạn liền cắm trại ở chân núi, ngẩng đầu nhìn từ dưới lên là cảnh tuyết bất tận, một năm lại một năm.

Định Đường vương cười con ngựa lớn, mọi người đều đang nóng lòng khẩn trương nhìn về phía trước. Hắn đã chờ ở chỗ này hơn nửa ngày, mật thám tiền phương đi đi về về, nếu không lác đầu thì cũng thờ dài.

“Vương gia, nói không chừng trên đường đi Bát vương gia đã gặp...”

“Câm miệng!” Định Đường vương quát lên: “Bát vương gia là người nào chứ? Toàn bộ Đại Nạn triều, ngoại trừ Hoàng thượng, các thần tử kinh sợ nhất chính là Định Hưng vương. Huynh ấy rất giỏi che giấu hành tung, nếu mật thám có thể tìm được huynh ấy thì Hoàng thượng sẽ không coi trọng huynh ấy tới mức phái đến để tiếp nhận công việc của bản vương.”

“Dạ, dạ, dạ.” Phó tướng liên tục nói ba câu dạ, trong lòng thầm phỉ báng: Nếu Định Đường vương cảm quân tốt thì sao Hoàng thượng lại đổi tướng chứ, không sợ gây ra chuyện lớn à. Tâm tư vừa xoay chuyển, lại nhớ tới một ít chuyện tranh đấu trong cung đình khi hoàng đế đăng cơ, đối với tình cảm của huynh đệ hoàng tộc thì chỉ có thể lắc đầu thờ dài, tỏ vẻ không hiểu.

Hơn một canh giờ nữa trôi qua, thân thể Định Đường vương đã đông lạnh đến chết lặng, vó ngựa đạp hai cái thì người bên cạnh hét lớn: “Có người đến đây!” Thời điểm này cảnh giác rất cao, có thể thấy đối phương là kẻ võ công cao thâm.

Hai nước giao chiến, cho dù ở trong lãnh thổ Đại Nạn cũng có lúc không gặp người trong nước mà gặp kẻ thù. Thân thể Định Đường vương run nhẹ, rút trường kiếm ra, hỏi một người: “Đường Cẩn, đối phương có bao nhiêu binh mã?”

Đường Cẩn cũng cười một con ngựa lớn màu trắng như tuyết, tiến lên hai bước, bảo vệ Định Đường vương ở phía sau mình: “Không nhiều lắm, khoảng trăm người, tốc độ rất nhanh.”

Phó tướng hỏi: “Có phải là Bát vương gia không...”

Đường Cẩn đột nhiên nhảy từ trên ngựa xuống, một thân áo trắng rất nhanh đã lặn vào trong cảnh tuyết, không quay đầu lại mà ẩn ra ngoài, chỉ để lại một câu: “Hành động cẩn thận.” Định Đường vương vung tay lên, đội hộ vệ lại khẩn trương triển khai thể trận, nín thở chờ đợi.

Không lâu sau, vài người vội vã quay về, đi đầu là Đường Cẩn mới vừa rồi đi thám thính. Định Đường vương ra khỏi đám người kia nhưng hắn lại không hô ra chút nào, nhỏ giọng nháy mắt ra hiệu: “Đừng nói gì cả, có biến động, trở về nói sau.”

Định Đường vương khó hiểu: “Người xác định đúng là Bát ca của ta đến à?”

Đường Cẩn trả lời: “Là nhân vật số một số hai trong triều.” Trong Đại Nạn này, Định Đường vương chính là số một, Định Hưng vương thì số hai, còn tên Triệu vương lão toét kia thì Định Đường vương coi như không biết hắn.

Đội ngũ kỳ quái trầm mặc cùng trở về doanh trại. Định Đường vương vội vã vào trong lều lớn, bên trong đốt than củi, ấm áp như mùa xuân. Triều đình có một hoàng thúc giỏi kiếm tiền, hiện giờ cũng chẳng thiếu bạc lăm, Triệu vương đã sớm kết thúc hải chiến nên việc tấn công Tuyết quốc quân tư vật phẩm đều đầy đủ.

Đi theo sau hắn có ba người, phía trước là một người khoác áo lông lớn, che kín cả người. Định Đường vương đi vào lập tức nói: “Bát ca, đi đường vất vả.”

“Đúng là rất vất vả.” Người kia trả lời, giọng điệu hoàn toàn không phải kiểu nhẹ nhàng mềm mại của Định Hưng vương, trong lòng Định Đường vương căng thẳng, người nọ bỏ mũ chùm đầu ra, để lộ gương mặt khiến người ta khiếp sợ.

“Hoàng... Hoàng thượng! Sao người lại tới đây?” Định Đường vương sợ đến hồn lìa khỏi xác, chạy vội tới xua mọi người ra ngoài, đồng thời cảnh cáo trước, chỉ để lại hai thị vệ của hoàng đế.

Người vừa tới chính là người muốn ngư giả thân chinh của Đại Nạn triều, kết quả bị Ưông Ngự sử nắng đến máu chó đầy đầu, không thể không từ bỏ,

hoàng đế Cổ Song Huyền.

“Ta đến xem thôi, đừng làm kinh động, sai người chuẩn bị chút đồ nóng, bụng dạ ta đóng băng cả rồi.” Định Đường vương để vị trí chủ nhân cho hoàng đế ngồi, ánh mắt sắc bén nhìn thấy mấy sợi tóc trắng trên đầu hoàng đế, vội vàng sai thân tín đi sắp xếp, tự mình cởi áo choàng cho hoàng đế..., lúc này mới oán trách: “Lục ca thật lỗ mãng, nếu bị Tuyết quốc biết được...”

“Cho nên mới muốn giữ bí mật. Đề cứ nói với bên ngoài là Bát vương gia đến là được.” Cổ Song Huyền cố ý quan sát tình hình bên ngoài trước lầu, Định Đường vương là người không chấp nhận được hạt cát, nên sẽ không xuất hiện tình huống bạc đãi binh lính. Đi tới đây, ngựa to khỏe, binh lính rất có tinh thần, trong doanh trại bày trận nghiêm ngặt, đội ngũ tuần tra không ồn ào tranh cãi, tiếng đánh bạc càng không có đến một chút.

“Đề đi chuẩn bị sẵn sàng sớm đi, trước khi hết năm chúng ta sẽ hành động.”

“Hết năm?” Hiện giờ đã là tháng mười một, chỉ một tháng nữa là sang năm mới, lúc này đừng nói là Đại Nhai đã lạnh đến run người mà Tuyết quốc cũng như đã chìm trong sông băng, bất kể là đại chiến hay đánh lén đều không tốt, quân lính cũng không chịu nổi, binh lực sẽ suy yếu rất nhiều.

“Ta đưa theo một trăm người, phụ trách cứu người, đề an bài người đánh lén. Nếu có thể thì thuận đường chém giết đám cầm quyền Tuyết quốc đi. Vài năm nay Tuyết quốc cũng không yên ổn cho lắm, các hoàng tử có thể kế thừa hoàng quyền đều không muốn vì Thánh công chúa mà tiêu hao binh lực trong nước, gián điệp của chúng ta đã thâm nhập nhiều năm, lần này vừa đúng là thời cơ. Sau khi quốc chủ Tuyết quốc chết, tất nhiên sẽ nội loạn, chúng ta nhân lúc cháy nhà mà hôi của.”

Định Đường vương nghi hoặc: “Như thế cũng không cần huynh phải tự mình tới đây.”

Cổ Song Huyền thở dài một hơi, chà xát bàn tay, đi hai vòng trong trướng rồi mới lên tiếng: “Ta muốn thấy nàng, muốn đến phát điên rồi.”

Mỗi một câu đều không nên nói ra từ miệng của hoàng đế, mỗi một câu đều không nên đem tính mạng hoàng đế, thậm chí vận mệnh quốc gia đặt trên người một phụ nữ, nói quá ít, ý nghĩa quá nặng, nhất thời Định Đường vương thậm chí còn quên cả thở.

Lúc lâu sau hần mới cười mỉa: “Hoàng thượng, người không phải kẻ vì hồng nhan mà không đề ý tới sống chết của quốc gia.”

“Ta biết. Ta đã chuẩn bị rồi.” Cổ Song Huyền âm thầm nói thêm một câu: hần không đến, thái tử sẽ vụng trộm đi theo Bát vương gia đến; hần đến đây, tất nhiên nàng sẽ bình an trở về.

Làm hoàng đế, hần có đủ tự tin.

Cổ Song Huyền ngẩng cao đầu nói với Định Đường vương: “Hai người này, một người là người trong phái võ lâm lớn nhất Tuyết quốc, Đường Hành; người còn lại là huynh đệ của hần, Cung Vong. Bọn họ đều do Triệu vương đề cử cho ta làm vũ lâm quân.” Hần ngừng một lúc, “Đầu của quốc chủ Tuyết quốc, trẫm đã định rồi!”

Hạ Lệnh Thù, nàng cũng phải chờ quá lâu rồi, lâu đến mức ngay cả hần cũng đã bắt đầu hoảng hốt.

Trong doanh trại, mọi người không nhìn thấy “Bát vương gia” trong truyền thuyết. Từ khi Bát vương gia bước vào trướng bông, hần không đi ra nữa. Có người đoán rằng vị Bát vương gia này đã quen sung sướng, trên đường đi nhất định là bị cảm lạnh; cũng có người nói Bát vương gia rụt rè chẳng khác nào đại cô nương...

Bất kể thế nào, từ ngày ấy, Định Đường vương nghiêm lệnh cho đám lính thao luyện, so với trước đây, các tướng quân cũng càng thêm nghiêm túc. Lại nhất là, trong doanh trại xuất hiện một đám giang hồ xuất quỷ nhập thần. Những người này có lúc từ dòng sông ướt sũng lên bờ, có lúc chui từ dưới bụng ngựa ra, thậm chí còn không đi qua cửa lớn doanh trại, không một tiếng động xuất hiện cạnh binh lính hoặc phía sau các phụ tá, cái gì cũng không nói, một quyền tung ra, đánh cho người ta máu mũi chảy ròng ròng, gây ra không ít chuyện ẩu đả.

Phó sứ phản ánh tình huống với Định Đường vương, đối phương chỉ khoát tay, nói: “Đây là huấn luyện.”

Phó sứ tò vò về kỳ quái: “Huấn luyện cái gì?”

“Đánh bắt ngựa.”

Phó tướng bưng tình đại ngộ: “A, thì ra là để cho binh lính luôn luôn cảnh giác. Mùa đông tới rồi, đúng là cần phải phòng bị người Tuyết quốc mượn gió đông. Nơi này mùa đông đất tuyết, binh lực của bọn hần mạnh hơn so với chúng ta nhiều.” Lâm nhâm một đồng lớn, giống như ông già thiếu răng cửa, tóm được ai cũng có thể phun ra một đoạn thị phi đạo lý.

Lúc này Định Đường vương gật đầu: “Người cứ ra lệnh xuống dưới, nhìn thấy người lạ liền đánh thật lực.” Nhân sĩ võ lâm, da dày thịt béo không sợ bị đánh. Dù sao tên Cung Vong kia có thể đem binh lính của hần làm bia ngắm, thì binh lính của hần đương nhiên cũng có thể tung hết sức rèn luyện bản lĩnh của mình, nhất cử lưỡng tiện.

Qua tiếp ba ngày, người đã lục tục tập kết toàn bộ, Cung Vong phân công nhiệm vụ từng người, Đường Hành đứng phía sau hần giống như một cây thương lóe ra ánh sáng lạnh đầy nguy hiểm, chĩa vào ánh mắt căng thẳng của mỗi người khiến mọi người tập trung tinh thần, không dám hăm hở.

Định Đường vương nhìn từ xa, lại quay đầu nhìn sang lầu trại bị đèn đuốc chiếu sáng, vén màn tiến vào.

Tình cảnh đã nhiều ngày như nhau, “Bát vương gia” Cố Song Huyền tựa vào ghế da hổ, tập trung tinh thần phê duyệt tấu chương.

“Lục ca, bọn họ chuẩn bị xuất phát, huynh không định đi xem sao?”

“Người bọn họ tự mang đến, tự trông coi, ta nhúng tay vào làm gì.”

“Vậy huynh yên tâm sao?”

Cố Song Huyền ngẩng đầu lên, day day nhân trung của mình: “Triệu vương yên tâm thì ta yên tâm.”

Định Đường vương cũng sờ: “Huynh... giảng hòa với Thất ca rồi sao?”

Cố Song Huyền xem xong một quyển, duỗi tay ra, không ngẩng đầu lên mà cầm một quyển khác, chỉ “ừ” một tiếng, không muốn nhiều lời. Bởi vì cúi đầu, chỉ búi tóc đơn giản, không cài phát quan, dưới ánh nến, Định Đường vương nhìn thấy rất rõ trên tóc của đối phương đã xuất hiện sợi bạc.

Dựa theo đạo lý mà nói, Hoàng đế Đại Nhai vốn không trường thọ. Sống lâu nhất là một vị đế vương thoái vị từ sớm, sống đến năm mươi, tại vị ngắn nhất thậm chí chỉ có một ngày đã bị sát hại; còn lại, đều ngồi trên vị trí đế vương nhiều năm, cũng sống không quá bốn mươi tuổi.

Hiện tại, An Định Đế còn trẻ, đã sinh ra tóc bạc sớm, chẳng lẽ... Hoàng thành đang có một nhuộm tóc?

Định Đường vương vốn sẽ không nghĩ hoàng đế vì nữ tử Hạ gia đang ở trên Tuyết sơn kia mà quan tâm đến bạc tóc, nữ nhân thôi mà, còn nhiều, rất nhiều; hẳn cũng không cho rằng chính sự của Đại Nhai có thể đến nỗi khiến hoàng đế sầu bạc tóc, chính sự ngày nào chẳng thế, chưa từng đứt quãng sâu cái gì mà sâu; còn lại chỉ có khả năng là nhuộm tóc.

Định Đường vương vừa để binh lính thân cận giúp mình mặc áo giáp, vừa nhắc nhở hoàng đế: “Nên có sự đề phòng với người khác.”

Cố Song Huyền dùng bút, có chút kinh ngạc nhìn em trai trung thành nhất với mình, cười nói: “Nghĩ ngờ thì không dùng. Ta có thể cho đệ binh quyền, cũng có thể khiến họ thay ta bán mạng.” Mặc kệ bọn họ là đám giang hồ Cung Vong, Đường Hành, hay là vị huynh đệ từng trở mặt thành thù Triệu vương.

Hoàng đế đã nói như thế, Định Đường vương cũng không còn gì để khuyên nữa, dù sao thì chuyện huynh đệ nhà mình nợ nần nhau rồi tình rồi thù, không thể chia rẽ, ít nhất hiện giờ, Triệu vương dù thế nào cũng không có khả năng cướp lấy ngôi vị hoàng đế.

Tám mệnh bị xốc lên, Đường Cận nói với Định Đường vương: “Ta cũng muốn đi.”

Định Đường vương liếc hẳn: “Người ở lại đây. Nếu có chuyện gì thì có thể điều động binh mã, ta sợ có người đánh lên.”

Đường Cận nhăn mặt, không thèm nhìn hoàng đế, giẫm chân thật mạnh, đi ra ngoài. Không lâu sau chợt nghe thấy Đường Hành trầm giọng quát: “Mau quay về!”

Đường Cận nói: “Cha là cha con, con không đi theo cha thì đi theo ai. Hơn nữa con muốn thay mẹ trông nom cha. Nếu cha lại dám không về nhà, con liền thay cha làm thịt bát vương tử kia, ai dám theo con tranh cha, con liền diệt hẳn.”

Một lúc lâu sau Đường Hành không nói gì, Cố Song Huyền đã phê duyệt hết tấu chương, từ bên trong nói với Đường Hành: “Phụ tử ra trận, các người đi đi, bên ngoài ta còn có người khác.”

Định Đường vương không còn cách nào, đành để hai vị phó sứ trực tiếp trấn thủ ở ngoài lều, đám đương thần canh cửa.

Đợi cho tiếng huyền áo qua đi, Cung Vong và Đường Hành đã đi cùng hơn một trăm người kia. Đến giờ tỵ, Định Đường vương cũng chinh đốn binh mã, bao vài bông dây cho vó ngựa, rồi đi.

Trong lều trại yên tĩnh trở lại, bên bàn chỉ có một mình Cố Song Huyền, cái bóng đen dài giống như quỷ mị im lặng mang tới sợ hãi, Cố Song Huyền cố gắng giữ vẻ tự tin tươi cười, vào lúc trống vắng này cũng phai nhạt.

Phụ tử bình, phu thê tình, tình ý âm lòng người đó đối với Cố Song Huyền đã có chút xa lạ. Từ lúc không thấy Hoàng hậu, Thái tử khóc rống rất lâu. Lúc ấy Cố Song Huyền lao tâm lao lực quá độ, nhìn cung điện lan tràn máu tanh, cả người sợ tới mức tim không đập nổi, hẳn vừa bắt người dưới tra xét cẩn thận, vừa phải giả vờ rằng hoàng hậu còn đang ở cung Phượng Huyền, hao phí không ít sức lực, cuối cùng không chịu nổi thái tử làm âm mưu, nổi giận vung tay khiến thái tử ném không ít thịt kho tàu (ý là bị đánh đổ cả mâm).

Một lớn một nhỏ, hai nam tử đối diện nhau như hai con gà chọi. Cuối cùng, thái tử tức giận không nhịn được liền ôm quần chạy đi tìm Thái hậu, vừa thấy người liền tụt quần, lộ ra hai cái móng đồ hồng, nước mắt như mưa kẻ lể, Thái hậu đau lòng hận không thể cũng khiến Hoàng thượng ném thịt kho tàu. Về sau, thái tử bị Triệu vương phi tạm thời đưa đến Hạ gia. Trừ lúc ban ngày vào cung để Thái phó dạy học, ban đêm được đưa đến Hạ gia, bảo hộ chặt chẽ, cứ thế đã ba năm, sau đó liền vào thư viện Bạch Lộ đọc sách.

Ba năm đó, hoàng đế bận chính sự, lòng còn sợ hãi việc Hạ Lệnh Thủ bị bắt đi, cũng không thể buộc thái tử bên người mình được, nên ngầm đồng ý hành động của Hạ gia. Còn mình thì tìm mọi cách tạo áp lực lên các quốc gia khác, để không ai dám viện trợ Tuyết quốc. Hàng năm, Triệu vương ở bên ngoài sốt ruột, tiến hành một trận giết chóc điên cuồng trên biển, đầu tôm luôn đảo của Hải quốc, còn chém đầu toàn thể đám hải tặc, đầu người được tích lại làm thành tháp ở bờ biển để răn đe.

Trong điện không còn tiếng líu ríu của tiểu Thái tử, cũng không có bóng dáng lãnh đạm im lặng đọc sách, ngay cả người hầu cũng bị trận ám sát kia làm cho kinh hồn táng đảm, chỉ hơi có gió thổi cỏ lay thì chạy trốn là thượng sách. Mạng của Hoàng đế đương nhiên quan trọng, nhưng nếu chính họ chết rồi thì bất chấp luôn người khác. Tường đỏ ngói xanh lạnh lẽo một căn phòng, trong phòng chỉ có Cổ Song Huyền cô độc trải qua mỗi đêm. Trái tim cũng ngày càng lạnh, đối với quá khứ ngăn ngai ám áp kia, càng ngày càng nhớ nhiều hơn.

Có một loại khát vọng làm bỏng nội tâm hần, ngày ngày đêm đêm tích lũy, dường như đã thành tâm ma.

Trong lòng Tạ Sâm cũng có một con ác ma, mỗi lần thấy Hạ Lệnh Thủ, ma tính liền tăng lên một phần, dục vọng đối với quyền lực của hần ngày càng mãnh liệt.

Cùng dưới ánh trăng ấy, lúc Cổ Song Huyền đang tưởng niệm thì Hạ Lệnh Thủ lại nhốt Tạ Sâm ngoài cửa lần nữa.

Ánh trăng trên Tuyết sơn so với Đại Nhai rất lạnh lẽo, giống như một thanh loan đao ánh trắng đâm vào trái tim con người, chẳng những đau đớn mà còn khiến người ta run rẩy. Tuyết rơi ban ngày dưới ánh trăng sáng biến thành màu xanh nhạt, bầu trời đêm màu lam sẫm âm u, Tạ Sâm đứng nhìn Hạ Lệnh Thủ đi vào phòng không quay đầu lại, chỉ để cho hần một bóng lưng kiên quyết.

Hần không nhìn được châm biếm: “Nàng còn muốn đợi tới khi nào? Cổ Song Huyền vốn dĩ không hề phải người tới cứu nàng, từ sĩ Hạ gia đến đây đều chôn dưới gió tuyết, nàng không thể quay về Đại Nhai, không bằng sống yên phận ở Tuyết quốc đi, dùng khả năng của nàng có thể đổi lấy hết thảy vinh hoa phú quý, một lần nữa sống càng tốt hơn không phải sao? Một nữ tử, nhan sắc dễ dàng phai tàn, lại ở trong hậu cung, hoàng đế có thể sùng hạnh bao lâu?”

Hạ Lệnh Thủ hừ lạnh trong lòng. Nàng là con dân Đại Nhai, là Tử Đồng của hoàng đế, là mẫu chủ quốc gia, cho dù nàng và hoàng đế thành người lạ, nàng cũng vẫn là người Đại Nhai, muốn nàng làm kẻ bán nước, đúng là nằm mơ. Nữ nhi Hạ gia, tình nguyện cô tịch một thân cũng không bán đứng đất nước, bán đứng người nhà để cầu quyền thế ngập trời.

Cổ Song Huyền, nếu có thể gặp lại, liền gặp; nếu là không gặp được, đợi tới lúc xuống suối vàng là có thể.

Tạ Sâm đông lạnh gần thành một khối băng, đứng sững ngoài cửa của nàng, thấp giọng hỏi: “Ồ cùng với ta, cùng hưởng thụ cuộc sống không tốt sao?”

Người trong nhà không trả lời, thật ra nàng cũng không nghe thấy.

Nàng vừa bị dọa.

Tại ngôi nhà nhỏ nằm ở nơi cao nhất trên Tuyết sơn, cho tới bây giờ chỉ có ba người, nàng, thị nữ, còn có Tạ Sâm thường xuyên đến. Đã rất lâu rất lâu Hạ Lệnh Thủ chưa từng gặp người nào khác, lại càng lâu chưa từng gặp người mặc triều phục của Đại Nhai.

Trong phòng sáng ngời, người kia vẫn đứng ở góc tối, nhìn thấy nàng đang khiếp sợ hơi hé môi, im lặng cười, lập tức gió ra một thứ cho nàng xem.

Ngọc bội, là đại bá nhiều năm trước đưa cho Hạ Lệnh Ngọa, tín vật có thể điều động tử sĩ của Hạ gia. Hốc mắt Hạ Lệnh Thủ ẩm ướt, toàn bộ người trong thiên hạ đều từ bỏ nàng, tỷ tỷ vẫn kiên trì tìm nàng, nghĩ cách cứu nàng.

Bên tai truyền đến câu hỏi: “Có đi hay không?”

Nàng lập tức gật đầu, cầm bản vẽ tiểu thái tử cất vào trong vạt áo, dùng dây thừng buộc chặt cổ tay và ống quần của mình, khoác thêm một chiếc áo choàng có mũ rất dày. Hành động quyết đoán khiến cho người ta lú lẫm. Có lẽ khát vọng về nhà đã ngưng tụ từ rất lâu, lâu đến mức những động tác này đã luyện đi luyện lại trong mộng nhiều lần.

Nàng dập tắt đèn, lặng lẽ ngồi bên bếp lửa, chờ lửa than tàn dần. Người nọ đã ẩn mình vào bóng tối, Tạ Sâm chờ rất lâu vẫn không có được câu trả lời liền giẫm tuyết xuống núi. Nơi này không có phòng cho hần, một chuyến đến đây không dễ dàng, mỗi lần đều thất vọng yên lặng rời đi. Hạ Lệnh Thủ không dám cử động. Quả nhiên, nửa canh giờ sau, lại có tiếng tuyết động bị giẫm lên, ánh trăng chiếu lên bóng dáng Tạ Sâm qua khe hở, như mũi đao nhọn. Nàng bất ngờ run rẩy.

Tạ Sâm quá nguy hiểm, lại rất cẩn thận, không phải người dễ dàng sống chung, nhưng Hạ Lệnh Thủ thật không ngờ đối phương đã đến mức không tin tưởng bất kì kẻ nào. Nàng cố giữ cho hơi thở bình thường, ngón tay túm chặt áo choàng, đốt ngón tay từ trắng bệch chuyển thành màu tím.

Bếp lửa toát ra mấy đóa hoa lửa, làm khuôn mặt nàng lộ ra sợ hãi và căng thẳng, cũng chiếu ra hai người khác trong phòng, hai nữ tử. Cũng mặc đồ đen giống người nọ. Nam tử cầm đầu gật đầu một cái, một nữ tử không nói gì liền cõng Hạ Lệnh Thủ trên lưng. Nam tử đi trước, các nàng theo sau, một nữ tử đi kế tiếp, giống như đã quỷ trong đêm đi ra khỏi nhà giam đã nhốt chặt Hạ Lệnh Thủ nhiều năm.

Tạ Sâm nói tự do, đúng là tự do. Toàn bộ vùng Tuyết Phong chỉ có hai nữ tử, nếu nàng tự ý đi lại thì hoặc là bị lạc trong trời tuyết không tìm thấy đường về, hoặc bị tuyết lở vùi lấp. Ở nơi này, nàng không cần quản lý hậu cung, cũng không cần tranh đấu với ai, trong lòng nàng thoải mái nhưng hoàn toàn không biết chuyện gì xảy ra bên ngoài. Tạ Sâm nói yêu tức là chỉ để nàng nhìn thấy mình hần, chỉ nói chuyện với hần. Hần vì nàng mà tạo ra một cung điện tuyết trắng, trong cung điện chỉ có Hạ Lệnh Thủ cô độc, Kim ốc tàng Kiều là dùng nhà vàng, mà nàng chỉ là chim hoàng yến trong nhà gỗ.

Cùng hưởng cuộc đời phú quý, là muốn nàng nói ra bí mật mà Hạ gia có được của đại thần trong triều, bao gồm cả bí mật của Hoàng tộc, thậm chí lúc cần thiết còn phải dùng tính mạng của nàng để gây nội loạn cho Đại Nhai. Hoàng hậu Hạ gia bị người Hoàng đế phái đi cứu viện ám sát ở Tuyết quốc, lý do này rất dễ nghe. Người Hạ gia vốn không tin tưởng, hoàng đế không làm gì cũng khiến bọn họ đã hiệp sức đồng tâm lại dấy lên mầm họa. Gián điệp

của Tạ Sâm ở trong châm ngồi thổi gió, ba mươi sáu kế lần lượt trình diễn, tiêu hao bao năm công sức của tân hoàng.

Trong lòng Hạ Lệnh Thủ hiểu rõ, nên nàng không chút do dự đi theo người kia, chẳng sợ từ hố lửa của Tạ Sâm nhảy vào cái hố lửa khác, dù sao so với việc quanh năm bị vây ở Tuyết Phong cũng tốt hơn nhiều.

Lúc xuống núi, nàng nhìn thấy từ xa giữa rừng núi có khói đặc bay lên, tại Tuyết sơn vốn dĩ lửa rất khó cháy, khói có thể bay tới từ nơi xa như vậy chứng tỏ chiến sự phía trước rất lớn, cũng rất bất ngờ, hẳn là đã có chuẩn bị mà đến. Tốc độ mấy người họ rất nhanh, hai nữ tử mỗi lần qua một ngọn núi liền đổi người công nàng. Dưới trời đêm, nàng chỉ có thể nghe được tiếng gió rền rĩ như tiếng khóc, bọn họ cách nơi chiến sự càng xa, quẹo vào một cái, dưới sườn núi đột nhiên xuất hiện vô số người mặc quần áo như tuyết, đều đeo mặt nạ Dạ Xoa dữ tợn bằng bạc, người cầm đầu mặc áo trắng, là Tạ Sâm.

Mà bên phía bọn họ cũng bất ngờ xuất hiện rất nhiều người mặc đồ đen, một thiếu niên lên đến bên cạnh người họ: “Cha, Tuyết quốc quả nhiên đã hợp tác với tà giáo.”

Đường Hành đẩy Đường Cần ra: “Đưa người đi tụ họp với Cung Vong.”

Ở bên ngoài, Đường Cần tuyệt đối phục tùng cha, lập tức không nhiều lời, dẫn mười người, cũng Hạ Lệnh Thủ giống như cá trạch trượt vào trong bụi cây. Phía sau, trưởng kiếm của Đường Hành đã dây dưa với ám khí của Tạ Sâm tóe lửa.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Trầm Muôn Thị Tầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36

Edit: Mộc

Tuyết quốc trải dài ngàn dặm, nếu nói lãnh thổ Đại Nhai mệnh mông như một quả dưa hấu tròn vo, Tuyết quốc chính là cái thất lưng nhỏ bằng găm điểm xuyên thêm. Thất lưng này thoát nhìn thì vô cùng xinh đẹp nhưng không có tác dụng, phần lớn đất đai đều không ai sống nổi, quốc chủ và con dân đều tránh ở giữa trăm dặm băng tuyết xây dựng chỗ ở tạm thời.

Lúc trước Đường Hành và Cung Vong chia binh làm hai đường, Đường Hành cứu người, Cung Vong giết người, sau đó tụ họp ở sườn núi, mà doanh trại bị đánh bắt ngờ kia cũng nằm trên núi cao hiểm trở, ở ngay giữa sườn núi.

Đường Cần đưa mọi người chạy như điên, không thể đi ngựa là vì muốn che giấu hành tung, cũng không linh hoạt, khi bị đám tà giáo đuổi giết liền có ưu điểm. Đường Cần là tên tiểu tử giả hoạt thông minh, không thừa hưởng sự hiền lành của cha mình, vừa chạy vừa trốn, thỉnh thoảng chui vào trong hang gấu, thỉnh thoảng nhảy tới nơi bị tuyết phủ, giống một con tiểu hồ ly giỏi ngụy trang. Người giang hồ đi theo hẳn vốn là thuộc hạ của Cung Vong, từ nhỏ bị huấn luyện, đương nhiên hiểu ý phối hợp, bị người truy đuổi hơn mười dặm cuối cùng cũng thoát. Lúc này, chỉ cách chỗ doanh trại bị đánh bắt ngờ vài dặm, từ xa đã nghe thấy tiếng chém giết.

Hạ Lệnh Thủ bình tĩnh quan sát hành động của những người cứu viện, nhìn Đường Cần đưa nàng và mọi người trốn trong cây cối, chỉ nhìn khói lửa từ xa không ngừng bay lên, có chút lo lắng, chịu đựng không để lộ ra. Qua nửa canh giờ, người thiếu niên phía trước càng lúc càng cúi thấp lưng, than thở: “Cung thúc sao chậm thế, chém cái đầu lễ nào còn phiền toái hơn công người như chúng ta sao?”

Hạ Lệnh Thủ nhẹ giọng hỏi: “Chém đầu ai?”

Đường Cần quay đầu: “Quốc chủ Tuyết quốc, còn có thể là ai chứ. Lão đại nhà ngươi nói người ở Tuyết quốc mấy năm, chắc sẽ nhớ, bảo chúng ta đi lấy đầu quốc chủ Tuyết quốc mang về ướp lạnh, nếu ngươi nhớ Tuyết sơn liền nhìn cái đầu chặt đó để bớt nổi tương tư.”

“Cũng phải, sớm biết thế các ngươi hẳn là nhân tiện chém thêm vài cái, ta thích đầu của mỹ nhân. Nếu là đầu của Thánh công chúa Tuyết quốc thì càng làm cho người ta cảnh đẹp ý vui.”

Đường Cần vốn nghĩ dọa Hạ Lệnh Thủ, không ngờ đối phương lớn tuổi hơn hẳn, thông minh hơn hẳn, thậm chí còn tàn nhẫn hơn hẳn nhiều, đành khoát tay áo: “Không có được không, mỹ nhân chỉ để thưởng, không phải để giết.”

Hạ Lệnh Thủ cười nhạt, Đường Cần thấy mình chẳng còn thể diện, đỏ người xuống, phi nhỏ một trận trong bụng.

Đột nhiên, đất rung núi chuyển, xuất hiện một màn sương trắng, nhìn kỹ lại là cảnh tượng do tuyết lở tạo thành.

Đường Cần bỗng nhiên nhảy dựng lên: “Cha còn ở bên kia.” Hơi nhếch môi, nhìn xung quanh, cuối cùng đứng lên, nói: “Theo ta đi.” Mọi người nhìn nhau, Đường Cần đã dẫn đầu đến doanh trại. Bôn ba nửa canh giờ, tiếng chém giết ngày càng gần, một vùng hỗn loạn, chỉ có thể nhìn thấy trên con ngựa cao lớn một bóng dáng quen thuộc như bướm đỏ bay lượn, mỗi lần vỗ cánh đều có máu bay tung tóe, là Định Đường vương.

Hạ Lệnh Thủ thở một hơi, hòn đá nặng treo trên ngực mới được bỏ xuống.

Cuối cùng nàng cũng có thể trở về.

“Tuyệt lộ?”

“Dạ. Chỉ cần là chỗ cao và dốc ở Tuyết Phong, đến mùa đông liền dễ có tuyết lộ. Tuyết quá nhiều, đọng lại, một khi có tuyết lộ thì cao thủ võ công cũng không thoát nổi.”

Cố Song Huyền xiết chặt bút: “Ngươi xác định? Dựa theo thời gian tính toán thì người phải được cứu ra rồi.”

Phó sứ hỏi: “Cứu ai?”

Cố Song Huyền ngó ra. Hắn nói với bên ngoài rằng hoàng hậu ở trong thâm cung dưỡng bệnh, người ngoài không biết chân tướng, chỉ cho là hoàng đế tấn công Tuyết quốc vì chán uy, không ngờ còn muốn cứu người. Định Đường vương ở vùng biên cương nhiều năm, một chữ cũng chưa lộ ra, cho nên phó sứ nghe thế cũng không hiểu ra sao. Cố Song Huyền không trả lời hắn, tự mình xúc mạnh lên, nhìn ngọn núi bị giấu trong mây mù.

Đã gần đến giờ dần canh ba, mùa đông, mặt trời âm áp còn chưa xuất hiện, trời đất vẫn yên tĩnh như cũ, là thời khắc đen tối nhất trước bình minh.

Hắn lo âu căng thẳng, càng gần đến thời điểm cuối cùng hắn càng bị áp lực, không thể để bất kì kẻ nào tìm ra manh mối. Tĩnh tĩnh hắn càng cẩn thận hơn trước kia, đầy lòng dù lo lắng như núi lửa sắp phun trào thì trên mặt vẫn biểu cảm không một gợn sóng.

Một mình ở trong lều ra ra vào vào, thỉnh thoảng nhìn bản đồ, phỏng đoán hành tung hiện giờ của Hạ Lệnh Thủ.

“Gia, tôi giờ uống thuốc rồi.” Tiểu Quái Tử đi theo hầu hạ mở hộp gấm ra, bên trong có vô số viên thuốc cỡ ngón tay cái màu nâu. Cố Song Huyền tiện tay cầm một viên nhét vào trong miệng, không uống nước mà nuốt luôn, nhất thời nghẹn ở cổ họng, ánh mắt hắn còn chú ý địa đồ, một tay chống ngực, suýt nữa là tự mình hít thở không thông mà chết. Ho khụ khụ vài tiếng, không lâu sau liền hồi phục, tinh thần phấn chấn lên nhiều, nét mặt nhìn qua rất sáng láng.

Hắn uống một ngụm trà, lại cất bước ra ngoài nhìn xung quanh.

Không lâu sau, có lính liên lạc tới: “Bẩm báo, tuyết... tuyết lộ. Bạch Vân Phong đã sụp đổ bên núi...”

Đầu gối Cố Song Huyền hơi khụy xuống, suýt nữa là ngã, Tiểu Quái Tử luống cuống khoác áo choàng cho hắn, im lặng đỡ lấy hoàng đế.

“Người đâu?”

Trên tay lính liên lạc còn cầm lá cờ, chỉ cảm thấy “Bát vương gia” này còn uy nghiêm hơn cả Định Đường vương: “Vẫn chưa có tin tức.”

“Tiếp tục điều tra.”

Không lâu sau, tin tức khác nhau dần truyền đến, Cố Song Huyền dần chắc chắn sự việc xảy ra. Tuyết lộ ở Bạch Vân Phong, tuyết lớn và bùn đất đá lăn xuống, giống như cuồng phong quét qua rừng. Chỉ có Cố Song Huyền biết đường đi của Đường Hành, đột nhiên nghe tin thế, cả người vội như kiến bò.

Không có cách nào biết Hạ Lệnh Thủ đã được cứu ra chưa, cũng không có cách nào hỏi nàng đã trốn tới đâu, càng không dám nghĩ xem nàng còn sống không. Giống như nhiều năm nay, hắn không dám suy nghĩ xem liệu tính mạng của Hạ Lệnh Thủ còn không, có phải chịu nhục không, có... Trái tim liệu có lạnh như bụi, không đợi được hắn tới cứu nàng.

Không phải hắn không muốn cứu người, mà là cứu như thế nào, cứu cách gì, để ai đi cứu. Quốc sự, gia sự, mọi việc cần quan tâm. Hắn là đế vương, không thể tự ý tạm rời đi vị trí, cũng không thể bỏ qua tính mạng của người dân cả nước đi đổi lấy an toàn của một nữ tử. Hắn cùng lúc bắt tay với nước láng giềng, vừa cứng vừa mềm cho thấy Đại Nhai cường thế; về phương diện khác, dùng thủ đoạn sấm sét tàn sát kẻ có gan khiêu khích quyền uy của Đại Nhai; ở mặt khác, quốc gia càng cường thịnh thì nguy hiểm với hắn càng cao, hoàng thành canh gác ngày càng nghiêm ngặt, người trong hoàng cung cũng phải chỉnh đốn, người mà Tạ Sâm nhiều năm qua xếp đặt phải nhờ bỏ toàn bộ, đồng thời còn phải thanh tẩy gián điệp khắp nơi.

Hắn không muốn đợi tới lúc Hạ Lệnh Thủ trở về thì chính hắn đã không còn.

Hắn nhắm chặt mắt, hít thở thật sâu, lính liên lạc bên ngoài lại báo tin lần nữa: “Tướng quân đi đánh lên doanh trại địch của bị tuyết lộ lan đến, sống chết chưa rõ...” Tiểu binh nuốt nước bọt, “Tin tức đến đây đều bị đứt.”

Trước mắt hắn bỗng tối sầm, trong đầu ong ong, suýt nữa hôn mê bất tỉnh.

Mọi người... bao gồm Định Đường vương, Đường Hành, Cung Vong, còn có Lệnh Thủ của hắn.

Ngực đau nhức, hắn ngã ngồi ở ghế da hổ, thật lâu sau vẫn chưa hoàn hồn.

“Trên đời này, nữ tử nào cũng là trời buộc, là gánh nặng, là họa thủy. Nhìn họa thủy số một Đại Nhai triều đi, không chỉ khiến hai nước giao chiến, còn khiến cho trời đất tức giận, vui lấp hơn nửa binh lính của ta, thế mà ngươi lại còn sống.” Định Đường vương vừa hùng hùng hổ hổ cười ngửa đi, vừa né

tránh gió tuyết quay cuồng phía sau.

Hạ Lệnh Thủ nghẹn một hơi, tự mình phi ngựa thật mau. Ai cũng không ngờ Đường Cần ném nạng cho Định Đường vương, không quay đầu lại chạy đi tìm cha hắn. Nàng nhớ tới người áo đen gặp mặt một lần kia, không khỏi âm ỉ.

Mạng người, một khắc trước còn mạnh mẽ vô địch, ngay sau đó liền táng thân dưới sự phẫn nộ của thần thánh, thật yếu ớt.

Phía sau bọn họ, không ít binh lính thúc ngựa chạy như điên. Phía xa, doanh trại lớn nhất Tuyết quốc, nơi tập trung binh lính tinh nhuệ nhất đều bị một trận tuyết lở bất ngờ mai táng, có thể nói là trời giúp Đại Nhai, nhưng vô số người đã phải tế mình cho màn thắng lợi này.

Định Đường vương vẫn ngồi trên lưng ngựa, chạy rất nhanh, Hạ Lệnh Thủ bị Đường Cần ném lên lưng một con thần câu khác của hắn, hai người chạy song song nhau, vừa chặt vật lại vừa kích thích.

(thần câu: có thể hiểu là con ngựa rất tốt)

Tiếng gió tuyết, tiếng đất lở rất lớn, mọi người đều kêu lên sợ hãi, mỗi nơi đi qua đều có tiếng động lọt vào tai, càng khiến lòng người khiếp sợ.

“Phía trước là vách đá.” Hạ Lệnh Thủ hô to, rút roi quất mạnh lên ngựa, ngựa chạy quá nhanh, bị văng lên cao. Gương mặt nàng đau đớn, mũi chum bị cuồng phong thổi bay, mái tóc đen dài giống như dây xích khóa hôn buộc chặt lấy nàng trong lúc đen tối hỗn loạn.

Khi rơi xuống đất, lưng va vào vách đá, đau đến mức nàng kêu lên, cánh tay lại bị đè nặng, Định Đường vương cũng lăn vào bên cạnh nàng. Ngựa của hắn chạy quá nhanh nên lao vào vùng bùn tuyết, con ngựa gãy dựa trong vùng tuyết hai cái đã bị nuốt trôi.

Hạ Lệnh Thủ rút người lại, tránh thêm một chỗ trong khe hở, bên tai là tiếng tim đập, trước mắt hiện lên hình ảnh Cố Song Huyền cùng Cố Khâm Thiên dưới tầng hoa lê. Khi đó là thời khắc hòa thuận nhất đời này của bọn họ, đáng tiếc quá ngắn ngủi, nàng còn chưa cảm tạ ông trời thì đã mất đi.

Thân thể run rẩy, bên tai vang lên tiếng nổ, tuyết và vụn đá không ngừng bay qua da thịt, làm cho nàng đau nhức, cũng chứng tỏ nàng vẫn còn sống.

Định Đường vương mạnh mẽ kéo nàng ra sau người mình, dùng tấm lưng rộng lớn che chở cho nàng, trong lúc bối rối, ngay cả áo choàng cũng bao kín người nàng, cả người đẩy nàng vào sâu trong khe đá. Có lẽ đã qua rất lâu, cũng có lẽ thời gian mới chỉ một chén trà, đợi tới khi Hạ Lệnh Thủ mở mắt, ngoài áo giáp lạnh lẽo của Định Đường vương thì chỉ còn lại một đồng lớn toàn tuyết và đá vụn.

Nàng gãy dựa cổ nhức nhích hai cái, cảm giác dư chấn đã qua, đầu ngón tay của nàng run rẩy, chạm chạm cử động, hô hấp lại ngày càng gấp. Nàng cố sức đẩy Định Đường vương, đối phương lại không di chuyển chút nào, nàng đá đi lớp tuyết đọng quanh người. Tuyết lở chưa bao lâu, bông tuyết còn chưa tụ lại, một lúc sau nàng liền nhìn được bầu trời đêm cháy đen, hít hai hơi lạnh, chui qua chỗ hổng bò ra ngoài.

Tuyết quá dày, hơi khấp hai cái liền lộ ra chum vải màu hồng trên mũ giáp của Định Đường vương. Nam tử này, mặc dù nhiều năm qua đối đầu gay gắt với nàng, nhưng ở thời điểm quan trọng lại có tác phong của nam tử hán đại trượng phu, bảo vệ cho nữ tử yếu ớt. Chỉ bằng điểm này, Hạ Lệnh Thủ liền nhìn hắn với cặp mắt khác xưa. Đương nhiên, sau này nếu phải dùng mưu mô với hắn cũng không thể nương tay, có điều sẽ lưu lại đường sống nhỏ bằng cái móng tay cho hắn.

Mặt Định Đường vương đã đông cứng, nàng dùng mũ giáp gạt bớt tuyết trên người hắn, tát hắn hai cái rồi đau, thấy hắn đã tỉnh mới nói: “Tự mình bò ra đi.”

Định Đường vương nói: “Chân bị đè rồi.”

Hạ Lệnh Thủ hỏi: “Què rồi à?”

Định Đường vương giận: “Đừng mơ mộng hão huyền.”

Hạ Lệnh Thủ cười: “Vậy thì tự mình bò ra đi, ta là tiểu nữ tử, làm sao kéo nổi đại nam nhân không nhúc nhích như ngươi.”

Định Đường vương cũng không cần nâng đỡ, một người là hoàng hậu, một người là vương gia, dây dưa thì còn ra thể thống gì. Đùi hắn bị đá bay làm bị thương, máu đều đông lại, Hạ Lệnh Thủ băng bó đơn giản cho hắn. Hai con ngựa đều không được tốt số, đã bị tuyết lớn vùi lấp.

“Đi xuống núi thôi. Tuyết vừa lở, đã thú trong rừng tạm thời sẽ không tới, thừa lúc rạng sáng đi nhanh thôi.”

Định Đường vương giận dữ: “Bản vương bị thương, làm sao đi được.”

Hạ Lệnh Thủ nhìn con đường tuyết bằng phẳng, cười nói: “Vậy ta đi, tìm được người rồi sẽ bảo bọn họ tới công ngươi xuống núi.”

Định Đường vương hừ lạnh: “Ngươi không tìm được doanh trại của bọn ta.”

Hạ Lệnh Thủ thờ dài: “Đúng là huynh đệ, tính tình ngươi và Lục ca của ngươi có chút giống nhau rồi đấy. Đứng đầu khẩu với ta nữa, ta đi tìm cái gậy, cùng nhau xuống núi.”

Nói xuống núi dễ, nhưng tuyết đọng sâu đến ngang gối, Tuyết sơn nhìn không thấy đỉnh, không biết có thể tìm thấy binh lính của bọn họ không, kẻ địch còn có thể bất thành linh xuất hiện, nơi nơi đều nguy hiểm, cõi lòng mờ mịt.

Cũng may, bên người còn có một người.

Một chân của Định Đường vương không còn sức, lúc mới đi còn gượng chống đỡ, đi ba bước thì ngừng một chút, Hạ Lệnh Thủ nhăn nheo chờ hân. Nàng muốn về nhà, tâm tình nhay nhót, thân mình thoải mái, nhìn cái gì cũng thấy thuận mắt, cho dù nhiều nguy cơ hơn nữa nàng cũng không sợ.

Định Đường vương hoàn toàn ngược lại, hân chưa từng nghĩ mình hóa ra còn có lúc không bằng cả một nữ tử, nàng càng cao hứng, hân càng bức mình, cuối cùng bàn chân lún trong tuyết không rút ra được. Hân không chịu cởi bỏ áo giáp, nói như thế sẽ để lại dấu vết, Hạ Lệnh Thủ đành phải đỡ nửa người hân, khoác một tay hân lên vai mình, chậm rãi bước đi.

Đám mây nơi chân trời không rõ hình dáng, tuyết vừa lờ khiến thời tiết rất tệ, nơi nơi đều mờ sương mênh mông. Hai người càng đi càng ướt nhiều, đường ngày một khó khăn. Định Đường vương chinh chiến từ nửa đêm đã mệt mỏi không chịu nổi, cả thể xác và tinh thần đều bị thương liên không nhận được chăm sóc Hạ Lệnh Thủ.

Nói hoàng đế giận dữ vì hồng nhan, nói cái gì mà thái tử trở nên thân thiết với Hạ gia, nói mọi người vì nàng rơi vào cảnh sống chết không rõ, thế mà nàng lại được người ta nuôi dưỡng trắng trẻo mập mạp, vui vẻ ở nơi thế ngoại đảo nguyên.

Hạ Lệnh Thủ yên lặng nghe xong, căn cứ vào đó đoán tình hình ở Đại Nhai, cả sự đánh giá của người ngoài với Hoàng đế.

Một lúc lâu sau mới hỏi: “Hoàng thượng thế nào, sống có tốt không?”

Định Đường vương giận tím mặt: “Đương nhiên không tốt.”

Hạ Lệnh Thủ gật đầu: “Hân sống không tốt, ta liền thấy công bằng.”

Định Đường vương trừng mắt nàng, cứng họng: “Người, người người...”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Trầm Muôn Thị Tầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37

Edit: Mộc

Sợi bắc đèn đã thay một lần, sao trời thưa thớt. Bầu trời dần sáng lên, núi xa mờ ảo, không thể thấy rõ thứ gì.

Cố Song Huyền ngồi một mình trong trường bông, hân đã đợi cả một đêm, bất cứ tin tức gì cũng không có. Huynh đệ của hân, đồng minh của hân, binh lính của hân, còn cả hoàng hậu của hân, toàn bộ đều đột nhiên mai danh ẩn tích, chỉ để lại một mình hân ở đây sợ hãi, phỏng đoán, lo lắng.

Tiểu Quái Tử nhìn hoàng đế trầm mặc, chân tay lạnh cóng lại đi thêm củi lửa.

Cố Song Huyền nhìn chằm chằm ngọn lửa bốc cao kia, ánh mắt mờ mịt dường như có một đám lửa đang thiêu đốt, càng lúc càng to. Bỗng nhiên hân đứng dậy: “Người đâu, đi mời các vị tướng quân khác tới đây. Tuyệt quốc đã bị thương nặng, lúc này không đánh thì còn chờ tới khi nào!” Trường bào vung lên, thân hình cao lớn đứng trang nghiêm, vẻ mặt vừa có giết chóc vừa có dịu dàng, đây chính là đế vương của Đại Nhai.

“Khởi bẩm Vương gia, có một người tự xưng là Hứa Thừa Ân cầu kiến.”

Hứa Thừa Ân, còn có tên là Hứa Hoàn, vốn tên là Hứa Khoáng, là hoàng tử nhỏ nhất Hứa quốc. Hân theo chị gái là An quốc công chúa đến Đại Nhai để tránh họa, An quốc công chúa xuất giá rồi, hoàng đế sắp xếp cho hân ở biệt viện gần cung, vì mưu đồ sau này với Hứa quốc. Mấy năm Hạ Lệnh Thủ vắng mặt, vị thiếu niên này và Cố Khâm Thiên quan hệ rất tốt, ở thư viện Bạch Lộ hân và Ca Thuận công chúa Cố Nguyên Tĩnh cũng được coi là trai tài gái sắc, lại vô cùng chiều chuộng con gái Cố Thượng Cẩm của Triệu vương phi.

Khi đến Đại Nhai, Hứa Thừa Ân vẫn còn nhỏ, nay đã qua nhiều năm. Thiếu niên non nớt đã có dáng vẻ trầm ổn, lúc không lên tiếng núp ở một góc nào đó, bất kể kẻ nào cũng có thể bỏ qua hân, khi có ý đồ, hân lại giống như một thanh đại đao vươn thẳng giữa trời nắng, để ngang cả thảo nguyên rộng lớn, lập tức một đạo quét ngàn quân.

Cố Song Huyền hỏi hân: “Người dẫn theo bao nhiêu tùy tùng?”

Sau một chút ngần ngại kinh ngạc, Hứa Thừa Ân trả lời: “Đơn thương độc mã. Có điều từ sĩ Hứa quốc đã xuất ra toàn bộ, đang ẩn mình xung quanh doanh trại.”

Cố Song Huyền có chút tán tụng gât đầu: “Chuyện gì?”

Hứa Thừa Ân quỳ xuống: “Bản vương khẩn cầu ‘Bát vương gia’ sau khi tiếp chiến, tiến bốn vương đoạn đường về nước.”

Cố Song Huyền cười nói: “Người đã dẫn tử sĩ theo còn sợ không thể quay về sao?”

Hứa Thừa Ân ngẩng đầu nhìn hần. Trong cảm nhận về Đại Nạn, Cố Song Huyền là một hoàng đế đủ tư cách, chỉ là đủ, không đến mức vĩ đại. Bởi vì hần không trải rộng thêm lãnh thổ Đại Nạn, nhưng hần bảo vệ quốc thổ không thiếu một tấc đất; hần không giảm bớt thuế má cho dân, nhưng hần cũng không tăng thêm sưu cao thuế nặng; thù hạ của hần không có ai là danh sĩ thần tử tiếng tăm lan truyền, nhưng quân thần đều tự giữ mình, không phát sinh chuyện thô hêt thì làm thịt chó sấn. Hoàng đế như thế, có thể là do bị càn tay ở nhiều nơi nên không thể trả thù; có thể là tạm thời ần nhẫn, chờ thời cơ để Đại Nạn làm thiên hạ khiếp sợ. Hần có thể là hồ ly, lúc cần thiết liền biến thành sói.

Hứa Thừa Ân sống trong hoàng cung Hứa quốc nhiều năm, hần là đứa con mẩu hậu yêu nhất, từ nhỏ được mọi người thương yêu, biến cố ấy khiến hần rơi từ trên mây xuống, hoàng tử có cơ hội trở thành hoàng đế nhất lại biến thành con tin đưa tới Đại Nạn, tùy lúc có thể mất mạng. Hoàng cung Đại Nạn dạy cho hần như thế nào là người nhà, thế nào là kẻ địch, lại dạy hần đạo quân thần.

Hần phải trở về, phải về Hứa quốc, muốn chứng tỏ mình, muốn đoạt lại những thứ thuộc về mình.

Ánh mắt thiếu niên kiên định, ương ngạnh, liều lĩnh chưa từng có lại quá mức quen thuộc, giống như Cố Song Huyền nhiều năm trước quyết định muốn ngồi lên ngôi hoàng đế.

Mười bốn tuổi, thiếu niên này đã có mục tiêu của mình, hơn nữa còn có dũng khí vì mục tiêu phấn đấu quên mình, đây cũng là điều khiến Cố Song Huyền tán thưởng.

“Người dùng cái gì để trao đổi?”

“Lễ thành hôn, cộng thêm mười tòa thành.”

Khẩu khí thật lớn, Cố Song Huyền cười lạnh: “Nếu bản vương giúp đỡ hoàng tử khác của Hứa quốc, có thể lấy được đến hai mươi tòa thành, người có tin không?”

Hứa Thừa Ân bình tĩnh trả lời: “Bản vương đồng ý trừ Hoàng thành của Hứa quốc, còn lại tùy ý ‘Bát vương gia’ chọn lựa.”

Cố Song Huyền đi hai vòng quanh thiếu niên. Thiếu niên đi rất vội, khí lạnh còn đầy người, hần là khi Cố Song Huyền tới đây thì Hứa quốc đã xảy ra biến cố, khiến Hứa Thừa Ân mạo hiểm mất đầu lên chạy ra ngoài Đại Nạn. Vị An quốc công chúa kia thật có ý tứ, nàng không sợ em trai mình chỉ đi mà không về sao? Nàng chắc chắn Cố Song Huyền sẽ dùng thân phận ‘Bát vương gia’, giúp đỡ Hứa Thừa Ân, quấy đục cái vũng nước Hứa quốc này.

Trai cò đánh nhau, ngư ông đắc lợi.

Cố Song Huyền và Đại Nạn là ngư ông lớn nhất ở đây, đương nhiên, hần là hoàng đế, xâm nhập vào nước khác cũng phải chấp nhận mạo hiểm. Mười tòa thành trì, lợi ích không bằng có cả Hứa quốc, nhưng cũng đủ để Cố Song Huyền tay không dính máu đi mạo hiểm một lần.

Hần không trả lời thẳng, chỉ nói: “Hiện giờ cho ta thấy thành ý của người. Vừa rồi ở Bạch Vân Phong của Tuyết quốc đã xảy ra tuyết lở, khiến cho trăm dặm đều sụp đổ, người đi tìm người của bản vương đi.”

Không phải cứu người, là tìm người, ngữ khí cao cao tại thượng; người của bản vương, thật ra là người của hoàng đế, ở đây có người nào quan trọng với hoàng đế? Hứa Thừa Ân cũng không biết Hạ Lệnh Thù trong cung là thế thân, quay đầu nhìn, thấy mình đến đã lâu mà không có bóng dáng Cửu vương gia, lúc này liền hiểu rõ, gât đầu rời khỏi.

Sau khi tuyết lở đi cứu người, giống như mò kim đáy bể, tìm được thì tốt, nếu không tìm được... Hứa Thừa Ân sẽ bị nói là không có năng lực, tử sĩ dưới tay hần không hết lòng, bọn họ không có ích lợi gì cho Đại Nạn.

Các tướng quân vào trướng, thân phận của Cố Song Huyền các tướng quân đều biết, mọi người thảo luận hồi lâu, phe nào cũng cho là mình đúng, cãi nhau túi bụi.

Bỗng nhiên, không biết mũi tên kim loại từ đâu bay vèo tới, rít một tiếng, xuyên thấu qua màn, cắm phập rất sâu vào cọc gỗ bên trong, đuôi tên lay động không ngừng.

Yên tĩnh.

Lông mày Cố Song Huyền nhướn lên, lạnh lùng sai người rút tên ra, trên đó có một bức thư.

Trong thư là một bức vẽ. Bức vẽ giữa rừng mai có một chiếc đàn cổ cô đơn, trên đàn có hai dây, một cành hoa mai im lặng nằm trên đó — là bút tích của Hạ Lệnh Thù.

Tìm Cố Song Huyền bỗng nhiên ngừng đập, một lúc sau mới thở bình thường, cũng cảm giác toàn bộ máu trong người mình đang chảy dồn dập.

Nàng còn sống! Nàng đang cầu cứu, nàng... ở trong tay Tà Sâm.

Edit: Mộc

Cổ Song Huyền xiết chặt giấy viết thư, cầm mũi tên vàng quen thuộc kia, lộ ra vẻ mặt dữ tợn. Hoàng tử Đại Nhai bắt cóc Hoàng hậu để uy hiếp Hoàng đế Đại Nhai, đây là đứa con ngoan của tiên hoàng, là huynh đệ của hắn, cũng là con dân của Đại Nhai, vậy mà lại làm ra việc đại nghịch bất đạo này. Cả vui mừng lẫn giận dữ đều lướt qua hắn, các tướng quân từ hơi thở thay đổi đoán ra hoàng đế đã có quyết định.

Quả nhiên, hoàng đế phần nộ muốn dùng tên vàng kia đâm vào hoàng cung Tuyết quốc, làm huyết châu phun trào: “Nhân lúc Tuyết quốc tổn thất nặng nề, trư nay, chúng ta tổng tấn công.”

Không khí tiêu điều đột nhiên kích động, mọi người hét lên: “Tuân lệnh!”

Hạ Lệnh Thủ dần tỉnh lại, vừa cử động, cổ liền đau đến chết lặng. Nàng im lặng nhìn xung quanh một vòng, căn phòng điều khắc tinh tế bằng gỗ, còn đang xông hương, có bàn trang điểm, còn có vài thêu hoa mai, là khuê phòng của nữ tử có thân phận cao quý.

“Tỉnh?” Thánh công chúa mặc áo lông bạch hồ ở trước người nàng, cúi đầu nhìn kỹ đối phương: “Không ngờ mạng người lớn như vậy, binh lính nước ta trọng thương tám chín phần, người lại trốn thoát ngon lành, thật đáng mừng.”

Hạ Lệnh Thủ trầm mặc. Ở Đại Nhai, nàng không thân thiện gì với vị công chúa này, nay ở trong tay đối phương, nàng càng thêm không muốn gặp. Cái trình độ giả thân giả quý này, người phạm không đạt tới được, tốt nhất là im lặng.

Thánh công chúa cũng không so đo, lắm bảm: “Nếu muốn trấn an đám lính, cách tốt nhất là đưa nữ tử lên cho bọn hắn ‘tiêu hóa’, vị nữ tử này còn vừa đúng là kẻ khiến huynh đệ bọn họ chết thảm, còn là hoàng hậu Đại Nhai, nghĩ thế sẽ hết giận thôi, đúng không?” Nàng dừng lại nhìn Hạ Lệnh Thủ, “Người nói xem, ta để người làm quân kỹ cho binh lính nước ta thì thế nào?”

Hạ Lệnh Thủ nhắm chặt mắt.

Thánh công chúa vui vẻ nở nụ cười, nàng ghé sát vào Hạ Lệnh Thủ: “Đợi tới khi người thành nữ nhân dân đảng, xem hoàng đế Đại Nhai còn muốn người hay không. Ta nghe nói hắn rất yêu người, yêu đến không biết thế nào đúng sai, thế nào là thật giả. Nếu để hắn tận mắt thấy người bị đám lính gian dân, nhìn thấy người ở dưới thân bọn lính rên rỉ, hắn có thể nổi điên không? Có thể phát cuồng lên không? Tôi lúc đó, hắn sẽ không giữ được tỉnh táo, sẽ lộ ra sơ hở thôi.”

Hạ Lệnh Thủ lạnh lùng nói: “Đáng tiếc, hoàng thượng không ở Tuyết quốc, cũng không ở biên cương Đại Nhai.”

Thánh công chúa ra vẻ tiếc hận, giấy lát lại nói: “Vậy để Định Đường vương nhìn thấy cũng thế thôi, hoặc là trói chặt người ở chỗ cao, để binh lính Đại Nhai nhìn xem hoàng hậu của bọn chúng bị người Tuyết quốc làm nhục như thế nào, hi hi, khi đó chẳng phải sẽ thành đại loạn sao?”

Thân mình Hạ Lệnh Thủ run rẩy, nàng không dám tưởng tượng tình cảnh của mình khi đó sẽ thế nào, Định Đường vương được nàng che chở mà trốn thoát khi nhìn thấy sẽ thế nào, bị dân chúng của nàng nhìn thấy quốc mẫu chịu nhục sẽ thế nào, nàng càng không dám tưởng tượng... khi Cổ Song Huyền biết được, sẽ... Tiểu thái tử Cổ Khâm Thiên về sau sẽ ra sao, sẽ bị người ta giết chết, còn cả Hạ gia...

Hạ Lệnh Thủ nhắm chặt mắt, không để mình lộ ra yếu ớt.

“Ai có thể nghĩ rằng, nói ra những lời này lại là công chúa của một quốc gia, là Thánh nữ mà toàn tộc nhân Tuyết quốc sùng bái nhất. Người không cảm thấy thẹn sao? Không cảm thấy thẹn với lòng kính yêu của dân chúng Tuyết quốc sao?”

“Hai nước giao chiến, không câu nệ tiểu tiết. Chúng ta thắng, dân chúng sẽ càng thêm tôn trọng ta, khen ngợi ta, làm sao biết được chủ ý này là của ta.”

Hạ Lệnh Thủ cười lạnh: “Nghe người nói thế chứng tỏ Tuyết quốc các người trải qua bốn năm chiến tranh đã đến đường cùng rồi, không thể không dùng mưu kế hèn hạ giành thắng lợi.”

Thánh công chúa suy nghĩ trong chốc lát, vỗ tay cười phản bác: “Đại Nhai các người có câu ngọc ngữ, là binh bất yếm trá.”

Hạ Lệnh Thủ biết nhiều lời vô ích, đơn giản ngậm miệng. Thánh công chúa lại vô cùng muốn thấy nàng hoảng loạn, nhìn xuống nàng từ trên cao: “Tên Tà Sâm ngu ngốc, bảo vệ người nhiều năm như thế còn chưa đỡ được người đầu hàng. Hắn không biết sao, nếu không có tác dụng với bọn ta thì sẽ bị vứt bỏ. Cũng may, thân phận của người vừa đủ cho bọn ta đổi lấy thắng lợi.” Nàng đứng thẳng, “Ta đây bảo người mang người xuống, trước tiên ném thư ‘phản nộ’ của binh lính Tuyết quốc chúng ta, hi... A” Nàng đột nhiên kêu lên đau đớn, Hạ Lệnh Thủ đã trở nên dữ tợn, ánh sáng lóe lên, vật trong tay nàng hung hăng đâm vào mắt Thánh công chúa, máu tươi vẩy ra.

Hạ Lệnh Thủ lập tức dùng chân dẫm lên đầu nàng ta, gối kim trên ngực, rút cây kéo ra, lại đâm xuống thật mạnh.

Khuất nhục của nàng, bất an của nàng, phần hận của nàng, đều phát tiết ra bằng cách này.

Công chúa bị che trong chăn không thể kêu cứu, ngực bị đè nặng làm công chúa thở hổn hển, tay cầm vũ khí sắc nhọn không ngừng đâm vào đầu, cổ công chúa, đâm rất mạnh. Tóc Hạ Lệnh Thủ tán loạn, ánh mắt màu đỏ, vết máu dính trên tay chưa kịp ảm cũng đã lạnh.

Nàng giống như dã thú không có tình cảm, không có suy nghĩ, dựa vào bản năng trả thù, tìm cơ hội sống cho mình. Đợi tới khi người dưới thân đã cứng đờ không cử động, nàng mới giật mình tỉnh lại, kinh ngạc dừng tay.

Lúc Tạ Sâm tới, chỉ có thể thấy cả người Hạ Lệnh Thủ đầy máu đi lại trong phòng, ván giường, sàn, tủ quần áo đều bị mở ra, sách vở, xiêm y trang sức... đều bị vứt khắp nơi. Trên giường máu me hỗn độn, trong đồng chân đệm lộ ra một đôi ủng lông cáo.

Tạ Sâm kinh ngạc: “Chuyện gì thế này?”

Hạ Lệnh Thủ đang đỡ đầu tìm đường hầm bí mật ngẩng đầu lên, thản nhiên trả lời: “Nàng muốn đưa ta đi làm quân kỹ, ta giết nàng.”

Tạ Sâm kêu to: “Làm sao có thể! Nàng là Thánh công chúa, làm sao sẽ...”

“Sự thật là thế, người tin hay không thì tùy. Ta cũng không cần người tin. Dù sao nàng cũng chết rồi, ta không hối hận đâu. Nếu có thể, ngay cả người ta cũng muốn giết.” Nàng nói rất thản nhiên, một đôi đồng tử đều có vẻ khát máu, trong tay vẫn cầm chiếc kéo đã khô máu. Nàng là nữ tử lớn lên ở thế gia, vì gia tộc, vì mình, thậm chí vì quốc gia, nàng có thể bỏ qua rất nhiều, đối với nàng, giết người chẳng phải là chuyện ngày một ngày hai, lúc cần thiết, tự mình đâm kẻ địch sẽ không nương tay dù chỉ một chút.

Nơi này rất xa lạ, người nơi này quá điên cuồng, nàng rất sợ hãi, rất e ngại, nếu không thể sống tử tế, vậy cũng không thể chết quá nhục nhã.

Nàng giờ kéo lên, đi về phía Tạ Sâm, cả người đầm máu như quý Dạ Xoa: “Nói đi, người nói cho ta biết đường hầm bí mật, ta sẽ tự đi, hoặc là người đưa ta về nhà, hoặc là, ta sẽ giết người.”

Tạ Sâm lùi lại: “Nàng không giết nổi ta đâu.”

Hạ Lệnh Thủ cười: “Đúng, võ công của người lợi hại như vậy, ở hoàng cung cũng có thể ra vào tự nhiên.” Nàng suy nghĩ, đặt kéo lên cổ họng mình: “Như vậy, nếu chờ chịu nhục thì không bằng ta tự cho mình một kết thúc.” Tươi cười nhẹ nhàng, ngữ khí lạnh nhạt, đáng vẻ tùy ý, nàng nhẹ nhàng giờ chiếc kéo lên, vung xuống...

Cổ Song Huyền lập tức đã thấy ở phía trước, cách cánh rừng rộng lớn nhìn thấy lửa trại quân địch, một cây cọc gỗ rất cao. Trên cọc gỗ cột một người, một nữ tử, là Từ Đồng của hắn, là nữ tử duy nhất hắn yêu cả đời này – Hạ Lệnh Thủ.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Trầm Muốn Thị Tầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38

Edit: Mộc

Tạ Sâm đội mũ màu bạc từ lông gấu tuyết, cười ngửa trắng như ngọc đứng dưới gió tuyết, phía sau, ánh lửa cháy chiếu rọi lên áo giáp thành màu đỏ, như ngân phượng niết bàn, giương cánh sắp bay.

(ngân phượng: chim phượng màu bạc)

Hắn cười nhẹ, nội lực mạnh mẽ làm cho tiếng nói vang vọng khắp núi: “Định Hưng vương, người chắc cũng biết nữ tử bị trói sau lưng ta là ai?” Hắn cố ý ngừng lại, ánh mắt quét về phía hàng ngũ quân địch. Cách xa, ánh mắt ấy lại giống như lưỡi kiếm, lăng trì từng tác binh sĩ Đại Nhạn, cuối cùng dừng thẳng trước mặt Cổ Song Huyền.

‘Định Hưng vương’ Cổ Song Huyền tỏ vẻ bình tĩnh, cười to: “Đường đường là Tuyệt quốc, chẳng lẽ muốn dùng hồng nhan tri kỷ của bản vương để giành thắng lợi sao?”

Tạ Sâm và Bát vương gia vốn không quen thân, nếu nói Tạ Sâm là hoàng tử tư sinh của tiên hoàng nên không thể cho nhiều người biết, vì thế hành tung mới bí ẩn, thì vị Bát vương gia này chính là ảnh vương của hoàng tộc, hắn có quyền lực rất lớn nhưng lại là một vương gia không thể lộ mặt. Bát vương gia nắm giữ nhược điểm của toàn bộ quan viên Đại Nhạn, ở bên ngoài giúp đỡ vương cân bằng triều cục, mỗi lời nói hành động đều ảnh hưởng đến sự ổn định của Đại Nhạn. Nhiều năm trước kia, Tạ Sâm cảm thấy tiên hoàng rất ưu ái mình, dù mẹ mình chỉ là cung nữ, tiên hoàng cho hắn kim bài miễn tử, bảo vệ hắn cả đời bình an. Khả năng võ thuật của hắn dần thể hiện, cố ý muốn gây khó dễ cho thái tử Cổ Song Huyền, thiếu niên mới hơn mười tuổi ra tay không dễ ló thoát, dồn toàn sức lực muốn thái tử khuất phục trước võ thuật của hắn. Sau khi đánh lên thái tử thành công, ngày hôm sau, hắn tỉnh lại thì thấy trên nóc giường treo đầu của cung nữ mình yêu thích nhất, máu khô đọng lại trên đệm, hắn sợ tới mức nửa tháng không dám ra khỏi Thái y viện. Lúc ấy mới hiểu được núi cao còn có núi cao hơn.

Hai quân đối chiến, hai tướng tiên phong cách xa nhau mấy trăm trượng, không nhìn rõ mặt, Tạ Sâm chỉ cảm thấy cảm giác tức giận này có phần quen thuộc. Ngẫm lại một chút, từ trước tới nay người hoàng tộc luôn lạnh lùng bạc bẽo, không coi trọng tính mạng người khác cũng là bình thường. Hắn cười nói: “Định Hưng vương, người lừa được chính mình cũng không lừa được người trong thiên hạ. Nữ tử phía sau ta chính là đương triều quốc mẫu Hạ Lệnh Thủ của Đại Nhạn các người!”

Lời này vừa nói ra, hai quân đều xôn xao.

Cổ Song Huyền giơ một cánh tay lên làm quân sĩ im lặng, tự mình cười to mấy tiếng, trong tiếng cười tỏ rõ trào phúng: “Quả thực là trò cười lớn nhất thiên hạ, đường đường là hoàng hậu Đại Nhạn sao có thể ở Tuyết quốc. Nếu nữ tử phía sau người là Hạ hoàng hậu, vậy người ở trong hoàng cung Đại Nhạn là ai đây?” Hắn ngẩng cao đầu, cảm trường thương chỉ thẳng về phía đối phương: “Nam tử hán đại trượng phu, đâu có thể roi máu có thể chảy, kéo một nữ tử nhu nhược ra để làm gì? Chẳng lẽ tên bán nước như người còn muốn dùng nữ tử này để đổi lấy đất đai Đại Nhạn sao? Bấy giờ bản vương nói thẳng cho người biết, cũng nói cho nữ tử phía sau người. ‘Đừng nói là hoàng hậu giả, cho dù là hoàng hậu thật, bản vương cũng sẽ thay hoàng thượng tự mình bắn chết nàng!’ Nữ tử Đại Nhạn, có thể chết chứ không thể chịu nhục.”

Đại quân phía sau hắn đều giơ đao lên, rống to: “Kẻ sĩ có thể chết chứ không thể chịu nhục! Thà chết – không thể chịu nhục!” Tiếng trống nổi lên, cờ bay phấp phới, vạn mã lao nhanh, khí thế dũng mãnh của binh lính như cuồng phong quét qua.

Hạ Lệnh Thủ nhắm chặt mắt. Tuy cách xa nhưng nàng vẫn nghe được tiếng hô rung trời của quân sĩ, chui vào trong đầu nàng, đinh tai nhức óc, làm đầy lên oán hận.

Tạ Sâm rống to: “Định Hưng vương, giết Hạ hoàng hậu, công lao của các người cũng sẽ bị hoàng đế Đại Nhạn...”

Cổ Song Huyền không muốn hắn dông dài thêm, giật mạnh dây cương, xông lên dẫn đầu: “Giết!”

Thiên quân vạn mã phía sau đều phấn nộ, điên cuồng hét lên: “Giết! Giết! Giết—”

Khắp nơi âm vang, cả dãy núi rung động, tuyết rụng từng mảng, tuyết trắng bị giẫm đạp, vấy đầy máu tươi. Tuyết lạnh, tim nóng, máu tanh, đao bén, trong nháy mắt, giết chóc lan tràn toàn bộ núi non. Đại Nhạn màu đen, Tuyết quốc màu bạc, đan vào lẫn nhau, vó ngựa chồm lên, khí thế dâng trào, vũ khí vung lên lại hạ xuống, vô số người đau đớn, vô số người tuyệt vọng, lại có vô số binh sĩ thà chết không lùi.

Ánh mắt Hạ Lệnh Thủ nhìn về phía Đại Nhạn. Rõ ràng là Tạ Sâm muốn khiến nàng thân bại danh liệt, cũng quyết định dùng nàng để chia rẽ hoàng đế và Hạ gia. Ai cũng thật không ngờ khi đối mặt với quốc gia đại sự, Hạ gia sẽ là thần tử kiên trung bất khuất, Triệu vương là người hiểu rõ đại nghĩa, Cổ Song Huyền... cho dù đoán rằng nàng có lẽ đã gặp bất trắc, trình tiết khó mà giữ được, cũng có thể đã phản bội hắn, hắn vẫn lựa chọn nếu có thể cứu thì sẽ cứu, nếu không thể cứu thì bỏ qua là con đường duy nhất.

Bên ngoài nàng vẫn là hoàng hậu chốn thâm cung, sự âm thầm của nàng có lẽ đã làm mất dần tín nhiệm của gia tộc, sự hờ hững của nàng sẽ khiến Cổ Song Huyền nghi ngờ nàng có còn giữ gìn trình tiết, nàng bị người ta trói chặt trên chiến trường chắc chắn đã để cho các tướng sĩ nhìn thấy nàng thật ngu xuẩn, yếu đuối... Không để ý đến đại cục.

Một nữ tử, cả đời đều hủy ở ván này.

Sống sót sẽ chỉ có nhục nhã, chết đi ngược lại là giải thoát.

Nhưng chuyện tới nước này, chết cũng không còn sức lực.

“Muốn chết cũng đừng chết ở đây.” Phía sau có người nói nhỏ, Hạ Lệnh Thủ chấn động. Đối phương trầm giọng: “Đừng nhúc nhích.”

“Cứu thúc, người chưa quay lại doanh trại sao?” Hạ Lệnh Thủ ngẩn ra, hỏi một cách hàm hồ.

“Hừ, chuyện của ta không tới lượt người để ý.” Định Đường vương ngự trang thành binh lính Tuyết quốc, im lặng cắt bỏ dây thừng cho nàng. Làm một vương gia, lúc nàng dùng bản thân để che giấu hắn, giúp hắn chạy trốn, tự tôn của hắn đã bị đánh một cú, hiện giờ, sao có thể để Hạ Lệnh Thủ một mình chịu đựng nhục nhã, sống chết một mình.

Nàng cứu mạng hắn, hắn muốn trả, hơn nữa phải trả lại khi nàng còn sống.

“Người đang làm gì?” Có người hét lớn, Định Đường vương lập tức vung đao, chém luôn tên lính Tuyết quốc vừa phát hiện ra mình, dây thừng trong tay lỏng ra, Hạ Lệnh Thủ rơi xuống từ trên cột cao. Định Đường vương kéo nàng dậy, “Chạy mau.”

Rào chắn xung quanh rất cao, hai người cố đi xuyên qua đám lính đang phòng thủ, làm phía trước hỗn loạn.

Đột nhiên không thấy bóng dáng Hạ Lệnh Thủ, trong lòng Cổ Song Huyền kinh hãi, suýt nữa kêu ra tiếng, khó khăn há mồm, trường kiếm của Tạ Sâm vung tới, mũi kiếm sáng choang đâm vào gáy hắn. Cổ Song Huyền đau đớn, mũi giáp không chịu nổi lực đánh mạnh, vỡ ra làm hai nửa, lộ ra khuôn mặt thật của hắn.

Edit: Mộc

“Hóa ra là người!” Tạ Sâm kinh ngạc, sau đó liền vui sướng, trường kiếm vung ra như mưa về phía Cổ Song Huyền: “Cổ Song Huyền, hôm nay ta sẽ khiến người chết không có chỗ chôn!” Liên tục tiến gần tới, vó công của Cổ Song Huyền là để hành quân đánh giặc, khác hẳn với kiểu liễu mạng của giang hồ, lập tức bị Tạ Sâm đẩy lùi. Âm vệ bên người liên tiếp tấn công Tạ Sâm đều bị đối phương ngăn cản.

Trong lòng Cổ Song Huyền nôn nóng vô cùng, mệt mỏi chống trả, cả người hắn không chỗ nào là không đau, mỗi mạch máu đều đang sôi trào. Hắn có vô tận dũng khí đối đầu với cường địch, nhưng không dám đi đoán sống chết của Hạ Lệnh Thủ, chỉ cảm thấy trước mặt là một mảng màu máu, khiến

người ta đầu vàng mắt hoa.

Phút chốc, một tiếng thét dài từ xa vang lên: “Tránh ra!” Một bóng người màu đen bay tới như đại bàng giương cánh, nháy mắt xuất hiện, là Cung Vong. Đây là người giang hồ, Cung Vong buộc sống chết trên thất lưng, lên đài liền ra sát chiêu, đao phong sắc bén, tấn công mạnh mẽ, hơn năm mươi chiêu đã khiến Tạ Sâm phải rút lui.

Cổ Song Huyền được ám vệ che chở, không quan tâm gì tiến lên phía trước, binh sĩ đằng sau thấy ‘Bát vương gia’ dũng mãnh vô cùng, đều phấn chấn, tiếp tục phát động tấn công. Cổ Song Huyền gặp quỷ giết quỷ, gặp ma giết ma, tóc đen bay giữa không trung, áo choàng đen dần nhuộm đỏ, dẫn binh tiến về phía tường thành.

Tiếng giết rung trời, hán vừa đánh vừa quan sát xung quanh, không lâu sau liền phát hiện Định Đường vương ở trên tường thành, đồng thời, phía sau Định Đường vương còn một bóng hình quen thuộc.

Dường như Hạ Lệnh Thủ cảm thấy được, khó khăn quay đầu.

Liếc mắt một cái tựa ngàn năm.

Cổ Song Huyền há miệng, gân xanh nổi đầy mu bàn tay đang nắm trường thương. Hạ Lệnh Thủ muốn đi về phía trước, một thanh đao liền chém vào vai nàng, Cổ Song Huyền đau đớn kêu lên, dường như người bị thương trên thành là hán.

Hạ Lệnh Thủ không nhịn được cười khế, nụ cười còn ẩn chứa nước mắt, tránh đi mưa máu gió tanh, một lòng hướng về người phía bên kia.

Hai người, một người ở ngoài tường thành, một người ở trong, một người nắm trong tay kẻ địch, một người ở chiến trường ra sức giết giặc. Bọn họ ngẫu nhiên nhìn xung quanh, sau đó càng cố tiến gần về phía đối phương, gần thêm chút nữa. Cửa thành bị binh lính dùng cột gỗ phá, tiếng vang nặng nề, trên chiến trường vang lên tiếng hét giận dữ, tiếng đao kiếm chém vào da thịt, còn có... Tiếng tim đập của bọn họ, tiếng hít thở, tiếng máu sôi trào, vô vàn âm thanh vang lên ở màng tai, hán lại chỉ nghe được tiếng trái tim mình kêu gào, mà nàng, nhìn thấy sự kiên định trong mắt hán, mỉm cười đắm lệ thì thảo đáp lại.

Định Đường vương bảo vệ Hạ Lệnh Thủ, kéo nàng tránh trái tránh phải, mắt thấy đã đến đường cùng, đằng sau là vách đá cao vạn trượng, phía trước là binh lính Tuyệt quốc hung tàn, mà bọn họ chỉ có hai người.

Định Đường vương vung cây đao lớn cuớp được quét một vòng, vô số máu tanh bay ra, hán để Hạ Lệnh Thủ đứng sau mình: “Đứng yên, đừng nhúc nhích!”

Hạ Lệnh Thủ khom người nhặt vũ khí lên, nắm chặt trong tay, cười nói: “Vương gia, ngươi phải sống ra khỏi đây.”

“Nói nhảm, bản vương muốn dẫn ngươi cùng đi.”

Hạ Lệnh Thủ nói tiếp: “Ta nhìn thấy phu quân.”

Định Đường vương ngăn ra, hơi ngoái lại nhìn nàng. Hạ Lệnh Thủ múa vài đường đao, cười lạnh nhạt: “Lúc cần thiết, ngươi hãy bỏ ta lại. Ta không muốn để hán thấy huynh đệ mình vì nương tử của hán mà chết.”

Định Đường vương hỏi: “Ngươi không sợ chết?”

Hạ Lệnh Thủ chỉ lên cổ mình: “Ta đã chết một lần, không sợ cái gì nữa. Cho nên,” nàng tỏ vẻ bình tĩnh, nhìn lại hán: “Mời ngươi, liều chết đi về phía trước đi!”

Nữ tử trước mắt rất lạnh nhạt, nói chuyện rất nhẹ nhàng, ngược lại có vẻ như tính mạng của hán rất quan trọng. Định Đường vương giật mình hiểu ra, cười lạnh: “Ngươi đang sợ hãi! Ngươi sợ cái gì? Lạ của ta tuy coi quốc gia làm trọng, nhưng cũng vô cùng yêu thương ngươi.”

Hạ Lệnh Thủ không trả lời, nàng hăng hái tiến lên phía trước, thay hán chặn đòn tấn công bất ngờ, thân thể bị đẩy lùi về sau hai bước, vẻ mặt lại bình tĩnh dị thường. Nàng không tránh ở đằng sau hán, nàng cũng không cần người khác xả thân cứu mình, nàng có tự tôn và kiêu ngạo, nàng không phải nữ tử nhu nhược không chịu nổi một kích, lúc quan trọng, nữ nhi Hạ gia cũng có thể chém giết trên chiến trường.

Định Đường vương ngăn người nhìn nữ tử đang lẻ ra nên được che chở này, một đao chém ra, máu tươi hòa với mồ hôi chảy xuống trên gương mặt, trên người, trên cổ tay nàng, như Dạ Xoa, như Tula, lại như phượng hoàng lửa, không phải đốt người mà là niết bàn trùng sinh. Quá mức rung động, hán vội tới bên cạnh nàng, cùng nhau chiến đấu, cùng thoát ra khỏi vòng vây, cùng tìm đường sống.

Hạ Lệnh Thủ đang cười, trong lòng lại đang khóc. Nàng biết có ánh mắt luôn dõi theo nàng, tập trung vào nàng, nàng cũng biết, hán đang tìm mọi cách cứu nàng, con của bọn họ đang đợi nàng về nhà. Nhưng, nàng không thể quay lại, cũng không thể trở về.

Tất cả của nàng đã mai táng ở trận chiến này, tôn nghiêm, danh dự, địa vị và trinh tiết, không ai sẽ tin rằng nàng vô tội, cũng không ai tin nàng còn trong sạch.

“Thù nhi!” Cổ Song Huyền ở dưới tường hô to.

Hán thấy nàng!

Hắn cười con ngựa cao lớn, đi lại trong loạn quân, lòng nóng như lửa đốt, gọi to: “Nhảy xuống.”

Hạ Lệnh Thủ không để ý.

Cổ Song Huyền nôn nóng chém giết từng kẻ vướng bận bên người, áo giáp càng lúc càng nặng, sức lực càng lúc càng ít, đôi mắt vẫn đỏ nhìn nữ tử trên cao: “Xuống đây, theo ta trở về.”

Hạ Lệnh Thủ sững lại, Định Đường vương đã chém tên lính lao tới trước nàng, đẩy nàng đến bên tường thành: “Xuống đi.”

Hạ Lệnh Thủ mím môi, ánh mắt Cổ Song Huyền hoảng sợ nhìn nàng chăm chú, vô cùng lo lắng, quá nóng vội, lại cố chấp đến mức làm người ta không thể bỏ qua. Hạ Lệnh Thủ ngẩng đầu, xuất hiện trên bờ tường, một mình trong gió tuyết, nhìn về phía Cổ Song Huyền bị vây giữa bốn bề quân địch. Chỗ cao không tránh được lạnh lẽo, Tuyết Phong đứng đứng, Tuyết quốc vô cùng lạnh lẽo, gió quá lớn, tuyết quá trắng, người rất dơ bẩn, khiến cho nàng mỗi năm đều mất dần hy vọng.

Nhưng nam tử này cũng đã đến đây, hắn tự mình mạo hiểm đến đây. Hắn cố chấp giờ hai tay, chờ nàng trở về bên hắn, chờ một lần nữa cho nàng tìm được ấm áp.

Cổ Song Huyền ngẩng cổ, cười yêu chiều: “Tiểu hồ ly, trở về thôi.”

Hốc mắt Hạ Lệnh Thủ nóng lên, đâm mạnh vào kẻ địch, đầu gối khụy xuống, mũi chân ngừng lại, lấy đà nhảy xuống từ trên cao.

Gió lạnh thổi qua hai má đau đớn, áo choàng bị thổi phồng vang lên tiếng phàn phật, trên người nàng, máu, nước mắt, đều bị thổi bay, nàng lao vào trong lòng nam tử, bị đối phương ôm chặt chẽ.

Giục ngựa chạy như bay.

Định Đường vương cũng theo sau nhảy xuống, đúng lúc bị quân địch bắt được, sức lực của hắn vẫn còn nhiều, vung tay kéo luôn đối phương theo mình, chạy đằng sau Cổ Song Huyền cùng rất nhiều binh lính Đại Nhai thoát khỏi vòng vây.

Phía trước, trên tuần mã, vạt áo nữ tử tung bay giữa không trung, giống như con bướm rơi vào ôm ấp của đế vương khi mưa gió, từ nay về sau không sợ hãi, im lặng, bình yên trú ngụ.

Tuyết Sơn, mặt trời đã lặn, Định Đường vương đột nhiên có cảm giác mát mát, dường như có cái gì đó vừa đến lại mất đi ngay lập tức.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Trẫm Muốn Thị Tẩm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39

Edit: Mộc

Đã hết giờ Tuất, ánh chiều tà đầu đông tỏa ra một vòng hào quang cuối cùng nơi chân trời, nhuộm cả Tuyết sơn xa xa trong sắc vàng nhạt. Trong trường tượng quân vô cùng ấm áp, mông lung như ảo ảnh.

Không khí cực kỳ yên tĩnh, hương an thần lượn lờ, hun đến mức làm người ta buồn ngủ.

Cổ Song Huyền đã cởi bỏ áo giáp. Làm hoàng đế, tuy rằng võ công của hắn siêu quần, nhưng cũng chỉ để thân thể khỏe mạnh, sau trận chiến này mới thấy toàn thân đau nhức, bên trong vạt áo đã ướt đẫm, bị máu dính lại thành một khối, thoát nhìn giống như một lỗ thùng lớn, rất dọa người.

Tiểu Quái Tử vừa bung chấu đồng tiến vào, hắn liền hơi hít cảm lên, Tiểu Quái Tử lập tức nhẹ chân nhẹ tay đặt chấu lên giá gỗ, lại lấy ra băng gạc và thuốc bôi ngoài da đặt cùng một chỗ, khom người lui xuống.

Cổ Song Huyền nghiêng tai nghe ngóng động tĩnh sau bình phong, không có gì, lúc này mới nhẹ nhàng cởi quần áo, chỉ để lại quần lót, ngồi trên giá gỗ, tự mình lau sạch vết thương. Quanh năm suốt tháng sống trong hoàng tộc, hắn đã trải qua bao lần mình đao ám tiễn, toàn thân đều có dấu vết, có cái nhìn qua giống như bị người ta dùng đao chém từ vai tới lưng, có cái lại vắt qua hông thành một con rết dữ tợn.

Một đôi tay từ phía sau lặng lẽ kéo lấy khăn của hắn, Cổ Song Huyền quay đầu lại, nói khẽ: “Tĩnh.”

Hạ Lệnh Thủ khoác tạm áo của hắn, bên ngoài còn khoác thêm một chiếc áo lông gấu, đai lưng buộc tạm bợ, lộ ra xương bả vai. Cổ Song Huyền kéo lại áo cho nàng, Hạ Lệnh Thủ bảo hắn xoay lưng lại, giúp hắn lau rửa vết thương lớn nhỏ.

Hơi thở của Cố Song Huyền vẫn còn mùi giết chóc, dưới bàn tay của Hạ Lệnh Thủ, lại dần dần nhẹ nhàng triển miên.

Yên tĩnh, ai cũng không lên tiếng. Rõ ràng có rất nhiều chuyện muốn hỏi, có rất nhiều hiểu lầm phải giải thích, nhiều hơn nữa là tình ý trong lòng, nhưng đều nghẹn lại trong cổ, không ai mở miệng, dường như sợ hãi phá vỡ khoảng thời gian thân mật này.

Đã lâu lắm, trong giấc mơ vô số lần ôm nàng vào lòng, sau khi tỉnh lại, bên người lạnh lẽo đến mức làm hắn muốn phát điên; mỗi một lần bước vào cung Phụng Huyền đều không nhìn được đứng ngoài cửa điện lắng nghe chốc lát, dường như bên tai còn có giọng nói nhẹ nhàng của nàng.

Thái tử Cố Khâm Thiên thường xuyên leo lên đùi hắn lúc phê duyệt tấu chương, hỏi: “Mẹ mỹ nhân đi đâu rồi? Mẹ không ở đây, cha đừng hoa hoa.”

Cố Song Huyền không kìm được ôm cái bụng mập mạp của con, nhấn mạnh: “Không phải hoa hoa, là chân trong chân ngoài.”

(hoa hoa: đáng lẽ bạn Cố nhỏ phải nói là hoa tâm (ý chỉ lãng nhăng) nhưng mà nói sai nên bạn Cố lớn mới sửa lại)

Cố Khâm Thiên chỉ vào mũi hắn: “Củ cái hoa tâm không được phép quên mẹ mỹ nhân.”

Lời nói non nớt đâm vào ngực Cố Song Huyền, hắn không kịp đề phòng, đau đến sắp rơi lệ. Hắn đưa Thái tử đi một là vì lo lắng đám phi tần sẽ lên lút ra tay, hai là vì để Hạ gia duy trì địa vị cho Thái tử, ba là kéo dài khoảng cách giữa Cố Khâm Thiên và hoàng hậu già. Loại chuyện thay mặt đổi đào này nếu làm không tốt rất dễ thành thật. Cố Song Huyền nhiều lần nhắc nhở Thái tử, người trong cung không phải mẹ mỹ nhân của nó, đó là người chẳng có quan hệ gì với nó, hơn nữa yêu cầu nghiêm khắc những người hầu bên cạnh của hoàng hậu phải chú ý vị thế thân này, sợ đối phương có ý đồ gì với Thái tử. Về phần mình, hắn cũng không thêm nhìn vị hoàng hậu già ngồi trong cung Phụng Huyền, thậm chí còn không cho đối phương ngủ trên giường long phượng.

Hắn hiểu rất rõ ràng, nàng và Hạ Lệnh Thủ khác nhau. Cho nên, ở giữa bầu không khí ấm áp dịu dàng, hắn sợ chính mình lại lạc vào cảnh hư ảo trong mơ, hoặc là người phía sau kia chỉ là một thể thân giả dối.

Hắn đã thất vọng vô số lần, so sánh sự khác nhau giữa các nàng vô số lần... Một mình đi dạo lòng vòng trong hoàng cung, ngồi trước cửa sổ ở Bảo Thư Hiên đến bình minh.

Một giọt lệ rơi trên lưng hắn, Hạ Lệnh Thủ chậm rãi ôm lấy hắn, mũi Cố Song Huyền cay cay, nắm tay nàng lên hôn, nhìn gương mặt nàng. Rất quen thuộc lại rất xa lạ, hắn kéo nàng vào lòng, lau nước mắt cho nàng, nói khẽ: “Thật xin lỗi.”

Nước mắt Hạ Lệnh Thủ càng rơi nhiều hơn, Cố Song Huyền ôm chặt nàng, thông thả vỗ lưng nàng, nhẹ nhàng hôn lên mi mắt nàng. Nước mắt rất mặn, chờ đợi quá lâu, tơ vương quá đậm, đột nhiên gặp lại, chỉ có thể nghẹn ngào không nói nên lời.

Cố Song Huyền cẩn thận ôm nàng, lo lắng không yên, lần lượt nói rồi lại hôn.

Cho dù Hạ Lệnh Thủ cứng rắn đến mức nào đều hóa thành một suối nước mắt không ngừng trào ra, vùi sâu vào ngực hắn, lắng nghe tiếng tim đập trầm ổn của đối phương, vươn tay ra ôm lại hắn.

Lúc Định Đường vương tiến vào, nhìn thấy cảnh đôi vợ chồng tôn quý nhất Đại Nhạn ôm chặt nhau, hắn muốn lùi bước lại không nhìn được ngấm nhìn.

Qua khe hở màn che, một chút ánh sáng cũng yếu đi, yên lặng tiến vào, bình thần yên lành.

Một chân Định Đường vương còn ở bên ngoài, một chân lại như bị dính vào không chịu rời đi, chỉ cảm thấy mình là người ngoài, tự dung đi vào rừng hoa đào, nhìn coi một màn kiều diễm, hàm mộ lại dường như có phần buồn bã.

Đột nhiên hắn la lớn, làm ra vẻ lỗ mãng: “Lục ca, Hứa Thừa Ân tặng lễ vật cho huynh này.”

Hạ Lệnh Thủ giật mình, Cố Song Huyền vuốt tóc nàng, vén sang sau tai, nói: “Đi nghỉ tạm đã, đến bữa tối ta sẽ lại gọi nàng.”

Hạ Lệnh Thủ gật đầu, đầu ngón tay lướt qua miệng vết thương trên tấm lưng trần của hắn, Cố Song Huyền cười khổ nói: “Ta sẽ nhớ rõ bôi thuốc, nàng đi đi.” Hạ Lệnh Thủ cũng không phải kiểu bám người, liền cởi áo lông khoác lên mình Cố Song Huyền, sau đó xoay người vào bên trong, buông tấm rèm che xuống.

Định Đường vương nhìn nàng đi vào, cảm thấy trái tim cũng bị người ta lấy đi rồi, nghe được tiếng Cố Song Huyền bảo hắn cho người tiến vào.

Hứa Thừa Ân vốn đi cứu Định Đường vương, đáng tiếc, thuộc hạ của hắn là tử sĩ, giết người thì có thể, nhưng tìm người lại rất khó, ba phen bốn bận đều để Định Đường vương đi mất. Hứa Thừa Ân là người khôn ngoan, biết con đường này không đi được, lại không muốn bỏ qua, liền dẫn theo thuộc hạ xâm nhập vào hoàng cung Tuyệt quốc, lúc đi ra cầm theo một gói to bọc bằng vải bố.

Cái gói đen sì bị vứt trên mặt đất, lăn ra vài cái đầu máu me nhầy nhụa, Cố Song Huyền tùy tiện nhặt một cái lên xem, Hứa Thừa Ân nói: “Ba cái đầu này, trong tay Bát vương gia là hoàng hậu Tuyệt quốc, còn lại là hai người con trai lớn của bà ta. Vương gia có thể gọi người đến để xác nhận.”

Chuyện lớn như vậy đương nhiên không thể mơ hồ, đã có người đi lời tù binh là đại thần Tuyệt quốc đến phân biệt, liền diễn ra một phen tranh cãi nhục mạ âm ỉ. Cuộc vui náo nhiệt vừa chấm dứt, Cung Vong cũng bước vào, trước mặt người ngoài hắn liền hành lễ của thuộc hạ, sau đó mới nói: “Tạ Sấm bị thương, không địch lại được nên chạy rồi.”

Cố Song Huyền suy nghĩ: “Chạy thoát cũng không sao, hấn không ở Tuyết quốc được nữa, người của hấn ở Đại Nạn cũng đã bị trừ tận gốc rồi, cho dù trở mình cũng không gây ra sóng gió gì được.” Nhìn trái nhìn phải, hỏi: “Đường Hành đâu?”

Cung Vong nói: “Nó ở tà giáo, chính đồn giáo vụ.” Chỉ một câu cũng bao hàm rất nhiều chuyện.

Cố Song Huyền biết phần lớn gián điệp của Tuyết quốc tại Đại Nạn đều là người trong tà giáo, Đường Hành là do Triệu vương mời đến để giúp đỡ hoàng đế, tất nhiên cũng vì muốn thâm ngòai quan hệ giữa Tuyết quốc và tà giáo. Đường Hành đã nhúng tay vào thì hấn sẽ kết thúc hoàn toàn sự hợp tác giữa tà giáo và Tuyết quốc.

Cung Vong vẫy tay, hai nam tử phía sau hấn liền đặt hai vật hình cầu xuống bên cạnh đầu của Hoàng hậu Tuyết quốc. Cung Vong nói: “Đây là đầu của vua Tuyết quốc và hoàng tử có thực lực nhất của hấn, Vương gia sai người kiểm tra xem”

Năm cái đầu thê thảm như năm lỗ máu trong trường, nhưng người bên trong trường lại không hề sợ hãi, ngược lại còn tỏ ra sung sướng thoải mái.

Hạ Lệnh Thủ buông rèm che, hận ý trong mắt dần nhạt đi.

Châm dứt rồi, nghĩ nhiều vô ích. Hận thù quốc gia, nói đến cùng cũng là một cuộc đấu sinh tử, kẻ thắng làm vua.

Hoàng tộc Tuyết quốc bị ám sát hơn một nửa, triều chính nhất thời hỗn loạn, những hoàng tử còn lại không đủ khả năng làm gì. Binh lính Đại Nạn thế như chẻ tre, tấn công chớp nhoáng làm Tuyết quốc phải đầu hàng, hoàng tử lớn tuổi nhất liền nhận ngọc tỷ và vương miện xưng thần.

Hạ Lệnh Thủ lật quyển sách nhỏ trong tay vô số lần, chỉ có thể thờ dài. Cố Song Huyền vừa phê duyệt tấu chương được đưa tới, tự mình cầm bát thuốc đặt vào tay nàng: “Nhớ Thiên Nhi sao?”

“Vâng, đã chia lìa lâu lắm rồi, không biết nó còn nhận ra mẹ mình không.”

Cố Song Huyền cười nói: “Ngày nào cũng nhắc tới, làm sao quên được. Hơn nữa, nó đều do chị nàng chăm sóc, muốn quên nàng cũng không nổi.” Hạ Lệnh Thủ đã biết sắp xếp của Cố Song Huyền, cũng không có ý kiến gì khác. Nhà mẹ đẻ của hoàng hậu vốn là tấm bia trong kho báu của Thái tử, Cố Khâm Thiên ở Hạ gia càng lâu thì sẽ càng nắm chắc thế lực thế gia, hỗ trợ lẫn nhau càng có lợi.

Hạ Lệnh Thủ uống thuốc, đặt quyển sách mỏng bên người vào vạt áo, quán lại, nói khẽ: “Ta nhớ nhà.”

Cố Song Huyền đi ra ngoài bình phong, Tiểu Quái tử đã thay chén thuốc mới, mở hộp gấm ra, lúc này Cố Song Huyền cần uống thuốc. Đợi khi nuốt xong, tinh thần cũng tốt hơn, hấn mới quay vào: “Ta còn muốn đi sang Hứa quốc, nàng có theo không?”

Hạ Lệnh Thủ nói: “Ngôi cửu ngũ mà đi nước khác rất nguy hiểm. Hơn nữa người rời đi lâu thì triều cục sẽ dễ sinh biến cố.”

Cố Song Huyền cười nói: “Không sao, chúng ta lấy danh nghĩa Bát vương gia sang đấy, nàng làm vương phi. Trong triều ta đã an bài thỏa đáng rồi, sẽ không xảy ra vấn đề gì.”

Hạ Lệnh Thủ liếc hấn một cái: “Bát đệ của chàng có nương tử từ khi nào, ta đây làm tẩu tử mà cũng không biết, người ngoài làm sao sẽ biết không phải kẻ giả mạo.”

Cố Song Huyền sờ cằm, ra vẻ trầm tư: “Vậy thì nàng là áp trại phu nhân ta cướp đến, thế được không?”

Hạ Lệnh Thủ lờm hấn: “Chàng nghĩ đến là hay.” Thái độ mềm mại khiến cho hai người đều giật mình, Cố Song Huyền thở dài một hơi, đi đến bên cạnh sập, chui vào trong chăn đệm, ôm nàng nằm xuống, liếm lên thái dương nàng: “Nàng thật sự trở lại bên cạnh ta rồi.”

Hạ Lệnh Thủ rũ mắt xuống: “Chàng cho rằng hai ngày nay người ở bên cạnh chàng là ai chứ?”

Cố Song Huyền nói: “Ta chỉ sợ lại là một giấc mộng.” Dứt lời, hôn lên đôi môi cánh hoa của nàng. Xoắn lấy lưỡi nàng, liếm qua hàm răng ngà, hấp thụ hơi thở của nàng, người này là của hấn, lòng nàng cũng là của hấn, không ai có thể đoạt đi.

Khi hôn, Hạ Lệnh Thủ cảm thấy sự sợ hãi của đối phương, không thể khuyên giải được, chỉ đành đáp lại hấn, cho dù một khắc dịu dàng cũng có thể thỏa mãn.

Hạ Lệnh Thủ tự biết thân phận mình đặc biệt, không nên ra khỏi lầu, cũng may có Định Đường vương đầu tranh anh dũng bên ngoài, Cố Song Huyền ở đằng sau bày mưu tính kế, ngày ngày tiếp khách, hai người ở chung thân mật mấy ngày, đợi đến khi Tuyết quốc dâng thư xin hàng, hơn nữa đưa vị hoàng tử quan trọng nhất sang làm tin, quân đội Đại Nạn mới rút khỏi biên giới. Cố Song Huyền vội vàng lấy danh nghĩa Bát vương gia đi sứ Hứa quốc, gặp khó khăn ở biên cương một thời gian, đến đầu tháng mười một, cuối cùng đoàn người cũng chậm rãi từ tây bắc tiến về phía nam.

Trước khi đi, Định Đường vương tìm Lục ca và tẩu tử cùng uống rượu. Đây là lần duy nhất từ trước đến nay trong đời hấn trò chuyện vui vẻ với Hạ Lệnh Thủ, cũng là hồi ức rõ ràng nhất suốt đời hấn. Hạ Lệnh Thủ thân nhiên, Cố Song Huyền dịu dàng khiến hấn cảm thấy một khoảng trống vắng.

Trước khi đi, Định Đường vương đưa cho Hạ Lệnh Thủ một thanh huyền thiết kim đao, chỉ nói: “Dùng khi phòng thân.”

Hạ Lệnh Thủ rút thanh đao nhỏ ra, lưỡi đao sắc bén, vỏ đao bằng vàng chói lọi như ánh sáng ban ngày, cũng giống như đánh giá của người đời về Định

Đường vương: ôi chào ánh nắng rực rỡ, vì nước vì nhà. Cả cuộc đời Định Đường vương đều dâng cho Đại Nhai, vật bên người hân, chỉ có thứ này, vẫn để bên Hạ Lệnh Thủ.

Cố Song Huyền vỗ mạnh lên bả vai em mình, không nói thêm gì.

Vì Cố Song Huyền khư khư cố chấp, Cung Vong cũng đành hủy bỏ kế hoạch về nhà, đi theo bên cạnh. Tính tình Đường Hành tùy tiện, trên đời này cũng chỉ có vợ hân mới sai hân được. Trước khi đi khỏi nhà, Đường phu nhân đã nói sau khi xong việc phải về ngay lập tức, vì thế Đường Hành thu dọn đám phản nghịch tà giáo xong, lập tức dẫn theo con trai là Đường Cần lẫn về. Đường Cần thật ra còn thích vui vẻ tiếp, nhưng thấy Định Đường vương muốn quay về triều, sợ đại tướng quân sắp tới sẽ là kẻ ghê gớm, liền theo cha quay về thành Kim Lương.

Hứa quốc ở phía tây nam, so với Tuyết quốc quanh năm tuyết rơi, ở Hứa quốc núi non trùng điệp, bốn mùa phân rõ.

Cố Song Huyền đã sai người đưa quốc thư sang đó, nên bọn họ vừa vào biên giới, Ngũ vương gia Hứa quốc đã chờ từ lâu. Hứa Thừa Ân hóa trang thành thị vệ bên người Cố Song Huyền, cả ngày không nói thêm một câu, một nửa từ sĩ của hân lẫn vào trong đoàn hộ vệ, một nửa âm thầm theo sau.

Hạ Lệnh Thủ cảm thấy Hứa Thừa Ân thú vị, ngày nào đó hỏi hân: “Công chúa Ca Thuận học tập có tốt không?”

Hứa Thừa Ân nói: “Rất hiểu học.”

Hạ Lệnh Thủ lại hỏi: “An quận chúa còn bướng bỉnh không nghe lời không?”

Hứa Thừa Ân suy nghĩ, nói: “Nhảy nhót nhanh nhẹn, cơ thể khỏe mạnh.”

Hạ Lệnh Thủ cười với Cố Song Huyền: “Đứa trẻ này lớn hơn An quận chúa vài tuổi, rất có phong thái của anh trai.” Hứa Thừa Ân mồm mép nói: “Nếu ta thành vương của Hứa quốc, có thể cầu hoàng thượng một mối hôn sự không?”

Cố Song Huyền à một cái, tùy tiện nói: “Người muốn kết hôn với ai? Công chúa Ca Thuận vừa tuổi với người, tính tình trầm ổn, đúng là thích hợp.” Đây là chỉ hôn trực tiếp. Mặt Hứa Thừa Ân cứng đờ, cũng không dám phản bác, cúi đầu cảm tạ, tự động rời đi.

Chờ cửa đóng lại rồi, người bên trong đều bị lui đi, Hạ Lệnh Thủ mới cúi vào vết thương trên eo Cố Song Huyền, cười nói: “Sao chàng lại bắt nạt nó.”

Cố Song Huyền trả lời: “Là nương tử muốn ta trêu chọc nó, vì phu chỉ theo ý nương tử thôi.”

Hạ Lệnh Thủ hừ nói: “Hiện giờ chàng còn bắt nạt ta nữa.”

Cố Song Huyền hôn lên cổ nàng, tiếp tục nụ hôn ướt át lên mặt nàng: “Nàng muốn vì phu bắt nạt sao?” Nói xong, hai bàn tay to đã chui vào trong vạt áo nàng.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Trầm Muốn Thị Tầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40

Edit: Mộc

Hạ Lệnh Thủ giật mình, nhẹ nhàng đề lên bàn tay hân, cúi đầu nói: “Vì sao chàng không hỏi?” Cố Song Huyền ngừng lại, ôm cả người nàng vào trong ngực.

Hoa nở ngoài song cửa, ánh trăng trong trẻo nhuộm lên cây bạch quả một màu lam mềm mại, lá cây đung đưa, màu xanh như sao. Hạ Lệnh Thủ im lặng nhìn từ cây bạch quả đến song cửa sổ rồi đá lát trơn bóng, cuối cùng dừng lại trên cái bóng đen của song cửa. Nỗi lo lắng trong đáy lòng nàng còn đen tối hơn, uất ức còn nhiều hơn lá cây bạch quả, nàng không muốn cứ vờ ngơ ngẩn mãi, trốn tránh càng lâu thì hai người họ càng bị tổn thương nhiều, sớm hay muộn sẽ trở thành hồ sâu, cuối cùng mai táng họ.

Ngón tay Cố Song Huyền chọc lên khuôn mặt nàng: “Lệnh Thủ của ta không ở trong hoàng cung đã lâu, con người cũng trở nên ngốc nghếch, không tốt rồi.”

Hạ Lệnh Thủ không nói nên lời, im lặng giằng co. Cố Song Huyền thở dài một tiếng, kéo nàng lên, hai người mặt đối mặt, mắt đối mắt: “Nàng muốn ta hỏi cái gì? Mặc kệ ta có bao nhiêu nghi ngờ, dùng cách gì để tìm đáp án, nàng đều sẽ đau lòng. Những chuyện đó sẽ làm hỏng tình cảm của chúng ta, mới gặp mặt không lâu, ta không muốn làm tổn thương nàng sớm như vậy.”

Hạ Lệnh Thủ nhỏ giọng nói: “Ta chờ chàng hỏi. Chỉ cần hỏi, ta sẽ trả lời.”

Cố Song Huyền hít sâu, có chút e ngại buông tay. Hắn không phải chưa từng nghĩ tới, mấy năm nay Hạ Lệnh Thủ đã trải qua những gì, nàng còn trung trinh với hắn không, sự coi trọng với Hạ gia, trung thành với Đại Nhai có còn không? Hay là nàng đã hết hy vọng vì hắn không quan tâm, thất vọng vì Hạ gia không thể cứu trợ, chán ghét vì Đại Nhai chửi rủa nàng. Mỗi một lần suy nghĩ, lòng hắn liền chua xót. Hạ Lệnh Thủ là nữ tử kiên cường như thế nào, ở hoàn cảnh nào nàng sẽ phải ở dưới thân nam tử khác hầu hạ, sẽ đau khổ xin giúp đỡ thế nào, dần dần tuyệt vọng chán nản, hoàn toàn vứt bỏ đất nước, bỏ rơi gia tộc, quên đi hắn.

Suy nghĩ nhiều, chính hắn cũng bắt đầu tuyệt vọng, ngày ngày giày vò, hận không thể nói cho nàng biết mọi chuyện, sự việc không đơn giản như thế, không phải hắn không làm gì, hắn luôn kiên trì cứu nàng về, bảo vệ nàng, bảo vệ nàng thật tốt.

Giang sơn và mỹ nhân, để vương vĩnh viễn đều phải lựa chọn giang sơn.

Nhưng lại có ai nghĩ tới để vương một mình cô đơn trong nơi thành trống phồn hoa, nghĩ tới hi vọng ái ố của hắn, yêu hận tình thù của hắn? Mỹ nhân rất nhiều, giải ngữ hoa cũng có, nhưng có thể dứt tay mình khỏi mặt cực khổ, không rời không bỏ liệu có mấy người?

Lựa chọn giữa giang sơn và mỹ nhân, là lựa chọn giữa làm người và con rối. Lựa chọn giang sơn, hắn nhất định sẽ là để vương lạnh lùng vô tình, sinh ra cô độc, chết đi vẫn cô độc; lựa chọn mỹ nhân, hắn sẽ thành người thường, sẽ có vui vẻ, có buồn khổ, có lúc tức sùi bọt mép, cũng có lúc dịu dàng triền miên, hắn sẽ làm những việc mà một nam tử khi còn sống cần làm.

Hắn lựa chọn không nghĩ tới những gì Hạ Lệnh Thủ đã trải qua, vùi đầu nghĩ cách làm sao cứu được nàng, làm sao bảo vệ nàng, làm sao để nắm tay đến già. Lòng hắn, một nửa lo lắng như lửa đốt, một nửa lại tự xây cho mình ảo ảnh để hy vọng, hắn chỉ cần nàng trở lại bên mình, không hỏi gì cả, không đoán, cũng không làm tổn thương nàng.

Nhưng Hạ Lệnh Thủ lại là người trong mắt không chấp nhận một hạt cát, nàng thẳng thắn thành khẩn, lý trí, không cho phép hắn sợ hãi rút lui.

Cố Song Huyền như một con thú bị vây khốn trong phòng, cứ đi lẩn quẩn, Hạ Lệnh Thủ đang ép hắn, cũng là đang làm mình khó xử, vô số lần đối mặt nàng lại có cảm giác bất đắc dĩ.

Hạ Lệnh Thủ cười nói: “Cố Song Huyền, ta khát.”

Cố Song Huyền à một tiếng, vẻ mặt đau khổ đi rót trà, sau đó đặt vào lòng bàn tay nàng. Hạ Lệnh Thủ đưa cho hắn: “Chàng uống đi.”

Cố Song Huyền vừa chạm môi vào, Hạ Lệnh Thủ liền hỏi hắn, một câu hai ý: “Lạnh hay là nóng?”

Cố Song Huyền hiểu ý của nàng, nói khẽ: “Lạnh.”

Hạ Lệnh Thủ nhận lại tách trà, tự mình uống một ngụm, tự mình áp lên môi hắn, Cố Song Huyền ngờ ngẩn để đầu lưỡi nàng thăm dò vào trong, hai người quấn lấy nhau, nước trà ấm áp bị Cố Song Huyền nuốt hết. Hắn dường như nếm mùi vị, lại có vẻ tỉnh ngộ, như một con sói đói bỏ nhào về phía nàng, liếm láp khoe miệng nàng, thở hổn hển mắng nàng: “Nàng lừa ta.”

Hạ Lệnh Thủ cười nói: “Ta lừa chàng cái gì?”

Cố Song Huyền nhìn nàng chăm chú: “Nàng vẫn là nàng, đúng không?” Không có gì với Tạ Sâm, thậm chí không có tình cảm với bất kỳ nam tử nào khác; cũng không thất vọng với Hạ gia, càng không tuyệt vọng về hắn.

Hạ Lệnh Thủ thần nhiên nói: “Tạ Sâm cũng không dám làm gì ta, hắn biết tính tình ta bướng bỉnh, nếu đi sai một bước ta sẽ lập tức tự sát; chỉ có Thánh công chúa kia từng cuồng ngôn, bị ta giết chết; về phần quốc chủ Tuyệt quốc, ta chưa từng thấy qua chứ chưa nói tới phải chịu khổ.” Nàng thần nhiên kể lại chuyện vài năm nay, ánh mắt bình tĩnh, giọng điệu nhẹ nhàng, dường như chỉ kể lại quãng thời gian cô độc bình thường trong cuộc đời mình: “Một mình ta ở Bạch Vân Phong, ngày lạnh thì đọc sách uống trà, khi ấm áp thì trông hoa phơi nắng, thực sự rất nhẹ nhàng.”

Cố Song Huyền hỏi: “Có nhớ ta không, nhớ Thiên Nhi không?”

Hạ Lệnh Thủ mỉm cười khẽ. Đường đường là hoàng hậu Đại Nhai, từ nhỏ đã sống cuộc sống cầm y ngọc thực, nha hoàn vây quanh, làm sao lại từng chịu những ngày nghèo khổ. Nàng không tin bất kỳ ai, ăn cơm cũng lôi kéo thị nữ Tuyệt quốc, đối phương ăn vào không sao nàng mới động đũa. Trước kia ở trong gia tộc công việc bề bộn, ngày nào cũng đều được coi như báu vật, lời nói và việc làm đều phải chịu trời buộc, cũng ít khi rảnh rỗi, khi thành hoàng hậu lại quan tâm chuyện quốc gia thiên hạ, một khi rảnh rỗi, trong lòng đều có tư vương.

Cố Song Huyền nhìn từ nụ cười của nàng ra rất nhiều điều, cũng hiểu rất nhiều, đáy lòng đau đớn. Thủ Nhi của hắn bị khổ sở nhiều lắm, vẫn kiên cường như cũ, là may mắn của hắn, cũng là may mắn của Đại Nhai.

Về mặt Cố Song Huyền làm hốc mắt Hạ Lệnh Thủ hơi ẩm ướt. Cuối cùng hắn đã lo lắng bao lâu, những ý nghĩ kia chôn giấu sâu thế nào mới có thể tỏ ra vui mừng trên mặt như vậy? Cố Song Huyền bây giờ đã trầm ổn hơn nhiều so với ngày trước, khiến cho Hạ Lệnh Thủ không đoán được suy nghĩ của hắn, lo lắng tình cảnh của mình, bất kể thế nào nàng cũng không ngờ chấp niệm của hắn với nàng đã sâu nặng như thế.

Tình yêu tới muộn quá, lại rất nồng nàn, khiến nàng nhất thời vui sướng không thôi, chỉ cảm thấy mình như đang ở trong mộng.

Cố Song Huyền không ngừng gọi tên nàng, Hạ Lệnh Thủ không ngừng đáp lại, hai người như trẻ con lăn lộn trên giường, tiếng cười thoải mái của Cố Song Huyền liên tục vang lên. Cố gắng của hắn, chịu đựng của hắn, trả giá của hắn đều đáng, đều được báo đáp, làm sao hắn không vui sướng cho

được, làm sao hẳn lại không biểu đạt tình yêu với Hạ Lệnh Thủ đây.

Hắn không ngừng hôn lên mắt nàng, ôm nàng thật chặt, dùng nụ hôn dịu dàng nhất kích thích dục vọng của nàng. Từ ngày Hạ Lệnh Thủ thành thân tới giờ, đây là lần đầu tiên chủ động đáp lại hắn, quần quýt với hắn, trong lòng ề ề ngọt ngào, tất cả đều là tình yêu.

Edit: Mộc

Hắn cắn cổ nàng, bàn tay to vân vê nơi tròn trịa, đầu gối ma sát bên trong đùi nàng, nghe thấy hơi thở dần nặng nề của Hạ Lệnh Thủ, sự lạnh lùng trong mắt tan đi, hơi nước dần phủ lên, ánh sáng lướt qua, như sao như ngọc. Mỗi lần ngâm lấy viên đậu đỏ tròn trịa, không ngừng hút, dùng đầu lưỡi của mình đánh vòng tròn xung quanh hạt đậu, Hạ Lệnh Thủ khó nhin nấp máy môi, hắn dùng răng nanh ngâm nó, cắn nhẹ, Hạ Lệnh Thủ giãy dụa mạnh hơn, hơi thở mang theo tiếng khóc, hắn liền xoa nhẹ hai cái trán an nàng.

Hắn hôn lên mỗi tấc da thịt của nàng, giữ vòng eo của nàng, từ rốn trượt xuống, dùng chòm râu ngắn ngắn mới nhú lên ma sát bắp đùi nàng, ngứa ngáy tê dại, da thịt mẫn cảm rung động như bị kim châm truyền tới tâm trí Hạ Lệnh Thủ. Nàng giật mình xoay đầu, hai chân tách ra một chút, Cổ Song Huyền cười, hai má áp lên bụng dưới của nàng, quai hàm không ngừng trượt dần xuống, Hạ Lệnh Thủ giãy dụa giữa cuồng loạn và rụt rè, càng muốn nhiều hơn lại càng cắn chặt răng không nói.

Cổ Song Huyền kê hai cái đệm dưới thân nàng, nâng đầu lên nhìn nàng, ánh mắt nóng bỏng mà thẳng thắn, tràn đầy tình ý. Dưới ánh mắt hắn, Hạ Lệnh Thủ dần dần thất bại, gương mặt đỏ bừng, một tay che mắt mình lại, quay đầu đi, hai chân lại lặng lẽ tách ra thêm một chút.

Cổ Song Huyền vui đầu xuống, dùng đầu lưỡi thăm dò vào chốn đào nguyên, Hạ Lệnh Thủ cả kinh, sợ tới mức suýt thì nhảy dựng lên. Hắn vội vàng đè nàng xuống: “Không nên cử động.”

Hạ Lệnh Thủ nghẹn ngào: “Đừng...”

Cổ Song Huyền đã không để ý đến sự ngưng trệ của nàng, lập tức xâm nhập vào trong, nhiệt độ ấm áp không ngừng truyền tới, hắn không nhin được cổ đi xa hơn, đụng chạm trái phải, không ngừng quấy rối. Tiếng rên rỉ của Hạ Lệnh Thủ dần rõ ràng, trong mơ hồ giống như vui mừng, lại giống như đang khóc, tóc hai người dây dưa lẫn nhau, không phân biệt nổi.

Tay Cổ Song Huyền cũng không ngừng vân vê trần châu ở đào nguyên, động nhẹ thì Hạ Lệnh Thủ thở dài, nặng một chút thì nàng oán trách, cuối cùng, hắn đột nhiên cắn lên, Hạ Lệnh Thủ ‘a’ một tiếng, cả người hoảng hốt. Tâm trạng Cổ Song Huyền vô cùng tốt, không nhin được ngâm lấy thịt châu liếm trái phải, thỉnh thoảng lại liếm lên nguồn suối. Hạ Lệnh Thủ chỉ cảm thấy thủy triều trong cơ thể chậm rãi tràn ra, càng thấy xấu hổ, giãy dụa muốn thoát khỏi hắn.

Hai người dịu dàng đùa nghịch, e lệ phản kháng và truy đuổi lẫn nhau, Hạ Lệnh Thủ trở mình tránh hắn, tay Cổ Song Huyền giữ eo của nàng, hôn lên mông nàng, sau đó lập tức áp lên lưng nàng: “À, thì ra Thủ Nhi thích những kiểu mới lạ, vì phu nhất định sẽ cố gắng thật tốt.” Nói xong, dùng tay tách hai chân nàng ra, vật kia khí thế mười phần xâm nhập nàng từ phía sau.

Hạ Lệnh Thủ kêu rên, Cổ Song Huyền hỏi: “Làm sao vậy?”

Hạ Lệnh Thủ hít sâu hai cái, tựa đầu trên giường: “Đau.”

Cổ Song Huyền giật khê. Quả nhiên, bên trong vừa nóng vừa chặt, nửa bước cũng khó đi. Càng như thế Cổ Song Huyền lại càng vui vẻ, Lệnh Thủ của hắn vẫn bảo vệ mình tốt lắm, nàng làm cách nào, phải chịu bao nhiêu áp lực, có bị kẻ khác gây tổn thương không. Tính tình nàng rất trầm, khổ sở đều giấu đi, càng là chuyện đau khổ nàng càng cắn răng không nói, khiến người ta vừa đau lòng vừa hận. Hiện giờ, sau khi vui sướng Cổ Song Huyền chỉ cảm thấy trong lòng tràn đầy yêu thương và đau lòng, hôn lên sống lưng nàng, tay vuốt nhẹ nhàng viên trần châu ở chốn đào nguyên, tiến thẳng một chút, lại chậm rãi rời khỏi.

Mái tóc dài của Hạ Lệnh Thủ trải trên giường như một bức tranh thủy mặc, hiền hòa mà thần bí. Cổ Song Huyền ôm nàng, gọi tên nàng, đợi tới khi nàng rên rỉ đáp lại mới bắt đầu chuyển động mạnh hơn.

Hai người giống như hai con thuyền trên biển, mặt biển ban đầu bình yên sau đó đột nhiên cuồng phong mưa bão, bọn họ ở cùng nhau, nhấp nhô trên mặt biển, cảm nhận lẫn nhau trong cơn gió bão, ở giữa sóng biển cảm nhận sinh tử khó đoán. Hạ Lệnh Thủ cũng di động theo động tác của hắn, thân thể càng lúc càng nóng, ý thức dần trở nên mê ly, mỗi một tấc da thịt đều như bị bỏng, máu trong người như đang sôi lên, xương cốt thì tê dại, trước mắt nàng là một biển hoa nở rộ, khi bay lên, bên tai chỉ có tiếng gọi của Cổ Song Huyền, rất lâu sau vẫn không tan đi.

Một đêm này dường như rất dài, lại dường như rất ngắn. Vài lần Hạ Lệnh Thủ mở mắt ra đều thấy Cổ Song Huyền đang cười, mỗi lần nhúc nhích đều chỉ cảm thấy thứ ở trong người càng chuyển động nhanh hơn, trong lúc mơ màng nàng bị Cổ Song Huyền làm phiền, muốn cắt ngang hứng trí của hắn mới phát hiện cổ họng đã không ra tiếng, không vui liền dùng hết sức nắm tay hắn tỏ ý phản nộ. Cổ Song Huyền buồn cười, đơn giản cắn môi nàng, một lần nữa dẫn nàng vào trong mơ màng, cảm nhận càng nhiều pháo hoa rực rỡ.

Hai người đều là hạn hán đã lâu gặp mưa rào, Cổ Song Huyền không kiềm chế được, ép buộc Hạ Lệnh Thủ cả đêm, sang ngày thứ hai, cả ngày đều ở trên giường.

Buổi tối Tiểu Quái Tử phải canh ở ngoài, nghe xong một đêm kia, sáng sớm hai mắt đỏ ngầu, đôi môi khô nứt nhấn lại lời của Bát vương gia Đại Nhạn với Ngũ vương gia Hứa quốc rằng muốn đi thăm thú vài nơi, du sơn ngoạn thủy mấy ngày.

Ngũ vương gia đã nghe nói về tính tình của ‘Bát vương gia’, lập tức không so đo, sai người đi sắp xếp việc lật vạt dọc đường, còn mình thì ở trong phòng

chờ, chờ một cái liền đến tận lúc mặt trời lặn.

Khi Hạ Lệnh Thủ tỉnh táo lại, toàn thân như bị người ta nghiền nát, cả người không còn sức lực, trong lòng thầm nghĩ tự mình không biết tiết chế, để Cổ Song Huyền bừa bãi, khiến người ta chê cười.

Cổ Song Huyền giống như chó săn bò tới bên giường nàng, nhìn nàng tỉnh lại thì lập tức dùng chân quẩn lấy, ôm nàng đi tắm. Hạ Lệnh Thủ đương nhiên không chấp nhận Cổ Song Huyền cầu hoan mãi, hai người liền cãi nhau trong bồn tắm, cuối cùng diễn biến thành vận động tay chân, sau khi ăn uống no đủ, Cổ Song Huyền cười y như một con hồ ly, đúng lúc gặp được Ngũ vương gia.

Ngũ vương gia là một vị vương gia phong lưu, nhìn sắc trời xong liền cười với Cổ Song Huyền, nói: “Nếu Định Hưng vương có hứng, hay là tối nay chúng ta ra ngoài tiêu khiển, mỹ nhân Hứa quốc cũng có tư vị riêng đây.”

Wương gia phú quý tiêu khiển làm sao thiếu được tần lâu sở quán, Cổ Song Huyền cũng là hoàng tử, tất nhiên biết mấy chuyện bên trong, lập tức cười nói: “Mỹ nhân nhiều nữa cũng có lúc ăn ngấy, dạo này bản vương ăn chay.”

Ngũ vương gia ‘ha’ một tiếng, nhìn qua đối phương vào trong sương phòng. Ở trong kia, Tiểu Quái Tử đã sai thị nữ trang điểm cho Hạ Lệnh Thủ, cánh cửa sổ mở ra một nửa, loáng thoáng thấy được dung nhan tuyệt thế của nàng. Phong thái không nhiễm bụi trần, lạnh nhạt tự nhiên, còn cả ánh mắt lạnh lùng thoáng qua, làm cho mỗi nam tử đều không kim được muốn đi chinh phục nàng. Trong lòng Ngũ vương gia vừa động liền nhớ tới tin đồn ở mấy nước rằng vị Bát vương gia này từng gận dữ vì hồng nhan, hiểu rõ cười nói: “Định Hưng vương là người đã trải qua ngàn thử, chỉ lấy một gáo nước.”

Cổ Song Huyền phát tay áo với hắn, nói tránh đi: “Bản vương sẽ nghỉ ngơi hai, ba ngày trước, sau đó khởi hành cũng chưa muộn.” Xa xa đã có người hầu bê đồ ăn lên, Cổ Song Huyền cũng không có ý giữ Ngũ vương gia lại dùng cơm, tự mình vào phòng, đóng cửa sổ lại chỉ để một khe hở, xác định không còn kẻ nào rình coi mới ngồi xuống, kéo Hạ Lệnh Thủ ăn cơm.

Trải qua một đêm, hai người đã được coi là cặp vợ chồng đế vương thẳng thắn chân thành nhất, tình cảm càng trở nên sâu sắc, cử chỉ cũng thân mật. Hạ Lệnh Thủ bớt đi vẻ lạnh lùng, trên mặt luôn lộ ý cười như gió xuân, Cổ Song Huyền ngắm nhìn cũng nổi lên sắc tâm, khó tránh khỏi lời nói có chút âu yếm ngọt ngào, khiến Hạ Lệnh Thủ liên tục cầu tay hắn. Phong tục Hứa quốc có phần thoải mái, có thể thấy dân chúng mua bán thú săn, cũng có sản vật quý trên núi, ... giá cả khá rẻ. Cổ Song Huyền mua cho Hạ Lệnh Thủ rất nhiều đồ bỏ, còn vụng trộm ăn rất nhiều đồ bỏ thận, ăn đến mức miệng hắn cũng bị lở, quần quít lấy Hạ Lệnh Thủ để tiêu hóa, đoạn đường ngắn ngủi mà cũng đi hết hơn hai mươi ngày, nếu không phải Hạ Lệnh Thủ nhớ thương Thái tử còn ở trong cung Đại Nhạn thì Cổ Song Huyền còn muốn đưa nàng đi chơi tiếp.

Ban đầu Ngũ vương gia còn thường đề cử cho Cổ Song Huyền một số nơi ăn ngon chơi vui, sau đó mới hiểu ra, vị Định Hưng vương này du ngoạn chỉ là giả vờ, hắn toàn tâm toàn ý bỏ nhào lên người mỹ nhân của mình, hận không thể quảng hết chuyện quốc gia đại sự ra sau đầu. Ngũ vương gia dường như gặp được tri âm, lời kéo Cổ Song Huyền lái nhai một trận, ví dụ như triều chính rất lắm chuyện, tâm tư đám quyền quý quá thâm sâu, thật nhàm chán, buồn tẻ vô vị, rồi những thứ không tương xứng nổi. Cổ Song Huyền nghe xong thì gật đầu liên tục, tối đến lại dán chặt bên cạnh Hạ Lệnh Thủ, xem tin tức gián điệp Hứa quốc truyền tới, thỉnh thoảng cũng trao đổi chuyện thay đổi ở triều cục với Hứa Thừa Ân.

Kể từ khi Hứa Thừa Ân biết Hạ Lệnh Thủ muốn gả Ca Thuận công chúa cho hắn, mỗi ngày liền ở trước mặt Hạ Lệnh Thủ nói đủ thứ, nói An quận chúa hay gây chuyện thị phi thế nào, về sau sẽ chẳng ai dám lấy nàng; còn nói Ca Thuận công chúa lớn lên trong hoàng cung, xương cốt yếu, không thích hợp với khí hậu vùng biển như Hứa quốc, ..., Hạ Lệnh Thủ vừa chăm chú lắng nghe vừa ra lệnh cho thị nữ chuẩn bị lễ vật mang về Đại Nhạn, quay đầu còn nói chuyện thơ ấu của Ca Thuận công chúa, Hứa Thừa Ân bòn chòn đến nổi nhảy lên nhảy xuống, hận không thể nói rõ ràng rằng: ta muốn lấy An quận chúa, không phải Ca Thuận công chúa. Có điều, lời này hắn không thể nói, cũng không dám nói.

Đoạn đường đi náo nhiệt ấy cuối cùng cũng tới kinh đô Hứa quốc vào tuần thứ mười một. Cổ Song Huyền không vội đi gặp quốc chủ Hứa quốc. Hắn cũng không muốn ngoạn ngoạn ở trong dịch quán để người ta giám thị, liền thường xuyên kéo Hạ Lệnh Thủ ra ngoài ‘tâm hoan tác nhạc’. Cũng thường có chuyện anh hùng cứu mỹ nhân, có điều mỹ nhân đều bị hắn đưa cho Tiểu Quái Tử; làm việc trượng nghĩa cũng không thiếu, kéo bè kéo lũ đánh nhau đến đỏ mặt tía tai, hắn còn tay không ra trận, gây chuyện sinh sự là chuyện cơm bữa, sau đó còn tự báo danh là Ngũ vương gia, khiến đối phương phải chịu tiếng xấu thay hắn.

Một ngày gặp lại Ngũ vương gia, chợt nghe đối phương kể khổ, nói mình gặp phải vận cứt chó, đi tới đâu cũng bị người ta vây đánh, quá kì quái. Cổ Song Huyền giả vờ an ủi, Ngũ vương gia liền tỏ vẻ nói: “Hay là người đưa mỹ nhân kia cho ta vui vẻ mấy ngày?”

Lúc ấy Cổ Song Huyền còn cười tủm tỉm, nhìn đối phương chăm chú, quay đầu liền tự mình tháo bảo kiếm treo trên vách xuống, truy sát Ngũ vương gia qua vài cái sân, sau khi bắt được đối phương thì đánh cho một trận, khiến Ngũ vương gia nửa tháng không ra khỏi cửa. Việc này cuối cùng tạo nên mỹ danh chỉ thích mỹ nhân không thích giang sơn cho ‘Bát vương gia’.

Hạ Lệnh Thủ nhìn hắn: “Giang sơn, mỹ nhân, ừ!”

Cổ Song Huyền lập tức vui vẻ ôm nàng tỏ ra thân mật: “Ta bây giờ là Bát đệ, đương nhiên sẽ thích người đẹp hơn. Khi nào ta trở thành Lục lang của nàng thì giang sơn quá nặng rồi.”

Hạ Lệnh Thủ gật đầu. Nếu đế vương đúng là chỉ cần mỹ nhân không cần giang sơn, Hạ gia sẽ không gả Hạ Lệnh Thủ cho hắn, mà đương nhiên là hắn cũng không xứng với Hạ Lệnh Thủ. Giang sơn Đại Nhạn là giang sơn của Cổ gia, là quốc thổ mà Hạ gia bảo vệ, cũng là cổ quốc của Hạ Lệnh Thủ. Về điểm này, hai người họ đều phân biệt rất rõ ràng.

Trời bắt đầu rét đậm, quần áo của Hạ Lệnh Thủ không đủ, đang định chuẩn bị thêm một ít áo lông, không ngờ tới đêm đã có một quý phu nhân tới cửa.

Đối phương mặc quần áo cung đình, đầu đội Kim phượng ngũ vĩ, thân nhiên tiến vào, đôi mắt đẹp đảo quanh, cực kì quyến rũ. Khi vào nàng ta còn dẫn

theo một chuỗi dài mỹ nhân, cười dịu dàng với Cố Song Huyền: “Hứa Chu thị bá kiến Định Hưng vương, vương gia thiên tuế.”

Hứa Chu thị, mẫu phi thân sinh của Hứa Thừa Ân, là quý phi được sủng ái nhất hậu cung Hứa quốc hai mươi mấy năm.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Trầm Muôn Thị Tầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41

Edit: MỘC

Chu quý phi vừa chào xong, đám oanh oanh yến yến phía sau đã vội lượn tới như hồ điệp.

Hạ Lệnh Thủ nhìn tình cảnh này, cố ý xem Cố Song Huyền xử trí thế nào nên chỉ bàng quan, im lặng tránh ra xa. Nào ngờ nàng vừa cất bước, Cố Song Huyền liền nắm lấy tay nàng, bóp nhẹ, ý cười đầy trên mặt, nhìn Chu quý phi đang kiêu căng kia, hỏi: “Có việc gì?”

Chu quý phi thấy thái độ của Cố Song Huyền, liền đánh giá Hạ Lệnh Thủ từ trên xuống dưới, chỉ thấy đối phương có vẻ cười như không cười, lạnh lùng, đáng người quyền rũ, phong thái lạnh lùng lại lộ ra vẻ uy nghiêm, hoàn toàn là kiểu cự người ngàn dặm. Nhưng chỉ khí chất này cũng đủ để đim những nữ tử phía sau xuống, ngay cả Chu quý phi cũng vì lớn tuổi nên không thể so được. Trong lòng nàng ta hiểu rõ, không vội vàng mà chỉ nói lời khách sáo với Cố Song Huyền, Hạ Lệnh Thủ cho người đi mời Hứa Thừa Ân, hai mẹ con đã không gặp nhiều năm, vừa thấy thì hai vành mắt đều đỏ lên. Chú quý phi ôm Hứa Thừa Ân khóc một lúc, cẩn thận hỏi hấn ở Đại Nhai sống thế nào, An công chúa ra sao, đương nhiên Hứa Thừa Ân nói đều tốt cả.

Hạ Lệnh Thủ lại cho người dâng trà và điểm tâm lên, còn mình thì giỡn khôi tay Cố Song Huyền, đi ra sau bình phong xem tin tức của Hứa quốc. Nàng vừa đi chợt nghe thấy tiếng Chu quý phi quý gối trên sàn, khóc lóc với Cố Song Huyền: “Cầu xin vương gia cứu mẹ con chúng ta.”

Hạ Lệnh Thủ quay lưng về phía bình phong, lỗ tai dựng thẳng lên, lại nghe thấy Cố Song Huyền nhẹ nhàng hỏi: “Bản vương là vương gia ở Đại Nhai, làm sao cứu được các người ở Hứa quốc, quý phi đừng nói chuyện vui đùa như vậy.”

Chu quý phi kéo Hứa Thừa Ân quỳ xuống: “Vương gia, ta chỉ là phụ nữ, không hiểu được quanh co lòng vòng, xin được nói thẳng. Ngài cứ ra điều kiện, chỉ cần con ta có thể dâng cơ, chúng ta sẽ đáp ứng tất cả.”

Cố Song Huyền chỉ cười, không gật đầu cũng không lắc đầu, so sánh thông tin về triều chính mà Chu quý phi nói với thông tin tình báo trong tay bọn họ, Hạ Lệnh Thủ xác định không có gì sai mới bước ra ngoài, nói với Cố Song Huyền: “Vương gia, trà nguội rồi.”

Cố Song Huyền hiểu rõ, nâng trà tiễn khách. Chu quý phi không ngờ hạ thấp tôn nghiêm của mình lại bị đối phương đuổi ra ngoài, coi như gió thu cuốn lá vàng, trên mặt tái không còn huyết sắc, cúi đầu lên tròng mắt với Hạ Lệnh Thủ, giả vờ lau mấy giọt lệ rồi đi.

Người đi nhưng đám oanh oanh yến yến kia thì đều để lại.

Hạ Lệnh Thủ nhìn đám nữ tử đủ kiểu thiên thu dị quốc, cười nói: “Tối nay vương gia muốn ai thị tẩm?”

Cố Song Huyền ho khan một tiếng, ôm eo nàng, lại cắn lên tai nàng: “Tối nay, ta chọn nàng thị tẩm, được không?”

Hạ Lệnh Thủ hí mắt: “Ta không đảm đương nổi đâu.” Xoay người bỏ đi, Cố Song Huyền cũng không thèm nhìn tới đám mỹ nhân kia, giống như con cún trung thành hấp tấp theo đuôi nàng.

Tiểu Quái Tử ở ngoài thấy không còn động tĩnh gì với bước vào trong, nói với các vị mỹ nhân: “Đừng nhìn nữa, cũng đừng nghĩ chuyện gây ấn tượng với chủ nhân, các người có thêm cũng không ăn nổi đâu, tốt nhất là theo ta sống ngày vô dục vô cầu thôi.” Giọng nói của hắn vừa nghe đã biết là thái giám, dọa các nữ tử kia sợ đến mặt trắng bệch.

Qua hai ngày, sáu vị mỹ nhân đã bỏ chạy mất hai vị. Có một người thử đi dụ dỗ Cố Song Huyền, lúc ấy hắn đang tắm, liền cười hi hi đồ mỹ nhân coi quần áo, đợi đến khi cởi xong, Cố Song Huyền liền chạy qua đầu kia bế tắm, hô to: “Có thích khách!” Thị vệ ở trạm dịch vội vàng chen chúc tới, chứng kiến hết cả. Nữ tử xấu hổ giận dữ không thôi, khóc lóc gây chuyện đòi treo cổ, Cố Song Huyền cầm một cái tẩu thuốc bằng ngọc xanh đặc biệt của Hứa quốc, thổi ra không ít khói trắng, cười nói: “Mau treo cổ đi, treo cổ rồi bản vương sẽ mang quả tim của người đi tặng người khác. Bản vương có quen một vị thần y, đối phương muốn tìm một quả tim sống mãi mà chưa có, đang ra giá cao để mua đây.”

Nữ tử kia đương nhiên không treo cổ nữa, lén lút bỏ đi, còn lại ba vị vụng trộm với đám thị vệ, cuối tháng thành luôn chuyện tốt, Tiểu Quái Tử tức giận đến giơ chân. Giấc mộng hậu cung của hắn, ngày thành công còn cách rất xa rất xa...

Hoa trà ở Hứa quốc thường mọc phía sau núi, sáng tinh mơ leo núi, khi xuống núi bông hoa còn đọng sương sớm, óng ánh trong suốt rất đẹp.

Hạ Lệnh Thủ đang ngủ say bị mùi hoa làm tỉnh, giương mắt liền nhìn thấy quanh mình toàn hoa tươi, còn tưởng là đang mơ. Cố Song Huyền cười nói: “Tiểu mỹ nhân còn không dậy sao, ngày nào cũng đợi tới mặt trời lên ba ngọn sào.” Đặt bó hoa bên gối nàng, lại nói: “Đừng dậy nữa, ta ngủ cùng nàng.” Cởi quần áo chui vào trong chăn đệm ấm áp, một phen điên loạn đảo phượng, Hạ Lệnh Thủ thức dậy đã là giờ ăn trưa.

Hứa Thừa Ân theo sau hai người thu xếp việc lật vật, không một câu oán hận, giống như sói con bị mẹ ruột vớt bỏ, chỉ có thể lấy lòng mẹ kế mới có thể sống tốt. Hạ Lệnh Thủ nhìn người vốn là hoàn tử cao cao tại thượng thành tù nhân, lại thành thị vệ tầm thường đi chạy việc vặt, nói không thương là nói dối, nhưng đứng trên lập trường của quốc gia mà nói, bọn họ có ơn với Hứa Thừa Ân, sai hắn làm việc cũng là bình thường, âm ức ấy chẳng coi là gì. Nếu chỉ chút chuyện nhỏ này còn không chịu đựng được, tự tôn nho nhỏ không bỏ qua được, sau này sao có thể sinh tồn ở Hứa quốc, làm sao trở thành kẻ có ích trong tay hoàng đế Đại Nhai?

Ra oai phủ đầu không cần hàm hàm giận dữ, cũng không cần gây gộc, chỉ cần vẽ một đao lên ngực hắn, vừa thấy đế hậu Đại Nhai liền cúi đầu mới là thượng sách.

Chu quý phi đã lên tới vài lần, Cố Song Huyền tức giận đối phương chia rẽ hắn và Hạ Lệnh Thủ, liền không gặp, ngược lại càng có vẻ thân thiết với Đại hoàng tử mà Ngũ vương gia đưa tới, làm Hứa Thừa Ân đứng ở một chỗ gần đó nhìn lên lo lắng đến nghiêng rằng. Cứ tỏ ra không vội vàng để kéo dài, gián điệp Đại Nhai cài vào Hứa quốc cũng đã tập trung lại, hơn nữa còn khống chế đại thần ở kinh thành, nắm giữ nhiều binh quyền, hơn nữa tình hình Đại Nhai đã trắng đêm vượt đường tới nơi, mọi thứ đã sắp xếp xong, chỉ đợi gió đông.

Đầu tháng mười hai, quốc chủ Hứa quốc gặp mặt Cố Song Huyền, trò chuyện vui vẻ.

Quốc chủ Hứa quốc là một người đàn ông trung niên mập mạp, vừa nhìn đã thấy đầu tóc bạc cả, thật ra mới chỉ năm mươi tuổi, nửa đời trước là vì tiên đế trường thọ nên làm thái tử ba mươi năm, tuổi già thì bị vướng mắc bởi tình trạng hỗn loạn trong nước, sống long đong. Hứa Thừa Ân đi theo sau Cố Song Huyền, trở thành thị vệ vào cung, gặp được phụ hoàng, nhưng đế vương tuổi già mắt mờ đã quên mất đứa con mình yêu thương nhất.

Sau khi trở về, Hứa Thừa Ân tự mình dâng một hiệp nghị, phía trên có dấu ngọc tỷ truyền quốc của Hứa quốc, cũng có dấu tay và chữ ký của Hứa Thừa Ân, chấp nhận rằng nếu Đại Nhai hiệp trợ hắn đăng cơ thành đế, ngày đầu tiên đăng cơ sẽ tặng cho hoàng đế Đại Nhai mười tòa thành trì, hơn nữa xưng thần trọn đời.

Cố Song Huyền cầm hiệp nghị nhủ mảy, cuối cùng vỗ vai đối phương, đóng con dấu của hoàng đế Đại Nhai và kí tên lên đó.

Hạ Lệnh Thủ đứng bên, nhìn thấy trong mắt Hứa Thừa Ân là liệt hỏa hừng hực, dường như sẽ đốt hắn thành tro tàn.

Edit: Mộc

Trung tuần, quốc chủ Hứa quốc lại ký kết điều khoản hỗ trợ lẫn nhau giữa hai nước với ‘Bát vương gia’ Đại Nhai, Bát vương gia sắp về nước, quốc chủ sắp xếp tiệc rượu đưa tiễn.

Cố Song Huyền đắn đo mãi, cuối cùng vẫn mang Hạ Lệnh Thủ theo: “Nếu là vợ chồng, cùng chung hoạn nạn mới đúng đấy.”

Hạ Lệnh Thủ gạt đầu, lấy ám khí cài khắp trên người hắn, hơn nữa còn kiểm tra xem không có vấn đề gì mới yên tâm. Chính nàng cũng chuẩn bị nhiều thứ, một cái vòng tay bình thường bên trong cũng có ngăn bí mật có thể phun ra chất độc...

Đêm nay, quốc đô Hứa quốc nơi nơi đều vang lên tiếng nói cười, trong hoàng thành giăng đèn kết hoa, nhìn xung quanh, khắp nơi đều là cấm vệ, mùi đao như rừng.

Hạ Lệnh Thủ nhẹ giọng hỏi Cố Song Huyền: “Tôi nay có biến cố không?”

Cố Song Huyền nắm tay nàng, cười khê, nói: “Đoạt cung mà thôi, không phải chuyện lớn gì.”

Hạ Lệnh Thủ hỏi: “Ai đoạt cung?”

Cố Song Huyền cười nói: “Ai tới đoạt cũng đừng để ý, vấn đề là cuối cùng ai ngồi lên vị trí kia. Được lòng người thì sẽ được thiên hạ, thiên hạ Hứa quốc nhất định phải vào tay Đại Nhai chúng ta.” Một lúc sau, hắn hỏi: “Căng thẳng sao?”

Hạ Lệnh Thủ lắc đầu, tâm tư liền nghĩ đi xa. Năm đó ở Đại Nhai, cũng có bị kịch ép vua thoái vị. Triệu vương và Thái tử thân thiết nhiều năm, không ngờ cuối cùng lại rơi vào cánh huynh đệ phản bội, một người đi xa một người lên ngôi, loanh quanh một hồi lại vì quốc gia mà hòa thuận tạm thời, ai có thể tưởng tượng được lúc bọn họ đối mặt với ngôi vị hoàng đế kia, ý chí kiên quyết khiến quý thần cũng phải ghé mắt.

“Ngôi vị hoàng đế, ngồi không tốt.”

Cố Song Huyền có vẻ cảm khái đáp lại: “Là người cô đơn, thật ra đến cuối cùng chết đi cũng chẳng mang theo được.” Nắm tay nàng, “Thù Nhi, nàng nhất định phải ở bên ta, dù lên trời hay xuống suối vàng cũng không rời xa.”

Mắt Hạ Lệnh Thủ cay cay.

Cố Song Huyền quay đầu nhìn nàng: “Nói ‘được’ đi.”

Hạ Lệnh Thủ lắc đầu.

Cố Song Huyền cố chấp ép nàng, bắt nàng tập trung tinh thần: “Thù Nhi, đáp ứng ta.”

Hạ Lệnh Thù hít một hơi thật sâu: “Chàng sẽ hối hận.”

Cố Song Huyền lớn tiếng nói: “Ta sẽ không!” Tiếng nói quá lớn khiến người ta chú ý. Ngũ vương gia chen vào từ phía sau: “A, ai làm Định Hưng vương nổi giận thế, bản vương sẽ thay ngài trừng trị nàng.” Nói xong, ánh mắt liền nhìn về phía mặt Hạ Lệnh Thù.

Cố Song Huyền ngăn ra, kéo Hạ Lệnh Thù ra sau mình, từ trên cao ngạo nghễ nhìn đối phương: “Vương gia, tại Hứa quốc này, nếu có ai dám động tới nàng, ngày mai bình mã Đại Nạn sẽ ở ngay dưới kinh thành Hứa quốc. Mời người cân nhắc xem.” Về mặt hắn rất nghiêm túc, ánh mắt lạnh lẽo vô cùng bảo vệ nữ tử kia phía sau, phong thái kiêu ngạo như vua sư tử, khí phách để vương trời sinh toát ra khiến Ngũ vương gia lùi lại mấy bước, cười mỉa nói: “Làm gì mà nghiêm trọng thế, bản vương chỉ đùa thôi.”

Cố Song Huyền nói: “Việc này bản vương không nói đùa, nhìn kết cục của Tuyệt quốc chắc người cũng hiểu.”

Nổi giận bùng bùng vào điện, Cố Song Huyền ổn định lại tâm tình, lại nói chuyện với các đại thần Hứa quốc. Ca múa vui vẻ, chén nhỏ chén to, từng tiết mục hấp dẫn lần lượt trình diễn, quốc chủ Hứa quốc bị Cố Song Huyền chuốc không ít rượu, đã uống đến mặt đỏ tai hồng, không biết năm nay là năm nào. Chu quý phi ngồi hầu ở một bên, thỉnh thoảng lại nhìn xung quanh, không thấy Hứa Thừa Ân liền thăm dò Hạ Lệnh Thù. Hạ Lệnh Thù là nữ tử khôn ngoan, nói lòng vòng mãi cũng không trả lời vấn đề chính.

Tới lúc sắp kết thúc, cuối cùng là một điệu múa kiếm. Nam tử múa kiếm dáng người cao lớn, ngực trần, chỉ mặc áo giáp. Tiếng trống nổi lên vang dội, người như cây tùng, kiếm như cầu vồng, ở ánh đèn lúc sáng lúc tối thấy hắn nhảy vào khoảng không hoặc biến mất trên mặt đất, khi thì hiện hình khi thì biến mất, khiến mọi người vỗ tay tán thưởng.

Không biết Cố Song Huyền uống bao nhiêu, đã một hồi lệch về phía Hạ Lệnh Thù, chuyện phiếm với các đại thần. Hạ Lệnh Thù cúi đầu, thỉnh thoảng đưa một lát chanh ngọt lên môi hắn, đứng kiêu ngạo về cửa thê thiếp.

Biến cố chỉ trong một nháy mắt, người múa kiếm bất ngờ bay lên, ánh nến trong điện đột nhiên tắt hết, mọi người còn không kịp kinh ngạc, chỉ nghe ‘đình’ một tiếng, trong bóng đêm có ánh kiếm bạc xẹt qua. Thân thể Hạ Lệnh Thù bỗng nhiên bị dịch lên, Cố Song Huyền kéo nàng về phía sau, phía sau áp lên cây cột, phía trước là sóng lưng ấm áp của đối phương, bàn tay bị nắm chặt. Giữa lúc căng thẳng, ngay cả tiếng hít thở của nhau cũng có thể nghe thấy.

“A!”, có người kêu to, là quốc chủ Hứa quốc. Lại là một tiếng thét chói tai, là Chu quý phi.

Trong điện đang tối sầm bỗng sáng lên, một ngọn đèn yếu ớt chiếu sáng, Hạ Lệnh Thù chỉ kịp nhìn thấy hai người mặc đồ đen đêm xuyên qua ngực gã múa kiếm. Máu bắn ra khắp nơi, ngoài điện ồn ào, có người chạy tới, dân binh đi đầu đúng là Đại hoàng tử Hứa quốc.

Thân thể gã múa kiếm run lên, đầu liền bị chặt bỏ, lăn đến bên chân đại hoàng tử, cây đuốc đỏ rực chiếu sáng những gương mặt đang sợ hãi không hiểu gì, có đại thần đã loạng choạng sắp đổ.

Đại hoàng tử bước vội đến ngự tòa, cúi đầu nhìn về phía phụ vương mình. Hạ Lệnh Thù nhìn lướt qua, chỉ có thể thấy máu tươi chảy xuống từ phía bảo tọa, mùi tanh tràn ngập đại điện. Đại hoàng tử khóc lớn: “Phụ vương, người chết thật thê thảm!” Lập tức xoay người, “Là ai giết phụ vương, bản vương sẽ giết cả nhà hắn!”

Mọi người nhìn nhau, đám thị nữ đã sợ đến tròn mắt tròn tay, tính tình đại hoàng tử nóng nảy, vung tay lên, binh sĩ hắn đưa đến lập tức chém giết đám thị nữ, toàn bộ mọi người trong điện đều cảm thấy không bình thường, quay đầu nhìn về phía đại hoàng tử.

Đại hoàng tử quát: “Nhị hoàng tử đâu?”

Có người lớn tiếng đáp lại: “Mới vừa rồi còn ở đây, bây giờ đột nhiên không thấy.”

Đại hoàng tử mắng to: “Nhất định là hần phái người ám sát phụ vương, thấy được sự tình bại lộ lập tức chạy trốn. Bản vương đến chậm một bước, không ngờ tới phụ vương đã...” Nói xong rơi lệ.

Làm bộ làm tịch như thế, chẳng ai tin tưởng. Nhưng toàn bộ điện đã bị người của đại hoàng tử khống chế, quốc chủ chết thảm, quốc chủ tiếp theo của Hứa quốc đã rõ ràng, đáng về quân pháp không dung người thân này chỉ để làm cho người ngoài xem mà thôi. Có vài đại thần tức giận mà không dám nói, giận đến run rẩy cả người. Có người lập tức yêu cầu đại hoàng tử trừng trị nhị hoàng tử, báo thù cho tiên hoàng, hơn nữa nhanh chóng lên ngôi. Có người nói thẳng vừa ăn cướp vừa la làng, lời vừa ra khỏi miệng thì đầu đã rơi xuống đất.

Đại điện yên tĩnh chỉ có tiếng máu chảy, tiếng hít thở của mọi người, còn có tiếng khóc của đám thị nữ...

Hạ Lệnh Thù nhìn tình cảnh này, chỉ cảm thấy thật buồn nôn. Nàng cắn môi, tựa vào lưng Cố Song Huyền, đối phương quay đầu hỏi: “Làm sao vậy?”

Hạ Lệnh Thù vuốt cổ họng, cả người toát mồ hôi lạnh, lắc đầu không nói.

Chương 42

Giữa bầu không khí đầy mưa gió trong điện, bỗng có tiếng hét to: “Ngươi là kẻ không bằng cảm thú, là ngươi cho người giết phụ vương.” Có người kinh hãi, có người mừng rỡ, hoặc gan dạ hoặc sợ hãi nhìn xung quanh, chỉ thấy từ cửa bên tối tăm, một người chậm rãi bước ra.

Trong điện quá tối, đối phương giống như quỷ mị bò ra từ địa ngục, cả người bị bóng tối bao phủ, còn có một đôi mắt phản nộ. Hắn nghiêng răng, vung tay lên, giao long bằng gấm bên hông giống như tức giận chuyển động, biểu thị sắp nổi giận nghiêng trời.

Trương kiếm trong tay đại hoàng tử quơ lên, ánh bạc như ẩn như hiện: “Bản vương còn đang đoán là ai đến, thì ra là lão thập nhất, ngươi không ở Đại Nhạn làm con tin, chạy về đây làm gì.” Hắn nhìn về phía Cổ Song Huyền, “Định Hưng vương, thập nhất còn nhỏ không hiểu chuyện, tự mình trốn đi, hi vọng vương gia không trách tội. Sau khi xong việc, bản vương lập tức đưa hắn quay về Đại Nhạn.” Một câu ngắn ngủi đã định đoạt tương lai của Hứa Thừa Ân.

Hứa Thừa Ân, hoàng tử thứ mười một của Hứa quốc, nguyên danh Hứa Khang, cả đời hắn đều phải hy sinh vì Hứa quốc. Đừng nói tranh đoạt vương vị, ngay cả kiều ngạo của hoàng tử cũng không thể giữ nổi.

Hứa Thừa Ân hừ lạnh: “Cho dù ta phải quay lại đó thì cũng phải báo thù giết cha xong mới đi.” Không hề nói nhiều, ánh sáng lóe lên, mọi người hoa mắt đã thấy đại đao trong tay Hứa Thừa Ân đâm đến trước mặt đại hoàng tử.

“Choang”, mũi kiếm và đao chạm nhau, sự miệt thị của đại hoàng tử còn chưa hết đã thay bằng phần nộ, nhấc chân đá Hứa Thừa Ân. Hứa Thừa Ân đã nhận ra, liền nhảy lên trước long tòa, quay đầu nhìn phụ vương chết thảm, càng thêm đau đớn, suýt nữa rơi lệ. Chỉ một ánh mắt này, đau đớn im lặng truyền tới trong lòng các vị đại thần, so với đại hoàng tử hư tình giả ý, thập nhất hoàng tử càng khiến cho người ta tin phục. Có cự thần đã đứng lên: “Thập Nhất hoàng tử xin hãy nể bị thương, trước tiên giết tên nghịch tặc kia quan trọng hơn.”

Đại hoàng tử tức giận, trường kiếm đâm về phía đại thần kia, Hứa Thừa Ân lập tức dùng đao đâm hắn, hai người lại dây dưa trong điện.

Tướng lĩnh đại hoàng tử mang đến định đi lên trợ giúp, ngoài điện lại có tiếng động lớn, một đám binh sĩ vừa xâm nhập, Ngũ hoàng tử đang im lặng đột nhiên đứng lên, nói với binh lính vừa tới: “Bao vây bọn nghịch tặc này cho bản vương, kẻ nào phản kháng giết không tha!”

Trước đây là anh em, bạn bè, cùng là dân chúng, đều tàn sát lẫn nhau trong nội cung này.

Mỗi binh lính đều không biết vì sao mình phải vung đao về phía người anh em của mình, từng tướng lĩnh đều vì vinh hoa phú quý mà không chút do dự đâm vào trái tim ‘kẻ địch’, trong lòng mỗi đại thần đều đang chảy máu, người nơi này đều là tinh anh của Hứa quốc, là trụ cột của Hứa quốc, sau trận chiến này, triều cục Hứa quốc sẽ biến hóa thế nào, con đường của bọn họ ở đâu, quốc chủ sẽ rơi vào tay ai?

Không ai ngờ rằng, lúc này, ‘Bát vương gia’ Đại Nhạn đang nhìn tất cả, giống như con báo ẩn nấp trong bóng đêm, chờ đợi đám con mồi tự giết lẫn nhau. Mặt hắn có vẻ rất căng thẳng, trong mắt lại xuất hiện vẻ thương hại, hắn lại như một nam tử bình thường, lẳng lặng bảo vệ trước hồng nhan của mình, thay nàng che chắn mưa máu gió tanh.

Hứa Thừa Ân còn trẻ, võ nghệ không thật sự xuất sắc, toàn thân đã bị đại hoàng tử đâm trúng, quần áo rách nát, tóc bay tán loạn, càng chặt vật hắn lại càng hăng, vô cùng cố chấp, dùng khí không sợ chết bưng bưng bốc cháy. Cho dù vết thương trên người có nhiều hơn nữa cũng không bằng vết thương trong lòng; máu thịt dù đau đớn cũng không đau như trong ngực, hận thù nhiều hơn cũng chỉ khiến hắn liều lĩnh tiến về phía trước.

Hắn muốn thắng! Hắn muốn thắng! Hắn muốn đoạt lại tất cả những gì thuộc về mình!

Trong đại điện chợt vang lên tiếng hét to: “Khang Nhi cẩn thận!”

Kiếm là vũ khí giết người lợi hại, người lại là sài lang hung tàn, Hứa Thừa Ân thấy trường kiếm của Đại hoàng tử bỏ về phía mình nhanh như điện, hắn không kịp tránh, mà cũng không thể lùi bước, một khi đã vậy, không bằng tiến lên.

Hắn để mặc ánh sáng kia lao về phía mình, tự mình vung đao bỏ vào cổ đại hoàng tử, đều là liều chết, ai sợ sẽ thua.

Hứa Thừa Ân không lùi lại, đại hoàng tử cũng không chút chần chừ. Trong lúc hỗn loạn, tiếng thét chói tai vang lên, một bóng người lao vào giữa hai người họ, đao kiếm vô tình, bóng người kia lại vô cùng kiên quyết...

Trương kiếm đâm phập vào thân thể, đại đao cũng chém vào da thịt, hai bên máu tươi đều phun ra. Hứa Thừa Ân không có cảm giác đau, nhưng đau đớn lại truyền tới khắp cơ thể hắn; nụ cười miệt thị của đại hoàng tử còn treo trên miệng, nhưng hắn không thể cười đến cuối cùng, kiếm của hắn đâm trúng người, đáng tiếc là người chết không phải Hứa Thừa Ân, mà là Chu quý phi vừa lao tới; đao của Hứa Thừa Ân chém trúng cổ đại hoàng tử, sâu tới tận vai, máu nóng phun lên mặt, trên kiếm, trên đao, làm cho hắn cảm thấy tay mình nặng trĩu. Có lẽ không phải giết anh để trả thù cho cha quá nặng nề, mà là thân thể mẫu phi lao tới cứu mình quá nặng.

“Mẹ... mẹ...”

Nước mắt rơi xuống.

Chu quý phi đang cười. Dung nhan của bà đã dần già đi theo năm tháng, nhưng vẫn tươi đẹp động lòng người, nụ cười trước khi chết vô cùng thoải mái hiền lành. Tay bà đặt lên người cốt nhục thân sinh nhiều năm chia lìa, nắm chặt, dường như muốn ôm hân, an ủi hân, nói với hân “Đừng sợ, đã có mẹ rồi, mẹ sẽ chắn tất cả nguy hiểm cho con, mẹ sẽ bảo vệ con...”

Cổ họng của Hứa Thừa Ân khản đặc, giống như con thú nhỏ đói khát với mẹ sắp qua đời. Hân không gọi ra tiếng được, đau không thể đè nén, cả người run rẩy không ngừng, thanh đao rơi trên sân ngọc, phát ra một tiếng ‘đình’ buồn bã.

Hạ Lệnh Thủ không dám nhìn nữa, nàng khép chặt mắt, nhiều năm trước, cảnh tượng sau khi tiên hoàng chết không ngừng quay lại. Mẫu hậu, đều là mẹ, vì sao phụ nữ có thể hy sinh nhiều như vậy.

Hoàng hậu trước đây của Đại Nhạn, vì con mà muốn giết con dâu và đứa bé trong bụng; quý phi Hứa quốc, vì con mà gánh lấy một kiếm trí mạng, dùng mạng đổi mạng.

Người làm mẹ vĩ đại thế nào, những chuyện nàng đã từng làm, thân là con liễu Cổ Song Huyền có thể hiểu không, có thể tha thứ không?

Đại hoàng tử bị giết, người của hân lập tức hoảng loạn, binh lính trong điện chia thành hai phe nhìn nhau, Ngũ vương gia cười khê, nói: “Thân thù của Thập Nhất đệ thật tốt, rất quyết đoán, có thể thấy được nhiều năm nay Đại Nhạn rất quan tâm tới người.”

Cổ Song Huyền cười ha ha: “Đại Nhạn và Hứa quốc đều là nước bạn, đương nhiên phải đối đãi tốt với hoàng tử Hứa quốc.” Hân nhìn về phía người múa kiếm đã chết kia, “Tuy rằng không nên nhúng tay, có điều bản vương rất tò mò, mọi người làm sao nhận ra người ám sát quốc chủ là người của Đại hoàng tử?”

Ngũ vương gia nói: “Nếu Đại hoàng tử ép vua thoái vị thì đương nhiên là hân phải người tới ám sát phụ vương.”

Cổ Song Huyền cười nhạt: “Đây chỉ là suy luận, không bằng kiểm tra tử thi đi đã.”

Cựu thần vừa rồi cổ vũ Hứa Thừa Ân cũng gật đầu nói: “Đúng vậy, không thể làm qua loa được.” Hân vừa nói xong thì lập tức có kẻ phụ họa, có lẽ vị đại thần này rất có quyền lực ở Hứa quốc.

Đại hoàng tử vừa chết, Thập Nhất hoàng tử lại là con tin của Đại Nhạn, những hoàng tử khác vốn dĩ không tham dự vào, chỉ còn lại Ngũ vương gia trở thành hoàng đế là hợp lý lẽ. Vị vương gia thoát nhìn có vẻ phong lưu phóng khoáng này, ai cũng không ngờ hân có thể thao túng một nửa binh mã trong hoàng thành để đối đầu với đại hoàng tử, thật sự là sói đội lột cừu.

Cổ Song Huyền cười hỏi: “Để ai khám nghiệm đây?”

Các đại thần đều ngừng lại. Ai tới khám nghiệm đều không thỏa đáng, những người ở chỗ này nếu không phải người của đại hoàng tử thì cũng là người của Ngũ vương gia sắp đăng cơ, còn lại đều là đại thần tay trái gà không chặt hoặc đám cung nữ đang sợ đến sắp vỡ tim, chỉ còn...

Cựu thần chấp tay nói với Cổ Song Huyền: “Lão phu có một yêu cầu hơi quá phận.” Cổ Song Huyền tỏ ý bảo đôi phương cứ nói, “Lão phu muốn mượn thị vệ đặc lực của Định Hưng vương, thay chúng ta làm việc này.”

Cổ Song Huyền không nhiều lời, lập tức chỉ một thị vệ đi cùng mình vào điện: “Đi khám nghiệm tử thi, cẩn thận một chút, nhớ phải ăn ngay nói thật.”

Thị vệ kia mặc đồ đen, ánh mắt sắc bén, cử động như cây tùng, vừa nhìn đã biết là người võ nghệ cao siêu. Kể cả lúc đại hoàng tử và Hứa Thừa Ân đấu nhau người này cũng không ra tay, như thể đã chứng tỏ lập trường của Định Hưng vương.

Khám nghiệm tử thi diễn ra rất nhanh, các cung nữ đều sợ hãi tránh đi. Thị vệ trực tiếp cởi hết quần áo của người múa kiếm kia, bày ra thân thể trần trụi trước mặt mọi người.

Cổ Song Huyền đứng từ xa, không đi vào giúp vui, chỉ vỗ về sống lưng Hạ Lệnh Thủ, nhẹ giọng hỏi: “Sao vậy, hay là gọi thái y tới kiểm tra?”

Hạ Lệnh Thủ lắc đầu, chỉ nói: “Ta mệt mỏi,” nàng nhăn mày, “Rất thảm khóc.”

Cổ Song Huyền yêu chiều vuốt lông mày nàng: “Ta cứ nghĩ nàng đã nhìn quen cảnh máu tanh, không ngờ bây giờ nàng lại yếu ớt như vậy.”

Hạ Lệnh Thủ không vui đẩy hân, Cổ Song Huyền lập tức nói: “Hiện giờ ở bên ngoài rất loạn, nàng về dịch quán cũng không an toàn, hay là ta bảo người đưa nàng đi nghỉ tạm ở thiên điện.” Sau đó hân hỏi thái giám bên cạnh, để đôi phương dẫn đường, hân tự mình ôm Hạ Lệnh Thủ đi thiên điện, không quan tâm đến sự xôn xao ở chính điện.

Thiên điện đốt hương, chăn đệm ấm áp, người bên cạnh dịu dàng, nói nhẹ, vuốt ve, làm cho Hạ Lệnh Thủ vừa nóng vừa lạnh. Lạnh, khuôn mặt dữ tợn của tiên hoàng sau khi chết; nóng, nàng hận không thể kéo hân vào bên cạnh, không rời xa. Nàng vô cùng lo lắng, cứ như vậy mơ mơ màng màng đi ngủ.

Cổ Song Huyền đợi khi hơi thở của Hạ Lệnh Thủ đều đặn rồi mới bảo thái y vào bắt mạch, còn mình đứng ở cửa sổ, mang đầy suy nghĩ nhìn đèn đuốc dưới hoàng cung.

Bóng đêm mờ ảo, đèn đuốc quá ít, không thể thấp sáng được từng tác đêm đen đã xâm nhập. Vài năm nay, rất nhiều lần hấn đứng ở chỗ cao nhất trong cung, nhìn xuống cung điện của chính mình, hoàng thành, thậm chí toàn bộ thiên hạ. Nơi nơi đều trống trải, không có chỗ nào là không cô tịch, làm hấn rét lạnh đến tận xương cốt, cả máu và tim đều lạnh. Bên người hấn, gương mặt của các phi tử dâng lên cuộn cuộn, họ đều giống nhau, không phải e ngại thì là kính sợ, các nàng đều coi hấn là đế vương mà không phải một nam tử bình thường, không biết hấn cũng có bi thương, có vương vấn. Càng cô độc thì thời gian vui vẻ âm thầm tranh đấu với Hạ Lệnh Thủ lại trở thành sự an ủi. Nàng tức giận, nàng vui sướng, lo lắng hay vui mừng đều rất rõ ràng, lại lý trí đến mức làm hấn không hề sợ hãi đi sủng ái. Bởi vì Hạ Lệnh Thủ đủ mạnh, đủ lạnh lùng, đủ vô tình, là người trời sinh ra để chọn làm Đế hậu. Hấn không cần lo lắng nàng bị tổn thương, bị người ta hãm hại, nàng có thể độc lập kiêu ngạo đứng bên cạnh hấn, tháng tháng năm năm.

Nhưng biến cố ấy đã thay đổi suy nghĩ của hấn. Lệnh Thủ của hấn thật ra cũng cần người ta bảo vệ, cần phu quân trân trọng, cần người nhà chống đỡ. Lệnh Thủ của hấn... thật ra rất yếu ớt, giống như con trai dùng vỏ ngoài cứng rắn để khóa viên trân châu bên trong, bên ngoài chỉ để tự vệ, trân châu bên trong mới khiến người ta mê muội, yêu thích không muốn buông tay. Hấn lo lắng hoàn cảnh của nàng, lo lắng nàng sẽ sợ hãi, sẽ bất lực mà khóc, khi nàng chìm trong tuyệt vọng vô tận sẽ chỉ còn hận hấn, khiến tình cảm vợ chồng nhiều năm hoàn toàn biến mất.

“Bẩm Định Hưng vương, nữ tử này có hi mạch.”

“Hi mạch?” Cố Song Huyền ngẩn người, dường như còn chưa thoát khỏi hồi ức. Thái y phải vỗ mặt nhắc lại một lần nữa, Cố Song Huyền mới bắt đầu có biểu hiện, lộ ra tươi cười, hấn a a, phút chốc nhảy dựng lên, cầm lấy tay Thái y: “Hi mạch? Nàng có thai?” Thái y bị lắc lư không ngừng chỉ có thể gật đầu, Cố Song Huyền đã nhảy vào trong điện, ôm Hạ Lệnh Thủ còn đang ngủ không muốn buông tay.

Hạ Lệnh Thủ có thai, đương nhiên Cố Song Huyền chẳng còn muốn ở lại Hứa quốc thêm chút nào nữa, đêm đó liền ôm Hạ Lệnh Thủ về dịch quán, hơn nữa thúc giục người hầu lập tức đóng gói đồ đạc để quay về Đại Nhai.

“Chuyện sau đó như thế nào?” Hạ Lệnh Thủ ngồi trong xe ngựa, không bị rung lắc chút nào, chỉ có điều mỗi ngày uống thuốc bổ rất nhiều, hơn nữa vì có thai nên cũng hay ăn hơn, dường như không lúc nào ngừng ăn uống.

“Còn có thể thế nào, người múa kiếm kia có hình xăm trên người. Người trong Hứa quốc, chỉ cần là nô tài của hoàng tộc thì đều có hình xăm. Người đó là tử sĩ mà Ngũ vương gia bồi dưỡng trong phủ, hình xăm ở chân của hấn khi cởi đồ ra là có thể thấy.”

Hạ Lệnh Thủ vừa cười vừa nhìn hấn, Cố Song Huyền cười ha ha, ôm nàng, hôn rồi lại hôn, thăm dò môi nàng, mút lấy vị thuốc: “Không có hoàng liên.” Hạ Lệnh Thủ bĩu môi, Cố Song Huyền cười nói: “Đúng vậy, người kia là do Đại hoàng tử đặt bên cạnh Ngũ vương gia, Nhị hoàng tử bị người ta đưa đi, Ngũ vương gia coi trọng vương vị nên sẽ không đi, còn có rất nhiều binh mã trong cung nên đương nhiên không sợ. Ngụ vương gia lại không biết đó là tử sĩ của mình, nghĩ rằng đó là tử sĩ của đại hoàng tử, đợi tới khi khám nghiệm tử thi, Ngũ vương gia cũng mất tư cách ngồi lên hoàng vị. Ngay lúc ấy ta tuyên bố thánh chỉ đã viết trước là vì cảm động tình nghĩa giữa hai nước, cho nên đưa Hứa Thừa Ân về nước, hơn nữa còn nguyện ý ký kết điều ước hòa bình trăm năm giữa hai nước.”

Hạ Lệnh Thủ nói: “Trai cò tranh nhau, ngư ông đắc lợi.”

Cố Song Huyền cười: “Hứa Thừa Ân muốn nắm giữ toàn bộ Hứa quốc thì cũng phải mất mười năm, chúng ta cứ từ từ nhìn bản lĩnh của hấn, nếu hấn thành công, lúc đó sẽ gả công chúa Ca Thuận đi.”

Hạ Lệnh Thủ khó hiểu: “Không phải An quận chúa sao?”

Cố Song Huyền khóc thét: “Triệu vương sẽ tìm ta đấu một trận, tỷ tỷ Triệu vương phi của nàng cũng sẽ luôn mồm mắng ta đến máu chó đầy đầu.”

Hạ Lệnh Thủ buồn cười: “Chàng là hoàng đế, sợ gì bọn họ chứ.”

“Ta không sợ.” Cố Song Huyền nói, hấn chỉ thích sự thẳng thắn của người nhà này, vì Hạ Lệnh Thủ, vì Đại Nhai, hấn có thể không đi đối đầu, không nghi kỵ, chỉ cần đối phương không vượt qua giới hạn của hấn, hấn cũng có thể tìm vui trong khổ.

Thiên Khai năm thứ bảy, rạng sáng ngày hôm ấy, Thái tử Cố Khâm Thiên và Bát hoàng thúc xem tấu chương xong, cả thân hình béo tròn liền giống như một quả cầu tuyết vội vàng chạy ra hoàng cung.

Mẫu hậu của cậu sắp trở về!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Trẫm Muốn Thị Tẩm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43

Đêm hôm khuya khoắt, một chiếc xe ngựa tám bánh sang trọng, dưới sự bảo vệ của mấy trăm kỵ binh đi rất nhanh trong bóng tối.

Cố Khâm Thiên đứng ở cửa thành, chà hai chân lạnh như băng, không tìm được uốn éo cái bụng mập mạp, lại ngẩn cổ nhìn xung quanh. Nhìn rất lâu vẫn chỉ thấy phía trước tối đen, cậu liền chạy hai vòng tại chỗ, chỉ thờ ra hơi lạnh. Cung nữ Phụng Lê nhìn cậu, liền lấy áo choàng bạch hồ khoác cho cậu, nói khẽ: “Thái tử điện hạ đừng nóng vội, hoàng thượng nói phải canh hai mới trở lại, hiện giờ mới canh một, còn sớm”

Cố Khâm Thiên phồng hai má, nhìn bàn tay mập mạp đã bị quấn thành bánh chưng: “Người nói xem, liệu mẫu hậu có thể ghét bỏ ta vì béo quá không?”

Phụng Lê cười: “Không đâu, Hoàng hậu nương nương yêu thương ngài còn không hết, sao lại ghét bỏ được?”

Cố Khâm Thiên lại khoa tay múa chân đo chiều cao của mình: “Vậy có khi nào mẫu hậu cho rằng ta quá thấp không?”

Phụng Lê quan sát xong, vẫn lắc đầu: “Không đâu.”

Cố Khâm Thiên suy nghĩ một lúc, nắm tay nói: “Bát hoàng thúc nói, nay ta không còn đói dầm, không kén ăn, không uống rượu lung tung, trêu chọc mỹ nhân, đánh bừa đại thần...” từng tiếng từng tiếng tuôn ra thiếu sót của mình, mười ngón tay đếm không hết mới dừng lại, cuối cùng tự an ủi: “Hoàng nhi như ta tuyệt đối không có người thứ hai, cho nên mẫu hậu nhất định sẽ thích ta!” Ưỡn ngực lên, gật đầu thật mạnh, giống như một con bạch long đang rung đùi đắc ý, rất thật thà.

Không lâu sau, từ xa xuất hiện một khoảng bụi mù, loáng thoáng nghe thấy tiếng linh kinh leng keng trong gió của chuông treo trên xe.

Cố Khâm Thiên không nhìn được kêu lên: “Đến rồi.” Chạy lên phía trước hai bước rồi lại lùi về: “Mũi đâu, mau che mắt lại.” Sau khi luống cuống một lúc, ngẩng đầu lên đã thấy xe ngựa dừng ngay trước mặt, tuần mã thõ ra hơi trắng xấp thành hai hàng, cửa xe mở ra một nửa, lộ ra khuôn mặt của Cố Song Huyền: “Ta đã nói tính tình của nó nóng nảy, sẽ không chịu ngoan ngoãn đợi trong cung đâu, xem này, quả nhiên đã đến rồi.”

Cố Khâm Thiên kêu to: “Phụ hoàng!” Cuối cùng, nhìn trái nhìn phải, không thấy có ai khác, lo lắng đến nổi đỏ cả mũi: “Mẫu, mẫu hậu đâu?”

Cố Song Huyền cười nói: “Đi lên.”

Cố Khâm Thiên giờ hai cánh tay mập lên, Cố Song Huyền khom người ôm cậu, lão đảo suýt nữa thì ngã: “Con lại béo lên.” Cố Khâm Thiên nhất thời ừ ừ, “Nhi thần không cố ý, là tự thịt trên người nhiều lên, không thể trách nhi thần.” Để trả thù, cậu liền bỏ hai cái găng tay da cáo xuống, bàn tay mập mạp chỗ nóng chỗ lạnh dán lên cái cổ của Cố Song Huyền để sưởi ấm, làm Cố Song Huyền lạnh run người, cũng không giận, chỉ ôm con trong ngực, nói khẽ: “Mẫu hậu con không khỏe, đừng gây ồn ào quá.”

Mắt Cố Khâm Thiên sáng ngời, liên tục gật đầu: “Nhi thần rất hiểu chuyện, sẽ không ăn đậu phụ của mẫu hậu, phụ hoàng yên tâm đi.”

Cố Song Huyền lắc đầu: “Bát hoàng thúc dạy con cái gì thế, miệng lưỡi càng ngày càng trơn tru.”

Hai người vào trong, đi qua một cái bình phong nhỏ, đằng sau có một cái sập, trên đó là Hạ Lệnh Thủ đang nửa nằm nửa ngồi. Cố Khâm Thiên gầy dựa nhẩy từ trên người phụ hoàng xuống, chạy nhanh tới, dừng lại một chút, ti mi đánh giá mặt Hạ Lệnh Thủ, cười to: “A, không phải hoàng hậu già.” Nhảy dựng lên một cái, lao tới Hạ Lệnh Thủ, Cố Song Huyền sợ tới mức tim cũng sắp nhảy ra, tóm lấy cổ áo cậu, quát: “Làm bị thương mẫu hậu con bây giờ.”

Cố Khâm Thiên đá hai chân trên không trung, a một tiến, lại nghiêm mặt gọi Hạ Lệnh Thủ: “Mẹ, ôm một cái.” Đứa bé đã sáu, bảy tuổi rồi, hai gò má phồng lên, hai cái tay mập mạp vươn ra làm nũng với Hạ Lệnh Thủ.

Con trai của nàng, là nàng chịu trăm ngàn đau khổ mới sinh ra được, là nàng dùng tất cả tính mạng mình để bảo vệ, thấy nó biểu hiện tình cảm với mình. Hạ Lệnh Thủ rơi nước mắt, ngồi dậy. Cố Song Huyền nhẹ nhàng đặt Cố Khâm Thiên vào lòng nàng: “Cẩn thận một chút, đừng chạm mạnh.” Hạ Lệnh Thủ gật đầu, không nói gì vuốt ve tóc Cố Khâm Thiên, hai má, hai tay, vốn dĩ muốn ôm nó lên như trước kia, nhưng nhìn thân hình tròn trịa của nó, đành tiếc nuối hôn vài cái.

Cố Khâm Thiên cười khanh khách, quay đầu ôm hai má Hạ Lệnh Thủ, hôn thật kêu, lại cắn nhẹ, thốt lên: “Mỹ nhân thật là thơm.”

Trán Cố Song Huyền nổi gân xanh: “Nói bậy bạ cái gì hả?”

Cố Khâm Thiên kêu trời Ạ một tiếng, nhìn ‘mỹ nhân’ trước mặt, lại nhìn ‘phụ hoàng’ phía sau, méo miệng nói: “Hóa ra không phải là Bát hoàng thúc và hậu cung của thúc sao!” Đứa bé này còn chưa tỉnh táo lại, cứ quen nghĩ rằng bên cạnh đều là kẻ giả mạo, nên mới bộc lộ thói cũ ra.

Cố Song Huyền tức giận đến phun lửa: “Những điều này là do ai dạy con, trẫm muốn chém hấn.” Quay đầu đi đến bên cạnh Hạ Lệnh Thủ, giải thích: “Ta quá bận rộn chính sự, trước kia Thiên Nhi chỉ ở trong cung học vào ban ngày, buổi tối về Hạ gia. Sau khi vào thư viện Bạch Lộ mới thành buổi tối vào cung, ta không dạy nó nói như thế, càng không làm gì với những mỹ nhân khác.”

Làm hoàng đế, vốn dĩ không cần giải thích với hoàng hậu về chuyện đào hoa của mình, cũng không cần làm sáng tỏ rằng mình trong sạch, nhưng hấn không nhìn được, Hạ Lệnh Thủ cũng hiểu rõ.

Nàng thở dài một tiếng: “Trước kia có phải Bát thúc từng ở chung với Thiên Nhi một thời gian không?”

Cố Song Huyền nói thầm: “Là năm thứ nhất, lão Bát hồi cung bắt đầu chuyện quan trọng, có ở cùng nó một thời gian.” Suy đoán chợt lóe lên, Cố Song Huyền hiểu ngay: “Khi đó Thiên Nhi đang bị bỏ tập nói, lão Bát lại thường xuyên mang nó đi quanh hậu cung, thỉnh an Thái hậu, nhất định là học nói linh tinh lúc đó rồi.” Vừa đúng mảy tháng đó Cố Song Huyền tìm cách cứu Hạ Lệnh Thủ, để Định Hưng vương trông nom thái tử, cho nên tiểu thái tử nhất

định là thượng bất chính hạ tắc loạn, cái tốt không học, còn háo sắc thì bất chúc được đủ mười phần.

Cổ Khâm Thiên biết mình gặp rắc rối, liền trốn trong lòng mẹ không lên tiếng, Cổ Song Huyền giận sôi lên, liền túm lấy cậu, kéo quần ra, đánh cho một trận, Cổ Khâm Thiên kêu oai oái, sau đó lại cười đùa, cuối cùng lăn cả người vào lòng Hạ Lệnh Thủ, sờ cái mông nhỏ vừa đỏ vừa trắng, già khóc nói: “Mẹ ơi, đau quá đi, mông đau chết đi được.”

Biết rõ cậu đang làm nũng, Hạ Lệnh Thủ vẫn thấy đau lòng, ngăn Cổ Song Huyền lại, cười nói: “Sau khi trở về, hai người trốn ra chỗ khác mà đánh, đừng diễn kịch trước mặt ta.” Cổ Song Huyền vốn đánh cho Hạ Lệnh Thủ xem, nghe thế liền cười nhạt hai tiếng, thu tay về, ôm vợ mình và con, ngồi trên giường dỗ dành.

Thình thoảng Cổ Khâm Thiên ôm lấy hai má Hạ Lệnh Thủ, hôn lên, lại ôm cổ của nàng, có lúc còn cọ cái đầu nhỏ vào ngực nàng, Cổ Song Huyền tức giận đến mức lại tút quần cậu ra, chỉ vào ‘con rồng nhỏ’ của cậu: “Còn ăn đậu phụ của mẹ con, ta sẽ cắt nó.” Cổ Khâm Thiên bị dọa sợ đến mức che bảo bối của mình lại, tức giận gào to: “Cha bắt nạt con, mẹ ơi...”

Trong màn xe truyền ra tiếng cười đùa mắng mỏ âm thầm không dứt.

Ngày 30 Tết, sao mới mới mọc đến mái hiên hoàng cung, ngoài cửa cung, các phu nhân Hạ gia đã xếp thành hàng dài chờ tiếp kiến từ lâu.

Hơn một tháng trước, ở cung Phượng Huyền, sau khi chắc chắn rằng Cổ Song Huyền đã cứu được Hạ Lệnh Thủ, ‘Hoàng đế’ thay mặt đổi đào trong cung đã ra thánh chỉ, nói muốn sửa chữa cung Phượng Huyền, cho mọi người chuyển hết ra ngoài, hoàng hậu giả cũng bị hấn lấy cớ dưỡng bệnh để chuyển khỏi cung, cho nên sau khi Hạ Lệnh Thủ trở về, cung Phượng Huyền đã trở nên lộn lây hấn, chỉ chờ ngênh đón cổ chủ.

Sau khi Hạ Lệnh Thủ nghỉ ngơi một lát, lại mặc địch y lên, đội mũ phượng vàng chín đuôi, cùng hoàng đế, thái tử và các quan lên Thái Miếu tế trời. Đây là lần đầu kể từ năm đó, hoàng hậu xuất hiện trước mặt mọi người, điều này khiến các thế gia gần như bình tĩnh suốt mấy năm qua lại bắt đầu xem xét triều cục, trở nên hân hoan vui mừng.

Giờ ty, một mình hoàng hậu vào cung Phượng Huyền, tiếp đãi các vị phu nhân, đồng thời ban thưởng không ít đồ, cuối cùng giữ lại người của Hạ gia cùng ăn cơm. Các triều thần lúc trước Cổ Song Huyền và thái tử cùng gặp mặt, đương nhiên cũng cùng dùng bữa, còn sai người tặng rất nhiều quà, người Hạ gia chính mình nhìn thấy đều vui vẻ ra mặt, cảm nhận rõ ràng rằng tình cảm giữa đế hậu phát triển rất tốt, hoàn toàn khác với nhiều năm trước.

Triệu vương phi đợi tới khi Hạ Lệnh Thủ nghỉ ngơi mới hỏi nhỏ: “Ngươi đã thấy được người thế thân kia chưa?”

Hạ Lệnh Thủ nghi hoặc: “Sáng nay mới vào cung, còn chưa tới thăm hỏi.” Dừng một chút, “Nhưng có gì không ổn sao?”

Triệu vương phi cười: “Ngươi đi gặp thì sẽ biết thôi. Đúng rồi, tốt nhất là để hoàng thượng và Bát vương gia cùng đi, ngươi chỉ lên nhìn phản ứng của nàng là được.”

Hạ Lệnh Thủ nghe xong thì không hiểu ra làm sao, nghĩ đến gần đây Cổ Song Huyền luôn che chở cho mình, thậm chí cảm thấy hắn sẽ không giấu diếm gì về việc này, nàng cũng không muốn phỏng đoán nhiều, chỉ có thể gật đầu nói sang chuyện khác: “Triệu vương đạo này thế nào?”

Triệu vương phi lập tức nói: “Một con gấu chó, da dày thịt béo, có thể có gì không tốt chứ.”

Hạ Lệnh Thủ nghe xong liền cười: “Quốc chủ Hứa quốc cầu hôn An quận chúa, hòn ngọc quý trên tay Triệu vương, tỷ định thế nào?”

“Hứa Khang?” Hàng năm Triệu vương phi vẫn ở hoàng thành, đương nhiên là rất rõ động thái của các quốc gia khác, Hứa Thừa Ân thành quốc chủ, chắc chắn không thể tiếp tục sử dụng tên của hắn ở Đại Nhai, cười nhạo nói: “Khi hắn còn ở Đại Nhai chẳng khác nào một con chó ngao Tây Tạng chạy phía sau Cẩm Nhi, lúc ấy ta còn nói nếu hắn không về nước được thì cứ làm phò mã cho quận chúa nhà ta cũng tốt, không ngờ mới mấy tháng thôi, hắn đã nhảy long môn thành bậc chí tôn rồi.” Thở dài một tiếng, “Cẩm Nhi nhỏ hơn hắn đến bảy tuổi, đợi tới khi nó trưởng thành thì hậu cung của hắn đã có ba ngàn người rồi, đi làm gì, để tự làm mình tức giận sao? Không lấy.”

Hạ Lệnh Thủ gật đầu nói: “May mà ta nói để trở về hỏi ý tỷ, nếu không thì hồng chuyện lớn rồi. Không muốn lấy thì không gả, dù sao An quận chúa vẫn còn nhỏ, qua vài năm sẽ quên hắn thôi, đến lúc đó chúng ta thay con bé tìm một người môn đăng hộ đối là được.” Nàng day thái dương theo thói quen, nói khẽ: “Làm hoàng hậu rất mệt mỏi, Cẩm Nhi là viên ngọc trong tay chúng ta, làm sao để nó đi chịu khổ như thế được.” Trong lòng chua xót, Triệu vương phi nắm tay nàng trấn an.

Chị em thân thiết vốn là tình cảm ruột thịt đáng quý nhất thế gian.

Đợi tới buổi chiều, trước khi tham gia yến tiệc, Hạ Lệnh Thủ nói chuyện này với Cổ Song Huyền, Cổ Song Huyền cũng rất yêu quý con gái của Triệu vương: “Phong tục của Hứa quốc quá ngang tàng, tuy rằng tính tình An quận chúa không tốt nhưng vẫn là lớn lên chốn khuê phòng, không thể để tới chốn sài lang hồ báo chịu khổ được. Triệu vương phi đã nói thế với nàng thì chắc chắn cũng là ý của Triệu vương, cứ làm theo là được.”

Hạ Lệnh Thủ hỏi: “Thế còn công chúa Ca Thuận thì sao?”

“Nguyên Tĩnh sao?” Cổ Song Huyền cân nhắc một chút, “Ngày mai nàng hỏi thử xem, nếu Nguyên Tĩnh tự nguyện chấp nhận số khổ đi làm Tử Đổng của hoàng đế thì chúng ta cũng không cần. Hơn nữa, ở Đại Nhai, Hứa Khang cũng coi như có đề tâm đến Nguyên Tĩnh, chỉ là không đến mức tình yêu nam nữ, dựa vào tiếng tăm của Đại Nhai, Nguyên Tĩnh lại lớn lên trong hoàng cung, khác biệt rất nhiều với An quận chúa. Nếu nó cũng không muốn đi thì chúng ta chọn một vị công chúa khác cũng được.”

An quận chúa là hòn ngọc quý trên tay nên đương nhiên phải che chở cẩn thận; Cố Nguyên Tinh là công chúa mà đế vương yêu thương, gả đi là việc lớn; còn những công chúa khác chỉ là người để lựa chọn bổ sung, tùy tiện sắp xếp. Điểm này Cố Song Huyền xác định rất rõ ràng, Hạ Lệnh Thủ cũng hiểu, nói như vậy, công chúa Ca Thuận Cố Nguyên Tinh lại càng hiểu rõ ngay từ khi còn nhỏ.

Còn ý muốn của quốc chủ Hứa quốc ư? Hiện giờ tự Hứa Khang còn đang ở tình thế bấp bênh, làm sao lo lắng cho nương tử của mình, không nói tới cũng được.

Giờ hội, khi người trong tiệc rượu hoàng tộc đã say, hoàng hậu cảm thấy không khỏe nên đi trước, hiện giờ hoàng đế đối với hoàng hậu chính là ngậm trong miệng sợ tan, nâng trên tay sợ rơi nên đương nhiên cũng hấp tấp đi theo. Thái tử được các cung nữ xinh đẹp cho ăn uống no đủ, cũng lẩn theo đuôi.

Một nhà ba người ở trong cung Phượng Huyền ăn một bàn tiệc khác, Cố Khâm Thiên quán quít lấy Hạ Lệnh Thủ đòi bón rau cho mình, Cố Song Huyền uống rượu một mình thì nhàm chán, liền bảo con cùng uống. Ở buổi tiệc, Cố Khâm Thiên chỉ được uống toàn rượu trái cây, đến chỗ phụ hoàng thì chính là rượu ngon thượng hạng, uống đến mức hai má đỏ bừng, ánh mắt mông lung, ôm lấy lưng Hạ Lệnh Thủ, không ngừng làm bầm: “Mỹ nhân, thơm nào.”

Trong cung đốt hương khiến người ta càng say hơn. Cố Khâm Thiên nóng nực, cởi áo khoác, lắc cái mông béo trước mặt phụ hoàng mẫu hậu, nói: “Xem con khiêu vũ này.” Cánh tay run rẩy, đầu xiêu vẹo, còn chảy vài giọt nước miếng lên cánh tay Hạ Lệnh Thủ, làm Cố Song Huyền giận sôi lên, càng cho cậu uống thêm nhiều nữa. Cuối cùng, Cố Khâm Thiên vẫn kêu nóng, cởi hết quần áo, chỉ vào ‘con rồng nhỏ’ của mình nói: “Tôi nay không cho phép đái dầm!” A ô một tiếng, ngã luôn xuống giường, lăn ra ngủ.

Hạ Lệnh Thủ dở khóc dở cười nhìn Cố Song Huyền ôm con vào nội điện, không lâu sau thì quay lại một mình, ôm Hạ Lệnh Thủ vào trong ngực, hôn nằng: “Giờ càng già càng cay, muốn tranh giành tình cảm với ta, chờ thêm vài năm đi.”

Hạ Lệnh Thủ dán lên mặt hán, cọ một chút: “Tính tình Thiên Nhi không biết giống ai, càng lúc càng gian xảo!”

“Dù thế nào ta cũng thành thật hơn nó, không còn háo sắc như vậy nữa.”

Hạ Lệnh Thủ cào hán, Cố Song Huyền cười nói: “Ừ, trừ lần đầu tiên chúng ta gặp nhau, lúc ấy ta không nói gì với nàng, cũng không làm gì cả, đúng theo đạo quân tử.”

Hạ Lệnh Thủ kéo vuốt rồng trong ngực mình ra: “Thế vừa rồi cái tay này đang làm gì hả?”

Cố Song Huyền tặc lưỡi: “Nó đang ăn thịt.” Ừm, 30 Tết ăn thịt là chuyện thiên kinh địa nghĩa chứ?

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Trầm Muôn Thị Tầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Chương 44.1

Edit: Mộc

Hạ Lệnh Thủ có chút vui sướng khi người gặp họa, nói: “Thần thiếp có thai, không thể thị tẩm. Lúc trước ở bên ngoài nên không thể thực hiện được quyền lợi, nay đã về cung, hay là Hoàng thượng...”

Cố Song Huyền sùng sốt, hận nghiêng răng nghiêng lợi, bóp nhẹ ngực nàng hai cái: “Nàng đúng là tiểu hồ ly, suốt ngày chỉ thích trêu chọc ta, biết rõ ta một lòng với nàng, còn bảo ta đi tìm người khác.”

Hạ Lệnh Thủ thờ dãi: “Hoàng thượng, chuyên sùng với cả đế vương và phi tử đều là tối kỵ.” Nàng tự mình rót cho Cố Song Huyền một ly rượu, “Sùng ái của người sớm hay muộn sẽ khiến thần thiếp và hoàng nhi gặp tai họa ngập đầu.”

Ánh mắt Cố Song Huyền lóe lên, trầm mặc không nói.

Hạ Lệnh Thủ đẩy hán: “Đi đi, vài năm nay chàng không chọn ai thị tẩm đã là không ổn rồi, hôm nay nên theo chế độ cũ...”

Cố Song Huyền lập tức đứng lên, vỗ mạnh lên bàn: “Không đi!” Hân loanh quanh hai vòng, nói tiếp: “Vài năm nay hậu cung đã chẳng còn tác dụng gì, chẳng lẽ sợ thêm một ngày sao? Hơn nữa, hoàng đế Đại Nhạn đầu phải chưa từng chuyên sùng phi tử, vì sao các tiên hoàng có thể, ta lại không được?”

Hạ Lệnh Thủ rũ mắt: “Nhưng cuối cùng số mệnh của phi tử đó thế nào?”

Cố Song Huyền lạnh nhạt nói: “Hạ Lệnh Thủ nàng không phải nữ tử yếu ớt không chịu nổi một kích, nếu nàng như thế thì không phải là Hạ Lệnh Thủ mà ta yêu.”

Lời kia vừa thốt ra, hai người đều giật mình.

Một chữ yêu, với đế vương mà nói có bao nhiêu trân quý bao nhiêu tàn khốc, đối với nữ tử hần yêu mà nói, có thể sẽ đón nhận vinh hoa phú quý, cũng có thể là thi cốt vô tồn. Cho nên Cổ Song Huyền chưa bao giờ nói yêu, hần chỉ dùng hành động bày tỏ ý nghĩ của mình, Hạ Lệnh Thủ cũng không cần đối phương dùng lời ngon tiếng ngọt, nàng có quyền thế, có gia tộc, có thái tử, nàng chỉ im lặng nhìn, tự mình phỏng đoán, sau đó dùng trái tim đưa ra đáp án.

Đế vương sẽ không nói ra chữ ‘yêu’, đế hậu cũng không dám dễ dàng đi ‘yêu’. Ai cũng không ngờ, hai người lòng vòng nhiều năm như vậy, Cổ Song Huyền lại thốt ra dưới tình huống này.

Hạ Lệnh Thủ nắm lấy bầu rượu Bạch ngọc Quan Âm, không cử động, rượu đã đầy ly, từ từ tràn ra, lan ra khắp bàn, thành một cái vũng nhỏ, chảy vào lòng của nàng. Nàng nhấp mấy môi, mắt ẩm ướt: “Tình yêu của đế vương có thể kéo dài bao lâu? Có thể ngăn cản được bao nhiêu cuồng phong mưa gió? Có thể chịu đựng được bao nhiêu quyền thế tác động? Hoàng thượng, xin người về sau đừng nói chữ này nữa.” Nàng sẽ nhớ kỹ thời khắc này, nhớ kỹ lời nói đầu tiên này thật kỹ, nàng sẽ cẩn thận chôn sâu nó vào đáy lòng, về sau, khi đối mặt với gian khổ sẽ lấy nó để nhớ nhưng, để chống đỡ mà sống sót.

“Lệnh thủ, ” Cổ Song Huyền ôm lấy nàng, “Đừng khóc.”

Hạ Lệnh Thủ lắc đầu: “Ta không khóc.”

Cầm Cổ Song Huyền mà sát thái dương nàng: “Nàng phải học cách tin tưởng ta, tin tưởng ta sẽ che chở nàng, chăm sóc nàng, đời đời kiếp kiếp.” Hạ Lệnh Thủ cười khổ, nàng là người lạnh lùng, cũng rất hiểu chuyện, làm sao lại dễ dàng tin tưởng bất kì ai, nàng chỉ tin rằng lâu ngày sẽ biết lòng người.

Lòng của đế vương sâu như biển, một chút yêu kia như châm roi đáy biển, nàng tìm được cũng không có nghĩa là sẽ nắm chắc.

“Nàng ngày càng đa sầu đa cảm, lúc trước mang thai Thiên Nhi cũng không hay khóc như vậy.” Hần lấy áo khoác lông cáo ra phủ lên người nàng, “Đi thôi, ta đưa nàng đi bắn pháo hoa.”

Hạ Lệnh Thủ đứng lên: “Thiên Nhi đang ngủ, sẽ ồn ào làm nó tỉnh.”

Cổ Song Huyền cười gian, nói: “Rượu không say người tự say, hôm nay nó sẽ ngủ không tỉnh đâu.” Đặt bầy cả con mình, chỉ có thể nói là dấm chua của Cổ Song Huyền quá nhiều, khiến Hạ Lệnh Thủ lắc đầu ngao ngán.

Hạ Lệnh Thủ yêu hàn mai, hoa mai trắng như phấn dần dần nở rộ như ánh sáng trong đêm, tuyết rơi mấy ngày trước còn chưa tan hết, giẫm lên vang lên tiếng xào xạc. Tiểu Quái Tử dẫn người mang pháo hoa đến bày biện trước, Cổ Song Huyền đốt một đôi hương, một que đưa cho Hạ Lệnh Thủ, que còn lại tự cầm, hai người lần lượt đi châm vào đầu pháo hoa.

Hàng trăm quả pháo cùng phóng lên, màu sắc rực rỡ, một vị đế vương ôm chặt Tử Đồng trong lòng mình, đứng lặng dưới khói lửa, nhìn chúng lượn lờ trên không trung, bỗng phát sáng rực rỡ tầng tầng lớp lớp chiếu rọi gương mặt hai người, ánh sáng lóa cả mắt.

Một đêm này, hoàng đế không biết xấu hổ lại cầu hoan lần nữa, Hạ Lệnh Thủ vỗ bụng nói khẽ: “Hoàng thượng, không phải thần thiếp không muốn, mà là con trong bụng không chịu nổi.”

Cổ Song Huyền nghẹn một hơi, trùng mắt với nàng, Hạ Lệnh Thủ cười tủm tỉm, Cổ Song Huyền tức giận học theo thái tử, lăn hai vòng trên giường: “Ta muốn ăn thịt.” Hơn nữa còn chỉ vào ‘bào bối’ đã sưng lên của mình, nói: “Dọc đường đi nó rất ngoan ngoãn, nàng không thể bạc đãi nó.”

Hạ Lệnh Thủ nói: “Hoàng thượng, người phải thông cảm cho thần thiếp, cả đứa bé trong bụng nữa.” Cổ Song Huyền cầm tay nàng, đặt lên: “Nàng không thị tâm cũng được, tiêu hóa cho nó đi.”

Hạ Lệnh Thủ bắt đắc dĩ, mà mắt Cổ Song Huyền thì sáng rực, như sói như hổ nhìn nàng chằm chằm, chỉ thiếu chảy nước miếng nói: “Cho ta thịt, không cho ta ta sẽ ăn nàng.”

Hai người là vợ chồng nhiều năm, chuyện chăn gối đa dạng đã thử qua không ít khi Cổ Song Huyền vẫn là thái tử, lúc đó Hạ Lệnh Thủ có ý định lung lạc ý chí của hần, thỉnh thoảng cũng để hần ép mình làm kiểu mới, cũng không nhiều lắm, một tháng chỉ hai lần. Giờ chuyện xưa tái hiện, Hạ Lệnh Thủ không khỏi than thở Cổ Song Huyền vẫn là con rỗng mập mặt dày. Hiện giờ bào bối của rỗng mập đang rung động trong tay nàng, thỉnh thoảng hần còn cố thúc về phía trước, thờ hần hèn ôm hôn nàng. Động tác của nàng nhẹ nhàng chậm chạp, hần liền cắn môi nàng; nàng ngẫu nhiên mạnh tay hơn, hần lại càng phát tỉnh, dùng hai chân quặp lấy nàng, hơi thở ồ ồ, không ngừng thể hiện ý muốn. Tay hần cũng vịn về ngực nàng, còn muốn kéo váy nàng lên, cuối cùng bị Hạ Lệnh Thủ ngăn lại.

Cổ Song Huyền lâu bầu: “Chờ ta hỏi Thái y xong, nàng không trốn được lâu đâu, um... ” Rên rì ra tiếng, cả người đã trầm mê.

Tiểu thái tử đang ngủ liền lật thân thể nhỏ nhoi, cái chân như bánh bao đá vào lưng phụ hoàng, Cổ Song Huyền sợ tới mức không dám cử động. Hạ Lệnh Thủ cười thầm hần gieo gió gặt bão, động tác càng nhanh hơn, Cổ Song Huyền càng khó nhịn, khuôn mặt lúc hồng lúc trắng, cắn chặt răng không lên tiếng.

“Mỹ nhân... hôn nào...” Thái tử đang ngủ lại rì rầm.

Cổ Song Huyền đang trần trụi nửa người, trái tim sắp nhảy ra ngoài, Hạ Lệnh Thủ lại nghiêm chỉnh không mất thứ gì, mặt mày hớn hớn, nhẹ giọng hỏi:

“Còn muốn tiếp tục không?”

Cố Song Huyền nhìn ‘con rồng’ dưới tay đối phương, héch mũi ý bảo tiếp tục. Tay Hạ Lệnh Thủ vừa tê vừa mỏi, không biết Cố Song Huyền còn có thể tiếp tục tới khi nào, định dừng tay, hần đã túm lấy tay nàng tiếp tục cử động, hơi thở nóng bỏng phun trên cổ nàng, chui vào trong áo khiến nơi tròn trịa của nàng cũng ngứa ngáy. Sau khi mang thai, Hạ Lệnh Thủ trở nên rất miễn cảm, bị hần ép buộc thành quen, dù đề phòng cũng dần bại trận.

Cố Song Huyền đặt tiểu thái tử quay lưng lại với hai người, kéo tấm chăn khác trùm lên hai người họ, trong bóng tối, bàn tay chui vào váy nàng, cởi quần lót xuống, trêu đùa chốn đào nguyên. Sắc mặt Hạ Lệnh Thủ ửng hồng, vừa giận vừa xấu hổ, khép hai chân lại không cho hần đụng chạm, ngón tay ở ‘vật kia’ bám mạnh một cái, thân thể Cố Song Huyền run lên, thét lớn một tiếng, cuối cùng ‘giải phóng’ ra ngoài.

Bắt đầu thì dây dưa, quá trình lập đi lập lại, kết cục lại quá ngắn ngủi, khiến Cố Song Huyền mãi mà chưa lấy lại tinh thần.

“Nàng, nàng thật sự là quá độc ác.”

Hạ Lệnh Thủ gật đầu: “Quá khen.” Cố Song Huyền tức giận đến suýt học máu, tự mình mặc lại quần áo, ngồi bên giường, hờn dỗi quay mặt về phía cung điện trống trải.

Hạ Lệnh Thủ biết hần thỉnh thoảng lại thể hiện tính trẻ con, tự mình sửa sang lại quần áo, nhẹ nhàng chui vào trong chăn với thái tử, mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi. Lúc nửa mê nửa tỉnh lại cảm giác cổ bị người ta cắn, người nọ nói thầm sau lưng nàng ‘Thịt, ta nhất định phải ăn được thịt’, nàng cười nhẹ, người nọ đã kéo chăn ra, ôm chặt cả hai mẹ con đang ngủ say.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Trăm Muốn Thị Tầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45

Edit: Mộc

Năm Thiên Khải thứ tám, đầu xuân, xương bồ nở đầy cung đình, sắc hoa hồng nhạt biểu thị cho phồn thịnh quang vinh, khiến người ta vô cùng vui mừng.

Đối với thái tử Đại Nhạn Cố Khâm Thiên mà nói, chuỗi ngày cực khổ của cậu chỉ vừa bắt đầu. Về nguyên nhân của việc này, Cố Khâm Thiên lắc cái eo mập mạp của mình: “Mẹ nói vì ta thích ăn mảnh nên mới dễ tăng cân.”

Công chúa Ca Thuận đang ăn ngon lành liền ngẩng đầu lên, nhai một lúc liền bùng tỉnh đại ngộ: “Cho nên người mới đem điểm tâm Thất tẩu làm cho ta ăn hả? Bởi vì nếu hai người cùng ăn thì thịt của người sẽ bớt lại sang người của ta đúng không?” Công chúa Ca Thuận tức giận, “Thái tử điện hạ, người quá độc ác. Ta mà béo lên thì làm sao tìm được phò mã tốt chứ.” Tuy nàng oán giận nhưng động tác ăn vẫn không dừng lại. Không còn cách nào khác, Thất tẩu Triệu vương phi có trù nghệ phi phạm, không phải người mà nàng đặc biệt yêu thương thì rất khó khiến nàng xuống bếp được.

Không lâu nữa, Triệu vương sẽ đưa người nhà trở về đất phong, qua năm cũng khó gặp. Cho nên khoảng thời gian này, Triệu vương phi luôn cố gắng đáp ứng yêu cầu của mọi người bên cạnh, kể cả có ai nói với nàng muốn lấy sao trên trời thì nàng cũng sẽ sai Triệu vương lên trời tháo xuống để tặng.

An quận chúa múa kiếm một lúc, né tránh các cung nữ muốn lau mồ hôi cho mình, tự cầm tách trà của Cố Khâm Thiên lên uống sạch, lau miệng nói: “Cái này gọi là có phúc cùng hưởng! Tiểu cô cô cứ bình tĩnh.”

Công chúa Ca Thuận đập mạnh vào gáy đối phương: “Thịt mỡ ngứa lắm, ta nhường lại hết cho tiểu thái tử đấy.” Nói xong, vỗ hai tay, đẩy cái khay ngọc trống không ra xa mình, dường như muốn nói ‘xem đi, ta trả lại nguyên lành nhé!’, nhưng điểm tâm vốn chất cao như núi bên trong đã không cánh mà bay.

Cố Khâm Thiên kêu “A” một tiếng thật to, nhún người xuống, nhảy lên vài bước truy đuổi công chúa Ca Thuận. Ba đứa trẻ chạy ra chạy vào trong Đông Cung, cười đùa không ngừng. Cố Khâm Thiên nhỏ nhất, đương nhiên không đuổi kịp, cuối cùng bị bỏ lại, thở hắt hển nguyên rủa: “Tiểu cô cô, người sẽ không gả đi được đâu.”

Công chúa Ca Thuận cười đùa: “Lục tẩu nói ta không cần gả đi, ta có thể kết hôn với một Phò mã rồi ở trong phủ công chúa, để ta thích đùa giỡn thế nào cũng được.” Nàng nâng cằm Cố Khâm Thiên, “Vị công tử này tướng mạo không tồi, có hứng thú loan phượng cùng mình với bản công chúa không, trở thành đôi vợ chồng tiêu dao thân mật nhất trên đời nha.”

Cố Khâm Thiên chống eo rống giận, đáng vẻ trừng mắt lạnh lùng có một hai phần khí phách của phụ hoàng cậu khi ở trên triều: “Người này đúng là không thể dạy dỗ được. Ngang nhiên ức hiếp ấu đệ, tiếp chiêu.” Cả người a ô một tiếng liền lao tới chỗ công chúa Ca Thuận.

Ba người đều bắt đầu tập võ độc sách từ khi ba tuổi, công chúa Ca Thuận đã sắp cập kê, tuy rằng võ nghệ không thể hành tẩu giang hồ, nhưng thân thể khỏe mạnh, thỉnh thoảng trừng phạt đám chị em đám hai mặt với nàng cũng không thành vấn đề. Cố Khâm Thiên đánh, nàng sử dụng chiêu ‘hầu tử trộm

đào' theo thói quen, bàn tay trắng mềm lập tức chộp vào ngực trái của thái tử, hung hăng nhéo một cái, thái tử khóc thét lên, bị phần ôm ngực mình giống như bảo vệ trình tiết của bản thân: "Tiểu cô cô là Đãng Đồ Tử."

(Đãng Đồ Tử: là một vị quan bị mang danh háo sắc)

Cái miệng nhỏ nhắn nghẹn lại, mũi hít thở phập phồng, hai má đỏ hồng, mồ hôi chảy từ giữa trán xuống, thái tử điện hạ nho nhỏ như kim đồng đi theo Quan Âm, khiến cho người ta càng nhìn càng yêu. Cậu còn đang trong cơn giận dữ buồn bực, một đôi mắt ướt át như trên châu đen bóng, công chúa Ca Thuận nhìn mà muốn cười không chịu nổi.

Cố Khâm Thiên phui quần áo của mình, nói nhỏ: "Thiên hạ chỉ có nữ tử và tiểu nhân là khó nuôi. Thái phó nói quá đúng." Rung đùi đắc ý định đi nghỉ một lúc. Bên kia, Trương ma ma ho khan một tiếng: "Thái tử điện hạ."

Cố Khâm Thiên dừng bước, vô tội hỏi: "Sao vậy?"

Trương ma ma chỉ vào nửa nén hương còn lại trong lư hương tứ giác bằng đồng: "Hoàng hậu nương nương nói thái tử phải tập hết một canh giờ mới được đi nghỉ."

Mặt Cố Khâm Thiên lập tức xị xuống, dường như nhớ đến cuộc sống thái tử khi xưa nhàn nhã thành thoi như chim nhỏ, quạt hương bồ đã bay xa. Than ôi, cậu cũng không thể nhàn hạ chỉ tập võ không đứng tấn nữa sao? Cậu không thể chỉ ngâm nga sách xưa, không thể chuyển sử ký quốc gia thành chuyện được sao? Cậu cũng không thể được như trước kia, thích ngủ là ngủ, khi nào thích thì ăn cơm cũng có người hầu hạ, cho dù thích đánh nhau ầu ẩu đã ở thư viện cũng không cần phải đích thân ra trận nữa sao?

Trương ma ma kiên quyết trả lời: "Không thể!" Tiểu Quái Tử và Phượng Lê vô cùng thương xót sửa sang lại quần áo cho cậu, vuốt ve hai má, trấn an: "Thái tử điện hạ, người nhìn một chút là được rồi, chẳng phải chỉ là một canh giờ thôi sao, mỗi khi bọn nô tài bị nương nương 'day dỗ' đều phải đội một chậu nước ớt trên đầu, nếu dám lười biếng thì chậu nước ớt ấy sẽ dùng để tắm luôn."

Cố Khâm Thiên bị phần đi tìm phụ hoàng để lý luận, thái độ phụ hoàng rất lạ, chỉ nói: "Ở Đông Cung là tập luyện, ở điện Biện Đãng cũng là tập luyện, hay là phụ hoàng bảo họ chỉ để hương cho nửa canh giờ thôi, con tập xong rồi thì đi xem tấu chương với phụ hoàng." Có thể giảm bớt gánh nặng đương nhiên là tốt, Cố Khâm Thiên cũng không dám được một tác lại tiến một thước liền gật đầu, nào biết đâu ở chỗ phụ hoàng còn khổ hơn. Các đại thần thảo luận chính sự với phụ hoàng, cậu lại bị người ta lên lút đánh giá, đừng tưởng là mất cậu không tốt nhé, hừ hừ, đám thái giám đi qua đi lại đều đang cố nhịn cười, đừng tưởng là tai cậu điếc nhé, hừ hừ; các hoàng thúc... Ôi ôi, bọn họ đều nhìn thẳng cậu một lượt, đặc biệt là Bát thúc, không chỉ cười phá lên, còn phê bình động tác của cậu không hoàn chỉnh, cánh tay chưa thẳng hết, dáng đi không nghiêm túc, rất đáng ghét. Còn cả Cửu hoàng thúc nữa, hần, hần đúng là đồ khôn mà, là đại yêu quái, hần dám nói thái tử quá béo, thời gian tập võ phải dài hơn, như thế xương cốt mới rắn chắc, cơ thể mới khỏe mạnh được.

Không, một canh giờ đã là đòi mạng của cậu, còn dài hơn nữa thì đúng là chết luôn. Cố Khâm Thiên tức giận thở phì phì, hận không thể đập Cửu hoàng thúc một cú, lửa giận phun ra đại điện, liền chạy tới chỗ Thái hậu tố cáo. Thái hậu vô cùng yêu thương đứa cháu phải thiếu tình thương của mẹ, lập tức theo ý cậu, nói: "Đi đi, tuyền Định Đường vương đến đây cho ai gia."

Quả nhiên, trên thế gian này vẫn còn có người thật lòng thương yêu cậu. Cố Khâm Thiên hài lòng, vô cùng vui sướng ra khỏi cung Đình Hành của Thái hậu. Cửu hoàng thúc bị mắng, cậu không thể cáo mượn oai hùm, nếu không sẽ bị nghi là vui sướng khi người gặp họa. Ha ha, Bát thúc từng dạy rằng: tố cáo cũng là một môn học. (^o^)/

Người nào đó cảm thấy mỹ mãn liền đến Đông cung tiếp tục đứng tấn, vô tình gặp công chúa Ca Thuận và An quận chúa đang là cà. Thái tử lấy điểm tâm tinh xảo mà Triệu vương phi làm sáng nay để chiêu đãi, không ngờ đã mất hết điểm tâm lại còn bị người ta phi lễ, thật là oán giận, thật là bất bình mà.

"Chẳng lẽ đây là vận cứt chó trong truyền thuyết sao?" Cố Khâm Thiên nói thầm, lại tiếp tục giang rộng hai chân dưới ánh mặt trời chói chang, làm tư thế đứng tấn. Ô ô, cánh tay nhỏ của cậu thật đáng thương.

"Đứng tấn thì lưng phải thẳng, ngực ưỡn lên, chân không được run, khuỷu tay nâng cao lên nữa." Một người vô cùng đáng ghét, bám riết không tha đến bắt lỗi cậu, Cố Khâm Thiên quyết định không thèm nhìn người ta.

"Thái tử, qua mấy tháng nữa ngươi không còn là hoàng tử duy nhất Đại Nạn nữa, có lẽ sẽ có em trai hoặc em gái. Sau khi đứa trẻ đó được sinh ra sẽ lấy đi tất cả sự chú ý của mọi người, ngươi không còn là hoàng tử quan trọng nhất trong cung nữa đâu."

Hà, Cố Khâm Thiên dựng thẳng tai lên, ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm vào phía không người.

Định Đường vương tiếp tục nói: "Làm hoàng huynh, lại là thái tử, ngươi phải biết gánh nặng trên vai mình. Văn võ nhiều mặt, vào triều có thể nắm đại thần trong tay, xuất binh có thể bách chiến bách thắng. Ngươi là quốc quân tương lai của Đại Nạn, phải tự khiến mình trở nên mạnh mẽ mới có thể làm Đại Nạn cường thịnh. Ngươi không thể tùy tiện nghịch ngợm như trước đây, ngươi còn rất nhiều thứ phải học, rất nhiều việc phải làm, rất nhiều người cần ngươi bảo vệ, tiếp tục tầm thường, không có chí tiến thủ sẽ làm ngươi mất đi vị trí thái tử, mất đi yêu thương của hoàng hậu và hoàng thượng, mất đi sự ủng hộ của đại thần và dân chúng. Tới lúc đó, ngươi sẽ bị hoàng tử khác thay thế..."

Lúc Hạ Lệnh Thủ đi tới liền nghe được những lời này của Định Đường vương. Nàng dừng chân ở ngoài điện, theo thói quen định vuốt kim đao ở thắt lưng, bỗng nhiên nhớ ra đã tháo kim đao xuống rồi.

Dường như Định Đường vương cảm nhận được, đột nhiên ngừng đầu, chỉ thấy vô số đóa hoa nở rộ, trong trí nhớ đã xuất hiện quá nhiều hình ảnh về nữ tử đứng không xa đó. Đóa hoa màu trắng nhảy múa theo gió, dải hoa màu xanh nhạt lay động, theo tóc nàng trượt xuống vai, rơi vào trần gian, hương

hoa khiến cho hạt giống chôn giấu trong đáy lòng bỗng nhiên mọc lên, khẽ khàng chạm vào đóa hoa, thồn thức.

Dường như hắt lại rơi vào cảnh tượng tượng trong mơ của mình, trong giấc mơ ấy, nàng vẫn cầm thanh đao bên cạnh hân, xung quanh mưa máu bắn đầy trên váy, trên tay áo nàng, càng làm nổi bật gương mặt đoan trang, đôi mắt lạnh lẽo. Nàng như thế, không ai bì nổi, không ai có thể tiếp cận, không thể chạm vào, ở trong giấc mộng, vô số lần hân ngóng trông nàng, vô số lần muốn vươn tay giữ chặt nàng, bảo vệ nàng sau lưng mình, nhưng tới khi vươn tay ra lại phải chấp nhận kiếp này không thể thoát khỏi bóng tối lạnh lùng, sự thật tàn khốc khắc sâu trong ngực.

“Mẫu, mẫu hậu... Hu hu.” Tiểu thái tử như nhìn thấy cọng cỏ cứu mạng, vội chạy đến, “Người có em trai em gái mới sẽ không cần Thiên Nhi sao?”

Hạ Lệnh Thủ lau cái trán đầy mồ hôi cho cậu, cười nói: “Hoàng tử Thiên gia khi học ở thư viện Bạch Lộ luôn là người đứng thứ nhất thứ hai đấy.”

Cố Khâm Thiên âm thầm nhớ lại: “Năm trước, so với các bạn cùng lứa, con là...” Cúi đầu, “Thứ mười hai. Ừm, thật ra cũng không kém nhiều lắm, dù sao đều là số hai.”

Hạ Lệnh Thủ suy nghĩ: “Vậy để em trai hoặc em gái con xếp thứ nhất cũng được.”

“A?!” Cố Khâm Thiên chớp mắt kinh ngạc.

Hạ Lệnh Thủ nói tiếp: “Nếu sinh em trai, anh trai lại bị em tranh đánh bại cũng không phải chuyện đáng để giong pha. Dù sao trên đời này cũng chỉ có một vị hoàng thượng, một vị thân vương, ai làm cũng không sao, cứ có người làm là được rồi.”

“Con...” Cố Khâm Thiên lo lắng đến giờ chân.

Hạ Lệnh Thủ cân nhắc một lúc lâu, lại bổ sung: “Thân vương thì không thể sống ở Hoàng thành, đợi tới khi trưởng thành sẽ phải tới đất phong, làm một vị vương gia tiêu dao. Phụ hoàng và mẫu hậu thì chỉ có thể ở bên cạnh hoàng thượng đời kế tiếp thôi.”

“Không!” Cố Khâm Thiên kêu lớn, kéo vạt áo Hạ Lệnh Thủ: “Con không muốn đâu, con muốn ở cùng mẫu hậu mỹ nhân, con không muốn xa phụ hoàng.” Quay nhiều, suýt chút nữa là khóc lóc om sòm. Công chúa Ca Thuận đứng một bên nói: “Vậy thái tử điện hạ phải cố gắng nhiều hơn, mau chóng trưởng thành, làm để vương vấn võ song toàn, bảo vệ thật tốt cho em trai em gái, bảo vệ phụ hoàng mẫu hậu của người, bảo vệ cho lê dân bách tính Đại Nhạn.”

Cố Khâm Thiên lau nước mắt, cuối cùng thôi làm nũng, trái lại tiếp tục đi tập võ, còn gọi tiểu thái giám lấy sách ra đọc cho mình nghe. Đáng vẻ chăm chỉ như thế làm cho Hạ Lệnh Thủ vừa đau lòng lại vừa vui mừng.

Định Đường vương chấp tay với Hạ Lệnh Thủ, nói: “Thần đệ thất lễ.”

Hạ Lệnh Thủ lùi lại một bước, cười nói: “Thái tử rất không tốt, cần người có tâm nhắc nhở, bản cung cảm tạ vương gia còn chưa kịp, làm sao lại trách cứ.”

Đây là lần đầu tiên hai người không đối đầu gay gắt, chế giễu châm chọc nhau. Trong khoảng thời gian ngắn, Định Đường vương cảm giác mình có rất nhiều lời muốn hỏi, nhưng trước bao nhiêu con mắt, hân không thể hỏi được, Hạ Lệnh Thủ thân nhiên mời hân vào Đông Cung uống trà, hân cũng chỉ gượng gạo gật đầu.

“Lần này Vương gia trở về hân có phần không tiện?”

Định Đường vương đang nhìn đôi tay mềm mại cầm tách trà nóng liền ngừng đầu lên: “Xin chỉ giáo?”

Hạ Lệnh Thủ nhìn công chúa Ca Thuận đang ở trong đình viện: “Đình viện phủ vương gia rất sâu, không có một vị nữ chủ nhân phụ trách việc nhà, khó tránh khỏi...”

Định Đường vương lập tức đứng lên, dáng vẻ giận dữ thoáng qua: “Hạ Lệnh Thủ, việc riêng của bản vương không cần người quan tâm, càng không cần người chọn uyên ương thay bản vương.”

Đối mặt với tính khí nóng nảy của đối phương, Hạ Lệnh Thủ mỉm cười: “Sao vương gia phải tức giận thế, người vì nước mà bỏ qua nhân duyên của mình, là một quốc mẫu, đương nhiên phải bồi thường cho vương gia.”

Định Đường vương đập mạnh lên bàn trà, rung động đến nỗi trà cụ đều kêu leng keng, mỗi một tiếng vang lên như gõ cảnh cáo vào tâm trí, nhắc hân không nên tức giận, không được thẳng thắn, không được... nói cho nàng biết: “Ta không cần quốc mẫu bồi thường, ta muốn nàng...”

Hạ Lệnh Thủ ngước mắt, Định Đường vương ngừng lại.

Mặt trời ngày xuân ấm áp, ánh nắng phủ lên tường đỏ ngói xanh, tạo ra ánh sáng rực rỡ. Ánh sáng ấy xuyên qua song cửa sổ, gặp một cơn gió chột lạnh đến thấu xương, còn lạnh hơn cả ánh nắng khi vào đông.

Không hiểu sao Định Đường vương chột rùng mình, sắc mặt trở nên tái nhợt, mím môi, một lúc sau liền cười khẩy, nói: “Hoàng hậu nương nương, thần đệ không cần người quan tâm. Thần đệ thích nữ tử thế nào, muốn kết hôn với ai sẽ do thần đệ tự quyết định, người không có tư cách, cũng không có quyền tham gia.”

Hạ Lệnh Thủ khẽ nghiêng tách trà, trà nóng bắn lên mu bàn tay nàng, rõ ràng rất nóng nhưng nàng lại chỉ cảm thấy lạnh lẽo.

Không tới hai ngày, bên ngoài truyền đến tin tức tính tình háo sắc của Định Đường vương không hề giảm, mỹ nữ xinh đẹp trong phủ còn chưa đủ làm ấm giường cho hắn, bắt đầu lang thang trong Tần lâu sở quán, suốt ngày ngủ nơi bụi hoa rùng liễu, không về phủ.

Hiện giờ Cố Song Huyền đã khổng chế rất nhiều ở Hoàng thành, nhận được tin này liền cảm thấy khó hiểu: “Trước kia tuy hắn phóng đảng nhưng tính thần chưa bao giờ sa sút đến mức này, rốt cục là đã xảy ra chuyện gì?”

Hạ Lệnh Thủ đang cúi đầu uống thuốc, nghe vậy cũng không ngẩng lên.

Cố Song Huyền đến bên cạnh nàng, hôn lên vành tai: “Nàng bắt nạt hắn phải không?”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Trầm Muốn Thị Tầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46

Edit: Mộc

Hạ Lệnh Thủ liếc hắn một cái, thần nhiên nói: “Nam tử các chàng bắt kẻ làm gì sai cũng đều là do hồng nhan gây họa. Hồng nhan họa thủy, hại nhà các chàng, thiên hạ của các chàng. Tính tình Định Đường vương xưa nay thế nào, chàng làm anh trai còn rõ ràng hơn ta, chàng không tự hỏi mình xem có phải chàng ức hiếp hắn không, ngược lại đi hỏi ta, kì quái.”

Cố Song Huyền hất mặt nói: “Ta đối ngoại, nàng đối nội, ta không hỏi nàng thì hỏi ai?”

Hạ Lệnh Thủ hừ nói: “Hỏi chính hắn ấy.”

Cố Song Huyền cười khê, sờ lưng nàng như trấn an: “Tính tình nàng càng ngày càng hung dữ, nữ tử mang thai đều như thế sao?” Hắn tiện tay lật danh mục quà tặng Hoàng hậu đã sửa lại lên xem, trên đó ghi lại lễ vật các quan viên dâng tặng các phi tần vào dịp năm mới, xem một lúc, không nghe thấy Hạ Lệnh Thủ nói gì, liền ngẩng đầu lên hỏi: “Giận sao?”

Hạ Lệnh Thủ nói nhỏ: “Không.”

Cố Song Huyền ôm eo nàng, đan hai tay vào nhau: “Thật ra ta cũng biết, tính tình Cửu đệ kiêu căng, xem thường nữ tử mảnh mai như liễu. Không nói đến chuyện hắn cố ý nhục nhã Thánh công chúa Tuyệt quốc, cũng không nói mấy năm nay hồng nhan trong hậu viện của hắn không ngừng tăng thêm, chỉ nói tới vị sủng phi số khổ kia, nay vẫn còn bị giam cầm trong biệt viện, ngay cả cha mẹ cũng chẳng quan tâm. Hắn càng khinh thường nữ tử lại càng dễ dàng bại trong tay nữ tử, đây là nhân quả tuần hoàn.”

Hạ Lệnh Thủ nghe xong thì đoán được Cố Song Huyền đã biết những gì mình và Định Đường vương nói với nhau. Cẩn thận nghĩ lại, ngày ấy bọn họ ở Đông Cung, bên cạnh Hạ Lệnh Thủ đều là người cũ, thoát khỏi sự khống chế của nàng nhiều năm, có lẽ đã có vài người về dưới tay hoàng đế, ám vệ của Hạ gia trong Đông Cung chỉ có một phần, còn lại đều là người của hoàng đế, bảo sao Cố Song Huyền lại không nóng không vội. Nàng thờ dài, thực lực vị hoàng đế này đã lớn hơn trước rất nhiều, sẽ không để người ta định đoạt số phận mình.

Cần nhắc một chút mới nói: “Thật ra ngày ấy ta cũng không nói thêm gì, chỉ đề cập chuyện tuyển phi cho hắn. Chàng cũng biết Thánh công chúa Tuyệt quốc là chúng ta ép hắn nhận, quay đầu lại bảo hắn đi tấn công Tuyệt quốc, hắn vì Đại Nhạn cục cung tận tụy, về tình về lý chúng ta đều không thể bạc đãi hắn. Làm sao biết được tính Định Đường vương lại trẻ con như vậy, bắt mất sự sắp xếp của ta liền dùng hành động chứng tỏ sự tức giận của hắn. Đi vào mấy nơi kỹ viện đây cũng không sợ mang bệnh vào người.”

Cố Song Huyền nghe vậy liền gật nhẹ đầu, đôi mắt vẫn chú ý vào danh mục quà tặng, nghe thấy Hạ Lệnh Thủ nói tiếp: “Có điều chuyện Định Đường vương phong lưu không phải bây giờ mới có, chỉ là dạo này như sấm bên tai, ta làm tấu từ chứ không phải nẫu hậu, không thể khuyên được hắn, cùng lắm thì sau này gặp hắn sẽ đi đường vòng, không để trình diễn tiết mục ‘hồng nhan họa thủy’ này nữa, ta coi như sợ rồi.”

Cố Song Huyền cười ha ha, ôm nàng lắc vài cái: “Được rồi, đừng tức giận nữa. Sau này nàng cứ kính nhi viễn chi với hắn là được, sẽ không có lừa gạt gì nữa.” Chỉ vào một chỗ trong danh mục hỏi: “Sao Hiền phi và Chu mỹ nhân lại nhiều quà như vậy?”

Hạ Lệnh Thủ nói: “Đại hoàng tử giờ đã mười ba tuổi, Nhị hoàng tử cũng mười hai tuổi rồi, lúc nào cũng có thể ra khỏi thư viện Bạch Lộ làm việc. Hiền phi và Chu mỹ nhân là mẫu phi của hai đứa nó, đương nhiên cũng được người ta ‘quan tâm’ rất nhiều.”

Cố Song Huyền hừ một tiếng: “Vài năm nay ta không quản lý nghiêm bọn họ, không ngờ có người đã đuổi xức tu dài như vậy, quyết định đại sự khi ta trăm tuổi.” Vứt danh mục quà tặng đi, đập mạnh vào hai tách trà, vô tình nói: “Bọn họ đều cho rằng ta cũng giống như tổ tiên, đang lúc tráng niên đã...”

“Cố Song Huyền!” Hạ Lệnh Thủ lạnh lùng quát lên, sắc mặt tái nhợt, Cố Song Huyền mím môi, một lúc lâu sau mới cười nói: “Ta hồ ngôn loạn ngữ, nàng đừng coi là thật.”

Tim Hạ Lệnh Thủ đập như sấm. Nàng đương nhiên biết tuổi tác của phần lớn hoàng đế Đại Nhai, cũng từng nghi ngờ có nguyên nhân nào khác bên trong không, ví dụ như từ nhỏ đã bị uống thuốc độc, hoặc bị ám sát, hoặc là vết thương chồng chất lúc chiến tranh tái phát, hoặc là chính sự bận rộn, nhiều năm lo lắng khiến thân thể suy kiệt, nên mới mất sớm. Đoán ra đoán vào, mỗi người đều có thể trạng khác nhau, nguyên nhân đương nhiên cũng khác. Bây giờ nàng nhìn Cố Song Huyền khỏe mạnh như thường, nhưng cảm giác trong lòng lại không ổn, đột nhiên nghe hắn nói thế, trong ngực như có sợi tơ vô hình trói chặt thành một khối.

Cố Song Huyền thấy một lúc lâu nàng còn chưa bình tĩnh, biết mình làm nàng sợ, liền sai người dâng trà sâm lên, cho nàng uống hai ngụm, cười nói: “Đúng rồi, vài ngày trước ta đi khổ phòng ở Đông Cung tìm đồ, nhưng lại bất ngờ tìm được bảo bối này, cho nàng đây.” Hắn thò tay vào tay áo, cô tay ‘xoẹt’ một tiếng liền phóng ra hai thanh kiếm sắc bén. Thân kiếm đề vừa lòng bàn tay hắn, mũi kiếm mềm dẻo, thanh kiếm mỏng như cánh ve, chuôi kiếm bằng bạc có khắc hoa văn, cả kiếm không có bất kì bộ phận thừa thãi nào, thoạt nhìn gọn gàng linh hoạt, đặt trên người không có vẻ giống vũ khí mà như đồ chơi của trẻ con.

“Đây là ám tiễn, là vũ khí ta từng dùng để phòng thân.” Lưỡi kiếm vẽ một nét lên cái chặn giấy bằng bạch ngọc, lập tức phân nó thành hai, quả nhiên là sắc bén, chém sắt như chém bùn.

Định Đường vương đưa cho nàng kim đao, Cố Song Huyền liền đưa ám tiễn, người này cho dù ghen tuông cũng cố giấu giấu điểm điểm, tìm một lý do đường hoàng, đúng là làm người ta ngọt ngào không nói thành lời.

Mà đến lúc này, kim đao kia đừng nói là xuất hiện trước mặt người khác, cho dù là cung nữ của Hạ Lệnh Thủ cũng không thấy tăm hơi của nó.

Định Đường vương có lẽ là hành quân quá lâu, đói khát quá thể, hoang đường một thời gian ở thanh lâu, đã ăn no nê, lại nhớ tới Vương phủ, liền về chinh đồn một phen, còn tự mình đi đón sủng phi bị hãm giam cầm bấy lâu trở về.

Ngày hôm sau có ý đưa phi tử đi nhận lỗi với nhạc phụ nhạc mẫu, ngày thứ ba liền giải tán phần lớn các tiểu thiếp, oanh oanh yến yến vẫn vờn quanh vương phủ. Sau nhiều năm, Định Đường vương phủ cuối cùng cũng đón nữ chủ nhân thật sự.

Sau một tháng, vị sủng phi kia mới được Định Đường vương dẫn vào hoàng cung gặp thái hậu và các phi tần khác.

Sắc mặt Quân Thị rực rỡ, hai gò má đỏ ửng, xinh đẹp vô song, đôi mắt nhìn quanh cung Đình Hành lúc sáng lúc tối, mái tóc không dài đến mắt cá chân giống nữ tử bình thường mà chỉ đến giữa lưng, nghe nói vào năm thứ ba bị giam cầm, nàng tự cắt tóc mình, thể đoạn tuyệt với gia tộc. Xa cách nhiều năm, khi gặp cha mẹ chắc cũng rơi nước mắt.

Hạ Lệnh Thủ đánh giá đối phương, tươi cười lạnh lùng, nhìn Định Đường vương đang trầm mặc không nói, cười bảo: “Sau một thời gian nữa, phủ vương gia cũng có thêm con trai rồi.”

Lúc này, Đại Nhai đã là tháng sáu, bụng Hạ Lệnh Thủ đã lớn, chỉ có thể cố ngồi tựa vào ghế nói đùa với mọi người.

Edit: Mộc

Định Đường vương cao giọng nói: “Vương phi đã mang thai hơn bốn tháng rồi.” Nói xong liền liếc qua bà vai Quân Thị về phía Hạ Lệnh Thủ. Đối phương không để ý đến ánh mắt của hắn, chỉ vui vẻ sai người ban quà tặng, lại dặn dò Quân Thị cần chú ý một số việc, đáng vẻ tự nhiên đúng kiểu trưởng tử như mẹ, làm hắn vừa tức vừa hận.

Trí nhớ của hắn về Hạ Lệnh Thủ dừng lại ở chiến trường ngày đó, không hề lan đến nội viện thâm sâu của hoàng cung, trong lòng hắn hiểu rõ, cũng biết lợi hại, cho nên hắn không nói gì, cũng không hỏi nữa, thậm chí khi vào cung thỉnh an Thái hậu cũng không rẽ sang cung Phụng Huyền hoặc Đông Cung. Trong lồng ngực hắn có một thanh đao, thanh đao ấy luôn để ngang ngực hắn, đầu lưỡi đao là nữ tử lạnh lùng không tô điểm, không phải vị hoàng hậu ngồi trên ngai cao nói cười tự nhiên kia.

Người hắn yêu là phượng hoàng dục hỏa nơi tường thành gió lửa, không phải con bướm vàng trong bụi hoa rực rỡ.

(dục hỏa: tắm trong lửa)

Hắn suy nghĩ cẩn thận, cũng hiểu rõ ràng, cuối cùng chỉ im lặng.

Trong điện Chiêu Khâm, mùi đàn hương dày đặc, Quảng mỹ nhân nâng tay áo, bàn tay mềm mại không xương đang mài mực. Hoàng thượng của nàng đang xem tấu chương, thỉnh thoảng lại nhíu lông mày, hoặc hừ nhẹ, mỗi cử động đều hút lấy ánh mắt nàng.

Nàng vượt qua sự tranh đấu gay gắt giữa các phi tần, giành được ưu ái của đế vương, được an bài hầu hạ ở điện Chiêu Khâm, một ngày thì quá nửa thời gian đã ở bên làm bạn với hoàng đế, ân sủng như thế ngay cả hoàng hậu cũng khó có được, làm sao không khiến người ta hâm mộ chứ. Nếu là trước kia, nàng đương nhiên sẽ khoe khoang một phen trước mặt các phi tần khác, nhiều năm trôi qua, cuối cùng nàng cũng có ngày nổi danh, thật sự muốn nhìn sắc mặt ghen tị của kẻ địch. Nhưng nàng cũng đã già đi, lúc vào cung mới mười sáu, nay người đã già, tâm cũng tang thương, bỏ đi về ngày ngộ, hoàn toàn trở thành Quảng mỹ nhân kín đáo biết giấu mình.

Lúc Định Đường vương tiến vào, nhìn thấy dáng vẻ hài hòa của đế vương và sủng phi. Hắn hành lễ, coi như không thấy Quảng mỹ nhân, chỉ nói: “Thần có chuyện quan trọng bẩm báo, kính mong những người không liên quan ra ngoài.”

Quảng mỹ nhân ngẩn ra, vẻ mặt cứng đờ, trông mong nhìn đế vương. Thời gian này, các thần tử đến tận đây bẩm việc rất ít, công khai làm khó nàng cũng ít, đây là lần đầu tiên có người vô lễ với nàng như thế, vậy nàng cũng muốn nhìn xem hoàng đế sùng ái nàng đến mức độ nào.

Cố Song Huyền hỏi: “Chuyện gì?” Quảng mỹ nhân mừng thầm.

Định Đường vương hừ lạnh, phun ra hai chữ: “Hải quốc.”

Cố Song Huyền đột nhiên ném bút son lên bàn, đứng bật dậy: “Lại là đám ô hợp kia, chúng gây chuyện gì?” Quảng mỹ nhân kinh hãi, lùi ra xa mấy bước. Định Đường vương cười thầm: “Thật ra không phải chuyện gì lớn, chỉ là vài quốc chủ của các đảo trên biển lật lọng, bắt thuyền đánh cá của ta, rút gân lột da ngư dân treo lên cột buồm” Quảng mỹ nhân che miệng, cố hết sức bình tĩnh đứng im tại chỗ.

Quảng mỹ nhân nhún người, nói khẽ: “Thần thiếp đi đổi một tách trà khác cho hoàng thượng.” Cố Song Huyền không trả lời, đôi phương liền tự mình rời đi.

Định Đường vương xem tấu chương xong liền nổi giận: “Vết sẹo vừa lành đã quên đau, loại người này chỉ có thể giết sạch, không thể hòa giải được.”

Cố Song Huyền cũng có ý tứ này: “Nhưng ai đi? Lão Thất vừa trở về đất phong nửa năm, còn phải chỉnh đốn mọi việc; lão Bát thì chẳng biết tung tích đâu nữa, không biết khi nào mới lộ đầu ra; Nhị ca là con một sách, Tam ca lại không hiểu đánh trận, nếu phải tướng lĩnh đi thì...”

“Trách nhiệm quá lớn, liên lụy rất nhiều người, sợ khó có thể thắng trận.”

Cố Song Huyền tươi cười: “Người cũng không thể đi, vương phi của người này đã có thai mấy tháng rồi, người phải ở lại.”

Định Đường vương há hốc mồm, nhỏ giọng nói: “Thần đệ học theo Lục ca, lấy tâm đối đãi với thế tử, hy vọng có thể làm bạn đến già mà thôi.”

Cố Song Huyền cười ha ha, vỗ vai Cửu đệ: “Người cứ nghỉ ngơi nửa năm đi, việc đánh trận không vội.”

Tuy nói là không vội, nhưng cũng không ngừng bàn bạc việc chuẩn bị lương thảo, hai người nói chuyện rất lâu, Quảng mỹ nhân cầm tách trà đứng ngoài điện, đổi trà hết lần này đến lần khác.

Gần đến hoàng hôn, dù sức lực của Cố Song Huyền nhiều thế nào cũng dần mệt mỏi, Tiểu Quái Tử vẫn chờ trong nội điện im lặng dâng lên một hộp gấm, Cố Song Huyền lấy một viên thuốc ra đặt vào miệng, cứ thế nuốt xuống.

Định Đường vương nhìn thấy liền hỏi: “Hoàng huynh uống gì vậy?”

Cố Song Huyền không nói rõ: “Thuốc.” Tác dụng của thuốc rất nhanh, không đến nửa khắc, sắc mặt hần đã tốt hơn nhiều, liền mở ra bản đồ biên cương Đại Nhạn, nói tiếp: “Là phương thuốc mà các tiên hoàng truyền xuống.”

Định Đường vương vâng một tiếng, không hề hỏi nhiều, tiếp tục bàn bạc với hần.

“Hoàng thượng không bệnh không đau, uống thuốc gì thế?” Khi Hạ Lệnh Thủ có được phương thuốc kia trong tay thì nàng đã mang thai chín tháng, chuẩn bị sinh con, rất ít khi xuất cung, cũng vì dân tin tưởng người bên cạnh hoàng đế nên khi biết tin thì đã rất muộn.

Tiểu Quái Tử run rẩy quỳ gối trên sàn lạnh như băng, dập đầu nói: “Nô tài chỉ biết tác dụng của nó rất phi thường, Hoàng thượng uống xong thì không đến một khắc, nét mặt rạng rỡ. Nương nương... Thời gian hoàng thượng phê duyệt tấu chương trắng đêm đều phải dựa vào nó để chống đỡ.”

Y nữ bên cạnh cẩn thận dùng giấy gói thuốc thật kỹ, sau đó luồn vào trong ống trúc nhỏ, cột trên chân chim, hô lên một tiếng, chim liền bay đi.

Hạ Lệnh Thủ không muốn kinh động tới hoàng đế, chỉ nhẫn nại chờ đợi tin tức. Thế gian này, người có thể nhận ra được các loại độc, nếu Cung phu nhân tự nhận xếp thứ ba thì không ai dám nhận thứ hai, thứ nhất đương nhiên là sư phụ Cung phu nhân. Hạ Lệnh Thủ đưa thuốc tới chỗ Triệu vương phi, Triệu vương phi lại mời Cung phu nhân xác nhận cho, đợi nửa tháng sau, tin tức đã quay về chỗ Hạ Lệnh Thủ.

Mở tờ giấy bằng ngón tay ra, suýt nữa hai mắt nàng hoa lên, sắp ngất: “Đây, thứ này vốn là...” Đột nhiên bụng đau dữ dội, nàng ôm bụng kêu lên, ngã xuống giường.

Trên giấy trắng mực đen, vài chữ màu đỏ kia nhìn mà ghê người.

Ngày hôm đó, Tiểu Quái Tử kêu thảm thiết khắp cung đình: “Hoàng hậu nương nương sắp sinh!”

Lúc này hoàng đế đang nhận tách trà từ tay Quảng mỹ nhân, nghe vậy tay liền run lên, nước trà nóng rơi trên mu bàn tay hần nhưng hần chẳng hề để ý, cứ thế xống ra ngoài.

Chương 47

Edit: Mộc

Thân thể Hạ Lệnh Thủ đau nhức, đôi mắt chăm chú nhìn về phía cửa đại điện, dường như đang chờ đợi điều gì, lại như đang sợ hãi điều gì.

Mãi đến khi ngoài điện vang lên tiếng hô to vạn tuế, nàng mới thả lỏng tâm trạng, cảm thấy từng con đau đớn lại truyền khắp toàn thân. Hai chân nàng cử động, bàn tay túm chặt lấy tấm đệm, cắn răng không ra tiếng. Nàng đã quen nhẫn nại, dù đau đớn thế nào cũng chỉ nuốt vào, huống hồ đây là lần sinh thứ hai rồi.

Hơn nữa, lần này là hấn chủ động đến.

Cố Song Huyền không vào được nội điện, chỉ có thể lo lắng đứng ngoài cửa son son, tai dựng thẳng lên nghe ngóng động tĩnh bên trong.

Không lâu sau, mẹ của hoàng hậu là Hạ Lê Thị chạy tới, em trai nàng là Hạ Lệnh Cản đang làm ở công bộ cũng vội vàng bỏ việc, thỉnh cầu vào cung. Thái tử được người ta đón từ thư viện Bạch Lô về, vừa kéo tay áo phụ hoàng vừa hỏi: “Mẹ sinh em trai hay em gái vậy?”

Hạ Lê Thị kinh ngạc vô cùng, nhẹ giọng nhắc nhở thái tử: “Trong cung không thể gọi thẳng hoàng hậu nương nương là mẹ, phải tôn xưng là mẫu hậu.”

Thái tử méo miệng, Cố Song Huyền ôm cậu, cười nhạt nói: “Không sao, gọi mẹ nghe có vẻ thân thiết hơn.” Trong lòng Hạ Lê Thị cảm kích, đành phải cúi người hành lễ với hoàng đế, xem như cảm tạ ưu ái của hoàng đế thay Hạ Lệnh Thủ.

Một khi có người ngoài, Cố Song Huyền càng tuân thủ nghiêm túc quy tắc của hoàng tộc. Tiểu Quái Tử đã là thân tín của hoàng đế từ lâu, Lương công công thật ra vẫn ở lại cung Phụng Huyền, phụ trách chăm sóc chủ tử cung Phụng Huyền. Trước kia là để giám thị thể thân của hoàng hậu, hôm nay là ở bên cạnh Hạ Lệnh Thủ. Lão già này vốn tinh quái, thấy dáng vẻ này của hoàng đế thì biết đối phương đang ngại người ngoài, liền sai người đi pha trà, lại gọi thêm một vị thái y già tới, chỉ sợ các chủ tử cung khác sẽ chạy tới gây chuyện như lần trước.

Tính tình Thái tử trẻ con, không nghe thấy mẫu hậu kêu đau nên cho rằng sinh con cũng giống như hái dưa, chỉ là thời gian lâu một chút cho nên vẫn thoải mái hỏi lung tung. Ví dụ như: “Cha, con sinh ra từ chỗ nào vậy?”

Cố Song Huyền sững sốt, mặt hiếm khi lại chuyển hồng như thế, ra vẻ bình tĩnh, ho khan: “Đương nhiên là từ trong bụng mẹ con.”

Thái tử kéo áo mình lên, sờ cái bụng phình to như dưa hấu: “Rõn sao? Con cao lớn như vậy làm sao chui ra được?”

Cố Song Huyền xua tay, chỉ đành nói qua loa: “Lúc trước con rất nhỏ, ừm, mẹ con sinh con ra cũng rất vất vả, về sau con phải nghe lời đấy.”

Thái tử khẳng khái nói: “Cha lừa con, thật ra con sinh ra từ trái tim đúng không? Trong thư viện có người nói mình rơi từ trên cây xuống, hoặc là bơi từ trong nước ra, có người lại rơi từ trên trời xuống, con là thịt trên người mẹ, cho nên con là tâm can của cha mẹ.” Tiếng nói dễ thương làm không khí bớt căng thẳng một chút.

Hạ Lê Thị đã từng làm mẹ, biết việc sinh con rất nguy hiểm, rất lâu mà vẫn không nghe thấy tiếng kêu của Hạ Lệnh Thủ, lòng nóng như lửa đốt, đánh bạo xin hoàng đế tha tội, tự mình vào nội điện.

Cố Song Huyền cũng định đi vào thì Lương công công đã đoán ra từ trước, lập tức đứng sững ở cửa như thần canh cửa, nói khê: “Hoàng thượng, ngài không thể cứ làm hòng tổ chế như thế được.”

Cố Song Huyền thần nhiên nói: “Trẫm chỉ vô tình đi ngang qua thôi, vậy mà cũng không được?”

Lương công công gật đầu: “Đi...” Còn chưa nói xong, Cố Song Huyền kêu to: “Thiên Nhi, đi ra ngay.” Mọi người kinh hãi, thấy thái tử giống như quả trứng gà lăn vào nhanh như chớp, nháy mắt sau, hoàng đế vừa gào to cũng theo đuôi vào nội điện, vừa đi còn vừa ra về kêu to: “Thiên Nhi, đứng lại! Nơi này không phải chỗ để con chơi đâu, mau đứng lại...”

Lương công công rơi lệ, thầm nghĩ: Hoàng thượng, thái tử điện hạ, các người có thể không cần phải hớp sức tức hiếp lão già này không, thật không hiền lành gì.

Hạ Lệnh Thủ đã đau đến sắp hôn mê, lại bị người ta ép uống trà sâm, nửa mê nửa tỉnh. Lúc mơ mơ màng màng nghe thấy tiếng động từ bên ngoài, còn tưởng đứa bé sắp sinh ra, lại cố rặn, bụng vừa quặn lên, nàng hít một hơi lạnh, kêu thành tiếng. Mồ hôi ướt đầm cả tóc và lông mày, chỉ cảm thấy có một đôi tay lớn nắm lấy bàn tay nàng, nhẹ giọng gọi nữ danh của nàng: “Thủ Nhi...”

Hạ Lệnh Thủ hít thở, nước nôi nói: “Đau quá.”

Cố Song Huyền lau sạch trán nàng, nhìn các y nữ không ngừng chăm cứu để giúp đứa bé trong bụng chóng ra, mùi máu ngày càng nặng, sắc mặt Hạ Lệnh Thủ càng trắng bệch. Đại y nữ đã lo lắng đến nổi toát mồ hôi lạnh, có y nữ nói: “Vị trí thai có vấn đề rồi.”

Thái y ở ngoài bình phong lên tiếng: “Dùng tay đi.” Mọi người nhìn nhau, rồi lại nhìn hoàng đế.

Hạ Lê Thị nghe thế thì hai mắt rung rung, nhìn lướt qua vai hoàng đế thấy dáng vẻ nửa sống nửa chết của Hạ Lệnh Thủ, một lúc lâu mới nói: “Thôi được, sinh sớm thì đỡ phải chịu thêm khổ.” Thái tử đã nhảy lên giường, hôn hai má Hạ Lệnh Thủ: “Mẹ, mau sinh cho Thiên Nhi em trai đi, Thiên Nhi dạy nó đọc sách. Ừm, sinh em gái cũng được, hàng ngày con sẽ tắm rửa cho em.”

Hạ Lệnh Thủ nghe xong nửa câu đầu thì cảm động, đến nửa câu sau thì dờ khóc dờ cười, Cố Song Huyền quát lên: “Nơi này huyết khí quá nặng, Thiên Nhi ra ngoài đi.”

Thái tử ương ngạnh nhào vào bụng Hạ Lệnh Thủ: “Con không đi!” Tuy rằng cậu đã gầy hơn trước rất nhiều, nhưng vẫn là một đứa trẻ có tập võ, tay chân không biết kiềm chế sức mạnh, xô nhào vào như thế làm Hạ Lệnh Thủ đau đớn kêu một tiếng, thái tử sợ tới mức nhảy bật lên, khuôn mặt Cố Song Huyền hoàn toàn biến thành màu đen, Phụng Lê nhanh tay bế thái tử đi. Đứa bé 7 tuổi sao có thể dễ dàng thỏa hiệp như vậy được, vừa đánh vừa đá kêu to: “Ta muốn mẹ, buông ra...”

Cố Song Huyền vốn định cẩn thận dạy dỗ nó một chút, Hạ Lệnh Thủ lại liên tục kêu thảm thiết, các y nữ thừa dịp thái tử vừa áp mạnh lên, nhân cơ hội thay nhau xoa bóp theo tiết tấu từ trái sang phải. Cố Song Huyền nghe được tiếng kêu thì hết hồn, không dám rời đi nữa, để Hạ Lệnh Thủ nắm chặt lấy bàn tay hắn, tóc dài xổ ra như mực, mỗi một sợi đều vẫn vút. Tình hình Hạ Lệnh Thủ rất kiên nhẫn nhưng cũng không chịu nổi xoa bóp như thế, kêu lên thành tiếng, mỗi một tiếng dường như đều gõ vào trái tim Cố Song Huyền.

Nhiều năm trước, đối với việc hắn liên tục gây khó dễ, nàng cũng không rơi một giọt nước mắt; khi gặp lại nhau, đối mặt với đao thương kiếm vũ, nàng chỉ thản nhiên cười; mà vào lúc sinh sản tưởng như dễ dàng lại có thể làm nàng bỏ đi tất cả nguy trang, thể hiện yếu ớt trước mặt hắn, làm sao hắn không chán động cho được.

“Không sinh nữa, từ này về sau không bao giờ sinh nữa, được không?”

Xương cốt toàn thân Hạ Lệnh Thủ dường như đều bị mờ ra, mí mắt nặng như đeo vàng, bàn tay dán trên người hắn cọ xát nhẹ nhàng. Cố Song Huyền ôm nàng, nghe các y nữ nói ‘Một, hai ba, dùng sức nào’, cảm nhận được nữ tử trong lòng đang run rẩy, hắn lại không có cách gì.

Lúc này, đế vương ở bên cạnh hoàng hậu đang sinh nở tới tận nửa đêm, thái tử vừa khóc vừa gây chuyện, gây chuyện chán thì thôi, cuối cùng im miệng ôm em gái nhỏ.

Thái hậu vừa nghe nói sinh hạ công chúa thì vui vẻ ra mặt, nói: “Huỳnh muội long phượng, vừa vặn vừa vặn.”

Edit: Mộc

Phi tần trong hậu cung hoặc vui sướng hoặc ghen tị, đều cố tỏ ra tươi cười nịnh hót thái hậu, hoàng đế và hoàng hậu, nói mấy lời thể hiện ý tốt. Quay đầu, đã có người nhìn bụng Quảng Mỹ nhân, có thâm ý nói: “Một năm nay có điềm lành xuất hiện ở Đại Nhạn, thai này của hoàng hậu là phượng hoàng, có lẽ bạch long sẽ rơi vào bụng của tỷ tỷ đấy, chúng ta cứ chúc mừng trước đi.” Quảng Mỹ nhân hận đến vô đi vò lại cái khăn.

Cố Song Huyền vốn chuẩn bị hai quyển sách, một quyển là tên hoàng tử, một quyển là tên công chúa. Hạ Lệnh Thủ sinh ra công chúa, hắn nhìn thái tử ngày càng nghịch ngợm, lại nhìn con gái không khóc cũng không quấy, cảm thấy công chúa rất tốt, về sau sẽ không hao sắc hoa tâm, nơi nơi tìm người đánh nhau gây chuyện thị phi. Đương nhiên, sẽ càng không đi cướp đoạt mỹ nhân hoàng hậu với mình, liền đặt tên là Cố Khuyển Linh, công chúa Phong Linh.

Thái tử vô cùng hiếu kỳ về hoàng muội của mình, mỗi ngày từ thư viện trở về, không đi điện Biện Đường của phụ hoàng nữa mà chạy tới cung Phụng Huyền, chọc vào hai má tiểu công chúa: “Tiểu phượng hoàng, mau khóc cho ca ca nghe một chút.” Linh công chúa há cái miệng nhỏ nhắn ra nhưng mắt thì không mở, khô khô ngủ say.

Thái tử không cam lòng, liền véo mũi tiểu công chúa không để bé con thỏ, khiến hai má nó đỏ bừng, Trương ma ma phụ trách chăm sóc sợ tới mức mặt trắng bệch, kêu sợ hãi liên tục, ngày đó cung nhân liền tố cáo với hoàng hậu. Hạ Lệnh Thủ là người được Hạ gia dạy dỗ từ nhỏ đến lớn, luôn thận trọng từng lời nói hành động, lần đầu tiên đã thấy được bóng dáng của Triệu vương phi trên người thái tử, lúc đầu cười khổ, không nói gì cả, chỉ ôm thái tử, cũng véo nhẹ cái mũi cậu. Mới đầu thái tử vẫn vui vẻ hít thở, về sau chỉ có thể há miệng hô hấp, tìm cách thoát ra. Hạ Lệnh Thủ không buông tay, thái tử giương nanh múa vuốt đi cào tay nàng, khuôn mặt nhỏ nhắn đã đỏ ửng, giống như khóc, lại giống như đang ầm ức.

Hạ Lệnh Thủ hỏi cậu: “Cái này gọi là lấy đạo đãi người để đãi mình. Thiên Nhi, con là Thái tử, làm chuyện gì cũng phải biết kết quả mới được hành động. Hôm nay con trêu chọc muội muội, nhẹ thì nó sẽ khóc lóc không ngừng, nặng thì mất mạng. Thiên tử phạm pháp tội như thường dân, muội muội bị con trêu chọc, mẹ thay muội muội đòi lại công bằng, đương nhiên chỉ có thể cho con đi làm bạn với nó, hiểu rõ chưa?”

Thái tử khóc nức nở nói: “Mẹ có thể bỏ rơi Thiên Nhi sao?”

Hạ Lệnh Thủ nói: “Đều là con của mẹ, lòng bàn tay mu bàn tay đều là thịt, ai mẹ cũng thương cả, nhưng ai mẹ cũng có thể bỏ được. Cố Khâm Thiên, con là Thái tử, nhất định phải học được cách sinh tồn trong hoàng gia.”

Đây là lần đầu tiên Hạ Lệnh Thủ nghiêm túc dạy con. Trước ba tuổi, Cố Khâm Thiên không hiểu được; lúc bảy tuổi thì đã biết vài đạo lý đơn giản, lớn lên trong hoàng cung, thấy được cũng học được nhiều, nhưng cậu được người ta yêu chiều quen, nếu không được chỉ dạy kịp thời thì sớm hay muộn sẽ gây ra việc không thể cứu vãn.

Người Hạ gia vì muốn cho con gái học cưỡi ngựa mà trói chặt bọn họ trên lưng ngựa, để mặc ngựa đưa bọn họ chạy lên núi hoang cả một ngày, không hề giải cứu. Hạ Lệnh Thủ lớn lên như thế nào, nàng sẽ dạy Cố Khâm Thiên như thế.

Hoàng tộc không chấp nhận những người ngây thơ, cũng không chứa được những người lỗ mãng.

Lần đầu tiên Cố Khâm Thiên bị mẹ mình đối xử như thế, sợ hãi cái chết và thất vọng về mẹ xuất hiện trong lòng cậu, mãi không tiêu tan, mấy ngày liền cậu không đến cung Phượng Huyền mà ở Đông Cung đọc sách, tập võ. Cố Song Huyền đương nhiên hiểu rõ, thờ dài vuốt lưng Hạ Lệnh Thủ, đau lòng nói: “Nàng cứ từ từ thôi, nóng vội chỉ sợ là vật cực tất phản.”

Hạ Lệnh Thủ ôm tiểu công chúa, nói: “Chúng ta đã để nó tự do tự tại 7 năm, cuộc đời một người có bao nhiêu lần 7 năm đây? Một vị thái tử lại có bao nhiêu thời gian để lãng phí chứ? Một quốc gia, làm sao chứa được hoàng tộc không biết yêu quý con dân. Chàng là hoàng thượng, khi 7 tuổi chàng đang làm gì? Gặp phải những chuyện gì? Những gì chàng từng trải qua, Thiên Nhi đều chưa thấy bao giờ, nó chỉ là tờ giấy trắng, nếu vẽ cẩn thận sẽ là bản đồ của Đại Nhạn, nếu vẽ cầu thả sẽ xương cốt nơi rừng sâu núi hoang.

“Được rồi được rồi.” Cố Song Huyền liên tục xua tay, cười nói: “Sao sau khi ở cữ lại nhiều lời hơn cả trước kia chứ, thời gian bực tức còn nhiều hơn nữa.”

Hạ Lệnh Thủ chột ngậm chặt miệng. Nàng đang lo lắng cho con mình, vì bảo vệ con gái mình, bảo vệ thiên hạ của phu quân mình, lòng của nàng đã phải chia làm ba phía, giờ đã có hai phía bắt đầu ghét bỏ chuyện nàng xen vào. Trong khoảng thời gian ngắn, chỉ cảm thấy trong ngực có một nửa nóng bỏng, một nửa thì dần nguội lạnh.

Nàng ôm chặt tiểu công chúa, quỳ xuống, nói: “Là thần thiếp quá phận, xin hoàng thượng trách phạt.”

Cố Song Huyền hoảng sợ: “Nàng làm gì vậy? Đang êm đẹp lại suy nghĩ linh tinh.”

Hạ Lệnh Thủ thay đổi vẻ mặt, có vẻ buồn bã nói: “Thần thiếp đúng là đã suy nghĩ quá nhiều, nghĩ chuyện không nên nghĩ, làm chuyện không nên làm, nói lời không nên nói. Làm một người mẹ muốn con trai mình thành rồng, con gái mình thành phượng, làm chính thể hi vọng gia tộc hòa thuận, phu quân sống lâu trăm tuổi,” nàng ngừng lại một chút, có phần thâm ý nhìn Tiểu Quái Tử phía sau: “Sợ rằng Hoàng thượng bận rộn chính sự, thân mình mệt mỏi suy sụp, không nghe lời khuyên của các Thái y, cố ý uống thứ gì đó không nên uống...”

Nghe thấy thế, Cố Song Huyền đã đoán được ý tứ trong lời của nàng, đỡ nàng ngồi lại lên giường, đắp chăn cho hai mẹ con: “Trẫm có thể uống linh tinh gì chứ? Dù sao cũng là thuốc do tổ tiên truyền lại, chỉ có lợi không có hại, nàng yên tâm đi.”

Hạ Lệnh Thủ rút lấy một đoạn tóc dài trên búi tóc hắc, trong đó đã có lẫn sợi bạc: “Ta và chàng không phải thái y, nói ra không tính. Thầy thuốc thời tổ tiên cũng không nhiều kiến thức bằng các thái y hiện giờ, vì bảo đảm an toàn, sao hoàng thượng không đưa thuốc cho các thái y kiểm tra xem?” Cuối cùng nàng thờ dài, nói một câu: “Thiên Nhi mới 7 tuổi, tiểu phượng hoàng còn chưa đến bảy năm, mà ta và chàng cũng chỉ mới bên nhau được vài năm mà thôi.” Nói xong liền quay đầu đi.

Tâm trạng Cố Song Huyền sục sôi, đây là lần đầu tiên Hạ Lệnh Thủ bày tỏ tình yêu với hắc, tỏ ý tứ muốn bạch đầu giai lão, làm sao hắc không hưng phấn, kích động cho được.

Có điều hắc vẫn là hoàng đế, có vài phần lý trí kiềm chế, chỉ nói: “Loại thuốc kia không phải thứ bình thường, các tiên hoàng đều nhấn mạnh rằng không thể truyền ra ngoài.”

Hạ Lệnh Thủ nói: “Tìm một vị thái y lớn tuổi nhất, đức cao vọng trọng kiểm tra, sẽ không xảy ra vấn đề gì.”

Cố Song Huyền đắn đo một chút, cuối cùng gật đầu. Trong lòng cũng thầm than rằng Hạ Lệnh Thủ chỉ là nữ tử, không biết được khát vọng lớn nhất mà mỗi hoàng đế đều theo đuổi.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Trẫm Muốn Thị Tẩm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48

Edit: Mộc

Lão thái y là cựu thần ba triều, ở Thái y viện đã nói một thì không có hai, tính tình ngay thẳng, chính cái tính ăn ngay nói thật của ông ta đã khiến Tạ Sâm từng không ít lần nếm mùi thất bại.

Tiểu Quái Tử mới được ông ta cũng là vị bị Hạ Lệnh Thủ dọa, một tháng này trong lòng luôn sợ hãi, hoàn toàn hiểu được rằng đôi Đế Hậu này không hề giống đôi vợ chồng hoàng tộc nào trong lịch sử. Tiểu Quái Tử không phải rỗng, hắc chỉ là một con giun từng sống trong ngư hoa viên được Hạ gia nuôi

đường, muốn có được sự tin tưởng của hoàng đế, thận trọng từng bước đi trong cung, đi sai thì sẽ bị người ta cắt thành hai đoạn.

Tuổi tác lão thái y đã cao, thuốc từng thử còn nhiều hơn muối người bình thường từng ăn, đợi tới khi Tiểu Quái Tử đưa viên thuốc kia ra, sắc mặt ông ta liền thay đổi, run rẩy nói: “Đây, đây là Đại Hoàn đan sao?”

Cố Song Huyền nhìn qua những lão thần đang ngồi ngay ngắn, nói: “Người chỉ cần kiểm tra tác dụng của thuốc là được.”

Trong truyền thuyết, thuốc bổ của hoàng đế khai quốc Đại Nhai chỉ là một viên thuốc màu nâu bình thường. Vị khó uống, đưa lên mũi người có thể ngửi được mùi hương thơm ngát, lão thái y tự ném thử, lại bóp nát cả viên thuốc để kiểm tra, sắc mặt càng lúc càng nghiêm trọng.

Đại Hoàn đan này là khi hoàng đế khai quốc khi đang chinh chiến thì được một vị kỳ nhân tặng. Người dùng xong có thể tỉnh táo gấp trăm lần trong nháy mắt, sức lực khỏe như trâu, kiềm hãm việc già đi, trừ hết trăm bệnh. Hoàng đế khai quốc truyền lại phương thuốc cho thái tử, kéo dài đã nhiều đời, tác dụng không ngừng được các hoàng đế nâng cao, càng ngày càng mơ hồ, giờ đã trở thành lời đồn đại trong dân gian là ‘thuốc bất lão’. Đến cuối đời, các hoàng đế sẽ tuyển một người thân tín, sai đổi phương nghiên cứu chế tạo thuốc, không được truyền ra ngoài. Cho nên Thái Y viện chỉ coi đó là truyền thuyết, cũng từng thử tìm hiểu nhưng vẫn không thành công.

Lão thái y đã từng hầu hạ hoàng đế ba triều, đương nhiên cũng từng nghe đến, cũng nghi ngờ lý do mà các đế vương đoản mệnh. Nhưng đã từng nhận được lời dặn dò từ trường bối, không thể hỏi nhiều; khi còn trẻ, họa là từ miệng mà ra; khi về già, không còn để ý đến danh lợi nữa, càng già càng ngay thẳng, ngược lại có được sự coi trọng của hoàng đế.

Hạ Lệnh Thủ nhìn sắc mặt khác thường của lão thái y, biết chân tướng sắp được công bố, ngược lại nàng không xuất hiện ở ngoại điện nữa, chỉ ở trong nội điện nhìn các vú nuôi thay áo cho tiểu công chúa. Phương Lê đứng ở cửa điện, hai mắt trừng Tiểu Quái Tử đang càng lúc càng uất ức, lỗ tai cũng dựng thẳng lên nghe tiếng nói chuyện bên ngoài.

“Hoàng thượng, phẩm là thuốc đều có ba phần độc, huống hồ thuốc này là vật luyện được nhờ thuật giả kim, có thêm ba phần độc, lại có một chút hoa gạo, dùng trong thời gian ngắn sẽ làm tinh thần người ta sáng khoải, nếu dùng lâu dài, độc tố xâm nhập vào phổi, sẽ tàn phá nội tạng, còn có thể khiến người ta hưng phấn, sinh ra ảo giác.”

Tiếng nói già nua, khàn khàn, truyền ra trong điện trống rỗng, xâm nhập vào bóng tối.

Một tay Cố Song Huyền chống lên thái dương, trầm giọng hỏi: “Nó không có công hiệu kéo dài tuổi thọ sao?”

Lão thái y nói: “Đây chỉ là ảo giác mà thôi. Thuốc này dùng càng nhiều thì nhu cầu càng lớn, dùng nhiều thì tác dụng của thuốc rất nhanh làm người ta có ảo giác rằng cơ thể mình đang ở lúc tráng niên.” Về mặt ông ta đau buồn, quỳ xuống nói: “Hoàng thượng, đây là độc dược mãn tính, trăm ngàn lần ngài không nên đụng vào.”

“Oành” một tiếng, như sấm sét nổ tung trên đầu mọi người, ai nấy đều run rẩy bầy.

Giọng nói lạnh lẽo của Cố Song Huyền vang lên: “Nói hươu nói vượn! Người đâu, kéo kẻ này xuống cho trảm... thiên đao vạn quả.”

Lão thái y giận dữ kêu lên: “Hoàng thượng, lời thật thì khó nghe, những kẻ đạo sĩ chế đan dược kia cũng chỉ vì vinh hoa phú quý mà không để ý tới số mệnh chết của đế vương, ngài không thể tin những lời hồ ngôn loạn ngữ của bọn họ... Hoàng thượng... hoàng...” Tốc độ của đám thị vệ rất nhanh, lập tức chặn miệng của lão thái y lại, khiến cho sự thật giống như phù dung sớm nở tối tàn, tan đi mất.

Về mặt Cố Song Huyền vô cùng giận dữ vọt vào nội điện, Hạ Lệnh Thủ đã đứng dậy từ trước, vẫy tay ra hiệu cho các cung nhân lui xuống.

“Lão già hồ đồ ngu muội, ngay cả thánh ý của tiên hoàng cũng dám vu cáo, trăm muốn diệt cửu tộc của lão ta.” Hần thò phì phì, đi qua đi lại trước giường. “Cái gì mà độc dược chứ! Nếu đúng là độc dược thì sao các vị tiên hoàng đều dùng? Chẳng lẽ bọn họ không nghi ngờ dược tính của thuốc sao, lại còn làm thành tổ huấn nhắc nhở các hậu bối sử dụng”, từng câu đều có vẻ oán trách, đương nhiên là rất tức giận.

Hạ Lệnh Thủ đợi tới khi sắc mặt hần bình thường mới nói khẽ: “Nếu một vị thái y nói sợ không chính xác, chúng ta tìm thêm vài người nữa.”

“Không cần.” Cố Song Huyền lớn tiếng nói, “Trăm đâu có ngu muội mà đi tin tưởng đám lang băm này.”

Hạ Lệnh Thủ định nói ‘Chính cái đám lang băm này hàng ngày vẫn điều trị cho cả vạn người trong cung, từ trên xuống dưới đây’, nhìn đối phương còn đang tức giận, nàng sẽ không tưới thêm dầu vào lửa, chỉ hỏi: “Mấy năm nay thân thể của hoàng thượng có gì khác trước không?”

“Rất tốt, tốt vô cùng. Không bệnh không đau, không có gì khó chịu cả. Cho nên những gì lão ta nói đều là nói dối, chẳng qua muốn tranh công trước mặt trẫm. Hừ, đúng là uổng công trăm tin tưởng ông ta nhiều năm, không ngờ lại là kẻ nghịch thần, vì vinh hoa phú quý mà dám vu tội cả tổ tiên.”

Hạ Lệnh Thủ đắn đo hỏi: “Thuốc này...” Chẳng còn định dùng tiếp sao?

“Trẫm sẽ luôn dùng nó, cũng tuân theo di chỉ của tổ tiên, để cho hậu bối cũng dùng, kéo dài tuổi thọ đối với đế vương là chuyện quan trọng nhất.”

Hạ Lệnh Thủ hít một hơi lạnh: “Thiên Nhi cũng dùng sao?”

Cố Song Huyền đã hết giận, cười nói: “Nó đã dùng từ lâu rồi.”

Hạ Lệnh Thủ chợt tiến lên vài bước, sắc mặt vì kinh ngạc mà trắng bệch: “Chuyện bắt đầu từ khi nào? Sao ta không biết. Nó đã uống bao nhiêu rồi? Thân thể thế nào? Phản ứng của nàng quá kích động khiến Cố Song Huyền khó hiểu: “Thiên Nhi là con trưởng của ta, đương nhiên cũng phải tuân theo tổ huấn dùng đại hoàn đan. Nhưng nó vẫn còn nhỏ, ta sợ thuốc có thể ảnh hưởng không tốt đến xương cốt của nó, cho nên sau khi nó ba tuổi mới cho uống một viên vào dịp đầu xuân, khi lớn hơn thì đổi thành nửa năm một lần, rồi tới mấy tháng, sau khi nhọc quán thì mỗi tháng có thể dùng một lần, bảo vệ cơ thể nó khỏe mạnh, bách độc bất xâm, thể lực phi phạm.” Nói xong còn vỗ lên ngực mình, dường như muốn triển lãm cơ ngực: “Đúng rồi, trước khi đến cung Phụng Huyền đã có người đưa thuốc cho nó rồi.”

Hạ Lệnh Thủ đã không còn tâm trạng nghe tiếp nữa, ánh mắt sắc bén như tên bắn lên người hắn, kêu to: “Chàng muốn hại chết Thiên Nhi sao? Đó là độc dược, vì sao chàng cứ khẳng khái một mực như vậy.”

Cố Song Huyền tỏ vẻ không sao cả, tựa nửa người vào giường: “Lão thái y đó hồ ngôn loạn ngữ mà nàng cũng tin sao?”

Hạ Lệnh Thủ tức giận đến nỗi ngón tay cũng run lên, lập tức bước nhanh ra ngoài điện, không quay đầu lại mà đi thẳng tới Đông Cung.

Cố Khâm Thiên bị mẫu hậu lạnh nhạt nhiều ngày, trong lòng ngứa ngáy khó chịu, nhưng lại cảm thấy mình không làm gì sai, đi tìm Thái hậu nói linh tinh một hồi, Thái hậu còn giảng hoạt hơn cả mẫu hậu của cậu, thái tử điện hạ kiêu ngạo vô cùng giận dữ, phất tay áo, ngay cả cung Đình Hành của Thái hậu cũng không thêm tới nữa, tiện thể còn gây chuyện với các phi tần đang ngồi chờ kịch vui trong hậu cung, bày trò đến nỗi người ngã ngựa đổ, ai nhìn thấy cậu đều né thật xa.

Đến lúc này, thái tử nhận định: phụ hoàng bị thế tử quản nghiêm ngặt, mẫu hậu là hồ ly Hà Đông, Thái hậu là hắc phượng hoàng, chỉ mình Cố Khâm Thiên cậu là tiểu bạch long trong sáng.

Là một con rồng sẽ bay lên thiên cung, cậu muốn chứng tỏ rằng mình làm gì cũng đúng! Cho dù sai đi nữa.. thì cũng phải là đúng!

Tiểu thái tử vung nắm tay lên với trời, thể hiện ý chí muốn người trong thiên hạ đều thấy sự lợi hại của cậu.

Tiểu thái giám bên người hoàng đế bê khay vàng tới, chờ thái tử điện hạ phát biểu hùng hồn xong, mới dám tiến lên, khom người nói: “Thái tử, đến lúc uống thuốc rồi.”

Cố Khâm Thiên vung kiếm bạc lên, hỏi tiểu thái giám: “Người nói đi, những lời bản thái tử nói có phải lời vàng ý ngọc không?”

Tiểu thái giám lập tức gật đầu: “Dạ phải.”

Cố Khâm Thiên lại hỏi: “Vậy có phải bản thái tử chưa từng làm gì sai không?”

Tiểu thái giám mới vào cung ba năm, đã hưởng bản tính ma vương của thái tử từ lâu, mắt không chớp một cái, nói dối như cuội: “Thái tử làm sao có thể sai lầm được, ai lại đi nói linh tinh thế, để nô tài bắt kẻ đó đi dọn nhà xí.”

Cố Khâm Thiên bất đắc dĩ nói: “Mẫu hậu nói ta đã sai rồi.”

“Hà?!” Tiểu thái giám trừng lớn hai mắt, “Vậy, vậy...”

Cố Khâm Thiên bầm riết không tha, hỏi: “Người có thể phạt mẫu hậu đi dọn nhà xí sao?”

Tiểu thái giám lùi lại một bước: “Không, không thể...”

Cố Khâm Thiên thở dài: “Vậy là ta sai rồi sao?”

“A, đúng A, không, không đúng!” Tiểu thái giám khóc không ra nước mắt, thái tử điện hạ à, người dùng chọc ghẹo nô tài nữa, là nô tài sai lầm rồi. Sao tuổi hèn nhỏ nhất mà lại bị phản công việc thoát nhìn thì đơn giản nhưng lại nguy hiểm nhất chứ. Tiểu thái giám lại lùi ra sau mấy bước nữa, cổ đã mềm nhũn, lưng sắp chạm vào người phía sau.

Cố Khâm Thiên vui sướng thốt lên: “Mẹ!” Sau đó chợt nhớ ra, hừ hừ, quy củ đứng hành lễ: “Thái tử Cố Khâm Thiên tham kiến hoàng hậu nương nương, nương nương thiên tuế, thiên tuế thiên thiên...” Còn chưa giả đứng đắn hết thì Hạ Lệnh Thủ đã ôm cậu vào lòng, lo lắng hỏi: “Con đã uống đại hoàn đan chưa? Mau nói cho ta biết, đã uống chưa?”

Cố Khâm Thiên thò đầu ra khỏi lòng nàng: “Mẫu hậu, người nói gì vậy?”

Hạ Lệnh Thủ lập tức đứng lên nói với người phía sau: “Mau bắt mạch cho thái tử.” Chính là lão thái y lúc này, may mà Hạ Lệnh xuất hiện đúng lúc, ngăn thế lại. Nếu y thuật của lão thái y và Cung phu nhân sánh ngang nhau, vậy thì đương nhiên có thể bài trừ độc tố trong cơ thể thái tử.

Cố Khâm Thiên ngây thơ bị lão thái y run rẩy bắt mạch, kê đơn thuốc, không tới nửa canh giờ đã phải uống mấy bát thuốc hoặc nóng hoặc lạnh, cậu cũng muốn hỏi, nhưng đang bị Hạ Lệnh Thủ lo lắng ôm trong lòng, sợ hỏi xong rồi thì không được ôm nữa, cho nên rất lâu không nói gì, Hạ Lệnh Thủ bảo cậu làm gì thì cậu làm thế, khiến cho người trong Đông Cung đều ngạc nhiên.

Khi Cố Song Huyền tới, Đại Hoàn Đan đã bị vứt qua một bên, hắn tức giận quát lên: “Nàng làm gì thế?”

Hạ Lệnh Thủ không thèm đôi co với hắn, hắn càng tức giận thì nàng ngược lại càng lạnh lùng bình tĩnh: “Cứu con của chúng ta.” Nàng ôm chặt Cố Khâm

Thiên, nhìn thẳng vào hoàng đế đang đứng ở cửa lớn: “Nó là thịt rơi từ tim ta xuống, không thể bị sự u mê của chàng làm hại được.”

Cố Song Huyền vùng tay lên, suýt nữa thì cãi nhau với nàng, lại cố kiên nhẫn nói: “Lệnh Thủ, nàng đừng có lòng dạ đàn bà như vậy.”

Hạ Lệnh Thủ không đáp, nàng không muốn nói Cố Song Huyền quá cuồng vọng tự đại, cũng không muốn nói hẳn luôn tự cho mình là đúng, nàng chỉ ôm chặt đứa con trong lòng, dùng hành động kiên quyết để thể hiện ý nghĩ của mình.

Làm một người mẹ, nàng sẽ không để con mình uống thuốc độc mãn tính; làm con gái của thế gia, nàng sẽ không để thái tử bị sự u mê của tổ tiên làm hại; làm hoàng hậu Đại Nhai, nàng càng không thể để quốc quân tương lai bước vào cạm bẫy tử vong.

Nàng muốn bảo vệ con mình, bảo vệ quyền sống của Thái tử, bảo vệ cậu, nhìn cậu khỏe mạnh từ năm này qua năm khác.

Bóng dáng Cố Song Huyền đứng ở cửa lớn Đông Cung giống như hắc long không lồ, thân thể to lớn cuốn lấy hoàng cung, đen kịt, nặng nề, khiến người ta hít thở không thông.

Hạ Lệnh Thủ là phượng hoàng che chở chim nhỏ, dùng đôi cánh lửa mỏng manh của mình cho đứa bé sự ấm áp, dựa vào chút hỏa điểm này cho mình đứng khì. Quan tâm sẽ bị rối loạn, nàng đã không thể lấy tâm trạng lạnh nhạt đi đặt bẫy hoàng đế như trước kia, lấy con mình làm lợi thế, trong lúc không biết, nàng đã lựa chọn phương thức ngu xuẩn nhất là đối đầu với hoàng đế.

Nàng nói: “Ta sẽ không thỏa hiệp!” Nói xong liền kéo đầu thái tử vào trong đôi cánh của mình, để cậu tránh khỏi cuồng phong mưa bão bên ngoài.

Đối với các phi tần mà nói, đây là lần đầu tiên Đế Hậu cãi vã trong mấy năm qua. Hoàng đế nổi giận đến nỗi suýt nữa là phá cả Đông Cung, hẳn không lên tiếng trách cứ, nhưng hẳn lại giống như một con sư tử đang kìm nén phần nộ, đi tới đi lui trong đại điện, giận giữ nhìn hoàng hậu.

Từ nhỏ tới lớn, Thái tử chưa bao giờ thấy cha mẹ cãi nhau. Trong trí nhớ của cậu, phụ hoàng là người mà cậu đòi gì cũng cho, mẫu hậu lại chỉ yêu chiều có mức độ, cậu là tâm can của bọn họ, cho dù có mâu thuẫn lớn thế nào thì cậu cũng có thể giải quyết. Nhưng lần này, bọn họ lại vì thái tử mà trợn mắt với nhau, không ai nhường ai. Điều này khiến cho Cố Khâm Thiên sợ hãi, cậu không phải hoàng tử duy nhất, nếu mẫu hậu không phải hoàng hậu thì cậu còn có thể làm thái tử sao?

Cố Khâm Thiên cũng không biết, cậu chỉ núp trong lòng mẫu hậu, giống như con thú nhỏ muốn tìm kiếm an toàn, mở to đôi mắt vô tội nhìn mẫu hậu mà bình thường vẫn điềm tĩnh, lại nhìn trộm hoàng đế đang tức điên lên nhưng vẫn cố kìm nén, bàn tay nho nhỏ nắm chặt vạt áo mẫu hậu, sợ hãi run rẩy.

Trong đêm tối, đèn ở điện Tồn Vĩ cuối cùng cũng được thắp lên.

Quảng mỹ nhân tự mình dâng trà sâm đến tay Cố Song Huyền, suy nghĩ một lúc mới nói: “Phương thuốc mà các tiên hoàng đế lại đương nhiên là trăm lợi không một hại, hoàng hậu lại nghi ngờ... Đây có phải là...” Tội bất kính không?

Bàn tay cầm tách trà của Cố Song Huyền cứng lại. Hẳn thật sự rất tức giận, mỗi khi lửa giận vọt lên là không nhịn được tìm một người tới chia sẻ, vừa khéo là đạo gần đây theo hậu chỉ có Quảng mỹ nhân. Giữa chốn hậu cung này, các mỹ nhân đều là giải ngữ hoa, tuy rằng đóa hoa này làm việc hay nói năng đều hơi thẳng thắn quá, có điều đây lại chính là điểm khiến Cố Song Huyền bớt dè phòng mà thêm sùng ái với nàng ta.

Đối phương không nói toàn bộ nhưng Cố Song Huyền đã hiểu rõ ràng.

Quảng mỹ nhân tiện đà nói: “Có lẽ hoàng hậu không muốn hoàng thượng sống lâu trăm tuổi...”

Hạ gia nắm quyền lớn, hoàng đế chết đi, Hạ gia có thể đưa thái tử lên ngôi, hoàng hậu sẽ danh chính ngôn thuận là Thái hậu, toàn bộ Đại Nhai đều rơi vào tay người họ Hạ.

Chẳng lẽ, đây mới là kế hoạch cuối cùng của Hạ Lệnh Thủ?

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Trăm Muốn Thị Tầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 49

Edit: Mộc

Hạ Lệnh Thủ cẩn thận đặt tiểu công chúa lên giường, thái tử leo đến bên cạnh hoàng muội, chọc cái mũi cô bé, lại kéo vành tai phải của đối phương, vươn tay định chọc vào lòng bàn tay nhỏ bé, cười ngây ngô. Qua một lúc, lại bóp cái chân nhỏ nhắn. Chân nhỏ như bánh bao trắng, nhìn thật non nớt bóng loáng, thái tử càng xem càng yêu, không nhịn được ‘a ô’ cắn một cái. Em gái không khóc cũng không quấy, mở to đôi mắt nhìn lung tung, thái tử cắn một lúc lâu, chắc chắc lưỡi, cảm thấy chẳng có hương vị gì, lại sờ cái chân còn lại.

Hạ Lệnh Thủ tắm rửa xong, trở về thì thấy tay chân tiểu công chúa, hai má, tai, mũi đều ẩm ướt, lại thấy thái tử đang che miệng ngồi xỏm ở mép giường, nói không rõ: “Muội muội bắt nạt con.” Đây là điển hình của ác nhân cáo trạng trước. Nói xong còn héch cằm lên để mẹ mỹ nhân nhìn răng cửa của mình: “Đau quá!”

Hạ Lệnh Thủ nói: “Phải sửa đi nhé, đừng có cắn người lung tung.”

Hà, mẹ biết mình cắn em gái! Cố Khâm Thiên ha ha leo lên người Hạ Lệnh Thủ: “Mẹ, ôm.”

Hạ Lệnh Thủ thờ dài: “Thiên Nhi, con đã lớn rồi, không thể làm nũng như thế nữa.”

Cố Khâm Thiên nháy mắt, ra vẻ ám ức: “Mẹ không cho con thơm, không cho con ôm, không cho con...”

“Thiên Nhi,” Hạ Lệnh Thủ đau đầu, day day huyết thái dương, hôm nay nàng đã lao tâm lao lực quá mức, thật sự không thể bận tâm thêm người khác nữa. Nhưng dù sao cũng là con nàng, nàng chỉ có thể kiềm chế, lạnh nhạt nói: “Con phải hiểu được, Đại Nhai không chỉ có mình con là hoàng tử.”

Phút chốc, Cố Khâm Thiên liền im lặng. Đương nhiên cậu biết mình không phải con trai độc nhất của phụ hoàng, cậu còn có hai người anh trai, một người là em gái khác mẹ. Cậu còn biết, vị trí thái tử của cậu là do mẹ bày mưu mà có được, cũng biết rằng phe đi vị trí thái tử này thì chỉ cần một câu nói của phụ hoàng mà thôi.

“Mẹ nói thế nghĩa là phụ hoàng không thích nhi thần sao?”

“Không phải.” Nàng kéo Cố Khâm Thiên vào trong chăn, tiểu công chúa nằm giữa. Làm hoàng hậu, nàng lo lắng con gái rời xa mình. Hoàng cung này vừa âm u vừa đầy máu tanh, mỗi một bước đều có vô số âm mưu nảy sinh. Hôm nay nàng và hoàng đế tranh cãi âm thầm, chắc chắn thiếu kẻ muốn nhân cơ hội. Nàng cảm thấy lạnh, lại phải dùng vòng tay mình cho bọn trẻ sự ấm áp.

Nàng vừa vuốt ve trán con vừa nói: “Đại Nhai rất rộng lớn, mỗi một quân vương đều phải trải qua sự bồi dưỡng khắc nghiệt của các tiên hoàng mới có thể bước vào triều chính. Bọn họ phải đối mặt với tử thần nhiều lần, phải khôn ngoan trước quân địch, lại phải gián dị trước dân chúng, bọn họ là người dẫn đường của quốc gia, mỗi ngày họ đều phải cúc cung tận tụy vì triều đình. Nếu bản thân yếu đuối, không đủ kiên cường, sẽ chỉ mang đến tai họa cho đất nước.”

Cố Khâm Thiên gật đầu, cái hiểu cái không, Hạ Lệnh Thủ ôm cậu, vươn người ra hôn lên trán cậu: “Cho nên, nếu cha con muốn phế ngôi thái tử thì không nên trách người. Không phải cha con không thương yêu con, mà là con không đủ mạnh mẽ.”

Cố Khâm Thiên níu chặt tay áo nàng: “Nếu thế thì con còn là con của phụ hoàng sao? Mẹ có vứt bỏ con không?”

“Không biết.” Hạ Lệnh Thủ kéo chăn cao lên một chút, “Con phải hiểu rõ, cách mà Đế hậu đối đãi với thái tử khác với cha mẹ đối xử với con cái.”

“Vậy có phải nếu con không làm thái tử, mẹ sẽ ôm con, hôn con hàng ngày không?” Tiểu sắc lang này, nói đi nói lại vẫn là muốn ăn đậu phụ của mẹ mỹ nhân. Đã nhiều ngày cậu không làm nũng với Hạ Lệnh Thủ, tuy rằng cố chấp là mình không sai, nhưng cậu không được nhận tình cảm của mẹ rất nhiều năm, rất khát vọng, nhìn mẹ ở trước mắt mà không thể tới gần, đối với cậu mà nói đây giống như có vài chục con mèo nhỏ vươn móng cào trong lòng.

Hạ Lệnh Thủ thờ dài: “Nếu con không làm thái tử, đừng nói là con, ngay cả mẹ và muội muội cũng chỉ còn một con đường chết.”

Cố Khâm Thiên sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, rất lâu sau không nói nổi một câu. Cậu biết, những gì mẹ nói là thật, thậm chí còn có Thái phó nhắc nhở đây ả ỷ, còn có đại bá Hạ gia ân cần dạy bảo, những lời này không lúc nào là không nói cho cậu biết: không thành vua, thì là giặc!

Cố Khâm Thiên rút vào trong chăn, liên tục run rẩy, Hạ Lệnh Thủ thương con phải trưởng thành sớm, nhưng chỉ có thể ôm cả hai đứa bé, không buông tay.

Ánh nến trong cung Phượng Huyền cuối cùng cũng tắt, chỉ có một viên dạ minh châu nhỏ nhỏ bị khăn gấm phủ lên, từ trên đài cao toát ra vài tia sáng mờ mờ, không chiếu sáng nổi một tấc vuông.

Tiếng hát ru khe khẽ của Hạ Lệnh Thủ dần trở nên yếu ớt, cuối cùng phiêu tán trong bầu trời đêm. Bức tranh thủy mặc treo trong nội điện bị người ta nhẹ nhàng xốc lên, một bóng dáng màu xanh đi ra.

Cố Song Huyền đi khắp khiêng tới bên giường, nhìn thấy Cố Khâm Thiên ôm tiểu công chúa, tay Hạ Lệnh Thủ đặt lên thắt lưng con. Hai đứa bé đều nhếch cái miệng nhỏ nhắn lên, khoe môi con gái có vết sáng, con trai thì hở cả răng cửa, nương tử lại ngủ rất sâu, chỉ có đuôi lông mày nhếch cao chứng tỏ vô cùng lo lắng. Hắn nhìn ba mẹ con dựa sát vào nhau, cảm thấy vừa xót xa vừa tức giận. Vì sao đều là cãi nhau, bên cạnh Hạ Lệnh Thủ có con trai con gái, còn hắn chỉ có thể xã giao với đám phi tần? Nàng còn ngủ rất ngon lành, hẳn lại phải đi phí sức đối phó với các nữ tử trong hậu cung!

Nhìn kia, con trai hắn, ngay cả đậu phụ của em gái cũng muốn ăn, cái móng vuốt háo sắc kia đang để đâu chứ? Nước dãi của con gái nhỏ lên vạt áo nương tử, ai da, ướt đầm rồi. Cố Song Huyền nuốt một ngụm nước bọt, tay run lên theo bản năng, ừm, gần đây hắn đều bị đói, rất lâu chưa ăn thịt. Cố Song Huyền là kẻ lòng nghĩ gì thì thân thể liền động đấy, tự mình đi tới lư hương cho thêm một ít hương an thần, cởi áo ngoài xong liền vội vàng bò lên giường, dán vào sau lưng Hạ Lệnh Thủ, ôm lấy eo nàng, bàn tay to cũng thắm dò vào trong vạt áo.

Phải xoa bóp, trái xoa bóp, thỉnh thoảng nghe được tiếng nuốt nước miếng nhấp nhóp của thái tử, tự mình lẩm bẩm hai câu liền nặng nề ngủ mất.

Giờ dần hai khắc, trời còn chưa sáng, Cổ Song Huyền đã mở mắt theo thói quen. Ngoài màn, Lương công công nói khẽ: “Hoàng thượng, lâm triều thôi.”

Hắn ừ một tiếng, mũi áp vào cổ Hạ Lệnh Thủ hít hà một phen, hai tay lưu luyến không rời chạy lung tung một lúc mới đứng lên. Lương công công giúp hắn mặc quần áo, cúi đầu liền nhìn thấy ‘mổ con rắn’ hung phần giữa hai chân hoàng đế, chỉ đành vụng trộm nhìn lên trời, làm như không biết.

Tháng 10 năm nay, Quảng mỹ nhân rất được thánh sùng, vinh thăng làm tam phẩm Tiệp dư.

Tháng mười hai, đại hoàng tử Cổ Hưng Tuyền được phong làm ‘Gia Ninh vương’, nhị hoàng tử Cổ Hưng Tiêu được phong làm ‘Gia Văn vương’, đại công chúa được phong làm ‘Gia Đình công chúa’, đến lúc này, trong hoàng tộc Đại Nhạn, hai vị vương gia đã có thể đề tranh thiên hạ với Thái tử. Trong hoàng cung, lòng người thay đổi, ngưi xà toản động.

Năm Thiên Khải thứ chín, mừng một đầu năm.

Tiết lạnh đầu xuân, trong ngoài thành Bắc Định vẫn bao phủ bởi một khoảng trắng xóa mờ mịt. Đêm qua, dư âm của tiếng huyền nào ằm mĩ vui mừng vẫn còn đọng lại nơi đầu đường cuối ngõ, pháo đỏ, diêm xanh, cả những đứa trẻ đuổi bắt nhau lúc sáng sớm, khiến cho con đường yên tĩnh mà không lạnh lùng.

Định Đường vương giục ngựa chạy như điên, bóng dáng xen kẽ giữa khung cảnh này càng có vẻ cao ngất, như mũi dao nhọn, như lưỡi kiếm sắc, phá vỡ yên bình. Vừa mới vọt tới cửa cung đã thấy cận thị Tiểu Quái Tử bên cạnh hoàng thượng đang lo lắng chờ ở cửa, nhìn thấy hắn, giọng nói cũng thay đổi, há hốc mồm, cuối cùng chỉ phun ra bốn chữ: “Hoàng thượng cấp chiêu.”

Dọc đường đi, Định Đường vương đã có suy đoán vô số, nhìn dáng vẻ của tiểu thái giám cũng biết là không hỏi ra được gì, liền không nói thêm nữa, giục ngựa vào trong cung, sau đó xuống ngựa đi bộ.

Đêm 30 năm trước, quan hệ của Đế hậu nhìn qua thì có vẻ rất hòa thuận. Hoàng hậu vẫn duy trì dáng vẻ lạnh nhạt, tất cả tâm tư đều dồn lên người thái tử, hết sức ôn hòa với hoàng đế. Quảng tiệp dư hầu hạ hoàng đế, hoàng đế hầu hạ hoàng hậu, hoàng hậu hầu hạ thái tử, toàn bộ yến tiệc của hoàng tộc lâm vào một cái vòng lẩn quẩn.

Lần này Tiểu Quái Tử không đưa hắn đến điện Biện Đăng, nơi mà hoàng đế xử lý triều chính, ngược lại đi tới tầm điện là điện Tồn Vĩ. Người ở bên ngoài điện rất ít, chỉ có hai gã công công lớn tuổi đứng ở cửa. Mà cung điện to như thế nhưng lại không mở bất kì cánh cửa sổ nào, thậm chí tất cả đều đóng thật chặt, nhìn giống như một cung điện hoang phế đang giam cầm kẻ mê muội, bên trong đen kịt, không thể nhìn rõ.

Vào hắn bên trong, giờ tay không thấy được năm ngón, cũng chẳng thấy rõ vật gì, cửa lớn ‘chì’ một tiếng, đóng lại, lần này ngay cả chân của mình Định Đường vương cũng chẳng nhìn thấy nữa.

Hắn vẫn không nhúc nhích: “Hoàng huynh!”

Trong bóng tối, hoàng đế lặng lẽ đi tới trước hắn, con ngươi lóe sáng như quỷ mị: “Cửu đệ, ta sắp tận số rồi.”

Định Đường vương hoảng sợ: “Lục ca, nói bậy bạ gì thế...” còn chưa nói xong, người đã đại ra, hắn chỉ vào mái tóc màu nhạt ẩn hiện trong bóng tối: “Đây là sao?”

Hai tay Cổ Song Huyền tóm lấy vai hắn: “Đệ nói phải làm sao bây giờ? Ta còn đang tráng niên, Lệnh Thủ vẫn lúc tuổi hoa, chẳng lẽ ta thật sự đưa nàng đi chôn cùng sao? Nếu nàng theo ta đi rồi thì Thiên Nhi sẽ thế nào? Linh Nhi phải làm sao? Triệu vương sẽ giúp đỡ Thiên Nhi đăng cơ thuận lợi ư? Với thủ đoạn của hắn thì cho dù nể mặt Triệu vương phi mà xưng thần với Thiên Nhi, ta vẫn còn hai hoàng nhi, có khi nào bọn họ sẽ vướng vào lệnh ‘thanh quân suôn’ mà bị treo cổ không?” Vội vàng nói một tràng, hai tay ra sức bóp bả vai của Định Đường vương khiến xương vai hắn cũng sắp vỡ.

(thanh quân suôn: tức là lệnh làm trong sạch những người ở bên cạnh quân vương, có thể do một vị đại thần nào đó đề nghị tiến hành lệnh này)

Dáng vẻ kích động của Cổ Song Huyền làm Định Đường vương hoảng hốt, trấn an một lúc mới sờ soạng mở ra một cánh cửa sổ. Sương mù lạnh lẽo chậm rãi bay vào, hòa lẫn với mái tóc muối tiêu của Cổ Song Huyền, tuy hai mà một.

Định Đường vương hít một hơi lạnh: “Lục ca, tóc của người...”

Cổ Song Huyền thấy ánh sáng, giống như đang ở trong vực sâu vô tận lại bị đánh thức, hoảng sợ đến nỗi biến mất không còn gì. Hắn tiện tay nắm lấy bên tóc mai dài, lạnh nhạt nói: “Đừng ngạc nhiên, chưa thấy người tóc bạc sớm sao? Kể cả chưa từng thấy thì bây giờ thấy rồi đấy. Giờ thì câm miệng cho ta.” Dưới ánh sáng, hắn lại trở thành hoàng đế uy nghiêm kia.

Định Đường vương đã quen kiểu trước mặt sau lưng khác nhau của hoàng đế, liền bình tĩnh lại, tìm một cái ghế, ngồi xuống, hỏi: “Hoàng huynh bị bệnh hay là trúng độc?” Xử lý triều chính đương nhiên không thể khiến tóc bạc hết như vậy, hắn hoàn toàn tin tưởng rằng hoàng huynh của mình còn chưa chăm chỉ đến nỗi nổi u sầu bạc trắng cả đầu ٭ (͡° ͜ʖ ͡°) ٭

Hoàng đế lấy ra một bầu rượu từ chỗ nào đấy, đặt lên trên án kỷ, tự mình rót một ly, uống cạn: “Ta có thể trúng độc gì chứ? Bảo Thái y bắt mạch thì không ra được gì, tất cả là một đám phế vật.”

Định Đường vương cân nhắc trong chốc lát về chuyện triều đình gần đây, còn cả tính tình người trong hậu cung kia, cẩn thận hỏi: “Trong lòng hoàng huynh nghĩ thế nào? Nếu là bệnh thì sớm trị tận gốc, nếu là độc cũng phải nhanh chóng loại trừ, nếu là chuyện khác...”

Cố Song Huyền cười ha ha: “Đừng đoán nữa, nói thật đi, thật sự trăm không thể sống lâu được nữa. Trăm đã kiểm tra rồi, hoàng đế Đại Nhai đều chỉ sống được tới tuổi tứ tuần, người sống tới năm mươi rất ít.” Hân đứng dậy, vỗ lên đùi mình, phát hai cánh tay: “Già rồi, lực bất tòng tâm.”

Nhìn một nam tử trắng niên cảm khái rằng mình đã già đi, cho dù là Định Đường vương vẫn nghiêm túc từ nhỏ cũng không khỏi run rẩy: “Thân thể hoàng huynh khỏe mạnh, không bệnh không đau, nếu không trúng độc thì chỉ cần dưỡng bệnh một thời gian là được rồi.”

Cố Song Huyền không nói một từ, chỉ đến thiên điện, ngẩng đầu nhìn bức vẽ núi sông trên vách tường. Ở giữa bức tranh là Đại Nhai, xung quanh là Tuyết quốc, Hứa quốc, man tộc, Nam Hải. Ánh mắt Cố Song Huyền dừng lại ở những đảo nhỏ của Nam Hải, thật lâu không nói gì.

Định Đường vương biết suy nghĩ của đối phương, lập tức quỳ xuống, trầm giọng nói: “Thần thỉnh chiến Hải quốc, thể hiện uy thế của Đại Nhai ta.”

Cố Song Huyền vẫn không nhúc nhích, cúi mái tóc dài xám trắng âm đạm không ánh sáng: “Cửu đệ, nếu đệ cũng ra chiến trường rồi thì khi hoàng thành có biến cố, đệ sẽ không kịp trở về, sẽ làm hỏng tiền đồ của đệ.”

Thân thể Định Đường vương run lên, dường như đã đoán ra chút gì nhưng vẫn cúi đầu như cũ: “Thần vĩnh viễn là thần tử của Đại Nhai, chỉ mong làm tốt bổn phận của vi thần, bảo vệ quốc gia, cả đời không hối hận.”

Trong điện rất yên tĩnh, hơi thở của Cố Song Huyền như có như không, sắc mặt tái nhợt giữa mái tóc màu xám càng làm nổi bật đáng vẻ cô đơn của hân. Cạnh hân là huynh đệ, là thần tử, cũng có thể là hoàng đế tương lai. Cố Song Huyền không thể cược, cũng không dám cược. Vì con trai con gái của mình, hân phải dẹp bỏ tất cả trở ngại khi hân còn sống, vì con mà để lại một thời kì thái bình yên ổn. Không có huynh đệ hoàng tộc rình mò, không có đại thần kiêu ngạo ương ngạnh, không có thể gia đại tộc dám có gan đối kháng.

Thiên Nhi của hân là trái tim của Hạ Lệnh Thủ, cũng là xương cốt của hân, vì bọn họ, ngay cả huynh đệ vào sinh ra tử của mình, Cố Song Huyền cũng phải bắt đầu đề phòng.

Không thể oán người, cũng chẳng trách mình, đây là tẩm lòng của người làm cha làm mẹ trong thiên hạ mà thôi.

Lời tuyên thệ của Định Đường vương vang lên trong cung điện trống rỗng, rất lâu sau vẫn không tan hết, hùng tâm tráng trí đã theo bóng dáng cao lớn ấy ra khỏi hoàng cung, rời xa hoàng thành, bùng cháy nơi biên cương Đại Nhai.

Cố Song Huyền đứng trên cao, nhìn huynh đệ sinh tử chỉ giao dần xa khỏi tầm mắt mình, trong lòng đã chết lặng.

Hân xoay người, lạnh nhạt nói: “Bãi giá cung Phụng Huyền...” Đầu chợt nặng nề, khuỷu gối ngã xuống. An Định Đế của Đại Nhai ngã xuống ngay dưới tiếng hô kinh sợ của mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Trăm Muôn Thị Tẩm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50

Hạ Lệnh Thủ nhìn nam tử hôn mê bất tỉnh trên giường, chỉ cảm thấy có thứ gì đó nổ tung trên đầu, trời đất sáng ngời nháy mắt đã bị khoét thủng, khiến nàng suýt nữa rơi vào bóng tối.

Tiểu công chúa đang được ôm trong lòng bỗng nhiên khóc 'òà' một tiếng thật to, Thái tử ở thư viện Bạch Lộ, toàn bộ hoàng cung bất ngờ trở nên trống trải, dường như chỉ có một mình nàng lẳng lặng đứng ở đó. Nàng mê mang nhìn xung quanh, không có ai cả.

Phút chốc, nàng hiểu ra. Cố Song Huyền chính là trời của nàng.

Hân gục ngã, trời của nàng cũng bị khoét thủng.

"Nương nương, xin người hãy cố chịu đựng!" Lương công công đỡ khuỷu tay của nàng, vội vàng nói.

Hạ Lệnh Thủ hít sâu vài hơi, giao tiểu công chúa cho Trúc Đào: "Đi gọi thêm một trăm thị vệ để bảo vệ thái tử hồi cung, đóng chặt cửa cung, không được triệu thị bất kể ai cũng không được vào cung, gặp Thái hậu cũng không được." Lòng bàn tay nàng toát đầy mồ hôi, cả cơ thể đều hơi run rẩy, nàng ép buộc mình phải đứng thẳng người ở đại điện để điều hành mọi việc.

Vua của một nước đột nhiên ngắt xiu, nhẹ thì sẽ khiến cung đình xuất hiện phong ba, nặng thì cả Đại Nhai sẽ bị diệt hoàn toàn.

Đây là vương triều của hân, khi hân gục ngã, nàng phải che chở.

Lương công công hỏi: "Có cần báo tin tới cung Đình Hành không?" Nhưng Thái hậu là mẹ ruột của Triệu vương, hoàng thượng gặp bất trắc, liệu Triệu vương... Nhưng hoàng hậu và Triệu vương phi là chị em cùng mẹ, tình cảm không phải tầm thường.

Chỉ một câu ngắn ngủi nhưng Hạ Lệnh Thủ lại nghe ra ý tứ khác.

Lương công công không phải thái giám tổng quản tầm thường, hẳn là tâm phúc của hoàng đế. Nghe văn hoa thì là hầu hạ bên cạnh Hạ Lệnh Thủ, thật ra cũng là có phần giám thị, lời nói của người như vậy có thể dễ dàng coi nhẹ sao? Không thể. Hạ Lệnh Thủ giật mình một cái, quát Lương công công: "Thái hậu đang bị bệnh, ai dám quấy nhiễu! Phái hai Thái y tới bắt mạch cho Thái hậu, sau đó tới báo cáo rõ ràng cho bản cung." Thái y vào hậu cung đương nhiên sẽ có thị vệ đi cùng, lời này của hoàng hậu có ý là để Thái y kéo dài ở chỗ Thái hậu, thị vệ sẽ canh giữ cung Đình Hành.

Hạ Lệnh Thủ là nữ nhi của Hạ gia, nhưng cũng là hoàng hậu của Đại Nhai, họ của chồng nàng - là Cố.

Bất kể Cố Song Huyền đã làm gì, hẳn cũng là chồng của nàng, là hoàng đế danh chính ngôn thuận của Đại Nhai. Giữa Triệu vương và Cố Song Huyền, không nghĩ ngờ gì là Hạ Lệnh Thủ sẽ lựa chọn chồng mình, kể cả vì thế mà phải nhốt Thái hậu lại.

Lương công công lập tức sai người đi làm việc, sau đó Hạ Lệnh Thủ mới nhanh chóng đi tới chỗ hoàng đế ở điện Tôn Vi. Hạ Lệnh Thủ càng tới gần thì lòng càng sợ hãi, bước chân cũng không ổn định, Lương công công ba phen bốn bận muốn đỡ tay nàng, Phụng Lê lại đi theo sau không rời nửa bước.

Hình ảnh đầu tiên rơi vào mắt nàng không phải là gương mặt hôn mê của Cố Song Huyền, mà là đầu đầy tóc bạc. Nàng ngẩn ra, đi tới gần quan sát, nhìn gương mặt hôn mê mà vẫn có vẻ bất đắc dĩ của đối phương, trước tiên đặt tay lên trán hắn: "Lão thái y còn chưa tới sao?"

Đang nói thì lão thái y đã bị người ta đưa vào, trong tay ông ta ôm một hộp gỗ lê, giọng nói già nua run rẩy vang lên: "Một viên, trước tiên là một viên đã, rồi châm cứu." Được đồng nhanh chóng mở bọc ngăn chambers sắp xếp, hàn quang bắn ra bốn phía, khiến người ta không nhìn được mà cách xa ba bước.

Từ sau khi lão thái y được Hạ Lệnh Thủ cứu, nàng đã dặn ông ta nghiên cứu thuốc để kiểm chế tác dụng của Đại hoàn đan. Mỗi ngày, thái y bắt mạch cho hoàng đế đều phải ghi lại triệu chứng dù nhỏ nhất, lão thái y sẽ dựa vào đó để cân nhắc nghiên cứu thuốc, Hạ Lệnh Thủ sẽ lên lút trộn lẫn thuốc đó vào trong trà để Cố Song Huyền uống. Nhưng nàng thật không thể ngờ mới vài ngày trước còn khỏe mạnh, vậy mà chỉ trong một đêm đã bạc tóc, hơn nữa còn bất ngờ gầy xiu, chẳng lẽ loại thuốc kiểm chế này sai mất rồi?

Nếu vậy... Cố Song Huyền sẽ thế nào? Thái tử sẽ thế nào? Đại Nhai sẽ thế nào?

Hạ Lệnh Thủ không dám nghĩ nữa, nàng chỉ có thể nắm chặt tay của đối phương, cố gắng đè nén cơn khủng hoảng, đau đớn, hối hận càng lúc càng lan rộng trong lòng.

Nếu Cố Song Huyền thật sự xảy ra chuyện không hay...

Nàng cắn môi dưới, chăm chú nhìn đôi mắt hắn, huyết châu chảy từ cánh môi xuống dưới, tới quai hàm rồi rơi xuống, đối phương dùng mu bàn tay hứng lấy. Cố Song Huyền mơ mơ màng màng, đau đớn tỉnh lại, nhìn thấy dáng vẻ cố kìm nén, hai mắt đầm lệ của nàng, hắn khàn giọng gọi nàng: "Thù Nhi."

Hạ Lệnh Thủ vùi đầu thật sâu vào bên cổ hắn, không ngừng hít hà, yếu ớt sắp vỡ òa, sợ hãi đang lan tràn, nàng cố cắn răng không nói gì.

Cố Song Huyền đau lòng vô cùng, mặt mày nhắm hai mắt, nói khẽ bên tai nàng: "Di chỉ ở trong cái hốc đằng sau sơn hà đồ ở thiên điện..."

Hạ Lệnh Thủ đột nhiên hét lớn: "Không cần nói!" Cả người nàng run rẩy, "Chàng phải mau chóng khỏe lại, đừng vọng tưởng khiến Thiên Nhi còn nhỏ như vậy đã phải biết cảnh huynh đệ phản bội, cũng đừng khiến Linh Nhi chưa gọi được một tiếng 'cha' đã không còn gặp được chàng, chàng đừng nghĩ tới ... Đừng nghĩ rằng ta sẽ nhớ chàng một đời một kiếp. Ta sẽ không tạ ơn, cũng không cảm kích, ta sẽ chỉ oán hận chàng thối nát năm năm, hận chàng..." Bỏ lại cô nhi quả phụ chúng ta đối mặt với mưa máu gió tanh bên ngoài.

Nàng gả cho hắn không phải chỉ để làm vợ chồng mười năm, mà là cả đời!

Nàng kêu lên một cách buồn bã: "Thật ra chàng có biết thế nào là cùng sống cùng chết không!"

Trái tim Cố Song Huyền rung lên rất mạnh, bàn tay bị nàng nắm lại lật lên giữ lấy tay nàng: "Ta không muốn nàng chôn cùng!"

Hạ Lệnh Thủ rung rung, nghiêng người bên cạnh hắn, ánh mắt hai người đối diện nhau. Có rất nhiều thời gian trôi qua, cũng đã có quá nhiều hi vọng ái ố trong hồi ức, lưu luyến vô tận làm hắn ngốc nghếch ở bên nàng, không muốn buông tay. Lúc sống không buông nàng ra, nhưng chết đi rồi lại không nỡ để nàng theo mình.

Hạ Lệnh Thủ đột nhiên cười lạnh một tiếng: "Vậy thì sống không cùng áo, chết không cùng huyết cũng rất tốt." Dứt lời liền giãy khỏi tay hắn, nói với Tiểu Quái Tử đang đứng một bên: "Đại hoàn đan đâu?"

Tiểu Quái Tử sợ tới lạnh run cả người, nhìn hoàng đế sống chết không rõ, lại nhìn hoàng hậu đang lửa giận công tâm, cuối cùng dâng lên một bình ngọc nhỏ cỡ bàn tay. Hạ Lệnh Thủ mở ra, ngửi một lúc, lại hỏi lão thái y, đợi tới khi đối phương gật đầu, Hạ Lệnh Thủ mới quay về phía hoàng đế: "Dù sao chàng cũng sắp châu trời, ta không cần lo sẽ bị tội lừa gạt nữa..."

Cố Song Huyền kinh hãi, cơ thể nặng nề muốn gãy dựa. Hạ Lệnh Thủ giống như sư tử cái đang tức giận, đi đến chỗ lư hương, đổ tất cả thuốc trong bình vào đó. Được tính của thuốc rất nặng, nháy mắt đã bị lửa hun ra đầy mùi thuốc đông y, tràn ngập trong cung điện, giống như sự sợ hãi của hoàng hậu,

bay đến khắp nơi.

Không lâu sau, lại có thị vệ đưa một vị thái y mập mạp, tuổi trung niên, đi vào, Hạ Lệnh Thủ đi hai vòng quanh vị thái y đang cố hết sức bình tĩnh kia, hỏi hần: "Những năm gần đây là người chế Đại hoàn đan cho hoàng thượng sao?"

Thái y trung niên này đã phát hiện hoàng cung hôm nay khác với mọi khi, lo lắng không dám nói gì.

Hạ Lệnh Thủ bóp tay Cổ Song Huyền: "Hoàng thượng, người cũng nhận ra hần chứ?"

Cổ Song Huyền kinh hồn táng đảm "Lệnh Thủ, những gì tổ tông truyền xuống không thể tùy tiện phủ quyết."

Mũi

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Trầm Muôn Thị Tầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51

Lúc nghe thái giám báo tin, Hạ Lệnh Thủ đang xem xét tin tức do ảnh vệ của Bát vương gia đưa tới, trong đó chủ yếu là dị động của các triều thần và những người trong hoàng tộc, đương nhiên, bao gồm cả Thái hậu và Triệu vương, tin báo chiếm cả nửa cái bàn.

Đầu xuân, trong tấm điện của hoàng đế vẫn đốt hương, ảm áp thoải mái khiến người ta buồn ngủ. Giọng nói the thé nhưng run rẩy của thái giám giống như gậy trúc chọc lên sàn nhà, bắn ra vô số mảnh vụn.

"Tự vẫn! Bọn họ mới ở chung có nửa năm, vậy mà Định Đường vương cũng chấp nhận sao?" Hạ Lệnh Thủ kinh ngạc hỏi, nếu nói là hỏi thái giám đang quỳ thì không bằng nói là hỏi hoàng đế.

"Có lẽ lão Cửu không biết Vương phi lại yếu đuối như vậy, chịu không nổi một chút đả kích."

Hạ Lệnh Thủ đột nhiên cười lạnh: "Một chút đả kích sao? Chẳng nói thử xem, nếu nàng ta không tự vẫn, nàng ta phải dùng mặt mũi nào tiếp tục làm vợ chồng ân ái với Định Đường vương? Nàng ta còn mặt mũi nào gặp cha mẹ, gặp người trong gia tộc? Nàng ta phải đối mặt với sự nhục mạ chê cười, phi báng của người đời như thế nào? Người khác sẽ nói nàng là hồ ly tinh nên sinh ra 'quái vật', nói nàng là yêu nghiệt dụ dỗ Định Đường vương, nói nàng không phải người bình thường, đòi thiêu sống nàng! Nàng làm sao sống sót nổi, làm sao dám sống tiếp? Nàng tự vẫn, thế gian này sẽ ít đi một yêu nghiệt, Định Đường vương sẽ nhận được sự thông cảm đồng tình của mọi người, không bao lâu sau, hần sẽ lại cưới một vương phi mới vào phủ, quên tất cả về vị vương phi trước đây."

Cổ Song Huyền suy nghĩ: "Cho dù Cửu đệ không muốn tái giá, ta cũng sẽ thay hần tuyển một vị nữ tử toàn diện, môn đăng hộ đối làm chính phi cho hần."

Hạ Lệnh Thủ liếc hần một cái: "Đúng vậy, nếu ta sinh ra quái thai, cùng lắm thì chàng sẽ ban thưởng cho ta ba thước lụa trắng hoặc một ly rượu độc, giữ gìn cho danh tiếng của chàng, cũng giúp ta không phải tiếp tục sống trên đời để người ta nhục nhã."

Cổ Song Huyền biết gần đây nàng vừa chăm lo cho mình, vừa lo lắng biến cố trong Hoàng thành, trọng trách quá nặng, phải đè nén không ít, cho nên chỉ vì chút chuyện cũng có thể bốc hỏa. Hạ Lệnh Thủ thế này còn mạnh mẽ chanh chua hơn ngày trước, cũng vẫn khiến người ta vừa yêu vừa hận. Yêu nàng vì không còn lạnh lùng xa cách, nhưng lại hận sự thông minh thấu đáo của nàng.

Cổ Song Huyền kéo chân trên người mình, cười nói: "Ta làm sao nỡ để nàng phải chịu nhục nhã mà chết, cùng lắm sẽ thay hình đổi dạng, đổi thân phận cho nàng, sau đó lại cưới vào cung, tiếp tục làm vợ chồng hoàng gia, nhất cử lưỡng tiện thật là tốt." Nếu thay đổi thân phận, Hạ Lệnh Thủ không còn là nữ nhi của Hạ gia nữa, sẽ chỉ là nương tử của Cổ Song Huyền hần, không còn khúc mắc về quyền lợi, vợ chồng sẽ đồng tâm, chẳng phải là một mũi tên trúng hai con chim sao!

Hạ Lệnh Thủ hừ lạnh: "Chàng đừng mơ mộng hão huyền." Không có Hạ gia, lấy đâu ra Hạ Lệnh Thủ, cũng chỉ có gia tộc như thế mới bồi dưỡng ra được hoàng hậu như nàng. Nói xong, nàng cẩn thận nhìn tóc Cổ Song Huyền, muốn tìm xem có tóc trắng trong đó không: "Thái y nói thuốc nhuộm không thể giữ được lâu, đêm nay phải nhuộm đen một lần nữa, đừng để người khác nhận ra điều gì."

Cổ Song Huyền mặt mũi áp lên tay nàng, ngón tay chọc vào lòng bàn tay nàng: "Qua năm mới, đừng va chạm gì với phủ Định Đường vương, nàng thay ta ban thưởng chút đồ là được rồi. Đợi tới khi Cửu đệ vào cung tạ ơn, nàng hãy khuyên hần."

Lòng bàn tay Hạ Lệnh Thủ hơi ngứa, tay còn lại sửa sang lại vạt áo cho hần, nói khẽ: "Huynh đệ các chàng nói chuyện tình cảm không phải rất tốt sao, ta là tâu từ mới không dễ nói chuyện. Nếu hần nói là do lỗi của vương phi, ta sẽ không nhận được mà trách hần vô tình vô nghĩa. Từ khi vương phi gả cho hần vẫn luôn rất khổ sở, vất vả lắm mới hòa thuận được, không tới nửa năm đã tan thành mây khói, nghĩ thế nào cũng không cam lòng."

Hạ Lệnh Thủ không thể đoán được ý nghĩ của Định Đường vương. Từ chút ít lời nói mà hần thốt ra, nàng còn cố ý giữ khoảng cách với hần, lúc gặp lại

cũng vừa đúng lúc qua đầu tuần của vương phi, Thái hậu gọi Định Đường vương vào cung để giải sầu, nàng cũng nhân lúc đông đủ mọi người mà an ủi vài câu.

“Hoàng hậu có nghe người ta nói tới hình dáng của đứa bé không?” Định Đường vương đứng giữa trăm hoa rực rỡ, cầm một bầu rượu, tùy ý hỏi.

Hạ Lệnh Thủ cũng không muốn đâm vào vết thương của người khác, chỉ nói: “Vương gia sắp xuất chinh, quý phủ đã sắp xếp ổn rồi sao?”

“Mọi người đi rồi, phủ đệ trống không, còn sắp xếp cái gì.” Định Đường vương cười nói, tự rót một chén rượu rồi uống cạn, nhìn đám tiểu cung nữ còn đang bắt bướm trong bụi hoa phía xa. Các cung nữ này năm tuổi đã phải vào cung, vẫn còn là trẻ con, được ngự trù trong cung nuôi cho béo tròn, vui vẻ chơi đùa cùng các công chúa đã đính hôn trong bụi hoa, hai má hồng hào như quả táo, tiếng cười vang lên không dứt: “Đứa bé kia chỉ to bằng bàn tay ta, đỏ hồng, nhiều nếp nhăn, tiếng khóc như ve kêu, vô cùng yếu ớt.”

“Mẹ nó mệt mỏi tựa vào giường, nói muốn nhìn thấy nó. Ta không cho nàng nhìn, lập tức ôm nó ra ngoài. Nàng không khóc cũng không đòi hỏi gì, giống như rất nhiều năm trước, chỉ yên lặng nhìn ta đi khỏi tầm mắt nàng.”

“Đêm đó ta tới bộ Binh, đứa bé được vú nuôi chăm sóc, nàng lên lút đến xem, sau khi về phòng liền thất cổ.”

Hắn xoay đầu lại, về mặt bình tĩnh nhìn Hạ Lệnh Thủ: “Người có biết vì sao không?”

Hạ Lệnh Thủ liếc nhìn, ánh mắt hắn rất tinh khiết, biểu lộ rõ ràng nỗi thống khổ. Hắn nói: “Đứa bé có ba cánh tay.” Khóe miệng hắn hơi nhếch lên, giống như tự giễu: “Định Đường vương chinh chiến nhiều năm mà con trai lại là quái vật ba tay, người nói có buồn cười không?”

Hắn rất bình tĩnh, rõ ràng là một thân chính khí, cương trực như nắng gắt làm chói mắt người, nhưng giữa ngự hoa viên rực rỡ lại như bị mây đen bao phủ, biến thành một cái nghiến mực đen sì.

Vốn dĩ Hạ Lệnh Thủ muốn hỏi đứa bé thế nào, còn sống hay không, nghĩ kỹ lại cảm thấy đây là lửa cháy đổ thêm dầu, cuối cùng chỉ nói một câu: “Xin vương gia hãy nén bi thương.”

Ánh mắt Định Đường vương dừng lại trên đôi môi như hoa của nàng, chén rượu đang rót đã tràn đầy, từng giọt chảy xuống đất, vùi lấp đi mầm mống dục vọng: “Ta đau thương cái gì chứ? Vì đứa bé có nhiều tay, hay là vì nữ tử đã thất cổ tự vẫn kia?” Hắn lắc đầu, “Người quá yếu ớt, ta sẽ không thấy bọn họ đáng thương, càng không để ý tới.”

Hạ Lệnh Thủ tiến thêm vài bước, tránh đi ánh mắt hắn, nhắc nhở: “Cho dù yếu ớt thì đó cũng là vợ người. Hoàng tộc bảo vệ dân chúng, trượng phu bảo vệ người nhà, đó là trách nhiệm, không liên quan gì tới việc bọn họ có yếu ớt hay không.”

Định Đường vương cười lạnh: “Nhưng lại có một người khác, nàng luôn từ chối sự bảo vệ của ta, cố tình muốn cùng ta đối mặt với đao quang kiếm ảnh. Người nói đi, nàng lấy đâu ra nhiều dũng khí và can đảm như thế?”

Hạ Lệnh Thủ bực mình, vô tình lùi xa từng bước: “Bởi vì nàng có người nhà, phu quân của nàng đang chờ nàng cách đó không xa. Cho nên dù là núi đao biển lửa cũng phải dũng cảm tiến tới.” Dừng một chút, “Vương gia, người không hiểu cái gì gọi là vợ chồng hoạn nạn có nhau.”

Định Đường vương phi hiểu rõ hắn, cho nên lựa chọn cô độc rời đi; Hạ Lệnh Thủ biết rõ hắn, chỉ đành nhượng bộ lui binh với hắn. Là người hoàng tộc nên khinh thường mạng người, là đương gia khinh thường vợ con yếu ớt, không có ai thật lòng đối đãi với hắn cũng là gieo gió gặt bão.

Trong điện Tồn Vĩ đốt hương âm áp, làn khói nhẹ nhàng lượn lờ như mây bay.

Cổ Song Huyền lười biếng nằm trên ghế dài, tiểu công chúa trong lòng đang mở to đôi mắt ngọc linh động, nhìn đông một cái tây một cái, thỉnh thoảng lại nghe hoàng đế gọi một tiếng: “Tiểu Phượng Hoàng!” Cô bé liền chớp mắt, thương cảm liếc mắt một cái với vị phụ hoàng nhắm chán vô cùng này.

Tính tình Linh công chúa không giống cha, ngược lại rất giống Hạ Lệnh Thủ, vô cùng yên tĩnh. Thái tử là người rất biết làm nũng, vì muốn cha mẹ chú ý mà thường xuyên làm rất nhiều chuyện ngốc nghếch ngu xuẩn. Công chúa thì hoàn toàn khác, càng không có ai quan tâm đến cô bé, cô bé càng thoải mái vui vẻ; nếu có người trêu chọc cô bé, cô bé thường dùng ánh mắt coi thường nhìn lại. Người làm đau cô, cô không khóc cũng không quấy, người chọc cô bé cười, cô sẽ tùy vào tâm trạng mà đáp lễ cho người một cái bong bóng nước.

Bởi vì rất ít khi khóc, thái tử từng cho rằng em gái mình bị câm điếc, vì thế nhiều ngày nóng lòng, cố hết sức để chọc cho em khóc to nhưng đều bị người ngăn lại.

Cổ Song Huyền nhìn thái tử vò đầu bứt tai, lo lắng đến mức nhảy lên nhảy xuống liên tục ‘tốt bụng’ nhắc nhở thái tử: “Trẻ con thích nhìn mặt làm trò. Con bé không khóc thì con chọc cho nó cười là được, học theo con khỉ, con cóc hoặc con sói ấy, chơi đùa với con bé.”

Vì thế, ngày hôm ấy, thái tử cố ý banh quai hàm làm con cóc, thỉnh thoảng lại gãi ngứa, nhảy lên nhảy xuống giả làm con khỉ, lấy khăn choàng lông cáo của hoàng hậu buộc vào móng làm cái đuôi, chọc cho tiểu công chúa cười khanh khách. Cậu lại ôm tiểu công chúa chơi đùa trong điện, kết quả bị nước tiểu trẻ con dính đầy người, tức giận đến nỗi buổi tối cậu liền mặt dày mắng đòi mẫu hậu an ủi, lăn trên giường rồng nghỉ ngơi với mẫu hậu mỹ nhân một đêm. Sáng sớm ngày hôm sau, Cổ Song Huyền cho người đưa “sử ký” đến cho thái tử đọc, hắn sẽ thường xuyên kiểm tra.

Giai đoạn kiểm tra thường vào đúng lúc thái tử đang mặt dày làm nũng với hoàng hậu, hoặc ngăn người nhìn em gái, hoàng đế sẽ sai người cầm bộ sách dày như viên gạch tới đặt vào tay cậu, cười tủm tỉm nói: “Muốn thành đại sự, trước hết phải khổ luyện! Thiên Nhi, chịu khổ của con đi!” Linh công chúa phớt một cái, phun bong bóng với anh trai, nhìn bóng dáng ai oán rồi xa tầm mắt mình, trong mắt xoay một chút, nhìn phụ hoàng với vẻ khinh bỉ.

Ánh mắt của Cố Song Huyền rất sắc bén, kiên quyết cho rằng đó là Linh công chúa đang tỏ vẻ đồng ý với quyết định sáng suốt của mình.

Hoàng đế bệnh nặng ít ra cửa, hoàng hậu không chế toàn bộ hậu cung, vì thế cũng nhiều việc phiền lòng hơn. Lúc có nàng ở cùng, Cố Song Huyền cảm thấy thời gian trôi rất nhanh, đột nhiên không có nàng lại cảm thấy người trong hậu cung quá phức tạp, cướp đi sự chú ý của hoàng hậu, bỏ lại hoàng đế một mình, đúng là làm người ta oán giận. Độc tố trong cơ thể hắn đã được lão thái y điều trị hàng ngày, tuy rằng không thấy nhiều biến chuyển tốt nhưng cũng không xấu đi, hắn vừa nằm trên xích đu, để tiểu công chúa nhỏ đầy nước miếng lên ngực mình, vừa suy nghĩ xem phải làm thế nào mới có thể ăn được “thịt”.

Đúng vậy, hoàng đế lại đến lúc đói bụng rồi.

Hai người xa cách bốn năm, tốt xấu gì thì cũng gặp lại, hắn ‘phạm ăn’ quá độ nên ăn ra luôn tiểu công chúa. Mang thai mười tháng, ở cử một tháng, hơn nữa hai người thường có mâu thuẫn nhỏ, hắn tính toán cẩn thận, nhận ra trong một năm mà mình chỉ có một tháng được ‘ăn uống no đủ’! Đúng là không thể tưởng tượng được, quá là... Làm cho hắn rối rắm buồn bực.

Sao hắn không cố nhịn thêm chút, ăn thêm cơm cũng tốt mà, nếu không sẽ trở thành vị hoàng đế đầu tiên ở Đại Nhai bị ‘đói’ đến phát khùng. Đang cân nhắc thì ánh mắt sắc bén của hoàng đế nhận ra Quảng Tiệp dư đang đi từ ngoài điện vào.

Mặt trời chói chang, Quảng Tiệp dư mặc váy dài màu lụa đào, đuôi váy quét hoa mà đến, tới khi nàng đến gần thì người ta sẽ ngửi được mùi hương thơm ngát, tay nàng đang cầm một bình canh.

Cố Song Huyền cười nói: “Ái phi thường không thích chưng diện, để làm món canh này chắc đã lãng phí không ít thời gian.”

Hành lễ xong, Quảng Tiệp dư đặt đồ lên bàn, nhẹ nhàng mở nắp ra, nói: “Trên đời này, nữ tử có vinh hạnh được tự tay nấu canh bỏ cho hoàng thượng chỉ đếm được trên đầu ngón tay, thần thiếp cảm ơn còn không kịp, sao lại còn lo lắng những chuyện khác.” Nói xong, múc ra một bát canh, nước canh đen sì, không thể nhìn ra nổi bên trong có những gì.

Cố Song Huyền nhìn Tiểu Quái Tử đang đứng canh ở xa, đối phương liền nhận lấy chén canh, uống một ngụm, một lúc lâu sau mới gật đầu. Quảng Tiệp dư nhận lấy bát vàng viền bạc do người khác đưa tới, bát canh này mới để dâng lên hoàng đế thưởng thức.

Linh công chúa ngửi thấy mùi cũng mở mắt ra, thông minh gây lộn xộn. Quảng Tiệp dư một lòng muốn lấy lòng hoàng đế, lúc này khen công chúa không ít lời hay, nói cô bé như tiên nữ hạ phàm, mà Cố Song Huyền thì thành Ngọc Hoàng đại đế. Vươn tay muốn ôm Linh công chúa, Hoàng đế không bằng lòng, chỉ ôm đứa bé, đáng vẻ thờ ơ.

Quảng Tiệp dư đột nhiên nói: “Hoàng thượng, thần thiếp cũng muốn vì Đại Nhai mà đóng góp một phần sức lực.”

Cố Song Huyền dừng lại, nửa cười nửa không, nói: “Một bát canh này, ái phi chắc đã đặt vào không ít tâm tư.”

Quảng Tiệp dư chỉ cúi đầu nói: “Thần thiếp muốn vì Hoàng thượng khai chi tán điệt, xin hoàng thượng thành toàn.”

Cố Song Huyền nhú mày, cười: “Nàng là người thành thật, nói lời thẳng thắn cũng là ưu điểm lớn nhất của nàng. Có điều,” hắn dừng lại, vẻ coi thường thấp thoáng nơi khóe môi: “Người sống trong cung thì đều phải hiểu được số mệnh có thứ gì thì cuối cùng sẽ có, nếu là không có thì chớ nên cưỡng cầu. Nàng trở về cẩn thận suy nghĩ, nghĩ xong rồi thì lại đến gặp trẫm.”

Quảng Tiệp dư lộ ra vẻ buồn bã như sắp khóc, hít thở dồn dập, dập đầu lui xuống: “Là thần thiếp vô lễ, xin hoàng thượng thứ tội.” Nói xong, vừa quỳ vừa di chuyển đến chỗ Tiểu Quái Tử, lấy bát canh trong tay hắn, dùng thìa bạc khuấy hai cái, thổi cho bớt nóng, sau đó từ tốn đưa đến bên môi Cố Song Huyền, giống như cầu xin lại giống như oán trách nhìn hắn.

Linh công chúa giật sợi tóc phụ hoàng, Cố Song Huyền thở dài một hơi, há mồm uống xuống. Quảng Tiệp dư im lặng hầu hạ hắn uống canh, hắn cũng im lặng ôm chặt tiểu công chúa, không yên lòng nhìn ra ngoài điện.

Bóng dáng quen thuộc của Hạ Lệnh Thủ xuất hiện dưới cầu thang, hắn gần như cười thành tiếng, nói: “Đã về rồi...” Còn chưa nói xong, đột nhiên cả tai, mũi, miệng đều chảy ra máu đỏ tươi, như ba sợi tơ hồng rớt xuống, dán trên gương mặt ốm yếu vàng như nền của hắn nhìn rất ghê người.

Sự dị dạng bình tĩnh trong mắt Hạ Lệnh Thủ chợt biến thành tơ máu đau đớn, đầu gối run lên, nàng vội vã chạy vào: “Song Huyền!”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Trẫm Muốn Thị Tẩm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 52: Chương 52.

Tiếng hô của nàng giống như một trận sấm sét bổ vào trong điện, tóe ra vô số tia lửa sáng rực.

Tai và mắt Cổ Song Huyền trào ra rất nhiều máu. Giữa màn máu tanh, hần chỉ có thể nhìn thấy bóng dáng quen thuộc ở phía xa đang càng lúc càng gần, bên tai vang lên tiếng kêu sợ hãi không dứt của Quảng Tiệp dư, Cửu đệ của hần đang hét to, mọi người trong cung đều sợ hãi, nỗi sợ lan tràn đến khắp mọi ngõ ngách mái hiên, nơi nơi đều có hy vọng sống và tuyệt vọng chết đi va chạm kịch liệt giữa không trung.

Hần là hoàng đế, nếu chết vì trúng độc, cả nhà Quảng Tiệp dư cũng sẽ bị giết, các phi tần khác sẽ tuần táng; thái tử của hần còn nhỏ tuổi, sẽ bị các huynh đệ khác áp chế, buồn bức không vui; nữ tử hần yêu nhất, nửa đời sau phải khổ sở không nơi nương tựa, ở trong hoàng cung lạnh như băng này cùng thái tử và công chúa, cho dù vinh hoa phú quý một đời một kiếp cũng chỉ là dựa vào nam tử, là quân cờ trong tay quyền thần.

Chẳng lẽ hần thật sự không có cách nào để che chở người nhà sao? Chẳng lẽ hần chỉ có thể mất đi cuộc đời mình trong âm mưu? Hần thật sự nên dễ dàng buông xuôi tất cả mọi thứ trong tay, buông xuôi vợ con, tuân theo vận mệnh của đế vương, đi xuống suối vàng sao?

Bàn tay thật mềm mại, Hạ Lệnh Thủ đang hoảng sợ như cô nắm lấy tám gỗ cứu mạng, trong mắt nàng ánh lên nước mắt trong suốt: “Song Huyền, đừng rời bỏ chúng ta.”

Cổ Song Huyền há miệng thở dốc, máu trào từ khóe miệng ra ngoài, hần ho khan hai cái, nhìn nàng: “Đừng lo lắng.” Ánh mắt hừ không bay tới Định Đường vương đang giận dữ công tâm cách đó không xa, lại nhìn Quảng Tiệp dư đang sợ hãi, lưng lay sắp đổ, Thái y vội vã chạy tới, hần nhúc nhích đầu ngón tay, cố chấp nhìn Hạ Lệnh Thủ, nói khẽ: “Truyền... Triệu, vương.”

Hạ Lệnh Thủ sững sờ, thân mình yếu ớt run hai cái, bị thống vừa dâng lên lập tức bị áp xuống. Nàng kiên định gật đầu: “Chàng phải chống đỡ, ta sẽ nghe theo chàng.”

Ngực Cổ Song Huyền đột nhiên toát ra một chút sức lực, dồn hết sức nói nhỏ: “Đừng...lo...” Đầu nghiêng một cái, đã bắt tinh thần sự.

Những cung nhân nhất gan đã không chịu đựng nổi, quỳ xuống đất khóc nức nở, tiếng uy hiếp của Định Đường vương với các Thái y đều nằm ngoài tai Hạ Lệnh Thủ, nàng nhìn đám thái giám nâng Cổ Song Huyền vào nội điện rồi mới chậm rãi đứng dậy. Hai tay vẫn lưu lại hơi ấm của Cổ Song Huyền, giọt lệ nơi khóe mắt đã khô cạn, đứng thẳng lên, nàng nghiêm nhiên lại là hoàng hậu tôn quý quyền uy nhất Đại Nhạn, nàng hừ lạnh một tiếng, toàn bộ người trong cung đều run rẩy.

Nước mắt của Quảng Tiệp dư đã ngừng lại, nhìn về phía hoàng đế, muốn vượt qua cửa, vọt tới bên người hoàng đế: “Thần thiếp không biết trong thuốc có độc, thần thiếp vô tội, Hoàng thượng...”

Hạ Lệnh Thủ giương tay: “Người đâu, bắt Quảng phụ vào trong Dịch đình, không có ý chỉ của bản cung, không ai được phép thăm hỏi.” Tiếng hét không ngừng vang lên ngoài điện, hai gã hộ vệ hung dữ xông tới, không hề để ý tới tiếng hò hét của Quảng Tiệp dư, lập tức kéo nàng ta xuống. Tiếng la thê lương của nữ tử còn quanh quẩn trong điện, Tiểu Quái Tử nhanh tay nhanh chân lấy khăn ra nhét vào miệng Quảng Tiệp dư, mọi người cảm thấy vai mình nhẹ xuống, lại lần nữa quay lại, cẩn thận nhìn hoàng hậu bề ngoài bình tĩnh nhưng bên trong thì đang thịnh nộ.

Hạ Lệnh Thủ nhìn sang Định Đường vương: “Vương gia, lần này Hoàng thượng bị bệnh không nhẹ, vì đại cục yên ổn, bản cung cần tăng thêm hộ vệ cho hoàng cung.” nàng nhìn chằm chằm Định Đường vương, gần từng chữ: “Đề phòng kẻ có mưu đồ thừa cơ hành động. Hoàng thượng và vương gia là huynh đệ tình thâm, không biết ngài...”

Định Đường vương nghiêm nghị nói: “Hết thảy xin nghe theo hoàng hậu, chỉ cần hoàng huynh bình an vô sự, bản vương nguyện ý dốc hết sức hỗ trợ.”

Hạ Lệnh Thủ gật đầu, sau đó Lương công công liền ban bố ý chỉ. Không tới một khắc, toàn bộ điện Tốn Vĩ đã thành tường đồng vách sắt. Đồng thời, hộ vệ bên trong hoàng thành tăng lên gấp ba, đám thái giám luôn quan sát tình hình dường như đã ngừng được mùi máu tanh, cả đám tuân về phía Hạ gia, muốn thám thính chút tin tức không đáng kể. Hạ gia là thế gia trăm năm, ngay cả đám sai vặt ở cửa cũng lợi hại đến mức nào, người vừa mở miệng, bọn họ liền đòi bao lì xì, người mở miệng lần nữa, bọn họ bắt đầu “chúc mừng năm mới”, người lại tiếp tục, bọn họ liền cười hi hi “Hàng năm dư dả”, một đám nói năng ngọt xớt, làm cho người ta giận cũng không thể, còn phải cười cho qua chuyện.

Triệu vương vào hoàng cung dưới ánh mắt ghen kị của mọi người, cùng lúc đó, Triệu vương phi Hạ Lệnh Ngọa cũng im lặng vào thiên điện ở điện Tốn Vĩ.

Mười ba tháng giêng, không khí năm mới còn khá dày đặc. Lụa đỏ và đèn lồng trong cung còn treo cao hơn nữa, những bông hoa lụa tô vẽ cho mái hiên và cột gỗ, ngay cả tượng sư tử đá uy nghiêm lạnh lẽo cũng được buộc nơ lên cổ, gió lạnh thổi bay, đuôi nơ liền nhẹ nhàng bay lượn, như cô gái trẻ buồn bã vì tình, càng giống như máu tuôn trào trong lồng ngực nam tử, còn chưa kịp khô hết đã bị cơn tuyết lớn bao phủ.

Hạ Lệnh Thủ đứng ở cửa đại điện, vạt áo lông hồ rù xuống bên cầu thang bằng ngọc, đã ướt đầm một nửa, một nửa thì dính trên người, đứng trong gió rét càng lạnh lẽo. Giữa những bông tuyết bay lượn, Triệu vương phi liếc nhìn một cái, dường như thấy được một pho tượng tên là ‘tuyệt vọng’.

Triệu vương phi đi tới vài bước muốn nắm tay nàng, giây lát lại nhớ ra đây là hoàng cung, bàn tay vừa vươn ra liền vòng lại thành nửa lạy, quỳ xuống hô to: “Hoàng hậu thiên tuế.”

Tiếng hô vừa vang lên, chợt có tiếng gọi nhỏ: “Tỷ tỷ!”

Tỷ tỷ, chỉ hai chữ đơn giản lại bao hàm biết bao nhiêu điều.

Muội muội là hoàng hậu, tỷ tỷ cũng là thê tử của quyền thần có sức uy hiếp, tuy rằng hai người đều được Hạ gia dạy dỗ, mỗi lần vào cung gặp lại đều phải chú ý nghi lễ, nhưng dù sao thân phận cũng là bất đồng, cho dù tình cảm thân thiết thế nào cũng bị quyền lợi ngăn trở, giống như hai mặt của bức thêu, một mặt là hoa sen giữa hồ đêm, một mặt là mảnh hồ xuống núi. Sau khi Hạ Lệnh Thủ xuất giá, gọi Hạ Lệnh Ngọa một tiếng ‘tỷ tỷ’ khó vô cùng. Vành mắt Triệu vương phi đỏ lên, chợt nghĩ tới trước đây lâm vào tuyệt cảnh sinh tử, muội muội khẽ gọi như thế, cũng giống như bây giờ, có âm ức

hoảng sợ, càng nhiều hơn là ý lại và tin tưởng.

Bàn tay của Triệu vương phi cuối cùng vẫn duỗi ra ngoài, nhẹ nhàng nắm lấy tay Hạ Lệnh Thủ, cảm giác được sự lạnh lẽo: “Đã để muội muội đợi lâu rồi.”

Hạ Lệnh Thủ khẽ hít thở, cổ nuốt xuống nghẹn ngào sâu trong cổ họng, cúi đầu nói: “Cung đình quá xa, ta sợ mọi người không nguyên ý đến. Cha đã không còn, mẹ thì vào Phật đường, tỷ tỷ gả đi làm vợ người ta, đệ đệ có gia đình, ngay cả các cô và thím, vì phép tắc nên cũng không muốn.” Thấy nữ nhi của Hạ gia, cho dù trường bối cũng phải quỳ xuống dập đầu ba cái, nữ tử thế gia cao ngạo, ai lại nguyên ý tới đây? Nếu không tới lúc nhờ vả thì chẳng ai chịu cúi đầu kiêu ngạo cả.

Mấy câu ngăn ngừa đã kể hết tất cả khổ sở không nơi nương tựa của Hạ Lệnh Thủ chốn cung đình. Con dâu hoàng tộc, vốn tình thân mỏng manh, bên trong lại còn đạo lý đối nhân xử thế, càng khiến cho đôi vợ chồng tôn quý trở thành hòn đảo đơn độc, cách bờ biển xa xôi làm người ta chùn bước. Hai người nói chút chuyện, nắm tay nhau vào nội điện, đám Phụng Lê chuẩn bị sẵn trà và điểm tâm. Lúc thì nói điểm tâm này là Hoàng hậu nương nương tự mình làm, vốn định hôm nay sẽ đưa đi, vừa khéo Vương phi đã tới rồi; lúc lại nói trà xuân này là vừa hái ở vườn hoàng gia, búp trà còn non, hy vọng vương phi thích. Nịnh đến mức Triệu vương phi phải nói hoàng cung thật khéo dạy người, nha đầu vốn ngốc nghếch lại biến thành vẹt, lưu riu không ngừng.

Đợi tới khi tất cả đã đi hết, chỉ còn lại hai tỷ muội đối diện nhau. Tính tình Triệu vương phi thẳng thắn, không giỏi chuyện giả vờ, càng là người thân cận thì càng thẳng thắn, tự mình ủ ấm bàn tay cho Hạ Lệnh Thủ, sau đó dịu dàng hỏi: “Thân thể Hoàng thượng thế nào?” Dừng một chút lại nói, “Tỷ tỷ muốn nghe lời nói thật.”

Hạ Lệnh Thủ cố kìm nén nước mắt: “Muội cũng không biết, Thái y còn đang chữa trị.”

Triệu vương phi thở dài: “Người muội phải đến chỉ nói Hoàng thượng trúng độc, nhưng rốt cuộc trúng độc gì thì không nói, trong khoảng thời gian ngắn ta không thể mời được người chữa trị. Cả đường không yên lòng, chỉ sợ lúc muội hoảng loạn sẽ làm sai chuyện gì.” Nói xong, nàng lấy ra một chiếc khăn chấm lên khóe mắt Hạ Lệnh Thủ: “Yên tâm đi, tỷ tỷ luôn đứng về phía muội, bất kể kết cục thế nào, muội vẫn là hoàng hậu Đại Nhạn.” Đây nghiêm nhiên là lời hứa.

Hạ Lệnh Thủ lắc đầu, hỏi: “Tỷ phu... Triệu vương nói thế nào?”

Triệu vương phi cười nói: “Hắn có thể nói gì chứ? Thứ nhất, binh quyền không còn ở trên tay hắn, hắn không thể điều động được binh mã Hoàng thành; thứ hai, hắn đã có đất phong rồi, rồi đi hoàng thành nhiều năm, cho dù thế lực có lớn thế nào thì cũng dần bị hoàng thượng thu về trong túi, trở mình cũng chẳng ra được sóng gió gì; thứ ba,” Triệu vương phi vỗ lên mu bàn tay Hạ Lệnh Thủ, nói khẽ: “Dù sao bọn họ cũng là huynh đệ. Trong quá khứ thù hận thế nào thì cũng vì chuyện quốc gia đại sự mấy năm qua mà đứng cùng với nhau, sẽ không chọn lúc hoàng thượng trúng độc, sinh tử không rõ để hạ độc thủ đầu.” Nàng chợt nở nụ cười, “Nếu có gì thực sự không hài lòng, tỷ phu của muội chỉ biết đâm đầu vào hoàng thượng, đánh nhau long trời lở đất chứ không đẩy Đại Nhạn vào cảnh bấp bênh. Hiện giờ, trong hoàng thành cũng không chỉ có tỷ phu của muội là vương gia, người nắm quyền lực thực sự bây giờ phải là Định Đường vương.”

Đây chính là chỗ khó nghĩ nhất trong lòng Hạ Lệnh Thủ: “Vài ngày trước Hoàng thượng mới giao binh quyền cho Định Đường vương, nói là mười lăm năm sẽ tấn công Nam Hải, thể hiện uy thế của Đại Nhạn. Nếu Định Đường vương đột nhiên thay đổi suy nghĩ...” Binh quyền trong tay, nước láng giềng thì đánh lúc nào cũng được, chuyện tranh giành hoàng quyền là tên đã lên dây, chẳng có lý gì lại dễ dàng từ bỏ.

Hai người trầm mặc một lát. Hạ Lệnh Thủ đã hiểu được suy nghĩ của Triệu vương, cũng có lời hứa của tỷ tỷ, trong lòng bình tĩnh đi nhiều. Ít nhất khi Triệu vương còn ở đây, trong triều đình còn có người chống lại Định Đường vương, cho dù Hoàng thượng còn chưa giải được độc, Triệu vương và Định Đường vương sẽ còn tranh đấu một thời gian. Cố Song Huyền bảo nàng tìm Triệu vương là muốn để Hạ Lệnh Thủ chăm ngòi quan hệ giữa hai vị vương gia, giữ cho Đại Nhạn tạm thời ổn định.

Tất cả giống như mặt biển rộng lớn phẳng lặng, gió biển nhẹ nhàng, ai cũng không thể tưởng tượng được đáy biển sẽ nổi lên bao nhiêu sóng thần và gió lốc.

Đột nhiên, một loạt tiếng bước chân vội vã từ chính điện chạy tới, Tiểu Quái Tử thở hổn hển: “Hoàng hậu nương nương, không tốt rồi, không hiểu sao Triệu vương và Định Đường vương lại đánh nhau!”

Triệu vương phi nhanh nhẹn như một con khỉ chạy ra ngoài, phía sau hai người kéo theo một đám thái giám cung nữ chạy về phía chính điện, chỉ thấy trong cung điện tối tăm nổi gió mạnh mẽ, hai bóng người trên không trung thoát ần thoát hiện, thỉnh thoảng nghe được tiếng năm đảm của người này nện lên cơ thể người kia.

Hạ Lệnh Thủ gầm lên: “Hai vị Vương gia thật sự quá ngông cuồng, ngay cả hoàng cung mà cũng dám xem như vườn sau nhà mình, tùy ý các người thích làm gì thì làm!”

Tiếng nói vừa dứt, Triệu vương phi đứng ở một bên kêu lên: “Vương gia, chẳng phải chàng mới ăn trưa rồi sao, sao nắm đám lại mềm nhũn thế? Chàng phải đánh thắng cho ta, nếu thua thì tối nay ngủ cùng con chàng đi.”

Hạ Lệnh Thủ mím chặt môi, bàn tay giấu trong tay áo nắm thật chặt, con tức giận vừa rồi đã tan thành mây khói, nàng chuyển sang cười lạnh, ra lệnh cho người hầu: “Đi, lấy hai cây trường thương đến đây, để hai vị vương gia đánh cho thoải mái. Người nào thắng, bản cung sẽ thay Hoàng thượng ban cho bằng hiệu ‘thiên hạ đệ nhất hồ’.”

Trong lúc vùng vẫy như mưa, Triệu vương quay đầu lại sửa lời: “Bản vương là gấu, không phải hồ!”

Định Đường vương quát: “Vậy thì ta chính là Võ Tòng đánh gấu! Ta muốn đánh tỉnh cái tên vô liêm sĩ nhà ngươi, thay Lục ca thanh lý môn hộ.”

Một quyền của Triệu vương đánh vào chính giữa hai gò má đối phương, mũi Định Đường vương văng ra ngoài. Triệu vương nói: “Ngươi chỉ là con hổ nhỏ mà cũng dám kiêu ngạo trước mặt hùng ca nhà ngươi hả, xem ta có đánh cho ngươi răng rơi đầy đất không.”

(hùng ca: anh gấu, hùng là con gấu)

Hai người ta một quyền ngươi một cước, đánh nhau khiến trong điện không ngừng vang lên tiếng lách cách, lại không có vật gì bị phá hỏng. Nhất thời Hạ Lệnh Thủ không nghĩ ra nên làm gì, lập tức đi vào nội điện, các Thái y đã tập trung ở một chỗ nghiên cứu phương thuốc, một đám tranh luận đến mặt đỏ tai hồng. Đâu đâu cũng là chiến trường của nam tử, có vẻ như nữ tử là nàng chẳng biết phải đi đâu.

Cổ Song Huyền đã cầm được máu, sắc mặt xanh trắng lại phảng phất màu đen, môi đỏ rực, mắt nhắm nghiền, không có một chút sức sống. Ai có thể nghĩ rằng nửa canh giờ trước hắn còn tựa vào ghế, vui cười nói với nàng; ai có thể dự đoán rằng Hoàng đế khỏe mạnh sẽ bị chất độc đánh bại, sinh tử khó đoán?

Hạ Lệnh Thủ dùng ngón tay có chút hơi ấm xoa lên lòng bàn tay hắn, cảm giác được cơ thể hắn lúc nóng lúc lạnh, trái tim cũng như bị giầy vò giữa núi tuyết và biển lửa.

“Nương nung, Hoàng thượng không bị trúng độc.”

“Cái gì?”

Lão thái y nhích lại gần, nhỏ giọng nói: “Hoàng thượng uống quá nhiều Đại hoàn đan, biến thuốc bổ thành độc dược, khiến những chất độc cũ cũng bị dẫn ra, cùng phát tác.”

Đôi môi Hạ Lệnh Thủ run rẩy: “Không phải bản cung đã đốt hết thuốc rồi sao? Không thể có thuốc sót lại được, trừ phi...” Phương thuốc đã rơi vào tay người nào đó. Nhưng trước đây chỉ có tộc trưởng là người luyện đan được, trước khi tuyền được người thừa kế thì đã bị diệt khẩu rồi, phương thuốc kia đã theo người chết biến thành bùn. Canh mà Quảng Tiệp dư đưa đến vì sao lại có Đại hoàn đan? Tự nàng ta nói là oan uổng, nhưng nghe Tiểu Quái Tử báo lại thì tình huống lúc đó đúng là cần phải suy nghĩ cẩn thận.

Quảng Tiệp dư có lòng muốn hạ độc Hoàng đế hay là bị người ta lợi dụng? Sau lưng nàng ta có ai sai khiến hay không, nếu có thì đó là ai?

Ánh mắt Hạ Lệnh Thủ không kiềm chế được mà chuyển về phía hai bóng người đang đánh nhau xé gió vù vù. Giữa những quyền thần của Đại Nhai, ai có thể được lợi ích lớn nhất từ việc này? Là Triệu vương hay là Định Đường vương, hay một người nào khác?

Tính mạng Cổ Song Huyền sẽ thế nào đây? Nàng sẽ phải đối mặt với mưa gió máu tanh cỡ nào? Con trai bọn họ là rồng hay sau, con gái bọn họ liệu có thể bình an lớn lên không?

Tất cả còn chưa thể biết được.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Trẫm Muốn Thị Tẩm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 53: Chương 53.1

Triệu vương và Định Đường vương đánh nhau một trận chẳng đâu vào đâu, lúc tách ra, trên mặt hai người vẫn hoàn hảo không có vấn đề gì, nhưng dưới xiêm y thì không biết bao nhiêu vết thâm tím.

Định Đường vương về phủ, lửa giận bốc cao đến mui trượng. Triệu vương được Triệu vương phi đỡ tới thiên điện, Hạ Lệnh Thủ đợi các Thái y xác định phương thuốc, trước khi Cổ Song Huyền dùng thuốc, nàng không hề rời đi.

Nàng sợ mình chỉ không cẩn thận một chút thì sẽ không thấy hắn mờ mắt ra nữa.

Độc tố tích suốt hai mươi mấy năm thì không phải là ít, trải qua quá trình lão thái y từ từ điều trị, hoàng đế mới có thể cố gắng xử lý triều chính, nay lại họa vô đơn chí, là phúc hay họa ngay cả Hạ Lệnh Thủ cũng không biết. Nàng chỉ có thể lặng lẽ dùng ngón tay mình cọ lên lòng bàn tay hắn, khi nhiệt độ quá cao, nàng thở dài một hơi; khi lạnh như băng, hô hấp của nàng cũng như ngừng lại. Cứ lặp đi lặp lại như thế, trời tối lúc nào cũng không biết.

Tiểu công chúa được người hầu đỡ ngủ trưa, nằm trên giường rồng náu kín của phụ hoàng, đôi mắt mở to, tò mò nhìn trái nhìn phải, lúc nhìn thấy mẫu hậu liền cười ha ha, nước miếng nhỏ tí tách trên đệm. Hạ Lệnh Thủ đặt cô bé lên bả vai Cổ Song Huyền, nước miếng của tiểu công chúa đều nhỏ lên xiêm y của hắn, vừa cười vừa chuyển động đầu, cố gắng muốn xoay người lên trên phụ hoàng.

Khi Triệu vương và Triệu vương phi đi vào thì đúng lúc nhìn thấy khung cảnh gia đình đầm ấm. Nếu không phải Cố Song Huyền đang hôn mê thì không khí sẽ tươi vui vô cùng, càng có nhiều tiếng cười hơn.

“Bản vương đã cho người đi mời Cung phu nhân rồi, tin là không tới vài ngày nữa, bệnh tình của hoàng thượng sẽ có chuyển biến tốt đẹp. Hoàng hậu nương nương tạm thời an tâm, cố gắng chăm sóc cho thái tử và công chúa điện hạ.”

Hạ Lệnh Thủ nghiêng người, cười khổ với Triệu vương: “Đã để tỷ phụ lo lắng rồi.” Nàng cân nhắc một chút, nói tiếp: “Vừa rồi sao tỷ phụ và Định Đường vương lại mâu thuẫn vậy?”

“Hắn không chịu xuất binh đi Nam Hải.”

Hạ Lệnh Thủ cả kinh, muốn đứng lên: “Hắn muốn kháng chi sao?”

Triệu vương cười lạnh: “Lúc tiếp thánh chỉ đã có về kì quái, nói không chừng trong lòng hắn luôn không muốn đi. Hiện giờ đúng là thời cơ đã chín muồi, chuyện hắn cự tuyệt cũng nằm trong dự đoán rồi.”

Hạ Lệnh Thủ hỏi: “Vậy binh phù đâu?”

Triệu vương nghiêng người, không lâu sau thái tử được người hầu đưa vào, trên đầu toàn bông tuyết, trong tay còn cầm theo lồng vàng, trong lồng là một đôi chim tước kêu riu rít không ngừng, đôi giày đầy bùn lầy để lại dấu chân trên thảm. Đây đâu phải là thái tử tôn quý mà là một tiểu tử hoang dã bướng bỉnh. Lông Hạ Lệnh Thủ bốc cháy, sắc mặt rất khó nhìn: “Thái tử điện hạ thật cao giá, bản cung sai người đi thúc ba giục bốn cũng không mời được thái tử đích thân tới, lúc này lại nhớ ra hồi cung sao.”

Thái tử chơi đến điên đảo đầu óc, làm sao còn nhớ được là giờ nào, lập tức hỏi lại: “Mẫu hậu gọi nhi thần khi nào? Nhi thần hoàn toàn không biết.”

Hạ Lệnh Thủ tức điên cả người, tức không thể nói hoàng đế bệnh nặng, cũng không thể nói triều cục có biến, cô dè con giận xuống, chỉ nói: “Nếu người không biết thì chỉ có thể do người hầu bên cạnh người cô ý kháng chi!” Gương mặt nàng lạnh lùng, quát hỏi: “Ai là người tùy thị bên cạnh thái tử, mang xuống đánh một trăm trượng.”

Thái tử hoảng sợ, không biết vì sao mẫu hậu lại nổi giận, cho dù ngày trước cậu trêu đùa em gái, nàng cũng không hề giận cá chém thớt lên người hầu, nay dường như biến thành mẹ kế, cậu sợ tới mức không biết nên phản ứng thế nào.

Từ sau khi Hạ Lệnh Thủ hỏi cung, ngày tháng tiêu dao của Thái tử đã hết. Hạ Lệnh Thủ luôn nhắc nhở cậu phải tỉnh ngộ, giữ mình trong sạch, hiểu được thân phận và gánh vác trách nhiệm của mình. Số canh giờ đọc sách không đủ, vui chơi thành hy vọng xa vời. Hạ Lệnh Thủ trông mong con mình thành rồng, muốn kiến thức bốn năm học mà nàng không ở cạnh thái tử phải bổ sung về, nhưng thái tử đã đến tuổi chống đối, người nói một, nó càng đòi hai, sau khi đối đầu gay gắt lại luôn luôn bại trận, suốt ngày cậu lộ ra vẻ mặt như quả mướp đắng đi đọc sách, học võ, khổ không thể tả. Khó khăn lắm mới tới năm mới, thái tử được Hạ Lệnh Thủ thả ra liên cổ hết sức chơi đùa, người hầu bên cạnh cũng đem tất cả vốn liếng ra dỗ thái tử vui vẻ. Người Hạ Lệnh Thủ phải đi truyền ý chỉ không thể nói Hoàng đế không ổn, cũng không thể nói địa vị của hoàng hậu đang bấp bênh, lại không thể nói thái tử gặp tai vạ đến nơi rồi, chỉ lấp bấp sai người nhanh chóng dẫn thái tử về. Đang dịp đầu năm, lòng người trong cung đều không ở đây, làm sao nguyện ý đi để ý đôi vợ chồng kia, đương nhiên là dỗ thái tử chơi nhiều hơn một lúc, không ai ngờ tới sau khi trở về là tai họa ngập đầu.

Một trăm trượng đánh xuống thì đừng nói là các tiểu thái giám với cung nữ, cho dù là thị vệ có thân thể cường tráng cũng phải mất nửa cái mạng, những người khác thì lập tức đi gặp Diêm vương.

Xưa nay Hạ Lệnh Thủ vốn lạnh lùng, các cung nhân đều từng nhìn thấy thủ đoạn tàn nhẫn của nàng cho nên không ai dám khóc to, có người tự mình cầu xin tha thứ, có người vừa khóc vừa dập đầu, thái tử bị biến cố lần này cả kinh, cãi lại: “Là nhi thần muốn chơi đùa, không phải lỗi của bọn họ! Mẫu hậu tức giận thì trút lên đầu nhi thần là được, cần gì phải giết gà dọa khỉ, không duyên cớ trút lên đám người dưới làm gì.”

Hạ Lệnh Thủ tức giận đến run rẩy, Triệu vương và Triệu vương phi đều lạnh mặt đứng một bên không nói một tiếng.

“Được được được, ta không nên giận cá chém thớt. Người đâu, đưa thái tử về Đông cung, úp mặt vào tường sám hối, trong vòng một tháng không cần đến thỉnh an.”

Thái tử lớn tiếng nói: “Không có những người này hầu hạ, con sẽ không tới đây.”

Hạ Lệnh Thủ cười xùy một tiếng, ngồi ngay ngắn lên giường rồng, nhìn cung nhân quỳ phía sau tấm màn, rất lâu không lên tiếng.

“Thái tử điện hạ muốn vì đám cung nhân này mà cãi lại ý chỉ của bản cung sao?”

Thái tử thẳng lưng: “Phải!”

Hạ Lệnh Thủ hỏi lại: “Thái tử điện hạ cho rằng bọn họ không sai, người cũng không sai phải không?”

Thái tử hếch cằm lên: “Bọn họ không sai, đều là lỗi của nhi thần.”

“Tốt lắm.” Hạ Lệnh Thủ gật đầu, lạnh lùng ra lệnh cho Tiểu Quái Tử: “Nhốt thái tử vào trong Đông cung, không có thánh chỉ của Hoàng thượng, bất kể ai cũng không thể xuất nhập, ai vi phạm liền chém. Nếu thái tử có gì sơ sẩy, mọi người trong Đông cung sẽ bị tru di diệt tộc.”

“Vâng!” Tiếng hét lớn đồng loạt vang lên, hai gã thị vệ nhanh chóng đến cạnh thái tử, cung kính mời cậu ra ngoài. Thái tử thật sự không ngờ chỉ một chút việc nhỏ này lại biến thành như vậy, ấp úng một lúc lâu không nói, không hề để ý đến biểu cảm của mọi người trong cung. Đi tới cửa, thái tử quay đầu hỏi: “Đến cùng thì người có phải mẫu hậu thân sinh của con không? Người có phải mẫu hậu mà con đã chờ bốn năm không?”

Hạ Lệnh Thủ quay đầu đi, chậm rãi kéo lại áo lông cho tiểu công chúa: “Bản cung là mẫu nghi thiên hạ, là mẫu hậu của hoàng đế tương lai, không phải mẫu thân của một mình người.” Nàng ôm tiểu công chúa đặt lên gối, hôn lên gương mặt cô bé, tiểu công chúa cười khanh khách hai tiếng, ngây thơ hồn nhiên.

Hạ Lệnh Thủ nói tiếp: “Truyền bữa tối, thuận đường mời đại hoàng tử, nhị hoàng tử và đại công chúa đến dùng bữa luôn.”

Thái tử chỉ cảm thấy như có sét đánh, thân thể run rẩy một chút, giọng nói ảm chứa tiếng khóc: “Người không cần con sao?”

Hạ Lệnh Thủ không đáp, cũng không nhìn cậu.

Thái tử cố chấp đứng bên cửa điện, một chân ở ngoài, một chân còn đứng trong điện, cậu lớn tiếng nói: “Người còn cần con hay không?”

P/S: Thương bạn Tiểu Cổ ghê, đến giai đoạn b

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Trầm Muôn Thị Tầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Chương 53.2

Hạ Lệnh Thủ nói với Phụng Lê: “Bãi giá cung Phụng Huyền.”

Dứt lời, ôm tiểu công chúa lên, nói với Triệu vương: “Vương gia và vương phi cũng ở lại ăn bữa cơm đi! Triệu vương cũng tiện thể kiểm tra những gì hai vị hoàng tử mới học, nhìn xem ai có thể đảm đương nghiệp lớn, chúng ta cũng nên chuẩn bị sẵn sàng.”

Triệu vương liếc nhìn thái tử, sắc mặt cậu đã xám trắng, khom người nói: “Tuân chỉ.”

Một chuỗi tiếng vang choang choang, hai chậu cây cảnh ở cửa đại điện đã bị đập nát, san hô đỏ, sứ bạch ngọc, bùn xanh văng ra ngoài, từng tiếng vang lên giống như tiếng khóc nức nở của đứa trẻ, lại như tiếng chuông cảnh báo trong lòng.

Nước mắt thái tử rơi xuống, trước khi chạy chỉ để lại một câu: “Con hận người!”

Ba chữ ngăn ngụt phiêu đảng trong cung điện, rất lâu vẫn không tiêu tan. Không có ai nói chuyện, cũng không có ai cử động, các cung nhân càng không dám ngẩng đầu nhìn về mặt hoàng hậu, không khí nặng nề đầy áp lực.

Triệu vương phi lo lắng đỡ tay Hạ Lệnh Thủ: “Muội cần gì phải khổ như vậy.”

Hạ Lệnh Thủ cười buồn bã: “Tỷ tỷ, năm đó tỷ cần gì phải để con trai trưởng mới vừa một tuổi lại, một mình mang theo tiểu quận chúa vượt ngàn dặm trở về hoàng thành, chia lìa với tỷ phụ, đó là vì cái gì?”

Năm ấy, hoàng đế chèn ép Triệu vương, Hạ gia không thể không tuân theo, đành bảo Triệu vương phi trở về, ở trong hoàng thành làm con tin với Triệu vương. Khi đó Triệu vương phi phải bán linh tới mức nào, khí độ tới mức nào mới có thể không hề nề hà, cùng muội muội kéo gần khoảng cách giữa hoàng tộc và thế gia, tránh cho quân thần hiềm nghi.

“Nói đến cùng, cũng là vì bình an của người nhà.”

“Ta cũng vậy.” Hạ Lệnh Thủ nói, “Cho nên thay vì chờ người khác cho nó hưởng đau khổ nhân gian, không bằng ta tự tay đẩy nó xuống vách núi, để nó học được cách tự sinh tồn. Thoát khỏi sự bảo vệ của cha mẹ, nó sẽ càng hiểu được lòng người xung quanh.”

Triệu vương phi nói: “Chỉ sợ khéo quá hóa hỏng.”

Triệu vương tiến lên một bước, hừ lạnh: “Nam tử hán đại trượng phu, phải nếm trải đau khổ mới trưởng thành được. Các người đứng là toàn lòng dạ đàn bà.”

Mấy người lớn vừa đi vừa nói chuyện, ăn trưa tại cung Phụng Huyền. Hai vị hoàng tử đều đã hơn mười tuổi, có người của mình ở tại thư viện Bạch Lộ. Bề ngoài thì nhị hoàng tử có vẻ trầm tĩnh, đại hoàng tử lại mạnh mẽ, đại công chúa mảnh mai có thừa nhưng kiên định không đủ, người lớn lên trong hoàng cung đều hiểu được phải nhìn mặt mà đoán lòng, trước khi đến đã được mẫu phi nhắc nhở, nay nhìn thấy Hạ Lệnh Thủ lại càng thêm cẩn thận.

Triệu vương im lặng quan sát hai vị hoàng tử, Triệu vương phi tự mình gấp thức ăn cho mọi người, Hạ Lệnh Thủ ngẫu nhiên hỏi việc học tập của đại công chúa, một bữa cơm này cũng coi như hòa thuận vui vẻ.

Sau khi ăn xong, ba vị công chúa lúc trước Triệu vương phái người đi mời đã vào cung. Hoàng đế bệnh nặng, Triệu vương phụ trách việc triều chính, Định Đường vương nắm binh quyền, lại có thể lực của quyền thần cường chế khắp nơi, tạm thời có thể giữ cho Đại Nhạn yên ổn.

Cả buổi chiều, Triệu vương và các đại thần xử lý tấu chương, Triệu vương phi không thể để mặc Hạ Lệnh Thủ một mình, ở lại trò chuyện với nàng.

Tiểu công chúa vẫn ngồi bên cạnh Cổ Song Huyền, hoàn toàn di truyền tật xấu trước kia của tiểu thái tử, ăn no liền đầy đặn. Đứa bé nhỏ lập tức tạo thành hồ nước trên quần áo hoàng đế, chỉ một lúc đã bị nhiệt độ cơ thể hán hong khô. Người hầu người tới người lui vẫn không biết sao lại có mùi lạ, cuối cùng đánh phải lau người cho hoàng thượng và công chúa một lần, lại đổi chăn đệm... , tới khi ngay cả móng của công chúa cũng thom tho mới chịu dừng tay.

Trong lúc đó, Hạ Lệnh Thủ đã đi cùng Triệu vương phi tới Dịch đình.

Ban ngày, tuyết lớn vẫn không ngừng rơi, phủ kín khắp đất đai, dưới ánh trắng trong trẻo nhưng lạnh lùng, hiện lên ánh sáng trắng trong như ngọc.

Trong Dịch đình có phòng giam dành riêng cho cung nữ và phi tần, trong ngoài đều bọc sắt, giữa khe hở còn chất đầy cát và đá, mùa hè nóng bức, mùa đông lạnh giá. Lâu ngày, trên tường sắt đầy những vết máu ướm rồi lại khô, mỗi khi ẩm ướt, mùi máu tanh lan tràn tới từng ngõ ngách trong phòng, ngay cả than củi đang cháy hừng hực trong lò cũng giống như máu thịt của con người.

Quảng Tiệp dư còn chưa bị định tội, thị vệ giải nàng đến đây đã biết đối phương không còn đường sống nên cũng không để nàng ta trong phòng giam mà trực tiếp đẩy vào phòng tra tấn. Ngọn lửa chiếu sáng trên vách tường, tiếng khóa sắt lại vang lên giống như sự thật và đối trá luân phiên giãy dụa, giới hạn cũng không rõ ràng.

Người tra tấn là một phụ nữ béo lùn khỏe mạnh, mặt mũi hiền lành tròn trịa, khi cười lên, ánh mắt bà ta híp lại thành một đường nhỏ, miệng rất lớn, tiếng nói ồm ồm: “Hồi bẩm nương nương, nàng ta không chịu nhận tội. Luôn nói là mình bị người khác hãm hại, nhưng khi hỏi người đứng sau là ai thì nàng ta lại lắc đầu, hỏi gì cũng không biết.”

Nữ nhi Hạ gia không phải nữ tử tầm thường, trong gia tộc có hình phòng, đương nhiên là đã nhìn thấy kiểu tra tấn như thế này rồi nên không hề sợ hãi, chỉ bảo: “Các người cứ tiếp tục đi.”

Có lời này, người phụ nữ to béo dường như được tiếp sức, rút roi ở bên hông ra, “Vụt” một tiếng lên người Quảng Tiệp dư. Dáng vẻ xinh đẹp lập tức tuôn đầy máu thịt dưới tiếng roi. Quảng Tiệp dư cũng là người kiên cường, chỉ roi lệ kêu rên nhưng không hề mở miệng xin tha, bởi vì nàng ta biết cầu xin cũng vô dụng. Chỉ không ngừng hỏi: “Hoàng thượng sao rồi?”

Hạ Lệnh Thủ hỏi: “Thuốc tới từ đây?”

Nàng ta im lặng.

Tiếng roi quất lại vang lên, giữa hai chân đã thành máu thịt mơ hồ, không thể tìm được chỗ nào lành lặn. Quảng Tiệp dư rơi nước mắt: “Trước đây Hoàng thượng cho ta uống thuốc bổ, nói có thể kéo dài tuổi thọ. Ta nghĩ hoàng thượng bị bệnh, không bằng cho thuốc này vào canh, mỗi ngày để hoàng thượng uống một chút, sớm muộn gì cũng bình phục. Nào biết đầu răng... Hoàng thượng bây giờ thế nào rồi?”

Hạ Lệnh Thủ nói: “Thái y còn đang chữa trị.”

Quảng Tiệp dư lại hỏi: “Người sẽ tỉnh lại đúng không?”

Hạ Lệnh Thủ tiến lên ép hỏi: “Làm sao người giấu diếm được y nữ thử độc? Nếu là thuốc bổ thì vì sao người không dám công khai lấy ra dùng, để Thái y kiểm chứng xong mới cho hoàng thượng uống, sao phải lén lút? Người đã biết trước là Hoàng thượng uống canh bổ xong thì bệnh tình sẽ nặng hơn đúng không?”

“Không phải, không đúng!” Quảng Tiệp dư lớn tiếng phản bác, “Ta không biết.”

“Người oán hận Hoàng thượng hay là oán hận ta? Hay là người câu kết với người ngoài hợp mưu giết hoàng thượng bằng thuốc độc, như thế thì người được lợi gì? Làm người đứng đầu hậu cung sao? Mẫu nghi thiên hạ sao? Lúc ấy thì ai tới làm hoàng đế hả?”

“Không, ta không hề nghĩ như thế!”

“Người chỉ không nghĩ thuốc người khác đưa cho người là kịch độc mà thôi, đó vốn không phải là thuốc bổ, là thuốc độc. Người muốn độc chết hoàng thượng!”

“Không phải!” Quảng Tiệp dư hét âm lên, “Ta yêu người, ta không hề nghĩ tới việc hại người, người đó nói đây là thuốc bổ, là thuốc bổ.”

Hạ Lệnh Thủ hừ lạnh: “Người đó? Là ai?” Nàng vốn dĩ không cho Quảng Tiệp dư cơ hội tỉnh táo lại, lập tức rút cây trâm gài tóc trên đầu mình ra, chĩa mũi nhọn vào mắt Quảng Tiệp dư, từ trên cao nhìn xuống nàng ta: “Là người trong hoàng thất, hay là thể gia, hay là đại thần, hoặc là... Ta...”

“Không phải, đều không phải, ta không biết gì hết!” Quảng Tiệp dư kêu to, sợ hãi vì bị bức ép đến phát điên, càng hét càng to hơn, vô cùng thê lương.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Trầm Muộn Thị Tầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 55: Chương 54.1

Bóng đêm càng trở nên nặng nề, xuân mai mà hoàng đế tự tay trồng nhiều năm qua đã bị tuyết đè nghiêng xuống. Vô số cánh hoa rụng bị vùi lấp, tuyết trắng bị điểm những cánh hoa màu hồng, nhìn lâu giống như vết thương trên ngực, mỗi chỗ một vết cắt, vỡ nát.

Hạ Lệnh Thủ đứng trong cung đình rộng rãi, nhìn ra tường cao phía xa. Tiếng bước chân đều đặn của thị vệ tuần tra kéo từ điện Tồn Vĩ đến cung Phụng Huyền, lại một vòng đến Đông cung. Thương bạc, giáp sắt dưới ánh trăng biến thành màu lam, người vừa cử động liền tỏa ra ánh sáng trong vắt.

Hạ Lệnh Thủ đi một vòng trong sự kính sợ của mọi người, Tiểu Quái Tử theo sau lưng nàng, không nhanh không chậm. Hoàng đế bệnh nặng, Lương công công lại được sắp xếp đến bên cạnh Cố Song Huyền, chăm lo cuộc sống hàng ngày cho hắn. Tiểu Quái Tử lại trở về hầu hạ Hoàng hậu. Có lẽ vì yên tâm, Tiểu Quái Tử chỉ cào những cây mai lớn tán gẫu: “Hoàng thượng yêu thích trồng cây là bắt đầu từ khi nương nương dưỡng bệnh, năm thứ nhất trồng xung quanh vài cái điện trong hậu cung, năm thứ hai trồng phía điện Côn Mân, tiếp theo là điện Chiêu Khâm, rồi quanh điện Biền Đằng cũng trồng không ít. Mấy năm nay, từ mùa đông đến đầu xuân, ngày ngày mai nở, lúc đêm dài yên tĩnh, bệ hạ chậm rãi dạo dưới tàng cây, thỉnh thoảng tuyết lớn, người liền hâm một bầu rượu, ngồi uống đến bình minh.”

Trong cung, người mới chỉ nói hoàng đế yêu mai, người cũ ở cung Phụng Huyền mới biết hoàng đế nương hoa mai mà tơ vương nữ tử đã cùng hắn trải qua hoạn nạn.

Hạ Lệnh Thủ giao hoạt như hồ ly, kiêu ngạo như mai, đón gió mà đứng, càng là lúc tuyết lạnh thì hương thơm càng tỏa khắp bốn phía, khiến cho không ai có thể quên được.

Hạ Lệnh Thủ không hỏi cụ thể những năm ấy hoàng đế trải qua như thế nào, cũng không hỏi hắn có hối hận vì những tổn thương trong quá khứ không. Rất nhiều việc, Hạ Lệnh Thủ tin rằng mắt thấy là thực, lâu ngày sẽ biết lòng người, Cố Song Huyền cô đơn tin tưởng khi hoạn nạn gặp được chân tình. Hai người đều rất cao ngạo, rất lời đòi, lợi dụng lẫn nhau trong chốn thâm cung, phóng ra vô số gai sắc làm đối phương bị thương, nhưng khi gặp phải tuyệt cảnh lại nhận ra chỉ có đối phương là người mình không thể bỏ lại, muốn dựa vào, cho dù bị gai đâm vỡ nát cũng muốn ôm như trước.

Làm đế vương, hắn làm sai nhiều lắm, luôn tìm cách cứu vãn; làm hoàng hậu, nàng lựa chọn rất nhiều, nhưng nếu phải từ bỏ thì vĩnh viễn luôn là hắn.

Đi lòng vòng mãi, cuối cùng bọn họ vẫn đồng sinh cộng tử.

Hạ Lệnh Thủ không biết đáy lòng mình vui hay buồn, nàng chỉ chậm rãi đi dọc theo con đường rộng lớn. Không lâu sau, có người chạy từ Đông cung tới, quỳ lạy rồi báo: “Thái tử điện hạ không chịu dùng bữa tối, cũng không cần nước nóng tắm rửa mà đi nghỉ luôn. Lúc tỉnh lại thì tức giận leo lên cây cổ thụ không chịu xuống. Bọn hạ quan sợ quấy nhiễu người nên không ai dám hành động gì.”

Hạ Lệnh Thủ cười nói: “Trời rất lạnh, nó ở trên ngọn cây để tránh gió sao.” Nàng sửa lại ống tay áo, thản nhiên nói: “Cũng được, theo ý nó đi. Nó muốn ở trên cây nói mát thì cứ việc thôi, các người mang tất cả thang bên cạnh cây đi, mọi người cũng tản ra, để tự nó leo xuống. Cho dù nó muốn truyền lệnh gì cũng không ai quan tâm, để tự nó đi tìm cái ăn. Chỉ cần hàng ngày Thái phó và các tướng quân vẫn dạy nó học văn tập võ là được, những chuyện khác thì sao cũng được.” Nghĩ thêm một lát, “Nếu không hoàn thành việc học thì bữa tối sẽ bị bớt đi. Hai ngày nữa, đợi tới khi thư viện Bạch Lộ khai giảng thì để nó tự cưỡi ngựa đi, thị vệ âm thầm theo sau bảo vệ. Bất kể có chuyện gì xảy ra ở thư viện, các người cũng không được nhúng tay, kể cả nó có bị người ta đánh cho chỉ còn nửa cái mạng cũng đừng quan tâm. Các người chỉ cần nhìn từ xa thôi...”

Tiểu Quái Tử há miệng thở dốc, vài lần muốn khuyên nhưng sự kính sợ với hoàng hậu đã xâm nhập vào cốt tủy, cuối cùng đành im lặng.

Vệ tướng quân phụ trách an toàn ở Đông cung tuyệt đối tuân lệnh, lập tức đi sắp xếp.

Khi vào điện Tồn Vĩ, lão thái y đã đợi rất lâu.

“Nếu tối nay Hoàng thượng có thể tỉnh lại thì sẽ áp chế được độc tố khoảng nửa tháng. Sau nửa tháng nếu không tìm được biện pháp giải quyết thì xin nương nương hãy bảo trọng phượng thể.” Nửa tháng, có thể tranh đoạt tính mạng của Cố Song Huyền với Diêm vương chỉ trong nửa tháng, đây cũng là cơ hội kiểm tra triều thần.

Trong một ngày, lòng Hạ Lệnh Thủ từ vui mừng tới bi thương tuyệt vọng, trái tim đã chết lặng, nghe lời này chỉ trừng mắt theo bản năng, nói khê: “Làm phiền thái y.”

Mọi người bận rộn vô cùng, lại có người tới nói Thái hậu triệu kiến. Hai chân Hạ Lệnh Thủ như đeo chì, đầu cũng đau nhức, thật sự không có sức lực đi ứng phó với Thái hậu, đành phải xua tay nói: “Triệu vương còn đang ở trên triều, Triệu vương phi đi nghỉ tạm ở cung Phụng Huyền, người đi mời Triệu vương phi tới chỗ Thái hậu một chuyến, nói bản cung đang phải chăm sóc Hoàng thượng, không thể tới gặp người, mời tỷ tỷ thay bản cung đi gặp trưởng bối.”

Vừa dứt lời, người đã mệt mỏi tựa vào trụ giường, bàn tay chạm vào lòng tay Cố Song Huyền, đợi tới khi hết lạnh lẽo lại nóng như lửa, lúc này mới an tâm, mơ màng ngủ mất.

Trong lòng giày vò rất nhiều, gánh nặng khiến nàng không chịu nổi, trong bóng đêm, có người lay nàng tỉnh lại, vừa mở mắt ra đã thấy Triệu vương phi.

Sắc mặt đối phương có vẻ mờ mịt không rõ dưới ánh nến mờ nhạt, đôi môi nhếch lên, thấy nàng đã tỉnh liền kéo nàng ra nội điện. Trong điện, phần lớn cung nhân đã đi nghỉ, chỉ có vài cung nữ thay nhau canh gác ở phía xa.

“Thái hậu triệu kiến lúc nửa đêm là có chuyện gì?”

Triệu vương phi nói: “Có người bị giết.”

Hạ Lệnh Thủ chậm rãi lên tiếng: “Tội phụ Quảng thị bị người diệt khẩu sao? Đúng là chết chưa hết tội. Đối phương chắc sẽ để lại dấu vết, dò theo đi, không chừng có thể phát hiện gì đó.”

Triệu vương phi lắc đầu: “Không phải Quảng Tiệp dư, là một cung nữ, cung nữ này ở bên người Thái Hậu.”

Hạ Lệnh Thủ mệt mỏi ngã ngồi vào trên giường, cảm giác vốc bao một cái lò sưởi nhỏ đặt lên bụng, thân nhiên trả lời: “Tội tớ của Thái hậu, ta làm con dâu hỏi nhiều lắm gì.” Giữa lúc trống vắng, cửa sổ vang lên một tiếng “chi—”, khí lạnh mùa xuân tiến vào từ cửa sổ khiến Hạ Lệnh Thủ run rẩy. Nàng tỉnh táo một chút, thoáng cái đã mở to mắt: “Chẳng lẽ không phải là Tĩnh Thực Thái hậu mà là Tĩnh An Thái hậu?”

Hoàng đế An Định Cố Song Huyền của Đại Nhai có hai vị mẫu hậu. Một người là mẹ đẻ, Tĩnh An Thái hậu, trong cung biến khi hấn đăng cơ đã qua đời; một người khác là Tĩnh Thực Thái hậu đang nghỉ ngơi trong hậu cung, cũng là mẹ đẻ của Triệu vương.

Triệu vương phi thở dài, nàng chỉ sợ trong lúc quan trọng muội muội sẽ phạm phải sai lầm, gật đầu nói: “Đúng vậy. Vốn dĩ chúng ta cho rằng những người biết chuyện năm đó đã bị xử lý sạch sẽ, không ngờ còn có một đôi tỷ muội song sinh. Ngày đó tỷ tỷ sinh bệnh, muội muội thay quần áo của tỷ tỷ đi trực, vừa lúc xảy ra cung biến, những cung nữ Tĩnh An Thái hậu đưa đi có nàng ta.” Đây là bí mật ở Đại Nhai. Khi Tĩnh An Thái hậu chết trong lúc hỗn loạn, người hầu bên cạnh bà đều bị Tĩnh Thực Thái hậu tìm cơ diệt khẩu. Mãi tới gần đây mới phát hiện có sơ xuất. Khi nhìn thấy thi thể của người hầu kia thì mọi chuyện mới lộ ra. Khi cung biến, Tĩnh Thực Thái hậu và hai chị em Hạ thị ở cùng một phe, sự thật thế nào ba người đều giữ kín như bưng, coi đây là nhược điểm ba bên kiểm chế lẫn nhau.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Trăm Muôn Thị Tầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 56: Chương 55.1

Cố Song Huyền rùng mình, trầm giọng hỏi: “Là ai?”

Người kia hình như đang lầm bầm: “Ăn tới mười viên Đại hoàn đan, độc tính nhiều như thế mà cũng không độc chết được ngươi, mạng cứng thật đấy.”

Cố Song Huyền nhũn mảy, cười lạnh hỏi: “Tạ Sâm, ngươi cũng chưa chết đấy thôi.”

Người kia không trả lời hấn, chỉ dùng ngón trỏ đặt lên mạch môn của hấn, im lặng trong chốc lát rồi nói: “Y thuật của lão già đó rất cao, đã bài trừ không ít độc tố từ năm trước. Nhưng ngươi cũng đừng vui mừng quá sớm, ta sẽ từ từ tra tấn ngươi đến chết. Cho ngươi nếm thử mùi vị thể lý từ tẩn, nước mắt nhà tan.”

Cố Song Huyền chấn động, cô kêu to: “Tạ Sâm, ngươi muốn làm gì?”

Người nọ cười khê: “Ta muốn nhìn xem vợ chồng các ngươi có thể đồng tâm đồng lòng đến mức nào, cũng muốn thấy tiểu thái tử bị chính phụ hoàng mình đẩy lên đoạn đầu đài, càng muốn thấy ngươi giờ tiểu công chúa lên cao, sau đó ném nó xuống mặt đất, tan xương nát thịt.” Càng nói càng độc địa, người kia bức bối, trong lòng dường như có vô số oán hận không thể tiêu trừ, chỉ có thể tiếp tục sống sót.

Hiện giờ, sống chết của Cố Song Huyền bị hấn nắm trong tay, hoàng đế ngày trước cao cao tại thượng chỉ cần hấn búng tay một cái là biến mất. Nhưng như thế thì chưa đủ. Hấn có rất nhiều oán hận muốn phát tiết, có rất nhiều bất bình muốn trả lại. Hấn muốn Đại Nhai rửa sạch oan ức nhiều năm của hấn, muốn cho mọi người thấy hoàng đế là kẻ mặt người dạ thú, nữ tử Hạ gia là kẻ dối trá, để người đời tự thấy sự ngu xuẩn của chính họ.

Người kia xiết chặt cổ tay Cố Song Huyền, nhìn làn da tái nhợt nổi đầy gân xanh xuất hiện vết bầm. Tay kia vươn gần tới cổ Cố Song Huyền, càng lúc càng gần, sau đó bóp chặt. Võ nghệ của hấn cao thâm, chỉ cần thêm một chút sức nữa là vặn gãy cổ hoàng đế, nhưng hấn không làm vậy. Hấn chỉ bóp chặt khiến sắc mặt đối phương từ trắng sang hồng, sau đó biến thành màu tím. Vì khó chịu nên lòng này hoàng đế nhũn chặt hơn, thân thể đang hôn mê hơi run rẩy. Hấn cười nói: “Nhìn đi, cho dù là Chân long thiên tử thì trong tay ta cũng chỉ là một con sâu, ta cho ngươi sống thì sống, cho ngươi chết thì phải chết.”

Yết hầu Cố Song Huyền vang lên tiếng ‘khục khục’, ngón tay gấp lại, thân thể không tự chủ được bị nâng lên, dần trở nên tối tăm dưới ánh nến. Người kia càng cười càng quỷ dị, vào thời khắc sinh tử cuối cùng đột nhiên buông tay ra: “Bây giờ còn chưa đến lúc, chuyện vui nhất trong đời ta là để ngươi sống khôn bằng chết, ta muốn tự mình chứng kiến, cùng đợi ngày đó đến nào...”

Cả người Cổ Song Huyền run rẩy, dường như xương cốt toàn thân đều đau đớn, trong chốc lát, máu như đập mạnh trong đầu, rồi lòng bàn chân, cuối cùng, cả người hần run lên, thân thể nằm im suốt nhiều ngày chột lẩn khỏi mép giường, phát ra tiếng vang rất lớn.

Thị vệ ở ngoài điện hét to: “Ai!” Trong nháy mắt, có rất nhiều người vọt vào, chỉ nhìn thấy hoàng đế nằm trên sàn nhà đang chậm rãi mở mắt ra. Trong góc mà mọi người không chú ý, một vật áo quen thuộc lướt qua.

“Hoàng thượng đã tỉnh lại!” Còn chưa tới nửa nén hương mà tin tốt đã truyền tới tai Hạ Lệnh Thủ, nàng vội vàng đi từ thiên điện tới. Các thái y đã vây quanh hoàng đế chật như nêm.

Không biết Tiểu Quái Từ chui từ góc nào ra, mơ mơ màng màng dụi mắt: “Nương nương, người đi nghỉ trước một lát đi, hoàng thượng đã có chúng nô tài chăm sóc rồi.”

Hạ Lệnh Thủ nhìn dáng vẻ của hần, rõ ràng là nhân tới mức ngủ gật, xoay người lại, đám cung nữ thái giám thấy nàng giận dữ thì sợ tới mức muốn ngắt, run lấy bầy.

Triệu vương phi nhỏ giọng nói: “Vừa rồi có người đã tới đây.”

Hạ Lệnh Thủ trả lời: “Phòng vệ trong cung quá yếu ớt, đề phòng được quân đội nhưng không phòng được nhân sĩ vô lâm.”

Triệu vương phi tiếp lời: “Nghe nói hoàng thượng có ám vệ ở bên mình, không biết đã đi đâu rồi?” Vừa dứt lời, có tiếng kêu sợ hãi vang lên. Trên xà ngang nhỏ xuống từng giọt máu sền sệt, nháy mắt biến thành một vũng nhỏ. Đám thị vệ bắc thang lên xà, ném xuống một thi thể không nguyên vẹn, còn chẳng giống hình người. Có cung nữ nhát gan sợ quá đã ngất đi, bọn thái giám thì tìm chỗ nôn mửa.

Lão thái y tới xem, tìm được một lệnh bài trong đám máu thịt lẫn lộn, trên mặt chỉ có một chữ ‘vệ’.

Không lâu sau, các thái y khác men theo mùi máu, tìm xung quanh đại điện được hơn mười thi thể khác tương tự, đều có lệnh bài ghi chữ ‘vệ’.

Tiểu Quái Từ líu lưỡi: “Quá độc ác.”

Hạ Lệnh Thủ hỏi hần: “Người đã từng thấy ám vệ của hoàng thượng chưa?”

Tiểu Quái Từ cười nhạt: “Nô tài làm sao mà gặp được chứ, bọn họ đều là người bí ẩn không dấu vết. Mấy năm trước vô tình nô tài ở ngoài điện nghe được Hoàng thượng nói chuyện với một người xa lạ, suy đoán một chút là hiểu ra.”

Cung nữ thái giám đang có mặt đều chỉ muốn ngắt đi, bọn họ không muốn biết thêm chút bí mật nào, nếu không thì dù hoàng đế sống hay chết, bọn họ đều chết không có chỗ chôn.

Cổ Song Huyền lại mở mắt ra lần nữa, nhìn thấy dung nhan tiều tụy của Hạ Lệnh Thủ. Hần không khỏi đau lòng, muốn nâng tay lên trấn an nhưng không có chút sức lực nào, chỉ có thể thều thào gọi: “Lệnh Thủ...”

Hạ Lệnh Thủ cúi đầu, phục bên tai hần, nức nở nói: “Ta ở đây.” Nàng nháy mắt mấy cái rồi nói tiếp: “Tỉnh lại là tốt rồi.”

Bọn họ đã trải qua rất nhiều thứ, không cần những lời dài dòng cảm động, chỉ một câu cũng có thể hiểu rõ nhau. Cổ Song Huyền mỉm cười, ngón tay nín lấy vật áo nàng, trịnh trọng nói: “Ta sẽ bảo vệ nàng.”

Hạ Lệnh Thủ khó hiểu. Người cần được bảo vệ nhất bây giờ phải là Cổ Song Huyền mới đúng, hần lại nói hần phải bảo vệ nàng, dù thế nào thì phần tâm ý này cũng khiến Hạ Lệnh Thủ an tâm.

Hoàng đế tỉnh lại, có người vui mừng, có người lo lắng. Toàn bộ hoàng cung, thậm chí cả hoàng thành đều thờ phào nhẹ nhõm, cảm thán rằng năm mới này quá đáng sợ. Có điều tốt xấu gì thì cũng bình an trôi qua.

Thân thể Cổ Song Huyền bây giờ không được như xưa, ngay cả thở cũng nặng nề chứ đừng nói tới nói chuyện. Phần lớn là Hạ Lệnh Thủ nói một câu, hoàng đế sẽ nháy mắt tỏ vẻ đồng ý hoặc phản đối. Nháy mắt một lần là đồng ý, hai lần là phản đối, ba lần là có đáp án khác.

Hai người nằm sát nhau trên long sàng, Hạ Lệnh Thủ đặt tiểu công chúa vào trong, nàng hôn lên hai má bầu bĩnh của con gái, cười dịu dàng. Cổ Song Huyền chớp mắt, Hạ Lệnh Thủ hỏi: “Chàng muốn hỏi về Thiên Nhi phải không? Nó dời ta nên về Đông cung rồi, ta ra lệnh cho nó không có việc gì thì cấm ra vào. Nếu chàng muốn thấy nó thì ta sẽ sai người đi gọi nó tới là được.”

Cổ Song Huyền nháy mắt ba lần, Hạ Lệnh Thủ suy nghĩ một chút: “Vậy ý chàng là Triệu vương à? Không hiểu sao hần và Định Đường vương lại đột nhiên đánh nhau một trận, giờ còn đang phê duyệt tấu chương với các đại thần, vì sợ thân thể chàng chưa khỏe nên ngày mai mới tới.”

Cổ Song Huyền sột rượt nháy mắt tiếp ba lần, Hạ Lệnh Thủ cẩn thận suy đoán: “Quảng Tiệp dư sao? Nàng ta ở dịch đình, ta sẽ bảo người giữ cho nàng ta còn một hơi, dù sao chúng ta cũng phải tìm ra kẻ đứng sau màn ra độc thủ.”

Cổ Song Huyền đã biết người đứng sau là ai, há mồm muốn nói liền thở dốc liên tục, cuối cùng đành phải từ từ hít thở. Hạ Lệnh Thủ nhìn dáng vẻ này của hần thì cười giảo hoạt: “Rốt cuộc hoàng thượng muốn hỏi việc gì? Chẳng lẽ là Thái hậu sao? Lão nhân gia vẫn khỏe lắm, nếu là đám phi tần thì các nàng rất an phận; nếu định hỏi về các đại thần thì vì chàng tỉnh lại sớm nên ngày mai, tất cả mọi dị động sẽ biến mất.”

Cổ Song Huyền giật sồi lên, bĩu môi, nhìn môi của nàng.

Hạ Lệnh Thủ nói: “Ta vừa mới hôn Linh Nhi, con bé rất thơm. Chàng cũng muốn hôn nó sao?”

Cổ Song Huyền thờ dài hai cái, tức giận trừng mắt với nàng. Hạ Lệnh Thủ ôm bụng cười: “Vậy để Linh Nhi hôn chàng một cái đi.” Nói xong, nàng ôm tiểu công chúa đang ngủ say áp lên mặt Cổ Song Huyền. Một bên là cái miệng nhỏ nhắn đầy mùi sữa của con gái, bên kia là mùi thơm lạ lùng di động, đôi môi Hạ Lệnh Thủ cũng dán lên mặt hắn, khiến hắn hoàn toàn thỏa mãn.

Tạm thời không ăn được thịt nhưng nhất định phải ăn được đậu phụ, hừ hừ.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Trẫm Muốn Thị Tẩm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Chương 55.2

Tuyết rơi đầy trên Đông cung, tuyết tản ra theo con gió, những bông tuyết phủ trên cành cây cỏ thụ, giống như đứa trẻ làm nũng không chịu về nhà.

Thái tử Cổ Khâm Thiên nằm sát vào cành cây rắn chắc, nhìn theo đám thái giám bình thường vẫn cần cù thành thật nay đã đi vào nội điện sưởi ấm, không có ai để ý tới Thái tử mà bọn họ tôn kính đang phải chịu lạnh; các cung nữ lạnh lợi đang đua nhau thù hằn, chờ tới sau năm mới sẽ tặng cho tình lang để thể hiện tâm ý, các nàng cũng không quan tâm xem thái tử có đang chịu đói hay không; ngay cả đám thị vệ trung thành nhất cũng đi vòng quanh Đông cung một lần nhưng không ai liếc mắt tới chỗ Thái tử đang núp. Trong lòng bọn họ, Cổ Khâm Thiên chỉ là chủ nhân tạm thời của Đông Cung mà thôi, ngày mai, nói không chừng là ngày kia, Đông Cung sẽ đổi chủ.

Lòng người dễ thay đổi!

Cổ Khâm Thiên sụt sịt mũi, chà xát đôi bàn tay, suy nghĩ xem có nên đổi một cành cây yếu ớt hơn, dễ bại lộ hơn để mọi người phát hiện ra rằng: thái tử điện hạ đang ở trên tầng cây chịu đói, chịu lạnh, chịu khổ, các người còn không nhanh chạy tới dỗ cậu hồi cung để hầu hạ! Cái gì? Các người còn không phát hiện ra cậu sao? Không phải cậu luôn ở trên đỉnh đầu các người sao! Vẫn không nhìn thấy à? Hừ, vậy thì cậu sẽ ngồi ở chỗ dễ thấy một chút.

Cậu di động như ốc sên, cứ nhúc nhích một cái lại chú ý xem có ai đang nhìn về phía mình không. Mẫu hậu bắt cậu úp mặt vào tường sấm hồi, nếu ngay cả đám người hầu tri kỉ của cậu cũng không quan tâm tới cậu thì sau này sẽ có ai để ý cậu đây? Có ai sẽ yêu thương cậu đây?

Hừ, cậu thật sự không thèm để ý tới sự yêu thương của mẫu hậu, dù sao thì mẹ đã có tiểu công chúa nên sẽ không cần tiểu thái tử nữa.

Mẹ ruột của cậu, trọng nữ khinh nam!

“Hôm nay Hoàng hậu nương nương ban cho Đại hoàng tử một bộ ‘Sử ký Đại Nạn’ từ thời tiên hoàng, thưởng cho Nhị hoàng tử cây thương Bá Vương mà tiên hoàng từng dùng, còn ban thưởng cho Đại công chúa đồ trang sức vàng ngọc và ba bộ cung trang đẹp đẽ. Triệu vương kiểm tra võ công của hai vị hoàng tử, nhận xét đều là nhân trung chi long. Hiện giờ Triệu vương đang thương nghị với các đại thần để cho hai vị hoàng tử tham gia việc triều chính! Hoàng tử Đại Nạn, mười tuổi đã hiểu chuyện, mười lăm có thể vào triều nghe tấu, đợi tới khi trưởng thành...”

“Người nói vậy!” Cổ Khâm Thiên ở dưới tán cây rống to lên, nắm tay nhỏ xiết chặt nỗi đầy gân xanh: “Bản thái tử mới là hoàng tử quan trọng nhất trong lòng mẫu hậu, những người khác làm sao so với ta được! Triệu vương là kẻ giả hoạt nhất, trắng có thể nói thành đen, đen có thể nói thành tro, quý mới tin ông ta hồ ngôn loạn ngữ! Hoàng tử trưởng thành sẽ phải rời cung đến đất phong, trừ ta ra, tất cả các hoàng huynh đều phải rời khỏi Hoàng thành!”

Tiểu Quái Tử làm như bây giờ mới phát hiện thấy Cổ Khâm Thiên, ngửa đầu lên nhìn một lúc lâu, sau chút kinh ngạc ngần ngại mới cười nói: “Đại Nạn sẽ không để một con khỉ làm hoàng đế đâu.”

Cổ Khâm Thiên lừa giận công tâm, cả người nghiêng về phía trước: “Bản thái tử không phải khỉ, ta là rồng.”

Tiểu Quái Tử cười ha ha: “Rồng bay ở trên trời, còn ngơ ngẩn trên tầng cây là sâu.”

Cổ Khâm Thiên gio chân, run rẩy chỉ vào đối phương: “Người, người, ta muốn sai người và miệng người, đánh mông người, bẻ chân người...” Còn chưa nói xong, chân bị trượt, cả người rơi từ trên cao xuống.

Cỏ thụ trong Đại Nạn mọc từ thời khai quốc, qua mấy trăm năm, cành lá rậm rạp che cả trời. Cổ Khâm Thiên bị ngã như thế, chỉ cảm thấy mất mớ đi, tuyết càng trắng hơn, đêm càng đen hơn, trong chốc lát, trái tim như nhảy ra khỏi lồng ngực, dường như tiếng động cắt qua màn đêm yên tĩnh, cũng xé rách lớp da mặt dối trá ở Đông Cung.

Cổ Khâm Thiên tưởng là mình sẽ được mọi người bên dưới đỡ được, nếu Thái tử bị ngã chết, đầu của toàn bộ người ở Đông Cung đều sẽ chuyển nhà.

Đáng tiếc, cậu rơi từ trên cao xuống thì chỉ có gió lạnh đón đợi. Trên đất có đá vụn, có lá khô, còn có vô số rễ cây chằng chịt, cậu đau đến mức nghiến răng không nhả ra nổi một chữ.

Đình viện trống trải, cây im lặng, gió dừng thổi, hai ba người hầu đứng ở cửa sổ và lan can nhìn động tĩnh bên này đều rụt người về, dường như sự an nguy của thái tử đã không thể làm bọn họ nóng lòng hay thương tiếc gì nữa.

Cố Khâm Thiên không rõ, vì sao nửa ngày trước, mọi người ở Đông Cung còn cung phụng cậu như trân bảo; nửa ngày sau, cậu đã thành cỏ khô dưới chân, không ai hỏi hân ân cần.

Tiểu Quái Tử chấp hai tay sau lưng, từ trên cao nhìn xuống, cười nhạt hỏi: “Người ở trên tầng cây để gió thổi tuyết rơi, có ai lo lắng không?”

Cố Khâm Thiên nín thở.

Tiểu Quái Tử lại hỏi: “Nửa đêm người một mình không ngủ không nghỉ, có ai tới hỏi thăm vì sao không?”

Cố Khâm Thiên cup mắt xuống, mỗi giọt nước mắt rơi trên vạt áo là một mảnh trái tim.

Tiểu Quái Tử lùi ra sau hai bước. Giày của hắn dính bùn, bị tuyết tan biến thành màu tương, vừa nhìn đã biết là chạy khắp nửa cung đình. Nhưng thân thể hắn cao ngất, ngũ diệu nhẹ nhàng, nụ cười đầy châm chọc, hắn nói: “Thái tử, người phải hiểu được lòng người khó dò. Toàn bộ cung đình này, không thể dựa vào ai, không thể tin tưởng ai, không ai đáng để mình dùng mạng đi đổi.”

Hắn nhìn tường viện tiêu điều ở Đông Cung, cách đó không xa, đám người hầu đều né tránh ánh mắt hắn, dường như đang trốn tránh trách nhiệm của mình. Không ai biết tiểu thái giám bên cạnh hoàng hậu đã trở thành người nam tử hán thật sự, có tinh thần kiên cường.

Hắn nói: “Nếu thật sự muốn trở thành một con rồng, đầu tiên người phải học được cách bay lượn một mình.”

Một con sâu chỉ biết ngồi xồm trên đất khốc lốc, sớm hay muộn cũng bị người ta dẫm thành bùn lầy.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Trầm Muôn Thị Tầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 58: Chương 56.1

Năm Thiên Khải thứ chín

Đầu xuân, thời tiết như gương mặt nữ tử chôn cung đình, một khắc trước còn lê hoa đài vũ, nháy mắt sau đã thành nụ cười thản nhiên. Hôm qua tuyết rơi trắng xóa, hôm nay mặt trời âm áp, vừa vặn sắp tết Nguyên Tiêu, trong hoàng thành vô cùng nhộn nhịp. Trước cửa cung Đại Minh là ánh đao lấp lánh, vô số tướng sĩ mặc áo giáp, ánh mắt cung kính nghênh đón quân vương thẩm duyệt.

Mười lăm tháng giêng, cũng là ngày binh sĩ Đại Nhạn xuất chinh đánh Hải quốc.

Hạ Lệnh Thủ đứng ở thiên điện, nhìn hoàng đế đứng bên tường thành phải dựa vào người hầu, từ tốn đọc “Lệnh xuất chinh”, tề trời đất, bá Chiến thần, khích lệ sĩ khí, cuối cùng là Định Khang vương đảm bảo thực hiện quân lệnh. Dưới tường thành, binh sĩ đông nghìn nghịt, mỗi người đều là huyết mạch của Đại Nhạn; ngoài tường thành, dân chúng tập nập, bọn họ là gốc rễ của Đại Nhạn. Mỗi lần Hoàng đế cử động các chiến sĩ, họ liền đáp lại rung động cả bầu trời; mỗi một lần hoàng đế hứa hẹn, các chiến sĩ sẽ nhìn lên bầu trời, sát khí hùng hục.

“Bình định phản nghịch, giương uy Ngô quốc!” Mỗi một tiếng hô đều như sóng lớn quét qua hoàng thành, nhiều người đang cầm đèn lồng đều dừng lại, lặng lẽ cầu nguyện cho các tướng sĩ bình an.

Giữa vô số người, Định Đường vương lướt qua hoàng đế, nhìn về phía góc cung điện kia. Mũ sắt, áo giáp sát, câu hỏi hôm qua dường như vẫn quanh quẩn bên tai Hạ Lệnh Thủ.

Định Đường vương hỏi: “Nếu Cửu ca không thể trường thọ, người định làm thế nào?”

Lúc ấy, Hạ Lệnh Thủ cự tuyệt suy nghĩ vấn đề này. Nàng đau khổ chuẩn bị nhiều tháng, để lão thái y nghiên cứu chế tạo phương thuốc khắc chế Đại hoàn đan vì muốn hoàng đế sống lâu trăm tuổi. Nàng từ chối suy nghĩ theo hướng tồi tệ nhất.

Lời tương tự như thế, chị của nàng là Triệu vương phi cũng từng hỏi, đại bá của nàng ở Hạ gia cũng từng hỏi, nàng luôn có thể thản nhiên trả lời. Nhưng Định Đường vương là ai chứ, là vị vương gia nắm trong tay một nửa binh mã Đại Nhạn. Cố Song Huyền còn ngồi trên ngôi hoàng đế, Định Đường vương chính là vị tướng trung thành nhất; một khi Cố Song Huyền rời khỏi ngôi vị, Định Đường vương lại là người có dã tâm lớn nhất uy hiếp đến Thái tử.

Thời khắc đặc biệt, lòng Hạ Lệnh Thủ đã xây thành đắp lũy cao tận trời. Nàng bình tĩnh trả lời đối phương: “Các vị Hoàng hậu đòi trước đã là tấm gương lớn cho bản cung, đơn giản là chôn cùng không hối hận, hoặc là tham sống sợ chết tiếp tục sống. Hai con đường này đều có thể.”

Định Đường vương lại hỏi: “Nếu thiên tử còn ít tuổi lên nắm quyền, Nhiếp chính vương làm phụ tá. Trong số quyền thần có người cầu hôn đương kim Thái hậu, vậy sẽ thế nào?”

Lông mày Hạ Lệnh Thủ khẽ động. Gả Thái hậu sao, đúng là trò cười lớn nhất thiên hạ. Nữ tử dám làm thế sẽ trở thành cái đinh để Hoàng tộc châm chọc, sẽ bị gia tộc quở trách, bị người trong thiên hạ phỉ nhổ.

Hạ Lệnh Thủ nàng lạnh lùng cao ngạo, Thái tử là hoàng đế tương lai, đằng sau có Hạ gia, bên cạnh có Triệu vương hỗ trợ, ai dám cầu hôn nàng chứ? Ai có thể lấy được nàng? Cho dù quyền lực có lớn cỡ nào cũng không qua nổi hoàng đế, cho dù thiên tử tuổi nhỏ sức yếu dần bị người ta chèn ép cả đời thì cũng không đến mức Thái hậu phải gả đi để giữ gìn hoàng quyền.

Đầu xuân, trong ngoài hoàng cung, anh thảo lay động, trăm hoa đua nở. Hạ Lệnh Thủ đứng dưới trời tuyết rơi, mười ngón tay lạnh buốt.

Nàng khép chặt mắt, không biết nên cảm thấy kinh hoàng vì tương lai của mình hay chấp nhận áp lực thay cho thái tử, hoặc là bi ai vì Cố Song Huyền. Hoàng đế chỉ mắc bệnh nặng, không phải là ốm chết! Huynh đệ mà hấn tín nhiệm nhất lại bắt đầu tính toán hậu sự của hắn, thật khiến người ta chê cười. Lòng Hạ Lệnh Thủ lạnh lẽo, hơi thở ngưng tụ thành sương trắng, rất lâu không tan đi.

“Thân là quốc mẫu, nhất định phải là mẫu mực cho nữ tử trong thiên hạ. Thái hậu Đại Nhạn có bao giờ phải gả cho ai không? Nếu đã không có thì đương nhiên bản cung cũng tuân theo lệ cũ, nếu có thì bản cung cũng có quyền lựa chọn. Hào nữ chỉ gả một lần, không thể vì tư dục của bản thân mà làm bại hoại thanh danh hoàng tộc và gia tộc, ngay cả thể diện của mình cũng không cần.”

Nói đến cùng, vẫn là không lấy chồng!

Định Đường vương không bắt ngờ chút nào về câu trả lời của nàng, đắn đo chốc lát rồi hỏi tiếp: “Nếu có ai để người lựa chọn giữa quyền thế và thiên tử thiếu niên, người sẽ lựa chọn đáp án nào?”

Nếu Cố Song Huyền mất, Cố Khâm Thiên mới mười tuổi chẳng phải chính là thiên tử thiếu niên sao. Lựa chọn thiên tử thiếu niên, nàng và Hạ gia sẽ đối nghịch với Nhiếp chính vương, lựa chọn quyền thế, nhất định phải vứt bỏ mẫu tử tình thân, gả cho người mà mình không yêu, lấy trái tim mình để che chở cho thiếu niên thiên tử cả đời bình an.

Lúc này đây, Hạ Lệnh Thủ không chút do dự trả lời: “Trời để người gặp khó khăn ắt có lý do! Theo cô huân, thiên tử, thái tử đều như nhau. Thái tử không trải qua mưa gió thì sao có thể dẫn dắt Đại Nhạn đi tới huy hoàng. Bản cung là nữ tử, cũng là mẫu thân. Là nữ tử, bản cung sẽ không can thiệp triều chính; là mẫu thân, ta sẽ học theo sư tử mẹ, tự mình đẩy con xuống vách núi sâu, chờ đợi nó bò lên đỉnh núi.” Nàng cười khẽ, quay đầu, ánh mắt có vẻ kì quái nhìn Định Đường vương cao lớn trước mặt: “Vương gia, người và Hoàng thượng là huynh đệ tình thâm nhiều năm, đã trải qua không ít sóng gió. Vậy mà khi Hoàng thượng lâm bệnh nặng, người lại nói ra những lời đại nghịch bất đạo như vậy, nếu bị người nào có ý xấu nghe được thì sẽ gây ra không ít thị phi đâu.”

Định Đường vương cười nói: “Thiên hạ này có một nửa nằm trong tay ta, ai dám nói ta không đúng?”

Hào khí này đâu phải là Cừu vương gia đoan chính nghiêm túc ngày thường, rõ ràng là kẻ đầy dã tâm. Hạ Lệnh Thủ vốn biết lòng người dễ thay đổi, nhưng các vị hoàng tử cuồng vọng khi đối mặt với ngôi vị hoàng đế vẫn khiến trái tim nàng biến thành băng giá. Năm đó, Cố Song Huyền cũng vô cùng mặn nguyện ngồi lên ngai vàng, sau đó thì hoàn toàn hiểu được cái gì là ‘quả nhân’, cái gì là ‘chỗ cao chịu lạnh’. Ngôi vị hoàng đế là giấc mộng của tất cả những kẻ có dã tâm. Chưa từng có được nên mới tâm tâm niệm niệm, chiếm được rồi thì phải luôn phòng bị sẽ bị người ta đoạt mất. Khi còn sống thì lừa gạt tất cả người trong thiên hạ; còn chưa chết đi mà người trong thiên hạ đã dần lừa tâm lòng của hắn.

Quyền thế đúng là khiến người ta động lòng.

Hạ Lệnh Thủ không muốn nói nữa, đang định tìm cơ tránh đi thì Định Đường vương vẫn cố chấp tiếp tục: “Giang sơn mỹ nhân, Cố Song Huyền có thể có thì ta cũng vậy.”

Hạ Lệnh Thủ lắc đầu, nàng càng lúc càng xa, giữa trời tuyết rơi, nàng mới ở ngoài điện nhưng đối phương lại cảm thấy không cách nào tới gần được. Nàng tập trung tất cả sự chú ý vào Cố Song Huyền đang khổ cực chống đỡ trên thành, đợi tới khi các chiến sĩ ra khỏi hoàng thành, hoàng đế mới bước vào trong điện.

P/S: Cách hành xử của Định Đường vương trong chương này rất giống một người, không biết các bạn có đoán ra là ai không?

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Trăm Muốn Thị Tẩm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59: Chương 56.2

Hạ Lệnh Thủ đôi tay đón hân, dắt díu nhau đi về phía cung điện nguy nga, nơi đó là nơi mà Đế Hậu sẽ cùng nhau vượt qua khó khăn.

Lúc này, nàng chắc chắn sẽ không rời xa hân, mà hân cũng không nguyện buông tay.

Thân thể Cố Song Huyền lại suy sụp, nhưng hân không muốn nằm mãi trên giường, muốn chứng tỏ mình rất khỏe mạnh, tuổi trẻ sức cường, làm đủ kiểu để dỗ Hạ Lệnh Thủ vui vẻ.

Mặc dù lúc ở trên thành cao, mồ hôi hân rơi như mưa nhưng khi về điện Tồn Vĩ thì hân lại bắt đầu hi hi ha ha, miệng lưỡi trơn tru, một đôi móng vuốt sói còn ăn không ít đậu phụ của nàng. Thỉnh thoảng còn bóp eo nàng, đôi lúc lại thổi hơi nóng lên trán nàng, nhân lúc không ai chú ý liền cắn lên tai nàng. Hạ Lệnh Thủ vừa xấu hổ vừa không dám để người khác phát hiện ra, cả đường đi vô cùng vất vả. Đến tối lúc vào tắm điện, Hạ Lệnh Thủ lập tức đẩy hân xuống giường, tức giận nói: “Hoàng thượng đang bốc hỏa, tốt nhất là bảo Thái y cho thêm mấy vị thuốc trừ hỏa mới được.”

Cố Song Huyền không biết xấu hổ dán vào nàng: “Đúng là ta đang bốc hỏa. Nhưng Thái y từng nói thuốc nào cũng có ba phần độc, nay thân thể của ta không thể chịu nổi tác dụng của thuốc quá mạnh, chỉ có thể dùng biện pháp khác thôi. Thủ Nhi, là chính thể, giải nạn cho phụ quân là trách nhiệm của nàng. Chỉ có nàng ra sức thì mới thành thuốc hết bệnh được.”

Hạ Lệnh Thủ trừng mắt với hân, Cố Song Huyền học theo dáng vẻ cup mí mắt ngây thơ của tiểu công chúa, nhưng nhìn thế nào cũng giống một con sói ba đuôi.

Phút chốc, Hạ Lệnh Thủ cười lạnh, đáp ngay: “Nếu hoàng thượng đã có chỉ thì đương nhiên thần thiếp phải dốc hết sức. Người đâu!” Bóng Tiểu Quái Tử nhoáng lên một cái ở thiên điện, sau đó chần chừ vào điện, cúi đầu nghe Hạ Lệnh Thủ: “Phải người truyền chỉ cho tứ phi Hiền, Đức, Thực, Lương là tối nay tới điện Tồn Vĩ thị tẩm. Yêu cầu phải đập tắt lửa trong người hoàng thượng. Nếu hầu hạ tốt, bản cung sẽ thưởng lớn.”

Cố Song Huyền nghẹn họng, nhìn trần trời về phía Tiểu Quái Tử đang ngẩng đầu, hân liếc hoàng đế một cái, rõ ràng là vui sướng khi người gặp họa: “Cả bốn vị quý phi đều đến sao?”

Hoàng hậu gật đầu: “Đều đi hết, dùng bữa tối ở đây luôn.” Quay đầu nói với Hoàng đế: “Để hoàng thượng có thể vượt qua một đêm tuyệt vời, thần thiếp xin đi chuẩn bị, mong là hoàng thượng có thể ‘thuốc đến bệnh hết’. Hoàng thượng, thần thiếp xin cáo lui trước.” Nói xong, nàng đi nhanh ra ngoài, Hoàng đế kêu âm lên: “Thủ Nhi, ta sẽ tinh tấn nhân vong.”

Ngực Hạ Lệnh Thủ co rút đau đớn, xoay người vọt tới trước mặt hân, giận dữ nói: “Thiên tử tôn quý sao có thể nói chuyện không kiêng dè gì như thế.” Cố Song Huyền buồn cười giữ chặt nàng: “Được, ta không nói nữa, nàng đừng đi, cũng đừng báo họ đến hầu hạ ta. Ta chỉ nói đùa với nàng thôi, nhưng nàng lại bình đến tướng chặn, coi ta như kẻ địch.” Hạ Lệnh Thủ thuận theo hân, cởi áo cho hân, muốn đỡ hân nằm xuống nhưng Cố Song Huyền không chịu, vỗ lên đùi mình: “Ta không phải nữ tử, suốt ngày không ngồi thì nằm, muốn sống lâu thì phải vận động chứ.” Nói xong, dựa nửa người vào Hạ Lệnh Thủ để đứng lên, hai người chậm chạp đi quanh hành lang dài.

Trời đông giá rét đã qua, hôm nay tuyết đọng đã tan bớt, lộ ra cỏ non mới lên. Cố Song Huyền vừa vung tay đá chân vừa ngắm cảnh, nói chuyện líu ríu không ngừng. Lúc thì nói đêm qua mơ ác mộng, thấy mình bị núi Thái sơn đè ép 500 năm không cách nào thoát được, tỉnh lại hóa ra là tiểu công chúa đang bò trên người mình; lúc thì nói thầm có phải gần đây thái tử có niềm vui mới nên đã quên mất ‘người cũ’ là phụ hoàng không, đã nhiều ngày rồi mà không thấy bóng dáng thái tử đâu; đôi lúc lại thờ dài, nhớ tới thời niên thiếu đánh nhau với các huynh đệ, nói tới năm đó Thái hậu Tĩnh An chỉ tiếc rèn sắt không thành thép với hân. Chuyện hân nhớ nhất là về Cửu đệ lúc nhỏ. Cửu đệ vô cùng ngờ nghệch, đầu đội mũ hổ, phỏng má đánh nhau với đám Ngũ hoàng huynh, thậm chí còn cắn người, suýt nữa đã cắn đứt mũi Ngũ hoàng huynh.

“Tĩnh tình Cửu vương gia rất bướng bỉnh, là thần tử trung thành khó có được.”

Cố Song Huyền liếc nàng một cái, vẻ nửa cười nửa không khiến Hạ Lệnh Thủ nghi ngờ. Hân đẩy nàng ra, tự mình đứng vững trong đình, thử làm động tác đứng tấn, thông thả cử động hai cánh tay, giống như ông già bảy, tám mươi tuổi, thành thạo đánh quyền. Hạ Lệnh Thủ vẩy tay để đám người hầu lui ra xa, tự mình pha trà.

Ánh nắng ấm áp, phu lang như núi, mỹ nhân như nước, nhất động nhất tĩnh nơi thâm cung nội viện khiến người ngoài ghen tị.

Cố Song Huyền mềm oặt nằm úp sấp sau khi đánh xong Thái Cực quyền, cố đi vào trong đình, cầm tách trà lên nhấp một ngụm, cảm thấy băng hàn trong lục phủ ngũ tạng bị xua tan không ít, từ trong ra ngoài đều ấm áp hân lên. Hạ Lệnh Thủ sợ hân không chịu ngồi yên, lập tức sai người dâng bàn cờ lên, hai người vừa uống trà vừa chơi cờ.

“Thật ra, triều cục cũng như ván cờ, xuất cờ bất ngờ sẽ khắc chế được kẻ địch. Chẳng những phải biết người biết ta mà còn phải có đầy đủ sự kiên nhẫn và mưu lược, từng bước một dẫn dắt kẻ địch vào cạm bẫy của mình.”

Tiên hoàng thích chơi cờ, năm đó, Cố Song Huyền vì muốn lấy lòng tiên hoàng nên cũng bỏ công nghiên cứu, vì thế đã nung đúc được tính cách của hân. Hạ Lệnh Thủ là nữ tử thế gia, tinh thông cầm kỳ thi họa, chơi cờ thường là vì tiêu khiển chứ không phải vì muốn thắng. Hai tướng đấu cờ, Cố Song Huyền ép sát từng bước, Hạ Lệnh Thủ lại tránh mũi nhọn, bàn cờ chém giết chưa định thắng thua. Sáng sớm Cố Song Huyền đã cố hết sức vì chuyện xuất binh, sau khi hồi cung thì không hề nghỉ ngơi, thể lực và trí lực đều tiêu hao hết, đành phải dừng tay, tự mình xếp bằng trên ghế, ánh mắt vẫn dán trên bàn cờ, rõ ràng là chưa cam lòng.

Hạ Lệnh Thủ nói khẽ: “Trong mắt ta, được lợi nhất vẫn là người chơi cờ. Quân cờ thật đáng thương, cứ tưởng rằng có thể cố hết sức vật lộn, trăm triệu

không ngờ rằng mọi thứ đã được định sẵn.” Trong lời của nàng có ẩn ý, đã nhắc nhở Cố Song Huyền sự phức tạp của triều cục hiện giờ.

Cố Song Huyền loạng choạng cầm hộp cờ, lấy quân đen bằng ngọc ra, tạo thành những tiếng đing đang: “Quân cờ cho rằng mình chỉ là một quân cờ, nhưng thật ra người chơi cờ cũng hăm sâu vào ván cờ. Nếu quân đen là Cửu đệ thì quân trắng chính là Triệu vương. Người đánh cờ, một bên là ta, một bên khác...” Hân làm loạn thế cờ, “Triệu vương và Định Đường vương có thể coi là trai cò đánh nhau, ai cũng không dễ dàng dừng tay, lúc bọn họ lưỡng bại câu thương thì người được lợi sẽ là con của chúng ta; ta và kẻ kia chính là bọ ngựa bắt ve, chim sẻ rình phía sau...”

Hân cầm lấy bàn tay mềm mại của Hạ Lệnh Thù, cười khê: “Kẻ kia cho rằng ta đã lo sợ không yên, thật ra ta đang đợi hân, chờ hân tự xuất hiện, bắt đầu trận chém giết cuối cùng với ta, tranh giành thiên hạ.”

“Thù Nhi, đừng sợ, ta sẽ không gục ngã.”

“Vâng.”

“Thù Nhi, có phải thái tử đang coi trọng vị mỹ nhân nào không, không cần phụ hoàng là ta nữa?”

“...”

“Thù Nhi, miệng ta bị nhiệt, rất khó chịu, nàng để ta dập lửa đi.”

“Người đâu!”

“Áy áy...”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Trầm Muốn Thị Tầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.